Maurice Pinay

Spiknutí proti Církvi

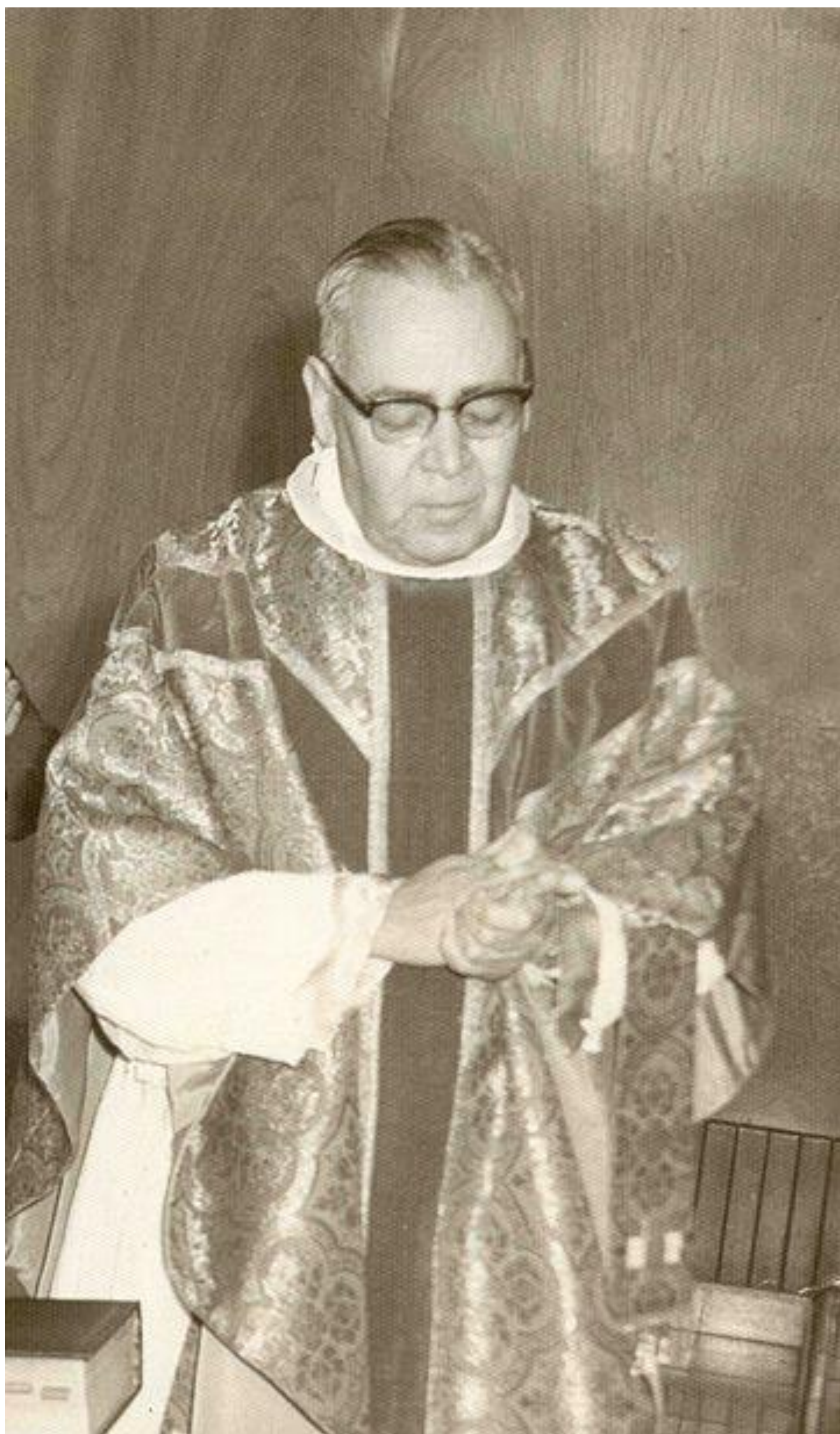
Z německé verze Maurice Pinay, *Verschwörung gegen die Kirche,* Madrid 1963
přeložil © Jaroslav Voříšek 2002

Druhé, revidované vydání

Vydaly katolické stránky:
www.spiknuti-proti-cirkvi-a-lidstvu.com

Maurice Pinay

Spiknutí proti Církvi

Jezuitský kněz a teolog Joaquín Sáenz y Arriaga † 1976
(Maurice Pinay)

Obsah

I. část
Skrytá hybná síla komunismu

II. část
Skrytá síla za zednářstvem

III. část
Satanova synagoga

IV. část
„Pátá židovská kolona“ v kléru

Úvodní slovo editora českého překladu

Autor (a spoluautoři) vynikající a nesmírně potřebné knihy, Maurice Pinay (vlastním jménem Sáenz y Arriaga S. J., 1899-1976), o pradávném boji talmudského Židovstva proti katolické Církvi i křesťanské společnosti, je bezesporu jedním z nejpovolanějších. Doslova všechno pro Církev tak tragické, co o nadcházejícím koncilu předpověděl, se také do nejmenších detailů splnilo! Svědčí o tom třeba tato jasnozřivá slova, napsaná ještě *před* zhoubným II. vatikánským koncilem:

„Dnes chce ‚pátá kolona' ve vysokém kléru dosáhnout toho, aby na nadcházejícím vatikánském koncilu byly schváleny určité – za údajné vylepšení vydávané – reformy, které mají vydat ovečky vlkům, protože ve skutečnosti hodlá usnadnit vítězství komunismu a zamezit, aby se národy mohly bránit imperialismu Židů a jeho zvrácenému spiknutí. Budou se snažit prosadit, aby koncil vytýčil povšechné a mlhavé teze o sjednocení národů či církví, kterých by komunismus, Židovstvo i jeho komplicové a agenti v kléru mohli později zneužít. Jestliže dříve Církev svatá a křesťanské národy přijímaly výše zmíněná opatření, aby podvratnou činnost otevřených Židů znemožnily nebo alespoň oslabily, obracely ovšem svou pozornost zvláště také na problém skrytých Židů (židovských kacířů) a jejich rozvratných hnutí (různé bludy)."

„Plány a záměry tajných shromáždění synagogy jsou tak smrtelně nebezpečné již i proto, že na nadcházejícím vatikánském koncilu chtějí prosadit odsouzení rasové nenávisti a antisemitismu. Kdyby totiž koncil tento židovský plán schválil, Církev by tím sama sobě protiřečila a prohlásila, že co dříve měla za dobré, je nyní špatné. V tom by se skrývalo obrovské nebezpečí otřesení důvěry věřících."

„Proto nyní chystají neuvěřitelně smělý krok a nadcházejícího ekumenického koncilu hodlají využít k tomu, aby s pomocí své ‚páté kolony' v lůně Církve prosadili její naprosté reformy radikální změnou liturgie, církevních obřadů i vypuštěním všech zmínek o ničemnosti a nebezpečnosti Židovstva. – Tím Židé a jejich spřeženci v kléru chtějí ještě více zaslepit křesťany i církevní hodnostáře, kteří by pak již neznali úhlavního nepřítele Církve a neuměli se mu účinně bránit. – Je zcela zřejmé, že potom by Židé mohli ještě snadněji pokračovat v zotročování a ničení Kristovy Církve i celého lidstva"

„To jistě postačí k prokázání skutečnosti, že příslušníci ‚páté kolony' v kléru svým odsuzováním antisemitismu chtějí dostat na lavici obžalovaných nejen samotného Ježíše Krista a apoštoly, nýbrž i církevní Otce, nejproslulejší ekumenické koncily a nejuznávanější papeže, slovem celou Církev svatou. Jejich hříšné záměry jsou ještě usnadňovány neznalostí skutečných dějin Církve, která je bohužel v dnešním kléru již všeobecná. Tito Jidáši dvacátého století věří, že pod ochranou takové neznalosti a pomocí obratných intrik se jim podaří vlákat nejzbožnější a nejdobromyslnější církevní hodnostáře do smrtící pasti."

„Pouhá skutečnost, že Svatý stolec odporuje Církví stanovenému učení a prohlásí, že ‚hříšné Židy' Bůh miluje, jak to ‚Satanova synagoga' potají plánuje, stejně jako že jí ustoupí a uzavře s ní spojenectví, což ani náš Pán s apoštoly ani Církev svatá za téměř dvacet století neučinili, by byla nejen zlehčením a současně i odsouzením učení a politiky našeho Spasitele, apoštolů, papežů, světců a koncilů,

nýbrž i zavedením Církve svaté do slepé uličky. Její nepřátelé by pak mohli dokazovat, že co kdysi měla za špatné, je nyní dobré, což by mělo snadno představitelné katastrofální následky.“

Několik dalších ukázek z fundamentálního díla mexického jezuity jistě postačí, protože jakýkoli komentář by zde byl nejen zbytečný, ale i nevhodný. Tak například o záludném „křesťansko-židovském sbratření“ mj. říká:

„Zatímco tedy budou křesťané věrně dodržovat dojednané podmínky a lhůty, Židé je budou porušovat, a dobrovolného sebespoutání katolíků využijí k snadnějšímu dosažení svého cíle, k rozbití Církve, zničení jejího kléru a zotročení lidstva.“

O pradávné taktice talmudských Židů píše:

„Kromě snah o kontrolování Církve zevnitř zmocňováním se vysokých úřadů a hodností tito falešní křesťané navíc svým vlivem infikují množství věřících. Takto vznikla všechna kacířství a Židy ovlivněná revoluční hnutí.

Zatímco však Římané ani žádné jiné národy nikdy nepřipadli na myšlenku stěžovat si na ztráty a škody, které utrpěli ve svých dobyvatelských bojích, začali Židé již před mnoha staletími skrytě a pokrytecky tu nejstrašnější, nejtotálnější a nejkrvavější válku, a přitom byli vždy ještě tak cyničtí, že spouštěli hrozný pokřik a kvílení vždy, kdy se jim náboženství a národy zákonně bránily, Židy popravovaly a omezovaly jejich svobodu v snaze zamezit jim páchat ještě větší škody.“

A falešný výklad Talmudu o „vyvolenosti“ Židů ke světovládě podává autor těmito nezapomenutelnými slovy:

„Nezpochybnitelný dokument lateránského koncilu svým poukazem na úskočnost Židů, hrozící záhy zničit veškerý křesťanský majetek, tedy znovu potvrzuje židovskou tendenci zmocnit se bohatství křesťanů i pohanů, která je odvozena z Talmudu a kabbaly. Již před téměř dvěma tisíci lety nebyla synagoga ani tak chrámem k uctívání Boha, jako mnohem spíše hlavním stanem bandy nejnebezpečnějších a nejmocnějších zločinců všech dob. Není sebemenších pochyb o tom, že v takovém případě mají ostatní národy přirozené právo na obranu stejně tak, jako jsou oprávněny chránit své majetky před jakýmikoli jinými lupiči. Nikdo nemůže toto právo národům upírat, a to ani duchovní ‚páté kolony‘, sloužící podstatně méně Bohu než zájmům Židovstva.“

„Židé jsou skálopevně přesvědčeni o svém právu štvát proti národům, nechávat je krvácet v občanských válkách a vůbec se na nich dopouštět všech možných zločinů, aniž by se jim za to dostalo zaslouženého trestu. Kdykoli je však někdo s energií svatého Cyrila drží zkrátka a jejich násilnické excesy spravedlivě trestá, pak jej zahrnují ostouzením a snaží se ho připravit o úctu a vážnost u spoluobčanů. A neodpustí mu ani po smrti, jak nám právě ukázal příklad vynikajícího světce katolické Církve.“

„Židé označují křesťana za fanatického vždy, kdykoli jen brání své náboženství a vlast! Není na tom nic zvláštního, pokud si uvědomíme, že Židé jsou úhlavními nepřáteli křesťanstva i lidského pokolení, a pochopíme-li, že se obhájci Církve, vlasti a lidstva musejí svému největšímu nepříteli energicky postavit na odpor, nechtějí-li podlehnout.“

Předkládané dílo bylo rozdáváno účastníkům II. vatikánského koncilu se záměrem varovat je a upozornit na Židy a zednáři chystaný převrat („II. vatikánský koncil byl pro Církev rokem 1789“ – kardinál a zednář Suenens).

Nesmíme proto nikdy zapomínat, že právě křesťanská láska k bližnímu nám ukládá chránit dobré před zkažením špatnými, a rozhodně tedy ne chránit špatné, abychom jim tím nechali volnost dobré svádět, okrádat a zotročovat, a zvláště pak ne v době, kdy síly dobra mají ruce i nohy spoutané falešnou morálkou, kterou jim vnutily mocnosti zla. Kristus nikdy nekázal odpuštění a lásku pro ďábla a jeho dílo, nýbrž zcela naopak.

Pravda je naší zbraní a „radost Páně naší silou“. Proto nelze než co nejnaléhavěji doporučit četbu Pinayovy knihy všem, kteří si až dosud utvářeli pohled na dějiny a svět pouze ze svůdně lživé zednářské propagandy, zbavit je zaslepení, jímž jsou hypnotizováni, a „poznat skutečnou pravdu, která nás osvobodí“ (Jan, 8,32).

Zbývá jen dodat, že nepřesné zápisy některých vlastních jmen, snadno pochopitelné vzhledem k nedostatku času autora, jsme podle možností korigovali na základě spolehlivé literatury.

Průvodní slovo autora

Předkládaná kniha byla napsána skupinou idealistů, pravověrných katolíků, kteří jako takoví jsou také pevně přesvědčeni, že katolická Církev právě teď prožívá jedno z nejnebezpečnějších období svých dějin.

Ve snaze ukázat, jaké strašné nebezpečí hrozí ze strany internacionálního komunismu i ostatních mezinárodních spolků právě katolické Církvi, věnovala skupina idealistů obrovskou práci sestavení a zredigování této knihy s použitím nesčetných dokumentů středověku i novověku.

Italské vydání je již hotové, dostalo se do rukou vysokého duchovenstva i ostatním interesovaným místům, a pracuje se i na vydání v jiných jazycích.

Autoři se domnívají, že je důležité, aby také němečtí katolíci dostali toto dílo do rukou a mohli se z jeho autentických dokumentů informovat o historických skutečnostech z boje a života katolické Církve.

Současně se omlouvají, že již nemohli německé vydání stylisticky přepracovat. Jsou si vědomi nevybroušenosti slohu i některých opakování, kterým jinak bylo lze zabránit; svým čtenářům slibují, že se všech těchto nedostatků vyvarují v případném novém vydání. Přesto však doufají, že se jejich dílo setká s uznáním a zájmem, a že jejich idealistická a nezištná práce pro blaho Církve bude natolik úspěšná, aby pomohla německé hodnostáře katolické Církve informovat o skutečnostech, které jsou veřejnosti zcela jistě neznámé.

Autoři

Důležité upozornění pro čtenáře

Spiknutí proti Církvi

Úvod k italskému vydání

Církev je objektem nejpodlejšího spiknutí. Její nepřátelé pracují na zničení nejsvětějších tradic a zavádějí tak pochybné a zlovolné reformy jako kdysi Kalvín, Zwingli a ostatní velcí bludaři. Předstírají při tom úsilí o modernizaci a tzv. zdnešnění Církve, ale ve skutečnosti chovají skrytý záměr otevřít brány komunismu, uspíšit zhroucení svobody světa a připravit budoucí zničení křesťanství.

Všechno toto jen sotva představitelné má být uskutečněno na koncilu.[1] Máme důkazy, že celá věc byla připravena v tajném srozumění se silami komunismu, světového zednářstva a hlavně mocnosti, která je řídí.

Nejprve se má opatrně sondovat, pak začít s takovými reformami, které narazí na nejmenší odpor u obránců Církve svaté, a poté se bude jejich rozsah opatrně rozšiřovat vždy s přihlédnutím k případnému odmítání.

Kromě toho se potvrzuje ještě něco zcela neuvěřitelného pro ty, kdož nejsou do věci zasvěceni, že totiž protikřesťanské síly disponují v řadách církevních hodnostářů skutečnou „pátou kolonou“ agentů, bezvýhradně oddaných nástrojů komunismu a jej řídící skryté mocnosti. **Je zřejmé, že kardinálové, arcibiskupové a biskupové, kteří tvoří jistý druh progresistického křídla na koncilu, se budou snažit prosadit hanebné reformy, přičemž hodlají využít důvěřivosti a zanícení pro pokrok mnoha dobrých koncilních Otců.**

Bude se ujišťovat, že na začátku synody již vytvořený blok pokrokářů může počítat s podporou Vatikánu, v němž – jak se říká – mají vliv protikřesťanské síly. To vypadá nevěrohodně a spíše v tom zaznívá velikášská vychloubačnost než střízlivá skutečnost.[2] Přesto se o tom zmiňujeme, aby bylo zřejmé, jak daleko se nepřátelé katolicismu odvažují.[3]

Nehledě na nebezpečné reformy učení Církve a její tradiční politiky, jež jsou v jasném rozporu s tím, co bylo schváleno předešlými papeži a ekumenickými koncily, má být také prohlášena za neplatnou exkomunikační bula Jeho Svatosti Pia XII. proti komunistům a jejich poslušným pomahačům. Takto se usiluje o zavedení pokojného soužití s komunisty, které by na jedné straně poškodilo vážnost Církve svaté v očích křesťanů, bojujících proti materialistickému a ateistickému komunismu, a na druhé straně by jim oslabilo morálku, uspíšilo jejich porážku a mělo za následek rozklad v jejich řadách i zabezpečení triumfu rudého totalitarismu. Dbá se na to, aby v žádném případě nebyli pozváni jako pozorovatelé ti z protestantů a pravoslavných, kteří statečně vystupují proti komunismu, nýbrž pouze ty církve a církevní rady, stojící pod vlivem zed-

---

[1] Míněn II. vatikánský koncil; p. překl.

[2] Výsledky koncilu ukázaly, že je to bohužel hrozná pravda. Hlavní podporou sebedestrukce Církve byli právě pseudopapeži Jan XXIII. a Pavel VI.; pozn. editora.

[3] Zde se autoři (autor) v dobré víře mýlí. Skutečnost brzy ukázala, že smutnou pravdou je pravý opak; pozn. editora.

nářstva, komunismu a **za nimi stojící skryté mocnosti**. Do roucha duchovních odění zednáři a komunisté, kteří si v těchto církvích uzurpovali vedoucí postavení, mohou takto elegantně a navíc velice účinně spolupracovat se svými spřeženci, kteří podloudně pronikli do katolického kléru.

Kreml se již rozhodl odmítnout vydání pasů rázným antikomunistickým prelátům a umožnit výjezd ze satelitních zemí pouze svým oddaným agentům nebo těm, kteří ohnuli hřbet ze strachu před rudými represáliemi. Takto bude Církev na II. vatikánském koncilu ochuzena právě o hlasy těch, kteří ji nejlépe obhajují a mohli by synodu poučit o tom, co se děje v komunistickém světě.

Právě řečené bude nejspíše čtenářům znít nevěrohodně, ale dění na svatém ekumenickém koncilu jim otevře oči a přesvědčí o tom, že říkáme jenom pravdu. Tam to bude, kde **nepřítel vynese svůj hlavní trumf, přičemž může počítat se svými bezpodmínečně oddanými pomahači mezi nejvyššími církevními hodnostáři**.

Další zlověstné želízko v ohni spočívá v tom, že si má Církev **sama sobě odporovat**, aby tak ztratila vážnost u věřících, protože později se bude poukazovat na to, že zřízení, které si takto odporuje, nemůže být božího původu. Touto argumentací chtějí Církev vzdálit věřícím a způsobit, aby ztratili důvěru v duchovenstvo a ponechali je svému osudu.

Dále se zamýšlí nechat Církev vyhlásit, že všechno to, co po staletí označovala za špatné, je nyní dobré.

Mezi manévry, zosnovanými k tomu účelu, je vzhledem ke svému významu zásadní ten, který se týká postoje Církve svaté vůči zavrženým Židům, jak je nazývá sv. Augustin – a to jak ohledně těch, kteří Krista přibili na kříž, tak i jejich potomků, protože obojí jsou **arcinepřátelé křesťanství**. – Jednomyslné učení velkých církevních Otců, „unanimus consensus Patrum“, které Církev považuje za zdroj víry, zavrhuje nevěřící Židy a boj proti nim prohlašuje za správný a potřebný. Na tomto boji se např. významně podíleli následující světci, jak si můžeme doložit na základě nezvratných důkazů: milánský biskup sv. Ambrož, sv. Jeroným, biskup z Hippo sv. Augustin, sv. Jan Zlatoústý, sv. Atanasius, sv. Řehoř Naziánský, sv. Basil, sv. Cyril z Alexandrie, sv. Izidor ze Sevilly, sv. Bernard a dokonce i Tertullian i Origenes – oba ještě v období své nesporné pravověrnosti.

Kromě toho Církev po devatenáct století energicky vystupovala proti Židům, jak lze rovněž prokázat na základě hodnověrných dokumentů, mezi něž patří např. papežské buly, protokoly ekumenických i provinčních koncilů (např. veleslavného 4. lateránského a mnoha dalších), učení svatého Tomáše Akvinského, Dunse Scotuse i nejvýznamnějších doktorů Církve. Dále si uvedeme židovské prameny nepopiratelné autenticity, jako jsou oficiální encyklopedie Židovstva i díla proslulých rabínů a nejznámějších židovských historiografů.

Židovští, zednářští a komunističtí spiklenci tedy mají v úmyslu na nadcházejícím koncilu provést s využitím neznalosti mnoha prelátů skutečných dějin Církve překvapující převrat tím, že se tam budou zasazovat za odsouzení antisemitismu i veškerého boje proti Židům, kteří jsou skutečnými zákulisními podněcovateli zednářů a internacionálního komunismu, jak si dále ukážeme. Jinými slovy chtějí, aby hanební Židé, na něž Církev po devatenáct století nahlížela jako na špatné a zhoubné, byli náhle prohlášeni za dobré a bohulibé. Tím by se zcela jasně protiřeči-

lo „unanimus consensus Patrum“, který stanovil pravý opak, stejně jako tomu, co je obsaženo v rozličných papežských bulách a kánonech ekumenických i provinčních koncilů.

Protože Židé a jejich pomahači v katolickém kléru boj proti vlastní zlovolnosti i své spiknutí proti Kristu pranýřují jako antisemitismus, ukážeme si v naší knize rovněž, že samotný Kristus, evangelia i katolická Církev jsou zdrojem „antisemitismu“, protože téměř po dva tisíce let houževnatě potírali tyto tvrdošíjné popírače pravého Mesiáše.

Odsouzením antisemitismu, občas také nazývaného antisemitským rasismem, se snaží dokázat, aby si papež a shromážděný koncil při odsouzení antisemitismu neuvědomili katastrofální skutečnost, že si totiž Církev sama odporuje, a proto – aniž by z toho skládala účty – musí také mlčky zavrhnout samotného Pána Našeho Krista, stejně jako svatá evangelia, církevní Otce i mnoho papežů, mezi nimi Řehoře VII. (Hildebranda), Inocence II., Inocence III., Pia V. a Lva XIII., kteří úporně bojovali proti Židům a „Satanově synagoze“, jak dále uvidíme.

Zmíněným odsouzením antisemitismu by se současně podařilo posadit na lavici obžalovaných početné církevní koncily, mezi nimi ekumenické koncily nicejské, i 2., 3. a 4. lateránský, jejichž kánony ostře vystupovaly proti Hebrejcům, a o nichž si dále podrobně povíme. Jinak řečeno, zlověstní spiklenci uvažují takto: **Jakmile Církev svatá odsoudí a zavrhne antisemitismus, odsoudí také sama sebe**, přičemž není těžké si představit zhoubné následky takového počinu.

Již na posledním vatikánském koncilu[4] byly snahy, byť i ještě skrývané, změnit kurs v tradičním učení Církve, když se překvapivým manévrem a neustálým tlakem podařilo přimět početné koncilní Otce k podepsání „postulátu ve prospěch Židů“. Zneužívajíce apoštolské horlivosti zbožných prelátů, se tam nejprve hovořilo o výzvě k obrácení izraelitů, což je z teologického hlediska bezchybný záměr; dále již tam byl vložen jed v podobě tvrzení, jež byla v jasném rozporu s učením, které Církev svatá v tomto ohledu předkládala, jak si níže rovněž ukážeme.

Avšak právě ve chvíli, kdy si „Satanova synagoga“ byla jista, že má schválení postulátu koncilem zajištěno, zabránil Bůh, který vždy stál při své Církvi, aby si Mystické tělo Kristovo odporovalo a spiknutí jeho tisíciletých nepřátel tak přineslo své ovoce. Neočekávaně vypukla prusko-francouzská válka. Napoleon III. byl nucen kvapně stáhnout vojenské jednotky, chránící papežský stát, a armáda Viktora Emanuela se chystala obsadit Řím. Proto musel být I. vatikánský koncil rychle rozpuštěn a preláti se vrátili do svých diecézí dříve, než vůbec mohla začít diskuse o postulátu ve prospěch Židů.

Nebyl to ostatně první případ, kdy Boží prozřetelnost zadržela takovou pohromu něčím kromobyčejným. Historie nám ukazuje, že tomu tak bylo v nesčetných případech, přičemž jako prostředník většinou posloužili papeži nebo zbožní preláti; mezi posledně jmenované počítáme sv. Atanasia, sv. Cyrila z Alexandrie, sv. Leandra, kardinála Aimericu a dokonce i tak pokorné mnichy jako byli sv. Bernard nebo sv. Jan Kapistrán. V ostatních případech si prozřetelnost k tomu vybrala dokonce i ctižádostivé monarchy, jak ukazuje zmíněný případ italského krále Viktora Emanuela.

Když jsme se v polovině minulého roku dozvěděli, že se nepřítel znovu chystá ke spiknutí, které by otevřelo brány komunismu a pojistilo vydání Církve svaté do spárů

[4] Míněn I. vatikánský; p. překl.

„Satanovy synagogy“, začali jsme neprodleně shromažďovat dokumenty a pracovat na předkládaném díle, které spíše než knihou s obrannou tendencí chce být uspořádaným přehledem koncilních protokolů, papežských bul i všech druhů dokumentů a pramenů, z nichž jsme vypustili takové, jejichž pravost by mohla být zpochybňována, a použili jsme pouze nepopiratelně průkazné.

V této knize je odhaleno nejen spiknutí světového komunismu a „Satanovy synagogy“ proti II. vatikánskému koncilu, ale jsou zde jako precedenční případy důkladně probrány i předcházející konspirace uplynulých devatenácti století – co se bude dít na právě shromážděné svaté synodě, stalo se mnohokrát i dříve. Abychom tomu všemu porozuměli v plném rozsahu, je nezbytné znát jak zde zmíněné precedenční případy, tak i podstatu a povahu nepřátelské „páté kolony“, která se již vloudila do lůna kléru. K tomu účelu slouží zevrubné prostudování IV. dílu knihy, postaveného na spolehlivých pramenných dokladech.

Protože je zde záměr, aby se Svatý stolec a II. vatikánský koncil zřekly jistých tradic Církve a napomohly triumfu komunismu a zednářstva, věnovali jsme prvním dvěma dílům této knihy úzkostlivou pozornost, přičemž citujeme pouze nejserióznější prameny ohledně všeho toho, co lze nazvat kvintesencí zednářství a ateistického komunismu, a stejně tak pečlivě jsme prozkoumali podstatu jejich řídící skryté mocnosti. I když je IV. díl naší knihy nejdůležitější, přesto první tři díly – a v tomto případě zvláště pak III. – objasňují v celém rozsahu spiknutí, ohrožující Církev svatou. Konspirace se neomezuje pouze na činnost během nadcházející univerzální synody, nýbrž se týká i celé budoucnosti Církve. Nepřítel již předem počítá s tím, že kdyby na svaté synodě z nějakého důvody procitly obranné síly a zmařily chystané reformy, při první příležitosti se k svému plánu vrátí, k čemuž využije svého silného vlivu u Svatého stolce.

Jsme ovšem přesvědčeni, že vzdor všemu úsilí nepřítele zmaří Bůh jeho podlé rejdy i tentokrát svým přispěním, které své Církvi vždy poskytoval. – Stojí přece psáno: „A brány pekelné ji nepřemohou...“

K vyhotovení této dokumentární knihy jsme bohužel potřebovali více než čtrnáct měsíců a při zahájení II. vatikánského koncilu nám scházely bezmála ještě dva. Bůh nám však pomohl překonat všechny překážky, aby tak naše dílo mohlo začít působit ještě před začátkem synody nebo alespoň dříve, než nepřítel stačí způsobit nějaké škody. I když jsme si vědomi, že Pán žádnou katastrofu nepřipustí, museli jsme mít neustále na paměti, co prohlásil jeden velký světec: Jakkoli víme, že všechno závisí na Bohu, přesto musíme jednat tak, jakoby všechno záviselo na nás. Jak řekl kdysi svatý Bernard v krizi, podobné té dnešní: „Prosit Boha a ohánět se kyjem.“

Druhý svazek tohoto díla bude obsahovat V. a VI. díl téže tématiky. S jeho zveřejněním se ovšem ještě vyčká, až nepřítel zareaguje a vytasí se s obvyklými pomluvami, abychom tak na ně mohli pádně odpovědět.[5]

Autor, Řím, 31. srpna 1962

[5] Ohlášený druhý svazek nikdy nevyšel; pozn. editora.

Předmluva k rakouskému vydání

Vzhledem k početným žádostem z řad rakouského a německého duchovenstva jsme se rozhodli připravit rakouské vydání knihy „Spiknutí proti Církvi".

Otcové II. vatikánského koncilu, jimž bylo toto dílo věnováno, měli v průběhu první části svaté synody možnost zjistit, že se dočkaly plného oprávnění naše varovné hlasy ohledně existence skutečného komplotu proti posvátným tradicím Církve a její schopnosti obrany vůči ateistickému komunismu. Znamená to, že naše tvrzení bohužel odpovídají tragické skutečnosti.

Události příštích měsíců čtenářům jen potvrdí, že naše údaje spočívají na neuvěřitelné a neradostné pravdě. Nepřátelé Církve prostřednictvím svých náhončích ve vysokém kléru obnovili v prvním sezení celosvětové synody pokus o upření nebo alespoň zredukování charakteru Božího zjevení církevní tradice. Snažili se o to již valdenští, husité i ostatní středověcí heretici, stejně jako později Kalvín, Zwingli i další bludaři. Jediný rozdíl spočívá v tom, že tentokrát se tak děje pod pláštíkem nás všechny oduševňujícího vznešeného ideálu křesťanské jednoty, zatímco tehdejší kacíři používali k podpoře stejné teze rozmanité sofistické argumenty.

Aby Církev odřekla tradici její charakter doktrinálního zdroje a přiznala jej pouze Písmu svatému, to se prakticky rovná úmyslu odporovat sobě samé! Bylo by to totéž, jako prohlásit za černé to, co bylo po bezmála dvacet století považováno za bílé, a to s tím zhoubným výsledkem, že by Mystické tělo Kristovo vzhledem k takovému rozporu utrpělo na vážnosti a autoritě u věřících, protože instituce, která si v jádru svého bytí odporuje, může být stěží nazývána Boží.

Takový krok by přivedl Církev do tak vratké pozice, že nemůže být ospravedlněn ani ideálem křesťanské jednoty, jejíž dosažení je navíc momentálně velmi problematické. Má-li se však tento sen stát skutečností na tak absurdním podkladě, pak by to znamenalo přiznání Církve svaté, že vězela v bludu, a věřící by se houfně obraceli k protestantismu, jehož zásadním postulátem je odedávna tvrzení, že jedině a výhradně Bible je zdrojem skutečného Zjevení, a upírá takový charakter tradici katolické Církve.

Jen těžko se chápe, že by si nepřátelé katolicismu a jejich spřeženci ve vysokém kléru troufli zajít tak daleko. Nicméně všechno, co jsme v této práci před svatým koncilem předpověděli, bylo jeho průběhem **potvrzeno** stejně, jako že nepřítel má ve vysokém kléru své infiltrované náhončí, zaujímající velmi významná postavení. Jak jsme se ovšem z dobře informovaných zdrojů dozvěděli, zdrželi se nepřátelé při vydání této knihy a jejím rozdávání koncilním otcům zpočátku ještě troufalejších požadavků, které si mimo pořad dne připravili na poslední dny koncilu jako překvapující manévr. Mezi těmito návrhy se nacházel i požadavek na odvolání exkomunikační buly papeže Pia XII. proti komunistům a jejich pomahačům, nastolení pokojného soužití mezi Církví a komunismem, a konečně i **zavržení antisemitismu**.

Tento ústupek sil zla, vynucený na základě obvinění v naší knize, bude ovšem jen dočasný. Počítá se s tím, že v součinnosti s Kremlem vypracovaná a pečlivě připravená propaganda nahlodá odpor obránců Církve svaté ve prospěch jejího soužití s ateistickým komunismem. Je snaha rozmělnit síly odporu Církve, přičemž se může počítat s podporou rudého diktátora, který již po léta propouští vězněné preláty, zasílá blahopřejné adresy Jeho Svatosti papeži a dává i jinak najevo známky očividného přátelství

vůči Církvi. To všechno se přirozeně děje jen proto, aby se komplicům Kremlu ve vysokém kléru dodaly argumenty k zrušení exkomunikační buly a k uzavření paktu Svatého stolce s komunismem.

Ve spolku s jistými náhončími, kteří se zahnízdili v nejvyšších sférách Vatikánu, se dokonce v Moskvě plánuje navázání diplomatických styků mezi Církví svatou a ateistickým a materialistickým sovětským státem pod záminkou, že by se tím mohlo dosáhnout zmírnění náboženského pronásledování v Rusku.

Ovšem cílem Kremlu a jeho agentů z řad církevní hierarchie, pracujících na demoralizování katolíků i hrdinského duchovenstva, kteří v Evropě i jinde po světě bojují proti komunismu, je ve skutečnosti vyvolání dojmu, že ani zdaleka není tak špatný, kdyby se Svatý stolec rozhodl pro navázání diplomatických styků se Sovětským svazem a ostatními komunistickými státy.

Jde také o ochromení bojového ducha severoamerických antikomunistů, protože by se cítili oslabeni ve svém boji proti temným mocnostem, které vtahují samotné Spojené státy do komunistického chaosu. Jinými slovy jde o to, co bylo řečeno již výše v úvodu k italskému vydání, aby totiž byly oslabeny obranné síly svobodného světa a upravena cesta triumfu ateistického marxismu.

Drzost komunismu, zednářů a Židů jde však tak daleko, že mluví již o tom, že volba příštího papeže proběhne pod **jejich kontrolou** s tím záměrem, aby ctihodné kolegium kardinálů posadilo na trůn svatého Petra ochotného pomahače. Proto hodlají s využitím svého vlivu ve Vatikánu vykonávat nátlak na chorého papeže, aby jmenoval hodně nových kardinálů, i kdyby tím měl být překročen jejich stanovený nejvyšší počet. Takto má být zajištěn dostatečný počet hlasů k volbě pontifexe, který by změnil Církev svatou v **poslušný satelit ve službách komunismu, zednářů a „Satanovy synagogy“**.

Mocnosti Antikrista však nepočítají s přispěním našeho Pána své Církvi, který zabrání vítězství takového manévru.

Postačí připomenout, že se temné síly o něco takového nepokoušejí poprvé v dějinách. Jak v této knize dokazujeme na základě nezpochybnitelně pravých dokumentů, podařilo se kdysi silám „ďábelského draka“ intronizovat jako papeže takového kardinála, který byl řízen mocnostmi Satana a dočasně budil zdání, jako by ony byly pánem Církve. Náš Pán Kristus, který ji však nikdy neopustil, propůjčil odvahu k jednání a ozbrojenou paži takovým mužům, jakými byli třeba sv. Bernard, sv. Norbert a kardinál Aymerico, stejně tak i otcům koncilů v Etampes, Remeši a Pise, rovněž jako II. lateránskému ekumenickému koncilu. Ti všichni pak zbavili papežské hodnosti kardinála Pierleona a tohoto vlka v rouše beránčím, který po léta uzurpoval trůn svatého Petra, exkomunikovali a přisoudili mu odpovídající roli protipapeže.

Plány Kremlu, zednářů a „Satanovy synagogy“, ať si už postoupily, jak daleko chtěly, budou očividně zmařeny Boží rukou, protože v každé době povstanou muži jako sv. Atanasius, sv. Jan Zlatoústý, sv. Bernard a sv. Jan Kapistrán, jimž Náš Pán Kristus propůjčí inspiraci a pevnost k té či oné formě zmaření neblahého spiknutí, které temné síly Antikrista stále znovu rozpoutávají, aby dopomohly k celosvětovému triumfu totalitárního imperialismu.

V prvním italském vydání naší knihy jsme byli nuceni vypustit jedenáct kapitol IV. dílu, protože jsme spěchali s rozdáváním díla Otcům II. vatikánského koncilu ještě předtím, než šelma poprvé udeří. Protože jsme k přípravě tohoto vydání měli víc času,

zmíněných jedenáct kapitol k němu připojujeme, neboť mají velký význam pro lepší pochopení ďábelského spiknutí, které v naší době Církvi svaté hrozí.

Předmluva k francouzskému vydání

2000 let spiknutí proti Církvi

Konečně je zde tedy po třicetiletém očekávání francouzská verze slavného díla Maurice Pinaye „Spiknutí proti Církvi", které se objevilo v Římě roku 1962 a bylo tehdy rozšiřováno mezi koncilními otci. Autor věřil, že jím předložené informace by mohly ochránit otce na koncilu proti nástrahám vzedmuté vlny prohlášení proti tradici a učitelům i zastáncům nauky, jež platila po dvacet století. Běda, nezůstalo z ní již nic! Podle první italské verze, poněkud zkrácené o jedenáctou kapitolu, byla zmíněná kniha přeložena a vydána v němčině, poté ve španělštině a posléze byla publikována nová, rozšířená definitivní edice ve španělštině v roce 1968; jedná se o onu poslední verzi, která pak byla konečně přeložena i do francouzštiny. Dílo mělo původně vyjít ve dvou svazcích, avšak druhý díl, věnovaný podvracení křesťanství v současnosti, již nevyšel.

V době, kdy se objevila první edice v italštině – tedy roku 1962 – bylo zmíněné dílo odsouzeno jako „pamflet". Stalo se tak v jisté pomlouvačné recenzi, podepsané redaktorem vatikánského týdeníku „Corriere della Domenica", což pouze potvrdilo duch, který již tehdy ve Vatikánu nabýval na síle a prosazoval na vůdčí místa „nové osoby" – čtenář sám může posoudit, zda předkládaná publikace jako doklad historické erudice autora na nejvyšší odborné úrovni je nebo není „pamflet"!

Kniha bez jakýchkoli pochybností prostřednictvím mnoha víře věrných členů kurie podnítila kolektivní činnost vzdělaných duchovních pod vedením moudrého otce jezuity a napomohla také vyhledávání a získávání spolupracovníků, kteří by podle vzoru římských fakult působili na mnohých univerzitách Jižní Ameriky, jmenovitě v Guadalajaře v Mexiku.

U předkládané francouzské edice, která byla přeložena z textu španělské reedice z roku 1968, vydané nakladatelstvím „Mundo Libre de Mexico", se editoři rozhodli vydat publikaci pod názvem „2000 let spiknutí proti Církvi".

Přáli bychom si, aby se francouzský čtenář seznámil s autorovým svědectvím a využil jedinečného historického pramene, který mu může otevřít oči v mnoha otázkách evropské historie i dějin Církve.

Všichni ti, kteří se obávají, že práce autora přišla vniveč resp. že se setkala s ubohým výsledkem a že katolíci rezignovali po více než třiceti letech tváří v tvář hrozným pohromám, způsobenými nepřáteli, kteří pronikli do vedení Církve, ať pokorně prosí Boha, aby ráčil zachránit a vzkřísit svoji svatou Církev!

Je nejvyšší čas konečně vyslechnout přání Naší Paní:

„Modlete se a čiňte pokání!"

IMPRIMATUR

Po prostudování knihy, která byla vydána v Římě roku 1962 pod názvem „Spiknutí proti Církvi“ a předána všem koncilním Otcům, neshledávám v řečeném díle nic, co by bylo proti víře nebo dobrým mravům. Nevidím tedy žádnou překážku, abych neudělil KANONICKÉ IMPRIMATUR, o něž jsem byl požádán u příležitosti prvního vydání řečené knihy ve španělštině, publikovaného v Mexiku.

13. dubna L. P. 1968
† Juan Navarete,
arcibiskup z Hermosillo

I. část

Skrytá hybná síla komunismu

I. KAPITOLA

* Komunismus jako ničitel a zhoubce *

Ze všech revolučních systémů, které byly v průběhu dějin vymyšleny k zničení civilizovaného světa a jimž se průběhem času dostalo uplatnění v nejpůsobivější formě a v nejpříhodnějším okamžiku, je komunismus bezesporu tím nedokonalejším, nejúčinnějším a nejkrutějším. Představuje totiž nejpokročilejší epochu světové revoluce, v jejíchž postulátech se nejedná pouze o zničení určitých politických, sociálních, hospodářských nebo morálních zřízení, nýbrž hodlá současně prohlásit za neplatnou a nicotnou i svatou katolickou Církev včetně všech kulturních a křesťanských jevů, představujících naši civilizaci. Jestliže všechny revoluční proudy židovského původu s podivuhodnou jednomyslností napadaly křesťanství v jeho nejrůznějších aspektech, bojuje komunismus rovnou za to, aby křesťanství zmizelo z povrchu světa a nezůstala po něm ani ta sebemenší stopa.

Šílená ničivost tohoto satanského úsilí, předvádějící očím světa sotva myslitelné obrazy hrůzy a zkázy, může kořenit pouze v nejzlomyslnější a nejnenávistnější povaze popření a překračování všeho stávajícího, neboť jinak by bylo zcela nepochopitelné a neslýchané tak zločinné počínání i duch ničení, zkázy a vzpoury jeho vedoucích osobností proti všemu, co je nejen katolické, nýbrž obecně religiózní.

Jak jsme již viděli v Rusku i v ostatních zemích, kde byl komunismus zaveden, není jeho smyslem a cílem nic jiného, než zlikvidovat každý národ v hospodářském, společenském, lidském i nadlidském smyslu, aby se tím násilně umožnilo panství menšiny. Vyjádřeno internacionálně, nemůže být takový cíl jasnější:

> „Dosáhnout pomocí násilí světovlády bezvýznamné menšiny, která všechno ostatní lidské zničí materialismem, hrůzou a v případě nutnosti i smrtí, bez ohledu na to, zda při tom bude muset být vyvražděna obrovská většina obyvatelstva."

V celém světě je dostatečně známé vražedné nutkání, kterým se vyznačují vedoucí bolševické osobnosti. Jen asi málokdo se neotřese hrůzou při zprávách o krvavých čistkách, páchaných marxisty v Rusku. Stačí si jen připomenout některá fakta, naplňující civilizovaného člověka děsem i rozhořčením. „Ve svých počátcích usiloval rudý teror především o vyhubení ruské inteligence."[6] Jako důkaz tohoto tvrzení uvádí S. P. Melgunov o „zvláštních výborech" prvního období sovětské revoluce v Rusku následující:

> „Zvláštní výbory nejsou orgány práva, nýbrž nástroji nemilosrdného vyhlazování podle výnosu ústředního komité komunistů. ... Zvláštní výbor není ani vyšetřovací komisí, ani soudním tribunálem, nýbrž si sám určuje své kompetence. Je

[6] Leon de Poncins, *Las fuerzas secretas de la Revolución F.·. M.·. Judaismo*. Ediciones „Fax" Madrid, str. 161.

bojovým nástrojem na vnitřní frontě občanské války. Neodsuzuje nepřítele, nýbrž jej rovnou vyhlazuje; nepromíjí tomu na druhé straně barikády, nýbrž jej zabíjí. ... Není těžké si představit, jak takové vybíjení ve skutečnosti vypadá, když na místě ‚mrtvého zákoníku' rozkazují pouze revoluční zkušenosti a svědomí. Svědomí je subjektivní a zkušenost ponechává prostor vůli, která podle momentálního stavu soudce dostává unáhlené a prchlivé formy.[7] ... ‚Nevede se válka proti jednotlivým osobám,' psal Latsis, ‚nýbrž vyhlazuje se buržoazie jako třída. Nezkoumá se ani z dokumentů a důkazů, co obžalovaný slovem a činem učinil proti sovětské vládě. První otázka k němu vždy zní, k jaké třídě náleží, jakého je původu, výchovy, vzdělání a povolání'."[8]

Během krvavé Leninovy diktatury Rohrbergův vyšetřovací výbor, který se díky dobytí Kyjeva dostal v srpnu 1919 do města, zjistil a zaznamenal následující:

„Celá betonová podlaha velkogaráží [jednalo se o objekt provinčního úřadu čeky v Kyjevě] byla zaplavena krví, tvořící souvislou palcovou vrstvu; byla to příšerná směs krve, mozků a tříště lebečních kostí, chuchvalců vlasů a ostatních lidských pozůstatků. Stěny byly proděravělé tisícovkami střel a postříkány krví, na níž ještě lpěly zbytky mozků a vlasů. Odtokový žlab, asi 25 cm široký, stejně tak hluboký a 10 metrů dlouhý, ústící do podzemního kanálu, byl zcela naplněn lidskou krví.

Běžně byly po masakru mrtvoly ihned odváženy na nákladních autech nebo koňskými potahy z města a pohřbívány v masových hrobech. V odlehlém koutě zahrady jsme narazili na starší masový hrob se zhruba 80 těly, která vykazovala známky nepředstavitelně hrůzného zohavení. Ležely zde mrtvoly, jimž byly vykuchány vnitřnosti, jiné měly amputované údy, a další byly rozsekané doslova na kusy. Byla zde těla s vypíchanýma očima a s trupy, obličeji a krky, pokrytými hlubokými ranami. Poněkud dále jsme objevili mrtvolu s dřevěným klínem, zatlučeným do hrudi, a další mrtvoly s vyřezanými jazyky. V samém koutě masového hrobu jsme nalezli množství paží a nohou, uřezaných od trupů.[9]

Obrovský počet mrtvých, který již zatížil konto komunistického socialismu a stále ještě v otřesném množství zatěžuje, nebude asi již nikdy znám; přesto však překračuje jakékoli představy.

Není možné zjistit přesné množství obětí a všechny odhady jsou hluboko pod hroznou skutečností."

V edinburských novinách „The Scotsman" ze 7. 11. 1923 uvádí prof. Sarolea následující čísla obětí:

„28 biskupů, 1 219 kněží, 6 000 profesorů a učitelů, 9 000 lékařů, 54 000 důstojníků, 260 000 vojáků, 70 000 policistů, 12 950 statkářů, 355 250 intelektuálů a příslušníků svobodných povolání, 193 290 dělníků a 215 000 rolníků."

[7] S. P. Melgunov, *La terreur rouge en Russie 1918-1923*, Payot 1927.
[8] Latsis, *Roter Schrecken* von 10. November 1918.
[9] S. P. Melgunov, tamtéž, str. 161.

Děnikinův informační výbor o bolševických intrikách z let 1918-1919 vypočítává v jednom ze svých pojednání o rudých hrůzách v tomto období „milion sedm set tisíc obětí“.[10] Kommin uvádí v listu „Rul“ z 3. srpna 1923 tuto informaci:

„Během zimy r. 1920 bylo v SSSR 52 oblastních vlád, každá s 52 zvláštními výbory [čeky], 52 speciálními odděleními a 52 revolučními soudy. Kromě nespočetných ‚výborů čeky’ dopravní sítě, soudních tribunálů na železnici a v jednotkách vnitřní bezpečnosti zde byly ještě létající soudy, vysílané k masovým popravám na předmětná místa.“

K tomuto přehledu mučitelských a vražedných soudních tribunálů je třeba ještě připočítat speciální oddělení, tj. 16 armádních a divizních soudních tribunálů. Znamená to, že celkem jde o nějakých tisíc mučíren. A s ohledem na to, že v té době také byly ještě oblastní výbory, celkový počet se jen dále zvýší. Vláda SSSR se pak navíc rozšířila dobytím Sibiře, Krymu a Dálného východu, a počet „výborů“ čeky rostl v souladu s tím geometrickou řadou.

Podle sovětských údajů (v roce 1920, kdy teror ještě nepolevil a přenos zpráv nebyl omezen) lze stanovit průměrný počet pro každý soud: křivka poprav stoupá od jedné do padesáti (ve velkých městech), a až do sta v místech, která byla krátce předtím dobyta armádou rudých. Krize teroru byla periodická a pak ustávala; takto lze (skromně) odhadnout počet obětí na pět denně, které vynásobeny tisícovkou soudů dávají pět tisíc, tj. přibližně půl druhého milionu za rok.

Tento neslýchaný masakr si nepřipomínáme proto, že by byl ve svém úhrnu nejpočetnější a nejkrutější v důsledku zvláštní situace výbuchu vášní, která poprvé nastala za bolševické revoluce, nýbrž kvůli tomu, že by po uplynutí pětačtyřiceti let od těchto masových poprav mohly vymizet z obrazu současného komunismu dokonce i u osob, které byly současníky těchto událostí a jež takovou tragédii zapomínají s lehkostí, s jakou už lidé zapomínají, a to nejen nepříjemné věci, které se jich přímo nedotýkaly, nýbrž to platí dokonce i o těch, kdo se stali oběťmi. Čas nám sám neblaze ukázal skutečně démonickou tvář komunismu v jeho vražedné praxi, přičemž není zapotřebí zacházet do podrobností a předkládat hrůzné statistiky, protože je nám všem dobře známa. Některá krveprolití byla ostatně docela nedávno, takže téměř ještě slyšíme hrůzný křik mučených, nářek pronásledovaných, smrtelné chroptění umírajících i němou, hroznou a nepomíjející obžalobu mrtvých.

Jistě postačí poukázat na nedávné masakry v Maďarsku, Polsku, Východním Německu a na Kubě, stejně jako na masové zabíjení za Stalina nebo na záhubu milionů Číňanů komunistickým režimem Mao Ce-tunga. Nesmíme však zapomenout ani na nezdařené komunistické pokusy o převrat, jako byl třeba Béla Kun, který v polovině r. 1919 obsadil Maďarsko, nebo Španělsko r. 1936, kdy se bolševici zmocnili Madridu i některých provincií a zavraždili 16 000 kněží, mnichů a řeholnic včetně 12 biskupů,[11] dále nepodařený pokus v Německu r. 1918, který vedl Hugo Haase, ani na jeho nejzdařilejší realizaci v rudé bavorské republice r. 1919. Všechny tyto pokusy byly skutečnými orgiemi krve a rozpoutané bestiality.

---

[10] Leon de Poncins, tamtéž, str. 165.

[11] Asi nejúplnější statistika obětí komunismu je otištěna ve svazcích *Rivelazione d’interesse mondiale* Vermijon, Řím 1957, jejichž autor použil údajů časopisu *Russkaja Mysl* z 30. listopadu 1947, který vychází ve Francii.

Nesmí se rovněž zapomínat, že tato apokalyptická bouře, představující ohromný vír mrtvol, krve a slz, byla na svět vržena s jediným cílem: zničit nejen katolickou Církev, nýbrž i celou křesťanskou civilizaci.[12] Tváří v tvář tomuto otřesnému obrazu se svět se sklíčeným srdcem ptá: Kdo může v takové formě nenávidět naše křesťanské rysy a snažit se je s tak bezbožnou zběsilostí zničit? Kdo je schopen tak krvavou likvidační mašinérii zosnovat? Kdo s takovou necitelností dokáže tento nevýslovně zločinný proces řídit a usměrňovat? **Realita nám mimo jakoukoli pochybnost říká, že za to všechno jsou odpovědni Židé**, jak bude dále prokázáno.

II. KAPITOLA

∗ Tvůrci systému ∗

Nelze sebeméně pochybovat o tom, že Židé jsou původci komunismu, protože byli osnovateli a původci učení, na němž je zbudován monstrózní systém, ovládající dnes absolutní mocí většinu Evropy i Asie, podněcující ke vzpouře i země Jižní Ameriky a postupně se rozlézající do všech ještě křesťanských národů světa jako rakovinný nádor, který krok za krokem rozežírá jejich zdravé jádro, aniž by se zřejmě proti této chorobě dal nalézt účinný lék.

Židé však jsou i původci a vůdci komunistické metodiky, účinné bojové taktiky, bezcitné a také zcela nelidské politiky vládnutí včetně internacionální strategie. Je zcela prokázanou skutečností, že komunističtí teoretici byli všichni Židé bez ohledu na systém, který trvale užívají, a totéž platí o zkušených revolucionářích, používajících falešných jmen a příjmení, majících zakrýt jejich pravý původ před národy, v nichž žijí.

1. *Karl Heinrich Marx* byl německý Žid, jehož pravé jméno znělo Kissel Mordechaj, narozený v německém Trevíru jako syn židovského právníka.

Vedle svého proslulého „Kapitálu", který je základním pojetím teoretického komunismu, se Marx s neúnavnou horlivostí snažil až do své smrti r. 1887 rozšiřovat ve světě komunistickou, Židy vedenou revoluci. Roku 1848 napsal společně se Židem Engelsem v Londýně „Komunistický manifest". Ještě předtím v letech 1843-1847 formuloval v Anglii ve svých článcích moderní pojetí hebrejského nacionalismu, jež publikoval r. 1844 v časopisu „Deutsch-Französische Jahrbücher" jako pojednání pod titulem „Zur Judenfrage", ukazující ultranacionalistickou tendenci.

2. *Friedrich Engels*, tvůrce „první internacionály" a blízký Marxův spolupracovník, v Brémách narozený Žid. Jeho otec byl ve městě obchodníkem s bavlnou. Engels zemřel r. 1894.

3. *Karl Kautski*[13] (pravým jménem Kraus) je autorem knihy „Počátky křesťanství"[14], v níž ostře vystupuje proti křesťanským principům. Byl nejvýznamnějším vykladačem Marxe. Roku 1887 publikoval knihy „Marxova ekonomická teorie pro obecné pocho-

---

[12] Traian Romanescu, *La gran conspiración judía*, Tercera Edición. México. – D. F. 1961, str. 272.

[13] V přísl. literatuře se objevuje psán také jako „Kautsky", což se zdá být přesnější vzhledem k tomu, že užíval „český" pseudonym; pozn. editora.

[14] V originále *Die Anfänge des Christentums*.

pení“, „Masakr v Kišiněvu a židovská otázka“, r. 1903 „Třídní boj“, který se stal pro Mao Ce-tunga v Číně základní učebnicí komunistické výuky, a r. 1921 dílo s titulem „Předvoj socialismu“.[15] Byl rovněž autorem „erfurtského socialistického programu“. Tento Žid se narodil 1854 v Praze a zemřel 1938 v holandském Haagu.

4. *Ferdinand Lassalle*, Žid, narozen 1825 ve Vratislavi. Poté, co se roku 1848 zapojil do demokratické revoluce, publikoval 1863 své dílo „Veřejné odpovědi“,[16] v němž vyznačil revoluční plán pro německé dělníky. Od té doby neúnavně pracoval na „socialistickém“ válečném tažení, zaměřeném na dělnickou vzpouru. K tomu účelu také publikoval svou další knihu pod titulem „Kapitál a práce“.[17]

5. *Eduard Bernstein*, r. 1850 v Berlíně narozený Žid. Jeho hlavní práce jsou „Domněnky o socialismu“, „Socialismus vpřed“, „Dokumenty socialismu“, „Dějiny a teorie socialismu“, „Dnešní sociální demokracie v teorii a praxi“, „Povinnosti sociální demokracie“ a „Německá revoluce“.[18] Ve všech svých spisech zdůrazňuje komunistické učení a dovozuje je v Marxově pojetí.

Roku 1918 byl jmenován ministrem financí německého socialistického státu, který se však naštěstí udržel jen několik měsíců.

6. *Jacob Lastrow, Max Hirsch, Edgar Leoning, Warschauer, Babel, Schatz, David Ricardo* a mnoho dalších autorů teoretického komunismu byli Židé. Ve všech zemích jsou to téměř výhradně židovští spisovatelé a publicisté, kteří masám kážou komunismus, přestože ve svých spisech postupují obvykle velice opatrně a mluví spíše o pocitu lidskosti a sbratření.

Jakkoli jsou všichni výše jmenovaní Židé teoretiky, rozhodně se nespokojují jen se stanovováním doktrinářských zásad, nýbrž každý z nich je rovněž zkušený rozvratník a pučista, který se v zemi, v níž se právě nachází, snaží rovněž o přípravu, napomáhání i případné vedení převratu.

Odhlédneme-li však od těch Židů, které lze skutečně považovat především za teoretiky, přesto zjišťujeme, že téměř všichni fyzičtí vůdci, rozvíjející komunistickou taktiku, jsou rovněž příslušníky téže rasy a svou úlohu také co nejúčinněji provádějí.

Také v těch zemích, kde chystané židovsko-komunistické spiknutí selhalo, nebo kde se marxisté vlády zmocnili jen zpočátku, dosvědčují spolehlivé údaje plnou židovskou odpovědnost. Jako nesporné příklady si uvedeme alespoň dvě hnutí tohoto typu:

A) Roku 1918 se Německo stává jevištěm Židy vedené revoluce. Mnichovská republika rad byla ryze židovská, jak dokazují jména jejích vůdců: Karl Liebknecht, Rosa Luxemburgová, Kurt Eisner a mnoho dalších.[19] Po pádu císařské říše se Židé zmocnili země a německá vláda je také ovládnuta Židy. Spolu se státním ministrem Haasem a Landsbergem se objevili Kautski, Kohn a Herzfeld. Ministr financí, rovněž Žid, má

[15] V originále *Die Wirtschaftslehre von Karl Marx für aller Verständnis*, *Das Blutbad von Chisinaw und die Judenfrage, Klassenkampf, Vorhut des Sozialismus*.

[16] V originále *Offene Antworten*.

[17] V originále *Kapital und Arbeit*.

[18] V originále *Vermutungen über den Sozialismus*, *Sozialismus vorwärts*, *Dokumente des Sozialismus, Geschichte und Theorie des Sozialismus, Sozialdemokratie, Die Pflichten der Sozialdemokratie* a *Deutsche Revolution*.

[19] Oba prvně jmenovaní sice byli aktivními účastníky listopadové revoluce 1918, ale byli zastřeleni v lednu 1919; pozn. editora.

za asistenta svého soukmenovce, a ministr vnitra, také Žid, má k ruce dalšího rasového bratra dr. Freunda.

Kurt Eisner,[20] prezident tzv. bavorské republiky rad, byl vůdcem bolševické revoluce v Mnichově.

„Jedenáct mužů udělalo revoluci," řekl v opojení triumfem Eisner svému kolegovi, ministru Auerovi. Není tedy na škodu zachovat budoucnosti jména těchto mužů, kterými byli Židé Max Löwenberg, dr. Kurt Rosenfeld, Gaspar Wollheim, Max Rothschild, Carl Arnold, Kranold, Rosenheck, Birnbaum, Reis a Kaisser. Těchto deset mužů spolu s Kurtem Eisnerem sedělo v předsednictvu „revolučního výboru Německa". Všichni byli zednáři a patřili k tajné lóži č. 11, která měla své sídlo v Mnichově, Briennerstrasse 51.[21]

První německý kabinet z roku 1918 byl složen ze Židů:

1. Preuss, ministr vnitra;
2. Freund, ministr vnitra;
3. Landsberg, ministr financí;
4. Karl Kautski, ministr financí;
5. Schiffer, ministr financí;
6. Eduard Bernstein, tajemník ministerstva financí;
7. Fritz Max Cohen, vedoucí oficiální informační služby (tento Žid býval dříve korespondentem židovských novin „Frankfurter Zeitung").

Druhou „socialistickou" německou vládu z roku 1918 tvořili následující Židé:

1. Hirsch, ministr vnitra;
2. Rosenfeld, ministr spravedlnosti;
3. Futran, ministr školství;
4. Arndt, ministr školství;
5. Simon, státní tajemník pro finance;
6. Kastenberg, ředitel oddělení pro vědu a umění;
7. Stathagen, ministr veřejných prací;
8. Meyer-Gerhardt, ředitel koloniálního oddělení;
9. Wurm, tajemník pro výživu;
10. Merz, Weil, Katzenstein, Stern, Löewnberg, Fränkel, Schlesinger, Israelowitz, Selingsohn, Laubenheim atd. zastávali vysoká místa na ministerstvech.

Mezi ostatními Židy, kontrolujícími životně důležité sektory německého státu, zničeného americkým vměšováním do války, se r. 1918 a později nalézali:

1. Kohen, prezident vojensko-dělnické rady (podobné tzv. sovětu vojáků a dělníků v Moskvě téhož roku);
2. Ernst, policejní prezident Berlína;
3. Sinzheimer, policejní prezident Frankfurtu;
4. Lewy, policejní prezident Hessenska;
5. Kurt Eisner, bavorský státní prezident;
6. Jaffe, bavorský ministr financí;

[20] Vlastním jménem Salomon Kosmanowski (dokládá Wichtl 1919, str. 58) byl rovněž členem židovského zednářského řádu B'nai B'rith (srv. Borowski 1985, str. 92); pozn. editora.

[21] Mons. Jouin, *Le peril Judeo-maçonnique,* Vols 1919-1927, I. díl, str. 161.

7. Brentano, ministr průmyslu, obchodu a dopravy;
8. Talheimer, ministr ve Virtembersku;
9. Heimann, další ministr ve Virtembersku;
10. Fulda, člen hessenské vlády;
11. Theodor Wolf, šéfredaktor novin „Berliner Tageblatt";
12. Gwiner, ředitel Deutsche Bank.[22]

B) Maďarsko r. 1919. Dne 20. března t. r. přebral Žid Béla Kun (Cohn) v Maďarsku moc a provolal Maďarskou sovětskou republiku, která se od toho okamžiku proměnila v děsivé krveprolití.

> „Spolu s ním tvořilo novou vládu 26 komisařů a z nich bylo 18 izraelitů. To je neslýchaný poměr, vezmeme-li v úvahu, že 1,5 milionu izraelitů připadalo na 22 miliony obyvatel. Zmíněných 18 židovských komisařů mělo pevně v ruce skutečné vedení země a zbývajících 8 křesťanských komisařů proti tomu nemohlo nic dělat."[23]

Židé tvořili více než 90 % členů vlády a rovněž důvěrníci Bély Kuna byli Židé. Zde je seznam členů jeho vlády:

1. Béla Kun, generální tajemník židovské vlády;
2. Sandor Garbai, „oficiální" prezident vlády, užívaný Židy jen jako nastrčená maďarská figura;
3. Peter Agoston, zástupce generálního tajemníka, Žid;
4. dr. E. Landler, lidový komisař pro vnitřní záležitosti, Žid;
5. Bela Vagó, Landlerův zástupce, Žid s původním jménem Weiss;
6. E. Hamburger, komisař zemědělství, Žid;
7. Vantus, Hamburgerův zástupce, Žid;
8. Csizmadia, Hamburgerův zástupce, Maďar;
9. Nyisztor, Hamburgerův zástupce, Maďar;
10. Varga, komisař pro finanční záležitosti, je Žid s původním jménem Weichselbaum;
11. Szekely, Vargův zástupce, Žid s původním jménem Schlesinger;
12. Kúnfti, komisař vyučování, Žid s původním jménem Kunstätter;
13. Lukacs, Kunftiho zástupce, Žid s původním jménem Löwinger a syn ředitele budapešťského bankovního domu;
14. D. Bokanyi, komisař práce, Maďar;
15. Fiedler, zástupce Bokanyie, Žid;
16. Joszef Pogany (Poganyi), komisař vojenských záležitostí, Žid s původním jménem Schwartz;
17. Szanto, Poganyův zástupce, Žid s původním jménem Schreiber;
18. Tibor Szamueli, Poganyův zástupce, Žid s původním jménem Samuel;
19. Matyas Rakosi, komisař obchodu, Žid s původním jménem Mathew Roth Rosenkrantz, současný komunistický diktátor;
20. Ronai, komisař pro záležitosti práva, Žid s původním jménem Rosenstegl;
21. Ladai, Ronaiův zástupce, Žid;
22. Erdelyi, komisař pro zásobování, Žid s původním jménem Eisenstein;

[22] Traian Romanescu, tamtéž, str. 259.
[23] J. Et. J. Tharaud, *Causeric sur Israel*, 1926, Lesage, str. 27.

23. Vilmos Boehm, komisař pro socializaci, Žid;
24. Hevesi, Boehmův zástupce, Žid s původním jménem Honig;
25. Dovsak, druhý Boehmův zástupce, Žid;
26. Oskar Jaszi, komisař pro národnosti, Žid s původním jménem Jakubovits;
27. Otto Korvin, komisař politického vyšetřování, Žid s původním jménem Klein;
28. Kerekes, státní prokurátor, Žid s původním jménem Krauss;
29. Biro, šéf politické policie, Žid s původním jménem Blau;
30. Seidem, Birův pobočník, Žid;
31. Oszkar Faber, komisař pro likvidaci církevního majetku, Žid;
32. J. Czerni, velitel teroristické bandy, známé jako „Leninova mládež“, Maďar;
33. Illés, nejvyšší policejní komisař, Žid;
34. Szabados, nejvyšší policejní komisař, Žid s původním jménem Singer;
35. Kalmar, nejvyšší policejní komisař, německý Žid;
36. Szabo, nejvyšší policejní komisař, rusínský Žid s původním jménem Schwarz;
37. Vince, lidový komisař Budapešti, Žid s původním jménem Weinstein;
38. M. Kraus, lidový komisař Budapešti, Žid;
39. A. Dienes, lidový komisař Budapešti, Žid;
40. Lengyel, prezident rakousko-uherské banky, Žid s původním jménem Levkovits;
41. Laszlo, prezident komunistického revolučního soudu, Žid Löwy.[24]

V této vládě, která se dočasně zmocnila Maďarska, se kromě samotného Bély Kuna vyznamenal nesčetnými zločiny a drancováním zejména šéf maďarské čeky Szamuelly. Zatímco první z nich projížděl v doprovodu židovské sekretářky R. S. Salkindové alias Semliačky zemí v luxusním autě, které místo poznávací značky neslo velkou šibenici, projížděl druhý Maďarskem zvláštním vlakem a všude rozséval hrůzu a smrt, jak to popsal jeden soudobý svědek:

> „Vlak smrti supěl temnou maďarskou nocí. … Všude, kde zastavil, bylo vidět muže visící na stromech, a na zemi proudy krve. Podél kolejí ležely nahé a zohavené mrtvoly. Szamuelly diktoval své rozsudky ve vlaku a kdo byl přinucen do něj vstoupit, nikdy už nemohl vyprávět, co tam spatřil. Szamuelly žil prakticky výhradně v tomto vlaku a o jeho bezpečnost se staralo třicet vybraných teroristů. Doprovázeli jej rovněž osvědčení a zkušení popravčí. Vlak sestával ze dvou salónních vozů, dvou vozů první třídy pro teroristy a dvou vozů třetí třídy pro oběti, kde se také hned popravovalo. Podlahy posledních vagónů byly trvale pokryty krví. Mrtvoly se jednoduše vyhazovaly z oken, zatímco Szamuelly seděl v pohodlné pracovně svého oddělení, čalouněné růžovým damaškem a vybavené broušenými zrcadly, odkud pokynem ruky rozhodoval o životě a smrti.“[25]

---

[24] Traian Romanescu, tamtéž, str. 203-205.
[25] C. de Tormay, *Le livre proscrit*, str. 204.

III. KAPITOLA

∗ Hlava komunismu ∗

Nelze ani v nejmenším pochybovat o tom, že marxistická (komunistická) teorie je židovským dílem, stejně jako i jednání a činy, zaměřené na její prosazení v praxi.

Již před definitivním prosazením bolševismu v Rusku byli vůdci a organizátoři všech komunistických hnutí ve svém úhrnu téměř výhradně Židé, stejně jako jimi byla rozhodná většina vůdců revoluce, k níž dali podnět.

V Rusku jako první zemi, kde komunismus definitivně triumfoval a stal se centrem hybné síly bolševizace světa, nelze rovněž sebeméně pochybovat o židovském otcovství sovětské organizace a praxe.

Podle nezvratných údajů, které jako zcela prokázané uznávají všichni nestranní autoři, zabývající se tímto tématem, je komunistické dílo Židů v zemi ruských carů tak mocné, že by bylo nesmyslné popírat jeho neblahý triumf jako naprostý monopol.

Stačí si pouze připomenout jména lidí, tvořící nejdůležitější vedoucí orgány Sovětského svazu, abychom měli před sebou jasný a kategorický důkaz.

I. Členové první komunistické vlády v Moskvě 1918 (Rada lidových komisařů)

1. Lenin (Vladimír Iljič Uljanov), předseda Nejvyššího sovětu, jeho matka se jmenovala Blanková a byla Židovka německého původu;
2. Lev Trockij (Lev Davidovič Bronštejn), komisař Rudé armády a námořnictva, Žid;
3. Josef Stalin (Josif Vissarionovič Džugašvili), komisař pro národnosti, Gruzín;
4. Čičerin, komisař zahraničních záležitostí, Rus;
5. Zinověv (Grigorij Apfelbaum), komisař pro vnitřní záležitosti, Žid;
6. Volodarskij (Kohen), komisař pro tisk a propagandu, Žid;
7. Samuel Kaufmann, komisař pro státní polnosti, Žid;
8. Šteinberg, komisař pro záležitosti práva, Žid;
9. Schmidt, komisař veřejných prací, Žid;
10. Ethel Knigisenová (Liliana), komisařka pro zásobování, Židovka;
11. Pfenigštejn, komisař pro umísťování uprchlíků, Žid;
12. Vostanoleinin (Schlichter), komisař pro ubytování (tj. zabavování soukromých domů pro rudé), Žid;
13. Larin (Lurie), prezident nejvyšší hospodářské rady, Žid;
14. Kukorskij (Kukor), komisař pro hospodářství, Žid;
15. Špitzberg, komisař pro náboženské záležitosti, Žid;
16. Radomilskij (Uricky), komisař pro „volby“, Žid;
17. Lunačarskij, komisař veřejného školství, Rus;
18. Simasko, komisař pro zdravotnictví, Žid;
19. Protzian, komisař zemědělství, Armén.

II. Komisariát pro vnitřní záležitosti (1918)
(vysocí úředníci komisariátu)

1. Ederer, předseda petrohradského sovětu, Žid;
2. Rosenthal, bezpečnostní komisař Moskvy, Žid;
3. Goldenrudin, ředitel propagandy komisariátu zahraničních záležitostí, Žid;
4. Krasikov, tiskový komisař Moskvy, Žid;
5. Rudnik, viceprezident komisariátu pro zdravotnictví, Žid;
6. Saguerskij (Abrahám Kröhmal), první tajemník komisariátu pro umisťování uprchlíků, Žid;
7. Marthenson, ředitel tiskového úřadu komisariátu vnitra, Žid;
8. Pfeierman, vedoucí komisař petrohradské policie, Žid;
9. Šnejdr, politický komisař Petrohradu, Žid;
10. Minnor, politický komisař Moskvy, americký Žid.[26]

III. Komisariát pro zahraniční záležitosti
(vyšší úředníci)

1. Margolin, ředitel pasového úřadu, Žid;
2. Fritz, ředitel komisariátu zahraničních záležitostí, Žid;
3. Lafet (Joffe), sovětský velvyslanec v Berlíně, Žid;
4. Lewin, první tajemník sovětského vyslanectví v Berlíně, Žid;
5. Aksleroth, ředitel tiskové a informační kanceláře sovětského vyslanectví v Berlíně, Žid;
6. Beck, mimořádný vyslanec sovětské vlády v Londýně a Paříži, Žid;
7. Benitler (Beintler), sovětský vyslanec v Oslo, Žid;
8. Martius, sovětský vyslanec ve Washingtonu, Němec (?);
9. Lev Kameněv (Rosenfeld), sovětský vyslanec ve Vídni, Žid;
10. Vjačeslav Vorovskij, Žid, někdejší sovětský vyslanec v Římě do roku 1922, který byl 10. května 1923 zabit v Lausanne bývalým carským důstojníkem M. A. Kontradym;
11. Petr Lazarevič Vojcov, Žid, bývalý sovět. vyslanec ve Varšavě do 7. června 1927, kdy byl zabit jistým mladým Rusem;
12. Malkin, sovětský konzul v Glasgowě r. 1919, Žid;
13. Rokevskij (Kain Rako), prezident mírového výboru v Kyjevě, Žid;
14. Manuilskij, první pobočník Rokevského a současný komunistický diktátor Ukrajiny, Žid;
15. Astzumb-Ilssen, první právní poradce komisariátu zahraničních záležitostí (1918), Žid;
16. Abel Beck, generální konzul v Oděse, Žid;
17. Cevinskij (Grundbaum), generální konzul v Kyjevě, Žid.

[26] U velké většiny z dále uvedených amerických Židů šlo o původně ruské Židy, kteří se pod záminkou „pronásledování“ ze strany carského státu vystěhovali do Spojených států a po náležitém výcviku se ve vhodný čas vrátili do Ruska ujmout se svých „revolučních“ úkolů; pozn. editora.

IV. Vyšší úředníci sovětského komisariátu pro hospodářství (1918)

1. Merzvinskij (Merzvin), první hospodářský komisař, Žid;
2. Solvein, Merzvinského tajemník, Žid;
3. Haskyn, generální tajemník sovětského komisariátu hospodářství, Žid;
4. Bertha Hinewitzová, Haskynova asistentka, Židovka;
5. Gurkovskij (Isidor Gurko), druhý hospodářský komisař, Žid;
6. Gladněv (Jaks), Gurkovského tajemník, Žid;
7. Latsis (Latz), prezident hospodářské rady, litevský Žid;
8. Weisman, tajemník hospodářské rady, Žid;
9. Satnikov, správní rada moskevské lidové banky, Rus;
10. Jaks (bratr výše uvedeného), správní rada lidové banky, Žid;
11. Axelrod (Orthodox), správní rada lidové banky, Žid;
12. Michelson, správní rada lidové banky, americký Žid;
13. Ganěckij (Fürstemberg), Žid, komisař řízení „sovětsko-německých" hospodářských záležitostí. Ve skutečnosti však byl zprostředkovatelem židovských revolucionářů v Rusku s židovskou bankovní skupinou Kuhn, Loeb & Co. v New Yorku, bankou Warburg ve Stockholmu, Speyer & Co. v Londýně, Lazar Frères v Paříži atd., které finančně podporovaly komunistické revolucionáře přes Rýnsko-vestfálský syndikát pro bankovnictví v Německu;
14. Kogan (jeden z Kaganovičových bratrů), první tajemník Ganěckého, Žid.

V. Vyšší úředníci komisariátu spravedlnosti (1918-1919)

1. Josef Štejnberg, bratr komisariátního tituláře Štejnberga, Žid. Zaujímá místo prvního „lidového" komisaře;
2. Jakob Berman, prezident moskevského revolučního soudu. Je to velmi pravděpodobně tentýž Žid Berman, který je nyní vůdcem komunistické strany v Polsku;
3. Luckij (Lutzk), soudní komisař „lidových" vojenských sil, Žid;
4. Berg, soudní komisař Petrohradu, Žid;
5. Goinbark, ředitel úřadu pro zákoník, Žid;
6. Scherwin, první tajemník moskevské „lidové komuny", Žid;
7. Glausman, prezident kontrolní komise na komisariátu práva, Žid;
8. Schraeder (Schräder), vrchní komisař nejvyš. soudního tribunálu v Moskvě, Žid;
9. Legendorf, nejvyšší kontrolor revolučního soudu v Moskvě, Žid;
10. Glazunov (Schultz), druhý kontrolor revolučního soudu v Moskvě, Žid.

VI. Vyšší úředníci komisariátu pro veřejné školství

1. Groinim, komisař pro jihoruskou oblast, Žid;
2. Laurie (bratr prezidenta nejvyšší hospodářské rady, ředitel oddělení základních škol komisariátu veřejného školství, Žid;
3. Ljuba Rozenfeldová, ředitelka divadelního odboru komisariátu pro veřejné školství, Židovka;
4. Rebeka Jatzová, tajemnice Rozenfeldové, Židovka;
5. Sternberg, ředitel odděl. sochařského umění komisariátu pro veřejné školství, Žid;
6. Jakob Zolotin, prezident správní rady Institutu komunistické výchovy, Žid;

7. Grünberg, komisař školství pro severní oblast, Žid;
8. Max Eichengold, první tajemník komisariátu pro veřejné školství, Žid.

VII. Vládci komisariátu vojenství

1. Schorodak, osobní poradce Trockého, Žid;
2. Slanks, osobní poradce Trockého, Žid;
3. Petz, osobní poradce Trockého, Žid;
4. Geršfeld, osobní poradce Trockého, Žid;
5. Frunze, vrchní velitel komunistické jižní armády, Žid;
6. Fichmann, šéf generálního štábu komunistické severní armády, Žid;
7. Potzern, předseda sovětu západní fronty, Žid;
8. Šusmanovič (Schutzman), vojenský poradce moskevské oblasti, Žid;
9. Gübelman, politický komisař moskevského vojenského okruhu, americký Žid;
10. Leviensohn, soudní rada Rudé armády, Žid;
11. Deitz, politický poradce vitebského vojenského okruhu, Žid;
12. Glusman, vojenský poradce komunistické brigády v Samaře, Žid;
13. Beckman, politický komisař vojenského okruhu v Samaře, Žid;
14. Kalman, vojenský poradce komunistických vojenských sil ve Slusku,[27] Žid.

VIII. Vyšší úředníci komisariátu zdravotnictví

1. Dauge, zástupce komisaře pro zdravotnictví, Žid;
2. Wempertz, předseda výboru pro boj s pohlavními chorobami, Žid;
3. Rappaport, ředitel farmaceutického oddělení komisariátu, pozdější politický komisař Petrohradu, Žid;
4. Fuchs, Rappaportův tajemník, Žid;
5. Bloschon, předseda výboru pro boj s nakažlivými chorobami, Žid.

IX. Členové Nejvyššího sovětu (nejvyšší rady) pro národní hospodářství (Moskva 1919)

1. Kameněv (Rosenfeld), předseda hospodářské rady v Moskvě, Žid;
2. Krasikov, místopředseda hospodářské rady v Moskvě, Žid;
3. Abrahám Šotman, ředitel hospodářské rady v Moskvě, Žid;
4. Heikinová, Šotmanova sekretářka, Židovka;
5. Eismondt, předseda hospodářské rady v Petrohradě, Žid;
6. Landeman, místopředseda hospodářské rady v Petrohradě, Žid;
7. Kreinitz, ředitel hospodářské rady v Petrohradě, Žid;
8. Ábel Alperovič, komisař hutnictví nejvyšší hospodářské rady, Žid;
9. Herzan (Hertz), komisař dopravy nejvyšší hospodářské rady, Žid;
10. Šlimon, Herzanův tajemník, Žid;
11. Tavrid, předseda komisariátu pro sklizeň slunečnicového oleje, Žid;
12. Rotemberg, předseda komisariátu pro uhelný průmysl, podléhající nejvyšší hospodářské radě, Žid;

[27] Jižně od běloruského Minsku; pozn. překl.

13. Klammer, předseda komisariátu pro rybolov, Žid;
14. Kisswalter, předseda komisariátu pro hospodářskou obnovu, americký Žid.

X. Členové prvního vojensko-dělnického sovětu v Moskvě

1. Moded, předseda rady, Žid;
2. Smidovič, předseda dělnické komise, Žid;
3. Lejba Kuwitz, předseda vojenské komise, Žid;
4. Klautzner, člen rady, Žid;
5. Andersohn, člen rady, Žid;
6. Michelson, člen rady, Žid;
7. Šarach, člen rady, Žid;
8. Grünberg, člen rady, Žid;
9. Rifkin, člen rady, Žid;
10. Vimpa, člen rady, Litevec;
11. Kiamer, člen rady, Žid;
12. Šeišman, člen rady, Žid;
13. Lewinson, člen rady, Žid;
14. Termizan, člen rady, Žid;
15. Rozengolc, člen rady, Žid;
16. Kacštejn, člen rady, Žid;
17. Martov (Cederbaum), člen rady, Žid;
18. Sola, člen rady, Litevec;
19. Pfalin, člen rady, Žid;
20. Kranopolskij, člen rady, Žid;
21. Simson, člen rady, americký Žid;
22. Šik, člen rady, Žid;
23. Tapkin, člen rady, Žid.

XI. Členové ústředního výboru sovětské komunistické strany (1918-1923)

1. Sujanov (Gimel), Žid;
2. Kauner, Žid;
3. Rappoport, Žid;
4. Wilken, Žid;
5. Sjatrov, Rus;
6. Gräbner, Žid;
7. Diamant, Žid.

XII. Členové ústředního výboru čtvrtého kongresu sovětských dělníků a rolníků

1. Sverdlov (Jankel Swerdin), předseda výboru, Žid;
2. Cremmer, člen výboru, Žid;
3. Bronštejn (nejde o Trockého), člen výboru, Žid;
4. Kamkov (Katz), člen výboru, Žid;
5. Goldštejn, člen výboru, Žid;

6. Abelman, člen výboru, Žid;
7. Zünderbaum, člen výboru, Žid;
8. Urickij, člen výboru, Žid;
9. Abramovič (Rein), člen výboru, Žid;
10. Benjamin Šmidovič, člen výboru, Žid;
11. Čembus, člen výboru, Žid;
12. Rifkin, člen výboru, Žid;
13. Širota, člen výboru, Žid;
14. Černin-Černilovskij, člen výboru, Žid;
15. Levinskij (Lewin), člen výboru, Žid;
16. Weltman, člen výboru, Žid;
17. Orthodox (Axelrod), člen výboru, Žid;
18. Lunberg, člen výboru, Žid;
19. Zinověv (Apfelbaum), člen výboru, Žid;
20. Fuschman, člen výboru, Žid;
21. Krasikov, člen výboru, Žid;
22. Knitzunck, člen výboru, Žid;
23. Radner, člen výboru, Žid;
24. Haskyn, člen výboru, Žid;
25. Goldenrubin, člen výboru, Žid;
26. Frich, člen výboru, Žid;
27. Solncev (Bleichman), člen výboru, Žid;
28. Lantcer, člen výboru, Žid;
29. Lišac, člen výboru, Žid;
30. Lenin, člen výboru, po matce Žid.

XIII. Členové ústředního výboru pátého kongresu sovětských odborů

1. Radek (Sobelsohn), předseda, Žid;
2. Ganitzberg, člen, Žid;
3. Kingkisen, člen, Žid;
4. Amanessov, člen, Žid;
5. Tzesulin, člen, Žid;
6. Rozental, člen, Žid;
7. Pfrumkin, člen, Žid;
8. Kopning, člen, Žid;
9. Krilenko, člen, Rus;
10. Jacks, člen, americký Žid;
11. Feldman, člen, Žid;
12. Bruno, člen, Žid;
13. Rozin, člen, Žid;
14. Theodorovič, člen, Žid;
15. Sianskij (Siansk), člen, Žid;
16. Šmilka, člen, Žid;
17. Kameněv (Rosenfeld), člen, Žid;
18. Samuel (Kripnik), člen, Žid;

19. Breslau, člen, Žid;
20. Štejman, člen, Žid;
21. Šeikman, člen, Žid;
22. Aškenaz, člen, Žid;
23. Sverdin, člen, Žid;
24. Stutzka, člen, Žid;
25. Dimenštejn, člen, Žid;
26. Rupzuptas, člen, Litevec;
27. Šmidovič, člen, Žid;
28. Stěklov (Nachamkes), člen, Žid;
29. Šlichter, člen, Žid;
30. Peterson, člen, Žid;
31. Sasnovsky, člen, Žid;
32. Baptzinsk, člen, Žid;
33. Litvinov (Walach), člen, Žid;
34. Těgelskij (Tegel), člen, Žid;
35. Weiberg, člen, Žid;
36. Peter, člen, Litevec;
37. Terian, člen, Armén;
38. Bronštejn, člen, Žid;
39. Ganlerc, člen, Žid;
40. Starck, člen, Žid;
41. Erdling, člen, Žid;
42. Karachan, člen, Armén;
43. Bucharin, člen, Žid;
44. Langewer, člen, Žid;
45. Harklin, člen, Žid;
46. Lunačarskij, člen, Rus;
47. Wolloch, člen, Žid;
48. Laksis, člen, Žid;
49. Kaul, člen, Žid;
50. Ehrman, člen, Žid;
51. Tzirtzivadze, člen, Gruzín;
52. Longer, člen, Žid;
53. Lewin, člen, Žid;
54. Tzurupa, člen, Litevec;
55. Joffe (Jafet), člen, Žid;
56. Knitsuck, člen, Žid;
57. Apfelbaum, člen, Žid;
58. Bobrov (Natansohn), člen, Žid;
59. Danielevskij (Daniel), člen, Žid.

XIV. Vedoucí čeky v Moskvě (1919)

1. Dzeržinskij, nejvyšší velitel čeky, Žid;[28]
2. Peters, nižší velitel čeky, Litevec;
3. Limbert, ředitel obávaného vězení Taganky, kde byla zavražděna velká část carské aristokracie a mnoho bývalých ministrů, generálů, diplomatů, umělců, spisovatelů atd. starého režimu. Limbert je rovněž Žid;
4. Vogel, výkonný komisař čeky, Žid;
5. Deipkyn, výkonný komisař čeky, Žid;
6. Bizensk, výkonný komisař čeky, Žid;
7. Razmirovič, výkonný komisař čeky, Žid;
8. Sverdlov (Jankel Swerdin), výkonný komisař čeky, Žid;
9. Janson, výkonný komisař čeky, Žid;
10. Kneiwitz, výkonný komisař čeky, Žid;
11. Finesh, výkonný komisař čeky, Žid;
12. Delavanov, výkonný komisař čeky, Žid;
13. Ziskyn, výkonný komisař čeky, Žid;
14. Jacob Golden, výkonný komisař čeky, Žid;
15. Šolovskij, výkonný komisař čeky, Žid;
16. Reitenberg, výkonný komisař čeky, Žid;
17. Gal Pernštejn, výkonný komisař čeky, Žid;
18. Zakis, výkonný komisař čeky, Litevec;
19. Kingkisen, výkonný komisař čeky, Žid;
20. Skeltizan, výkonný komisař čeky, Armén;
21. Blumkin (Blum), výkonný komisař čeky, Žid;
22. Grunberg, výkonný komisař čeky, Žid;
23. Latz, výkonný komisař čeky, Žid;
24. Heikinová, výkonná komisařka čeky, Židovka;
25. Rifkin, výkonný komisař čeky, Žid;
26. Kamkov (Katz), výkonný komisař čeky, Žid;
27. Alexandrovič, výkonný komisař čeky, Rus;
28. Jacks, výkonný komisař čeky, Žid;
29. Cvesdin (Woinštejn), výkonný komisař čeky, Žid;
30. Lendovič, výkonný komisař čeky, Žid;
31. Gleištejn, výkonný komisař čeky, Žid;
32. Gelfand (Parvus), výkonný komisař čeky, Žid;
33. Silencusová, výkonná komisařka čeky, Židovka;
34. Jacob Model, velitel komunistické jednotky „Petr a Pavel“ na masový teror a útisk, Žid.

XV. Lidoví komisaři v Petrohradě

1. Rodomil, Žid;
2. Ďorka (Zorka), Žid.

---

[28] Podle jiných pramenů byl Dzeržinskij Polák nejasného, údajně i šlechtického původu; pozn. editora.

XVI. Výkonní komisaři petrohradské čeky (1919-1924)

1. Isilevič, Žid;
2. Anwelt, Žid;
3. Meichman, americký Žid;
4. Judita Rozmirovičová, Židovka;
5. Giller, Žid;
6. Buhan, Armén;
7. Disperov (Dispper), Žid;
8. Heim Model, Žid;
9. Krasnik, Žid;
10. Kozlowski, Polák;
11. Mehrbey, americký Žid;
12. Paykis, Litevec.

XVII. Členové vysokého komisariátu práce v Moskvě

1. Benjamin Schmidt, lidový komisař, Žid;
2. Zencovič, Schmidtův tajemník, Žid;
3. Raskyn, generální tajemník komisariátu práce, Žid;
4. Zarach, ředitel zásobovacího oddělení pro dělníky, Žid;
5. Woltman, druhý komisař veřejných prací, Žid;
6. Kaufman, Woltmanův asistent, Žid;
7. Goldbahr, předseda komise pro veřejné práce, Žid;
8. Kuchner, první poradce komisariátu veřejných prací, Žid.

XVIII. Komunističtí velitelé a pohlaváři v provinciích

1. Isaak Latsk, vrchní komisař Donské republiky, Žid;
2. Reichenštejn, lidový komisař Donské republiky, Žid;
3. Šmulker, tajemník komisaře, Žid;
4. Levinson, předseda donského sovětu, Žid;
5. Haytis, komisař Sibiře, Žid;
6. Dretling, předseda kyjevského sovětu, Žid;
7. Ziumperger, asistent předsedy, Žid;
8. Zackheim, předseda sovětu v Jaroslavli, Žid;
9. Sheikman, předseda sovětu v Kazani, Žid;
10. Willing, předseda sovětu v Orenburgu, Žid;
11. Berlinskij (Berlin), předseda sovětu v Sicernu, Žid;
12. Limbersohn, předseda sovětu v Penze, Žid;
13. Somur, hospodářský komisař v Zakavkazsku, Žid;
14. Šluskij (Schlutz), předseda sovětu v Tavridě, Žid;
15. Herman, předseda sovětu v Čarinsku, Žid;
16. Rotgancen, předseda sovětu v Bělocerkevsku, Žid;
17. Lemberg, Rotgancenův tajemník, Žid;
18. Daumann, předseda sovětu v Narvě, Žid.

XIX. Redaktoři komunistických novin „Pravda“, „Ekonomičeskaja gazeta“ a „Izvestija“

1. Nachamkes (podepisuje se jako Stěklov), Žid;
2. Jacob Golin, Žid;
3. Kohn, Žid;
4. Samuel Dauman, Žid;
5. Ilin Tziger, Žid;
6. Maxim Gorkij, Rus;
7. Dean, Žid;
8. Bitner, Žid;
9. Kleisner, Žid;
10. Bergman, Žid;
11. Alperovič, Žid;
12. Laurie (podepisuje se jako Rumjancev), Žid;
13. Brahmson, Žid;
14. Grossmann (podepisuje se jako Rozin), Žid;
15. Abrahám Torberth, Žid.

XX. Redaktoři komunistických novin „Torgopromyšlennoja gazeta“

1. Ábel Pretz, Žid;
2. Rafalovič, Žid;
3. Gogan, Žid;
4. Bastell, Žid;
5. Grochmann, Žid;
6. Bernštejn, Žid;
7. Moch, Žid;
8. Abrahám Salomon Emanson, Žid;
9. Goldenberg, Žid;
10. Slavensohn, Žid;
11. Benjamin Rozenberg, Žid;
12. Schuman, Žid;
13. Kulliser, Žid;
14. Goldman, Žid;
15. Jacob Giler (podepisuje se jako Gilev), Žid.

XXI. Redaktoři komunistických novin „Die Fahne der Arbeit“[29] (1920)

1. Šumacher, Žid;
2. Davidov (David), Žid;
3. Jaroslavskij (Jarin), Žid;
4. Lander, Žid;
5. Samson Lewin, Žid;
6. Štejnbeck, Žid;

[29] Zde se podle všeho jednalo o noviny, vydávané kominternou v německém jazyce; pozn. překl.

7. Bilin, Žid;
8. Evron, Žid.

XXII. Redaktoři komunistických novin „Volja Truda"

1. Kamkov (Katz), Žid;
2. Jacks, Žid;
3. Polianskij (Eisenberg), Žid.

XXIII. Členové komise pro zatýkání sympatizantů s carským režimem

1. Muravjov, předseda komise, Žid;
2. Salomon, člen komise, Žid;
3. Edelsohn, člen komise, Žid;
4. Goldštejn, člen komise, Žid;
5. Gruzenberg, člen komise, Žid;
6. Tanker, člen komise, Žid.

XXIV. Členové ústřední kanceláře sovětu pro hospodářství

1. Rabinovič, Žid;
2. Weinberg, Žid;
3. Larin, Žid;
4. Galalt, Žid;
5. Kreitman, Žid;
6. Zupper, Žid;
7. Krasin, Rus;
8. Alperovič, Žid.

XXV. Členové ústředního úřadu státní spotřební jednoty

1. Sidelgenim, Žid;
2. Heikin, Žid;
3. Lubomirskij, Rus;
4. Křižov (Kritzer), Žid;
5. Tanger, Žid;
6. Kinstung, Žid.

XXVI. Členové ústředního výboru syndikátu řemeslníků

1. Ravetz, Žid;
2. Smirnov, Rus;
3. Gitzemberg, Žid;
4. Davidsohn, Žid;
5. Brillant, Žid.

XXVII. Představitelé Rudé armády v zahraničí

1. Radek (Sobelsohn), sovětský vojenský představitel v Berlíně, Žid;
2. Neinsenbaum, vojenský představitel v Bukurešti, Žid;
3. Bergman, vojenský představitel ve Vídni, Žid;
4. Abrahám Baum, vojenský představitel v Kodani, Žid;
5. Mojsejevič, Baumův pobočník, Žid;
6. Klocman (starší), vojenský představitel ve Varšavě, Žid;
7. Abrahám Klocman, jeho pobočník, Žid.

XXVIII. Členové vyšších soudních sborů

1. Katsell, Žid;
2. Goldman, Žid;
3. Walkperr, Žid;
4. Kasior, Žid;
5. Schnell, Žid;
6. Šorteil, Rus;
7. Zercov, Rus;
8. Schmidt, Žid;
9. Blum, Žid;
10. Rudzistarck, Žid.

XXIX. Profesoři socialistické akademie v Moskvě

1. Skentenberg, Žid;
2. Naděžda Krupská (Krupp, žena V. I. Lenina), Židovka a nikoli tedy Ruska, jak se obvykle uvádí;
3. Kraskowsko, Žid;
4. Gleitzer, milenec druhé Stalinovy ženy, zastřelen r. 1932, i když se oficiálně uvádí, že byl popraven jako „stoupenec Trockého“, Žid;
5. Keltsman, Žid;
6. Schutzka, Žid;
7. Schirolla, finský Žid;
8. Rotštejn, Žid;
9. Reisner, Žid;
10. Josif Rakovskij, Žid;
11. Jacob Lurie, Žid;
12. Rozin, Žid;
13. Pokrovskij, Rus;
14. Karl Levin, Žid;
15. Sujanov (Gimel), Žid;
16. Budin, Žid;
17. Ehrperg, Žid;
18. Němirovič, Žid;
19. Coikburg, Žid;
20. Rappoport, Žid;

21. Grossmann, Žid;
22. Fritz, Žid;
23. Nachamkes, Žid;
24. Ludberg, Žid;
25. Dauževskij (Dand), Žid;
26. Rjazanov (Goldenbach), Žid;
27. Kusinen, Fin;
28. Weltman, Žid;
29. Salomon Olanskij, Žid;
30. Ursinov (Ursiner), Žid;
31. Gurovič, Žid;
32. Rosa Luxemburgová, německá Židovka;
33. Elchengolc, Žid;
34. Čerkinová, Židovka;
35. Gatze, Žid;
36. Moises Ulansk, Žid;
37. Broito (Broitman), Žid.

XXX. Členové vrchního sovětu donského výboru

1. Polonskij, Rus;
2. Rozental, Žid;
3. Krutze, Žid;
4. Koganov (Bernštejn), Žid;
5. Simanovič, Žid;
6. Klasin, Lotyš;
7. Otzkins, Žid;
8. Wichter, Žid;
9. Kirtz, Žid;
10. Lifšic, Žid;
11. Bitzk, Žid.

XXXI. Členové pomocného výboru pro komunisty

1. Ethel Knigkisenová, lidová komisařka, Židovka;
2. Goldman, tajemník Knigkisenové, Žid;
3. Rosa Kaufmanová, asistentka Knigkisenové, Židovka;
4. Pautzner, ředitel pomocného výboru, Žid;
5. K. Rozental, ředitel hlavního úřadu pomocného výboru, Žid.

XXXII. Sovětští komerční představitelé v zahraničí

1. Abrahám Shekman, komerční zástupce ve Stockholmu u židovských bank Warburg a Nye-Banken, Žid;
2. Landau, komerční zástupce v Berlíně, Žid;
3. Worowski, komerční zástupce v Kodani, Žid.

XXXIII. Lidoví soudci v Moskvě

1. Jakob Davidov, Žid;
2. Raul Bitzk, Žid;
3. Jakob Adokolski, Žid;
4. Josip Beyer, Žid;
5. Abrahám Gundram, Žid;
6. Kastariaz, Armén;
7. Benjamin Áronovič, Žid.

XXXIV. Stálí komisaři nejvyššího sovětu v Moskvě

1. Piatinskij (Tziwin), Žid;
2. Gurevič (Dan), Žid;
3. Begdanov (Silberštejn), Žid;
4. Garin (Garfeld) Žid;
5. Maklakovskij (Rosenblum), Žid;
6. Černomordin, Žid;
7. Löwenshein, Žid;
8. Mežkovskij (Goldenberg), Žid;
9. Martinov (Tzibar), Žid.

XXXV. Vojenští poradci komunistické vlády v Moskvě

1. Lechtiner, poradce vojenského sovětu kavkazské armády, Žid;
2. Watsertish, velitel západní fronty proti Čechoslovákům, Žid;
3. Bruno, zvláštní poradce pro východní frontu, Žid;
4. Schulman, druhý poradce moskevské vlády (rady lidových komisařů) pro východní frontu, Žid;
5. Schmidovič, velitel sovětských branných sil na Krymu, Žid;
6. Jack, druhý velitel branných sil na Krymu, Žid;
7. Schnesur, třetí velitel branných sil na Krymu, Litevec;
8. Meigor, velitel vojenského sovětu v Kazani, Žid;
9. Nazurgolc, komisař vojenského sovětu v Kazani, Žid;
10. Rozengolc, komisař vojenského sovětu v Kazani, Žid;
11. Samuel Gleitzer, komisař a velitel sovětské vojenské školy pohraniční stráže, Žid;
12. Kolmann, velitel vojenské komuny v Moskvě, Žid;
13. Lazimov (Latzmer), Kolmannův pobočník, Žid;
14. Dulis, vojenský poradce sovětské vlády, Žid;
15. Steingar, vojenský poradce sovětské vlády, Žid;
16. Gititz, politický komisař petrohradského vojenského okruhu, Žid;
17. Dzenitz, politický komisař 15. komunistické brigády, Žid;
18. Bitziss, velitel moskevského vojenského okruhu, Žid;
19. Gecker, velitel sovětské armády v Jaroslavli, Žid;
20. Mitkatz, vojenský poradce vlády pro moskevský vojenský okruh, Žid;
21. Tzeiger, velitel petrohradského vojenského sovětu, Žid.

XXXVI. Členové komisariátu pro likvidaci soukromých bank

1. Henrick, zvláštní komisař vlády, Žid;
2. Moisekovak, Henrickův asistent, Žid;
3. Kahan, generální kontrolor soukromých bankovních vkladů, americký Žid;
4. Jacob Gifling, technický poradce komisariátu, Žid;
5. Nathan Eliasevič, druhý technický poradce, Žid;
6. Sarah Eliasevičová, jeho asistentka, Židovka;
7. Abrahám Ranker, poradce komisariátu, Žid;
8. Plat, poradce komisariátu, Žid;
9. Abrahám Rozenštejn, poradce komisariátu, Žid;
10. Lemerich, poradce komisariátu, Žid.

XXXVII. Členové proletářského jazykovědného oddělení

1. Benjamin Zeitzer, Žid;
2. Pozner, Žid;
3. Maxim Gorkij, Rus;
4. Alter, Žid;
5. Eichengolc, Žid;
6. Schwartz, Žid;
7. Berender, Žid;
8. Kelinin, Žid;
9. Hadasevič, Žid;
10. Lebeděv (Leben), Žid;
11. Kersonskaja, Židovka.

Kolik vedoucích pozic nového židovsko-sovětského státu zastávali křesťané a kolik potomci Abrahámovi, ukazuje přehledně následující statistika:

	křesťané	Židé
1. Členové první komunistické vlády (rady lidových komisařů)	3	16
2. Vysocí úředníci komisariátu pro vnitřní záležitosti	0	10
3. Vysocí úředníci komisariátu pro zahraniční záležitosti	2	16
4. Vysocí úředníci komisariátu pro hospodářství	1	13
5. Vysocí úředníci komisariátu právních záležitostí	0	10
6. Vysocí úředníci komisariátu pro veřejné školství	0	8
7. Velitelé komisariátu pro vojenské záležitosti	0	14
8. Vysocí úředníci komisariátu pro zdravotnictví	0	5
9. Členové nejvyššího sovětu pro národní hospodářství	0	14
10. Členové první vojensko-dělnické rady v Moskvě	4	19
11. Členové ústředního výboru komunistické strany	1	6
12. Členové ÚV výboru 40. kongresu syndikátu dělníků a rolníků	0	30
13. Členové ústředního výboru 50. kongresu sovětského syndikátu	9	50
14. Vedoucí čeky v Moskvě	5	29
15. Lidoví komisaři v Petrohradě	0	2
16. Výkonní komisaři petrohradské čeky	3	9

17. Členové vyšších pracovních komisariátů	0	8
18. Komunističtí velitelé a pohlaváři v provinciích	1	17
19. Redaktoři novin „Pravda“, „Izvestija“ a „Ekonomičeskaja žizň“	1	14
20. Redaktoři komunistických novin „Torgopromyšlennoja gazeta“	0	15
21. Redaktoři komunistických novin „Die Fahne der Arbeit“	0	8
22. Redaktoři komunistických novin „Volja Truda“	0	3
23. Členové komise pro zatýkání sympatizantů s carským režimem	1	6
24. Členové ústřední kanceláře sovětu pro hospodářství	1	7
25. Členové ústřední kanceláře státní spotřební jednoty	1	5
26. Členové ústředního výboru řemeslnického syndikátu	1	4
27. Představitelé Rudé armády v zahraničí	0	7
28. Členové vyššího soudního sboru	1	9
29. Profesoři socialistické akademie v Moskvě	2	34
30. Členové donského sovětu	2	9
31. Členové pomocné komise pro komunisty	0	5
32. Sovětští komerční zástupci v zahraničí	0	3
33. Lidoví soudci v Moskvě	1	6
34. Stálí komisaři nejvyššího sovětu	0	9
35. Vojenští poradci vlády v Moskvě	2	19
36. Členové komisariátu pro likvidaci soukromých bank	0	10
37. Členové proletářského jazykovědného oddělení	1	10

Z celkového počtu 502 míst funkcionářů prvního řádu v organizaci a vedení komunistického revolučního Ruska během prvních let jeho trvání si tedy **459 obsadili Židé**, a pouze 43 zbyly na křesťany různého původu. Kdo potom tuto hrůznou revoluci provedl? Snad křesťané? Na základě jiné statistiky, podle všeho z kontrarevolučních ruských novin „Le Russe Nationaliste“, která byla zveřejněna po vítězství židovských komunistů v Rusku, bylo z 554 bolševických vůdců prvního řádu

Židů 447
Litevců 43
Rusů 30
Arménů 13
Němců 12
Finů 3
Poláků 2
Gruzínů 2
Čech 1
Maďar 1

Během druhé světové války a dále až do našich dnů byla i nadále velmi početná židovská sebranka, panující Svazu sovětských socialistických republik.

Podívejme se na seznam sovětských činitelů Stalinovy vlády:

1. *Ždanov*, který se ve skutečnosti jmenoval Lifšic, během války velitelem obrany Leningradu, byl členem politbyra do r. 1948 a krátce před svou smrtí strůjcem rozhodnutí, kterým byl r. 1948 maršál Tito vyloučen z kominformy;

2. *Lavrentij Berija*, šéf MVD,[30] sovětského těžkého průmyslu a jaderného průmyslu, který byl na příkaz Malenkova popraven z téhož důvodu, pro který Stalin zlikvidoval Jagodu;
3. *Lazar Mojsejevič Kaganovič*, vedoucí sovětského těžkého průmyslu, člen politbyra v letech 1944-1952, poté člen prezídia a v současnosti předseda prezídia SSSR, Žid;
4. *Georgij Maximilianovič Malenkov* (Malenk), člen politbyra a orgbyra do r. 1952, poté člen nejvyššího prezídia, předseda ministerské rady po Stalinově smrti, ministr v Bulganinově vládě od r. 1955. Je Žid z Orenburgu a nikoli kozák, jak se obvykle tvrdí. Jméno jeho otce, Maximilián Malenk, je typické pro ruského Žida. Existují kromě toho i další velmi důležité detaily, které odhalují židovský původ Malenkova i Chruščova. Současná Malenkova manželka je Židovka Pearlmutterová, známá jako „kamarádka schans chuschne", která byla ministryní (lid. komisařkou) rybolovu v sovětské vládě roku 1938. Pokud by Malenkov nebyl Žid, velmi pravděpodobně by se neoženil s Židovkou. Není znám žádný oficiální Malenkovův životopis; zjevně z toho důvodu, aby nebyl odhalen jeho židovský původ;
5. *Nikolaj Sergejevič Chruščov*, současný šéf komunistické strany, je členem politbyra od roku 1939, tedy od té doby, kdy byl Malenkov zvolen členem orgbyra. Je bratrem Malenkovovy ženy, tj. Židovky Pearlmutterové. N. S. Chruščov je Žid a jmenuje se ve skutečnosti Salomon Pearlmutter. Rovněž jeho současná žena Nina je Židovka, stejně jako jsou jimi i manželky Mikojana, Vorošilova, Molotova atd.;
6. Maršál *Nikolaj Bulganin*, současný sovětský předseda rady ministrů a bývalý bankovní úředník, byl jedním z deseti židovských členů komisariátu pro likvidaci soukromých bank v r. 1919;
7. *Anastáz Josifovič Mikojan*, člen politbyra od r. 1935, člen nejvyššího prezídia od roku 1952, ministr obchodu a viceprezident v Malekovově vládě. Je arménský Žid a nikoli Armén, jak se obecně věří;
8. *Kruglov*, šéf MVD po Berijovi. Na Kruglovův rozkaz byli propuštěni židovští lékaři, uvěznění r. 1953 podšéfem policie Rjuminen za Berijova panování. Kruglov je rovněž Žid;
9. *Alexandr Kosygin*, člen politbyra do roku 1952, poté zástupce v nejvyšším prezídiu a ministr lehkého průmyslu a výživy v Malenkovově vládě;
10. *Nikolaj Švernik*, člen politbyra do r. 1952, poté člen nejvyššího prezídia a člen prezídia ústředního výboru komunistické strany, Žid;
11. *Andrej Andrejevič Andrejev* byl znám jako „politbyrokrat", člen politbyra v letech 1931-1952, haličský Žid. Píše pod ruským pseudonymem;
12. *P. K. Ponomarenko*, člen orgbyra v r. 1952, poté člen nejvyššího prezídia a ministr kultury v Malenkovově vládě;
13. *P. F. Judin* je Žid, zastupující člen nejvyššího prezídia a titulář ministerstva stavebních hmot v Malenkovově vládě r. 1953;
14. *Michail Pervuchin*, člen prezídia ústředního výboru komunistické strany od roku 1953;
15. *N. Šatalin*, neomezený vládce v podsekretariátu komunistické strany;

[30] Ministěrstvo vnutrennich děl, tj. ministerstvo vnitra; pozn. překl.

16. *K. P. Goršenin*, ministr spravedlnosti v Malenkovově vládě;
17. *D. Ustinov* (Zambinovič), sovětský velvyslanec v Aténách do druhé světové války, ministr obrany v Malenkovově vládě;
18. *V. Merkulov*, ministr státní kontroly za Malenkovovy éry;
19. *A. Zasjadko*, ministr uhelného průmyslu za Malenkova;
20. *Cherburg*, šéf sovětské propagandy;
21. *Milštejn*, jeden z šéfů sovětské špionáže;
22. *Ferenc Kiss*, šéf sovětské špionážní služby v Evropě;
23. *Poskrebišev* (Postschreibitscher), bývalý Stalinův soukromý tajemník, dnes vedoucí tajného kremelského archivu;
24. *Ilja Erenburg*, zástupce Moskvy v nejvyšším sovětu, Žid;
25. *Mark Spivak*, zástupce ukrajinského města Stalino v nejvyšším sovětu;
26. *Rosalia Goldenbergová*, zástupkyně Birobidžanu v nejvyšším sovětu;
27. *Anna E. Kalugerová*, zástupkyně Bessarabie v nejvyšším sovětu. Její bratr (nikoli Kaluger, nýbrž rumunsky Calugaru) je neomezeným pánem ve státní správě Rumunska;
28. Rovněž *Kalinin*, jeden z velkých sovětských mocipánů za Stalina, který před nějakým časem zemřel, byl Žid;

Je všeobecně známo, že Stalinův antisemitismus byl jenom předstíráním nepravých skutečností a že masakr Židů (trockistů) k upevnění jeho moci byl proveden jinými Židy. Jako důkaz může posloužit přehled komisařů pro zahraniční záležitosti, když se Stalin zbavil jistých Židů, kteří byli nebezpečím jeho osobní moci:

1. *Maxim Maximovič Litvinov*, ministr zahraničí do r. 1939, kdy byl nahrazen Molotovem. V témže ministerstvu zastával vysoké úřady až do své smrti v únoru 1952. Narodil se v Polsku jako syn Žida Meera Genocha Mojsejeviče Vallacha, „bankclerka“ (bankovního zástupce). K zakrytí svého pravého jména používal Maxim Maximovič Vallach (Litvinov) během své kariéry různých pseudonymů, mezi nimi Finkelštejn, Ludwig Nietz, Maxim Harryson, David Mordechay, Felix a nakonec jako mocný muž komunistického režimu Ruska si přivlastnil jméno Litvinov. Když byl tento Žid r. 1939 nahrazen Molotovem, začalo Židovstvo západního světa i veškerý židovsko-zednářský tisk bědovat, že byl Stalinem odstraněn proto, že je „Žid“, ale zamlčelo se, že Litvinov zůstal na ministerstvu až do své smrti. Proč o tom také mluvit? V Litvinovových memoárech, zveřejněných po jeho smrti, se píše, že podle jeho názoru se v sovětském Rusku po Stalinově smrti nic nezmění. A skutečně také Stalin zemřel rok po Litvinovovi a na sovětské domácí i zahraniční politice se nic nezměnilo.

Co Západ nazývá změnou v politice SSSR, není jednoduše nic jiného než propagandistický úskok, vyhovující potřebám plánu židovské světovlády. Stalinovou smrtí se nic nezměnilo; nanejvýš nastal na nějakou dobu trochu neklid v důsledku nepřítomnosti nového vůdce Stalinova nebo Leninova formátu. Proto židovsko-zednářští spiklenci na Západě malují černou komunistickou vránu v růžových barvách „pacifismu“, „koexistencionalismu“, „humánnosti“ atd., aby ji světu představili jako něco neškodného, než povstane nový diktátor s choutkami svého předchůdce.

Když Litvinov tvrdil, že se po Stalinově smrti nic nezmění, pak věděl velice dobře, že tomu tak skutečně bude, protože Stalin nebyl ničím jiným než přisluhovačem židovské bandy, která řídí SSSR, a rovněž proto, že je stále k dispozici dost Židů, kteří bu-

dou pokračovat v plánu světovlády, na němž spolupracují Bulganin, Baruch, Reading, Thorez, Mendes France, David Ben Gurion a mnoho dalších. Nyní však budeme znovu pokračovat v seznamu Židů na ministerstvu zahraničních věcí SSSR;

2. Již nežijící *Andrej Januarovič Vyšinskij* byl před Stalinovou smrtí ministrem zahraničí SSSR a poté stálým zástupcem země při OSN, kde nevynechal jedinou příležitost k vznášení nechutných pomluv a podlostí na adresu nekomunistických zemí jako v dobách, kdy byl „lidovým soudcem". Jeho pravé židovské jméno zní Abrahám Januarovič;

3. *Jakov* (*Jakob*) *Malik*, představitel SSSR při OSN a významná osobnost v hierarchii sovětské diplomacie, Žid;

4. *Valerian Zorin*, po nějakou dobu velvyslanec v Londýně a rovněž významná postava sovětské diplomacie, který umí podle potřeby své postoje měnit;

5. *Andrej Gromyko*, ministr zahraničí od roku 1958, Žid;

6. *Alexandr Panuškin*, bývalý sovětský velvyslanec ve Washingtonu a r. 1955 velvyslanec v Pekingu, který byl považován za skutečného diktátora rudé Číny;

7. *Ustinov* (*Zambinovič*), sovětský velvyslanec v Aténách do r. 1940;

8. Admirál *Radionovič*, sovětský velvyslanec v Aténách let 1945-1946, tedy v době, kdy se v Řecku představoval státní převrat, Žid;

9. *Konstantin Umanskij*, sovětský velvyslanec ve Washingtonu během druhé světové války a poté neomezený vládce ministerstva zahraničí v Moskvě;

10. *Manuilskij*, bývalý představitel Ukrajiny při OSN, současný prezident Ukrajiny, Žid;

11. *Ivan Majskij*, během války sovětský velvyslanec v Londýně a poté vysoký úředník na ministerstvu zahraničí v Moskvě, Žid;

12. *Kollontajová*, velvyslankyně ve Stockholmu do smrti v březnu 1952, Židovka;

13. *Daniel Solod*, sovětský velvyslanec v Káhiře r. 1955. S podporou skupiny Židů v káhirském diplomatickém sboru řídil izraelské spiknutí v arabském světě a poskytoval mu diplomatické krytí, aniž by to egyptská vláda postřehla. Ta by neměla zapomínat, že jak Ben Gurion, první ministerský předseda Izraele, tak i velvyslankyně Izraele v Moskvě Golda Meyerová (Meyersonová) jsou stejně tak ruští Židé jako sám Daniel Solod.

Podle potvrzených údajů je 80-90 procent klíčových postavení ve všech moskevských ministerstvech i v ostatních sovětských republikách obsazeno Židy.

> „Nemyslím, že by se dalo ještě jen sebeméně pochybovat o rodovém původu všech těch, kteří zastávají nejvyšší místa v Moskvě od prvního okamžiku revoluce. Pro Rusy je zvláště žalostná okolnost, že po uplynutí celé té doby jsou na tom ještě hůře, protože počet v Rusku žijících Židů v hrozivé míře stoupá. Všechna důležitá vedoucí místa jsou v jejich rukou..."[31]

Stejně jako Rusko, jsou zcela a otevřeně ovládány židovskou menšinou i evropské země, jichž se bolševismus zmocnil. Její železná, zločinná a nelítostná ruka se projevu-

[31] Duque de la Victoria, *Israel Manda*, Editoria Latino Americana, S. A. México D. F., str. 287. Pozn. editora: Znamenitým pramenem k tématu podílu Židů na ruské bolševické revoluci je spis Hermana Fehsta *Bolschewismus und Judentum* z r. 1934 (jako faksimile vyšla r. 2002 v Archiv-Edition Verlag, Verlagsauslieferung Dietrich Bohlinger, D-25884 Viöl/Nordfriesland, Postfach 1).

je ve vedení komunistických stran a pracuje na úplném zotročení domácího obyvatelstva početně nevýznamnou skupinkou Židů.

Nejpřesvědčivějším důkazem nad všechny jiné je podrobná přehlídka předních vůdců bolševických vlád v Evropě, které se ustavičně nacházejí v rukách izraelitů. Hlavní z nich si zde uvedeme:

A) **MAĎARSKO**

1. Nejvýznamnějším komunistickým předákem od obsazení země sovětským vojskem je *Mátyás Rákosi*, Žid, vlastním jménem Mathew Roth Rosenkranz, narozený r. 1892 v Szabatce;[32]

2. *Ferenc Münnich*, první maďarský premiér r. 1959 před Jánosem Kadárem;

3. *Ernö Gerö*, ministr vnitra do r. 1954, Žid;

4. *Szebeni*, ministr vnitra před Židem Geröm;

5. Generál *Laszlo Kiros*, Žid, ministr vnitra od července 1954 a v současnosti šéf A.V.O., tedy maďarské policie, která je obdobou sovětské M.V.D.;

6. Generál *Peter Gábor*, šéf komunistické politické policie do r. 1953, Žid, pravým jménem Benjamin Ausspitz, který začínal jako krejčí v maďarském Sátoraljaújhely;[33]

7. *Varga*, státní tajemník hospodářského plánování, Žid, pravým jménem Weichselbaum, bývalý ministr ve vládě Bély Kúna. Byl rovněž prezidentem Nejvyšší hospodářské rady;

8. *Beregi*, ministr zahraničních věcí;

9. *Julius Egry*, ministr zemědělství Maďarské lidové republiky;

10. *Zoltán Vas*, prezident Nejvyšší hospodářské rady, Žid, pův. jménem Weinberger;

11. *Josef Révai*, diktátor maďarského tisku a ředitel rudých novin „Szabad Nép" (Svobodný národ), Žid, pravým jménem Moses Kahana;

12. *Révai* (jmenovec), ministr lidové výchovy, Žid jménem Rabinovits;

13. *Josef Gerö*, ministr dopravy, Žid, původním jménem Singer;

14. *Mihály Farkas*, ministr národní obrany, ve skutečnosti Žid jménem Freedmann;

15. *Veres*, státní ministr;

16. *Vajda*, státní ministr;

17. *Szántó*, zvláštní komisař, vyslaný Moskvou r. 1951 k čistkám mezi „nepřáteli státu", Žid, pravým jménem Schreiber a svého času rovněž člen vlády Bély Kúna;

18. *Gyula Déssi* (*Dészi*), ministr „spravedlnosti" do r. 1935 a dnes šéf tajné policie;

19. *Emil Weil*, maďarský velvyslanec ve Washingtonu, židovský lékař, který mučil kardinála Mindszentyho.

Z ostatních židovských mocipánů v Maďarsku za zvláštní zmínku ještě stojí:

1. *Imre Szirmai*, ředitel maďarské rozhlasové společnosti;

2. *Gyula Garay*, soudce „komunistického lidového soudu" v Budapešti;

3. Plukovník *Caspo*, zástupce šéfa tajné policie;

4. Profesor *Laszlo Benedek*, židovský diktátor v otázkách školství.

---

[32] Szabadka je dnešní jugoslávská Subotica poblíž hranice s Maďarskem; pozn. překl.

[33] Pohraniční městečko, jehož slovenská část se jmenuje Slovenské Nové Město, a leží jižně od Trebišova; pozn. překl.

Jediným významným komunistou křesťanského původu byl zednář Laszlo Rajko, bývalý ministr zahraničních věcí, který pak byl svými židovskými „bratry“ obviněn ze „zrady“ a odsouzen.

B) **ČESKOSLOVENSKO**

1. *Klement Gottwald*, jeden ze zakladatelů Komunistické strany Československa a prezident v letech 1948-1953, Žid, který zemřel krátce po Stalinovi;
2. *Vladimír Clementis*, bývalý komunistický ministr zahraničí, „souzen a odsouzen“ r. 1952, Žid;[34]
3. *Václav David*, současný (1955) ministr zahraničí, Žid;
4. *Rudolf Slánský*, bývalý generální tajemník KSČ, v roce 1952 „odsouzen“ a popraven, Žid původním jménem Rudolf Salzmann;
5. *Jiří Hendrych*, současný člen předsednictva ÚV komunistické strany, Žid;
6. Generál *Bedřich Reicin*, „odsouzený“ r. 1952, Žid;
7. *André Simon*, „odsouzený“ r. 1952, vlastním jménem Otto Katz;
8. *Gustav Bareš*, asistent generálního tajemníka komunistické strany, Žid;[35]
9. *Josef Frank*, bývalý asistent generálního tajemníka komunistické strany, „odsouzen“ r. 1952, Žid;
10. *Karel Šváb*, ministr bezpečnosti, „odsouzen“ r. 1952, Žid.

C) **POLSKO**

1. *Boleslaw Bierut*, polský prezident do r. 1954, Žid;
2. *Jakob Berman*, generální tajemník komunistické strany Polska, Žid;
3. *Julius Kazuky* (*Katz*), ministr zahraničních věcí, který proslul ostrými a vznětlivými projevy v OSN, Žid;
4. *Karl Swierezewski*, bývalý náměstek ministra národní obrany, zabit antikomunistickými ukrajinskými venkovany na jihu Polska, Žid;
5. *Józef Cyrankiewicz*, ministerský předseda Polska po Bierutovi od r. 1954, Žid;
6. *Hillary Mink*, náměstek předsedy vlády od r. 1954, Žid;
7. *Zenon Nowak*, druhý ministerský předseda od r. 1954, Žid;
8. *Zenon Kliszko*, ministr spravedlnosti, Žid;
9. *Tadeus Kochanowiecz*, ministr práce, Žid.

Jediným významným polským komunistou křesťanského původu (manželka Židovka) je *Władisław Gomułka*, který byl po ztrátě postu ministerského předsedy odstraněn od roku 1949 z politického vedení. Dříve či později jej nejspíš čeká podobný osud jako Rajka v Maďarsku.

D) **RUMUNSKO**

1. *Anna Paukerová*, Židovka, bývalá ministryně zahraničí „Rumunské lidové republiky“ a konfident Moskvy č. 1 v Rumunsku až do června 1952. Od té doby je v Bukurešti v ústraní, žije však na svobodě. Tato židovská hyena se původně jmenovala Anna

---

[34] Podle jiných pramenů Clementis Žid nebyl; pozn. editora.

[35] Gustav Bareš byl dlouholetým šéfredaktorem stranického deníku „Rudé právo“; pozn. editora.

Rabinsohnová a je dcerou rabína, který do Rumunska přišel z Polska. Narozena v Moldávii r. 1892;

2. *Ilka Wassermannová*, bývalá soukromá sekretářka Anny Paukerové, je v současnosti skutečnou diktátorkou ministerstva zahraničních věcí;

3. *Josif Kisinevski*, momentálně agent Moskvy č. 1 v Rumunsku, člen ústředního výboru komunistické strany a viceprezident ministerské rady. Pochází z Bessarabie a je Žid původním jménem Joska Broiko (Broitman). Je pravým pánem komunistické strany Rumunska, přestože „oficiálně" generálním tajemníkem strany je rumunský zámečník Gheorghe Gheorghiu Dei, který však hraje pouze roli politického vývěsního štítu. Kisinevski odvodil svůj současný pseudonym od města Kišiněv v Bessarabii, kde před příchodem Rudé armády vlastnil krejčovskou dílnu;

4. *Teohari Georgescu*, ministr vnitra v komunistické vládě v letech 1945-1952, v současné době poklesl na druhořadou pozici, protože byl „oficiálně" z komunistické strany „vyloučen". Je tedy ve stejné situaci jako Anna Paukerová. Žid z rumunského přístavního města Galati na Dunaji a původně se jmenoval Baruch Tescovich;

5. *Avram Bunaciu*, rovněž Žid, je momentálně (1955) generálním tajemníkem prezídia Velkého národního shromáždění „Rumunské lidové republiky", tzn. jeho skutečným pánem, protože jeho „oficiální" prezident Petru Groza je pouze starou zednářskou loutkou; je ženatý se Židovkou a má čistě roli statisty. Avram Bunaciu se ve skutečnosti jmenuje Abrahám Gutman (Gutman zní v překladu do rumunštiny „Bunaciu");

6. *Lotar Radaceanu*, další r. 1952 „sesazený" ministr komunistické vlády, který se však r. 1955 znovu objevil na čestné tribuně. Jde o sedmihradského Žida jménem Lothar Würtzel. Protože slovo „Würtzel" se do rumunštiny překládá jako „Radacina", náš Žid si jednoduše své hebrejské jméno porumunštil a jmenuje se nyní Radaceanu;

7. *Miron Constantinescu*, člen ústředního výboru komunistické strany a ministr báňského a ropného průmyslu. Čas od času své ministerské posty střídá. Jde o Žida z Galati původním jménem Meir Kohn, který jako obvykle používá rumunský pseudonym;

8. Generál *Locotenent Moses Haupt*, velitel bukurešťského vojenského okruhu, také Žid;

9. Generálplukovník *Zamfir*, šéf komunistické „bezpečnosti", odpovědný za tisíce vražd své tajné policie. Je Žid původním jménem Laurian Rechler a pochází z dunajského přístavu Braila;

10. *Heim Gutman*, šéf civilní tajné služby „Rumunské lidové republiky", Žid;

11. Generálmajor *William Suder* je šéfem vojenské informační služby a kontrarozvědky. Jde o Žida jménem Wilman Süder a bývalého důstojníka Rudé armády;

12. Plukovník *Roman*, bývalý šéf politicko-výchovné služby v rumunské armádě do r. 1949 a v současné době ministr v komunistické vládě. Jeho židovské jméno zní Walter;

13. *Alexander Moghiorosh*, ministr národností v rudé vládě, maďarský Žid;

14. *Alexander Badau*, šéf dohlížecí služby na cizince v Rumunsku. Jde o Žida pravým jménem Braustein z města Targoviste, kde jeho rodina vlastnila před rokem 1940 velký obchodní dům;

15. Major *Lewin*, šéf tiskové cenzury, Žid a bývalý důstojník Rudé armády;

16. Plukovník *Holban*, šéf komunistické „bezpečnosti“ v Bukurešti, Žid Moscovich, bývalý předseda syndikátu;

17. *Gheorge Silviu*, generální správní tajemník ministerstva vnitra, Žid původním jménem Gersh Golinger;

18. *Erwin Voiculescu*, šéf pasového oddělení na ministerstvu zahraničí. Jde o Žida jménem Erwin Weinberg;

19. *Gheorghe Apostol*, předseda Všeobecného pracovního svazu, Žid vlastním jménem Gerschwin;

20. *Stupineanu*, náčelník hospodářské rozvědky, Žid jménem Stappnau;

21. *Emmerick Stoffel*, velvyslanec Rumunska ve Švýcarsku, maďarský Žid a odborník na bankovní otázky;

22. *Harry Fainaru*, bývalý legační rada rumunského vyslanectví ve Washingtonu do r. 1954 a současný neomezený vládce ministerstva zahraničí v Bukurešti. Jde o Žida jménem Hersch Feiner z Galati, kde jeho rodina před r. 1940 vlastnila obchod s obilím;

23. *Ida Szillagyová*, skutečná hlava rumunského velvyslanectví v Londýně, Židovka a přítelkyně Anny Paukerové;

24. *Lazarescu*, „chargé d'affaires“ rumunské vlády v Paříži, Žid jménem Baruch Lazarovich, syn židovského obchodníka z Bukurešti;

25. *Simon Oieru*, státní podtajemník, Žid původním jménem Schaffer;

26. *Aurel Baranga*, generální inspektor umění, Žid jménem Ariel Leibovich;

27. *Ljuba Kisinevská*, předsedkyně UFAR (Svaz rumunských antifašistických žen), Židovka z Černovic (Bukovina) jménem Ljuba Broitmanová, žena Josifa Kisinevského z ústředního výboru strany;

28. *Lew Zeiger*, ředitel ministerstva národního hospodářství, Žid;

29. *Dr. Zeider*, právní poradce ministerstva zahraničí, Žid;

30. *Marcel Breslasu*, generální inspektor umění, Žid jménem Mark Breslau;

31. *Silviu Brucan*, šéfredaktor oficiálního tiskového orgánu strany „Scanteia“, Žid, vlastním jménem Brükker. Řídí veškerou lživou propagandu, která má rumunskému národu zastřít skutečný stav věcí. V současné době stojí v čele neupřímné „antisemitské“ kampaně rumunského komunistického tisku;

32. *Samoila*, správní ředitel novin „Scanteia“, Žid jménem Samuel Rubinstein;

33. *Horia Liman*, druhý redaktor komunistických novin „Scanteia“, Žid jménem Lehman;

34. *Ing. Schnapp*, správní ředitel komunistických novin „Romania Libera“ (Svobodné Rumunsko), podle výše nákladu druhý komunistický list, rovněž Žid;

35. *Jehan Mihai*, šéf rumunské filmové propagandy, Žid jménem Jakob Michael;

36. *Alexander Graur*, šéfredaktor rumunské rozhlasové společnosti, stojící zcela ve službách komunistické strany. Jde o Žida Altera Brauera z Bukurešti;

37. *Mihail Roller*, současný prezident rumunské akademie, záhadný profesor a plnokrevný Žid, kterého před příchodem sovětů do Rumunska nikdo neznal. Dnes je „prezidentem“ akademie a napsal „nové dějiny“ rumunského národa, v nichž nejhrubším způsobem zfalšoval historické skutečnosti;

38. *Prof. Weigel*, jeden z tyranů bukurešťské univerzity, jenž vedl nesčetné „čistky“ mezi rumunskými studenty, kteří se zdáli být nepřátelsky naladěni vůči židovsko-komunistickému režimu;

39. *Prof. Levin Bercovich*, další krutovládce na bukurešťské univerzitě, který pomocí špiclovské sítě kontroluje činnost rumunských profesorů a jejich společenské styky. Je to z Ruska přivandrovalý Žid;

40. *Silviu Josifescu*, oficiální „literární kritik“, který díla nejlepších básníků jako Eminescu Alecsandri, Vlahutza, Carlova atd., zemřelých již před desetiletími i před půl stoletím, cenzuroval a měnil jejich formu a obsah, protože nebyla „v souladu“ s komunisticko-marxistickým myšlením. Tento literární prznitel je Žid Samoson (Samson) Iosifovich;

41. *Joan Vinter*, druhý marxistický „literární kritik“ a autor knihy „Problém literárního dědictví“, je rovněž Žid pravým jménem Jacob Winter.

Tří bývalí tajemníci Všeobecného pracovního svazu do r. 1950, *Alexander Sencovich, Mischa Levin* a *Sam Serban* (*Asriel*), byli rovněž Židé.

E) **JUGOSLÁVIE**

1. *Maršál Tito*, pravým jménem Josif Walter Weiss, pocházel z Polska. Do roku 1935 byl agentem sovětské tajné služby v Kábulu, Teheránu a Ankaře. Skutečný Brozović Tito, původem Chorvat, zemřel za španělské občanské války 1939 v Barceloně;

2. *Moses Pijade* (také Pyjade), generální tajemník komunistické strany a ve skutečnosti „šedá eminence“ režimu, je Žid španělského původu (sefard);

3. *Kardelj*, člen ústředního výboru jugoslávské komunistické strany a ministr zahraničí, je Žid maďarského původu a jmenuje se Kardaly;

4. *Ranković*, člen ústředního výboru strany a ministr vnitra, rakouský Žid jménem Rankau;

5. *Alexandr Bebler*, je členem ústředního výboru strany a stálý zástupce Jugoslávie v OSN, rakouský Žid;

6. *Ioza Vilfan* (vlastně Joseph Wilfan), ekonomický poradce Maršála Tita a hospodářský diktátor Jugoslávie, je Žid ze Sarajeva.

Protože v Jugoslávii nežije tolik Židů jako v jiných zemích, nacházíme v komunistické vládě této země větší počet domorodců, ovšem vždy jen v druhořadých úřadech, protože výše uvedení hlavní vůdci ve skutečnosti ovládají jugoslávskou vládu se vším všudy.[36]

[36] Podobně jako tato kapitola, předkládají i početní katoličtí autoři další statistické průzkumy, které vždy končí kategorickým zjištěním, že bolševismus je jednoznačně židovským dílem. Kniha *La Guerra Occulta* Malinského a De Poncinse (Milán 1961) obsahuje dodatek s příslušnou zevrubnou zprávou msgre Jouina. Za zmínku také stojí studie v časopisu *Civiltà Cattolica*, tiskovém orgánu Tovaryšstva Ježíšova, vycházejícím v Římě, který začal s publikacemi v tomto duchu již koncem 19. století a ohledně našeho tématu vydal zvláštní číslo s názvem *La rivoluzione mondiale e gli ebrei* (*Světová revoluce a Židé*), které odpovídá brožuře č. 1736 z r. 1922.

Sovětsko-izraelské sevření rdousí Araby

Považovali jsme za vhodné upozornit na dílo „Tajemství Izraele a jeho komunistické revoluce" od polského vlasteneckého lékaře Luise Bielského. Kapitoly 15, 16 a 17 proto připojujeme jako dodatek k novému vydání naší knihy „Spiknutí proti Církvi".

Mezi novými informacemi, které Bielského kniha přináší o Židovstvu a jeho komunistické revoluci, je zvláště důležité a působivé celé tajemství v arabském světě, realizované dokonale promyšlenou kalkulací státu Izrael na jedné straně, a Sovětským svazem i ostatními komunistickými zeměmi na zdánlivě zcela protichůdné, druhé straně. Na způsob svíraných kleští společně rdousí Araby podle rafinovaného a samozřejmě přísně tajného plánu, schváleného skrytými grémii mezinárodního Židovstva tím, že kontrolují obě ramena kleští, tj. stát Izrael i židovskou vládu Sovětského svazu a ostatních komunistických zemí pod zdáním spíše hlučného než reálného sporu mezi jednou a druhou stranou. Tím jsou nešťastní Arabové stavěni před otřesné dilema buď se podřídit Izraeli, nebo přijmout pomoc komunistů, čímž zpočátku postupně upadají do jejich vlivové sféry a později zcela propadnou jejich nadvládě. Je jasné, že za takových okolností je každá z možných variant mezinárodnímu Židovstvu vítaná, zatímco je současně zhoubná pro samotné Araby i ostatní lidstvo, které je již z největší části dobyto židovským imperialismem, a zbytek je jím bezprostřední ohrožen.

Předkládanému dodatku jsme dali název „Sovětsko-izraelské kleště rdousí Araby" v souladu se 17. kapitolou zmíněného díla dr. Luise Bielského, čímž nemá být řečeno, že by snad jeho ostatní kapitoly měly menší význam.

Zmíněná kniha přináší také velice významné informace, bez nichž je velice těžké porozumět skrytým důvodům boje mezi Sovětským svazem a komunistickou Čínou, jeho vztahu k mezinárodnímu Židovstvu i zpětnému účinku na arabsko-izraelský konflikt.

Když nám byly z Říma zaslány tyto tři kapitoly z Bielského knihy s návrhem připojit je jako dodatek k novému vydání „Spiknutí proti Církvi", které jsme právě chystali v Mexiku, zpočátku jsme proti tomu namítali, že nám jednak nepřipadá vhodné přidávat z jiného díla tři kapitoly k tak spolehlivému a nezvratnými dokumenty doloženému dílu, jako je naše, přestože jsme byli ujišťováni, že ostatní kapitoly řečeného díla obsahují rovněž solidní dokumentaci. Za druhé jsme znovu nechtěli rozšiřovat již tak značně rozsáhlou knihu. Nicméně od té doby, co jsme obdrželi řečené kapitoly z polského díla, kryly se události kolem arabsko-izraelského konfliktu tak dokonale s Bielským pranýřovaným plánem, že jsme nakonec dospěli k přesvědčení, že je zcela autentické a jeho předložení čtenářům chystaného vydání je dokonce nezbytné.

Cuidad de México, Léta Páně 1968. – Komise katolických kněží pro přípravu tohoto vydání.

Sionismus a komunismus

Lid Izraele je, jak známo, lidem nomádů. Přesto až do zničení židovského státu Římany (roku 70 po Kr.) před téměř devatenácti stoletími byl – podobně jako jeho rasoví bratři Féničané – již národem, který si uprostřed jiných národů zřizoval své stěhovavé kolonie, zatímco měl současně i svůj vlastní teritoriální stát. Když Římané židovský stát zničili a zbořili druhý chrám, již mezi nejrůznějšími národy světa roztroušené Židovstvo trvalo dál v izraelitských koloniích, usazených na území dotyčných národů a bylo početně posilováno Židy, kteří uprchli během likvidace svého státu.

Všechny tyto izraelitské kolonie měly instituce, které jim dodávaly velkou organickou i politickou soudržnost a tvořily jakési základní buňky, z nichž se skládal a přetrvával tak po celém světě rozptýlený židovský národ, kontrolovaný a vedený v mezinárodním měřítku rabínskými synodami, které se po staletí pořádaly obvykle skrytě.

Po králi bývalého židovského státu a Vysoké radě následoval nasí[37] (kníže neboli patriarcha) s nejvyšší autoritou nad Izraelem v diaspoře. Nasí býval dříve nejvyšší hlavou Vysoké rady. Babylónské schisma mu postavilo do cesty exilarchu neboli knížete vyhnanství, který ve své izraelitské komunitě měl stejnou autoritu jako nasí. V časech Napoleona Bonaparte a z jeho iniciativy se Vysoká rada za předsednictví nasího znovu veřejně sešla. Ve dvacátém století se pak instituce světového židovského vedení opět objevily ve světle veřejnosti. Po první světové válce vidíme vynořit se v této funkci „Výbor židovských delegací“, který se velice úspěšně zúčastnil mírové konference, kde prosadil izraelitské představy a plány. V srpnu 1932, září 1933 a v srpnu 1934 se v Ženevě veřejně sešly světové izraelitské synody, i když většina jejich ujednání byla držena v tajnosti. Synody přijaly oficiální jméno „Světová židovská konference“. Na poslední z nich bylo rozhodnuto o zorganizování trvalé formy „Světového židovského kongresu“ jako oficiálního a stálého orgánu celkového vedení izraelitského národa, rozptýleného po světě. – Světový židovský kongres byl definitivně ustaven v Ženevě roku 1936 rabínem Stephenem S. Wisem, předsedou někdejšího „Výboru židovských delegací“, jenž jménem celosvětového Izraele velmi pozoruhodně prohlásil, že Židé „nejsou ani religiózní vyznání, ani náboženství, nýbrž národ, ŽIDOVSKÝ CELEK, který zahrnuje nás všechny“. – A skutečně také byly k židovskému náboženství a izraelitskému národu nyní počítány nejen různé religiózní frakce, jež mezi sebou tvrdě bojovaly kvůli rozdílnému výkladu náboženství Izraele, nýbrž i bezvěrečtí, deističtí, materialističtí i ateističtí Židé se stejnými právy jako věřící Židé.

Přesto však jedním z největších ideálů celosvětového Izraele v diaspoře (rozptýlení) bylo podle možností obnovení státu Izrael. Samozřejmě ne proto, aby se tam jednou vrátili všichni Hebrejci celého světa – jak se chybně říká –, protože by se jim nelíbilo vzdát se současných postavení mezi nežidovskými národy, tedy politických i hospodářských výbojů, a měli by tak učinit pouze z vlasteneckých a religiózních důvodů.

Obnovení státu Izrael a Šalamounova chrámu bylo odedávna a je dodnes jejich fixní ideou. Ohledně toho však již ve druhém křesťanském století existovaly v tom směru mezi Izraelity neshody. Ti, u nichž národní vědomí převážilo religiózní pravověrnost, ustavičně snili o znovudobytí Palestiny politickými nebo vojenskými prostředky. Na-

[37] V příslušné literatuře psán také „nasi“; pozn. překl.

proti tomu ortodoxie považovala za těžký hřích uskutečňování takového cíle před příchodem mesiáše, zvěstovaného ve Svatém písmu, který bude tím, kdo tento vznešený ideál uskuteční. Triumf rabinismu po ztroskotání snah Bar Kochby (135 po Kr.) o osvobození Palestiny z římského panství pak na mnoho století znamenal převahu teologického posuzování této otázky. Jak již řečeno, bylo považováno za nedovolené, ba přímo za těžký hřích usilovat o znovuzískání Palestiny před příchodem mesiáše. Proto také nejdůležitější plány v tomto smyslu byly dílem řady falešných mesiášů, kteří se objevovali v mnoha izraelitských koloniích po celém světě, jako byli Serenus (720 po Kr.), Sabbatai-Zewi (1626-1676 po Kr.) a Jacob Frank (1757 po Kr.), což však izraelitským vůdcům, kteří byli více nacionalisty než religiózními puntičkáři, nijak nevadilo při některých příležitostech plánovat tzv. návrat na Sion a znovudobytí Palestiny, aniž by doufali v příchod mesiáše, přestože tím vyvolávali odpor a hněv rabínské ortodoxie, jejichž příslušné teologické skrupule však v 19. století utrpěly rozhodující úder, který měl v zásadě dvě příčiny.

Během schisma, které dočasně přerušilo organickou i institucionální jednotu celosvětového Izraele a vyvolalo religiózní reformu, zavedenou v 18. století Mosesem Mendelssohnem (Moses Ben Mendel), která pak zase vedla k vzniku hnutí haskala a neomesianismu, se ve staré rabínské ortodoxní části Židovstva objevil velký teolog, rabín Zvi-Hirsch-Kalischer (1795-1874), který s geniální dialektikou z největší části odstranil výše zmíněné teologické skrupule. Zastával názor, že znovudobytí Palestiny je dovolené a žádoucí i bez nutnosti čekání na příchod mesiáše. Kazatelé řečeného rabína, později podporování i dalšími v ortodoxních komunitách, již v zásadě připravovali cestu sionistickému hnutí, které pak mělo po letech také přijít.

Jiným faktorem, který ve světovém Izraeli otevřel brány sionismu, byl již zde zmíněný neomesianismus. Jeho hlavními představiteli byli stoupenci reforem, mezi nimi členové hnutí haskala a „Unie Židů pro vědu a civilizaci“, z nichž vedle rabína Mosese Hesse[38] vynikal zvláště rabín Baruch Levy, jeden z izraelitských mentorů zakladatele moderního komunismu, Karla Marxe. Jeho otec sice oficiálně přestoupil k protestantismu, v němž i jeho syn Karel přijal křest až v šesti letech, ale ve vhodném věku mu poskytl také rozsáhlou rabínskou výchovu, odpovídající rodinné tradici. Karel Marx byl tedy marran (Kryptožid) v plném smyslu slova a dalším mluvčím nového neomesiánského hnutí v Židovstvu spolu s jiným marranem Heinrichem Heinem a izraelitským historikem Graetzem, který svým velkým dílem „Dějiny Židů“ významně přispěl k šíření neomesianismu reformního Židovstva… Vynikající francouzský badatel Salluste o tom všem ve své knize „Les origines secrètes du Bolchevisme“ („Skrytý původ bolševismu“) přináší velmi cenné informace a kromě toho k ní připojil dokument, který v celé Evropě vyvolal obrovský rozruch a v plném rozsahu ukázal nový neomesiánský proud ve světovém Izraeli. Jedná se o známý dopis rabína Barucha Levyho svému žáku Karlu Marxovi, v němž vysvětluje podstatu neomesianismu. Rabín tam říká:

> „Židovský národ jako celek je sám sobě mesiášem. Jeho vláda nad universem se uskuteční odstraněním monarchií a hranic, které jsou baštami partikularismu, a zřízením světové republiky, v níž budou všude uznávána občanská práva Židů. Při nové organizaci lidstva pak synové Izraele, kteří jsou v současnosti rozptýleni

[38] V příslušné literatuře, zvláště německé, je psán také jako Heß; pozn. překl.

po celém zemském povrchu, všichni patří k téže rase a dostalo se jim stejné tradiční výchovy, se bez většího odporu stanou všude vůdčím elementem, a to zvláště tam, kde masy dělnictva budou svěřeny vedení Židů. Takto díky vítězství proletariátu při výstavbě světové republiky přejdou vlády všech národů do izraelitských rukou. Židovskými vládami, které takto budou všude spravovat bohatství národů, se odstraní individuální vlastnictví a tím se naplní přislíbení Talmudu, že v čase příchodu mesiáše budou mít Židé k dispozici statky všech národů světa.“

Těmito stručnými větami načrtl rabín Baruch Levy svému mladému žáku Marxovi neomesianismus a jeho uskutečnění prostřednictvím světové komunistické revoluce s využitím dělnické třídy jako svého slepého nástroje. Marxovi později připadla úloha tyto základní principy přijmout a široce rozpracovat přímo geniálním způsobem.

Neomesiánství, které se definitivně zřeklo ideje osobního mesiáše a nahradilo jej židovským národem jako **svým vlastním mesiášem**, umožnilo v tu samou dobu – když vyvolalo v život marxistický socialismus neboli moderní komunismus – také příchod sionismu, protože jedním rázem smetlo rabínské skrupule v tom smyslu, že ke znovudobytí Palestiny a zřízení státu Izrael může dojít pouze přislíbeným příchodem mesiáše. Nyní ovšem tím, že po celém světě rozptýlený národ Izraele se stal sám sobě mesiášem, bylo na něj přeneseno také poslání obnovit panství Izraele v Palestině. I když se některým členům hnutí haskala, mezi nimiž vynikal Joseph Perl, podařilo z politických důvodů zatím odložit ad acta obnovení izraelské Palestiny, Araby obývaného území a tehdy ještě provincie otomanské říše, přesto neomesianismus otevřel sionismu brány mezi izraelity, kteří postupně odvrhovali myšlenku osobního mesiáše a začali si osobovat pojem Izraele, který je sám sobě mesiášem a musí obnovit židovské panství v Palestině. Zjistil jsem, že dokonce i ortodoxní rabíni připouštěli, že mesiáš je pouhou alegorií a že lid Izraele je sám sobě mesiášem bez ohledu na to, co zastávali jako oficiální názor.

Článek víry ortodoxního Židovstva, který zní: „Věřím pevně v příchod mesiáše, a byť i měl přijít někdy později, byl denně očekáván jeho příchod“,[39] vykládají mnozí v neomesiánském smyslu tak, že řeč o příchodu mesiáše chápou jako „příchod nebo nástup mesiánských časů“. Také mezi dnešními sionisty se to hemží neomesiánskými elementy, takže sionismus lze považovat za mesiánské hnutí nezávisle na objevení se osobního mesiáše. Ideál sionismu jako mesiánské hnutí, který je v Židovstvu obecně přijímán, je ideou notoricky neomesiánského typu, ale také komunistický socialismus Karla Marxe je neomesiánský – obojí jsou chapadla téže izraelitské chobotnice, usilují o ovládnutí světa za účelem uskutečnění mesiánského ideálu. Existuje však také ultraortodoxní větev celosvětového Izraele, která vytvoření státu Izrael ještě před příchodem osobního mesiáše dodnes považuje za nedovolené a hříšné. Tato sekta ovšem tvoří pouze nepatrnou menšinu v celkové struktuře Židovstva. Tito ultraortodoxní dokonce prorokovali, že bude Božím hněvem strašlivě zničen stát Izrael, vytvořený proti jeho přikázáním. Zastánci této teze, dědičné rabínské ortodoxie, na ní pevně lpí tak, jak byla po staletí zachovávána a teprve v devatenáctém století pozměněna, jak jsme si již výše

[39] Tento článek víry ortodoxního Židovstva odpovídá dvanáctému a třináctému článku, jak je stanovil rabín Moses Maimonides, jeden z tvůrců současného izraelitského náboženství, který také velebil marranství a sám se zdánlivě obrátil na islám.

ukázali. Pokud bude stát Izrael Nežidy katastrofálně zlikvidován, budou prostě nástrojem Božího hněvu. Nicméně jak už jsme si řekli, zbytek skutečné židovské ortodoxie je tak malý, že nemůže vážněji narušit další rozvoj a postup sionismu.

Vraťme se však zpátky k jeho původu. Je třeba hned poukázat na skutečnost, že teze ortodoxního rabína Kalischera, jež – jak jsme již viděli – otevřely sionismu brány ortodoxie – měly také rozhodující vliv na komunistického a neomesiánského rabína Mosese Hesse, který byl tehdy plně zaměstnán podněcováním komunistické revoluce proletariátu. Hess si přivlastnil myšlenky ortodoxního Kalischera o návratu židovského národa do Palestiny, ve své knize „Řím a Jeruzalém“ stejným dílem napadl ortodoxní i reformistické rabíny, protože obětovali národní židovskou myšlenku, a přednesl návrh na svolání židovského kongresu, který by se zabýval kolonizací Palestiny. Hess přiznal, že na jeho postoj ve prospěch izraelitské Palestiny měl vliv také neomesianista Graetz. Zde tedy hledíme přímo do kolébky sionismu, který kráčel ruku v ruce s vůdci židovské ortodoxie, neomesianismu i komunismu. Komunista Moses Hess zemřel roku 1875, kdy po odstranění výše zmíněných teologických skrupulí, stojících v cestě rozvoji významného sionistického hnutí, již chyběl jen schopný vůdce, aby mu dodal potřebný impuls. Tím vůdcem byl Theodor Herzl, jehož izraelitský fanatismus jej na způsob židovských zakladatelů moderního komunismu, Marxe a Engelse, rovněž přiměl nosit Tórou předepsaný plnovous. Stejného předpisu dbal také fanatický marran Fidel Castro, který své revoluční bandě uložil nošení vousu, i když je zdůvodnil jinou záminkou. Jméno Castro je jak známo jedno z typických pro španělské marrany.

Theodor Herzl se narodil roku 1860 v Budapešti. Roku 1896 publikoval své dílo „Židovský stát“,[40] jehož pomocí se mu podařilo vyvrátit mnohé z námitek izraelitských komunit po celém světě, a stejně silně podpořit sionistický ideál, který svému jménu děkuje za myšlenku návratu na Sion. Herzl rovněž založil a postaral se o celosvětové rozšíření „Světové sionistické organizace“, a u vůdců světového Izraele se mu podařilo dosáhnout, že se pustili do uskutečňování sionistické myšlenky, což bylo navenek známo jako první sionistický kongres v Basileji. Ve skutečnosti však šlo o regulérní izraelitskou světovou synodu, která jako taková představovala zastoupení po celém světě rozptýleného židovského národa. Na kongresu nejenže dalo internacionální Židovstvo své požehnání sionistickému hnutí, ale byla také přijata ujednání ohledně politické strategie Židů celého světa.[41] Na kongresu se podařilo odstranit jisté neshody mezi samotnými sionisty i momentální odpor mnoha židovských kruhů vůči sionistickému hnutí, i když se nezdařilo zcela potlačit řadu jiných sporů, které sice institucionální jednotu celosvětového Izraele nenarušily, ale způsobily mu mnohé škody. Z nich zde za zmínku stojí v tehdy začínajícím komunistickém hnutí propukající rivalita mezi židovskou klikou, uznávající za svého šéfa Lenina, a tzv. „Bundem socialistických Židů“, která pak vedla k rozštěpení ruské (komunistické) dělnické strany na bolševiky a menševiky. Přestože základem tohoto sporu byla názorová různost ohledně strategie, jak mají Židé řídit revoluci, skrývala v sobě i rivalitu, spočívající v mocichtivosti Lenina i

[40] V originále *Der Judenstaat*.

[41] Jde o strategické směrnice, známé jako „Protokoly sionských mudrců“, přijaté na paralelním zasedání židovského řádu B’nai B’rith během I. sionistického kongresu. Směrnice „Protokolů“ se dnes již téměř zcela naplnily, jak může každý sám vidět jejich porovnáním s každodenní realitou; pozn. editora.

jeho konkurentů. Neshody mezi Židy v nastupujícím komunistickém hnutí byly prologem bojů, které později zmítaly světovým komunismem a tím i samotným Židovstvem.

Vraťme se však k sionismu. Roku 1898 pořádal Herzl znovu v Basileji další, patrně čistě sionistický kongres, a poté znovu roku 1899, takže budoucnost světového sionistického hnutí zůstala zabezpečena. Plán byl následující: Araby obývanou Palestinu nejprve zaplavit židovskými vystěhovalci a zakořenit tam dostatečně silné izraelitské obyvatelstvo. Poté by již bylo možné pomocí Židovstvem kontrolovaných velmocí vyhnat z území arabské obyvatele, kteří tam byli již dávno usedlí, kromě toho konfiskovat jejich majetky a v případě potřeby je i zabíjet (a tím se dopustit gigantické genocidy). Je proto pochopitelné, že tak obrovská loupežné přepadení by pro značnou část světového Židovstva mohlo mít závažné politické důsledky, které také v následujících letech vyvolaly odpor některých, převážně reformních nebo liberálních frakcí Židovstva proti sionismu. Basilej nadále sloužila jako hlavní sídlo sionistických kongresů, z nichž poslední, dvaadvacátý roku 1946, rovněž zasedal v tomto městě. Theodor Herzl obětoval tomuto ideálu nejen zbytek svého života, ale i veškeré osobní jmění, kterým jej velkoryse podporoval. Kéž by jeho příklad napodobili alespoň někteří zámožní a egoističtí Nežidé, kteří nejsou schopni věnovat část svého času a blahobytu k záchraně vlastních národů – a tím konec konců i osobního bohatství – k záchraně před židovsko-komunistickou hrozbou! Tento doslova sebevražedný egoismus většiny nežidovského měšťanstva je hlavní příčinou hrozné katastrofy, která se stahuje nad všemi národy, protože obrana před ní vyžaduje hospodářskou sílu i neúnavnou spolupráci všech vzdělaných talentů.

V květnu 1901 dosáhl neúmorný Theodor Herzl několika audiencí u tureckého sultána Abdula Hamida a jeho velkovezíra, kteří mu povolili individuální přijímání židovských vystěhovalců do různých částí Otomanské říše. Nicméně odmítli masivní přistěhovalectví do Palestiny podle Herzlova přání, protože to prozíravý kalif správně rozpoznal jako nebezpečí pro islám v Palestině. Toto odmítnutí mělo pro zbožného a vlasteneckého kalifa za následek, že světový Izrael se svou poslušnou loutkou, univerzálním zednářstvem, proti němu rozpoutal celosvětovou pomlouvačnou kampaň, ukazující jej jako pomatence a nejkrvavějšího tyrana všech dob. Dalším důsledkem bylo pro světový Izrael poznání, že je zapotřebí likvidace Otomanské říše k umožnění přistěhovalectví statisíců Židů do Palestiny a tím vytvoření budoucího státu Izrael. Ke zničení turecké říše a oddělení Palestiny od ní bylo třeba války, ne pouze války na Balkáně, nýbrž takové války, do níž by byly zataženy i velké námořní mocnosti, disponující dostatečným potenciálem na rozbití Otomanské říše. – **To byl další cíl, který si světové Židovstvo stanovilo při přípravách a rozpoutání první světové války, když byl zednáři zavražděn rakouský následník trůnu a tím zažehnuta potřebná jiskra k zahájení pustošivého požáru, jenž měl usnadnit svržení nejmocnějších monarchií kontinentální Evropy a umožnit vítězství komunistické revoluce v Rusku.**

Všechno to byla součást bohaté židovské žně v první světové válce. Vzhledem k tak zřejmým a nesporným skutečnost je zcela pochopitelné, že mezinárodní Židovstvo bylo hlavním podněcovatelem a iniciátorem této války. Britská vláda, pouhá loutka Židovstva, neměla sebemenší zábrany při využití spravedlivého arabského nacionalismu ke zničení Turecka a pak jej následně zradila způsobem, který všichni dobře známe. Hebrejskému machiavelismu se dokonce podařilo zapřáhnout do svých plánů čestného

Angličana, Lawrence z Arábie, jako základní prvek tohoto manévru, takže nakonec on sám podvedený musel podvádět své arabské přátele. Můžeme zcela právem konstatovat, že Lawrence byl stejně tak obětí izraelitské moci z Londýna jako samotní arabští vůdci. Židé, kteří svého času využívali Otomanské říše proti antižidovskému Španělsku i evropskému křesťanstvu jako celku a v turecké říši nalézali vždy velkomyslnou ochranu sultánů, se nyní nijak neštítili zničit Otomanskou říši, protože již byla překážkou pro jejich plány na dobytí Palestiny. Nyní Židé použili evropských vojsk jako nástroje ke zničení mocnosti, která chránila islámskou jednotu stejně tak, jako již dříve využili muslimských vojáků ke zničení křesťanských mocností, bojujících proti Židovstvu. A jak Maurice Pinay právem říká: Jak dlouho ještě budeme trpět, aby izraelité nás Nežidy používali jako potravu pro děla, aby nás tím vzájemně rozervávali a stavěli křesťany proti muslimům, obyvatele západu proti obyvatelům východu, rasu proti rase, národ proti národu, dělníky proti zaměstnavatelům a politickou stranu proti politické straně? Není už načase, abychom přestali být jen hračkami v rukou našeho společného smrtelného nepřítele, spojili se a tím se zachránili před hrozným koncem, který nám všem připravuje?

Bezostyšná účast izraelitů na zpočátku nihilistických a později marxistických revolučních akcích proti carskému Rusku logicky vyvolala přirozená odvetná opatření ruské vlády i lidu proti židovským agitátorům. To všechno jen neustále posilovalo sionistické hnutí a tím i příliv hebrejských osadníku do muslimské Palestiny. Velký význam měla přitom okolnost, že neomesiánský vůdce hnutí haskala byl v Rusku, které dalo v této zemi první impuls sionismu.

První světová válka vytvořila Židovstvu příležitost k prvnímu velkému kroku směrem k vytvoření státu Izrael v Palestině. Rozpadem Otomanské říše by byla dána první příležitost k dobytí Palestiny. – Anglie byla již tehdy naprosto řízena zednářskou a kryptožidovskou vládou. Roku 1916, uprostřed světové války, slíbil ze zednářů složený britský válečný kabinet napomáhat „zřízení domovského státu Židů v Palestině“. Lord Balfour, rovněž tak zednář, vydal roku 1917 historické prohlášení ve stejném smyslu. Roku 1919 byla vznikající Společnost národů pevně v rukou zednářstva a tajné moci Židovstva. Tím se izraelitům podařilo dostat Turkům uloupenou Palestinu pod mandát Anglie, ovládané satelitní vládou Židovstva a jeho loutkou, zednářstvem. Zednářstvo je organizace, ukládající svým skrytým kryptožidovským hlavám poslání obnovit Šalamounův chrám, aniž by si nežidovští zednáři byli vědomi významu, který tato zdánlivě neškodná alegorie má. Nevztahuje se totiž jen na skutečnost obnovení Šalamounova chrámu a státu Izraele, nýbrž v TAJNÉM ŽIDOVSKÉM UČENÍ znamená také obnovení papeži zlikvidovaného panství Izraele nad králi i vůdčími vrstvami nežidovských národů, vrahy Hirama, který v hebrejské esoterice symbolizuje lid Izraele, jenž má být pomstěn zednářským řádem. Nic na tom nemění skutečnost, že legenda o Hiramovi má různý výklad a význam podle daného stupně zednářského zasvěcení s cílem vytvořit z podvedených nežidovských zednářů poslušné a slepé nástroje podniku, jehož konečným cílem je nabytí světovlády pro izraelity.

Přestože britští Židé sionismus, tedy hnutí za zřízení státu Izraele, zpočátku horlivě podporovali a britský mandát nad Palestinou sloužil k masovému přistěhovalectví více než půl milionu Židů do této země, čímž by se počet židovských obyvatel zvýšil na dvanáctinásobek, začal později mezi izraelitskými finančními a ropnými magnáty An-

glie i ostatních západních mocností sílit odpor proti bezprostřednímu zřízení židovského státu v Palestině, protože se obávali, že by to vyvolalo bouřlivé reakce v arabském světě, které by mohly ohrozit židovské finanční a hlavně ropné zájmy na Středním východě. Kromě toho již po léta sílila opozice reformních komunit liberálního Židovstva proti sionismu z obavy, že by se jasně ukázalo, že Židé celého světa jsou agenty cizího národa. Přestože liberální Židovstvo USA roku 1935 vyhlásilo svou neutralitu v sionistické otázce, odpor v mnoha reformně orientovaných židovských komunitách neustával. To mělo za následek odvolání plánů britské vlády – kontrolované tajnou židovskou mocí – na okamžité vytvoření státu Izrael. K tomu ještě přistoupila válka proti Hitlerově Německu, kterou mělo Židovstvo již v květnu 1939 v záloze. Hrozilo nebezpečí, že momentální vytvoření izraelitského státu v Palestině by dostalo arabské obyvatelstvo této země na stranu osy Berlín-Řím-Tokio. Tím vším bylo pak motivováno prohlášení britské vlády z května 1939, slibující Palestině nezávislost během deseti let při zachování zájmů arabské většiny i židovské menšiny. Přestože zmíněné prohlášení bylo inspirováno vůdčími kruhy světového Izraele, fanatické sionisty absolutně neuspokojilo, a v řadách nejnetrpělivějších a nejextrémnějších organizací sionistů vyvolalo šok, který – samozřejmě bez rozbití institucionální hebrejské jednoty – našel výraz v teroristických útocích (organizace Irgun Zwai Leumi, Stern a Hagana). Smyslem a cílem těchto organizací a jejich teroru bylo přinutit anglickou vládu k urychlenému splnění starých slibů lorda Balfoura. Jistí velcí hebrejští magnáti, kteří se záměru energicky stavěli na odpor, byli náhle sionisty pranýřováni nejen jako uctívači zlatého telete, nýbrž i sami vystaveni atentátům ze strany fanatických sionistických organizací. Pronásledování Židů za druhé světové války posílilo v Židovstvu argumenty sionistů ve prospěch okamžitého vytvoření státu Izrael a dosáhlo toho, že se v této věci vnitřně rozštěpení Hebrejci sjednotili. Vláda Anglie jako poslušná loutka Židovstva uposlechla rozkazu své skryté vrchnosti – ve stejný čas jako Sovětský svaz – a rázem se změnila v nejvýznamnějšího ochránce sionismu. V dubnu 1947 podpořila přijetí palestinské otázky do agendy Spojených národů a schválila rovněž záměr na rozdělení Palestiny mezi Židy a Araby. A tak 29. listopadu 1947 generální shromáždění Spojených národů s podporou delegátů Sovětského svazu i komunistických satelitních států schválilo vytvoření nezávislého židovského státu v Palestině. Konečně pak britská vláda oznámila své rozhodnutí, že se 15. května 1948 vzdá mandátu nad Palestinou, který na ni přenesla Společnost národů, a podnikla i kroky k odchodu ze země. Izraelité však do 15. května nečekali, protože připadal na šábes, a odpoledne 14. května prohlásili nezávislost státu Izrael. Je rovněž výmluvné, že Sovětský svaz byl první mocností, která stát Izrael uznala a také navrhla jeho přijetí za člena OSN. Komunistická podpora sionismu nemohla být zřejmější a rozhodnější.

Spor mezi Stalinem a státem Izrael, který původně s takovým elánem podporoval, povstal následovně:

Poté, co Židé Roosevelt a Harry Salomon Truman podle hebrejských plánů vydali Stalinovi východní Evropu a Čínu k zavedení komunistické diktatury na celém světě, cítil se paranoidně mocichtivý Stalin být pánem světa. To vyvolalo rozkol mezi stalinskými židovskými komunitami na straně jedné, a zbytkem světového Židovstva na straně druhé.

Při této příležitosti dosáhly názorové rozdíly mezi Stalinem a světovým židovským vedením vrcholu. Stalin se vzepřel autoritě Světového židovského kongresu a Bernarda Barucha. Stalinovi se ještě podařilo v Rusku a satelitních státech brutální silou prosadit schizma v celosvětovém Židovstvu vězněním a popravováním každého izraelity, který se mu vzepřel. Na druhé straně dokázal ke stalinismu přetáhnout pouze početně nepatrnou, fanaticky aktivní menšinu Židovstva západního světa.

Účinek dočasného schizma v Židovstvu byl nepochybně škodlivý pro Izrael i jeho revoluční záměry.

V právě vznikajícím státu Izrael se stalinističtí Hebrejci snažili kontrolovat vládu. Nicméně neuspěli, protože byla pevně v rukou Židů, věrně oddaných Světovému židovskému kongresu v New Yorku a jeho skryté hlavě, Bernardu Baruchovi. Rozhněvaný Stalin zahájil jak v Sovětském svazu, tak i v satelitních státech divoké pronásledování nejen sionistů, ale také rabínů i představených židovských komunit, o kterých se domníval, že zůstávají věrní židovské vládě v New Yorku, a dosazoval do jejich vedení rabíny a představené, zachovávající stalinskou linii. Věznice se plnily antistalinistickými Židy a o život přišlo i mnoho předních hebrejských vůdců komunistického světa.

IV. KAPITOLA

* Finančníci komunismu *

Mezinárodní Židovstvo podle Marxova učení tíhne jako celek ke komunistickému socialismu, který je v naší době skutečností v Sovětském svazu a ve všech satelitních státech, protože jeho bezprostředním cílem je snaha po světovládě a naprosté moci nad všemi národy světa. Židovstvo vždy toto stanovisko dávalo najevo a od samého počátku o ně také společně usilovalo. Konečný komunistický rezultát přijímají všichni Židé s absolutní jednomyslností, přestože mnoho ať už nedostatečně informovaných nebo záměrně pomýlených nežidovských osobností se domnívá, že velký počet židovských multimilionářů, kteří dokonce ovládají světové finance, se musí stavět na odpor tomuto hnutí, které jim chce násilně odejmout jejich bohatství.

Na první pohled opravdu není nic samozřejmějšího, než nahlížet na bohatého finančníka, blahobytného obchodníka nebo významného průmyslníka jako na nejradikálnější nepřátele komunismu. Když jsou však těmi průmyslníky, obchodníky nebo finančníky Židé, není nejmenších pochyb o tom, že jsou **také** komunisty, neboť Marxův komunistický socialismus byl jimi vytvořen a proveden, a to samozřejmě ne proto, aby jím ztratili své majetky, nýbrž naopak aby všechno, co zatím ještě nevlastní, dostali do svých pokladnic a shromáždili ve svých rukou veškeré bohatství světa, které jim podle jejich přesvědčení neprávem upírají všichni, kdo nepatří k židovské rase.

Známý židovský spisovatel Werner Sombart říká:

> „Podstatný charakterový rys židovské víry spočívá v tom, že jde o náboženství, které nemá nic společného s věčností onoho světa, nýbrž je zaměřeno výhradně a pouze pozemsky.

Člověk může poznat dobro a zlo jen v tomto světě; když jej Bůh chce potrestat nebo odměnit, může tak učinit pouze po dobu života člověka. Proto se musí zde dole na zemi spravedlivý dočkat blahobytu a bezbožník musí trpět.[42]

Je zbytečné lpět na rozdílu, který se odvozuje z protikladu obou těchto náhledů ohledně postoje zbožných Židů a zbožných křesťanů, pokud jde o nabývání bohatství. Zbožný křesťan, který se provinil lichvou, bude na smrtelné posteli trýzněn lítostí a hotov zříci se všeho, co vlastní, protože neprávem nabyté jej trýzní. Naproti tomu zbožný Žid, když se přiblíží konec jeho života, pohlíží s uspokojením a zalíbením na k prasknutí plné truhlice a skříně, do nichž nahromadil zlaťáky, které za svého dlouhého života odebral chudým křesťanům i chudým musulmanům. Je to podívaná, která dokáže oblažit jeho zbožné srdce, neboť na každý váček zlaťáků, který je tam uzamčen, nahlíží jako na oběť, nabídnutou svému Bohu.“[43]

Židovské peníze, které v současnosti představují **většinu všech peněz světa**, jsou současně i všemocným nástrojem, který vydatně umožňuje financování podvratných hnutí. Bez jeho pomoci by Židovstvo nikdy nemohlo triumfovat takovým způsobem a v takové míře ničit křesťanskou civilizaci ve všech jejích projevech, ať už se tak děje materialistickým ovlivňováním jednotlivce tvrzením, že peníze mají vždy přednost před nadpozemskými hodnotami, nebo přímými prostředky, kterých Židovstvo umí tak účinně používat, jako je podplácení a zpronevěry ve veřejných úřadech, krácení daní nebo koupené svědomí.

Židovská myšlenka nahromadění peněz celého světa pomocí komunismu vysvítá zcela zřejmě u všech významných židovských spisovatelů, jako jsou Edmond Fleg, Henri Barbusse, André Spire i další, a zejména pak ze známého dopisu, který proslulý nový mesiáš, Baruch Lévy, poslal Karlu Marxovi, jenž byl objeven 1888 a ještě téhož roku poprvé publikován. Text dopisu má následující znění:

„Židovský národ jako celek je **sám sobě mesiášem**. Jeho říše nad celým vesmírem bude dosaženo sloučením všech ostatních ras, odstraněním hranic a monarchií, které jsou baštami partikularismu a překážejí zřízení světové republiky, v níž bude Židům všude přiznáno právo občanství. V této nové organizaci lidstva budou synové Izraele, v současnosti rozptýlení po celém zemském povrchu, kde budou všichni téže rasy a téže tradiční výchovy, přesto tvořit **zvláštní národ** a představovat bez odporu vůdčí prvek ve všech částech světa, zvláště když se podaří uvalit na dělnické masy trvalé vedení několika Židů… Vlády všech národů přejdou při vytváření univerzální republiky snadno do rukou izraelitů v zájmu vítězství proletariátu. Pak může být soukromý majetek potlačen vládci židovské rasy, kteří se všude ujmou správy bohatství národů. Tak se naplní příslib Talmudu, že Židé budou vlastnit statky všech národů světa.“[44]

Sledujeme-li pozorně tuto taktiku ekonomického hromadění, pak zcela přirozeně také uvidíme, jak nejbohatší finančníci a nejvýznamnější bankéři světa **financují komu-**

---

[42] Werner Sombart, *Les juifs et la vie economique*, str. 277 a 291.

[43] Tamtéž, str. 286.

[44] Salluste, *Les origines secretes du bolchevisme Henri Heine et Karl Marx*, Edición Jules Tallandier, Paris, str. 33.

nistickou revoluci. Se zřetelem na zmíněné údaje není těžké si vysvětlit situaci, která při povrchním pohledu vypadá nesmyslně a absurdně, že totiž vidíme nejbohatší Židy světa vždy těsně spolupracovat s izraelitskými vůdci komunistického hnutí. Postačují-li již samotná prohlášení nejznámějších Židů k objasnění těchto úzkých vztahů v celé jejich zřejmosti, pak očividné a obecně známé skutečnosti nám napomohou k odstranění i těch posledních zbytků pochybností.

Po francouzské porážce roku 1870 a pádu císařské říše Napoleona III. se marxisté z Londýna, podporováni Karlem Marxem, bránili více než dva měsíce v Paříži s podporou národní gardy, proměněné na ozbrojenou organizaci a zcela závislou na marxistické internacionále.

Když pak komuna dále nemohla vzdorovat útokům vládních jednotek z Versailles a komunisté považovali svou porážku za neodvratnou, začali se věnovat loupežím, vraždám, žhářství a systematickému ničení hlavního města podle hesla, vydaného již roku 1869 Clauseretsem:

„Buď my, nebo nic! Ujišťuji vás, že buď nám Paříž bude patřit, nebo přestane existovat!“

Při této příležitosti se jasně ukázala spoluvina francouzských židovských bankéřů na zločinech komunardů. Salluste v knize „Les origines secretes du bolchevisme“ poukazuje na fakt, že Rothschild vykonával ve Versailles nátlak na prezidenta republiky Thierse, aby tak na jedné straně zabránil rozhodujícímu útoku proti marxistickým komunistům, když neustále mluvil o možnosti dorozumění a dohody s federalisty (komunisty), a na druhé straně aby si zajistil stoprocentní ochranu jak své osoby, tak i svého majetku v Paříži, která byla vržena do strašlivého krvavého chaosu.

Ohledně toho Salluste ve výše zmíněné knize na str. 137 říká:

„Je jisté, že Rothschild měl dobré důvody považovat usmíření za možné: jeho vila v ulici Saint-Florentin byla ve dne v noci chráněna strážní jednotkou federalistů (marxistů) s rozkazem zabránit jakémukoli pokusu o rabování. Tato stráž tam stála po dva měsíce až do chvíle, kdy jen několik kroků vzdálenou velkou barikádu dobyly versailleské jednotky.

Na pozadí skutečnosti, že rukojmí byla bezohledně střílena, nejkrásnější pařížské paláce zašly v plamenech a že tisíce Francouzů zahynuly jako oběti občanské války, je opravdu zvláštní zjistit, že komunisty poskytnutá ochrana velkému židovskému bankéři neustala ani na okamžik.“

Roku 1916 napsal generálporučík carské ruské armády A. Nečvolodov tajnou zprávu agenta generálního štábu, která byla 15. února téhož roku doručena vrchnímu velení ruské armády, a měla následující znění:

„Ruská revoluční strana v Severní Americe se již rozhodla přistoupit k činu. V důsledku toho můžeme každým okamžikem očekávat nepokoje.

První tajné shromáždění, naznačující začátek násilných činů, bylo uspořádáno pondělní odpoledne 14. února v newyorském West-Endu. Sešlo se 62 představitelů, z nichž bylo 50 ‚veteránů' revoluce z r. 1905, a zbytek noví členové. Většina přítomných byli Židé, mezi nimi i mnoho vzdělaných lidí jako doktoři, spisovatelé atd. ... Nacházelo se tam i několik revolucionářů z povolání. ... První hodiny jednání byly téměř výhradně věnovány ověřování prostředků a možností k provedení velké revoluce v Rusku; byl k ní jeden z nejpříhodnějších okamžiků.

Bylo řečeno, že strana právě dostala z Ruska informace, podle nichž je situace naprosto příznivá, a poté se uvedly všechny předběžné dohody pro okamžité povstání. Jedinou vážnou překážkou zůstala finanční otázka; přesto však na příslušnou poznámku zazněla odpověď, že tato záležitost není důvodem k obavám, protože v okamžiku potřeby budou dodány významné částky osobami, které sympatizují s hnutím za osvobození ruského lidu. V té souvislosti několikrát padlo jméno Jacob Schiff.“[45]

Začátkem roku 1919 předala tajná služba Spojených států zástupci Francie pamětní spis, v němž se kategoricky poukazuje na účast nejvýznamnějších bankéřů při přípravě ruské komunistické revoluce:

„7-618-6

Nr. 912-S.R.2

II

Doručeno generálnímu štábu 20. armády

V únoru 1916 vešlo poprvé ve známost, že je v Rusku připravována revoluce. Bylo odhaleno, že do tohoto díla zkázy jsou zapleteny následující osoby a firmy:

1. Jacob Schiff, Žid.

2. Kuhn, Loeb & Cia, židovská firma.

Ředitelská správa:

Jacob Schiff, Žid;

Felix Warburg, Žid;

Mortimer Schiff, Žid;

Hieronymus Hanauer, Žid.

3. Guggenheim, Žid.

4. Max Breitung, Žid.

Začátkem r. 1917 začal Jacob Schiff zajišťovat Žida a zednáře Trockého, jehož pravé jméno je Bronstein. Zadaná mu úloha spočívala v řízení socialistické revoluce v Rusku. Newyorské noviny ‚Forward‘, židovsko-bolševický deník, jej zajišťovaly ke stejnému účelu. Finančně mu rovněž pomáhaly židovská firma Max Warburg, Rýnsko-vestfálský syndikát, dále Žid Olef Aschberg z Nye-Banken ve Stockholmu i Žid Životovskij, s jehož dcerou se Trockij oženil. Rovněž tímto způsobem se vytvořily vztahy mezi multimilionáři a proletářskými Židy.

Židovská firma Kuhn, Loeb & Co. je ve spojení s židovskou firmou Rýnsko-vestfálský syndikát v Německu, stejně jako s židovskou bankou Lazard-Frères v Paříži, a dále s židovskou firmou Gunzbourg v Paříži i touže židovskou firmou Gunzbourg v Petrohradě a Tokiu. Kromě toho jsme zjistili, že všechny záležitosti jsou rovněž konzultovány s židovskými firmami Speyer & Co. v Londýně, New Yorku a Frankfurtu, stejně jako s firmami Nye-Banken, které jsou pověřeny židobolševickými záležitostmi ve Stockholmu, takže z toho můžeme odvodit vztahy, které udržuje bankovnictví s veškerým komunistickým hnutím. Lze tedy potvrdit, že do jisté míry jde o skutečný výraz všeobecného židovského hnutí a že určité židovské bankovní domy mají na organizaci tohoto hnutí zájem.“[46]

[45] Esteban J. Malanni, *Comunismo y Judaísmo*, Editorial La Mazorca, Buenos Aires 1944, str. 54.
[46] Duque de la Victoria, *Israel Manda*, Editoria Latino Americana, S. A. México D. F., str. 312.

V brožuře S. de Beamonde nacházíme další podrobnosti o bankovním domu Kuhn & Co. Jacob Schiff byl německý izraelita. Jeho otec, žijící ve Frankfurtu, byl v tomto městě hlavním agentem Rothschildů. Syn pak záhy vycestoval do Spojených států, kde udělal rychlou kariéru a stal se šéfem velké firmy Kuhn, Loeb & Co., nejdůležitější židovské banky Ameriky.

> „V židovském bankovním světě Jacob Schiff vynikal nejen znalostí obchodů, rozhodností a vynalézavostí, nýbrž i podnítil odvážné plány a projekty, byť i ne zcela nové a původní, na rozhodující politickou aktivitu, kterou by bankovnictví mělo působit na osudy světa: ‚The spiritual direction of human affairs'."

Jinou ustavičnou činností plutokratů bylo vměšovat se za každou cenu do politických záležitostí Ruska se záměrem přivodit tam změnu režimu. Politické dobytí Ruska, které se až do té doby úspěšně vymykalo zednářskému vlivu díky svému rozumnému režimu, se mělo stát nejvhodnějším okruhem působnosti k zajištění celosvětové moci Izraele.[47]

> „Na jaře 1917 začal Jacob Schiff Židovi Trockému dávat na srozuměnou, že by se měla provést společenská revoluce v Rusku. Židovsko-bolševické noviny ‚Forward' v New Yorku se rovněž začaly zabývat stejným tématem.
>
> Současně ze Stockholmu zplnomocnil Žid Max Warburg Trockého a spol., a totéž udělali Olaf Aschberg ze stockholmské Nye-Banken, Trockého tchán, Žid Životovskij, i významné židovské sdružení Rýnsko-vestfálský syndikát.[48]
>
> V tutéž dobu dával Žid Paul Warburg najevo tak těsné styky s bolševickými osobnostmi, že nebyl znovu zvolen do představenstva ‚Federal Reserve Board'."[49]

Londýnské „Times" z 9. února 1918 a „New York Times" ve dvou článcích Samuela Gomperse[50] z 10. května 1922 a 31. prosince 1923 poukázaly na následující:

> „Židovská firma Kuhn, Loeb & Co. je ve spojení s židovskou firmou Rýnsko-vestfálský syndikát v Německu, stejně jako s židovskou bankou Lazard-Frères v Paříži a dále s židovskou firmou Gunzbourg v Paříži a touže židovskou firmou Gunzburg v Petrohradě a Tokiu; kromě toho jsme zjistili, že všechny záležitosti jsou rovněž konzultovány s židovskými firmami Speyer & Co. v Londýně, New Yorku a Frankfurtu, stejně jako s firmami Nye-Banken které jsou pověřeny židovsko-bolševickými záležitostmi ve Stockholmu, takže z toho můžeme odvodit vztahy, které udržuje bankovnictví s veškerým komunistickým hnutím. Můžeme tedy potvrdit, že do jisté míry jde o skutečný výraz všeobecného židovského hnutí, a že jisté židovské bankovní domy mají na organizaci tohoto hnutí zájem."[51]

---

[47] Duque de la Victoria, tamtéž, str. 318.

[48] Esteban J. Malanni, *Comunismo y Judaísmo*, str. 58.

[49] Tamtéž, str. 60.

[50] Jeho svědectví je mimořádně důležité a spolehlivě nenapadnutelné. Samuel Gompers byl prezident „Amerického svazu dělníků", milionář a zednář. V říjnu 1918 byl v chrámu Velkého Orientu Itálie přijat velmistrem a ostatními vysokými hodnostáři v tzv. „slavnostní práci" a po smrti byl pohřben se zednářskými poctami. Br. Samuel Gompers bezohledně potlačoval jakýkoli odpor amerického dělnictva proti válce. Zbývá dodat, že Gompers byl Žid (Friedrich Wichtl / Robert Schneider, *Weltfreimaurerei, Weltrevolution, Weltrepublik*, Faksimile der 1943 erschienenen 14. Auflage, Archiv-Edition, Viöl 1999); pozn. editora.

[51] Tamtéž, str. 62.

Rovněž generál Nečvolodov ve svém díle poukazuje na masivní židovské financování komunistické revoluce v Rusku:

> „V letech před revolucí vydal Jacob Schiff na ruskou revoluci dvanáct milionů dolarů. Podle M. Bakmetěva, velvyslance ruské carské vlády ve Spojených státech, který před nějakým časem zemřel v Paříži, převedli na druhé straně triumfující bolševici v letech 1918-1922 na firmu Loeb & Co. šest set milionů zlatých rublů.“

Po tak přesvědčivých důkazech asi sotva ještě někoho napadne dojít k optimistickému závěru, že jsou zlí Židé (komunisté) a hodní Židé (kapitalisté), a dále že zatímco jedni usilují o skoncování s bohatstvím soukromých osob a o zlikvidování soukromého majetku, druzí se snaží o obhájení obou věcí, aby o své obrovské majetky nepřišli. Naneštěstí pro naši civilizaci však židovské spiknutí vykazuje jasné známky bezvýhradné jednoty. Judaismus tvoří monolitní sílu, zaměřenou na totální shrábnutí veškerého světového bohatství pomocí komunistického socialismu podle Marxova učení.

V našem civilizovaném světě se dnes pohlíží na uznávání rasových rozdílů jako na největší hřích, jakému mohou lidé propadnout. Je chybou mít za to, že se právě židovský národ prakticky nedopouští tohoto poklesku, který je pozůstatkem věčného a obtížného stigma barbarství a animální podstaty. Díky židovské propagandě, která je všude ve světě ovládána výhradně izraelity (televize, kino, rozhlas, tisk, nakladatelství atd.) je antisemitismus nejodpornějším ze všech rasových projevů, **protože právě z něj si Židé udělali opravdu zdrcující zbraň**, která jim slouží k likvidaci nepočetných organizací i jednotlivců, jež jasně rozpoznali, kdo je skutečnou hlavou komunismu vzdor všem kamuflážím a lstivým úskokům, jichž tato rasa užívá k zamaskování své skutečné činnosti. Byli to právě tito jedinci a skupiny, kteří bili na poplach z děsu před osudným koncem, který se stále více blíží.

Lživá židovská propaganda je tak úspěšná, že nakonec naprostá většina antikomunistů, kteří chtějí skoncovat s marxistickými hrůzami, směřuje své bdělé útoky pouze proti jednotlivým chapadlům chobotnice a vůbec nemá tušení o existenci hrůzné hlavy, která odseknutá chapadla vždy obnovuje, řídí celé hnutí a koordinuje činnost všech součástí systému. Jedinou možností k zničení Marxova komunistického socialismu je napadení téže hlavy, kterou je dnes judaismus, jak můžeme poznat z nepochybných skutečností i ze svědectví samotných Židů.

Zatímco křesťanské země jsou protirasistické, protože svoji ideu stavějí na pojmu bližního, Židé byli a jsou i v současnosti nejzuřivějšími zastánci a představiteli rasových rozdílů, založených na představách Talmudu a vždy vycházeli a vycházejí ze zásady, že Nežid není ani lidská bytost!

Křesťanské odmítání rasových rozdílů však přesto bylo Židy velice obratně využíváno. V jeho stínu kuli své ďábelské úklady proti katolické Církvi i veškerému křesťanskému řádu vytvořením komunistického systému, v němž ani Bůh, ani Církev nepředstavují žádné nadpřirozené normy. **Kdykoli byli kritizováni, vždy začali hlasitě bědovat a stavět se jako oběti nelidského rasismu, aby tak předem ochromili jakoukoli obrannou činnost proti svým zkázonosným útokům.**

Přesto však na opravdovou obranu proti komunismu, která z přinucení musí směřovat proti Židům (jako jeho hlavě), nelze v žádném případě nahlížet jako na hříšný projev pocitu averze vůči určité rase, protože symptom rasistického oddělování je naší

kultuře a našim křesťanským zásadám zcela cizí. Tak obtížnému a závažnému problému však nelze uhýbat ze strachu před označením za „antisemitu“, jak se bez výjimky děje těm, kdož rozumějí dnešnímu stavu světa.

Nejde tedy o to, bojovat z rasových důvodů proti jedné rase. Jestliže se však problém v současnosti ukazuje v tomto zorném úhlu, nesou jedině a výhradně Židé vinu na tom, že nám nezbývá jiná možnost než konstatovat, že **jsou to oni, kdo prosazují rasové rozdíly na život a na smrt, kdo absolutně pohrdají všemi, jež nejsou jejich rasy a naopak sami dychtí po světovládě**.

Pro civilizovaný svět obecně a zvláště pak pro katolíky, kteří věří ve své trvalé zásady a v nadpřirozené hodnoty, je opodstatnění jednoduché; jde o problém sebeobrany, která je podle morálního i právního řádu plně akceptovatelná, protože judaismus nás staví před dilema: „Buď přijmeme židovsko-komunistické panství, nebo budeme vyhubeni.“

V. KAPITOLA

∗ Židovští svědci ∗

Vzdor své obvyklé odloučenosti od světa a dokonce i přes všechny klamné a utajovací manévry, jimiž se jim daří zůstávat obvykle ve stínu, měli Židé i určité slabé chvíle, kdy se z optimismu nebo z přehnané radosti ze svých úspěchů nechali při různých příležitostech svést k ukvapeným, ale velice poučným výrokům.

Uznávaný židovský spisovatel Cadmi-Cohen[52] konstatuje:

„Pokud jde o Židy, tak jejich role ve světovém socialismu je tak významná, že ji prostě nelze přejít mlčením. Stačí si připomenout jména velkých židovských rozvratníků 19. a 20. století, jako byli např. Karel Marx, Ferdinand Lassalle, Kurt Eisner, Béla Kun, Lev Trockij a Leon Blum, abychom měli před sebou alespoň některá jména teoretiků moderního socialismu.[53]

Jaké skvělé potvrzení nachází úsilí Židů v komunismu, nehledíc k materiální spolupráci v stranických organizacích, a také v hluboké nechuti, kterou velký Žid a velký básník Heinrich Heine pociťoval k římskému právu! Jsou to také osobní vášnivé pohnutky pro vzpouru rabína Akiby a Bar Kochby v letech 70 a 132 po Kristu proti římskému míru a římskému právu, po nichž osobně sáhl a náruživě je prožíval i jiný Žid v 19. století, který zdánlivě neudržoval žádné svazky se svou rasou!

Židovští revolucionáři, popírající zásady soukromého vlastnictví, jehož pevným základem je občanský zákoník Justiniana, Ulpiana atd., jen napodobují své předky, kteří se vzepřeli Vespasianovi a Titovi.“

Opravdu to jsou „mrtví, kteří mluví“.“[54]

Rouhačský židovský spisovatel Alfred Nossig říká:

---

[52] Jeho jméno se v literatuře uvádí také jako Kadmi-Cohen; pozn. překl.

[53] Kadmi-Cohen, *Nomades (essai sur L'Ame juive)*, 1929, str. 86.

[54] Tamtéž, str. 86.

„Socialismus a mosaický zákon nejsou v žádném případě v protikladu, ba naopak v základních myšlenkách obou učení je až překvapující podobnost. Židovský nacionalismus jako ideál bezpečí nesmí být nadále oddělován od socialismu, stejně jako Žid nemůže být oddělován od mosaického zákona, protože oba **souběžné ideály musejí dojít k realizaci stejnou cestou**.[55]

Z poznání skutečnosti zcela nezvratně vyplývá, že na vytvoření socialismu rozhodujícím způsobem nespolupracovali pouze moderní Židé; jejich vlastní otcové byli zakladateli mosaického zákona. Jeho setba po staletí působila na učení i přikázání; na některá vědomě, na jiná bezděčně. Moderní socialistické hnutí je z největší části dílem Židů, oni mu vtiskli pečeť svého intelektu, a byli to rovněž Židé, kdo měli vynikající podíl na vedení prvních socialistických republik. Obrovská většina židovských socialistických vůdců je vzdálena mosaického zákona, ale přesto všechno role, kterou hráli, nezávisela na nich, neboť i v nich podvědomě působil rasový princip mosaického přikázání a rasa starého apoštolského národa žila dál v jejich hlavách i jejich sociálním charakteru. Současný světový socialismus tvoří první stát jakožto naplnění mosaického zákona, začátek uskutečnění světového státu, který byl zvěstován proroky."[56]

Ve své knize „Sjednocené Židovstvo"[57] Nossig potvrzuje myšlenku socialismu jako židovského učení následovně:

„Jestliže se národy chtějí opravdu rozvíjet, musejí odložit svou středověkou obavu ze Židů i své zpátečnické předsudky vůči nim. Musejí je uznat za takové, čím skutečně jsou, totiž nejupřímnějšími předchůdci a průkopníky lidského rozvoje. Spása Židovstva dnes vyžaduje, abychom před celým světem otevřeně akceptovali program socialismu, a spása lidstva v nadcházejícím století závisí na vítězství tohoto programu."[58]

Důvod takového židovského revolucionářského postoje nám dokonale vysvětlí následující citát známého židovského spisovatele E. Eberlina:

„Čím je revoluce radikálnější, tím více z ní plyne svobody a rovnosti pro Židy. **Každý pokrokový proud jen dále upevňuje postavení Židů**, a stejným způsobem se jich na prvním místě dotýká i každý zpětný zvrat a reakce. Často stačí již pouhá prostá orientace do prava, aby byli Židé vystaveni bojkotu. Z tohoto zorného úhlu je Žid tlakoměrem společenského parního kotle. Jako celek se židovský národ nemůže stavět na stranu reakce, protože reakce je návrat k minulosti, a pro Židy znamená jen pokračování jejich abnormálních existenčních podmínek."[59]

Vykřičený Žid Jakob von Haas nám ve svém „Makabejském"[60] říká zcela jasně, že

„ruská revoluce, kterou my právě prožíváme, je revolucí Židovstva a znamená změnu v dějinách židovského národa. Řekněme ještě otevřeněji, že to byla židovská revoluce, neboť Židé byli nejráznějšími revolucionáři v Rusku".

---

[55] *Westfälischer Merkur, Zeitung von Münster* č. 105 z 6. října 1926.
[56] Alfred Nossig, *Integrales Judentum*, str. 74 a 79.
[57] V originále *Integrales Judentum*.
[58] Tamtéž, str. 21.
[59] E. Eberlin, *Les juifs d'Aujourdhui*, str. 201.
[60] V originále *The Macabean*.

V židovsko-francouzském časopisu „Le Peuple Juif“ z února 1919 si můžeme přečíst následující:

„Ruská revoluce, jak ji nyní vidíme, byla výhradně dílem našich rukou.“

Ricardo Jorge, který doprovodil předmluvou knihu známého židovského spisovatele Samuela Schwarze, tam má následující pasáž:

„Když sestoupíme z výšin čisté vědy na bojiště, kde se střetávají vášně a zájmy lidí, vyvstává před námi orákulum nového společensko-politického náboženství Žid Karel Marx, dogmatický vůdce války na život a na smrt, a nachází v Leninovi hlavu a paži uskutečnění svého kréda i průkopníka sovětského státu, který hrozí vyvrátit zavedené společenské zřízení.“[61]

Rovněž i další Žid, Hans Cohen, ve své knize „Politická představa“[62] potvrzuje, že „Marxův socialismus je cílem našeho úsilí a aspirací“.

Ve 12. čísle novin „Kommunist“, které vyšlo 12. dubna 1919 v Charkově, Žid M. Cohen píše:

„Bez přehánění lze tvrdit, že velká sociální revoluce v Rusku byla provedena Židy. ... Je nepochybné, že v řadách Rudé armády byli i Nežidé, nicméně ve výborech a v sovětských organizacích, stejně jako v případě komisařů to byli Židé, kteří statečně vedli masy ruského proletariátu k vítězství. V čele ruské revoluce stáli odchovanci rabínské školy v Lidě.[63] Židovstvo triumfovalo ohněm a mečem, i naším bratrem Marxem, který je zmocněncem pro naplnění toho, co nařídili naši proroci, a jenž vypracoval vhodný plán, odpovídající požadavkům proletariátu.“

Citované věty vyšly 3. srpna 1928 v židovských varšavských novinách „Haijut“. – List „Die jüdische Welt“ z 10. ledna 1929 vyslovil tento rouhavý názor:

„Že je bolševismus takový, jaký je, že tolik Židů je bolševiky, dále že ideál bolševismu je v mnoha bodech v naprostém souladu s nejvznešenějším ideálem Židovstva, jehož část představuje základ nejlepších učení zakladatele křesťanství, to všechno má hluboký význam, který přemýšlivý Žid pečlivě zkoumá.“

Pro stručnost se v závěru omezíme na poukaz, jak pyšně se vyjadřuje izraelita Pavel Sokolovski ve své knize „Zanesení Evropy pískem“,[64] kde se holedbá rolí, kterou sehráli Židé v ruské revoluci, a v níž také vyzrazuje podrobnosti tajných šifer, jimiž se navzájem soustavně informovali, a to dokonce prostřednictvím tisku, aniž by při tom na sebe obrátili pozornost úřadů, stejně jako o jimi vytvořené komunistické propagandě, distribuované židovskými dětmi, které pro tuto činnost pečlivě vycvičili.[65]

Hrozná židovsko-bolševická nenávist, očividně namířená především vůči křesťanské civilizaci, není bezdůvodná, nýbrž má své hluboké příčiny, které lze s plnou jasností posoudit z následující pasáže „Sepher-Ha-Zohar“, svaté knihy moderního Židovstva, vyjadřující pocity všech Židů:

---

[61] Samuel Schwarz, *Os crisliaos novos en Portugal no seculo XX.*, předmluva Ricardo Jorge, str. X, Lisboa 1925.

[62] V originále *Die politische Idee*, pozn. překl.

[63] Lida, město přibl. 100 km jižně od litevského Vilna; p. překl.

[64] V originále *Die Versandung Europas*, Verlag Deutsche Rundschau GmbH, Berlin.

[65] Lic. Alfonso de Castro, *El problema judio*, Editoral Actualidad México, D.F. 1939, str. 152 a 153.

„Jeshu (Ježíš), který svět odvrátil od víry v Jehovu, budiž Jeho jméno pochváleno, je každý pátek odpoledne znovu zjednáván a za sobotního úsvitu je vrhán do vroucího rybího oleje. Peklo pomine, ale jeho trest a jeho trýzeň jsou bez konce. Ježíš a Mohamed jsou ony nečisté kosti mršiny, o níž písmo praví: ‚Nechť jsou předhozeni psům; jsou nečistotou psí, která poskvrňuje, a protože sváděli lidi, budou vrženi do pekla, z něhož již nikdy více nevyjdou.“[66]

II. část

Skrytá síla za zednářstvem

I. KAPITOLA

* Zednářství jako nepřítel Církve a křesťanství *

Vzhledem k tomu, že téma této druhé části již bylo mistrovsky a hluboce pojednáno tak vynikajícími a tak přesně informovanými osobnostmi jako Jeho Svatostí papežem Lvem XIII., veledůstojným arcibiskupem ze Santiaga de Chile, kardinálem José Maria Caro, arcibiskupem Leonem Meurinem S. J. a biskupem z Port-Louis i dalšími proslulými církevními a světskými autory, omezíme se zde na doslovné reprodukování autorizovaných úsudků a nálezů, aniž bychom v nejmenším oslabili jejich uznávanou autoritu.

Jeho Svatost Lev XIII. ve své encyklice Humanum Genus říká doslova:

„Římští velekněží, naši předchůdcové, ve své ustavičné bdělosti o spásu křesťanského lidu velmi rychle rozpoznali tohoto úhlavního nepřítele, vynořujícího se na světlo denní z temnot tajného spiknutí. Věděli, kdo je a oč usiluje, dovedli také myslet na budoucnost a pohotově varovali vládce a národy, aby se nedali nachytat taktikou a nástrahami, přichystanými k jejich oklamání.

První upozornil na toto nebezpečí Klement XII. (Const. In eminenti, 24. dubna 1738); jeho konstituci potvrdil a obnovil Benedikt XIV. (Const. Providas 1751), a v jejich stopách kráčel Pius VII. (Const. Ecclesiam a Jesu Christo 1821) a Lev XII. pojal do své apoštolské konstituce Quo graviora (13. 3. 1825) akta i dekrety předcházejících papežů o této věci, a potvrdil je s konečnou platností. V témže smyslu vyzněly i projevy Pia VIII. (Encyklika Traditi 21. 5. 1829) a zvláště pak Pia IX. (Encyklika Mirari 1832).

Nyní Jsme si však vytkli po vzoru Našich předchůdců upřít zcela svou pozornost právě na zednářský svaz, na jeho celkové učení a zaměření, na jeho tradiční názory a způsob jednání, aby tím stále více byla objasňována jeho moc působit zlo a aby se tím přispělo k zabránění nákazy zhoubného moru.

[66] Sepher-Ha-Zohar: *Traducción de Jean de Pauly*, Paris, Ernest Leroux 1907, díl II, str. 88.

A je to tím zřejmější, že také jiné, a to skvělé důkazy usvědčují zednářský svaz, že se svou přirozenou povahou příčí mravnosti. I když lidé vynikají velkou vychytralostí v utajování a jsou zvyklí lhát, přece nemůže nenastat takový případ, aby se nějak neprojevila příčina taková, která je podle svých účinků. Nemůže dobrý strom nést ovoce špatné, ani strom špatný ovoce dobré (Mat. 7,18).

Ovoce pak plodí zednářská sekta zkázonosné a nanejvýš trpké, neboť z naprosto jistých údajů, které jsme výše uvedli, vyplývá to, v čem její záměry vrcholí, totiž od základu zničit veškeren řád náboženský i státní, jak byl vytvořen křesťanskými zřízeními, a podle svých idejí vytvořit jiný, vyvozený z ryzího naturalismu.

Ostatně z těchto buřičských bludů, o nichž jsme se již zmínili, se musejí státy obávat největších hrůz, neboť po odstranění bázně Boží, úcty k Božím zákonům, po zhrdnutí vážnosti vládců, když se dovoluje schvalovat zvůle povstání, když vášně davu jsou vybičovány ke svévoli a jedinou uzdou je strach před trestem, tu nutně musí dojít ke všeobecné revoluci a k podvrácení stávajícího řádu. A právě tento revoluční převrat promyšleně plánují a otevřeně vyhlašují socialistické a komunistické svazy, a ať neříká zednářská sekta, že počiny socialistů a komunistů jsou jí cizí, poněvadž jednak příliš přeje jejich záměrům, jednak stojí s nimi na téže názorové základně.

Ať se toto tak těžké a příliš rozvětvené zlo bude jakkoli vyvíjet, je Naší povinností, ctihodní bratři, plně se věnovat hledání léků. Poněvadž zajisté chápeme, že nejpevnější naděje spočívá v síle Bohem zjeveného náboženství – zednáři je tím více nenávidí, čím větší strach z něho mají – proto pokládáme za nejdůležitější použít tohoto nejzdravějšího zdroje jako pomocníka proti společnému nepříteli. Proto My uznáváme platnost všech i jednotlivých opatření a potvrzujeme svou Apoštolskou autoritou, cokoliv římští papežové, Naši předchůdci ustanovili, aby čelili konání a pokusům zednářským.“[67]

Jak vidíme, jsou Jeho Svatost Lev XIII. i další jiní dřívější papeži velmi jasní a jednoznační v odsuzování zednářstva, a rovněž také správně rozpoznávají jeho záměr zničit křesťanství ve spolku se socialisty a komunisty. Klade se samozřejmá otázka, kdo zednářstvo řídí. Jak si v následujících kapitolách ukážeme, jsou to ti samí, kteří řídí socialismus a komunismus, tedy Židé.

II. KAPITOLA

* Židé jako zakladatelé zednářstva *

„Strhnout zednářům masku,“ řekl Lev XIII., „znamená porazit je.“

Demaskujeme-li zednářstvo, každá poctivá mysl i každé křesťanské srdce se od něj s odporem odvrátí, a jenom tak padne a bude zcela zničeno a opovrženo právě těmi, kteří jsou jej dnes poslušni.

---

[67] Lev XIII., encyklika *Humanum Genus* z 20. dubna 1884. Vzhledem k mimořádné závažnosti připojujeme úplný text encykliky jako dodatek, který není součástí originálního textu této knihy; pozn. editora.

Proslulý učenec a biskup z Port-Louis, Leon monsignore Meurin, ve svém velice obsažném díle „Zpodobnění zednářstva“[68] na základě nezvratné dokumentace ukazuje, že **Židé jsou zakladateli, organizátory a vůdci zednářstva**, jehož využívají k dosažení světovlády a ke zničení svaté katolické Církve i všech ostatních stávajících náboženství. Z ověřeného a naprosto spolehlivého písemnictví, které v této souvislosti existuje, jsou následující citáty:

> „Jak jsme si již výše řekli, byla první Nejvyšší rada vytvořena 31. května 1801 v Charlestonu na 33. stupni severní šířky pod předsednictvím Žida Isaca Longa, který byl Židem Mosesem Cohenem jmenován generálním inspektorem a svůj lóžový stupeň obdržel ve Spitzeru od Židů Hyese, Franka a Morina.“[69]

Židé tedy byli zakladateli první Nejvyšší rady, která se pak měla změnit v středisko světového zednářstva. Vytvořili ji v Americe, ve vyvoleném městě na 33. stupni severní šířky. Nejvyšší hlava žije od roku 1801 v Charlestonu. Roku 1889 jí byl Albert Pike, o jehož oběžníku z 14. července 1889 u příležitosti stého výročí jsme se již zmínili. Albert Pike přijal titul od každého zednáře 33. stupně a přidal k tomu ještě následující:

> „Přemocný a Nejvyšší Komtur, Velmistr Nejvyšší Rady v Charlestonu, první Nejvyšší Rady světa, Velmistr a Strážce svatého Palladia, Nejvyšší Pontifex Světového Zednářstva.“

S tímto nadutým titulem zveřejnil Pike oběžník v „jedenatřicátém roce svého pontifikátu“, podporován od

> „deseti veledůstojných, vysoce osvícených a vysoce vznešených bratří, Vladařů, Velkých Inspektorů a Vyvolených Čarodějů, kteří představují Nejjasnější Velké Kolegium Starozednářů, Rady Velkých Vyvolených Zástupů a Svatého Bataliónu Řádu“.[70]

Oběžník vypočítává 28 Nejvyšších rad, které až dosud byly přímo z Charlestonu „zplozeny“ a jsou roztroušeny po celém světě. Dále se tam uvádí sto „Velkých Orientů“ a velkolóží všech obřadů, které jsou ve spojení s Nejvyšší radou v Charlestonu jako s nejvyšší zednářskou mocností (výlučným ritem Židů). Tak např. jde o Velký Orient Francie, Generální radu obřadu Misraim, Velkou radu zednářů Odd Fellows atd. Na základě řečeného musíme tedy konstatovat, že zednářstvo na celém světě je i ve svých nespočetných formách **jedno jediné**, podléhající nejvyššímu vedení pontifexe z Charlestonu.[71]

Židovský původ

> „Obřady a poznávací znamení zednářů i ostatních tajných sekt nám ustavičně připomínají kabbalu (tajnou židovskou mystiku) a Židovstvo: obnova Šalamounova chrámu, Davidova hvězda, Šalamounova pečeť, jména různých stupňů jako např. Rytíř Kádoš (tj. hebrejsky ‚svatý‘), Kníže Jeruzalémský, Rytíř Hada z Airai-

[68] V německé verzi *Versinnbildlichung der Freimaurerei*, pozn. překl.
[69] Paul Rosen, *Satán & Co.*, str. 219.
[70] Adolphe Ricoux, str. 78-95.
[71] Louis, *Symbolismus der Freimaurerei*, 1957, str. 201-202.

nu atd. A nepřipomíná snad zcela zřejmě Židovstvo modlitba anglických zednářů, přijatá na shromáždění r. 1663?[72]

Zednářstvo skotského obřadu rovněž používá židovského letopočtu; tak např. kniha amerického zednáře Alberta Pike,[73] napsaná roku 1881, je datována ‚Anno mundi 5641'. – V současnosti se takového datování používá pouze v nejvyšších stupních, zatímco zednáři obecně připojují ke křesťanskému letopočtu 4 000 let a nikoli 3 760 jako Židé."[74]

Chytrý rabín Benamozegh napsal následující věty:

„Kdo si chce dát práci s pečlivým prozkoumáním otázek vztahů mezi Židovstvem a filosofickým zednářstvím, mezi teosofií a tajemstvími obecně, ztratí něco ze svého domýšlivého opovržení vůči kabbale [židovské mystice]. Přestane se pohrdavě usmívat při myšlence, že ‚kabbalistická' teologie má možná své poslání při náboženském přetváření budoucnosti.[75]

Kdo jsou skuteční vůdci zednářstva? To je pečlivě uchovávaným tajemstvím této sekty. Lze však tvrdit, že **zednářská práce se po celém světě odvíjí v souladu s týmž plánem, že její prostředky jsou vždy a ve všem identické, a že sledované cíle jsou stále tytéž**. – To nám dovoluje věřit, že zde existuje jednotné ústředí, které řídí veškerou činnost sekty.

Na svém místě se ještě této otázky dotkneme, ale zde si pouze připomeneme, že 24. červnem 1535 datovaná ‚Carta de Colonia' mluví o řídící hlavě zednářstva: přestože je velmistr neboli patriarcha znám jen velice málo bratřím, ve skutečnosti existuje, a Gougenot de Mousseaux poukazuje na to, že ‚výkvět řádu, toto skutečné vedení, které zná jen několik málo zasvěcených, koná svou funkci v prospěšné a **skryté závislosti na izraelitských kabbalistech' a že skuteční vůdci zednářstva ‚jsou přátelé, pomocníci a vazalové Židů, jimž holdují jako svým nejvyšším pánům'**."[76]

Rabínovo mínění shodně sdílejí i Eckert, Drumond, Deschamps, msgre Jouin, Lambelin a další znalci zednářské a židovské otázky.

Ponechme zatím stranou dogmatická učení zednářstva a Židovstva, a podívejme se na jejich vzájemné propojení z čistě praktického a reálného hlediska. Budeme-li postupovat důsledně, nelze nedospět k následujícímu závěru, který formuloval Leon de Poncins v knize „Skryté síly revoluce":[77]

„Univerzálnost zednářstva, setrvalost i nezměnitelnost jeho cílů, které jsou dobře vysvětlitelné, pokud by se jednalo o židovský výtvor ve službách jejich zájmů, by naopak byly zcela nepochopitelné, kdyby měly mít původ křesťanské povahy."

---

[72] *Revue Internationale des Sociétés Secretes* (*Mezinárodní časopis tajných společností*), vydávaný v Paříži, č. 2, 1913, str. 58.

[73] Albert Pike, *Morals and Dogma*.

[74] Maurice Fara, *Die Freimaurerei entblößt* (španělský originál není uveden), La Hoja de Roble, Buenos Aires, str. 23.

[75] Benamozegh, *Israel und die Menschheit*, str. 71.

[76] Gougenot de Mousseaux, *Der Jude, das Judentum und die Verjudung der christlichen Völker* (fr. originál není uveden), str. 338-339).

[77] *Die geheimen Kräfte der Revolution* (franc. originál není uveden), str. 130, 140-141.

Již samotný účel a cíl zednářstva, totiž zničení křesťanské civilizace, ukazuje jasně na Židy, protože pouze Žid může z toho mít prospěch, a také jenom on je oduševněn potřebnou mírou nenávisti vůči křesťanství k vytvoření takové organizace.

> „Zednářstvo," pokračuje Leon de Poncins, „je tajný spolek, vedený internacionální menšinou, která se zapřisáhla nesmiřitelnou nenávistí vůči křesťanství. Tyto tři povahové rysy přesně popisují Židovstvo a jsou současně důkazem, že Židé jsou vůdčím elementem lóží."[78]

Již roku 1867 byla realizována „stálá mezinárodní liga za mír", a její tajemník Žid Passy načrtl myšlenku soudního tribunálu, který by bez odvolání rozhodoval ve všech mezinárodních sporech.[79] Noviny „Archives Israélites" snily o podobném tribunálu již roku 1864.

> „Není jen přirozené a nezbytné, že hledíme po co možná rychlém zřízení dalšího tribunálu, a sice nejvyššího tribunálu, jemuž by se předkládaly velké obecné konflikty a spory mezi národy, který by rozhodoval v poslední instanci a jehož poslední slovo by nešlo zpochybnit? Bylo by to slovo Boží, vyslovené jeho prvorozenými syny [Hebreji], před nímž by se s úctou skláněl souhrn lidstva, našich bratří, přátel a žáků."[80]

Tak tedy vypadají sny Izraele, a jako vždy jim přesně odpovídají zednářské. Sborník „Freimaureralmanach" píše:

> **„Zřídí-li se v celé staré Evropě republika, pak jí bude jako vladař panovat Izrael."**[81]

Na světovém kongresu zednářské mládeže 4. srpna 1926 H. Justin Godard prohlásil, že Židé jsou nejpevnější oporou Společnosti národů,[82] která jim děkuje za svou existenci."[83] Žid Cassin to řekl ještě zřetelněji:

> **„Obrození sionismu je dílem Společnosti národů. Židovské organizace se ukazují jako obránci Společnosti národů a proto se to v Ženevě jen hemží reprezentanty vyvoleného národa."**[84]

Nejdůstojnější kardinál José María Caro, arcibiskup ze Santiaga a chilský primas, ve svém bohatě dokumentárně doloženém díle „Tajemství zednářstva"[85] dokazuje, že tuto sektu ovládají Židé za účelem dobytí světa a zničení Církve svaté. Ohledně původu zednářstva kardinál konstatuje:

> „Zednářský rituál zcela jasně prozrazuje svůj židovský původ. Jsou to např. poznávací znamení a symboly, které začínají samotnou biblí, lóžový erb, na němž

---

[78] Leon de Poncins, tamtéž, str. 40-41, 130.

[79] *Revue Internationale des Sociétés Secretes* (*Mezinárodní revue tajných společností*) č. 8 (1926), str. 269.

[80] *Archives Israélites*, 1864, str. 335.

[81] *Freimaureralmanach*, Lipsko 1884.

[82] Společnost národů se sídlem v Ženevě byla předválečným předchůdcem dnešní Organizace spojených národů v New Yorku; pozn. editora.

[83] *Les Cahiers de l'Ordre*, č. 3-4 (1926), str. 22-23.

[84] Maurice Fara, *Die Freimaurerei entblößt* (španělský originál není uveden), vyd. La Hoja de Roble, Buenos Aires, str. 111.

[85] *Das Geheimnis der Freimaurerei* (španělský originál není uveden) vyd. Difusión.

se zednáři snaží v nejrůznějších podobách heraldicky deklarovat cherubíny, popsané v Ezechielově druhém příběhu, tj. vola, člověka, lva a orla, dále oba sloupy zednářského chrámu jako připomínka Šalamounova chrámu, jeho obnova, která je dílem zednářů, atd. Příručky i ostatní četba zednářů jsou z velké části převzaty z bible a překrouceny podle zednářského vkusu, a především pak ‚legenda o Hiramovi', která v zednářském obřadu hraje důležitou roli.

Ostatní pojmy a výrazy, jako např. jména sloupů ‚Boaz' a ‚Jakin', poznávací a vstupní slova tubalcain, schiboleth, giblim nebo moabon, nekum či nekam, abibalc atd., význam, jaký se přikládá číslům, což je vlastní kabbale, to všechno jsou jen další důkazy kabbalistického vlivu na zednářství.

A konečně takové věci jako hrůzovláda, hotová erupce satanské nenávisti proti našemu Pánu Ježíši Kristu nebo úděsné rouhání revolučních zednářů ve Francii znovu nejsou ničím jiným než výrazem a plněním přání kabbalistických a tajných sekt, které po staletí vskrytu bojují proti křesťanství. Co nyní z největší části židovští bolševici provádějí v Rusku proti křesťanství, je pouze jinou podobou hrůzných činů zednářů za francouzské revoluce. Vykonavatelé jsou dnes přirozeně jiní, ale **stejné** je nejvyšší vedení i učení, které je podněcuje a podporuje."[86]

III. KAPITOLA

* Židé jako vůdci zednářů *

Proslulý a učený jezuita msgre Leon Meurin, arcibiskup z Port-Louis, potvrzuje ve svém dokumentačně doloženém díle „Filosofie zednářstva", že prvních jedenáct stupňů zednářstva je určeno k přetvoření „laiků" na „skutečné lidi" v zednářském smyslu. Druhý sektor od 12. do 22. stupně slouží k zasvěcování lidí na „židovského pontifexe", přičemž 23. až 33. stupeň musí pontifexe zasvětit jako „židovského krále" resp. „kabbalistického císaře".

První, čím bývá nový adept lóže překvapen, je židovský charakter všeho, s čím se tam setkává. Od prvního až do třicátého stupně slyší mluvit pouze o „velkém díle" obnovy Šalamounova chrámu, o zavraždění stavitele Hirama Abifa, obou sloupech Boaz a Jakin, o spoustě poznávacích znamení a hebrejských posvátných slov i o židovském letopočtu, v němž se připojují čtyři tisíce let k našemu, aby se tak **neprokazovala čest narození božského Spasitele**.

Jakmile Židé v nejrůznějších křesťanských zemích instalovali zednářství, zajistili si ve Velkých Orientech nadvládu co do počtu i vlivu. Na druhé straně také zřídili velké množství výhradně židovských lóží. Již před revolucí roku 1789 založili v Hamburku bratři von Ecker und Eckhoffen lóži „Melchisedek", vyhrazenou jen Židům. Hebrejové von Hirschfeld a Cotter založili koncem 18. století v Berlíně lóži „Tolerance". **Od té doby používali Židé osvědčeného triku sbližování Židů a křesťanů, aby ty druhé mohli takto ideologicky i politicky kontrolovat a podle potřeby je klamat.** V té době se ještě museli uchylovat do „tajných spolků", protože v zákonech a zvycích křes-

[86] Kardinál José María Caro, tamtéž, str. 258.

ťanských zemí Evropy byly obsaženy dostatečné prostředky na ochranu křesťanů před židovskými podvody.

Neveřejné zednářské noviny v Lipsku ve svém říjnovém čísle z r. 1864 uvedly, že „ústředí židovských lóží v Paříži řídí Crémieux a velkorabín“.

Učení, poznávací znamení i stupně zednářů pocházejí ze Židovstva

Proslulý a již zde citovaný arcibiskup z Port-Louis o židovském původu zednářského učení říká:

> „Doktrína zednářstva je doktrínou židovské kabbaly a zvláště její kniha ‚Zohar’ (tj. Světlo).
>
> Něco takového samozřejmě nestojí v žádném zednářském dokumentu, protože jde o jedno z velkých tajemství, která si Židé střeží pro sebe. Přesto jsme je však odhalili při sledování stop čísla 11, a tak jsme objevili základní doktrínu ‚židovské kabbaly‘, která byla přejata do zednářství.“[87]

V předcházejících kapitolách jsme si ukázali také značný počet poznávacích znamení zednářů, která byla více či méně nepoužitelná. Avšak všechno to, co v zednářství a jeho historii hraje roli, lze s až ohromující snadností použít na židovský národ. Slovem všechno, co ve skutečnosti v zednářství existuje, je naprosto, výhradně a bytostně ***židovské*** od začátku až do konce.

Jaký zájem mohou mít ostatní národy na obnově Šalamounova chrámu? Dělají to kvůli sobě nebo kvůli Židům? Mají z toho prospěch tyto národy nebo Židé? Jaký užitek představuje skutečnost, že se národy navzájem sváří a pohlcují, aby nakonec na celém světě triumfovali „Knížata Jeruzaléma“ (16. stupeň), „Pohlaváři Tabernáklu“ (23. stupeň) nebo „Knížata Tabernáklu“ (24. stupeň)? Sjednocují se národy proto, aby byly položeny za podnoží k nohám Židů (Žalm 110)? Proč tak spěchají vstavit korunu (ataroch) na jejich hlavu a složit jim k nohám království (malkuth)?

To všechno je natolik očividné, že zbývá jediné vysvětlení – **zednářství je nástrojem v rukou Židů** a pouze oni je ve skutečnosti řídí, takže se nelze ubránit dojmu, že nežidovští zednáři ztratili rozum a soudnost přesně v ten den, kdy jim při přijímacím obřadu poprvé zavázali oči.

Zednářský respekt před Židy

Nejdůstojnější kardinál Caro ve svém díle „Tajemství zednářů“ uvedl:

> „Zednáři měli vždy velký a zcela mimořádný respekt před Židy. Kdykoli se mluví o pověrách, nikdy nepadne zmínka o židovském náboženství. Hned při vypuknutí francouzské revoluce se začalo naléhavě požadovat pro Židy francouzské státní občanství. Přestože to bylo poprvé odmítnuto, důrazně se na jeho udělení naléhalo, a nakonec také bylo Židům poskytnuto. Čtenář si jistě připomene, že v těch samých dnech byli katolíci pronásledováni až k smrti. Když později v Paříži panovala ‚Komuna’ a bylo nutno chránit francouzské banky před rabováním, **židovské banky nikdo ani v nejmenším neohrožoval**.

---

[87] Msgre Léon Meurin, *Philosophie der Freimaurerei* (francouzský originál není uveden), str. 30, 41-42, 211-212.

Zednářstvo si vždy ošklivilo antisemitismus. Jednou byl jako poslanec zvolen do francouzského parlamentu antisemitsky smýšlející lóžový bratr, který upřímně věřil v zednářskou toleranci politických názorů. Když se pak jednalo o jeho znovuzvolení, vyšel z lóže důrazný pokyn, že je proti tomu nutno bojovat. Takových pokynů, které ovšem prakticky nikdy nezazněly veřejně, se muselo vždy bezpodmínečně uposlechnout.“[88]

Židovská nadvláda v lóžích

Jistý berlínský zednář, který si povšiml židovské nadvlády v lóžích, r. 1862 v mnichovském listu napsal:

„V Německu existuje tajná sekta na zednářský způsob, která je podřízena ‚neznámým vůdcům'. Členy tohoto sdružení jsou z největší části ‚izraelité'. V Londýně, kde – jak známo – se nachází ohnisko revolucí pod velmistrem Palmerstonem, mají dvě židovské lóže, jejichž práh křesťané nikdy nepřestoupili a kde se **sbíhají všechny nitky revolučních elementů, zahnízděných v křesťanských lóžích**.

V Římě existuje další lóže, složená výhradně ze Židů, která rovněž slouží jako ústředí všech komplotů, osnovaných i v křesťanských lóžích, a je jakýmsi ‚nejvyšším soudním tribunálem revoluce'.

Odtamtud jsou neznámými vůdci řízeny ostatní lóže, takže naprostá většina křesťanských revolucionářů je pouhými loutkami, jimiž pohybují Židé díky svému utajení.

V Lipsku, jehož veletrhy navštěvuje část významných židovských i křesťanských obchodníků, mají ‚tajnou židovskou lóži', do níž zatím nebyl přijat ani jediný křesťanský zednář.

Jsou to pouze tajní vyslanci, kteří měli přístup do židovských lóží v Hamburku a Frankfurtu. A taková skutečnost by už konečně měla nejednomu z nás otevřít oči. ...“

Gougenot de Mousseaux nás informuje o příhodě, která jen potvrzuje předcházející vývody:

„V době nové vlny revoluce z roku 1848 jsem byl ve styku se Židem, který mi z ješitnosti vyzradil některá tajemství tajného spolku, jehož byl členem. S předstihem osmi nebo deseti dnů mě informoval o všech revolucích, které mají vypuknout na konkrétním místě Evropy. Právě jemu vděčím za nezvratné přesvědčení, že všechna tato velká hnutí ‚utlačovaných národů' atd. byla zosnována tuctem osob, které udělovaly své příkazy tajným spolkům celé Evropy. Půda pod našima nohama je zcela podkopána a právě Židé dodávají mohutný kontingent těchto skrytých podvratníků a štváčů.“

De Camille r. 1870 v „Le Monde“ psal, jak se na okružní cestě po Itálii potkal s jedním svým starým známým zednářem. Na otázku, jak se vedlo jeho řádu, dostal následující odpověď:

---

[88] *La Franc. Mas. Secte Juive*, str. 60.

„Lóži svého řádu jsem definitivně opustil, protože jsem dospěl k pevnému přesvědčení, že jsme byli pouze nástrojem Židů, kteří nás podněcovali k naprostému zničení křesťanství.“[89]

Jako potvrzení výše řečeného uvádím zprávu z časopisu „Revue des Sociétes Secrètes“:[90]

„**1) Zlatá internacionála** neboli mezinárodní plutokracie a vysoké finance, v jejímž čele jsou:

a) v Americe Morgan, Rockefeller, Vanderbilt a Vanderlippe;[91]

b) v Evropě Rothschild a mimo něj další firmy druhého řádu.

2) Rudá internacionála, mezinárodní sdružení sociální demokracie, které zahrnuje:

a) druhou internacionálu (Belgie, Žid Vandervelde),

b) internacionála Nr. 21/2 (Vídeň, Žid Adler),

c) třetí neboli komunistickou internacionálu (Moskva, Židé Apfelbaum-Zinověv a Sobelsohn-Radek).

Tato trojhlavá hydra, která pracuje odděleně jen kvůli lepší působnosti, je navíc ve spojení s ‚profinternou‘ (mezinárodní úřadovnou profesních sdružení) se sídlem v Amsterodamu, jež diktuje židovskou vůli těm syndikátům, které ještě nebyly pojaty do bolševismu.

3) Černá internacionála neboli bojové sdružení Židovstva. Hlavní roli v něm hrají Světová organizace sionistů (Londýn), Alliance Israélite Universelle (Světový židovský svaz, založený v Paříži I. A. Crémieuxem), židovský řád Independent Order Bnei Mosche (Synové Mojžíše) a židovské společnosti ‚Heneloustz‘, ‚Hitakhdoute‘, ‚Tarbout‘, dále ‚Keren-Hajessod‘ (Fond pro výstavbu Palestiny) a stovky dalších, více či méně zakamuflovaných organizací, roztroušených již ve všech zemích Starého i Nového světa.

4) Modrá internacionála neboli internacionála zednářstva, v které jsou všichni zednáři světa sloučeni do ‚Sjednocené lóže Anglie’, ‚Velké lóže Francie’ a do Velkých Orientů Francie, Belgie, Itálie, Turecka a ostatních zemí. (Jak čtenáři vědí, výkonným ústředím tohoto sdružení je velkolóže ‚Alpina’.)

5) Židovský zednářský řád B’nai B’rith, který bez ohledu na zednářské stanovy přijímá pouze Židy a má ve světě na 426 čistě židovských lóží, slouží jako spojka se všemi výše uvedenými internacionálami.

Vůdci řádu B’nai B’rith jsou Židé: bývalý velvyslanec USA v Istanbulu Morgentau, soudce Nejvyššího soudu USA L. Brandeis, sionista Mack, bankéř Felix Warburg, Elkus, první prezident řádu Alfred Kraus, již nežijící bankéř Schiff (který finančně podporoval emancipační hnutí Židů v Rusku) a Louis Marshall.“

„Víme bezpečně,“ říká paní Websterová, „že pětice mocností, o nichž je řeč, tedy zednářství Velkého Orientu, teosofie, pangermánství, internacionální finance a socialistická revoluce reálně existuje, a má velmi určitý vliv na osudy světa. Ne-

[89] *La Franc. Mas. Secte Juive*, str. 43-46.
[90] 1924, str. 118-119.
[91] Výběr jmen nám nepřipadá být právě nejvýstižnější; pozn. editora.

vycházíme přitom z nějakých domněnek, nýbrž z průkazně doložených skutečností. Od revoluce vystupují Židé většinou ve spojení se zednáři.“[92]

„Při svých snahách o poražení křesťanského a zvláště katolického náboženství se Židé uchylovali k podvratné činnosti, obratně za sebe nastrkovali jiné a sami se za nimi ukrývali, aby nebyly odhaleny jejich všemi opovrhované záměry; jinak řečeno se snaží dobýt tuto pevnost ve jménu svobody. Bylo tedy nezbytné nejprve podkopat její žulový základ a tak rozkotat celou stavbu křesťanství. Proto se dali do práce na tomto podniku a postavili se do čela skrytého světa prostřednictvím zednářstva, které kontrolovali.

Absoluce Židů ve Francii byla skrytě sledovaným ziskem z revoluce, pro níž byla vymyšlena proslulá lidská práva k zrovnoprávnění Židů se všemi křesťany. **Na toto a na nic jiného se totiž omezuje tolik vychvalovaná svoboda, v jejímž jménu byla rozpoutána ona strašlivá revoluce**.“[93]

IV. KAPITOLA

* Zločiny zednářů *

O nejhroznějších zločinech tohoto arcidíla moderního Židovstva říká nejdůstojnější kardinál Caro následující:

„Při studiu zednářských rituálů zjistíme, že přinejmenším ve vyšších stupních připravuje své adepty k pomstě, revoluci a tím ke zločinu.“

„Ve všech těchto obřadech,“ píše Benoit, „jsou zednáři podrobeni výchově, která je učí teorii i praxi krutosti. Říká se jim, že cílem zednářského řádu je pomstít smrt Adonhirama na třech nevěrných druzích, resp. smrt Jakuba Molaye na jeho vrazích, tj. na papeži a králi.“

V jednom stupni zkouší začátečník svoji odvahu na krku a hlavě, pokrytých krví naplněným váčkem. V jiném stupni musí přijímaný povalit hada, postaveného na hlavu, nebo také porazit skopce (30. stupeň skotského obřadu A. A.), přičemž je přesvědčen, že zabíjí člověka. Zde musí krvavě bojovat s nepřítelem, který mu upírá právo návratu do vlasti, jinde jsou hlavy na kopích nebo mrtvola v rakvi a zarmoucení bratři stanovují pomstu.

Všem je to známo ze zavraždění Rossiho, ministra papeže Pia IX., svými bývalými bratry ve spiknutí.

Roku 1833 byli čtyři Italové, členové „mladoitalského hnutí“, Emiliani, Scuriatti, Lazzoneschi a Adriani po svém útěku do Francie zrazeni a jako provinilci vydáni Mazzinimu a jeho pochopům.

22. října 1916 byl zavražděn rakouský kancléř hrabě Stürgck. Jeho vrah Fritz Adler byl člen vysokostupňové zednářské lóže ve Švýcarsku a syn zednáře. Ve svém vyhlášení obhajoval právo na výkon spravedlnosti vlastní rukou.

---

[92] José María kardinál Caro R., *Das Geheimnis der Freimaurerei*, str. 263-266.
[93] Prato, *Della questione judaica in Europa*, 1891, str. 53.

Ve Francii přišly násilně o život v souvislosti s Dreyfusovou aférou následující osoby: kapitán d'Attel, který proti Dreyfusovi vypovídal, poslanec Chaulin Serviniere, jenž od d'Attela znal podrobnosti Dreyfusova přiznání, okresní hejtman Laurenceau, který učinil oznámení o penězích, přicházejících ze zahraničí Dreyfusovým přátelům zřejmě na úplatky, a vězeňský dozorce Rocher, jenž tvrdil, že vyslechl Dreyfusovo částečné doznání činu. Krátce nato zmizeli beze stop jeden ze svědků proti Dreyfusovi kapitán Valerio i prezident Faure, který se stavěl proti revizi procesu. Všichni Dreyfusovi obhájci byli zednáři a navíc Židé.

Ve Švédsku byl lóžový bratr Gustav III. zavražděn H. Ankerströmem, tajným agentem velkolóže v čele s Condorcetem. O zavraždění se rozhodlo na zednářském shromáždění ve Frankfurtu r. 1786.

V Rusku zavraždili cara Pavla I., také zednáře, který vydal přísný zákaz bratrstva, protože věděl o jeho nebezpečnosti. Z téhož důvodu potkal jeho syna Alexandra I. stejný osud; r. 1825 byl zavražděn v Taganrogu. Všichni pachatelé byli zednáři.

Vraždy laiků

Ve Francii se zednářům připisuje smrt Ludvíka XVI. – Arcibiskup z Besançonu, Mathie, a msgre Besson, biskup z Nimes informovali ve svých světoznámých listech o odhaleních, která jim byla sdělena ohledně rozhodnutí zavraždit Ludvíka XVI. i švédského krále, přijatém r. 1787 na zednářském konventu ve Wilhelmsbadu. Zmíněná odhalení učinili dva bývalí účastníci tohoto konventu. Vraždu vévody z Berry a zavraždění vlastence a horoucího katolíka Lewa z Lucernu rovněž rozhodli a provedli zednářští sektáři.

Nejznámější sarajevský zločin v Rakousku, který se stal záminkou k první světové válce, byl zednáři předem ohlášen a ve stanovený čas i proveden. Jistý vysoký lóžový hodnostář švýcarské národnosti se r. 1912 v této souvislosti vyjádřil:

> „Následník trůnu je vynikající a talentovaná osobnost. Ke své škodě však je odsouzen zemřít u paty trůnu. Madame de Thèbes oznámila jeho smrt dva roky předem." – Hlavními viníky byli opět zednáři.

> „Všechno to," říká právem Wichtl, „nejsou žádné domněnky, nýbrž soudně prokázaná a záměrně zamlčovaná fakta."

V Německu byli 30. července 1918 zavražděni polní maršál Eichhorn i jeho pobočník kapitán Dressler. O den dříve pařížské zednářské noviny „Le Matin" psaly, že tajná vlastenecká sekta nabídla vysokou odměnu za hlavu maršála Eichhorna. Dokážeme si jistě představit, jakého druhu byla společnost, která tuto zprávu novinám poskytla.

V Itálii byl král Humberto I. zavražděn anarchistou Pressim, zednářem lóže v Patersonu v New Jersey, přestože sám nikdy v Americe nebyl. Tak se do praxe převedla interpretace nápisu na Kříži, kterou hlásají záhadní mužové jistých stupňů: I.N.R.I. = Justum necare regens Italiae, tzn. je spravedlivé zabíjet italské krále!

26. března 1885 byl v Parmě zavražděn vévoda Karel III. Jeho vrah Antonio Carra se den předtím zúčastnil tajného zasedání za předsednictví notorického zednáře Lemmiho, který jej k činu vybral a podnítil. Lemmi se později stal nejvyšším velmistrem italského zednářstva a podle všeho i zednářstva světového. Jistý Lippo dokonce k tomu

účelu vyhotovil figurínu, aby na ní mohl budoucímu pachateli demonstrovat nejúčinnější vedení dýky.

22. května zemřel Ferdinand II. Neapolský; jeho krutou smrt způsobil jed, podaný v melounu. Pachatelem královraždy byl zednář, člen jedné z nejzločinnějších větví sekty, tzv. „Vznešených a Dokonalých Mistrů". Byl Mazziniho žákem a jednou z nejváženějších osobností královského dvora. Margiotta se ani neodvážil uvést jeho jméno.[94] – U tohoto autora se lze dočíst o mnoha dalších nespočetných zločinech zednářů v Itálii.

V Portugalsku byli zavražděni král Karel a jeho syn Ludvík; zednáři již připravovali pád monarchie. Vysokostupňový zednář H. Magalhaes de Lima odjel v prosinci 1907 do Paříže, kde byl slavnostně přijat H. Mosesem, členem Velké lóže. Magalhaes měl v Paříži přednášky, v nichž zvěstoval „pád portugalské monarchie" a „nadcházející založení republiky". Známý odpůrce zednářstva abbé Tourmentin tehdy napsal, že zednářstvo viditelně chystá úder proti portugalskému královskému domu. Své obavy vyjádřil slovy, že během krátké doby bude král Karel buď vypuzen ze země, nebo zavražděn. Obavy se vyplnily o deset týdnů později, a Tourmentin z vraždy veřejně obvinil zednáře, kteří dali přednost definitivnímu umlčení krále.

U Eckerta se můžeme dočíst podrobnosti o pronásledování a zavraždění Morgana ve Spojených státech za to, že chtěl zveřejnit knihu o tajemstvích zednářů, dále píše o zničení tiskárny a pronásledování tiskaře i o dalších ohavných zločinech, a konečně také o vlně rozhořčení veřejnosti po zjištění nadržování zločincům ze strany úřadů, které byly obvykle v rukou zednářů, jakož i o jejich shovívavosti vůči lóžím.[95]

Ví se rovněž o zavraždění ekvádorského prezidenta Garcíi Morena.

Masakry, hromadné popravy a rabování

Je nutné číst líčení volnomyšlenkáře Taineho, abychom si udělali představu, co se dělo ve Francii pod hrůzovládou zednářů r. 1789 i v následujících třech letech: bylo tam více než 150 000 uprchlíků nebo vyhnanců a jen v samotné provincii Anjou přišlo bez soudního řízení o život na 10 000 lidí a dalších pět set v jedné západní provincii. Generál Hoche psal r. 1796 ministerstvu vnitra:

> „Současný počet obyvatelstva v porovnání s rokem 1789 je jedna ku dvaceti. Naráz bylo ve vězení až na 400 000 lidí. Více než 1,2 miliony osob doznaly nějakou tělesnou újmu a další miliony lidí byly připraveny o majetek."[96]

Kdo by chtěl znát i další údaje, najde je v již zde zmiňovaném díle kardinála Caro „Tajemství zednářů".

---

[94] Margiotta, A., I. 21-34.

[95] Eckert, II. 201 ad.

[96] Taine, cit. u Benoita, F. M. II. 268, pozn.

V. KAPITOLA

∗ Zednářství jako rozšiřovatel jakobínské revoluce ∗

Arcibiskup z Port-Louis, monsignore Leon Meurin, v knize „Filosofie zednářstva“ říká:

„Ve svém románu ‚Coningsby’ z roku 1844 nechává Disraeli promlouvat Žida Sidoniu takto: ‚Od té doby, co se začala anglická společnost vzrušovat a cítit svá zřízení v ohrožení mocnými spolky, nacházeli se dříve tak věrní Židé v řadách revoluce. ... Tato skrytá diplomacie, která západní mocnosti tolik znepokojuje, je organizována Židy a jimi je také z největší části prováděna...; obrovská revoluce, která se připravuje v Německu a jejíž účinek bude ještě pronikavější než jaký měla reformace, bude rovněž provedena pod protektorátem Židů. ... V ruském ministru financí hraběti Cancrinovi poznávám litevského Žida, v seňoru Mendizábalovi vidím aragónského Žida, v prezidentovi francouzské státní rady maršálu Soultovi poznávám syna francouzského Žida, v osobě pruského ministra hraběte Arnima hledím rovněž na Žida. Jak vidíte, můj milý Coningsby, **svět je řízen zcela jinými lidmi, než si myslí ti, kdož nestojí za kulisami**.“

Během revoluce z r. 1844, řízené Velkým francouzským Orientem, byl jeho velmistr Žid Crémieux ministrem spravedlnosti. Tento muž založil r. 1860 „Světový židovský svaz“[97] a roku 1861 s těžko představitelnou opovážlivostí v listu „Archives Israélites“[98] zvěstoval, „že na místě papežů a cézarů se pozdvihne nová říše, nový Jeruzalém. A naši dobří přátelé zednáři pomohou **se zavázanýma očima** Židům s ‚velkým dílem’, se stavbou nového Šalamounova chrámu, nové cézaropapistické říše kabbalistů“.

Roku 1862 nechal jeden berlínský zednář vytisknout osmistránkový leták, v němž si stěžuje na převahu Židů v lóžích. Pod titulem „Příznak doby“ poukazuje na nebezpečný charakter berlínských voleb z 28. dubna a 6. května řečeného roku:

„Objevil se jistý element, roznášející všestrannou zkázu: Žid. Jsou to Židé, kdo mají rozhodující postavení písmem, slovem i činem, jsou předními vůdci a agenty všech revolučních akcí, dokonce i při stavění barikád. Velmi zřetelně to bylo vidět v Berlíně roku 1848. Jak je možné, že v tomto městě bylo zvoleno 217 židovských kandidátů a že ve dvou obvodech byli zvoleni výhradně Židé s vyloučením všech křesťanských kandidátů?

Zmíněný stav věcí se i nadále zhoršuje. V městské správě mají Židé většinu, takže Berlín může být právem nazýván hlavním městem Židovstva.

V tisku mluví Židé o ‚lidu’ a ‚národu’, jako by zde byli jen Židé a žádní křesťané. Vysvětlením toho mohou být ‚zednářští štváči a demagogové’, kteří podle Lamartina přivodili revoluce let 1789, 1830, 1848 atd. Zmíněné sdělení potvrzuje ‚bratr Garnier Pagés’, jenž 1848 veřejně prohlásil, že revoluce z téhož roku představuje triumf zásad zednářského spolku, že Francie je zednářsky zasvěcena a že na 40 000 zednářů se zavázalo svojí pomocí, aby bylo dovedeno do zdárného

[97] Alliance Israélite Universelle.
[98] Str. 651.

konce přeslavné dílo zřízení republiky, která je předurčena rozšířit se nakonec po celém světě.“

Vrcholem všeho toho je podle slov J. Weila politická a revolucionářská moc Židů. V jedné tajné zprávě říká:

„Máme mohutný vliv na všechna hnutí naší doby i pokrok civilizace ve smyslu republikanizace národů.“

Jiný zednářský vůdce, Žid Ludwig Börne, v rovněž tajné písemnosti prohlašuje:

„Mocnou rukou jsme tak zatřásli pilíři, na nichž spočívala stará soustava, že zasténala a zhroutila se.“

Mendizábal, rovněž Žid a duše španělské revoluce z roku 1820, prosadil dobytí Porta a Lisabonu, a roku 1838 pomocí svých zednářských kontaktů nakonec provedl i revoluci ve Španělsku a stal se poté ministerským předsedou.

Jeho Excelence biskup pak dále říká:

„Žid Mendizábal jako ministr sliboval zpevnit a posílit nejisté španělské finance, v krátké době však byl výsledkem jeho machinací úděsný vzrůst státního zadlužení a prudké snížení státních důchodů, zatímco si on a jeho přátelé nahromadili obrovské majetky. Rozprodej více než devíti set křesťanských institucí religiózního a dobročinného charakteru, které ‚cortesy’[99] z podnětu Židů prohlásily za národní majetek, jim poskytl nádhernou příležitost k rozmnožení osobního jmění. Stejným způsobem se naložilo s církevním majetkem. Nestoudný výsměch náboženským a vlasteneckým citům šel tak daleko, že si Mendizábalova milenka troufala veřejně se vychloubat drahocenným náhrdelníkem, který ještě krátce předtím zdobil obraz Nejsvětější Panny Marie v jednom madridském chrámu.“

Výše zmíněný berlínský zednář dále říká:

„Nebezpečí pro trůn a oltář, hrozící ze strany židovské moci, již dosáhlo samého vrcholu a je nejvyšší čas bít na poplach, jako to právě udělali někteří členové německého zednářstva slovy: ‚Židé rychle pochopili, že královské umění[100] může být hlavním nástrojem k zřízení jejich vlastního skrytého království...’ Nebezpečí nehrozí pouze našemu řádu, zednářstvu, nýbrž i státu obecně. ... Židé v lóžích nacházejí mnoho příležitostí k dávno jim známému systému podplácení, a všude vnášejí rozkol a chaos. ... Připomeneme-li si roli, kterou hráli Židé v zločinech francouzské revoluce i při protiprávním lupičském zabírání majetku, a vezmeme-li v úvahu tvrdošíjnou víru Židů v budoucí izraelitskou říši i jejich vliv na většinu ministrů, pak rychle poznáme, jak nebezpečná může být jejich činnost v zednářských záležitostech. Židovský národ tvoří jediný kmen, stojící v nepřátelském protikladu k celé lidské rase, a Bůh Izraele si vyvolil jediný národ, kterému všechny ostatní musí sloužit za ‚podnožku’.

Přestože je mezi 17 miliony obyvatel Pruska pouze 600 000 Židů, mějme stále na zřeteli, jak zuřivě tento národ s orientální a ustavičnou přičinlivostí pracuje všemi prostředky na rozvrácení státu, na obsazení všech vyšších škol a učilišť, a užívá dokonce i peněz k získání přízně vládních úředníků.“

---

[99] Státní rada, dosl. sbor (vybraných) dvořanů; pozn. překl.
[100] Tj. zednářské umění.

Sám Carlile, jedna z nejvýznačnějších zednářských osobností, na str. 86 potvrzuje: „Zednářstvo velkolóže je v současnosti naprosto židovské.“

Hlavní tiskový orgán pruských konzervativců „Die Kreuz-Zeitung“ otiskl ve dnech 29. 6. až 3. 7. 1875 řadu článků, v kterých dokládá, že se zejména ministři německé a pruské vlády, Bismarcka nevyjímaje, nacházejí v rukou židovských králů burzy, a že židovští bankéři prakticky vládnou Prusku i Německu. K této skutečnosti se Žid Gutzkow vyjádřil následovně:

„Opravdovými zakladateli nové německé říše jsou Židé; ti jsou také nejčinnější ve všech vědních oborech, v tisku, divadelnictví i v politice.“

Roku 1860 napsal M. Stamm na toto téma knihu, v níž dokazuje, že na Zemi bude Židy založeno království všeobsáhlé svobody… Téhož roku publikoval Sammter ve „Volksblattu“ obšírný dopis, v němž dovozuje, že Židé již velice brzy zaujmou místo křesťanské šlechty; panství rodové šlechty zaniká a své místo uvolní v této epoše vše zaplavujícímu světlu a všeobjímající svobodě, k níž máme již tak blízko.

„Nerozumíte snad,“ psal dále, „skutečnému smyslu příslibu, který dal Pánbůh Sabaoth našemu otci Abrahámovi? Příslib, který se najisto vyplní, že totiž jednoho dne budou všechny národy světa podrobeny Izraeli. Věříte, že Bůh si od Izraele nárokuje být jen králem univerzální monarchie? Ach kdeže! Bůh rozptýlil Židy po celém zemském povrchu proto, aby byli něčím na způsob kvasu mezi všemi rasami a aby pak nakonec jako vyvolení rozprostřeli nad nimi svoje panství.

Není pravděpodobné, že hrozným útiskem trpící evropské národy, ožebračené lichvou a lakotou Židů a stěžující si, že bohatství národů se ocitlo v rukou velkých bankéřů, by se spokojily pouze ojediněle se projevujícími antisemitskými vzpourami. Monarchie, jejichž základy ještě nebyly rozdrobeny zednářským kladivem a jejichž panovnické domy ještě nebyly sesazeny na úroveň rozedraných a bosých zednářů se zavázanýma očima, se proti této obludné sektě spojí a zničí řady anarchistů.“

I sám zuřivý zednář Carlile, zděšen z osudu lidstva v rukou Židů, k tomu napsal:

„Až se budou zase zákonodárci zabývat tajnými spolky, udělají jenom dobře, když nepřipustí žádnou výjimku ve prospěch zednářstva.“

Privilegium nekontrolovatelných tajemství je zákonem přiznáno zednářům v Anglii, Francii, Německu a pravděpodobně také ve většině ostatních zemí. Skutečnost, že všechny revoluce vyšly z hloubi zednářstva, by byla nevysvětlitelná bez toho, že snad s momentální výjimkou Belgie se ministerstva všech států nacházejí v rukou vůdčích zednářů, tedy Židů.[101]

Jedním z nejzajímavějších dokladů toho je svědectví „zednáře Haugwitze“, který byl inspektorem lóží v Prusku a Polsku. Roku 1777 ve svých memoárech [102] napsal:

„Převzal jsem vedení lóží v Prusku, Polsku a v Rusku. Tam jsem také dospěl k pevnému přesvědčení, že všechno, co se od r. 1789 ve Francii stalo, slovem revoluce se všemi jejími hrůzami včetně zavraždění krále, bylo v těch časech nejen stanoveno, ale rovněž pomocí tajných shromáždění, pokynů, instruktáží, přísah

---

[101] Msgre León Meurin, *Philosophie der Freimaurerei*, 1957, str. 212-215, 217-218.

[102] Zjevně jde o chybné datování, protože ve svých pamětech píše o událostech z r. 1789; pozn. překl.

a znamení připraveno, což bezpochyby ukazuje na inteligenci, která to všechno vymyslela a řídila.“[103]

Ohledně vraždy Ludvíka XVI. máme také po ruce svědectví jezuity Abela:

„V roce 1784 se ve Frankfurtu konalo mimořádné shromáždění Velké eklektické lóže. ... Jeden z účastníků dal na pořad rozpravy odsouzení francouzského krále Ludvíka XVI. a švédského Gustava III. Ten muž se jmenoval Abel, a byl to můj dědeček.“[104]

Po zmíněném shromáždění pak jeden z jeho účastníků, markýz de Visieu, prohlásil následující:

„Mohu vám říci tolik, že bylo zosnováno tak dokonalé spiknutí proto, aby jím bylo poraženo náboženství i vlády.“[105]

Existenci spiknutí i jeho záměr zavraždit krále Francie a Švédska potvrzuje rovněž většina autorů, kteří si dali práci s pečlivým a nepředpojatým zkoumáním zednářské otázky,[106] a totéž dělají i samotné tragické události. Dne 21. ledna 1793 zemřel král Ludvík XVI. pod gilotinou po vykonstruovaném soudním procesu, kde většinu „soudců“ tvořili zednáři. O rok později byl švédský král Gustav III. zavražděn Aköstremem, Condorcetovým vyučencem, a téhož roku záhadně zahynul císař Leopold.

„Aby mohla žít, nechť Francie nikdy neobětuje to nejrozumnější ze svého bytí: filosofický, politický a sociální ideál svých předků z r. 1789. Nechť neuhasne pochodeň jejího revolučního ducha, jímž svítila světu.“

Tentýž řečník pak ještě dodal:

„Nejhorším pokořením pro Francii by bylo zatracení díla revoluce; ... ať si třeba v nejhorším Francie i zanikne, jen když se nevzdá svého ideálu.“[107]

„Nikdy nebude zapomenuto, že to byla francouzská revoluce, která uskutečnila zednářské zásady, připravené v našich chrámech,“ prohlásil jeden z řečníků na zednářském kongresu v Bruselu.[108]

Ve shromáždění lóže v Angers r. 1922 jeden z bratrů zvolal:

„Zednářstvo, které sehrálo r. 1789 tak významnou roli, musí být pohotové dodat své bojůvky pro kdykoli možnou revoluci.“[109]

Nyní však přejděme k účasti Židů na revolucích obecně. Již r. 1648 byl velký revolucionářský vůdce Cromwell podporován Židy. Před diktátorem Anglie se tehdy objevilo poselstvo z nejzazší Asie, vedené rabínem Jakobem ben Azabelem. Výsledky zahájených rozhovorů na sebe nenechaly dlouho čekat a „Cromwell využil veškeré své moci k zrušení zákonů, které Židům v Anglii ukládaly určitá omezení“.[110]

---

[103] Von Haugwitz, *Memoiren*.
[104] P. Abel, noviny *Die Neue Freie Presse*, Vídeň 1898.
[105] Barruel, *Memoiren zur Geschichte des Jakobinismus*.
[106] P. Deschamps, kardinál Mathieu, msgre Besson a další.
[107] Maurice Fara, *Die Freimaurerei entblößt*, str. 62-63.
[108] Mezinárodní kongres v Bruselu, *Denkschrift*, str. 124.
[109] *Amtlicher Staatsanzeiger Frankreichs* (franc. originál není uveden), říjen 1922, str. 281.
[110] Leon Halevy, *Zusammenfassung der Geschichte der Juden*.

Jedním z nejbližších Cromwellových spolupracovníků byl amsterodamský rabín Manassé ben Israel.[111]

Ernesto Renan, kterého jistě nelze podezírat z antisemitismu, je autorem následujících vět:

„Ve francouzském revolučním hnutí hrál židovský živel hlavní roli, a je velice těžké to popírat. Je pravda, že kolem roku 1789 postupovali Židé velmi opatrně a skrývali se za zednářské organizace a filosofické jednoty; to však nebylo na překážku aktivní účasti mnohých synů Izraele na revolučním dění a z tohoto materiálního hlediska ji také zužitkovali. První výstřel proti švýcarské gardě v Tuileriích 10. srpna 1791 padl ze zbraně Žida Zalkinda Hourwitze Langa."[112]

Protože však taková bojechtivost v sobě skrývá mnohá nebezpečí, dávali Židé raději přednost méně nebezpečným a především výnosnějším činnostem. Starý Hebrej Benotas, největší milionář tohoto města (Cádizu), byl nyní jmenován generálním pokladníkem řádu a pracuje již s disponibilním kapitálem 300 000 tolarů. (Ustanovení č. 14 Velkého Orientu Španělska.)[113]

Krátce po zrušení zákonů, omezujících práva Židů, díky prostřednictví opata Gregoireho, Robespierra a dalších (totéž dělaly všechny revoluční vlády) a po vítězství idejí r. 1789 se podle slov Capefiugese na Francii vrhla hotová mračna cizinců, především Židů z břehů Rýna.[114] Tehdy se v politické aréně objevili Klotz, Benjamin Veitel Ephraim, Etta Palm a další.

„Pro nás přišel mesiáš 28. února 1790 v podobě lidských práv," napsal Žid Cahen, „a poskytnutí všech občanských práv Židům bylo skutečně velkým vítězstvím Izraele."

„Revoluce z roku 1830," říká Žid Bedarride, „už jen tyto úspěšné rezultáty zvěčnila."

Když pak r. 1848 lidovláda dosáhla své nejzazší hranice, tentýž autor k tomu cynicky dodává, že se izraelitská jména vynořila v nejvyšších kruzích moci. Tito vyvolenci, představitelé lidu, začali zcela otevřeně používat takových francouzských jmen jako Fould, Cerfbeer, Crémieux atd. Až na nepatrné výjimky se dodnes dodržuje pravidlo, že ve vládě je vždy alespoň jeden židovský představitel.

Židovský národ však nehrál převládající roli pouze ve Francii, nýbrž ve všech revolučních hnutích.

„Revoluce, otřásající r. 1848 střední Evropou," píše Lambelin, „byly připraveny a podporovány Židy, jak dokazují početné skutečnosti i dokumenty."[115]

V řadách osnovatelů revoluce z roku 1870 i mezi členy Komuny se rovněž objevují Židé jako např. Ravel Isaac Calmer, Jacob Pereyra a další. Výše citovaný autor zaznamenal 18 Židů mezi nejdůležitějšími členy Komuny.[116] Zajímavé je také zjištění, že bě-

[111] R. Lambelin, *Die Siege Israels* (franc. originál není uveden), str. 44.
[112] Leon Kahn, *Die Juden von Paris während der Revolution*.
[113] Maurice Fara, *Die Freimaurerei entblößt*, str. 83.
[114] Capefigue, *Die große Finanzoperationen*.
[115] Bedarride, *Die Juden in Frankreich, in Italien und in Spanien* (originál neveden), str. 420 a 430.
[116] R. Lambelin, *Die Siege Israels*, str. 10 a 62.

hem požárů a drancování v Paříži roku 1871 **nechali revolucionáři bez povšimnutí všech zhruba 150 budov, které patřily rodině Rothschildů**.

Při dalším studiu revolučních hnutí v Evropě bychom znovu a znovu naráželi na Židy jako byl básník Heine, Marx, Lassalle a mnoho dalších.

> „Aby zničili bývalou společnost, která je odmítala," píše Drumont, „stavěli se Židé všude obratně do čela demokratických hnutí. Marx, Lassalle, vůdčí nihilisté i všichni vůdcové celosvětové revoluce jsou Židé. Takto se Židům podařilo nasadit do hnutí vůdce, kteří jim vyhovovali."[117]

Nezapomínejme, že zakladateli internacionály z roku 1864 byli Židé Marx, Neumeier, Fribourg, James Cohen, Lassalle, Aaron, Adler, Fränckel a jediný (snad?) Nežid Compers.

V zájmu řízení revolučního hnutí byly založeny známé noviny „L'Humanité". Za tím účelem byla vypsána subskripce, která vynesla 780 000 franků. Uveďme si jména dvanácti dárců, kteří byli všichni „náhodou" Židé: Levy Brul, Levy Bram, A. Dreyfus, L. Dreyfus, Herr, Eli Rodríguez, Léon Picard, Blum, Rouff, Kasewitz, Salomon Reinach a Sachs.

Po všem výše řečeném není příliš divu, že na židovském synodu v Lipsku 29. června 1869 bylo přijato následující usnesení:

> „Synod uznává a oceňuje, že rozvoj a provádění moderních [čti: revolučních] zásad je nejpevnější zárukou současnosti i budoucnosti Židovstva a jeho příslušníků. Jde o nejdůležitější životní podmínky rostoucího bytí a nejvyššího rozvoje Židovstva."[118]

„V mnoha ohledech je revoluce jen aplikací ideálu, který dal Izrael světu," jak napsal Leroy Beaulieu,[119] tedy spisovatel, kterého rozhodně nelze vinit z antisemitismu. Je však třeba mu dát za pravdu v tom, že význam židovského vměšování do revolučního díla nelze popřít.

Uspořádání Společnosti národů

Viděli jsme svého času Společnost národů, založenou a udržovanou týmiž skrytými silami, na něž narážíme vždy, kdy jde o destrukci a chaos. Dnes se zednáři a jejich pomocníci, levicové strany – a za tím vším v pozadí ovšem Židé – snaží vymýtit nacionální cítění a suverenitu států vytvořením **internacionální supervlády** a současně demoralizovat národy antimilitaristickou a pacifistickou propagandou. Pokud se nacionální cítění ztratí, budou národy zcela bezbranné vůči oné skryté a lstivé síle, kterou bychom mohli nazvat „židovsko-zednářská mocichtivost".

Bratr Eugen Bertraux nedávno Velké lóži Francie navrhl odstranit článek 17 řečené lóže, jímž se všem adeptům ukládá, aby „dbali zákonodárství země, v níž je jim dovoleno svobodně se shromažďovat, a byli hotovi ke všem obětem, které by si od nich vlast vyžádala", protože podle zásad univerzální morálky je každému zednáři dáno do vínku být do značné míry svobodným člověkem, jenž se řídí pouze svým svědomím a

[117] E. Drumont, *Das jüdische Frankreich* (franc. originál není uveden).

[118] G. de Mousseaux, *Der Jude, das Judentum und die Verjudung der christlichen Völker* (franc. originál není uveden), str. 332.

[119] Leroy Beaulieu, *Israel unter den Völkern* (franc. originál není uveden), str. 66.

naše zednářské svědomí nedovoluje po našich adeptech pánovitě vyžadovat, aby byli hotovi ke všem obětem, jež si vlast žádá. Odstranění zmíněného článku poslouží pouze ochraně individuálního svědomí, přičemž se rozumí, že v případě nárůstu tragických konfliktů takové svědomí buď na vlastní odpovědnost vyslyší volání svého rozumu a své víry, nebo také ne.[120]

Židovsko-zednářská činnost proti katolicismu

Veledůstojný kardinál Caro nás v této souvislosti ujišťuje o nepochybnosti faktu,

> „že činnost zednářstva proti katolické Církvi je jen pokračováním boje proti Kristu, který vede Židovstvo již devatenáct století, přizpůsobeného ovšem skutečnostem křesťanského světa za použití tajemství, podvodů a předstírané bigotnosti“.

„Nezapomínejme ani na chvíli, že rabínské Židovstvo je zapřisáhlým a nesmiřitelným nepřítelem křesťanství,“ říká správně paní Nesta Websterová.

> „Nenávist proti křesťanství a proti Kristově osobě není ničím novým, ani na ni nelze pohlížet jako na následek pronásledování – představuje významnou složku rabínské tradice, která **vznikla dávno před** nějakým pronásledováním Židů křesťany v naší zemi a trvá i poté, co zmíněné pronásledování dávno ustalo.“[121]

13. března 1925 přišel list „The British Guardian“ s následujícím konstatováním:

> „Křesťanská Církev je dnes napadána jako nikdy dříve po celá staletí, a tento útok je téměř výhradně dílem Židů.“[122]

Vztahy mezi zednářstvem a katolickou Církev tak tvrdě pronásledujícím židovským bolševismem i komunismem v Mexiku, Rusku či Maďarsku, jsou stejně obecně známou věcí jako vztahy mezi Židovstvem a zednářstvem.

VI. KAPITOLA

* Zednářstvo podporuje a šíří komunismus, který je dílem Židovstva *

Z bohaté dokumentace, kterou veledůstojný kardinál Caro shromáždil jako důkaz, že zednáři šíří komunismus, si uvedeme alespoň následující:

> „Podle ‚Ruské tribuny’, vycházející rusky v Mnichově, vydržuje Židovstvo ve smyslu rozličných schémat následující bojové organizace, které jsou sice více či méně zakamuflované, ale slouží stejnému cíli – připravit triumf třetí internacionály:
>
> 1. Zlatou internacionálu. Viz III. kapitolu.
> 2. Rudou internacionálu. Viz III. kapitolu.
> 3. Černou internacionálu neboli bojová sdružení Židovstva.[123]

[120] Maurice Fara, *Die Freimaurerei entblößt*, str. 115.
[121] Websterová, str. 177.
[122] *Revue Internationale des Sociétés Secretes*, 1925, str. 430.

Velmi podobnou práci odvádí i ruské Židovstvo. My, Rusové v exilu, jsme na vlastní oči viděli obrovské množství Židů, kteří hráli rozhodující roli v řadách podněcovatelů a osnovatelů revoluce."

Ponechme nyní stranou přípravné práce této revoluce i události r. 1905 a podívejme se, co psaly vídeňské židovské noviny „Der Hammer" roku 1911 ohledně Bejlisovy aféry:[124]

„Ruská vláda se rozhodla vyhlásit válku Židům v Kyjevě. Nuže vězte, že na této válce závisí nikoli osud Židů, neboť židovský národ je nepřemožitelný, nýbrž osud ruského národa. Pro ruskou vládu je to otázka života a smrti; vítězství v této aféře bude počátkem jejího zániku. Nechť si dají ruští vládci dobrý pozor – dokážeme celému světu, že si se Židy nelze beztrestně zahrávat, ať už v Kyjevě nebo kdekoli jinde."[125]

O věci se zmiňují např. generál Nečvolodov v knize „Car Mikuláš II. a Židé", msgre Jouin v „Židovsko-zednářském nebezpečí" i list „Jednotná fronta".[126] Tyto hrozby bohužel nezůstaly pro Rusko i pro celý civilizovaný svět bez následků – o šest let později se uskutečnily! První dělnicko-vojenská rada (sovět) se skládala z 23 členů, z nichž bylo 19 Židů, rada lidových komisařů (vláda) měla mezi svými 22 členy 17 Židů, z 43 vysokých činitelů ministerstva vojenství bylo 34 izraelitů, na ministerstvu vnitra připadalo na 64 nejvýznamnějších úředníků 54 Židů a ministerstvo zahraničí mělo 13 Židů mezi 17 nejdůležitějšími pracovníky. Ve finanční správě činil podíl Židů 86 a v soudnictví dokonce 95 procent. Tak by se dalo ještě dlouho pokračovat.

V zájmu stručného shrnutí nekonečné statistiky uvádíme, že **z 545 hlavních agentů ruské revoluce přináleželo 447 k „vyvolenému národu", 68 k různým národnostem (Lotyši, Němci, Poláci atd.) a jen 30 bylo skutečně ruského původu**.

Tyto počty, převzaté z bolševických informačních pramenů, byly pak publikovány v drobné knížce „Kdo vládne v Rusku?", vydané r. 1920 v New Yorku.[127] Dodáváme pouze, že ze současných 22 obchodních zástupců Sovětského svazu v zahraničí je 16 Židů.[128]

V knize „Kropáč jako klacek"[129] její laický autor Ernesto Rossi ve snaze vyvrátit jeho tvrzení zuřivě polemizuje s již zde zmiňovaným jezuitským časopisem „Civiltà Cattolica", z nějž reprodukuje následující odstavec:

„Vidíme ‚hrdiny' sekty, neschopné odolat dárečku dvou milionů a zvěčněné sochami ve všech městech. Vidíme syny těchto ‚hrdinů' shrabovat obrovské částky, zcela pohrdajíc všeobecně panující nouzí. Se synagogou se zapletl Mazzini, plod jeho lásky v římském Campidoglio je velice dobře znám, se synagogou táhli

---

[123] Kardinál Caro, *Das Geheimnis der Freimaurerei*, str. 265.

[124] Šlo o případ vraždy chlapce v Kyjevě. Obviněný Žid Bejlis byl tehdy porotním soudem osvobozen, přestože se prokázal charakter rituální vraždy.

[125] *Der Hammer*, č. 254, Vídeň 1911.

[126] V originále *L'Impereur Nicolas II. et les Juifs*, Paříž 1924; *Le Péril Judéo-Maçonnique. Les Protocols de 1901 de G. Butmi*, Paříž 1922; *Einheitsfront* 1927, vyd. Petit Oranais.

[127] Originální angl. název není uveden. Viz msgre Jouin, *Le Péril Judéo-Maçonnique*, II, str. 108 ad.

[128] Zpráva agentury Urbe z 25. 8. 1927, uvádí ji R. Lambelin, *L'Imperialisme d'Israel*, Grasset, Paříž 1924.

[129] V originále *Il manganello e l'Aspersorio*.

také Garibaldi, Cavour, Farini i Depretis. Skromnými a uctivými služebníky synagogy byly a jsou i mnohé další ‚veličiny', jimž lid zřídil a ještě zřídí památníky, sochy a monumenty k oslavě jejich lásky ke ‚svobodě' a ‚vlasti'."[130]

Mnozí spisovatelé nejrůznějších směrů tvrdili, že židovská otázka v Itálii nebyla příznakem národního rozpolcení. My toto mínění nesdílíme a pouze připomínáme, že to byli Židé, kteří uvedli komunismus do naší země, např. Modigliani, Treves, Della Seta, Musatti, Momigliano, Donati atd.[131]

„Neoženil se snad proslulý a dlouholetý vůdce italského komunismu Togliatti se Židovkou Montagnanovou? A nebyl její bratr členem vedení milánské redakce novin L'Unitá? Kromě toho je také třeba vědět, že i ostatní vůdci komunistického tisku v Itálii byli Židé: Longo (Vie Nuovo), Altari (římské vydání L'Unitá), Tedeschi Cohen řídí Pease Sera, Levi Lotta list Sindicale a Jacchia noviny Repubblica, odkud pak přešel přímo do vedení tisku italské komunistické strany."[132]

III. část

Satanova synagoga

I. KAPITOLA

* Židovská mocichtivost *

Hebrejský národ byl Bohem vyvolen za strážce pravého náboženství, jemuž bylo svěřeno jeho uchování uprostřed modlářských národů až do příchodu přislíbeného Mesiáše, čímž se měla naplnit proroctví Starého zákona.

Židé však již před Kristovým příchodem začali řečené proroctví překrucovat a komolit v tom smyslu, že mu dávali falešný, rasistický a mocichtivý význam.

Příslib království pravého Boha na zemi, tj. duchovní říše skutečného náboženství, vykládali Židé jako čistě materiální říši své rasy, jako Boží příslib světovlády izraelitů a zotročení všech národů.

Jako příklady chybné interpretace si uvedeme alespoň následující:

V Genezi (XXII, 17-18) říká anděl Páně Abrahámovi:

---

130 Ernesto Rossi, *Il manganello e l'aspersorio*, Florencie, str. 336 a časopis *Civiltà Cattolica* ze září, listopadu a prosince 1889.

131 Žid Salvatore Jona ohledně Trevese a Modiglianiho napsal: „... Nelze popřít, že v čele italského socialismu sice stáli muži slabé židovské víry, kteří se však přesto se semitskou náruživostí a houževnatostí věnovali jejímu ideálu." Převzato z díla *Gli ebri in Itala durante il fascismo*, Milán 1962, str. 9.

132 Citát z již zmiňovaného svazku *Rivelazione d'interesse mondiale*.

„Budu ti žehnati a rozmnožím tvé potomstvo jako nebeské hvězdy a jako písek, který jest na mořském břehu. Tvé potomstvo bude vládnouti branami svých nepřátel a v tvém potomstvu budou požehnáni všichni národové země, poněvadž jsi poslechl mého hlasu.“[133]

Mocichtiví Židé dali těmto veršům materiální význam a domnívali se, že jim jako plnokrevným potomkům Abrahámovým Bůh nabídl zmocnit se bran svých nepřátel, že pouze v nich jako v židovské rase mohou být požehnány všechny národy země. Naproti tomu Církev svatá vykládá toto proroctví v duchovním smyslu:

„Toto je vítězství, jehož mají dosáhnout duchovní dítka Abraháma (tj. křesťané) mocí síly Ježíše Krista a díky daru ustavičné spravedlnosti nad všemi viditelnými i neviditelnými nepřáteli své spásy. A takto se podle Písma naplní ono proroctví zřízením Církve, až se všechny národy světa podrobí Ježíši Kristu a přijmou od Něj požehnání a spásu.“[134]

V Deuteronomiu (II, 25) říká Pán:

„Ode dneška začnu pouštěti strach a hrůzu před tebou na národy, kteří sídlí pod vším nebem, aby, jak uslyší jméno tvé, lekli se a (jako žena při porodu) cítili bolesti.“

Rovněž k této pasáži podává Církev svatá určitý výklad, v němž se zcela odlišuje od mocichtivého židovského chápání, které se v průběhu dějin zvrhlo v hrůzné jednání, prokazující praktické užití falešné interpretace. Všude, kde ve středověku triumfovala kacířská, Židy vedená hnutí, přestože taková vítězství byla místně omezená a měla jen přechodný charakter, byla provázena zločiny, hrůznostmi a strachem. Totéž platí o zednářských revolucích, jako byla roku 1789 ve Francii nebo 1931-1936 ve Španělsku, o židovsko-komunistických revolucích ani nemluvě! – V Sovětském svazu, kde se Hebrejcům podařilo instalovat svou totalitní diktaturu, rozsévali hrůzu a smrt tak příšerným způsobem, že se dnes ubozí a zotročení Rusové třesou strachy při pouhém zaslechnutí slova „Žid“.

Další příklad nám poskytne mylný výklad jiné pasáže Deuteronomia (VII, 16):

„Strávíš všechny národy, které ti hodlá vydati Hospodin, Bůh tvůj. Oka svého nad nimi nepřimhouříš a bohům jejich nebudeš sloužiti, aby ti nebyli na zkázu.“

Přestože Církev k této pasáži rovněž podává přiměřený duchovní výklad, rozumějí jí Židé přímo obludným způsobem v tom smyslu, že Bůh jim propůjčil právo pohltit všechny národy země a zmocnit se jejich bohatství. Ve 4. kapitole naší knihy jsme již viděli, jak rabín Baruch Lévi svému mladému žáku Karlu Marxovi a pozdějšímu zakladateli „vědeckého socialismu“ tak příznačně psal s odkazem na údajné teologické zásady o právu Židů přivlastnit si bohatství všech národů světa pomocí proletářsko-komunistického hnutí, kontrolovaného Židovstvem. Verš 24 téže VII. hlavy Deuteronomia zní následovně:

„Krále jejich vydá v ruce tvé a vyhladíš jména jejich pod nebem; nikdo ti nebude moci odolati, dokud jich nezničíš.“

---

[133] Všechny použité citáty Starého zákona jsou převzaty z *Bible české* dr. Jana Hejčla, Praha 1930 (imprimatur Pragae 3. Januarii 1930, dr. Antonius Podlaha, vicarius generalis, N. E. 162); pozn. překl.

[134] *Autorizovaná poznámka k bibli*, Scio. Madrid 1852, sv. 1, str. 95.

Toto proroctví, které Církev vztahuje na hříšné krále, panující v zemi Kanaán, vykládají Židé s univerzální platností. Proto také považují všechny své revoluce a svá spiknutí proti králům novověku za svatou věc, neboť „naplňují biblická proroctví", a kromě toho v nich ovšem spatřují i užitečný prostředek k dosažení vlády nad světem, kterou také přijímají jako Boží příkaz v Písmu.

Soustavné překrucování pravého smyslu proroctví Písma Židy nacházíme znovu při četbě Danielova proroctví (VII, 27):

> „Vláda pak a moc a velikost říší pode vším nebem dána bude národu svatých Nejvyššího. Jeho vláda jest věčná vláda a všichni králové jemu sloužiti a jeho poslouchati budou."

Zatímco Církev toto proroctví vykládá jeho vztažením na věčné panování Našeho Pána Ježíše Krista, Židé – mající tvořit jedno stádo s jedním pastýřem, který samozřejmě vyšel z kmene Izrael – jsou toho mínění, že jejich rasa bude věčně panovat nad ostatními národy.

Izajášovo proroctví (LX, 10-12) říká:

> „I vystavějí synové cizinců zdi tvé, a jejich králové zasvětí tobě své služby, neboť ve hněvu svém bil jsem tě [sice], ale v milosti své se slituji nad tebou. Otevřeny budou brány tvé ustavičně, ve dne v noci nebudou zavírány, aby přineseno bylo k tobě bohatství pohanů, a králové jejich aby přivedeni byli. Národ totiž a říše, která by nesloužila tobě, zahyne, a národové zpustošením pohubeni budou."

Toto proroctví, naznačující duchovní říši Krista a Jeho Církev, má pro Židy zcela změněný smysl, který krystalizuje do zcela patrných činů. Je to zřejmé všude, kde byla zřízena židovsko-zednářská diktatura, jako např. v hrůznostech r. 1789 ve Francii i ve všech dalších zemích, které upadly do spárů této stvůry. Kdo Židům nesloužil nebo se odvážil jejich zotročování vzepřít, byl zlikvidován. Jsou zde jen Židé jako vlastníci, protože se zmocnili všeho bohatství těchto národů.

Ještě dlouho by se dalo pokračovat v uvádění dalších a dalších veršů ze Starého zákona, které jsou židovským imperialismem nesprávně vykládány. Je třeba si uvědomit, že mnoho proroků sami Židé zabili jen proto, že kárali jejich zkaženost. Nejpovážlivějším výsledkem falešných výkladů Písma však byla tragická událost v souvislosti s příchodem Mesiáše jako Spasitele lidského pokolení, který by zřídil panování pravého Boha na světě. Právě zde to bylo, kde se Židé tím nejhorším způsobem vzdálili od skutečné pravdy, a nejvznešenějším proroctvím ohledně Mesiáše dali **rasistický a imperialistický charakter**.

Již za časů Pána Ježíše Krista takový falešný výklad mezi Židy natolik zobecnil, že většina si v přislíbeném Mesiáši představovala krále resp. vojevůdce, který s Boží pomocí porazí všechny národy světa v krvavých válkách, z nichž by jako vítěz vyšel vždy Izrael a nakonec skutečně ovládl celý svět. **Když se tedy Kristus tváří v tvář takovým představám postavil na odpor proti jakémukoli krveprolití a zvěstoval, že jeho království není z tohoto světa, židovští imperialisté poznali, že se všechny jejich naděje a nároky zhroutily.** Začali se vážně obávat, že by Kristovo učení nakonec přece jen mohlo Hebrejce přesvědčit, a ti by Jej přijali jako přislíbeného Mesiáše.

Když Ježíš kázal rovnost všech lidí před Bohem, začali se Židé právem bát, že by svým učením mohl rozbít jejich falešné představy o Izraeli jako národu vyvo-

leném Bohem k faktickému ovládnutí světa. Současně by to znamenalo také prohlášení neplatnosti myšlenek o národu, který je z Boží vůle nadřazen ostatním a tudíž také určen k podmanění ostatních i zmocnění se jejich bohatství.

Proto se také tehdejší vůdcové Židovstva, kněží, zákoníci, farizeji a pod. obávali, že Ježíš ohrožuje skvělou budoucnost, narýsovanou lidu Izraele jakožto nadcházejícímu vládci kosmu, neboť pokud si jsou před Bohem všechny národy rovné, jak kázal Pán Ježíš Kristus, pak zde není naprosto žádný důvod, aby byl jeden z nich privilegován a vyvolen k vládě nad lidstvem.

Na obranu mocichtivé židovské teze velekněz Izraele, Kaifáš, prohlásil, že je účelné, aby raději zemřel jeden člověk – tedy Ježíš Kristus –, zachrání-li se tím národ.

Po nejhroznějším a pro celý svět převratném zločinu, jaký se kdy v dějinách lidstva stal, tj. zavraždění Syna Božího Židy, trvali i nadále na svých mocenských nárocích a snažili se ve své nové posvátné knize ospravedlnit shrnutím falešných výkladů Písma. Tak vznikl Církví svatou zavržený Talmud, v němž je **podle tvrzení Židů** z Božího vnuknutí obsažen úplný výklad Starého zákona. Poté se objevila sbírka židovské kabbaly, nazvaná ústním podáním. V ní je – podle Židů rovněž z Boží inspirace – obsažen tajný výklad, tj. to nejskrytější a nejopravdovější ve svatých Písmech. Následně si proto uvedeme alespoň některé pasáže z těchto posvátných knih Židovstva, protože nám rozsah naší práce nedovoluje o látce pojednat šířeji.

> „Vy [izraelité] jste ovečkami na mých pastvinách, jste lidmi a nazýváte se lidmi; ostatní národy světa ale nemají jméno lidí, nýbrž zvířat.“[135]
>
> „Pokolení cizinců je jako rod zvířat.“[136]

V těchto pasážích již falešný výklad Písma velmi výrazně pokročil v tom smyslu, že křesťanům i pohanům, tj. všem národům světa, upírá lidské vlastnosti jejich klasifikováním jako zvířecího druhu.

Abychom mohli správně ocenit závažnost tohoto hanebného kroku, musíme si především připomenout, že podle Božího zjevení Starého zákona byla všechna zvířata Bohem stvořena, aby jejich maso sloužilo člověku za potravu, kožešiny za oděv, a konec konců aby s nimi zacházel podle volného uvážení. Naproti tomu žádal Bůh od člověka dodržovat Jeho přikázání vůči sobě rovným, tedy ostatním lidem.

Podle pokřiveného výkladu Písma jsou jak křesťané, tak pohané pro Židy obyčejnými zvířaty a nikoli lidskými bytostmi. Proto nejsou Hebreji automaticky vázáni dodržovat vůči nim přikázání a současně se cítí oprávněni je zabíjet, týrat a připravovat o všechno, co jim patří, tedy přesně jako v případě zvířat. Nikdy nebyla a není na světě tak nesmiřitelná a totalitní touha po moci, než jakou dávají najevo Židé.

Zmíněný velice závažný náhled, že ostatní národy jsou pouze zvířaty, pak plně vysvětluje neústupný, krutý a pohrdavý postoj k právům lidí, jaký pozorujeme u vysokých židovských osobností internacionálního komunismu i všech ostatních židovských hnutí.

Pohrdání Židů ostatními národy jde tak daleko, že si troufají tvrdit: „Kdo je prostitutka? Každá žena, která není Židovka.“[137] – Tím se současně vysvětluje skutečnost,

---

[135] *Talmud*, traktát Baba Mezia, 114b.
[136] *Talmud*, traktát Jebamoth, 94b.

pranýřovaná autory nejrůznějších národností, že Židé byli vždy a všude nejodpornějšími obchodníky se ženami a nejhorlivějšími zastánci rozkladného učení o volné lásce a promiskuitě, zatímco sami ve svých rodinách udržují nejpřísnější kázeň a morálku… A protože jsou křesťané i pohané pouhými zvířaty, kdo by se divil, že mají žít v neřesti a smilstvu.

Pokud jde o vražedné instinkty Židů, které po staletí projevovali, cítí se k nim povzbuzováni tím, co mají za Boží vnuknutí „Talmudu“ a „kabbaly“, jež však podle Církve svaté není ničím jiným než ďábelskou interpretací.

„Zabijte nejlepšího z pohanů.“[138] – Jestliže v jejich výkladu Bůh něco takového přikazuje tak krutému krvelačnému národu, jak dokazuje utrpení a smrt Ježíše Krista i mučení a masakry v komunistickém Rusku, pak nás již nemůže překvapit, že kamkoli Žid přišel, tam byli systematicky vyvražďováni všichni, kteří se nějak stavěli na odpor jeho bezbožným pletichám.

Ďábelská nenávist a sadismus Židů, které vždy dávali najevo vůči ostatním národům, má také svůj původ ve falešném výkladu Božího zjevení, tj. v kabbale a v Talmudu, což nám doloží následující příklad:

> „Co znamená Har Sinai, tj. hora Sinaj? Znamená horu, z níž vychází Sina, tj. nenávist vůči všem národům světa.“[139]

Je třeba si znovu připomenout, že na hoře Sinaj zjevil Bůh Mojžíšovi desatero přikázání; **moderní Židé však přesto stejně mylně jako nechutně soudí**, že tam bylo zjeveno náboženství nenávisti, které až do našich dnů zachovávali a střežili, náboženství satanské nenávisti vůči všem ostatním národům, jež se až do krajnosti projevuje v hrůznostech internacionálního komunismu.

Pouze vysokým zasvěcencům Židovstva vyhrazená „kabbala“ vedla k odloučení mezi Židy a pohany (mezi něž jsou zahrnuti i křesťané) až do těch nejkrajnějších a nejnechutnějších extrémů. Zatímco na jedné straně byli pohané sníženi do kategorie obyčejných zvířat, na druhé zase byli Židé povýšeni do kategorie bohů a stavěni jim na roveň. Takže až do takové míry Židé převrátili a zfalšovali „Pentateuch“ (Pět knih Mojžíšových) a obecně i celý Starý zákon!

Následující rouhačské pasáže jsou v tomto ohledu mimořádně poučné:

> „Bůh se na zemi vystavil na odiv v podobenství Žida. Žid, Judas, Jevah neboli Jehova jsou téže a jediné podstaty. Hebrej je živoucím bohem, nebeským člověkem, Adamem Kadmonem. Ostatní lidé jsou z pozemsky pomíjející, méněcenné rasy, a jsou zde jen proto, aby sloužili Hebrejům; jsou to malé bestie.“[140]

Je proto zcela přirozené, že takový způsob myšlení přivedl Židy k závěru, že všechno na Zemi jim patří včetně bestií (k nimž počítají nás ostatní lidi) i jejich majetku.

Falšovatelé Písma se snaží jak v Talmudu, tak v kabbale posilovat židovskou touhu po moci tím, že jí v těchto spisech dodávají atributy Božích nařízení. Dokazují to následující pasáže:

---

137 *Talmud*, traktát Eben Ha Ešer, 6 a 8.
138 *Talmud Aboda Zara*, traktát Tosephot, 26b.
139 *Talmud*, Traktát Shabbath, 89b.
140 *Kabbala ad Pentateucum*, fol. 97, sl. 3.

„Nejvyšší pravil izraelitům: ‚Uznali jste mě za jediného vládce světa, a proto já z vás udělám jediné pány světa.'"[141]

„Všude, kde se Hebrejci usadí, musejí se stát pány; dokud nedosáhnou absolutního panství, musejí se považovat za vyhnance a zajatce. A třebas se jim i podaří mnohé národy ovládnout, dříve než je ovládnou všechny, nesmějí přestat volat: Jaké to utrpení! Jak nedůstojné!"[142]

Toto falešné „Boží zjevení", které stojí napsáno v Talmudu, je jedním z teologických axiómů politiky moderního Židovstva, jež pevně věří, že jeho doslovným přeměňováním v čin naplňuje Boží vůli.

Když křesťanské a pohanské národy velkoryse otevíraly své hranice přicházejícím Židům, jistě si při porovnání s přistěhovalci z ostatních národů nedovedly představit, že poskytují útočiště věčným spiklencům, vždy připraveným vskrytu neúmorně pracovat na ovládnutí dobromyslných národů, které jim tak ochotně otevřely dveře.

Talmud však dává jasně najevo, že si Židé nesmějí oddechnout dříve, než bude jejich panství absolutní! Hebrejci dobře pochopili, že demokracie a kapitalismus, které jim umožnily nadvládu nad národy, jim ještě nezajistí absolutní a Bohem nařízené panství, o němž mluví Talmud. Proto Židé Marx a Engels vymysleli totalitní systém, který jim zaručí, že křesťanům i pohanům odeberou všechno jejich bohatství, všechny jejich svobody a zcela obecně i veškeré jejich lidství, a postaví je na roveň pouhých zvířat. Diktatura komunistického socialismu již Židům umožňuje dosáhnout absolutní moci, a proto začali v Rusku neúnavně pracovat i na rozbití kapitalistické vládní formy, kterou sice sami předtím vytvořili, ale jež nebyla schopna jim napomoci k dosažení hlavního cíle.

Jak sám Talmud prozrazuje, Židům nestačí ovládat některé národy, nýbrž musí se zmocnit vlády nad všemi; do té doby nesmějí přestat volat: „Jaké to utrpení!, Jak nedůstojné!"

Tím máme vysvětleno, proč je židovsko-komunistický hlad po moci **doslova a do písmene neukojitelný**; současně nám to názorně ukazuje, jak je absurdní věřit v možnost upřímného a pokojného soužití s komunismem, který se vzdá svého nároku na podmanění všech národů světa. Židé věří, že Bůh jim poručil uvalit na všechny národy své totální panství, k němuž mohou dospět pouze neomezenou socialistickou diktaturou komunismu. Protože se zmíněné totální panství musí vztahovat na úplně všechny, nepopřejí si klidu dříve, než zavedou komunistické otroctví v té či oné formě na celém světě.

Je zcela nevyhnutelné, aby křesťané i pohané plně pochopili dosah tak obrovské tragédie. **Existence strašlivého imperialistického totalitarismu, povzbuzovaného skupinou mystiků, fanatiků a bludařů, páchajících všechny zrůdné zločiny a zvrácenosti v pevném přesvědčení, že věrně naplňují Boží přikázání, je dnes bohužel neblahou skutečností.** Jejich zlobná nenávist sahá již tak daleko, že považují za morálně přípustné nechat přechodně v celém světě triumfovat bezbožnost a komunistický materialismus, aby se jim – zbožným a věřícím – takto podařilo zničit nenáviděné křesťanství i ostatní falešná náboženství, a na jejich troskách pak zbudovat světovládu Iz-

[141] *Traktát Chaniga*, 3a-3b.
[142] *Talmud Bab., traktát Sanhedrin*, fol. 104, sl. 1.

raele, v níž lidstvo příštích časů bude plně uznávat jejich hodnost privilegované rasy na základě Božího práva.

Na druhé straně Talmud říká, že podává Židům opravdový výklad biblických proroctví o Mesiáši:

> „Mesiáš dá Hebrejům panství nad světem, a všechny národy jim budou poddány.“[143]

Dalo by se zde uvést ještě mnoho dalších a stejně výmluvných pasáží z různých pojednání Talmudu a židovské kabbaly, které nám umožňují pochopit jak význam a dosah současné židovské víry, tak i nebezpečí, jež pro celé křesťanstvo i ostatní lidstvo představuje. Čím hlouběji pronikáme do daného předmětu, tím jasněji rozpoznáváme **propast mezi původním a pravým náboženstvím, které bylo Bohem skrze Abraháma, Mojžíše a proroky Hebrejům zvěstováno, a mezi náboženstvím falešným, jež vytvořili jak Židé, kteří ukřižovali Pána Ježíše Krista, tak i jejich potomci na základě záměrně chybné interpretace Bible, a to především fenoménem jeruzalémského a babylónského Talmudu a později i dovršením kabbalistických knih „Sepher-ha Zohar“ a „Sepher-Yetsirah“, posvátných knih, které tvoří základ náboženství moderních Židů**.

A je-li zde propast mezi náboženstvím Abraháma a Mojžíše na jedné a moderního Židovstva na druhé straně, pak stejně nepřekonatelná propast dělí i křesťanstvo a moderní Židovstvo! O něm lze říci, že je přímo protikladem a popřením samotného křesťanského náboženství, jmenovitě proti němu ve svých posvátných knihách a tajných rituálech předepisující nenávist a rozvratnou činnost.

Již po staletí trvající boj Církve svaté proti židovskému náboženství a jeho obřadům nikdy nebyl vyvoláván – jak se neprávem účelově tvrdí – náboženskou nesnášenlivostí katolicismu, nýbrž nezměřitelně bezbožnou hanebností židovského náboženství, představujícího smrtelné nebezpečí pro křesťanství.

To pak přimělo zpočátku tak mimořádně trpělivou a snášenlivou Církev k rozhodnému postoji na obranu pravdy křesťanstva i celého lidského pokolení. Proto je mylný a zrádný náhled některých duchovních, kteří si sice říkají křesťané, ale dosti podezřele se shodují se Židy v tom smyslu, že není vhodné a přípustné proti židovství bojovat, neboť věrní, věřící Židé prý mají s křesťanstvím příbuzné a jemu podobné náboženství.

Oč Židé ve skutečnosti usilují, když katolíkům namlouvají svou tezi o nezákonnosti boje proti zločinné a zločinecké židovské sektě, je získání nového „ochranného glejtu“ k záškodnictví, který by jim bez obav z přímého protiútoku umožňoval pokračovat ve svých zednářských či komunistických revolučních hnutích až do úplného zničení křesťanství a zotročení lidstva.

Hebrejci a jejich náhončí v křesťanstvu chtějí touto pohodlnou cestou zajistit vítězství židovské mocichtivosti, protože když křesťané upustí od úderu na samu hlavu celého spiknutí a od jejího přemožení, a omezí se pouze na napadání jejích zednářských, anarchistických, komunistických příp. jiných chapadel, zachová si nenapadaná hlava chobotnice – tj. Židovstvo – veškerou sílu a svých zednářských a komunistických zřízení včetně nespočetných vedlejších odboček bude dál chladnokrevně využívat k úto-

[143] *Talmud Bab., traktát Schabb*, 120a, a dále *traktát Sanhedrin,* 89a.

kům na náboženské, politické a společenské instituce křesťanstva na celém světě tak, jak to dělala doposud.

II. KAPITOLA

* Ještě o židovském náboženství *

V této kapitole si povíme poněkud podrobněji o věrouce tzv. čestných a poctivých Židů, abychom mohli jasněji a přesvědčivěji dokázat, že neexistuje žádná spřízněnost ani příbuznost mezi ní a náboženstvím křesťanů.

Při studiu moderního židovského náboženství musíme předně přihlédnout k okolnosti, že na rozdíl od ostatních, jejichž dogma, učení a obyčeje mají veřejný charakter, se jedná o **náboženství tajné** a proto se s ním nemůže seznámit kdokoli neúčastný.

Po ukřižování Pána Židé po staletí před křesťany i pohany všechna svá učení i obyčeje museli tajit, protože představovaly hrozbu pro ostatní lidstvo. Židé se právem obávali, že by po prozrazení jejich učení lidé proti nim zasáhli násilím.

Již v Talmudu se dočítáme následující:

> „Svěřit něco z našeho zákona pohanovi se rovná smrti všech Hebrejců; kdyby pohané [gójové] věděli, co o nich učíme, zdaliž by nás nezabili?“[144]

Lež se stala hlavní zbraní těch, jež Kristus již tehdy nazýval „Satanovou synagogou“. Lží a klamem ovládali národy při svých zednářských revolucích, lež a klam je dovedly ke komunistické revoluci. Proto snad zde postačí konstatování skutečnosti, že **Židé lžou i v záležitostech, souvisejících s jejich vlastním náboženstvím**.

Křesťany i pohany podvádějí namlouváním, že současné židovské náboženství je přesně stejné jako všechna ostatní, a oni že se omezují na uctívání Boha, stanovování morálky a hájení duchovních hodnot. Přitom před světem velice pečlivě skrývají, že **jejich náboženství je ve skutečnosti tajná sekta za účelem zničení křesťanství, která i nadále na smrt nenávidí Krista i jeho Církev, a snaží se nejprve ostatní národy ovládnout a poté zotročit**.

Proto ani nepřekvapuje, že ve své posvátné knize Talmudu potvrzují, co bylo výše řečeno: „... Kdyby (gójové) věděli, co o nich učíme, zdaliž by nás nezabili?“

Historie prokazuje, jak prozíravá tato opatrnost Talmudu byla. Když Církev svatá odhalila, co mistři a rabíni potají své věřící učí, nařizovala při různých příležitostech konfiskování a ničení jeho exemplářů. Bylo to zcela oprávněné vzhledem k nebezpečí pro křesťanství, které z učení Talmudu vyplývá, a jmenovitě pak vzhledem k těm, kteří velice zarputilý ráz učení Talmudu a kabbaly přijímali s náboženským zápalem.

Dalším židovským klamem bylo vytváření zfalšovaných textů Talmudu, které by v očích civilních i církevních úřadů nevypadaly tak, že by jejich četba mohla u křesťanů vyvolávat pocit nějakého ohrožení. Byla to však marná snaha, protože jak Církví svatou, tak i světskými vládami bylo objeveno množství autentických textů, které vyvolaly všeobecné rozhořčení, projevující se často i bouřlivými reakcemi proti nábožen-

[144] *Divre in „Dav“*, fol. 37.

ské sektě Židovstva, v jehož posvátných knihách již byly rozvinuty plány na spiknutí proti celému lidstvu.

Židovský spisovatel Cecil Roth ve své knize „Historie židovského národa“[145] mluví podrobně o zavrhování Talmudu papežem Řehořem IX. i dále až po Lva X. v 16. století, které bylo postaveno na oznámení kardinálu Carafovi, podle něhož je to dílo škodlivé a rouhavé. Oznámení přišlo skrze Žida Vittoria Eliana, synovce židovského učence Elia Levita, a mělo za následek veřejné spálení Talmudu na podzim 1553 na Campo dei Fiori v Římě.

V procesech inkvizice proti zakukleným Židům, které Církev nazývala „požidovštělými kacíři“, máme bohatý pramen tajných a opravdových religiózních věrouk Židovstva. Kdo by se jimi chtěl hlouběji zabývat, musel by hledat poučení v tehdejších hlavních městech inkvizice katolického světa, v Carcassonu, Narbone i v dalších místech Francie, v Simancas ve Španělsku, v portugalském Torre de Tombe, v Mexiku i ostatních městech katolických zemí… Vzhledem k nezbytné stručnosti našeho pojednání se zde omezíme jenom na citace pasáží „Procesu proti Luisi de Carbajalovi“ (El Mozovi), z nichž lze posoudit způsob myšlení Židů a poučit se o jejich věrouce.

Jde o publikaci mexické vlády „Hlavní národní archiv“ z r. 1935, která měla veřejný charakter. V knize jsou také reprodukce originálních manuskriptů s příslušnými podpisy obžalovaných Židů, inkvizitorů, svědků atd. Pravost dokumentů je mimo každou pochybnost a ani soudobí Židé jí nikdy nedokázali otřást.

Obsah zmíněného dokumentu je opravdu strašlivý a šokující; je nekonečnou řadou úděsných rouhání proti Ježíši Kristu a Nejsvětější Panně Marii, satanskou nenávistí vůči křesťanství, která nemá **nic společného** se Zákonem, jenž předal Bůh na hoře Sinaj skutečnému Mojžíši, zato však věrně líčí podstatu tajného náboženství moderního Židovstva, náboženství nenávisti, nepochopitelně zuřivé nenávisti, vyzývající k masakrům křesťanů a pronásledování Církve svaté, jež se rozpoutaly všude, kde zvítězily židovsko-zednářské a židovsko-komunistické revoluce.

Z druhého procesu proti Luisi de Carbajalovi, který začal roku 1595, budeme citovat jen s pochopitelným odporem. Je to však nezbytné kvůli usmíření Ježíše Krista a Panny Marie za urážky a rouhání Židů, a rovněž je to nanejvýš nutné k prokázání lživosti podivné teze, kterou v současnosti někteří duchovní hlásají. **Tvrdí totiž, že je neslýchané bojovat se židovstvím, protože je zde příbuznost s křesťanským náboženstvím!** Takové tvrzení hraničí s pomateností a lze je rozšiřovat jen mezi těmi, kdo z neznalosti problému upadli do pasti židovských lží.

O pevné židovské zbožnosti Luise de Carbajala nám zjedná obraz následující pasáž z procesu. Ze svědectví Manuela de Luceny, jednoho z dalších Židů a přítele de Carbajaly, citujeme doslova:

> „I stalo se, když tento před půl druhým rokem odcestoval za Luisem de Carbajalem do Santiaga, aby jej navštívil v indiánské škole, seděl v místnosti a z Bible vyvozoval morální výklady. Pravil k němu: ‚Pěkné věci tu píšeš.‘ Řečený Luis de Carbajal mu odpověděl, že tomu tak je a že je poděšen, protože ne každému stvoření otevřelo oči a že bude zahuben ten, kdo znesvětí slovo Páně, odvolávaje se při tom na křesťany, jež budou zahubeni, neboť znesvěcují Mojžíšův zákon, který

[145] V originále *Storia del Popolo Ebraico*, Milán 1962, str. 327 a 408.

nazval zákonem Božím. … Manuel de Lucena, nadhodiv určité pochybnosti, dále řekl řečenému Luisi de Carbajalovi jako muži, který zákon Mojžíšův střežil a byl v Bibli velmi sečtělý, ať mu to vysvětlí tak, aby tím byl uspokojen. Protože řečený Luis de Carbajal viděl, že se přidržuje Mojžíšova zákona, promlouvali poté o moci Starého zákona, i řekl mu, že od nynějška na něj pohlíží jako na bratra a jakkoliv je sám nehoden, poručí ho ve své modlitbě Boží ochraně."[146]

Až dosud se tedy Luis de Carbajal projevuje jako horlivě zbožný Žid, který však současně dokazuje svoji nenávist vůči křesťanství výrokem, že „křesťané budou zahubeni, protože znesvěcují Mojžíšův zákon".

Tentýž Žid Manuel de Lucena potvrdil, že se při jisté příležitosti de Carbajaly zeptal,

„... jak má rozumět jedné kapitole ze Zachariáše, na jejíž začátek si již nevzpomíná, v níž se však říká: ‚Probuď se, meči, proti mému pastýři, proti reku, mému společníku...'. Nato mu de Carbajal odpověděl, že v tom je pojato násilí, i to, co v den posledního soudu Bůh řekne Ježíši Kristu a že jej i s celým jeho královstvím svrhne do pekla."[147]

Bludný výklad Starého zákona pak v Židovi – podle svého náboženství zbožném – vyvolává prudkou nenávist vůči Našemu Pánu Kristu, jak vidíme z jeho slov, že On se svým královstvím bude svržen do pekla. Takové rouhání proti Synu Božímu pochází od přísně nábožného Žida, který je dnes svými souvěrci pokládán za bohabojného muže a mučedníka.

Manuel de Lucena ve svém svědectví dále uvedl, že jednoho dne šel do domu Luise de Carbajala, kde

„nalezl řečeného de Carbajala, jeho matku Franciscu a sestry Isabellu, Leonoru a Marianu klečet tváří na východ a odříkávat žalmy a modlitby z Mojžíšova zákona. Luis de Carbajal odříkával žalmy tiše a plačtivě, a zmíněné ženy Francisca, Isabella, Leonora i Mariana odpovídaly stejně slabě a plačky. Všechno pak dělali jakožto uctívání a následování Mojžíšova zákona i z důvodu tak velkého dne Páně."[148]

Dominikánští mniši jako inkvizitoři použili k osvětlení pravdy kromě svědectví různých Židů i dalšího prostředku. Do cely obžalovaného umístili katolického kněze, který se s dokonalou znalostí tajných obyčejů Židovstva vydával za Žida. A skutečně se touto lstí podařilo, že se mu Carbajal jako souvěrci a spolutrpiteli svěřil s nejskrytějšími city svého srdce. Tímto pověřeným duchovním byl don Luis Díaz, z jehož svědectví dále citujeme.

V soudním přelíčení, řízeném v městě Mexiko 9. února 1595 inkvizitorem Alfonsem de Peraltou, učinil výše zmíněný kněz po složení přísahy následující prohlášení:

„Jest pravdou, že se snažil dozvědět věci o Mojžíšově zákonu, a objasňuje, co se mezi ním a jeho spoluvězněm událo. Dotyčný Luis de Carbajala mu řekl, že by se neměl svěřovat ochraně Nejsvětější Panny Marie..."

---

[146] *Proces s Luisem de Carbajalem (Mozou)*. Publikace mexické vlády, 1935, úřední zpráva Hlavního národního archivu, str. 127-128.

[147] Tamtéž, str. 128.

[148] Tamtéž, str. 131.

(Pak následuje řada rouhavých výroků proti Matce Boží, jež jsou tak oplzlé, ohavné a hanebné, že je nelze opakovat; jsou však v celé své opovážlivé zvrácenosti zaznamenány v soudních spisech.)

„... a že z toho důvodu hoří v pekle náš Spasitel Ježíš Kristus, jeho Nejsvětější Matka i všichni apoštolové i světci, které křesťané nazývají mučedníky. Aby dotyčný uvěřil a nechoval žádných pochybností, řekl mu Luis de Carbajal, že Adonai, skutečný Bůh zástupů a hrdinů, proroku Danielovi předpověděl čtyři bohatce. V posledním z nich řečený prorok spatřoval děsivou postavu, jíž z čela čnělo deset malých rohů, pod nimiž byl jeden zcela drobný s očima a ústy, a dal na srozuměnou, že tou divou bestií byl Ježíš Kristus, náš Spasitel. Toto zjevení, které měl prorok, předpovídá zatracení, jež by mělo přijít na svět [příchodem Ježíše Krista], a protože byl Kristus velký hříšník, jsou jimi také papeži a rovněž všichni preláti Církve, kteří Jeho učení uposlechli...“[149]

(Po těchto rouhačských výrocích, jimiž se obžalovaný snažil pošpinit čest našeho božského Spasitele, pak v originálním zápisu následují další, které pro jejich neuvěřitelnou ohavnost rovněž nelze reprodukovat.)

Prohlášení katolického duchovního Luise Díaze pokračuje těmito slovy:

„Dále uvedl, že od řečeného Luise de Carbajala chtěl vědět, jaké měl spoluviníky, kteří se přidržovali mojžíšského zákona, a radil mu, aby to inkvizitorům vyjevil. Řečený Luis de Carbajal řekl, že je rozhodnut se přiznat a zemřít v Mojžíšově zákonu a on [Luis Díaz] že může jít za Manuelem Lucenou, Manuelem Gomezem Navarrou a Pedrem Enriquezem, kteří jsou velkými Židy a plně dodržují Mojžíšův zákon.“[150]

Dále tam duchovní Luis Díaz popisuje nekalou scénu, z níž je zřejmé, čeho jsou takto horliví a na své víře lpějící Židé schopni. Jedná se o samotného Luise Carbajala, jehož víra v Boha je nám již známa, o Manuela Gomeze Navarru, o němž prohlásil, že je velký Žid a plně dodržuje Mojžíšův zákon, a dále o Diega Enriqueze, o kterém se říkalo, že je to největší Žid v Novém Španělsku. Zápis prohlášení důstojného otce Díaze poté uvádí:

„Vzpomíná si dále, jak mu řečený Luis de Carbajal řekl, že Diego Enriquez, který byl inkvizičním soudem potrestán káznicí, je bratrem zmíněného Pedra Enriqueze, jenž byl již jako mladík největším Židem v Novém Španělsku a vynikal velkou postavou i velkou statečností. Když byli v tomto městě v domě řečeného, Luis de Carbajal a Manuel Gomez Navarro leželi v jedné posteli, rámusili z radosti po celou noc, a jedli ořechy a hrozinky. Řečený Luis de Carbajal jim přednesl kázání k chvále Mojžíšova zákona. … Po kázání se řečený Diego Enriquez zdvihl a přivázal si k nohám Krista, stojícího v hlavách postele...“[151]

(Popis hanobení krucifixu třemi zbožnými Židy je zde rovněž vypuštěn, protože nechceme pošpinit stránky naší knihy takovými ohavnostmi; jsou však podrobně zachyceny v dokumentech zmíněného procesu.)

---

[149] Tamtéž, str. 140-141.
[150] Tamtéž, str. 141.
[151] Tamtéž, str. 158-159.

Odporná scéna ukazuje, že satanská nenávist Židů vůči Kristovi byla i šestnáct století po Jeho ukřižování téměř stejná jako tehdy, a že je **zcela nepravdivá** teze mnohých izraelitů, podle níž jsou nesmiřitelnými nepřáteli Krista a jeho Církve pouze nevěřící Židé a nikoli Židé, věrní svému náboženství, které je blízce příbuzné náboženství křesťanskému.

Je tedy zcela zřejmé, že svému zvrácenému náboženství nejvěrnější Židé jsou smrtelnými nepřáteli Krista a křesťanství, neboť právě ze své náboženské sekty čerpají nesmiřitelnou nenávist vůči Ježíši a všemu křesťanskému. Na druhé straně se ovšem podařilo od této ďábelské sekty odpoutat několika málo Židům, kteří se zbavili strachu z hrozných pohrůžek a někdy i dokonce zavraždění tzv. odpadlíků včetně represálií vůči svým rodinám. Ti pak nabyli přezdívky Židé podle krve, avšak jako již nevěřící ve své náboženství se zcela zbavili nenávisti proti křesťanství i lidstvu, jakmile přestali soustavně dýchat atmosféru nenávisti proti Církvi a nutkání k zotročování lidí, jež zamořují „Satanovy synagogy“. Bohužel je takových velice málo, protože se téměř nikdo neodváží přivolat na sebe hněv židovských vůdců, projevující se represáliemi, ekonomickým bojkotem, hroznými klatbami i výhrůžkami smrtí, vznášejícími se nad hlavami těch, kteří se odvážili zřeknout se synagogy.

Probíráme-li se trpělivě dále akty druhého procesu proti Luisi de Carbajalovi, narazíme na další odpornosti. Z výpovědí pátera Díaze vyplývá, že když se de Carbajala zeptal, s kterými dalšími důvěryhodnými Židy by mohl jednat, dostalo se mu následující odpovědi:

„S řečeným Antoniem Díazem Marquezem, protože je velký služebník Boží, dodržuje Mojžíšův zákon a není ženat s křesťanskou čubkou, dcerou nešlechetníka, který by se přistěhoval do židovské čtvrti...

A když řečený Antonio Díaz Marquez klečel v kostele, předstíral, že se modlí, a k svatým obrazům říkal: ‚Vám podobní jsou ti, kdo vás vzývají a na vás věří.’

Když přišel kněz sloužit mši na oltáři, říkal řečený Antonio Díaz Marquez při vystavování hostie: ‚Věřím v jednoho Boha a vzývám jednoho Boha, ne však tohoto psa, který je kouskem škrobu a mouky.’

Poté se vzdálil a šel tam, kde řečený Luis de Carbajal měl Krista a několik obrazů. Přistoupil ke Kristu s půlkami fíku v ruce a zakryl mu jimi oči, přičemž prohlásil: ‚Jaká tajemství může pro nás mít tento pes s kozí bradkou?’ Poté mu plivl do obličeje. Pak vstal řečený Luis de Carbajal a řka: ‚Nezůstanu za vámi pozadu’ poplival obraz Pána Ježíše Krista se slovy: ‚Tohoto psa smíte nazývat pouze Juan Garrido...’[152]

Když řečená Constanza Rodríguezová šla do kostela a kněz pozdvihl hostii, říkala: ‚Budiž poručen ďáblu a kdo tě pozdvihuje, nechť se pomine tajemstvím nebes, nechť z nich sjede blesk a pomate všechny tyto kacíře.’ – To říkala ohledně křesťanů.“[153]

Co dále následuje, je opravdu hrozné, ale nelze se tomu vyhnout, aby si katolíci uvědomili rozsah nebezpečí, které v sobě skrývá tzv. židovské náboženství.

[152] Tj. přibl. „fešácký hlupáček“; pozn. překl.
[153] Tamtéž, str. 143-144 a 150.

Ze svědectví Pedra de Fonscesa, kterého inkvizitor na žádost pátera Díaze poslal ke dveřím vězení, aby mohl naslouchat rozhovoru kněze s Luisem de Carbajalem, máme potvrzeno, že obviněným bylo mj. řečeno i toto:

„… Že Mesiáš nepřišel, že Ježíš Kristus je falešný prorok, že je, jak říkají křesťané, Antikrist, že až Antikrist přijde, přijde v zákonem přislíbeném mesiáši, že křesťané jako oklamaní pobíhají sem a tam a jsou v pekle, že toho, kdo má mezi nimi nejvyšší důstojenství, očekává v pekle nejtěžší trest, a dále že papež, král i všichni velcí inkvizitoři a soudci inkvizice jako pronásledovatelé těch, kdož dodržují Mojžíšův zákon, jsou v pekle stejně jako apoštolové, a to všechno je pravda, stejně jako že v nebi nejsou žádní světci.“[154]

(I na tomto místě jsou z pochopitelných důvodů vypuštěna další úděsná rouhání a hanobení cti Pána Ježíše Krista a Panny Marie, jaká si mohou vymyslet pouze posedlí lidé.)

A těmi skutečně byli Židé, které inkvizice ze zmocnění Církve svaté předala spravedlnosti světské moci k upálení nebo zardoušení. **Pouze naprostá neznalost této náboženské sekty Židovstva mohla způsobit, že mnozí lidé v dobré víře obviňovali Církev svatou z nesnášenlivosti.** Je zapotřebí hodně nevědomosti a nepoctivého jednání k přesvědčení křesťanů, že může být nějaká shoda mezi Církví svatou a „Satanovou synagogou“. A je-li nemožné zkoncipovat pakt nebo alespoň dohodu mezi katolicismem a komunismem, resp. mezi katolicismem a zednářstvem, **tím nemožnější je spolek Církve svaté se satanským Židovstvem, které je hlavou komunismu a zednářstva, naplněném ďábelskou nenávistí vůči Kristu, Nejsvětější Panně i křesťanstvu obecně**. Luis de Carbajal, vzorný Žid a mistr již zfalšovaného Mojžíšova zákona, staví Židy očekávaného mesiáše na roveň s Antikristem. Je proto důležité vědět, že se nejrůznější koncily katolické Církve plnou svou autoritou shodují v tom, že Židé jsou skutečnými pomocníky Antikrista.

Čtvrtý toledský koncil, složený z arcibiskupů a biskupů Španělska (včetně dnešního Portugalska) a Galie, již r. 633 zakotvil v církevním právu paragrafem LVIII, že biskupové, kněží i laici, kteří by Židům pomáhali proti křesťanské víře, budou prohlášeni za členy Antikristova sboru i za hanebníky a jsou v církevní klatbě.[155]

Paragraf LXVI nazývá Hebrejce „pomocníky Antikrista“.[156] Je proto zcela pochopitelné, že autoritativní osobnosti obou stran sporu, tj. svaté Církve Kristovy a „Satanovy synagogy“, vytýčily v otázce Antikrista absolutní protiklad a absolutní vzájemnou neslučitelnost.

Při podrobném studiu tajného náboženství Židů v křesťanské éře se vzdor všem jejich preventivním opatřením dospívá krok za krokem k spolehlivému závěru, že **židovské náboženství bez jediné stopy nějaké příbuznosti nebo podobnosti s křesťanstvím je pravým opakem a dokonalou negací víry Kristovy – není a nemůže zde být ani nejvzdálenější možnost nějakého dorozumění nebo shody**.

---

[154] Tamtéž, str. 162.

[155] Viz Juan Tejada y Ramiro, *Sbírka církevních zákonů a všech koncilů Církve Španělska a Ameriky* (španěl. originál není uveden), Madrid 1859, Svazek II, str. 305.

[156] Tamtéž, svazek II, str. 308.

III. KAPITOLA

* Boží prokletí Židů *

Židovské zednářstvo, komunismus a nad nimi stojící politické síly, které obojí kontrolují, vedly již nespočet pomlouvačných útoků proti světské politice svaté katolické Církve. Jeden z nejčastěji napadaných bodů se týká inkvizičních soudů a veřejně vykonávaných rozsudků, na něž někteří duchovní z neznalosti historie i pod vlivem liberální propagandy pohlížejí nesprávně do té míry, že považují inkviziční politiku Církve za pomýlenou a při slovních půtkách se této otázce snaží vyhnout s podvědomým pocitem viny.

Jejich ostýchavý postoj se navíc ostře liší od osobního stanoviska některých židovských dějepisců, kteří jako znalci historické pravdy uznávají určité pozitivní prvky inkvizičního systému, jako třeba Cecil Roth, jenž ve svém díle „Dějiny židovského národa“[157] říká doslova:

> „... Je třeba přiznat, že ze svého hlediska byla inkvizice spravedlivá. Jen velice zřídka zakročila bez spolehlivých podkladů a když už byla záležitost v běhu, spočíval konečný smysl v získání plného doznání, aby tak spolu s pocitem lítosti byla oběť uchráněna hrůz věčného utrpení. Na uložený trest se pohlíželo spíše jako na smírnou oběť.“

V této problematické záležitosti, na níž nepřátelé katolicismu pohlíželi jako na „Achillovu patu“ Církve, nelze ani na chvíli pouštět ze zřetele pravdu mezi bezpočtem lží, které ji zakrývají téměř zcela neproniknutelným příkrovem, vytvořeným Židy a jejich spřeženci právě k tomuto účelu. Inkviziční politika Církve svaté, na hony vzdálená snaze být čímsi trestajícím nebo čímkoli jiným, zač by se měla stydět, byla nejen teologicky oprávněná, ale i nesmírně prospěšná lidstvu, které bylo právě díky jí – papeži, koncily, teology i světci Církve prohlášené za svatou – zachráněno před katastrofou, jež se chystala již před několika staletími a právě nyní mu tak bezprostředně hrozí.

Nejsme názoru, že by se v dnešní době mělo zkoušet někomu náboženství vnucovat, ani aby byl kdokoli za své ideje pronásledován, protože pravda se musí nakonec prosadit sama, aniž by bylo třeba sahat k donucovacím opatřením, avšak také dobře víme, že se Církev od počátku musela stavět trpělivě a vlídně vůči mimořádné situaci, tj. vůči smrtelnému ohrožení, které ve dvacátém století přichystalo celému křesťanskému světu internacionální Židovstvo. Závažnost tohoto ohrožení lze srovnat snad jen s tím, co představuje židovský komunismus pro obecnou svobodu lidstva.

Pro záchranu křesťanstva před takovým nebezpečím se Církev svatá musela v minulosti uchylovat k nejkrajnějším prostředkům, jejichž **oprávněnost** je jasně dokázána již tou okolností, že dnes lidstvu hrozící nebezpečí bylo tehdy **o několik století oddáleno**. V tisíciletém boji proti Církvi Kristově používali Židé jako své hlavní zbraně „pátou kolonu“, kterou si vytvořili pokrytecky předstíraným obrácením tisíců a tisíců Židů na křesťanství.

---

[157] Cecil Roth, *Storia del Popolo Ebraico*, Milán 1962, str. 477.

Výše zmiňovaný židovský historik Cecil Roth nám potvrzuje,[158] že „obrácení byla samozřejmě z největší části licoměrná..."

Byli pokřtěni, ale potají zůstali v židovské víře jako dříve, přestože si dávali křesťanská jména, účastnili se mší a rouhavě přijímali svátosti. **Svého nového postavení zdánlivých křesťanů využívali k vytváření a šíření bludů, z nichž se pak stávala podvratná hnutí, která vedla k rozkladu téměř celého křesťanstva a tím k zajištění panství Židovstva nad všemi národy**, jak si to ještě dále doložíme nezvratnými důkazy.

Brzy se začalo uznávat, že celému křesťanstvu hrozí zkáza, pokud neodkladně nesáhne k opatřením, jimiž by se udělala přítrž tajným organizacím Židovstva i tajným spolkům, které tvořili Kryptožidé mezi křesťany. Došlo se k závěru, že Církev svatá může uchránit sebe i lidstvo pouze tím, že vytvoří tajné protiorganizace. Nezbývala jiná možnost, než proti tajným organizacím postavit rovněž tajná seskupení, a právě takto povstala tolik účinná instituce inkvizičního soudu.

Dalším napadaným faktem inkvizice jsou popravy tajných Židů upálením nebo zaškrcením, přičemž je obtížné zjistit počet popravených požidovštělých kacířů, jak Církev označovala takové, kteří podle zdání byli křesťané, potají však praktikovali judaismus. Počet inkvizicí usmrcených Kryptožidů odhadují někteří na tisíce, jiní na desetitisíce; ať už však byl jejich počet jakýkoli, nepřátelé Církve vždy směřovali své neoprávněné útoky proti samotnému postupu. Mnohdy dobře myšlené ospravedlňování Církve upozorňováním, že sama viníky nepopravovala a předávala je k odsouzení a popravě světské moci, nepřátelé katolicismu snadno vyvracejí poukazem, že byť i Církev bezprostředně nevynášela rozsudky a nepopravovala, přesto však byla srozuměna s inkvizičními procesy i zákony, podle nichž byli recidivující židovští kacíři odsuzováni k smrti. Navíc po šest století Církev s těmito popravami souhlasila. Dalším chabým argumentem obránců Církve bývá tvrzení, že španělská a portugalská inkvizice byly státními institucemi a neřídila je Církev; to však také neobstojí, protože jej nelze použít na papežskou inkvizici, která po tři století působila v celé křesťanské Evropě a nebyla řízena nikým jiným než papežem, který osobně jmenoval velkého inkvizitora. Rovněž i ostatní františkánští nebo dominikánští inkvizitoři konali své funkce s papežským zplnomocněním.

Je tedy zcela nesporné, že papežská inkvizice poslala na hranici snad tisíce tajných Židů, jež zemřeli sice rukou světské moci, ale se souhlasem Církve svaté, která schválila procesy k jejich souzení, zákony k jejich odsuzování i samotné popravy… Kdyby Církev nebyla srozuměna s těmito rozsudky smrti nad Židy, svým příkazem jim mohla zabránit. Dokonce i v případě španělské a portugalské inkvizice, které byly státními institucemi a jejíž velké inkvizitory nejmenoval papež, nýbrž král, autorizovala Církev svatá dominikánský řád ke zřizování inkvizičních soudů, které Židy stíhaly, dávaly do vězení a vedly procesy až po jejich předání do moci světské vrchnosti.

Také v těchto případech dala Církev svůj souhlas k zákonům, které světskou vrchnost zmocnily k upálení resp. zardoušení těchto zločinců.

K prosazení skutečně účinné a přesvědčivé obhajoby Církve svaté a inkvizice je třeba mít odvahu podívat se do očí pravdě a přijímat pouze pravdu.

---

[158] Tamtéž, str. 229.

Církev svatá se nebude muset ničeho obávat, protože její jednání bylo vždy určováno oprávněností a spravedlivostí. Proto lze prosadit skutečnou a upřímnou obranu katolické Církve ohledně její inkviziční politiky právě nebojácnou pravdou, která nakonec zvítězí, a je podrobně vyložena v knize s titulem „Pátá židovská kolona v duchovenstvu“.[159]

Začneme s důkazem, že Židé nejsou nějakým nedotknutelným národem na základě skutečnosti, že svou dobou byli vyvoleným lidem Božím, nýbrž že jim naopak Bůh předpověděl, že pokud nebudou dodržovat všechna jeho přikázání, velmi přísně je potrestá. Z tohoto pohledu měla pak politika Církve proti Židům ohledně inkvizice pevnou teologickou základnu. Židé se i dnes holedbají, že jsou vyvoleným národem Božím, což odůvodňují určitými pasážemi z Písma, jimž dávají nesprávný a vládychtivý výklad. Přitom se však velice pečlivě vyhýbají dalším místům v Bibli, v nichž Bůh toto privilegium jasně a zřetelně váže na podmínku, že budou přesně a věrně plnit všechna přikázání i ostatní nařízení Páně; pokud tak nebudou činit, bude jim privilegium vyvoleného národa odňato a změní se v národ zlořečený, postižený různými tresty, které sám Bůh vyjevil Mojžíšovi. Židé se však přesto snaží skutečný stav věci zatajit stejně tak, jako to dělají jistí křesťanští duchovní, jejichž zdánlivě nevysvětlitelný postoj napomáhá mnohem spíše Židovstvu a jeho rozvratnickým plánům než svaté Církvi Kristově.

V prvním a druhém verši XXVIII. kapitoly Deuteronomia pak Mojžíš, sdělujíc Hebrejcům Boží vůli, zcela jasně líčí tuto situaci.

> „1. Budeš-li poslouchati hlasu Hospodina, Boha svého, bys činil a šetřil všech jeho příkazů, které ti dnes dávám, Hospodin, Bůh tvůj, povýší tě nade všechny národy, které sídlí na zemi. 2. Všechna tato požehnání se snesou na tebe a zahrnou tě, jen budeš-li poslouchati jeho příkazů.“

Z řečeného jasně plyne, že vyznamenání Izraele jako Pánem vyvoleného a požehnaného národa je vázáno na skutečnost dodržování Jeho přikázání a na poslušnosti hlasu Páně.

Je tedy zcela chybné tvrdit, že by Bůh pokládal Izrael definitivně a bezpodmínečně za vyvolený národ; dal pouze Izraeli možnost si toto privilegium udržet.

Protože však židovský národ Boží přikázání nedodržoval, nedodržuje ani nenaslouchá hlasu Páně, přestoupil uloženou mu povinnost ve snaze udržet si výjimečné postavení a tím na sebe přivolal Boží prokletí.

Je třeba si připomenout, že poté, co Mojžíš uvedl všechna požehnání, kterých by se izraelitům od Boha dostalo, kdyby dodržovali přikázání a naslouchali hlasu Páně, vypočítává hrozná prokletí, jež by je v opačném případě postihla.

Kdo by se s nimi chtěl seznámit podrobně, může si je vyhledat v Písmu (Deuteronomium, kapitola XXVIII a Leviticus, kapitola XXVI). My se zde omezíme na citaci některých důležitých pasáží. V zmíněné kapitole Deuteronomia Mojžíš při sdělování Božích příkazů říká:

> „15. Nebudeš-li (však) chtít poslouchati hlasu Hospodina, Boha svého, bys šetřil a činil všechny jeho příkazy a ustanovení, která ti dnes dávám, snesou se na te-

[159] V originále *Die fünfte jüdische Kolonne in der Geistlichkeit*.

be všecky tyto kletby a zachvátí tě. 16. Zlořečen budeš ve městě, zlořečen na poli. 17. Zlořečena budou humna tvá i sýpky tvé. 18. Zlořečeny budou plody života tvého, plodiny země tvé, zástupy tvého dobytka a stáda ovec tvých. 19. Zlořečen budeš, když budeš vcházeti, a zlořečen, když budeš vycházeti. 20. Hospodin pošle na tebe bídu, strádání, kletbu na všechny skutky, které budeš činiti, dokud tě nepotře a rychle nevyplení pro tvé zlovolné hanebnosti, kterými jsi mě opustil. 22. Hospodin tě pak raní úbytěmi, horečkou, zimnicí, záněty, zápaly, zkaženým vzduchem, obilní snětí, a bude tě pronásledovati, dokud nezhyneš. 24. Hospodin bude činiti z deště pro tvou zemi písek a s nebe bude padati prach na tebe, až budeš zničen. 25. Hospodin dá, že budeš před svými nepřáteli padati (strašná hrozba zničením); jednou cestou proti nim potáhneš, avšak sedmi budeš prchati a budeš rozptýlen po všech královstvích země. 43. Cizinec, který s tebou v zemi sídlí, bude se povznášeti nad tebe výš a výše, ty však budeš poklesati níž a níže.[160] 45. Všechna tato zlořečení snesou se na tebe, budou tě pronásledovati, uchvátí tě, až zhyneš, že jsi neposlechl hlasu Hospodina, Boha tvého, a nezachoval jeho příkazů a ustanovení, která ti dal. 48. Sloužit budeš nepříteli svému, kterého pošle na tebe Hospodin, v hladu, žízni a nahotě a všelikém nedostatku; jho železné na tebe vloží, dokud tě nezničí. 54. Lidé mezi vámi rozmařilí a velmi mlsní budou závistivě hleděti na bratry své, ano i na děti manželky své, které spí v jejím lůně, 55. by jim nemuseli dáti z masa synů svých, které budou jísti, že nebudou míti nic jiného v obležení a bídě, kterou tě sevřou tvoji nepřátelé ve všech branách tvých. 62. Zůstane vás málo, kdežto dříve bylo vás tak mnoho jako nebeských hvězd, neboť neposlouchal jsi hlasu Hospodina, Boha svého.“

V knize Leviticus (kapitola XXVI) je rovněž zmíněna odměna, nabízená Bohem židovskému národu, přičemž mu přislibuje, že bude jeho vyvoleným a požehnaným lidem, bude-li zachovávat jeho přikázání, ale proklet, pokud je nedodrží. Kromě toho mu předpovídá tresty, kterými bude jeho nesprávné jednání stíhat. – Z klateb, jimiž v druhém případě Bůh izraelity bezprostředně postihne, si uvedeme pouze tu, jíž přičítáme nejvyšší důležitost. Kdo by se chtěl o věci blíže poučit, toho odkazujeme na Písmo svaté, které i nám posloužilo za nejspolehlivější zdroj.

„14. Nebudete-li mne však poslouchati, zachovávati všech mých přikázání, 15. budete-li pohrdati mými rozkazy, protiviti si moje právo, že nebudete plniti mých ustanovení a že porušíte mou smlouvu, 16. také já tak učiním vám. Navštívím vás náhle úbytěmi a horečkou, která vás zbaví zraku a zničí život váš. Nadarmo budete síti símě, neboť bude od nepřátel pohlceno. 17. Obrátím tvář svou proti vám, že padati budete před svými nepřáteli a budete podrobeni od těch, kdož vás nenávidí; budete utíkati, ač nikdo nebude vás honiti.“

(Je pozoruhodné, jak se kolektivní perzekuční blud, jímž současné Židovstvo trpí, až překvapivě shoduje s citovaným Božím prokletím.)

„18. Jestliže však ani pak mne neuposlechnete, rozmnožím tresty vaše za hříchy sedmeronásobně! 38. Zahynete mezi národy a země nepřátelská vás pohltí.

[160] Církevní Otcové rozumějí touto věštbou povolání pohanů k víře, kterým se takto slavně dostane přednosti před Židy; San Cipriano, *Contra Judae*, kniha I, kap. 12.

39. Zůstanou-li pak i z těch někteří, budou v zemi nepřátel svých chřadnouti pro nepravosti; pro hříchy svých otců a pro hříchy své budou trpěti.“

Slovo Boží mluví samo za sebe. Bůh dal Izraeli nesmírnou výsadu, **nikoli však proto, aby jí využíval jako práva zvykového, které mu dovoluje beztrestně se dopouštět všech možných hříchů a zločinů, a porušovat Boží přikázání a zákony**. Právě proto Bůh, který je spravedlnost sama, vázal řečené privilegium a požehnání na **velmi přísné podmínky**, jejichž správné dodržování mělo být zajištěno skrze Židy. … Uložil jim za podmínku, že musejí dbát nejen některých, nýbrž výslovně všech přikázání, jak zcela jasně říkají příslušné pasáže knih Deuteronomium a Leviticus. Přikázal rovněž, aby poslouchali Boží nařízení, v nich obsaženého moudra si cenili a dodržovali Bohem stanovené zákony (Leviticus XXVI, 14-15), **jinak se stane neplatnou smlouva neboli svazek, který Bůh s jejich národem uzavřel**. Co však Židé po celá ta tři tisíciletí dělali? Místo aby příkazy i ostatní Bohem stanovené podmínky plnili, povětšinou proroky zabíjeli a zapírali, pomlouvali a usmrtili Syna Božího. Zhřešili proti prvnímu přikázání, které přikazuje milovati Boha nade vše, zhřešili proti pátému, které zakazuje zabíjet, i proti osmému, zapovídajícímu vydávat falešné svědectví a lhát. Nadto zavraždili některé z Kristových učedníků, pošpinili si ruce v krvavých revolucích, v nichž zabili miliony lidí, drancovali majetky křesťanů nejprve lichvou a poté komunismem, a tím nejstrašnějším způsobem se rouhali Božímu jménu s neplatným a nesmyslným odůvodněním, že tak chtějí činit dočasně jen po několik století, až bořící mechanismus socialistického komunismu zničí všechna falešná a zkomolená náboženství, aby pak na jejich troskách zbudovali náboženství Boha Izraele a jeho vyvoleného národa, který se stane budoucí aristokracií lidstva.

Je zde nezbytně třeba podotknout, že rouhání se Bohu a jeho popírání není zaměřeno proti tomu či onomu náboženství, považovanému za falešné, nýbrž proti Bohu obecně i proti všem hodnotám ducha!

Ani velikášství „Satanovy synagogy“, ani její démonická vládychtivost nikdy nemohou ospravedlnit hrůzná rouhání Bohu, k nimž dochází v zemích, ujařmených socialistickou diktaturou komunismu, a to ani tehdy, když se tvrdí, že jde o čistě přechodnou situaci na několik století.

Stručně řečeno, namísto toho, aby plnili přikázání i všechno ostatní, čím Bůh podmínil vyvolení židovského národa, všechno to systematicky a dalekosáhle porušili a znesvětili, a to především spáchanou bohovraždou, oním strašlivým zločinem usmrcením Božího Syna, stejně jako bezpočtem dalších zločinů a překračováním přikázání, jichž se následně po dva tisíce let dopouštěli a dopouštějí až do dnešních dnů.

Tím si vysloužili všechny kletby a tresty, jimiž jim Bůh pohrozil v případě, že mu místo dodržování přikázání odepřou poslušnost. Bohem předpověděné kletby a tresty se do posledního písmene naplnily včetně těch nejstrašnějších, tj. genocidy a záhuby… Přečteme-li si ještě jednou citované pasáže Písma, které o takové zkáze mluví, a porovnáme-li je s pobíjením Židů v nacisty ovládané Evropě, máme prokázáno, že se již několikrát v dějinách naplnily kletby a tresty, zvěstované Pánem židovskému národu. … Stvořitel nejspíš dokonce použil i pohanských národů jako Chaldejců, Římanů a ostatních za nástroj k potrestání nepravostí a hříchů židovského národa, a tím k naplnění předpověděných kleteb.

Pokud by se snad Hebrejci a jejich pomocníci v křesťanstvu cítili četbou těchto řádek dotčeni, měli by alespoň uznat, že Boží ustanovení nesmíme ani nemůžeme změnit. V následující kapitole si ukážeme, že bibličtí proroci se vyjadřovali ještě zřetelněji než Mojžíš o Boží vůli ohledně trestů, jež hrozí dopadnout na Židy za jejich hříchy a zločiny.

IV. KAPITOLA

* Bohem přikázané masakry Židů jako trest. Bible *

O strašlivých trestech, ustanovených Bohem nad Židy, mluví soustavně i proroci v Písmu. V Izajášových proroctvích Bůh jeho ústy předpovídá rozličné tresty izraelitům, jejichž citování zde by bylo zbytečně obšírné. Omezíme se proto na dva verše LXV. kapitoly a zájemce o bližší poznání jako obvykle odkazujeme na samotné Písmo:

„11. Vás však, kteří jste opustili (mne) Hospodina, kteří jste zapomněli na mou svatou horu, kteří prostíráte Štěstěně stůl a na něm podáváte mokré oběti (osudu), 12. vás odpočítávám pro meč, všichni se schoulíte na zabití, protože jsem volal a neodpovídali jste, mluvil jsem a neslyšeli jste, ale činili jste, co zlé bylo přede mnou, a čeho jsem nechtěl, volili jste si.“

Prorok Ezechiel vypráví, jak mu Pán, velice rozhněván modloslužbami Židů, zvěstoval:

„Proto také já ve hněvu s nimi naložím; neodpustí (jim) oko mé a nesmiluji se; a když volati budou k mým uším hlasem velikým, nevyslyším jich.“

Kapitola IX dále říká:

„1. A volal mi do uší hlasem velikým toto: ‚Přiblížili se vykonavatelé trestů na město a každý má nástroj smrtící v ruce.’ 5. Ostatním pak řekl tak, že jsem to slyšel: ‚Jděte skrze město, jděte za ním a bijte bez milosti, bez lítosti!’ 6. Starce, jinocha, pannu, dítě i ženy bijte až do vyhubení; ale nikoho, na němž uzříte znamení tau, nezabíjejte! Od svatyně mé začněte!’ Začali tedy od mužů, starších, kteří byli před chrámem. 7. I řekl jim: ‚Znesvěťte chrám a naplňte síně zbitými! Vyjděte!’ I vyšli a bili ty, kteří byli ve městě. 8. Když pak bylo to zabíjení dokonáno, já (jediný) pozůstalý, padl jsem na tvář a volal jsem: ‚Ouve, Pane Bože, zdali zahubíš všecky ostatní Israelovy, vylévaje hněv svůj na Jerusalem?’ 9. Tu řekl mi: ‚Nepravost domu Israelova a Judova veliká jest převelmi, země naplněna jest množstvím krve a město plno jest násilí, neboť říkají: ‚Opustil Hospodin zemi’ a ‚Hospodin nevidí’. 10. Protož ani oko mé (jim) neodpustí, a neslituji se; mravy jejich na hlavu jim vrátím’.“

Slovo Páně mluví samo za sebe. Nemůžeme mu odporovat ani je kritizovat, aniž bychom se rouhali. Jde o Boží spravedlnost, zjevenou nám v Písmu, nezfalšovanou výklady Židů i duchovních, kteří se sice vydávají za křesťany, ale jednají, jako by byli Židy a proto spolupracují se „Satanovou synagogou“.

V kapitole IV Ozeášova proroctví se dále mluví o zločinech Izraele a Judy, i o trestech, které jim Bůh za ně uložil:

„1. ... Neb není poctivosti, není lásky, a není znalosti Boha v zemi. 2. Křivá přísaha, podvod a vražda, krádež a cizoložství rozmohlo se, a krveprolití stíhá krveprolití." Kapitola V: „2. Obětmi klesli jste hluboko, já však jsem karatel jich. 5. Svědčí zpupnost Israelova proti němu, Israel i Efraim padnou pro nepravost svou, a také Juda padne s nimi."

K téže době se také vztahuje VIII. kapitola Ámosova proroctví o rozhodnutí Páně netrpět nadále tyto hanebnosti:

„2. A zeptal se: ‚Ámosi, co vidíš?'. Odpověděl jsem: ‚Koš zralého ovoce.' – I Hospodin mi řekl: ‚Israel, můj lid, je zralý pro konec; už mu nebudu dál promíjet'." Kapitola IX: „1. Spatřil jsem Pána, jak stojí nad oltářem, řka: ‚Udeřím do hlavice sloupu, až se zachvějí prahy. Srazím jim všechno na hlavu, ty poslední vybiji mečem. Nikdo z nich neuteče, neunikne, nevyvázne, nikdo nebude ušetřen'."

Daniel se v IX. kapitole svého proroctví zmiňuje o tom, co mu zjevil archanděl Gabriel o Kristově smrti. Řekl mu, že národ, který jej zavrhne, nebude nadále Bohem vyvoleným lidem, nýbrž že na Izrael dopadne zpustošení a konec světa:

„25. Věz tedy a pozoruj: Od vyjítí výroku, aby zase byl vystavěn Jerusalem, až do pomazaného knížete, bude sedm týdnů a šedesát dva týdny; a zase bude vystavěna ulice a zdi za tísnivých časů. 26. A po (těch) šedesáti dvou týdnech zabit bude pomazaný, a nebude jeho (lid, který ho zapře). A město i svatyni rozmetá národ s knížetem, který přijde; konec jeho zkáza a po válce uložené zpustošení. 27. Utvrdí pak smlouvou mnohým v jednom týdnu; a v polovici (toho) týdne přestane oběť krvavá i nekrvavá; ve chrámě bude ohavnost zpustošení, a až do skonání a konce potrvá (to) zpustošení."

Je opravdu až neuvěřitelné, že duchovní, kteří se považují za dobré křesťany a přesto se starají více o obranu Židovstva než Církve svaté, se v dnešní době opovažují tvrdit, že **bohovražedný národ je i nadále vyvoleným Božím** vzdor všem svým zločinům i příslušným pasážím v Písmu, které prokazují, že mají hodně daleko do toho, být v současnosti „vyvoleným národem", jak tomu bylo před Kristem, protože se naplnily všechny kletby, které nad nimi vynesl Pán pro případ, že by nedodržovali jeho přikázání. Tyto kletby dopadly na Židy tím spíše plným právem, že se dopustili toho nejodpornějšího a nejtrestuhodnějšího zločinu: „Vtěleného Syna Božího neuznali, mučili jej a ukřižovali."

Je velice obtížné pochopit celou pravdu o této věci, čistou pravdu, a to především ve světě, který je po generace ovlivňován židovskými nepravdami a báchorkami, jak je vyloženo v slovech samotného svatého Pavla.[161] **Tyto bajky překroutily pravdu o židovské otázce dokonce i v hlavách katolíků.** Proto je tak naléhavě třeba nalézt odvahu k otevřenému promlouvání, byť se i tím bude cítit dotčeno samotné křesťanstvo.

[161] Svatý Pavel v *Listu Titovi* (I, 13-14) říká: „Proto je kárej přísně, aby byli zdraví ve víře, nezabývajíce se židovskými bájemi a příkazy lidí, kteří se odvracejí od pravdy."

Nezapomínejme ani na chvíli, že náš Pán Ježíš Kristus sám řekl, že nás osvobodí pouze pravda.[162]

Na druhé straně nám výše psané slovo Boží dokazuje, že stejně jako byl rázný a nesmiřitelný Bůh ve svém boji se Satanem, je nesmiřitelný i vůči silám Satana na zemi. To zbavuje vyhlídek na úspěch snahy nepřítele spoutat křesťanům ruce destruktivní a bojácnou morálkou, opřenou o myšlenku **zdánlivé** lásky k bližnímu, kterou přetváří podle vlastní libosti a potřeby a jejíž užití vyžaduje vždy, kdy se křesťané postaví proti silám ďábla na zemi, morálku, která je v rozporu s rázným postupem našeho Pána v takových případech.

Předcházející citace pasáží Starého zákona, v nichž je obsaženo Boží zjevení světu skrze Mojžíše a proroky, zcela rozbíjejí mýtus, že židovský národ je nedotknutelný, a že nikdo nesmí kritizovat a potírat jeho zločiny, protože je něco na způsob svatého národa.

Již jsme viděli, že Bůh sám stanovil tresty, které na něj nechá dopadnout, bude-li překračovat přikázání místo jejich dodržování. Když Církev svatá dala svůj souhlas zadržovací politice inkvizičních soudů, jednala jen v souladu s tím, co Bůh předvídal ve Starém zákonu, a hájila celé lidstvo, aby tak na několik století zpomalila postup krvavého spiknutí, které se chystá uvrhnout svět do chaosu a nejhrůznějšího otroctví všech dob. Jsme upřímnými odpůrci krveprolévání a naší největší tužbou je odstranění válek z tváře tohoto světa. Nicméně Žid musí pochopit, že hrozné masakry, jimiž po staletí trpěl a jež jsou mimo to předpovězeny ve Starém zákonu jako Boží trest, **připadají z největší části na vrub zločinnému jednání izraelitů v zemích ostatních národů**, které jim velkoryse dovolily přistěhování a nabídly jim srdečně pohostinnost.

Jestliže se Hebrejci v každé zemi, která je přijala s otevřenou náručí, za přívětivé přijetí odvděčili tím, že tam ihned zahájili zrádnou dobyvačnou válku, organizovali spiknutí, vyvolávali revoluce a nechávali zabíjet tisíce příslušníků těchto národů, je jen samozřejmé, že občas i trpěli následky svého zločinného jednání. A jakkoli každého prolití židovské krve hluboce želíme, tím více je nám líto křesťanské i pohanské krve, která tekla proudy při židovských revolucích a rudém běsnění. **Nabízíme upřímně Židům, aby se nestranně zamysleli nad tímto problémem a odvrhli falešné historické texty, jimiž je rabíni podvádějí a tvrdí, že Hebrejci jsou vždy nevinnou obětí ostatních národů, aby tak mladým Židům vštípili ďábelskou nenávist proti lidstvu a šílenou pomstychtivost.**

V. KAPITOLA

* Antisemitismus a křesťanství *

Ve všech svých mocichtivých a revolučních podnicích si Židé vždy pomáhali stejnou taktikou k podvedení národů… Používali abstraktních a mlhavých výrazů resp.

[162] *Evangelium sv. Jana*, VIII, 32.

slovních hříček elastického významu a obsahu, jež bylo lze chápat dvojsmyslně a aplikovat je různým způsobem.

Tak se např. objevily pojmy všeobsáhlé volnosti, rovnosti a bratrství, ale hlavně „antisemitismu“, což je slovo nesmírně pružné a přizpůsobivé dané potřebě. Takové zevšeobecnění dovolovalo různé významy a možnosti aplikace, zaměřené na spoutání křesťanských i pohanských národů, aby se tím zbavily možnosti obrany proti panovačným snahám a destruktivním účinkům protikřesťanských sil.

Zmíněný podvodný postup lze ve stručnosti shrnout následovně:

První krok: Dosáhnout odsouzení „antisemitismu“ pomocí velmi obratných kampaní i vytrvalého, vzájemně sladěného a energického ovlivňování všeho druhu, prováděného buď socialistickými silami, které Židovstvo kontroluje, případně jeho tajnými agenty, infiltrovanými do křesťanských institucí, církví a států. Aby bylo možné učinit tento první krok, a aby náboženští a političtí představitelé jeden po druhém „antisemitismus“ odsoudili, dávají mu různý význam:

A) Jako rasové rozlišování stejného typu, jaké dělají běloši různých zemí proti černochům a obráceně černoši vůči bělochům. Rovněž ukazují „antisemitismus“ jako rasové vědomí, jež pohlíží jako na níže postavené resp. méněcenné ostatní rasy, vzpírající se učení golgotského mučedníka, který deklaroval a potvrdil rovnost lidí před Bohem.

B) Jako prostou nenávist vůči židovskému národu, která je v rozporu s nejvyšší Kristovou zásadou: „Milujte se navzájem!“

C) Jako napadání resp. odsuzování národa, z jehož krve pocházejí Ježíš a Marie. … Tento argument sami Židé označili za neodolatelný.

Tím, že Židé dali tento nebo jiný počáteční výklad „antisemitismu“, podařilo se jejich infiltrovaným agentům v křesťanstvu přelstít a ošálit bliženeckou lásku, dobromyslnost a laskavost mnoha křesťanských panovníků a dokonce i vážených religiózních osobností ať už katolické Církve nebo protestantů a disidentů, a při ústupu před stejně dobře organizovaným jako pochmurným a soustavným ovlivňováním formulovali abstraktní a obecné pomlouvání i odsuzování „antisemitismu“, aniž by bylo podrobně řečeno, co se ve skutečnosti odsuzuje a **co vlastně ten kritizovaný antisemitismus znamená**. Takto zůstalo nejasné a mlhavé to, co skutečně bylo předmětem odsuzování, navíc s tím nebezpečím, že Židé a jejich agenti v křesťanstvu byli připuštěni jako **jediní vykladači** tak závažných rozhodnutí.

Kdyby vysoké religiózní osobnosti, vystavené nepředstavitelnému nátlaku, alespoň přesně popsaly, co rozumějí antisemitismem, který odsuzují, bylo by nebezpečí menší, protože pak by v odsouzení bylo přesně určeno, co se odsuzuje, např. rasové rozdíly nebo nenávist vůči jakýmkoli národům.

Kdyby zase Židé otevřeně vznesli nárok na definitivní obsažný výklad „antisemitismu“, aby zvětšili akční rádius odsouzení, bylo by snazší odhalit a dokázat jejich chytráctví v celém dosahu.

Druhý krok: Jakmile se Židům resp. jejich tajným agentům podařilo dosáhnout tohoto odsouzení, začínají dávat slovům jiný význam, než jaký jim určili, aby tak odsouzení udrželi a upevnili. Pak budou „antisemity“ všichni:

I) kdož chrání své země před útoky židovské mocichtivosti tím, že užívají přirozeného práva všech národů bránit svou nezávislost a svobodu;

II) kdož kritizují a potírají rozkladnou činnost židovských sil, které rozbíjejí křesťanskou rodinu a znemravňují křesťanskou mládež;

III) kdož jakoukoli formou kritizují a potírají rasové rozdíly, o nichž se však Židé domnívají, že mají plné právo jich užívat vůči křesťanům, přestože se je licoměrně snaží skrývat, a dále ti, kteří nějakou formou oznamují a zveřejňují přečiny, zlé skutky a zločiny Židů proti křesťanům a požadují za ně zasloužené tresty;

IV) kdož strhávají Židovstvu masku a ukazují je jako skutečné vůdce komunismu, zednářství i ostatních podvratných hnutí a vybízejí k nezbytným opatřením pro zamezení rozkladné činnosti v kruzích křesťanské rodiny;

V) kdo se nějakou formou staví na odpor židovské činnosti, směřující všeobecně na zničení Církve svaté i křesťanské civilizace.

Tato špinavá hra je zcela očividná: dosahují očernění resp. odsouzení „antisemitismu", který hned stavějí na roveň s rasovou odlišností nebo projevem nenávisti vůči národům, vůči Židům, což však obojí odporuje křesťanskému učení, aby hned poté dali slovu nový význam, a snaží se tím způsobit, aby ti, kteří hájí Církev svatou, svůj národ, svou rodinu nebo svá přirozená práva proti židovskému hladu po moci, měli svázané ruce i nohy a nebyli schopni oprávněné obrany. **Za tím účelem vytvořily skryté židovské mocnosti systém hlučné a všudypřítomné propagandy, naříkavě a plačtivě si stěžující na antisemity, kteří užívají svého práva na sebeobranu.**

Až do ochraptění se vykřikuje, že katolická Církev odsuzuje antisemitismus, a jménem Církve pak odsuzují ty z předáků a vůdců, které – jak ujišťují – nesmí žádný věřící podporovat v jejich „antisemitské" práci obrany svého národa i Církve svaté proti rozvratné činnosti židovské mocichtivosti. Je to nehorázný manévr, kterému se však dařilo a daří rozsévat chaos, vyvolávat anarchii a tlumit i devalvovat činnost těchto úctyhodných vůdců při obraně svých národů a křesťanské civilizace. Jde o nejspolehlivější postup, který Židé vymysleli k vítězství židovsko-zednářských resp. židovsko-komunistických revolucí; Židovstvu zajistil v dnešní době triumf a vyvolal odpovídající katastrofu, ohrožující křesťanský svět. Proto musí být tato záležitost od základů studována, a to především všemi z nás, kdož jsme povinni bránit Církev svatou a svoji vlast před protikřesťanskými mocenskými aspiracemi, které představuje moderní Židovstvo.

Za ukázku takového neslýchaného manévru nám poslouží následující případ: Vážený katolický spisovatel Vicente Risco nám popsal, jak jisté organizace, založené kvůli obracení Židů, jsou mnohem úspěšnější v hájení židovské rasy než v konverzích. Například bratři Lehmannové využívali zbožné horlivosti Církve svaté spíše k obraně židovského národa než k úspěšným výsledkům při jeho obracení. Když v minulém století katolický autor Drumont ve své knize „France Juive" odhalil židovské spiknutí s cílem zničit křesťanství a ovládnout francouzský národ, vystoupil Peter Lehmann na obranu své rasy a tak přispěl k porážce katolíků ve Francii i k novému židovsko-zednářskému vítězství. Totéž se stalo s řádem Naší Paní ze Siónu, založeným nově konvertovanými Židy, který se rovněž věnoval mnohem více hájení Židů, členů „Satanovy synagogy", než jejich obracení k jediné pravdě.

V našem století bylo založeno jiné podobné sdružení k přijímání Židů do Církve skrze jejich obracení. Tak zbožný ideál byl velice oblíben a podařilo se zaranžovat projevy důvěry nesčetných duchovních i laiků. Historik Vicente Risco o tom říká:

„Patřili k němu [tj. k sdružení] početní vlivní a majetní věřící, biskupové a dokonce i kardinálové. Provozovali propagandu a vydali i prožidovský pamflet ‚Mír nad Izraelem'.[163] Sdružení začalo zastávat podivné učení, stojící na okraji ducha katolické Církve a postupně se odlučující od tradice a učení papežů, jak výstižně píše jeden katolický časopis.

Říkali, že by se nemělo mluvit o ‚obracení' Židů, nýbrž o jejich ‚přijímání' do Církve, jako by se Židé přitom nemuseli vzdát své bludné víry. Odmítají přízviska ‚bohovražedný národ' a ‚bohovražedné město', kterých se užívá pro Židy a Jeruzalém, jako by nikdy nenapomohli smrti Pána Ježíše Krista a nebyli v církevní mluvě nazýváni ‚zrádci'.

Obviňovali papeže, že ‚židovský národ nechápali', jako by ten sám nebyl vinen setrváváním v židovství. A konečně trvali také na židovské národnosti Ježíše Krista a poukazovali na to, že skrze svaté přijímání se křesťané s Židy spojují a vcházejí s nimi v pokrevní příbuzenství!

To bylo samozřejmě už příliš troufalé, což Církev nemohla trpět a inkvizičnímu soudu nezbývalo než zasáhnout. Protože se však mezi opovážlivými ‚Přáteli Izraele' nacházelo mnoho čestných katolíků, biskupů i kardinálů, nevyřkl soud ve svém výroku z roku 1928 žádný určitý trest, nýbrž jen zakázal zmíněné sdružení i pamflet ‚Mír nad Izraelem', jež byly příčinou zásahu církevního soudu.“[164]

Boží přispění se znovu projevilo zničením nového spiknutí, zaneseného až do nejvyšších kruhů Církve svaté. Uvedený příklad je velice aktuální, neboť jsme již poznali, že izraelité mají za lubem proti II. vatikánskému koncilu něco mnohem závažnějšího; hodlají zneužít náboženské horlivosti pro křesťanskou jednotu a dialogu se Židy, aby se tak pokusili dosáhnout přijetí rozhodnutí ohledně Hebrejců, jež by nejen odporovalo po staletí Církví hájenému učení, nýbrž by současně téměř nepozorovatelnou formou představovalo pro většinu koncilních otců i mlčenlivé odsouzení politiky, kterou po celých 1 500 let zastávali dřívější papežové a koncily.

Je zcela zřejmé, že uskutečněním svého satanského záměru by se spiklencům podařilo dosáhnout toho, že by si Církev svatá protiřečila, což by mělo ty nejstrašnější myslitelné následky. S čím však Židé a jejich agenti v křesťanstvu nepočítají, je Boží přispění své Církvi, které jí dovolí poznovu zvítězit nad silami pekelnými.[165]

Pokud jde o výše zmíněné židomilné sdružení se svým pamfletem „Mír nad Izraelem“, jehož členy byli kardinálové, biskupové i věřící, pak ani jeho odsouzení výnosem inkvizičního soudu z r. 1928 o zrušení nebylo nijak snadnou a jednoznačnou záležitostí. Jak se tehdy proslýchalo, až v nejvyšších sférách Církve probíhal rozhořčený boj, a když pak členové viděli blížit se nevyhnutelné rozpuštění svého spolku, rozpřáhli se k zoufalému protiúderu, zneužili blíženecké lásky a prostosrdečnosti vysokých církev-

---

163 V originále *Pax super Israel*.

164 Vincente Risco, *Historia de los Judíos,* 3. vyd. 1960, str. 430-431.

165 To se z Božího dopuštění Satanově synagoze také podařilo, jak dokazuje neblahá koncilní deklarace *O poměru církve k nekřesťanským náboženstvím*, viz „Dokumenty II. vatikánského koncilu“, Zvon, Praha 1995; pozn. editora.

ních osobností k dosažení zákazu antisemitismu. Spatřovali v něm projev rasové nenávisti v rozporu s kázáními Ježíše Krista, postavenými na vznešeném vůdčím motivu „Milujte se navzájem!“ Tak se jim uplatněním veškerého vlivu a po všemožném nátlaku na inkviziční soud, který židomilné sdružení rozpustil, podařilo nakonec dokázat, že 25. března téhož roku soud vydal usnesení, v němž se říkalo, že „jako Církev svatá nesouhlasí s jakoukoli nenávistí a hněvem mezi národy, stejně tak odsuzuje i nenávist vůči svého času vyvolenému národu, nenávist, která se obecně označuje za ‚antisemitismus'.“

Jako obvykle se Židovstvu podařilo prostřednictvím odsouzené skupiny „Mír nad Izraelem“ prosadit i odsouzení „antisemitismu“ tím, že byl **postaven na roveň** nenávisti proti určitému národu, tedy nenávisti, která je neslučitelná s kázáními Pána Ježíše Krista o lásce. Později se Židovstvo pokusilo vztáhnout toto odsouzení i na katolíky, hájící Církev svatou, svou vlast a svoje děti před židovským spiknutím, a to tím, že začalo slovu „antisemitismus“ přikládat **jiný význam** než ten, který sloužil jako podklad pro odsouzení.

Když pak třeba katolík ve Spojených státech požadoval odsouzení Židů, kteří vydali Sovětskému svazu atomová tajemství, aby tím dodali komunismu tak potřebnou sílu na ujařmení světa, okamžitě se řeklo, že je to Církví odsouzený „antisemitismus“ a že je třeba mlčet. Když někdo pranýřuje Židy jako vůdce komunismu a zednářství a objasňuje jejich úmysly, jmenovitě na zničení Církve, je rovněž odsouzen jako „antisemita“. Výsledek takového chytráctví a intrik spočívá v tom, že jsou Židé **pokládáni za nedotknutelné**, takže se mohou dopouštět jakýchkoli zločinů na křesťanech, podněcovat rozkladná spiknutí proti Církvi i křesťanským státům a řídit pustošivé zednářské nebo komunistické revoluce, aniž by se jich kdo mohl dotknout nebo je odsoudit a jejich činnosti zamezit, protože jinak by byl okamžitě obviněn z „antisemitismu“ a podléhal by tedy odsouzení inkvizičním soudem. Kdyby si vůdčí osobnosti tohoto záslužného zřízení, které rozpustilo židomilnou organizaci „Mír nad Izraelem“, udělaly účty z toho, jak Židovstvo a jeho agenti zneužívají jeho výnos, odsuzující nenávist proti národům a tím i proti Židům, jistě by je to naplnilo zděšením.

Kdo by si chtěl v dané souvislosti vytvořit jasnější představu o Židovstvem spřádaných lžích, tomu stačí vzít v úvahu velmi výmluvný příklad, jenž dovoluje jasně rozpoznat nenávistnost skutečně dialektické zchytralosti, kterou Hebrejci a jejich náhončí spustili se slovem „antisemitismus“.

Co by asi Židé řekli tomu, kdyby se vyšlo ze zásady, že Církev svatá odsuzuje vzájemnou nenávist mezi národy, a během světové války by se došlo k přesvědčení, že toto všeobecné odsouzení zahrnuje i nenávist vůči německému národu, která by se analogicky nazývala antigermanismem a jakýkoli boj proti nacistům by se prohlásil za nepřípustný, protože boj proti Němcům by byl projevem antigermanismu, který církevní soud zásadně také odsoudil? Akceptovali by Židé takový způsob myšlení, jenž by pod ochranou hrátek se slovy požadoval prohlásit nacistické Německo za nedotknutelné?

Při takovém rozumovém vývodu by Židé jako kdysi jejich předek Kaifáš roztrhli svá roucha a protestovali by proti tak trestuhodnému žonglování se slovy, což jim však na druhé straně nijak nebrání, aby s klidem a s tím největším cynismem nepoužívali **přesně téhož**, a tím vzali křesťanům možnost bránit se.

V případě odsouzení rasových rozdílů se děje něco velmi podobného. Nejprve izraelité a jejich náhončí v duchovenstvu dali pojmu rasové rozdíly **zužující význam** tím, že jej postavili na roveň nárokům určité rasy, která na ostatní nahlíží jako na níže postavené a zbavuje je přirozených práv, resp. jej staví na roveň antisemitských rasových rozdílů, jež do své kritiky zahrnují rouhavě i Ježíše Krista, Nejsvětější Pannu příp. apoštoly. Takto působivými argumenty dosáhli všeobecného odsouzení rasových rozdílů, které jim pak **umožňuje obvinit a odsoudit jako zastánce rasových rozdílů všechny, kdož vystupují na obranu Církve svaté nebo svých národů proti židovské agresi**.

Rovněž je třeba vzít v úvahu, že odsouzení rasových rozdílů je velmi nebezpečné pro Církev samotnou, protože existuje ustanovení Jeho Svatosti Pavla IV. i potvrzující výnosy dalších papežů, zakazující katolíkům židovského původu přístup do čestných úřadů Církve. O tomto nařízení si ještě později promluvíme podrobněji. Proto by odsouzení rasových rozdílů mohlo být zlovolným podnětem k tvrzení, že si Církev svatá sama protiřečí, a co je ještě závažnější, že tím mlčky odsuzuje některé ze svých nejvěhlasnějších papežů, kteří akceptovali a potvrdili samozřejmý řád čistoty krve.

VI. KAPITOLA

* Náš Pán Kristus, podle tvrzení Židů symbol antisemitismu *

Aby si katoličtí duchovní mohli udělat lepší představu, jak nebezpečná je záležitost „antisemitismu“, potřebují vědět, že Židé v různých obdobích dějin pohlíželi na Ježíše Krista, na evangelia, na papeže, koncily i na Církev svatou jako na protižidovské. Je vcelku samozřejmé, že tak činili, protože **za protižidovské považovali všechno a každého, kdo káral a potíral jejich hanebnosti, zločiny a spiknutí proti lidstvu**. Rovněž náš Pán Ježíš Kristus, apoštolové i výše zmíněná katolická vrchnost při nejrůznějších příležitostech kárali a potírali vyděračství Židů.

Zcela jednoznačně a srozumitelně to dokazují Nový zákon, církevní kánony koncilů, papežské buly a encykliky, hodnověrná svědectví světců Církve i početná přiznání, zčásti učiněná samotnými Židy.

Aby katolíci nechovali sebemenší pochybnosti o svědectvích, která dále uvádíme, překládáme velmi pečlivě, co napsal významný sionistický spisovatel Joseph Dunner ve své knize s titulem „Republika Izrael“.[166] Mj. tam tvrdí následující:

> „Pro každou v Krista věřící sektu je Ježíš symbolem všeho toho, co je zdravé a hodné lásky. Pro Židy je Ježíš od 4. století symbolem ‚antisemitismu’, pomlouvání, surovostí a násilné smrti.“[167]

Považují-li Židé našeho Pána Ježíše Krista za symbol „antisemitismu“ či lépe řečeno protižidovství, **pak mají naprostou pravdu, protože pokud „antisemitou“ označují toho, kdo kárá a potírá jejich hanebnosti, byl náš božský Pán a Spasitel prvním, kdo tak činil**.

[166] V originále *The Republic of Israel*.
[167] Tamtéž, vyd. říjen 1950, str. 10.

Když Ježíš Kristus disputoval s některými Židy, proběhl následující dialog, jak nám jej podává evangelium svatého Jana, kap. VIII:

„39. Odpověděli jemu: ‚Otec náš je Abrahám.‘ I řekl jim Ježíš: ‚Jste-li dítky Abrahámovy, skutky Abrahámovy čiňte. 40. Ale nyní hledíte mě usmrtit, člověka, který jsem vám mluvil pravdu, již jsem slyšel od Boha; toho Abrahám nečinil. 41. Vy činíte skutky otce svého. 44. Vy jste z otce ďábla a chcete činit žádosti otce svého. On byl vrahem od počátku a nestál v pravdě, neboť pravdy není v něm. Když mluví lež, z vlastního lže, neboť je lhář a otec lži. 47. Kdo z Boha jest, slyší slovo Boží, proto vy neslyšíte, protože z Boha nejste.‘ 48. Tu Židé mu odpověděli: ‚Zdali my dobře nepravíme, že Samaritán jsi a zlého ducha máš?‘ 49. Ježíš odpověděl: ‚Já zlého ducha nemám, ale ctím Otce svého, a vy mě zneuctíváte‘.“ – Na tomto místě končí příslušná pasáž evangelia následujícími verši: „57. Tu řekli mu Židé: ‚Padesát roků ještě nemáš, a Abraháma jsi viděl?‘ 58. Ježíš jim řekl: ‚Amen, amen pravím vám: Prve než byl Abrahám, jsem já.‘ 59. I chápali se kamení, aby házeli na něho. Ale Ježíš se skryl a vyšel z chrámu.“

V následující pasáži evangelia svatého Jana uvidíme, jak náš Pán Kristus Židům vytýká vražedné úmysly a nazývá je syny ďábla. Rovněž tam prokazuje, že Hebrejci té doby po způsobu dnešních nebyli schopni vést čestnou a klidnou debatu bez urážení, pomlouvání a násilného jednání podle toho, co jim právě nejlépe vyhovovalo. A když mají pro našeho Spasitele slova lží a pomluv a snaží se jej zneuctít, jak sám dokazuje ve verši 49, a hodlají ukončit debatu kamenováním, co potom můžeme od nich očekávat my, pouhé lidské bytosti?

Ve XXIII. kapitole Matoušova evangelia označuje Ježíš Kristus židovské vůdce, kteří proti němu tak urputně vystupují (verš 38), za „pokrytce“ (13, 14, 15 atd.), „plné nepravosti“ (28), za „pošetilce a slepce“ (17), „navenek čisté, ale uvnitř plné nečistoty“ (27) a za „syny těch, kteří zabili proroky“ (31). Řečená kapitola evangelia končí výslovnou žalobou našeho Pána Ježíše Krista proti Židům, kteří zapírají svého Mesiáše a potírají jej. Vzhledem k závažnosti si zde příslušnou pasáž doslova ocitujeme:

„33. Hadi, plémě zmijí, kterak utečete před soudem pekelným? 34. Proto, ejhle, posílám k vám proroky a mudrce, a z těch některé zabijete a ukřižujete a některé z nich budete bičovat ve svých synagogách a pronásledovat z města do města, 35. aby na vás přišla veškerá krev spravedlivá, vylitá na zemi od krve spravedlivého Ábela až do krve Zachariáše, syna Barachiášova, kterého jste zabili mezi chrámem a oltářem. 36. Vpravdě pravím vám: Všecky tyto věci přijdou na pokolení toto. 37. Jeruzaléme, Jeruzaléme, který zabíjíš proroky a kamenuješ ty, kteří jsou posláni k tobě; kolikrát chtěl jsem shromáždit děti tvé, jako slepice shromažďuje pod křídla kuřátka svá, a nechtěli jste!“

Lépe než kdokoli jiný nám Pán náš Kristus prozrazuje vražedné a kruté instinkty Židů. Je to zcela pochopitelné, protože ve zjevení, které poskytl svému nejmilejšímu učedníkovi a jenž je poté sepsal v „Apokalypse“, nazývá „Satanovou synagogou“ Židy, kteří zapřeli svého Mesiáše. Jde o stejně výstižné jako božské označení, kterého pak v následujících stoletích často užívala svatá katolická Církev pro zločinné a spiklenecké Židovstvo, neboť od zavraždění Božího Syna neustalo ve všech druzích zločinu proti Bohu i lidstvu. V naší knize rovněž často používáme výraz „Satanova synagoga“ na

identifikování moderního Židovstva, protože lze asi sotva najít vhodnější přízvisko než to, kterého použil již náš Pán Kristus.

Mezi předními muži křesťanského letopočtu, bojujícími proti Židovstvu, lze jen stěží najít jediného, který by na adresu Židů užíval tak tvrdých slov jako sám Ježíš Kristus. Nijak proto neudivuje, když židovský spisovatel Joseph Dunner v již zde uvedeném díle ujišťuje, že Židé pohlížejí na Krista jako na „symbol antisemitismu“, a to tím spíše, že spousta křesťanů i pohanů je obviňována z „antisemitismu“ kvůli nepoměrně mírnějším výtkám.

Jestliže je tedy nebezpečné, když se ochotní duchovní nechávají uchvacovat těmi, kteří jimi nejsou, vypouštějí všeobecná a nejasná odsouzení „antisemitismu“, jež je vystavují nebezpečí, že budou odsuzovat i samotného Spasitele, jeho apoštoly, světce a papeže, které jim „Satanova synagoga“ označí jako „antisemity“, pak je stejně nebezpečné tak činit i proto, že se Židé budou později snažit využít takových odsudků jako **nového privilegia**, jež je opravňuje k beztrestnému napomáhání všem druhům provinění, zločinů a spiknutí proti lidstvu, které se proti nim nebude vůbec moci bránit.

Proto je nezbytné mít stále na paměti, že v každé zemi či instituci, v níž Židovstvo získá dostatečný vliv, se vždy buď veřejně, nebo skrytě pomocí své „páté kolony“ snaží dosáhnout odsouzení „antisemitismu“, které v každém případě zamezí nebo přinejmenším ochromí jakýkoli pokus o obranu. Jakmile se Židovstvu zmíněným úskokem podaří vytvořit takto nepřirozenou a všemu řádu odporující situaci, pak budou jakákoli spiknutí, zrady, zločiny nebo přečiny trestány pouze tehdy, když se jich dopustí křesťan nebo pohan. Pokud se jich dopustí jeden nebo více Židů a někdo by chtěl za to viníka potrestat, pak tisk, rozhlas, televize atd. okamžitě spustí uměle zorganizovaný pokřik, zuřivě protestující proti začínajícímu „antisemitismu“, vylézajícímu znovu na povrch jako morová nákaza.

Něco takového je v **každém směru nesprávné, nepochopitelné a nesmyslné**, protože Židé nemají právo vyžadovat nějakou zvláštní výsadu, která by jim dovolovala páchat beztrestně zločiny, zrazovat hostitelské národy a ještě usilovat o panování nad ostatními.

Jakákoli osoba nebo organizace, která se dopustí takových provinění, musí být zaslouženě potrestána bez ohledu na rasu nebo náboženství. Nic nemůže být zřejmější a prostší, **a byť i tomu třeba Židé nechtějí „rozumět“, platí to do posledního písmene i pro ně**. Velmi často se stává, že Židé kromě již popsaného odsouzení „antisemitismu“ mají k témuž účelu po ruce ještě další úskok. Spočívá na zchytralosti, zosnované samotnými Židy a podporované některými katolickými i protestantskými duchovními, kteří se vědomě či nevědomě s nimi spojují a slavnostně dogmatickou formou vyhlašují: „Je proti duchu Zákona bojovat proti Židům, protože jsou národem, který dal svou krev Ježíši Kristu.“ Tento nejapný trik lze ovšem velmi snadno vyvrátit. Stačí k tomu pouze ocitovat příslušnou pasáž Matoušova evangelia (XIII), kde náš Spasitel hned poté, co Židy opětovně nazývá „pokolením zmijí“ (34), **jasně a zřetelně odmítá důsledky pokrevního příbuzenství a uznává pouze příbuzenství duchovní**. Čteme tam doslova:

„47. I řekl mu kdosi: ‚Hle, matka tvá i bratři[168] tvoji stojí venku, žádajíce s tebou mluvit.’ 48. On pak odpovídaje tomu, který mu to byl pověděl, řekl: ‚Kdo jest matka má, a kdo jsou bratři moji?’ 49. A vztáhnuv ruku na své učedníky, pravil: ‚Hle, matka má a bratři moji. 50. Neboť kdo činí vůli Otce mého, jenž jest v nebesích, ten jest mi bratrem i sestrou i matkou‘.“

Přestože byl Ježíš ze strany své matky pokrevně spřízněn se starým hebrejským lidem biblické doby, je zcela zřejmé, že budoucně uznává pouze duchovní spřízněnost, když přehlíží pokrevní spojitost se svými příbuznými, a ovšem plným právem pak i se židovským národem, který jej jako Mesiáše odmítl, zapřel, týral a po pomalém a rafinovaném mučení i zabil, čímž se dopustil nejohavnějšího zločinu všech dob a změnil se v národ bohovražedný.

Když však Kristus Židy, kteří jím opovrhli, nazývá dětmi ďábla a plemenem zmijí, jenom tím potvrzuje, že je Synem Božím a dává najevo, že jej nepojí **žádné příbuzenství** se Židy, protože takové nemůže být mezi Synem Božím a dětmi Satana, tak jako není žádná spojitost mezi dobrem a zlem.

Proto je tedy **zcela falešná a dokonce bludná teze**, podle níž dala svou krev Kristovi „Satanova synagoga“, tj. moderní Židovstvo, a proto prý se proti němu nesmí vystupovat. Kdyby totiž tato hanebná teze byla pravdivá, pak by ani sám Kristus, ani jeho apoštolové, mnoho světců, početné koncily i papežové proti Židovstvu nepochybně nikdy nebojovali.

Je přinejmenším pošetilé stavět pozdější Židy na roveň s původním hebrejským národem, k němuž patří Abrahám, Izák, Mojžíš, Nejsvětější Panna i apoštolové, a jemuž byla propůjčena výsada být vyvoleným lidem Páně. Pozdější Židé totiž porušili Bohem uloženou podmínku a pro své zločiny, odpadlictví a zlé skutky si vysloužili označení „Satanova synagoga“.

Výsada vyvoleného lidu přešla na svatou Církev Kristovu, která je tou skutečnou a jedinou pravou duchovní následnicí původního hebrejského národa biblických časů.

Téhož pomýlení, do něhož upadli křesťanští duchovní v souvislosti se „Satanovou synagogou“, se neuchránily ani jisté radikální kruhy hitlerovského nacismu, jež v horlivosti boje proti mezinárodnímu Židovstvu vynalezly rasové učení, které stejně pošetile jako rouhavě identifikovalo vyvolený národ Abraháma a Izáka se „Satanovou synagogou“, tedy s moderním Židovstvem, a odmítalo stejným způsobem jedny i druhé jako příslušníky nežádoucí rasy, což je pro křesťany nepřijatelná teze.

Antikomunističtí Němci, kteří v současnosti tak statečně bojují proti sovětským mocenským aspiracím, by se měli nad touto záležitostí v klidu zamyslet, aby ti, kdož potírají skutečně ďábelské Židovstvo, znovu nepropadli omylu radikálních nacistů, který vede k pošetilému a protikřesťansky pomýlenému rasovému symbolu, jenž – nehledíc už na svou nespravedlivost, chybnost a rouhavost – by jen vyvolal rozhořčení a odpor křesťanů právě v okamžiku, kdy je tolik nezbytná jednota všech čestných lidí světa, všech věřících v Boha a v dobrou věc, tedy jednota, která je nutná v boji s židovsko-komunistickou bestií, postupující nezadržitelně a krvežíznivě stejným způsobem proti celému lidstvu bez rozdílu rasy nebo víry.

[168] V biblické řeči bylo běžné nazývat blízké příbuzné bratry.

Jako přesvědčivý a pádný důkaz toho, jak je nebezpečné formulovat odsouzení „antisemitismu“, uvádíme závěrem nevývratný dokument, obsažený v jednom z nejoficiálnějších a nejvýznamnějších děl současného Židovstva. Jde o „Španělsko-židovskou encyklopedii“, vydanou r. 1948 židovským encyklopedickým nakladatelstvím v Mexiku, na jejímž vytvoření mj. spolupracovali velkorabín Svaté země Ben Zion Uziel, vedoucí latinsko-americké sekce „Americko-židovské historické společnosti“ v New Yorku Max Yogupsky, velkorabín Egypta Chaim Nahoun Effendi, ředitel sionistického ústředního archivu v Jeruzalémě dr. Georg Herlitz, profesor a bývalý rektor Hebrejské univerzity v Jeruzalémě prof. dr. Hugo Bergmann, knihovník „Americko-židovské historické společnosti“ v New Yorku Isidor Meyer i mnoho dalších vůdčích osobností a mužů vědy světového Židovstva.

Pro nás je zde nejdůležitější, jak řečená židovská encyklopedie definuje „antisemitismus“ a co pak za něj Hebrejci jako za takový považují. Říká se tam mimo jiné následující:

„B) Ve středověku. Ustavením křesťanské církve jakožto státního náboženství a jejím rozšířením v Evropě začalo pronásledování Židů; jeho pohnutky byly zpočátku čistě religiózní povahy.

Duchovní moc církve byla jen velmi neúplně upevněna. Kdykoli kacířství pozdvihlo hlavu, stávala se pronásledování zpravidla intenzivnějšími a obecně vždy dopadala na Židy jako na nejpříhodnější obětní beránky. Vůči propagandistickým snahám církve byl Žid vždy ustavičným popíračem. Velká část křesťanského antisemitismu se odvozuje od transformace náboženských rituálů, které církev od Židovstva přejala jako protižidovský symbol. Židovský svátek byl dán do souvislosti s ukřižováním.

V kázáních se začali Židé označovat za zrádce, krvežíznivce atd., a podněcovaly se proti nim city národa. Židům se připisovaly magické a zlověstné schopnosti na základě jejich spolku s ďáblem. Katolický svět nakonec uvěřil, že Židé věděli o pravosti křesťanského učení, ale že tuto pravdu odmítali přijmout, a dále že zfalšovali biblické texty, aby tak zabránili jejich christologickému výkladu… Židovský spolek s ďáblem nebyl symbolem středověkého smýšlení ani vynálezem fanatického duchovenstva. Samotné evangelium (Jan VIII, 44) říká, že Židé jsou dětmi ďábla. Služebníci církve neustále zdůrazňovali satanismus Židů a nazývali je ďáblovými adepty a spojenci.

Soustavná církevní obžaloba Židů z bohovraždy, jejich žízeň po křesťanské krvi, symbolické bičování krucifixu, jejich pošetilost a zlé instinkty nakonec dozrály v hrůzný obraz, který na masy hluboce působil.

Přestože se církev papežskými výnosy a encyklikami snažila tlumit nenávist lidu, kterou sama vyvolala, projevovalo se protižidovské smýšlení doby násilnostmi davů, masakry Židů, vypovídáním ze země i nuceným obracením.“

Poté, co židovští encyklopedisté dále citují protižidovské zákony některých křesťanských panovníků, z nichž mnohé byly údajně inspirovány církevními Otci jako Ambrosiem a Chrysostomem, končí následujícím tvrzením:

„Nicméně Židům nejvíce nepřátelské zákonodárství pocházelo ze strany církve, od jejích koncilů, z papežských listů i z kanonického práva, jehož přísnost se od IV. do XVI. století soustavně zvyšovala.“[169]

Jedněmi ze zatím posledních publikací, podporujících tezi o nespravedlivosti Církve vůči Hebrejům, jsou knihy Julese Isaaca „Ježíš a Izrael“[170] i nedávno vydané dílo „Poučení z opovržení“,[171] které si tak velice pochvaloval spisovatel a politik Carlo Bo.

Ustavičný tlak těch, kteří v Církvi svaté slouží zájmům Židovstva, zaměřený na dosažení dvojsmyslného odsouzení „antisemitismu“, má ten zhoubný a neblahý cíl, aby se **Církev nakonec sama odsoudila**, protože Židé, kteří se jako nikdo druhý cítí být oprávněni k definování antisemitismu, považují Církev svatou za hlavního viníka bezuzdného křesťanského „antisemitismu“.

VII. KAPITOLA

* Bohovražedný národ *

Na tomto místě bude vhodné připomenout, že sdružení „Přátelé Izraele“, k němuž patřili dokonce kardinálové a biskupové, bylo Jeho Svatostí Piem XI. r. 1928 rozpuštěno prostřednictvím inkvizičního soudu. K zavrženým tvrzením, šířených tímto sdružením, patřil i blud, že židovský národ není bohovražedný a jde tedy o jasný rozpor s tím, co Církev téměř po dva tisíce let obhajovala. Po církevním odsouzení bylo sdružení uvedeným výnosem rozpuštěno. Sotva asi kdo předpokládal, že by toto pochybné dobrodružství mohlo být někdy znovu oživeno, a proto bylo velkým překvapením zjištění, že po více než třiceti letech bylo totéž sdružení opět založeno a podpořeno značnou skupinou duchovních, kteří vzdor odsuzujícímu výroku inkvizičního soudu znovu ujišťují, že není pravda, že Pán Ježíš byl Židy zabit a že skutečnými viníky jeho smrti jsou Římané. V důsledku toho je prý tedy nespravedlivé označovat židovský národ za bohovražedný.

Opovážlivost nových přátel Izraele se vymyká všem mezím chápání, protože si troufají odporovat nejen apoštolům Páně, nýbrž i slovům samotného Krista na základě textů Nového zákona, které dokazují:

I. že Kristus obvinil Židy a nikoli Římany z toho, že jej chtějí zabít;

II. že to byli Židé a nikoli Římané, kteří měli v úmyslu Ježíše zabít a při každé příležitosti se jej už před jeho utrpením a smrtí snažili zahubit;

III. že Židé a nikoli Římané byli podněcovateli tohoto zločinu a že oni také za něj nesou skutečnou odpovědnost;

IV. že apoštolové ze smrti Ježíše obvinili Židy a nikoli Římany.

První teze: Kristus obvinil Židy a nikoli Římany z toho, že jej chtějí zabít. Důkazy:

[169] *Enciclopedia Judaica Castellana*, México D. P. 1948, heslo „antisemitismus“, svazek I, str. 334 a 337.

[170] V originále *Jesus et Israel*.

[171] V originále *L'Enseignement du Mépris*.

V evangeliu svatého Jana (VIII) se vypráví, jak Ježíš ve slovním sporu se Židy řekl:

„37. Vím, že jste potomstvo Abrahámovo, ale hledíte mě zabít, neboť slovo mé nemá místa ve vás.“

Poté, jak apoštol napovídá v dalším verši téže kapitoly, řekl Pán Ježíš znovu Židům:

„40. Ale nyní hledíte mě usmrtit, člověka, který jsem vám mluvil pravdu, již jsem slyšel od Boha; toho Abrahám nečinil.“

V kapitole VII téhož svatého evangelia Pánův oblíbený učedník ukazuje, že když Ježíš šel jednoho dne do chrámu kázat, řekl Židům:

„19. Zdali vám Mojžíš nedal zákon? A nikdo z vás neplní zákona. Proč hledíte mě usmrtit?“

Na žádném místě svatých evangelií nenajdeme, že by Náš Pán Ježíš kdy řekl, že jej Římané chtějí usmrtit, nýbrž obvinil z toho výhradně Židy. Myslí si snad duchovní, zastávající svou zvláštní novodobou tezi, že se Kristus mýlil a oni v tomto století objevili, že Kristus nemohl předvídat, že to jsou Římané a nikoli Židé, kdo jej chtějí zabít?

Druhá teze: Byli to Židé a nikoli Římané, kteří měli v úmyslu Ježíše zabít a při každé příležitosti se jej dokonce už před jeho utrpením a smrtí snažili zahubit. Důkazy:

Evangelium svatého Matouše (XXI) vypráví následující:

„23. A když přišel do chrámu, přistoupili k němu, mezitím co učil, velekněží a starší lidu řkouce: ‚Kterou mocí činíš tyto věci? A kdo dal ti moc tuto?’“

Evangelista líčí další průběh rozhovoru Ježíše s vůdci židovského národa a příslušnou pasáž uzavírá následujícími verši:

„45. A uslyševše velekněží a farizejové podobenství jeho, porozuměli, že mluví o nich; 46. i hledali ho zajmout, ale báli se zástupů, neboť ty měly ho za proroka…“

Citované místo jasně ukazuje, že útočné plány nevyšly od nějakých neodpovědných Židů, nýbrž od nejváženějších vůdců židovského národa, kterými tehdy byli velekněží a starší, stejně jako farizejové, jež měli rozhodující vliv ve vládě národa.

V evangeliu svatého Marka (III) čteme následující slova:

„1. Když vešel opět do synagogy, byl tam člověk s uschlou rukou. 2. I pozorovali, uzdraví-li ho v sobotu, aby ho obžalovali. 5. I rozhlédl se po nich s nevolí, zarmoutiv se nad zatvrzelostí srdce jejich, a řekl člověku tomu: ‚Vztáhni svou ruku.’ I vztáhl, a ruka jeho byla zase zdráva. 6. Ale farizejové vyšedše, vešli hned proti němu v radu s Herodovci, kterak by ho zahubili.“

Vidíme tedy, že vůdčí vrstvy židovského národa zamýšlely Ježíšovu smrt, a sice ještě mnohem dříve, než byl odveden před Piláta; v evangeliích se nenajde jediná zmínka o záměru nebo plánu Římanů něco takového učinit.

Svatý Jan (V) zmiňuje, jak Židé Ježíše pronásledovali proto, že v sobotu uzdravil chorého. Říká o tom:

„18. Tedy Židé hleděli proto tím více ho usmrtit, ježto nejen rušil sobotu, nýbrž i Boha nazýval Otcem svým, čině se rovným Bohu.“

V Lukášově evangeliu (IV) apoštol vypráví, jak byl Kristus v Nazaretu, šel v sobotu do synagogy, začal kázat a tím u přítomných vyvolal hněv:

„28. I naplnili se všichni v synagoze hněvem, slyšíce to, 29. a povstavše vyvrhli ho ven z města a dovedli až na okraj hory, na níž město jejich bylo vystavěno, aby ho srazili dolů.“

Protože se jej snažili usmrtit i v jeho otcovském městě, znamená to, že takový záměr byl zcela všeobecný a neomezoval se pouze na vůdce židovského národa v Jeruzalémě.

Svatý Jan nám ve svém evangeliu (VII) dále zvěstuje:

„1. Potom Ježíš chodil po Galileji, neboť nechtěl chodit po Judsku, poněvadž Židé hleděli ho zabít.“

Jasněji se již nelze vyjádřit. V celé Judeji pátrali Židé po Ježíšovi, aby jej zabili; protože však ještě nepřišla jeho hodina, zatím se této krajině vyhýbal.

A když zde tedy prokazatelně byly předběžné záměry a spiknutí na Ježíšovo zavraždění, pak to byli znovu Židé a ne Římané, kdo připravovali závěrečný úklad, který způsobil jeho smrt.

Třetí teze: Židé a nikoli Římané byli podněcovateli tohoto zločinu a oni také za něj nesou skutečnou odpovědnost. Důkazy:

V evangeliu svatého Lukáše (XXII) říká apoštol:

„1. Přibližoval se svátek přesnic, jenž slove velikonoce. 2. I hledali velekněží a zákoníci, kterak by Ježíše usmrtili; ale báli se lidu.“

V evangeliu svatého Jana (XI) se nacházejí následující místa:

„47. Velekněží a fariseové shromáždili veleradu a řekli: ‚Co uděláme, protože tento člověk činí mnoho divů?‘ 49. Jeden pak z nich, jménem Kaifáš, jsa nejvyšším knězem toho roku, řekl jim: ‚Vy nic nevíte, 50. ani na to nemyslíte, že je vám prospěšno, aby jeden člověk zemřel za lid, a ne aby celý národ zahynul.‘ 53. Od toho dne tedy se uradili, že ho usmrtí. 54. Proto Ježíš nechodil již zjevně mezi Židy…“

Evangelista Lukáš (XXII) říká, že to byli Židé a nikoli Římané, kdo podplatil Jidáše, aby jim vydal Krista:

„3. Tu vešel ďábel do Jidáše, příjmím Iškariotského, jenž byl jedním ze dvanácti. 4. I odešel a mluvil s velekněžími a s veliteli, kterak by jim ho zradil. 5. Oni se zaradovali a dohodli se, že mu dají peníze. 6. I slíbil jim to a hledal příhodné chvíle, aby jim ho vydal bez zástupů.“

Svatý Jan ve svém evangeliu (XVIII) zvěstuje, jak byl Ježíš zadržen:

„1. To pověděv Ježíš vyšel s učedníky svými za potok Cedron, kde byla zahrada; do té vešel on i učedníci jeho. 2. Věděl však o tom místě i Jidáš, který ho zrazoval, neboť Ježíš se tam scházel často s učedníky svými. 12. Tu četa, tisícník a židovští pochopové jali Ježíše a svázali ho. 13. I přivedli ho nejprve k Annášovi, neboť byl tchánem Kaifáše, který byl nejvyšším knězem toho roku. 14. Byl to onen Kaifáš, který dal Židům radu, že jest užitečno, aby jeden člověk zemřel za lid. 28. I přivedli Ježíše od Kaifáše do (Pilátovy) soudní síně. Bylo ráno. Sami nevešli do soudního dvora, aby se neposkvrnili, nýbrž aby mohli jíst velikonočního beránka. 39. ‚Jest však u vás obyčej, abych vám propustil jednoho vězně o velikonocích. Chcete tedy, abych vám propustil krále židovského?‘ 40. I vzkřikli opět všichni řkouce: ‚Ne toho, nýbrž Barabáše.‘ Ten Barabáš byl lotr.“

V XIX. kapitole se líčí, jak Pilát poté, co nechal Krista zbičovat, ustrnul se nad jeho stavem:

„4. I vyšel Pilát opět ven a řekl jim: ‚Hle, vedu vám ho ven, abyste poznali, že na něm žádné viny nenalézám.' 5. Tu vyšel ven Ježíš nesa korunu trnovou a roucho šarlatové. I řekl jim: ‚Ejhle člověk!' 6. Jak ho tedy uzřeli velekněží a pochopové, zvolali: ‚Ukřižuj, ukřižuj ho!' Dí jim Pilát: ‚Vezměte ho vy a ukřižujte, neboť já na něm viny nenalézám.' Židé mu odpověděli: ‚My máme zákon, a podle zákona má umřít, neboť se činil Synem Božím.' 15. Ale oni vzkřikli: ‚Pryč s ním, pryč s ním, ukřižuj ho!' Řekl jim Pilát: ‚Krále vašeho ukřižuji?' Velekněží odpověděli: ‚Nemáme krále, leč jen císaře.' 16. Tu jim ho vydal, aby byl ukřižován. I vzali Ježíše a vyvedli ho. 17. A nesa sobě kříž, vyšel na místo, které slove Lebčí, hebrejsky Golgota. 18. Tam ho ukřižovali a s ním dva jiné po obou stranách; Ježíše uprostřed."

Pilát, který – řečeno slovy Kristovými – nepatřil k plemeni zmijímu, si stejně jako ostatní nedovedl vůbec představit, jakých výšin může krutost Židů dosáhnout, protože **v dějinách lidstva je čímsi zcela výjimečným**. Zapřením svého Boha a Pána se sami uvrhli do nejhlubší propasti. A když Židé se samotným Ježíšem Kristem udělali to, co udělali, sotva se pak můžeme příliš divit jejich hrůzným rituálním zločinům, kterých se po staletí dopouštěli a o nichž jsou dokonce i nezpochybnitelná svědectví světců katolické Církve.

Jak známo, rituální vraždy spočívají v tom, že se Židé zmocní nevinného křesťanského dítěte a na Velký pátek jej před smrtí podrobí stejně hrozným útrapám, jaké musel vytrpět náš Pán. Na nešťastném dítěti tedy Židé chladnokrevně opakují utrpení a smrt Ježíše Krista.

Zbožná úcta, jaká se projevuje v Itálii dětem Simoncinovi z Trenta a Lorenzinovi z Marostica, má svůj původ právě v tom, že obě byly výše popsaným způsobem umučeny Židy.

Tak hrůzné činy by nám jistě připadaly zcela neuvěřitelné, kdyby nebyly po ruce naprosto nezvratné důkazy o jejich skutečném spáchání; a to nejen ve středověku, nýbrž i v moderní době.

Pouze „plémě zmijí", jak je označuje Syn Boží, bezcitná a nelítostná rasa, vrahové Ježíše Krista, dokáže dospět k nejzazší hranici zuřivého pomatení, jakého jsme byli svědky v komunistických zemích, kde s nepředstavitelnou brutalitou byly mučeny a zabíjeny miliony křesťanů i pohanů.

Dokud byla po tisíc let šelma – slovy Zjevení svatého Jana – spoutána v okovech, tj. od 5. do 15. století, omezovala se její zuřivost na mučení bezbranných dětí, na plivání po krucifixech a obrazech Panny Marie, na hanobení posvátných předmětů, špinění svaté vzpomínky na Ježíše a Marii či na rouhání a hrozné urážky Boha. Když se však šelma počátkem 16. století vyprostila, prošla konečně v 19. a 20. století triumfálně celým světem.

Pak už se neomezovala na urážení krucifixů, obrazů a na špinění čisté památky Krista a Nejsvětější Panny, potom již neměla zapotřebí z nedostatku jiných objektů soustřeďovat všechnu svou nenávist a krutost na nevinné děti. Hrozná stvůra, uvolněná z okovů a nespoutaná církevními i světskými zákony, které ji dosud dr-

žely uzavřenou v ghettech odděleně od křesťanů a zakazovaly jí zaujímat vedoucí místa v křesťanských společnostech, se volně vrhla na svět, aby se všeho zmocnila, postupně zničila všechny křesťanské instituce a dala průchod své nenávisti vůči celému křesťanstvu.

Právě řečené nám potvrzuje židovský spisovatel Salvatore Jona, když píše:

„Jakmile jednou byli Hebrejci venku z ghetta, ihned se vrhli na dobytí těch materiálních i duchovních postavení, která jim byla v minulosti zakázána.“[172]

Pouze paže, která mučila Ježíše Krista, je schopna zorganizovat bolševickou čeku a tajnou policii k páchání strašlivých zločinů v tak úděsném rozsahu, jaký dějiny dosud nepoznaly.

Svatý Marek ve 14. kapitole svého evangelia říká:

„1. Po dvou dnech byly velikonoce a přesnice. I hledali velekněží a zákoníci, kterak by ho lstivě zajali a zabili. 10. A Jidáš Iškariotský, jeden ze dvanácti, odešel k velekněžím, aby jim ho zradil. 11. Oni pak uslyševše to, zaradovali se a slíbili mu dát peníze. I hledal, kterak by ho příhodně vydal.“

Je nezbytné konstatovat, že se **Jidáš nesnažil zradit Krista Římanům, nýbrž Židům, protože ti první neměli na Ježíšově smrti zájem**.

Apoštol Marek pak pokračuje v citované pasáži, plně dokazující, že to byli duchovní i světští vůdci židovského národa a nikoli Římané, kdo nechal Ježíše zajmout:

„43. A když ještě mluvil, přišel Jidáš Iškariotský, jeden ze dvanácti, a s ním velký zástup s meči a kyji, poslaný od velekněží a zákoníků a starších. 44. Dal pak jim zrádce jeho znamení: ‚Kterého políbím, ten to je; chopte ho a veďte bezpečně.’ 46. Oni pak vztáhli na něj ruce a jali ho. 53. I přivedli Ježíše k veleknězi, a sešli se všichni velekněží a zákoníci i starší [tj. vůdci židovského národa a jeho skutečná reprezentace]. 55. Velekněží a pak celá velerada hledali svědectví proti Ježíšovi, aby ho vydali na smrt, ale nenalezli; 56. mnozí sice svědčili křivě proti němu, ale svědectví jejich se neshodovala. 60. I postavil se velekněz doprostřed a otázal se Ježíše řka: ‚Nic neodpovídáš na to, co tito proti tobě svědčí?’ 61. Ale on mlčel a neodpověděl nic. Opět tedy otázal se ho velekněz a řekl mu: ‚Ty jsi Mesiáš, Syn Boha požehnaného?’ 62. Ježíš řekl: ‚Já jsem, a uzříte Syna člověka sedět na pravici moci Boží a přicházet s oblaky nebeskými.’ 63. Ale velekněz roztrhl roucho své a řekl: ‚Což ještě potřebujeme svědků? 64. Slyšeli jste rouhání. Co se vám zdá?’ A oni všichni ho odsoudili, že hoden je smrti. 65. I počali někteří na něj plivat a zahalovali obličej jeho a políčkovali ho a říkali mu: ‚Hádej (kdo tě udeřil)?’ Také biřici ho políčkovali.“

Po dva tisíce let byl celý svět naplněn hrůzou nad bezcitností a krutostí, kterou ukázali Židé při mučení svého vlastního Boha. Tato krutost a sadismus se později projevily vždy tam, kam Židé pronikli, zvláště pak v těch zemích, kde se jim podařilo zavést svou totalitní diktaturu, tedy viditelně především v tzv. socialistických resp. komunistických státech.

Svatá evangelia nám jasně ukazují tři zbraně, jimž dávalo Židovstvo přednost ve svém boji proti křesťanství a stále ještě dává: **podvod, pomluvu a násilný zločin**. –

[172] Salvatore Jona, *Gli Ebrei in Italia durante il Fascismo*, Milán 1962.

Těchto tří podlých zbraní bylo dokonce bezohledně použito i proti samotnému Bohu. Později jich Židé užívali proti celému lidstvu, takže jim vynesly jméno, které plným právem nosí, „otcové lži a pomluvy“.

S tak podlými zbraněmi se jim snadno daří odradit a zbavit odvahy i ty nejpevnější obránce naší víry, kteří pak neodvratně podléhají agentům Židovstva, infiltrovaným do Církve.

Za bohovraždu byli odpovědni nejvyšší vládci a vůdci Izraele, velekněz Kaifáš, kněží, starší, soudci, zákoníci, herodovci a dokonce i vlivní farizejové, neboť lidové masy zpočátku následovaly Krista, a ti, kdo jeho smrt plánovali, se lidu obávali. Přesto však kněží a vůdci postupně otrávili své okolí a popouzeli lid proti Ježíši, až se jim nakonec podařilo dostat masy do rozporu se svým Mesiášem, jak dokazuje XXVII. kapitola Matoušova evangelia:

> „1. Když pak se rozednilo, všichni velekněží a starší lidu učinili nález proti Ježíšovi, chtíce ho vydat na smrt. 2. I svázavše ho, přivedli a vydali jej vladaři Pontiu Pilátovi. 15. O slavnosti vladař propouštíval lidu jednoho vězně, kterého chtěli. 16. Měl pak tehdy pověstného vězně, který slul Barabáš. 17. Když se tedy sešli, řekl jim Pilát: ‚Kterého chcete, abych vám propustil, Barabáše či Ježíše, jenž slove Mesiáš?’ 20. Velekněží a starší však přemluvili lid, aby prosil za Barabáše, Ježíše pak aby zahubil. 21. I promluvil vladař a řekl jim: ‚Kterého z těch dvou chcete, abych vám propustil?’ A oni řekli: ‚Barabáše.’ 22. Dí jim Pilát: ‚Co tedy mám učinit s Ježíšem, jenž slove Mesiáš?’ Řkou všichni: ‚Ukřižován buď!’ 23. Dí jim vladař: ‚Co zlého učinil?’ Ale oni křičeli ještě více: ‚Ukřižován buď!’ 24. Vida tedy Pilát, že nic neprospívá, ale že bouře vzrůstá, vzal vodu a umyl si ruce před lidem řka: ‚Nevinen jsem krví tohoto spravedlivého; vy se hleďte!’ 25. Všechen lid odpověděl: ‚Krev jeho na nás i na naše děti!’ 26. Tu propustil jim Barabáše, Ježíše pak dal zbičovat a vydal jim ho, aby byl ukřižován.“

Již samotná tato pasáž je důkazem plné viny Židů za usmrcení Ježíše Krista, našeho Pána. Prokazuje také odpovědnost, kterou židovský národ za tento zločin nese, neboť jakkoli jeho náboženští i světští vůdci a jeho zákonní představitelé jej předem zamýšleli, připravovali a uskutečnili, přesto mu lidové masy mohly v poslední hodině zabránit, kdyby si místo Barabáše vyžádaly propuštění Ježíše. Zástupy si však vymohly propuštění lotra a Ježíšovo ukřižování, přestože tím přivolaly na sebe i na své potomky vinu za krev Syna Božího!

VIII. KAPITOLA

Apoštolové odsuzují Židy kvůli zavraždění Krista

Čtvrtá teze: Apoštolové odsuzují Židy a nikoli Římany za Kristovu smrt. Důkaz:

Podle druhé kapitoly „Skutků apoštolských“ se v Jeruzalémě sešli Židé z různých zemí a svatý Petr k nim promlouval; protože byli naplněni Duchem svatým, slyšel každý z nich apoštolova slova ve svém domácím jazyce:

„14. Muži judští a všickni obyvatelé jeruzalémští, toto budiž vám známo: Pozorně poslyšte slova má! 22. Muži izraelští, poslyšte slova tato: Ježíše Nazaretského, muže osvědčeného u vás od Boha mocnými skutky a divy i zázraky, které Bůh činil skrze něj mezi vámi, jak sami víte, 23. tohoto muže, který byl vydán pevným úradkem a předvěděním Božím, skrze ruce bezbožníků jste ukřižovali a usmrtili."

Svatý Petr jim tedy zcela jasně přikládá odpovědnost za vraždu a **obviňuje celý židovský národ, nikoli Římany**. Pokud bychom brali trochu vážně duchovní, kteří tak nepochopitelně tvrdí opak, potom by svatý Petr musel Židům z nejrůznějších provincií lhát, když říkal: „Muži izraelští, vy jste ho ukřižovali a zabili."

V třetí kapitole „Skutků apoštolských" nacházíme pasáž ohledně uzdravení chromého:

„11. Poněvadž se však (uzdravený) držel Petra a Jana, sběhl se k nim pln úžasu veškeren lid při podloubí, které slove Šalamounovo. 12. Uzřev to Petr, promluvil k lidu: ‚Muži izraelští, proč se divíte tomu aneb proč hledíte na nás, jako bychom svou mocí nebo silou byli učinili, aby tento chodil? 13. Bůh Abrahámův, Bůh Izákův a Bůh Jákobův, Bůh otců našich oslavil Syna svého Ježíše. Toho vy jste vydali a zapřeli před Pilátem, když on usoudil, aby byl propuštěn. 14. Vy jste zapřeli Svatého a Spravedlivého a žádali jste, aby vám byl darován muž vražedník; 15. původce života jste zabili, avšak Bůh vzkřísil ho z mrtvých; my jsme toho svědky."

V této pasáži „Nového zákona" vytýká svatý Petr před shromážděným národem Židům, že usmrtili Krista. Kromě toho v páté kapitole „Skutků apoštolských" nacházíme místo, kde nejen Petr, ale i ostatní apoštolové kategoricky obviňují ze smrti Krista radu starších, svolanou kněžími:

„29. Petr však a apoštolové odpověděli: ‚Poslouchati sluší více Boha než lidí. 30. Bůh otců našich vzkřísil Ježíše, kterého jste vy usmrtili, pověsivše ho na dřevě…"

Máme tedy před sebou společné svědectví apoštolů, kteří z usmrcení Krista neobviňují Římany, nýbrž Židy. Pokud by snad někomu ani to ještě nestačilo, uvádíme svědectví Pavla a Štěpána, prvních mučedníků křesťanství.

Svatý Pavel v druhé kapitole svého prvního listu Thessalonickým ohledně Židů říká:

„15. Ti totiž i Pána Ježíše zabili, i proroky, a nás pronásledovali; Bohu se nezalibují a všem lidem se staví na odpor."

Svatý Pavel v citovaném verši označuje Židy za „stavící se na odpor všem lidem". Tím vyřkl pravdu, o níž nebude sebeméně pochybovat nikdo, kdo důkladně poznal způsob myšlení a nepřípustnou činnost židovského národa.

Přesto je velice pravděpodobné, že kdyby svatý Pavel žil dnes, byl by označen za „antisemitu", pokud by veřejně zvěstoval pravdu, kterou podle Židů a jejich náhončích v duchovenstvu vlastně nikdy zvěstovat nesměl. Když se první mučedník Štěpán podle sedmé kapitoly „Skutků apoštolských" obrátil k Židům ze synagógy zvané libertinské, cyrenské a alexandrijské, i z Kilikie a Asie, tedy k Židům z různých částí světa, řekl jim v přítomnosti velekněze, duchovního vůdce Izraele:[173]

[173] *Skutky apoštolské* VI, 9 a VII, 1-2.

„51. Tvrdošíjní a neobřezaní srdcem i ušima, vy se vždycky Duchu svatému protivíte; jak otcové vaši, tak i vy. 52. Kterého z proroků nepronásledovali otcové vaši? Ano i usmrtili ty, kteří předpovídali o příchodě toho Spravedlivého, jehož zrádci a vrahy jste se vy nyní stali.“

Svědectví svatého Štěpána se tudíž plně shoduje se svědectvím Pavla i apoštolů v odpovědnosti Židů vcelku jako národa, tedy jak Židů z Jeruzaléma a dalších míst Judeje, tak i z ostatních částí světa. Všechno to je v Písmu svatém, kde naopak nenajdeme jediný verš, obviňující z hrozné vraždy Římany.

Předchozí prohlášení našeho Pána Krista, svědectví apoštolů včetně sv. Pavla, stejně jako svatých evangelií i svatého Štěpána, tedy souhrnně představují nezvratný důkaz, že Církev svatá, která se po devatenáct století nemýlila, **plným právem pohlížela na židovský národ jako na bohovražedníky**. Podsouvání viny za zločin Římanům nemá naproti tomu sebemenší podklad.

Jelikož tedy podivné učení, připisující odpovědnost za smrt našeho Spasitele Římanům a nikoli Židům, odporuje svědectvím Krista a apoštolů, samo se tím prokazuje jako mylné, ba dokonce kacířské. Na první pohled se zdá absurdní a nevysvětlitelné, aby se skupina horlivých katolických duchovních v dnešní době osmělila k podporování tak očividného bludu, který by v případě svého rozšíření popřel pravdivost svatých evangelií se všemi nepředstavitelnými následky. Avšak tyto bezbožné pikle jsou v podstatě snadno vysvětlitelné. Stačí si uvědomit, že jak „Satanova synagoga“, tak i duchovní v jejích službách, znepokojeni bojem zbožných křesťanů proti komunismu i jeho původci a vykonavateli, židovské mocichtivosti, chtějí za všech okolností Církev reformovat tak, aby jim sloužila za ochotný nástroj, jehož pomocí by bylo možné zničit skutečné katolíky, vystupující na obranu křesťanství i svých ohrožených národů. Aby toho dosáhli, musejí především odstranit protižidovskou tradici Církve svaté, obsaženou v učení církevních Otců, papežů a koncilů. Ve své neslýchané opovážlivosti jdou tak daleko, že požadují přijetí nového učení o vině Římanů a nikoli Židů za vraždu, které odporuje všemu, co je psáno v Novém zákonu! Dokud křesťané podle pravdy nahlížejí na židovský národ jako na bohovražedný, je odsouzeno k neúspěchu každé tvrzení, zaměřené na prezentování Židů za dobré, svaté a nedotknutelné. **Hebrejci však přesto úporně dál usilují vnutit křesťanům falešné učení, které je prohlašuje za nedotknutelné Boží oblíbence, a dovoluje jim volně a bez odporu páchat všechny své zločiny a spiknutí proti ostatním národům.** Dále si ještě podrobně ukážeme, že i další reformy, chystané tzv. liberálními a pokrokovými duchovními, mají za cíl zničení tradice Církve jako zdroje našeho učení, aby tím usnadnily bořitelské plány komunismu a zajistily vítězství židovskému hladu po moci.

IX. KAPITOLA

* Bojovná morálka a netrestající defétismus *

Jednou z dalších bezbožných intrik, která Židům postupně přinesla báječný úspěch v jeho boji proti křesťanství, bylo zneužívání křesťanské morálky a lásky k bližnímu,

jež si svévolně přetvořili a virtuózně použili jako ničivé zbraně. Zdá se až neuvěřitelné, že i tak šlechetné věci jako jsou morálka a blíženecká láska lze pod zhoubným židovským vlivem přeměnit na nebezpečnou intriku. Židé však tuto obratnou a smrtonosnou přeměnu prosadili s tak škodlivými následky pro Církev svatou, že je zcela nezbytné bít na poplach a nebezpečí v celém rozsahu ukazovat, aby se zabránilo hrozící možnosti, že křesťané této zlověstné mystifikaci podlehnou.

Pro lepší pochopení záležitosti se uchýlíme k přirovnáním, která jsou sice trochu zobecňující, ale přesto jasná. Dejme tomu, že by v rozhodující chvíli boxerského zápasu byl jeden ze soupeřů donucen pokračovat v boji s jednou rukou svázanou a zůstala by mu možnost používat pouze druhé, zatímco soupeř by měl i nadále obě ruce volné. Je zbytečné se ptát po výsledku takového zápasu; samozřejmě, že by podlehl nešťastník s jednou rukou spoutanou. A to je přesně to, co se zrádným Židům při nejrůznějších příležitostech s křesťany podařilo tím, že křesťanská láska a křesťanská morálka byly překrouceny, znetvořeny a poté zneužity ke spoutání rukou křesťanům a tím k jejich porážce.

Kdykoli se křesťané brání proti „Satanově synagoze“, tj. chrání Církev svatou, svou vlast i přirozená práva osoby a rodiny, Židé se vždy odvolávají a utíkají ke křesťanské lásce k bližnímu, a když se jim to podaří, projevy obrany potlačují a trestají. Snaží se tím věřící dojmout za tím účelem, aby boj zastavili nebo aby se zdrželi dovést do konce své vítězství. Utíkají se k této lsti i proto, aby se tím vyhnuli odpovědnosti a uloženému trestu za zločiny odraženého útoku. Všechno to se děje za tím účelem, aby během takového příměří nebo dokonce pardonování, jehož se jim dostalo zneužitím křesťanské lásky k bližnímu, mohli obnovit síly židovských bojových seskupení a znovu začít s nenadálými, nelítostnými a nevyhnutelnými útoky, po jejichž vítězství by ovšem nebyla sebemenší naděje ani na morální postoj Židů, ani na židovskou lásku k bližnímu.

Aby prosadili své záměry nasadit křesťanům pouta a znemožnit jim obranu, používají izraelité a jejich agenti slovních hříček a chytráckých pojmů. Tak například říkají: „Když Bůh promine každému hříšníkovi, který svých hříchů před smrtí lituje, proč potom křesťané nenapodobují svého Boha a Pána?“ **Vycházejí tedy ze skutečného příslibu, z křesťanské lásky a odpouštění hříchů, a pak se jich snaží zchytrale použít a vyvozovat z nich falešné závěry.**

Takto například ohledně řečeného příslibu vysuzují, že křesťané jsou povinni nechat bez oprávněného trestu třeba židovského zločince, který zavraždil krále, prezidenta nebo nějakého jiného křesťana. Rovněž se z toho vyvozuje, že katolíci jsou povinni nechat na svobodě i špióna, který vydal nepřátelské mocnosti životně důležitá tajemství, aby ten pak mohl pokračovat ve své zrádcovské činnosti a usnadnit tím porážku vlasti. Dochází se také k závěru, že je povinností křesťanů nechávat bez trestu spiklence, podněcující krvavé revoluce, aby mohli kout své pikle tak dlouho, až v zemi instalují židovsko-komunistickou diktaturu s jejím krvavým potlačovacím aparátem a tyranií… Chytráckými slovními hrátkami, jako je tato, se jim daří zmást a zaskočit dobrou víru mnohých, kteří se snadno stávají obětí klamu, a židovským spiklencům resp. jejich náhončím tak napomáhají k vítězství ďábelských záměrů.

Přesto je však jasné, že byť by i katolická Církev prominutí hříchů akceptovala, nezahrnovalo by to ještě uznání, že zločinec, provinilec či spiklenec tím ujde lidské spravedlnosti, natož Boží.

Někteří autoři, označující se za křesťany, kteří však svou činností naopak prokazují služby „Satanově synagoze“, užívají tak nejapných triků, jako je třeba následující: židomilný Ital Ernesto Rossi v jedné kapitole své knihy, napsané na obranu Židů, apeluje na křesťany a na podporu své defétistické teze se snaží použít slov evangelisty Matouše (XVIII):

„21. Tehdy přistoupil k němu Petr a řekl: ‚Pane, kolikrát mám odpustit bratru svému, když zhřeší proti mně? Až do sedmikráte?’ 22. Dí mu Ježíš: ‚Nepravím tobě až do sedmikráte, nýbrž do sedmdesátisedmkrát’.“[174]

Carlem Bo citovaný Julian Green ve svém článku říká:

„Nelze udeřit Žida, aniž bychom se tím dotkli toho, který je v nejvlastnějším smyslu slova člověkem a tím nejlepším z Izraele, tedy Ježíše. ... Křesťane, osuš slzy a krev svého židovského bratra, a Kristova tvář se rozzáří.“

Je zapotřebí opravdu notné dávky cynismu k pokusu stavět našeho Pána Krista na roveň s těmi, kteří ho přibili na kříž a podnes jej potírají.

Hebrejci a jejich náhončí běžně užívají lsti zneužívání křesťanské morálky a blíženecké lásky k tomu, aby v Krista věřícím zabránili hájit sebe, své národy a křesťanské instituce před piklemi a útoky „Satanovy synagogy“. Vždy k tomu využívají katolických nebo protestantských duchovních, kteří však ve skutečnosti kráčejí společně se zednáři, s komunismem nebo s jiným židovským podnikem. Tento druh duchovních zabředl již tak hluboko, že křesťanům připomínají horská i jiná kázání Ježíše Krista o promíjení hříchů nebo o lásce k nepřátelům, čímž na věřící vykonávají morální nátlak, a takovými i podobnými triky se snaží utlumit nebo dokonce zcela ochromit boj, který ti vedou proti mocnostem zla.

A právě činnost takových duchovních má z největší části vinu na zednářských resp. komunistických triumfech.

Není sebemenších pochyb, že hlavně tyto bezbožné pletichy „Satanovy synagogy“ jí dovolily pozměnit dosavadní průběh dějin na neblahý pro síly dobra a příznivý tlupám zla. Církev svatá po tisíc let až do konce 15. století dokázala „Satanovu synagogu“ ve všech bojích porazit a rok za rokem odolávala. Křesťanství se právě tehdy chystalo sáhnout po konečném vítězství, jež by ho dokázalo uchránit před protestantským schisma, krvavými náboženskými válkami, zednářskými převraty s proudy prolité krve, i před ještě krvavějšími a hroznějšími komunistickými revolucemi.

Židovskou propagandou tolik pomlouvaný a očerňovaný inkviziční soud, založený k potírání židovství, by s danými prostředky býval mohl dosáhnout konečného vítězství Církve svaté. Zrádnému Židovstvu se však právě v rozhodující fázi boje pomocí lstí a úskoku dovolávání se křesťanské lásky k bližnímu – **kterou ovšem sami Židé nikdy nekonali** – podařilo pohnout vůdčí církevní i světské osoby, aby je chránily před bdělými inkvizitory, a dokonce aby se jim dostalo i všeobecného omilostnění.

Místo vděčnosti za odpuštění využilo Židovstvo generálního pardonu k posílení svých skrytých sil a s pomocí nových bludů se pustilo do dalšího boje.

A tak se internacionálním Židům počátkem 16. století konečně podařilo pomocí Lutherovy reformace rozbít jednotu křesťanstva a otevřít si tím průlom, jímž se vrhli

---

[174] Ernesto Rossi, *Manganello e L'Aspersorio*, Florencie.

do útoku na křesťanskou citadelu se všemi neblahými důsledky, které dnes všichni pociťujeme.

Židé lstivě využili dobroty křesťanů, odpuštění i klidu zbraní, čehož dosáhli všemi myslitelnými druhy podvodů, a využili toho k zvrácení průběhu dějin v prospěch mocností Satana a jeho synagogy.

Církev svatá může poměřit rozsah katastrofy v podobě milionů a milionů duší, které byly pro katolicismus ztraceny protestantským rozkolem, zednářskými převraty a především komunistickými revolucemi nové doby.

Na tomto místě je třeba konstatovat následující charakteristický souběh: **v těch obdobích dějin, kdy vůdčí katolické světské a církevní osobnosti Židy více než jen trpěly a chránily je, dosahovala „Satanova synagoga" stále větších úspěchů v boji proti Církvi svaté, a dobyla mohutného vítězství**.

Na druhé straně zde byly jiné dějinné epochy, kdy papežové, ekumenické koncily i katoličtí panovníci prováděli ráznou a účinnou politiku vůči Židovstvu, vítěznou politiku pro Církev svatou v jejím boji proti Hebrejcům a bludům, které ti vždy vytvářeli, podporovali a šířili. Tohoto vítězství bylo občas dosaženo i silou zbraní, ale vždy to umožnilo zachránit miliony křesťanských duší. Nemáme nijak v úmyslu kritizovat prvně zmíněné čelné religiózní i světské osobnosti, protože se zmíněných politických chyb dopouštěly v dobré víře tím, že poskytly nepříteli ochranu, která mu na dlouho umožnila triumfovat nad křesťanstvím. Tito křesťané ve skutečnosti podlehli obratným podvodům a nechali se omámit „židovskými báchorkami", o nichž mluvil svatý Pavel.

Je třeba si neustále připomínat, že Satan je otcem lži a mistrem v klamání lidí. Jako jeho duchovní dítka zdědili toto umění moderní Židé, o nichž náš Pán řekl, že jsou „dětmi ďábla".

Není vhodná doba ke kritizování kohokoli ani k planému bědování, co jiní měli udělat a neudělali; je mnohem naléhavější jednat nyní rychle a rázně, než bude příliš pozdě. My katolíci se musíme probrat ze sna do dnešní reality!

Při násilné instalaci socialistické diktatury v Rusku byly tisíce arcibiskupů, biskupů, dalších církevních hodnostářů a kněží uvrženy do žaláře, kde pak po léta až do smrti strádali, mnoho dalších bylo nelidsky umučeno a zavražděno, miliony křesťanů všech společenských vrstev byly vystaveny nevýslovným útrapám, a ještě další a další miliony zlikvidovali nesmiřitelní Židé, jež **nikdy neodpouštějí, ale vždy zabíjejí a zotročují**.

Strašné nebezpečí ohrožuje celý svět. Komunismus zvítězí na celé zemi, pokud se nespojíme, abychom tomu zabránili; Bůh nepomůže tomu, kdo si **nechce** sám pomoci. V takovém případě budou kardinálové, biskupové, kanovníci, kněží i mniši uvrženi do temných žalářů a internováni v hrůzných koncentračních táborech, mučeni a nakonec povražděni. Za názorný příklad nám poslouží sovětské Rusko, rudá Čína i všechny ostatní země, které již pohltila lavina židovského komunismu.

Marx, Engels a Lenin, jejichž učením se komunisté řídí, ve svých spisech řekli zcela jasně: „Duchovenstvo nejrůznějších náboženství, především však křesťanského, musí být vyhubeno; buržoazní třídu je třeba rozbít a úplně zničit." Pod touto „buržoazní třídou" se rozumějí majitelé domů ve městech a polností na venkově, vlastníci továren, dílen a obchodů. Všichni mají být bez rozdílu smýšlení zlikvidováni, a to bez ohledu na to, zda patří k stranám pravice, levice nebo středu, protože nejde o odstranění toho

či onoho občanského sektoru, nýbrž celé třídy. Tak je to ustanoveno zakladateli a vůdčími osobnostmi komunismu.

Jediní, kteří takovým krvavým jatkám ujdou, jsou samozřejmě vždy Židé, třebaže patří k některé z „odepsaných" tříd. Buržoazní zednáři křesťanského původu však nebyli nikdy ušetřeni, nýbrž také zabíjeni.

Židovstvo tím jen poznovu prokazuje svůj nevděk těm, kteří mu pomáhají; využívá jich, pokud je potřebuje, a poté chladnokrevně odstraňuje.

Avšak ani dělníci a rolníci nebudou ušetřeni pohromy, která Židům slouží za další stupínek na cestě k socialistické diktatuře. Ruští a čínští znalci jasně prokázali, že tyto společenské vrstvy jsou nejen tím nejhroznějším způsobem zotročeny, nýbrž i přímo decimovány vybíjením milionů svých příslušníků, jež protestovali proti těm, kteří jim slibovali ráj a připravili peklo na zemi, kteří se ozvali proti podvodu, jemuž ke svému neštěstí padli za oběť.

Taková je strašná pravda a je zcela zbytečné, když ji ti samí zastírají, bagatelizují nebo se ji dokonce snaží popírat… Přítomnost členů „páté nepřátelské kolony", kteří pronikli do řad křesťanstva, si ukážeme ve IV. části naší knihy na základě zcela jasných a nezpochybnitelných důkazů. Tito falešní katolíci „páté kolony" ve službách nepřítele se nám snaží namluvit, že zde žádné nebezpečí není, a snižují jeho dosah i blízký příchod, který je strašnou skutečností, aby nás tak všechny uspali a tím nám znemožnili účinnou obranu.

Připočteme-li si k tomu obratné, ale zlými úmysly motivované využívání blíženecké lásky a křesťanské morálky, můžeme si udělat představu o drtivých prostředcích, které má nepřítel k dispozici, aby nás s jejich pomocí odzbrojil a zabránil nám v boji proti ateistickému komunismu a „Satanově synagoze".

Nesmíme proto nikdy zapomínat, že právě křesťanská láska k bližnímu nám ukládá chránit dobré před zkažením špatnými, a rozhodně tedy ne chránit špatné, abychom jim tím nechali volnost dobré svádět, okrádat a zotročovat, a zvláště pak ne v době, kdy síly dobra mají ruce i nohy spoutané falešnou morálkou, kterou jim vnutily mocnosti zla.

Je zřejmé, že pokud se naprosto a bezpodmínečně nevyslovíme pro vyhlášení papežů a důstojnost jejich úřední moci, a nepřidržíme se závěrů ekumenických koncilů, bude mylný a falešný jakýkoli náš výklad morálky a křesťanské lásky k bližnímu s tím výsledkem, že jenom uspíší vítězství mocností zla nad silami dobra, **protože morálku a lásku k bližním stvořil Bůh k tomu, aby se dosáhlo triumfu dobra nad zlem a nikoli naopak**.

Slova Páně, jichž jsme užili jako titulu III. kapitoly této části naší knihy, nás zcela jasně poučují o tom, jak byl Bůh energický a nikoli slabý, silný a nikoli defétistický ve svém boji proti ďáblovi resp. Židům, kteří kráčejí jeho cestou.

Rozhodně ničemu nepomůže citování prohnaných odvolávek na Kristovo kázání odpuštění a lásku k nepřátelům, jak to dělají příslušníci „páté kolony", když zjevně vytvářejí zchytralý rozpor mezi tím, co říká Syn Boží v Novém zákonu a tím, co stanovil Bůh Otec ve Starém zákonu. Teologové vědí velice dobře, že takový rozpor neexistuje a že odpuštění i láska k nepřátelům se podle vznešeného učení našeho Spasitele vztahuje na nepřátele osobního a soukromého řádu, jak se v každém okamžiku vyskytují

v našich společenských vztazích, ne však na Satana jako na zhoubného nepřítele, ani na jím řízené mocnosti zla.

Kristus nikdy nekázal odpuštění a lásku pro ďábla a jeho dílo, nýbrž zcela naopak…

Kdykoli Ježíš, tak jako i Věčný Otec, zakročili proti silám zla, vždy postupovali stejně jednoznačně a energicky. Je předem marné hledat ve způsobu jejich jednání nějaký rozpor.

Pokud jde o Židy, kteří zapřeli svého Mesiáše, jsou samotným Kristem označeni za „Satanovu synagogu“. Ježíš s nimi jednal rázně a nesmiřitelně, jak prokazují mnohé pasáže evangelia, zvláště pak ta, kde se podle apoštola Matouše (VIII) výslovně vyjádřil takto:

> „11. Pravím vám, že mnozí přijdou od východu i od západu, a stolovati budou s Abrahámem, Izákem a s Jákobem v království nebeském; 12. synové království [Hebrejci] však budou vyvrženi ven do tmy; tam bude pláč a skřípění zubů.“

Vůči silám zla byl Kristus stejně přísný jako Bůh Otec. Je zde tedy naprostá shoda a harmonie mezi způsobem obou osob téhož Boha. Proto musí být i náš boj s mocnostmi ďábla dostatečně energický a účinný, aby nám umožnil je porazit. Židé a duchovní, kteří s nimi společně kráčejí, by rádi viděli náš postoj tak slabý a defétistický, aby jim zaručil vítězství mocností pekla, i kdyby to bylo jen dočasně se ztrátou milionů duší pro Církev svatou, jako se tomu děje v zemích, kde v důsledku našich slabostí a nedostatku energického jednání pokračuje ateistický komunismus ve svých výbojích.

„L’Osservatore Romano“ cituje významný list a podotýká k tomu:

> „‚Týdeník ‚Times’ ve svém čísle ze 6. března 1956 uvádí, že v Číně bylo po pětiletém komunistickém panství zavražděno 20 milionů lidí a dalších 23 milionů je drženo v pracovních táborech.“[175]

Na závěr si ještě uvedeme názory velkých církevních Otců i smysl, který dávají křesťanské lásce k bližnímu. Jako pramene používáme dějin katolické Církve, sepsaných jezuity R. Llorcou, Garcíou Villosladou a F. J. Montalbánem, které nelze v žádném ohledu podezírat z protižidovství a dáváme jim přednost i proto, že se omezují na souhlasné následování směru ostatních historiografů Církve svaté. V jejich díle se říká doslova:

> „5. Velké postavy křesťanské lásky v Orientě. Uprostřed tak křesťanského prostředí není nijak zvláštní, že se některé postavy vyznamenaly svou horlivou blíženeckou láskou k chudým a potřebným, a tím také silně přispěly k podpoře takového ducha. Protože je nemožné zde všechny vyjmenovat, uvádíme alespoň některé, jež prosluly v V. a VII. století.“

Poté, co jezuitští autoři zmínili svatého Basilia, popisují postavu dalšího velkého církevního Otce, Jana Zlatoústého (Chrysostoma): „Neméně proslul i Jan Zlatoústý jako velký podporovatel křesťanské lásky k bližnímu.“ Dále pak líčí řadu jeho skutků blíženecké lásky, a uvádějí dva jiné velké církevní Otce, milánského biskupa svatého Ambrože a svatého Jeronýma. O prvním říkají následující:

---

[175] *L’Osservatore Romano* z 19. dubna 1956, str. 877-878.

„6. Velké postavy lásky k bližnímu na Západě. Svatý Ambrož je povždy vzorem katolického biskupa. Není proto nijak překvapující, že je také nejdokonalejším příkladem blíženecké lásky a dobročinnosti.“

Jezuité pak vypočítávají činy, dosvědčující jejich sdělení, že Svatý Ambrož byl dokonalým příkladem křesťanské lásky k bližnímu. Ohledně svatého Jeronýma autoři poznamenávají, že

„světec, který dobře znal vznešenou společnost Říma s jejími světlými i temnými stránkami, nám zanechal nejpřekvapivější příklady křesťanské lásky k bližním.“[176]

V dané souvislosti citují jezuité díla Liese a Řehoře Naziánského, která jsou jako prameny zcela korektní.

Nyní se podíváme, co klasický izraelitský historik Graetz, jehož díla jsou v židovských kruzích považována za zcela spolehlivá, uvádí o Janu Zlatoústém, svatém Ambroži a svatém Jeronýmovi, kteří jsou katolickými dějepisci pokládáni za následování hodný příklad křesťanské lásky k bližnímu.

Ve svém díle „Dějiny Židů“, jehož vlastnictví si každý vzdělaný Hebrej považuje za čest, říká Graetz doslova se zřetelem na strašný boj, který tehdy zuřil mezi Církví svatou a Židovstvem:

„Největšími fanatiky byli v té době Jan Zlatoústý z Antiochie a Ambrož z Milána, kteří Židy bezuzdně a nevybíravě napadali.“

Poté Graetz vypočítává jednotlivé činy Jana Zlatoústého proti Hebrejcům, jimž věnuje plnou čtvrtinu dotyčného svazku. Ohledně činnosti svatého Ambrože tam říká doslova:

„Ambrož z Milána byl bouřlivý důstojník, v teologii zcela nevzdělaný, kterého jeho proslulost v Církvi jako neurvalce pozdvihla do stavu biskupa. (!) Po celou dobu vystupoval co nejostřeji proti Židům.“[177]

A ve věcném rejstříku druhého svazku (str. 638 a 641) shrnuje Graetz daný předmět velice výmluvně: „Ambrož, jeho fanatismus vůči Židům“ a „Zlatoústý, jeho fanatismus vůči Židům“. Pokud jde o dalšího velkého církevního Otce a symbol křesťanské lásky k bližnímu, svatého Jeronýma, pak v hebrejských kruzích tak autoritativní Graetz cituje na zdůraznění světcovy pravověrnosti doslova:

„A kdybych měl zapotřebí nějak vyjevit své pohrdání jedinci i národem, pak musím říci, že k Židům cítím nenávist, jakou je nemožné slovy vyjádřit.“

Uznávaný židovský historik hned vzápětí vykládá:

„Řečené krédo nenávisti vůči Židům nebylo osobním míněním jednotlivého autora, nýbrž orákulum pro celé křesťanstvo, přijímající horlivě spisy církevních Otců, uctívaných za světce. Později se tímto krédem vyzbrojili proti Židům králové, národy, křižáci i pastýři duší… Byly vynalezeny nástroje k jejich mučení a zřizovány ponuré hranice k jejich upalování.“[178]

---

[176] Llorca, Villoslada, Montalbán, *Historia de la Iglesia Católica*, Madrid 1956, svazek II.

[177] H. Graetz, *History of the Jews*, vydání Jewish Publication Society of America, Philadelphia 5717, 1956, svazek II, str. 613-614.

[178] Tamtéž, sv. II, str. 625-626.

Z popisu symbolů křesťanské lásky k bližnímu Jana Zlatoústého, svatého Ambrože a svatého Jeronýma dobře vidíme, že jejich blíženecká láska **nijak nevylučovala** energický a nesmiřitelný postoj vůči Židům a „Satanově synagoze“. Tento boj se stal velmi důležitou součástí jejich svatého života a také nás tím učí, že **křesťanská láska k bližnímu nesmí být konána v prospěch mocností zla, které jsou totožné zejména se Židovstvem**. Na druhé straně je pravdou, co říká izraelita Graetz, že to bylo jednomyslným učením církevních Otců. Kdo by se hlouběji zajímal o dané téma, může se o něm poučit přímo v jejich dílech. Zjistí tam, že všichni rázně Židy odsuzovali, odvážně a bez váhání bojovali proti nepříteli lidstva, jak je výstižně nazývá svatý Pavel.

My katolíci víme, že jednomyslný názor církevních Otců ohledně učení je v mnoha případech závazným vodítkem postojů pro všechny věřící a bez výjimky napodobení hodným příkladem.

Ovšem pouze příklad Jidáše Iškariotského může vysvětlit okolnost, že se za katolíky označují mnozí duchovní, kteří však slouží více „Satanově synagoze“, než Církvi, a snaží se nám vnucovat falešná pravidla morálky a křesťanské blíženecké lásky, aby nám tak svázali ruce a zabránili v účinném boji proti Židovstvu a jeho náhončím, zednářstvu a komunismu.

X. KAPITOLA

* Židé zabíjejí křesťany a pronásledují apoštoly *

Od samotného vzniku Církve jí Židovstvo vyhlásilo boj na život a na smrt bez jakéhokoli důvodu, bez vyzvání i bez toho, že by v prvních třech stoletích Církev na násilí odpovídala násilím.

Židé tím nejodpornějším způsobem zneužívali dobromyslnosti a mírnosti prvních křesťanů, kteří se v boji se svým smrtelným nepřítelem omezovali na dobře podložené vysvětlování a poučování, zatímco od druhé strany trpěli pomlouváním, žalářováním, zabíjením a všemožným pronásledováním. Nepřítel začal nespravedlivým a hrůzným zavražděním Pána Ježíše, po němž následovalo umučení Štěpána, které nám Písmo ve Skutcích apoštolských líčí v celé hrůznosti od naplánování zločinu v synagoze přes podplácení, lživé a jedovaté obžaloby včetně používání falešných svědků až po zavraždění světce Židy ukamenováním, přičemž se Štěpán nedopustil žádného jiného zločinu, než kázání pravé víry.[179] Svatý Štěpán se stal prvním mučedníkem křesťanství a izraelité měli pochybnou čest být prvními, kteří prolili křesťanskou krev po usmrcení Ježíše.

Samotné Písmo v XII. kapitole (1-3) Skutků apoštolských zvěstuje, jak král Herodes vztáhl ruce,

> „1. ... aby soužil mnohé z církve. 2. I dal usmrtit mečem Jakuba, bratra Janova,
> 3. a vida, že se to líbí Židům, dal zajmout i Petra.“

Avšak Hebrejci, stále ještě nespokojeni zavražděním předního světce vznikajícího křesťanstva, pustili se do krutého pronásledování, které se zvrhlo v strašlivé krveproli-

[179] *Písmo svaté* (*Skutky apoštolské*), VI, 7-15 a VII, 54-59.

tí, jež dalo nebi první mučedníky, jak nám o tom vypráví Písmo v Skutcích apoštolských. Pronásledování se před svým obrácením účastnil i Šavel, pozdější Pavel,[180] a to s horlivostí, kterou sám popisuje ve svém listu Galatům (I, 13) následujícími slovy:

„13. Vždyť přece jste slyšeli o někdejším životě mém v židovství, že jsem nadmíru pronásledoval církev Boží a ji hubil.“

Židé se Bohu nelíbí, říká jasně svatý Pavel.

Jak je samozřejmé, Hebrejci s mimořádnou neúnavností pronásledovali apoštoly a první vůdce Církve, o čemž podává svědectví Svatý Pavel v prvním listu Thessalonickým (II), kde také kategoricky tvrdí, že „Židé se Bohu nelíbí“. Říká tam doslova:

„14. Neboť vy, moji bratři, stali jste se následovníky církví Božích, které jsou v Judsku v Kristu Ježíši; totéž zajisté utrpěli jste od svých soukmenovců, jak i oni od Židů. 15. Ti totiž i Pána Ježíše zabili, i proroky, a nás pronásledovali; Bohu se nezalibují a všem lidem se stavějí na odpor.“

Je tedy zcela falešné tvrzení, že se Bohu líbí Židé, kteří Krista neuznali jako Mesiáše, stejně jako duchovní, jež s nimi spolupracují na ochromení obranyschopnosti katolického lidu proti židovské mocichtivosti a její revolucionářské činnosti.

Je vůbec možné, že by si tito židomilní duchovní činili nárok na pravdu a tím obviňovali ze lži svatého Pavla, když tvrdil, že Židé nejsou Bohu milí? Ať už je tomu nakonec jakkoli, vidíme zcela jasně, že mocnosti zla, děti ďábla, jak je nazýval Kristus, tvořící podstatnou součást „Satanovy synagogy“, nemohou být Bohu příjemné.

Židé apoštoly také velmi často žalářovali. V Skutcích apoštolských máme potvrzeno, že židovští kněží sadúcejové spolu s chrámovou vrchností vložili ruce i na Petra s Janem, a uvrhli je do vězení.[181] V kapitole V se líčí následující:

„17. Tu povstal velekněz a všickni, kteří drželi s ním, to jest strana sadúcejská; byli naplněni řevnivostí. 18. Vztáhli ruce na apoštoly a vsadili je do veřejného vězení.“

V tomto Židy rozpoutaném pronásledování prvních vůdců Církve mimořádně vynikalo svou nesmiřitelností právě to, které bylo vedeno proti Pavlovi. Skutky apoštolské (IX) o tom zaznamenaly:

„22. Ale Šavel si počínal statečněji a statečněji a uváděl v rozpaky Židy, kteří bydleli v Damašku, dokazuje, že tento jest Vykupitel. 23. Když pak minulo několik dní, uradili se Židé vespolek, že ho zabijí.“

Když poté Pavel a Barnabáš rozprávěli v Antiochii se Židy o náboženských otázkách, ti ukončili debatu svým obvyklým nesnášenlivým fanatismem a jako argument použili násilí. Skutky apoštolské (XIII) o tom říkají:

„50. Ale Židé popudili (některé) proselytky vznešené i přední měšťany a vzbudili pronásledování proti Pavlovi a Barnabášovi; i vyhnali je ze svých končin.“

Poté se ve XIV. kapitole téže knihy Písma potvrzuje, co se stalo v městě Ikoniu po další teologické debatě Pavla a Barnabáše se Židy:

[180] *Písmo svaté* (*Skutky apoštolské*), VIII, 1-3; XXII, 4-5 a XXVI, 10-11.
[181] *Písmo svaté* (*Skutky apoštolské*), III a IV, 1-3.

„4. Obyvatelstvo města se rozštěpilo; jedni byli při Židech, druzí při apoštolech. 5. Když však pohané a Židé se svými náčelníky se shlukli, aby je ztýrali a ukamenovali, 6. oni to seznavše, utekli do měst lykaonských, do Lystry a do Derbe i do (celého) okolí, a kázali tam evangelium. 18. Ale přišli tam Židé z Antiochie a Ikonia a přemluvivše zástupy, kamenovali Pavla a vyvlekli ho ven z města, myslíce, že zemřel."

Vidíme tedy, že v oněch dnech již bylo rozdělení zcela zřejmé: na jedné straně apoštolové, tj. křesťané, na druhé pak ostatní, tj. Židé.

Nový zákon Písma svatého používá ve svých knihách již slova „Židé" k označení těch příslušníků starého vyvoleného národa, kteří zabili Božího Syna a bojovali proti jeho Církvi, neboť ti, kteří se obrátili na víru Spasitelovu, nebyli Židé, nýbrž křesťané. Židé, kteří i v našich časech nadále Církev pronásledují a hrozí ovládnout a zotročit lidstvo, jsou potomci právě těch Židů, kteří byli již Novým zákonem označeni za nejhorší nepřátele Krista a jeho Církve. Duchovně nemají nic společného se starým vyvoleným lidem Božím biblických dob. Vyvolený národ se Bohu líbil.

Avšak Židé, kteří zapřeli svého Mesiáše, usmrtili jej, potírali křesťanství, ustavičně proti němu bojují a tvrdošíjně poslouchají své zločinné organizace, nejsou podle svatého Pavla Bohu příjemní.

V XVII. kapitole se vypráví, jak Pavel a Silas přišli do Thessaloniky, kde byla židovská synagoga:

„5. Ale Židé rozhorlivše se přibrali k sobě některé muže špatné z lidu pouličního a způsobivše hluk pobouřili město; i postavili se k domu Jásonovu a hleděli je vyvést před lid, 6. nenalezše jich však, vlekli Jásona a některé bratry k náčelníkům města křičíce: ‚Ti, kteří pobuřují svět, přišli také sem, 7. a Jáson je přijal; a ti všichni jednají proti ustanovením císařovým pravíce, že králem jest jiný, a to Ježíš.' 8. I rozrušili lid a náčelníky města, kteří to slyšeli; 9. ale oni dostavše rukojemství od Jásona i ostatních, propustili je."

Uvedené pasáže Písma svatého jasně dokazují, že Židé byli jedinými nepřáteli vznikajícího křesťanství a že všude křesťany nejen přímo pronásledovali, ale také se pomlouváním snažili proti nim popouzet pohanské národy – a co je ještě závažnější – i úřady římské říše. Z předchozí pasáže Apoštolských skutků je zřejmé, jak Židé používali pomluv, aby zločinně obrátili tehdy nepřemožitelnou moc římské říše proti Církvi svaté v tom smyslu, že křesťané uznávají jiného krále na místě císaře, což byl zločin, který římské císaře a jejich okolí přiváděl k zuřivosti, takže tento druh zrady na cézarovi měl za následek okamžitý trest smrti. Je tedy nepochybné, o co usilovali izraelité, užívající po mnoho let pomluv a veškeré své jedovatosti. Avšak dlouho se jim nedařilo poštvat římskou říši na křesťany a uspěli až po mnohém naléhání u císaře Nera.

Byl také podniknut pokus popudit římské panovníky proti Pavlovi, jak dokazuje následující pasáž (XVIII) Skutků apoštolských:

„12. Když však prokonzulem v Acháji byl Gallio, Židé povstali jednomyslně proti Pavlovi, přivedli ho před soudnou stolici 13. a pravili: ‚Tento navádí lid, aby ctil Boha proti zákonu.' 4. Ale když se Pavel chtěl ozvat (proti tomu), Gallio řekl Židům: ‚Muži (Židé), kdyby běželo o nějaké bezpráví nebo o bídný zločin, slušně bych vás vyslyšel; 15. jsou-li to však hádky o slově, o jménech a o zákoně vašem, vizte sami; já nechci být soudcem o těch věcech.' 16. A odehnal je od soudné sto-

lice. 17. A tu všichni uchopili Sosthena, představeného synagogy, a bili ho před soudnou stolicí, ale Gallio nic na to nedbal.“

Tato pasáž Písma nám jednak ukazuje religiózní snášenlivost římských úřadů a jejich naprostý nezájem o nějaké nevražení na křesťany, jednak že to byli Hebrejci, kteří neustále hledali možnost, jak poštvat proti nim vládce římské říše, byť i zatím bezúspěšně. Poté, když jejich ničemný pokus selhal, zakončili Židé jako skuteční pomatenci celou věc všeobecnou a zuřivou rvačkou. … Nešťastným objektem hebrejského amoku se stal představený synagogy Sosthenes. O pravdivosti této události nelze samozřejmě ani v nejmenším pochybovat, protože se jedná o doslovnou citaci z Nového zákona.

Je proto snadno vysvětlitelné, že taková smečka zuřivých vlků, vypuštěná při vítězství komunistické revoluce a navíc vybavená plnou mocí, rozpoutala tak neuvěřitelné krveprolití a nechala téci proudem křesťanskou i pohanskou krev, až se nakonec Sovětský svaz i satelitní státy začaly drolit, a to všechno bez sebemenší úcty před čímkoli, dokonce ani ne před rabínskou důstojností, jak dokazuje výše citovaný případ nebohého Sosthena. To všechno je mimo jakoukoli pochybnost, a Židé jsou a zůstanou stejní.

V Skutcích apoštolských nám apoštol Lukáš vypráví o dalším pronásledování Pavla. Při čtení jeho popisu počínání Židů máme pocit, jako by byl napsán dnes; za téměř dva tisíce let se podle všeho nic nezměnilo. V kapitole XXI apoštol vypráví o pobytu světce v Jeruzalémě:

„27. Když však se dokonávalo sedm dní, Židé z Asie, uzřevše ho ve chrámě, pobouřili všechen lid a vztáhli naň ruce křičíce: 28. ‚Muži Israelité, pomozte, to jest ten muž, který všecky učí proti lidu i proti Zákonu a místu tomuto, a mimo to i pohany uvedl do chrámu a poskvrnil toto místo svaté.’ 30. I pohnulo se celé město a povstal shon lidu. A uchopivše Pavla táhli ho ven z chrámu, a hned byly brány zavřeny. 31. Když ho však chtěli zabít, došlo tisícníka čety ohlášení, že se bouří celý Jeruzalém. 32. Ten pojav ihned vojáky a setníky, sběhl k nim; ale oni uzřevše tisícníka a vojáky, přestali bíti Pavla.“

Tato pasáž Nového zákona nám ukazuje, jak Židé Pavla obvinili, že „všechny pobuřuje proti lidu“, tj. ukazovali jej nepravdivě jako nepřítele národa, aby tím ospravedlnili jeho zabití. O více než devatenáct století později, když chtěli Židé v Sovětském svazu a komunistických zemích někoho zlikvidovat, obvinili jej z nepřátelství k lidu a dělnické třídě. **Za zhruba dva tisíce let se tedy ani v tom nejmenším nezměnili.** Svatého Pavla nespravedlivě obvinili, že káže proti chrámu, stejně jako v pozdějších monstrprocesech obvinili své budoucí oběti, že podrývaly Sovětský svaz resp. proletářský stát. Nakonec pak Židé ještě apoštola obvinili, že uvedl pohany do chrámu a tím poskvrnil posvátné místo, neboť v oněch dnech byl chrám pro pohany nepřístupný stejně tak, jako se Židovstvo dodnes pokládá za nepřístupné pro lid jiné rasy.

Tehdy nechávali nové proselyty před branou, tedy vně chrámu. Nyní, jak říkají, přijímají v některých zemích nové proselyty k židovství, ale **rovněž je zůstavují před branami tím, že je pomocí klamu nechávají vstoupit pouze do svých periferních organizací, a nikdy ne do skutečných synagog židovského společenství**. – Také zde jde o metody, které zůstaly naprosto stejné.

Tatáž kniha Písma svatého (XXII) vypráví, že když tisícník Pavlovi dovolil promluvit k revoltujícím Židům, aby je umírnil, stalo se následující:

„22. Poslouchali ho však až do tohoto slova. Ale tu pozdvihli svého hlasu, řkouce: ‚Pryč ze země s takovým (člověkem); neboť nepřísluší mu žít.' 23. A oni křičeli a svá roucha odvrhovali a prachem do vzduchu házeli.“

Zde tedy již vidíme opravdu posedlé, kteří pak o staletí později během židovsko-komunistického teroru likvidovali své nešťastné oběti s použitím bezmezné brutality.

Vyprávění Skutků apoštolských poté v XXII. kapitole pokračuje:

„30. Druhého dne však (římský tisícník), chtěje zvědět jistotu o tom, z čeho jej (Pavla) obviňují, dal ho odvázat a přikázal, aby se sešli velekněží a celá rada, vyvedl Pavla a postavil ho před nimi...“ (Kap. XXIII) „6. Věda pak (Pavel), že jedna část soudců jest ze saducejů a druhá z farizejů, zvolal ve veleradě: ‚Bratři, já jsem farizejem a synem farizejů; a pro (tu naději) na vzkříšení z mrtvých jsem souzen.' 7. A když to pověděl, rozbroj povstal mezi farizeji a saduceji a shromáždění se rozštěpilo. 8. Neboť sadúcejové praví, že není vzkříšení ani anděla, ani ducha, farizejové však vyznávají obé. 9. I stal se křik veliký, a někteří zákoníci strany farizejské povstavše přeli se řkouce: ‚Nic zlého neshledáváme na člověku tomto; což jestli duch mluvil k němu nebo anděl?'“

Opravdu báječná šablona, která v zájmu věci může být používána na vnitřní názorové spory židovských stran a sekt. Lze tak činit velice účinně, zná-li se tajné nitro židovství, které k dosažení určitých politických cílů dovoluje vyhnout se mystifikaci bojovými manévry, jež jsou často jen předstírané.

Po vylíčení prudkého boje, který vzplál mezi zmíněnými židovskými vůdci a donutil římského velitele vyslat své vojáky, apoštol pokračuje (XXIII) ve vyprávění události:

„12. Když však se rozednilo, někteří Židé se srotili a zapřísáhli se, že nebudou pít ani jíst, dokud Pavla nezabijí. 13. Bylo pak více než čtyřicet těch (mužů), kteří se tak spikli. 14. Ti přišedše k velekněžím a starším řekli: ‚Slavnostně jsme se zapřísáhli, že ničeho neokusíme, dokud nezabijeme Pavla. 15. Proto nyní ohlaste vy s veleradou tisícníkovi, aby ho k vám přivedl, jako byste chtěli důkladněji vyšetřit jeho záležitost; my pak jsme hotovi ho usmrtit, prve než se (k vám) přiblíží'.“

Zločinný plán překazila velitelova prozíravost, který Židy velmi dobře znal, a proto odeslal Pavla pryč v doprovodu silné vojenské stráže. Verš 25. vypráví, že se velitel obával, aby Židé Pavla nezabili a on sám nebyl pomluven, že od nich přijal peníze.

Tato poučná pasáž Písma jasně ukazuje, že Židé jako podvodníci již v době apoštola Pavla hrozili hladovkou, když se domluvili, že nebudou jíst ani pít, dokud jej nezabijí. Skutky apoštolské již neříkají, zda po apoštolově záchraně velitelovou prozíravostí stávkující Židé svou přísahu skutečně dodrželi až k smrti hladem. Mlčení Skutků apoštolských v této věci nám však dovoluje domnívat se, že stejně jako tomu bývá obvykle u hladovkářů naší doby, našli si i hebrejští komedianti po selhání svého záměru nějakou vhodnou záminku k ukončení stávky.

Na druhé straně vidíme, že již v oněch dávných dobách Židé praktikovali zavraždění vězněného při převozu z jednoho místa na druhé. Dále je příběh poučný v tom, že dobře ukazuje, jak se dokonce i Římané obávali pomlouvání se strany Židů, které bezpochyby znali jako skutečné mistry tohoto zlopověstného umění.

K poznání neblahé činnosti Židovstva i jeho způsobu jednání rozhodně není zapotřebí proslulých „Protokolů sionských mudrců“. Bohatě k tomu postačí učení Písma

svatého i ostatní spolehlivé a nesporné dokumenty, které často pocházejí z až nečekaných hebrejských pramenů. Poté, co byl Pavel předveden před místodržícího Festa, vyprávějí Skutky apoštolské (25) dále:

„2. I předstoupili před něho velekněží a přední Židé s obžalobou proti Pavlovi 3. a snažně si na něm žádali jako milost vůči Pavlovi, aby ho dal přivést do Jeruzaléma; strojilit' úklady, aby ho na cestě usmrtili. 4. Ale Festus odpověděl, že Pavel jest ve vazbě v Cesareji, on pak sám že vbrzku odjede. 5. ‚Ti tedy z vás,' vece, ‚kteří mají moc, sestupte se mnou a je-li na tom muži nějaká vina, žalujte na něj.' 7. Když přišel, obstoupili ho Židé, kteří přišli z Jeruzaléma, a vedli proti němu mnoho, a to těžkých žalob, které nemohli dokázat, 8. neboť Pavel se hájil (řka): ‚Neprohřešil jsem se ničím ani proti zákonu židovskému, ani proti chrámu, ani proti císaři'."

Abychom správně pochopili celou tu hroznou tragédii, musíme mít stále na mysli, že Pavel byl zbožný a milostí Boží osvícený muž, který je hoden být považován za jednoho z největších světců křesťanství. Židé se svou charakteristickou špatností a pomatenou neústupností se na něj rozlítili, jak popisují výše uvedené pasáže Písma. Problém se přiostřil ještě tím, že své vražedné plány a bezbožné instinkty dávali najevo nejen Židé z Palestiny, ale z nejrůznějších částí světa, a to nejen sekta farizejů, nýbrž i jejich odpůrci saducejové.

Nebyli to žádní jednotlivci bez důstojnosti a významu, nýbrž velekněží, zákoníci, přední osobnosti a nejosvícenější mužové Izraele – nicméně všichni jako přistřiženi podle jednoho mustru.

Nový zákon nás ve výše citovaných pasážích učí rozpoznávat nebezpečí, které pro lidstvo znamená moderní Židovstvo, jehož hanebnost překračuje všechno, co si ostatní národy vůbec dokážou představit. Proto je papežové a koncily často nazývali „špatnými Židy" a toto slovo také spolu s dalšími výmluvnými výrazy figuruje i v liturgii a obřadech Církve svaté, což nás katolíky chrání před upadnutím do ještě horší nevědomosti o hrozné mravní zkaženosti našeho tisíciletého nepřítele i před porážkou skrze jeho lstivé a klamné manévry.

Významné také je, že v líčení špatnosti tohoto plemene zmijího, jak je nazval náš Pán Kristus, se Písmo svaté přesně shoduje se spisy církevních Otců, vypracovanými staletí poté, s předpisy nejrůznějších církevních koncilů, s procesy svaté inkvizice, jakož i s výrazy v Mohamedově koránu, s názory Martina Luthera, stejně jako s obviněními, vznesenými v nejrůznějších zemích znalci problematiky, ať už to byli katolíci, protestanti, pravoslavní a dokonce i bezvěrci jako Voltaire či Rosenberg. Aniž by se předem smlouvali, všichni v posledním tisíciletí jednohlasně a zcela shodně pranýřovali neobyčejnou špatnost a zlobu Židů. Tím je prokázáno, že pro ostatní národy tak nebezpečná zloba a neupřímnost Židů je bohužel potvrzenou a nezvratnou skutečností.

Apoštol Matouš šířil slovo Boží nejprve v Makedonii, poté v Judeji, a obrátil mnohé na víru v Ježíše Krista svými kázáními a zázraky. Židé něco takového nemohli strpět a proto Matouše kamenovali tak, že jej bezmála usmrtili a posléze 24. února sťali.[182]

[182] Podle svatého Jeronýma v katalogu od Adricomia, zmínka je rovněž v Bibli podle Scia, str. 670, sl. II. Další verze o apoštolově konci, uvedená v pramenech, klade místo jeho smrti do Egypta nebo Etiopie. Vzhledem k Židy rozpoutanému celosvětovému pronásledování křesťanů se nám zdá první verze pravděpodobnější a proto i příslušné prameny uvádíme na prvním místě.

XI. KAPITOLA

∗ **Římské perzekuce byly vyvolány Židy** ∗

Již v předcházející kapitole jsme se zabývali studiem nejrůznějších pokusů Židů o podněcování římských úřadů proti apoštolu Pavlovi. Obviňovali jej, že je proti císaři a že místo něho uznává jiného krále, tedy Ježíše. O těchto intrikách a pomluvách existuje nezpochybnitelný dokument, kterým je Nový zákon Písma svatého. Zmíněné pokusy poštvat římskou moc proti křesťanství následovaly jeden za druhým, i když po nějakou dobu bez úspěchu.

Je historicky prokázanou skutečností, že Římané byli v náboženských záležitostech snášenliví a rozhodně nijak nepřátelští vůči křesťanům, jak kromě Pilátova postoje prokazují i příznivé intervence říšských úřadů ohledně židovského pronásledování apoštola Pavla a prvotních křesťanů.

Velice výmluvná je následující skutečnost, zaznamenaná Tertullianem a Orosiem. Autoři zpráv konstatují, že kvůli hebrejským snahám o pronásledování křesťanů vydal císař Tiberius zákon, hrozící trestem smrti tomu, kdo by obviňoval křesťany.[183]

V devátém roce své vlády přikázal císař Claudius všem Židům opustit Řím, protože podle svědectví Flavia Josefa přiměli jeho ženu Agrippinu k přijetí židovských obyčejů. Na druhé straně pak Suetonius píše, že neustálé nepokoje a vzpoury Židů byly podnětem k pronásledování křesťanů.[184]

Vidíme tedy, že pohanský císař Claudius se až dosud choval tolerantně vůči křesťanům; protože byl na druhé straně znechucen ustavičnými rebeliemi Židů, vypověděl je z Říma. O této skutečnosti nás zpravují i Skutky apoštolské.[185] Jde o klasickou ukázku sklonu Židů k využívání svého vlivu na trůn; v tomto případě se pomocí kontrolování císařovny snažili ovlivňovat i samotného císaře. Přidržovali se přitom mocichtivého výkladu biblické Knihy Ester, které se podařilo stát se perskou královnou a tím získat rozhodující vliv na krále. V případě císaře Claudia však jejich pokus selhal a uspěli až u Nera, kdy se jim podařilo sblížit jej s Židovkou jménem Popeja, která se pak stala jeho milenkou a podle některých hebrejských letopisců skutečnou císařovnou Říma.

Církevní Otec Tertullian ve svém díle „Scorpiae“ říká: „Synagogy Židů jsou zdrojem pronásledování křesťanů.“ Tentýž autor v díle „Ad Nationes“ uvádí: „Od Židů vycházejí všechny pomluvy křesťanů.“

Na počátku Neronovy vlády ještě přetrvávala snášenlivost vůči křesťanům; později však císař ustoupil ustavičným intrikám své židovské milenky Popeji, která je také označována za autorku myšlenky, že křesťané jsou odpovědni za velký požár Říma, čímž bylo odůvodněno jejich hrozné pronásledování ze strany římských úřadů.

V souvislosti s pronásledováním bezbranných křesťanů Římany nám známí jezuité R. Llorka, G. Villoslada a F. J. Montalbán sdělují následující:

---

[183] Tertullianus, *In Apologet*, kniha V, a dále Orosius, kniha VII, kap. II.
[184] Chronologie podle Sciova vydání *Bible*, str. 662, sl. II, Adricomio.
[185] *Skutky apoštolské*, XVIII, 2.

„Židé byli nejaktivnějšími elementy v podněcování nenávisti veřejnosti vůči křesťanům, které považovali za padělatele mojžíšského zákona. ... Zmíněná činnost Židů musela mít pozoruhodný vliv, neboť je známo, že již za Neronových časů se křesťané v Římě těšili značné vážnosti a ohledně umučení Petra a Pavla kolovalo přesvědčení, že byli usmrceni kvůli řevnivosti Židů.

Když však Židé vyvolali ve společnosti obecnou nenávist, je již pronásledování křesťanů Neronem vcelku pochopitelné. Protože jsou prý schopni jakéhokoli zločinu, byli křesťané označeni za původce hrozného požáru Říma; nebylo příliš těžké o tom lid přesvědčit.“[186]

Obvinění křesťanů bylo samozřejmě nepravdivé. Židé o nich dokonce rozšiřovali pověsti, že prý při svých obřadech pojídají děti,[187] což u římských úřadů i lidu přirozeně vyvolalo rozhořčení. **Nakonec pak dosáhly svého cíle neustálé intriky, nepřetržitý proud pomluv a popichování proti bezbranným křesťanům, živené v celé římské říši měsíc co měsíc a rok za rokem tisícovkami Židů. Tak se jim podařilo obrátit nesmírnou moc římské říše proti vznikajícímu křesťanství a proměnit ji v barbarskou touhu po ničení a zabíjení, jakou dějiny lidstva až do té doby nepoznaly.**

V zájmu obhajoby pravdy si nyní uvedeme svědectví autorizovaného židovského pramene, proslulého rabína Wienera, který ve svém díle „Židovské předpisy o pokrmech“[188] přiznává, že Židé byli podněcovateli pronásledování křesťanů v Římě:

„Všimněme si, že r. 65 našeho letopočtu za vlády Nera, kdy Řím měl za císařovnu Židovku Popeju a Žida jako prefekta města, **začal věk mučedníků**, který pak trval po 249 let.“

V hebrejském podněcování Římanů proti křesťanům se angažoval dokonce i v dějinách synagogy tak vynikající rabín, jakým byl proslulý Jehuda, jeden z autorů Talmudu, který patří k posvátným knihám a pramenům náboženství moderního Židovstva:

„Jehudovi se podařilo r. 155 vymoci na Římanech rozkaz, podle nějž měli být všichni křesťané v Římě obětováni, a na jehož základě jich také bylo mnoho tisíc zabito. Mučiteli a katy papežů Gaia a Marcelina byli osobně Židé.“[189]

Po tři století křesťané hrdinsky odolávali, aniž by na násilí odpovídali silou. Když pak po oné hrozné době křesťané v římské říši zcela zvítězili obrácením císaře Konstantina a přijetím křesťanství za státní náboženství, je jenom samozřejmé, že Církev i křesťanské národy začaly používat i síly všude tam, kde byla jejich víra ohrožována zhoubnou činností mocichtivého a spikleneckého Židovstva.

Zbabělci, kteří v současné situaci kapitulují před „Satanovou synagogou“ ze strachu před represemi, by si měli co nejdříve uvědomit, že jim ani zdaleka nehrozí tak strašné nebezpečí, jakému byli vystaveni nejprve Pán Ježíš Kristus a po něm apoštolové i první křesťané, kteří vzdorovali nejen mocnému Židovstvu, ale i tehdy zdánlivě nepřemožitelné síle římské říše. K těmto dvěma nebezpečím ještě navíc přistupoval vnitřní roz-

[186] Llorca, Villoslada, Montalbán, *Historia de la Iglesia Católica*, uvedené vydání, svazek I, str. 172-173.

[187] Ricardo C. Albanés, cit. dílo, str. 435.

[188] Rabín dr. Wiener, *Die jüdischen Speisegesetze*, uvedeno u: Ricardo C. Albanés, cit. dílo, str. 435.

[189] Dr. A. Rohling, *Die Polemik und das Menschenopfer des Rabbinismus* (*Lidské oběti rabinismu*), Paderborn 1883, uvedeno u: Ricardo C. Albanés, cit. dílo, str. 435.

vrat, který v křesťanstvu vyvolávali Židé pomocí své „páté kolony", šířící gnosticismus a další rozkladné bludy.

Je třeba vzít v úvahu, že vzdor mnohem obtížnější a tragičtější situaci než je dnešní, se Církev svatá tehdy uchránila jen tím, že dobyla naprostého vítězství nad svým smrtelným nepřítelem. Podařilo se jí to proto, že mohla počítat s duchovními pastýři, kteří vždy obstojí, nikdy neztratí odvahu a neuzavřou hanebný spolek s mocnostmi ďábla. Takoví duchovní vůbec nepomysleli na spolupráci s nimi, ani na politickou kapitulaci a na tzv. poklidné soužití, jež je oblíbeným chytráctvím zbabělých duchovních a pohůnků nepřítele, který dnes usiluje o to, aby Církev svatá se svými pastýři vydala Kristem jí svěřené ovečky spárům vlka k nezměrné škodě své i víry věrných katolíků.

IV. část
„Pátá židovská kolona" v kléru

I. KAPITOLA

* Křesťanství rdousící chobotnice *

Zednářsko-jakobínské revoluci se podařilo zničit křesťanství stejnou metodou, která nyní tak mocně vítězí, tj. židovsko-komunistickou revolucí, neboť katolická Církev a celé křesťanstvo bojovaly pouze proti chapadlům chobotnice (komunistické straně, revolučním seskupením a v několika případech jako ve Španělsku i proti zednářstvu), přičemž vlastní **mocná hlava zůstala nedotčena**. A právě proto si nestvůra vytvořila nespočetné údy, které se po případném odtětí mohly vždy obnovovat a pak znovu ještě účinněji používat, až se jí nakonec podařilo zotročit polovinu křesťanského světa a nyní se chystá učinit totéž se zbytkem lidstva.

Nepřetržité úspěchy židovsko-zednářských a židovsko-komunistických revolucí od konce 18. století až do dnešní doby měly svou příčinu hlavně v tom, že ani katolická Církev, ani odloučené církve nebojovaly dost účinně proti „páté židovské koloně", která se do jejich lůna vloudila.

„Pátou kolonu" představují potomci Židů, kteří se v minulých stoletích obrátili na křesťanství a navenek nadšeně vyznávají a dodržují Kristovo učení, ovšem potají zachovávají své židovské náboženství a vskrytu vykonávají židovské rituály. Za tím účelem se organizují ve společenstvích a tajných synagogách a již po staletí pronikají do křesťanských společností, aby se jich zmocnili zevnitř. Z toho důvodu všude rozsévají bludy, názorové rozdíly a nesváry, a dokonce se pokoušejí zmocnit kléru v různých církvích křesťanů. Při tom všem se všude **snaží protlačovat kryptožidovské křesťany do kněžských seminářů**, aby pak mohli dosáhnout čestných úřadů v katolické Církvi a poté i v **disidentských církvích, na jejichž odštěpení tito tajní Židé měli a mají vždy tak velký vliv**.

Když římská Církev, papežové a ekumenické koncily po tisíc let středověku účinně bojovali proti Židovstvu a především proti „páté koloně“, byla také tehdy úplně poražena a rozbita odbojná hnutí, zorganizovaná k rozštěpení a zničení křesťanstva. Tak tomu bylo od Konstantina až do konce patnáctého století. Z důvodů, které si později podrobně ukážeme, už Církev svatá později bohužel nemohla tak účinně potírat „pátou kolonu“, tvořenou tajnými Židy, kteří se do ní infiltrovali jako věřící, duchovní a dokonce i jako církevní hodnostáři.

Tehdy již síla židovsko-revolučních hnutí stále mohutněla, až pak koncem osmnáctého století nabyla podoby nezadržitelné laviny.

Ve dvacátém století, kdy židovská prohnanost dosáhla své nejzazší hranice a katolíkům dává zapomenout na gigantický boj mnoha staletí, který byl veden mezi katolicismem a židovstvím, pokročili Židé vůbec nejdále ve svém plánu na ovládnutí světa. Pod židovsko-komunistickou diktaturou se jim podařilo bezprostředně zotročit třetinu lidstva.

Ve středověku papežové a koncily ještě dokázali rozbíjet židovsko-revolucionářská hnutí, jež se v křesťanstvu objevovala v podobě bludných učení a která **byla zdánlivě zaváděna křesťany, ale potají vždy Židy. Ti získávali upřímné a dobré katolíky pro vznikající kacířská hnutí tím, že jim je tak velmi obratně a nenápadně vemlouvali**.

Tajní Židé skrytě organizovali a kontrolovali hnutí, jež byla impulsem a tvůrcem zlých bludných učení, jako byli například kataři, pataréni, albigenští, husité, ilumináti a mnoho dalších.

Práce těchto do Církve Kristovy infiltrovaných Židů byla ulehčena jejich pokryteckým obrácením na křesťanství jich samých nebo jejich předků. K tomu účelu opouštěli svá židovská jména a přikládali si křesťanská, která si pak ještě okrašlovali příjmeními kmotrů. Tím se jim podařilo splynout s křesťanskou společností a zmocnit se jmen předních rodin Francie, Itálie, Anglie, Španělska, Portugalska, Německa, Polska i ostatních zemí křesťanské Evropy. Pomocí takového systému se Židům zdařilo proniknout do lůna křesťanství, aby je mohli dobýt zevnitř a zničit jádro jeho náboženských, politických a hospodářských zařízení.

Ve středověké Evropě existující síť skrytých Židů potají předávala židovskou víru z otců na syny, třebas i všichni navenek vedli křesťanský život a plnili své domy krucifixy i obrazy katolických svatých. Na veřejnosti obecně až pozoruhodným způsobem zachovávali křesťanský kult a jevili se jako ti nejzbožnější, aby na ně nepadlo sebemenší podezření.

Židovský systém pokryteckého obrácení na křesťanství s cílem dobýt křesťanskou citadelu a usnadnit ztrátu její jednoty byl přirozeně Církví svatou nakonec odhalen s příslušným rozhořčením a hněvem Svatých Otců, ekumenických i provinčních koncilů, stejně jako ve své víře upřímného duchovenstva. Skandál však především vyvolala skutečnost, že tito tajní Židé dodávali své syny do řadového duchovenstva i do klášterů, a to s tak dobrým výsledkem, že mnozí z nich dosáhli důstojenství členů kapitul, biskupů i dalších vysokých hodnostářů. Ekumenické i provinční koncily středověku horlivě potíraly Židovstvo a „pátou kolonu“, která pronikla do samotných řad duchovenstva; proto také nám zůstalo bohaté kanonické zákonodárství, určené k předcházení a bránění záludnostem nepřítele.

Nikoli pro pouhé potírání chapadel chobotnice, kterými byly ve středověku kacířské revoluce, nýbrž k boji se **samotnou hlavou**, jíž je Židovstvo, se tedy Církev uchylovala k různým prostředkům, mezi nimiž pro svůj význam vyniká inkviziční soud, tak pomlouvaný a démonizovaný židovskou propagandou.

Zmíněná organizace byla určena k mýcení bludařství a především skryté moci Židovstva, která bludaře vedla a povzbuzovala v rozkladné činnosti.

Díky inkvizici dokázala Církev svatá Židovstvo porazit a zadržet tak o několik století katastrofu, která se vznáší hrozivě nad lidstvem, neboť různá bludná učení byla již tehdy revolučními hnutími téhož dosahu a s týmiž požadavky jako bludy v nové době, které nejen bojují za zničení římské Církve, nýbrž i veškeré vladařské moci a rozbití stávajícího společenského řádu ve prospěch Židovstva, jež **bylo a je skrytým vůdcem dřívějších kacířských, poté zednářsko-jakobínských a konečně i dnešních židovsko-komunistických hnutí.**

Katoličtí duchovní, kteří se při zaslechnutí slova inkvizice zděsí, protože jsou ovlivněni světskou propagandou mezinárodního Židovstva a především do kléru proniklou „pátou židovskou kolonou“, by měli konečně pochopit, že když tolik papežů a koncilů všech druhů zprvu po šest století papežskou a později španělskou i portugalskou inkvizici obhajovalo, pak pro to musely být velmi dobré důvody. Katolíci, kteří se vyděsí vždy, kdy slyší mluvit o inkvizičním soudu, podceňují resp. neuznávají výše zmíněné skutečnosti, jejichž opravdovost bude v pozdějších kapitolách doložena z nesporných a hodnověrných pramenů.

II. KAPITOLA

* Vznik „páté kolony“ *

K prokázání některých skutečností z předcházející kapitoly nyní sáhneme k prvnímu a nezpochybnitelnému důkazu, k svědectví židovského historika, s tématem obeznámeného, opatrného a úzkostlivě přesného Cecila Rotha. Tento autor je v židovských kruzích právem uznáván za nejznamenitějšího soudobého židovského historika, a to především v oblasti Kryptožidovstva.

Ve svém proslulém díle „Dějiny marranů“ uvádí Cecil Roth velice zajímavé podrobnosti o tom, jak Židé díky svému stejně obratnému jako předstíranému obrácení pronikli do křesťanstva a jak veřejně sice vystupovali coby křesťané, avšak potají si podrželi židovskou víru. Autor nám rovněž ukazuje, jak tato skrývaná víra byla předávána z rodičů na děti, zakrytá zdáním mimořádné křesťanské militantnosti.

Ve zmíněném díle „Dějiny marranů“[190] se říká doslova:

> „Úvod. Minulost Kryptožidovstva. Kryptožidovství je ve svých různých formách **stejně staré** jako sami Židé. Za dob řecké vlády v Palestině se charakterově slabší Židé snažili skrývat svůj původ, aby se vyhnuli výsměchu při atletických cvičeních. Pod pevnou římskou disciplínou se rovněž šířily podobné vytáčky, aby

[190] Cit. španělský originál není uveden, vyd. Editorial Israel, Buenos Aires 1946 (žid. rok 5706).

se jimi obešlo placení zvláštní židovské daně ‚fiscus judaicus', zavedené po pádu Jeruzaléma. Letopisec Suetonius podává barvité líčení o nechutném zacházení s devadesátiletým člověkem kvůli zjištění, zda je Žid, nebo není.

Oficiální židovský postoj, jak se projevuje v úsudcích rabínů, nemůže být jasnější. Člověk v nebezpečí může a má zachránit svůj život všemi prostředky s výjimkou vraždy, krvesmilstva a modloslužby. Této poučky lze užít i v těch případech, které vyžadují gesto veřejného zřeknutí se víry. Naproti tomu prosté zatajení židovství bylo něčím velice odlišným. Striktní učitelé víry vyžadovali, aby se nikdo nezříkal kněžského roucha, ani když to ukládají opatření náboženského útlaku. Tak pevnou věrnost zásadám ovšem nelze požadovat od všech lidí. Tradiční židovský zákon připouští výjimky v těch případech, kdy v důsledku justičního nátlaku nelze příkazy dodržovat (ones), nebo když celé Židovstvo zažívá těžké časy (scheat-ha-schemad). Problém byl aktuální na sklonku talmudské doby v 5. století při zoroastrovských pronásledováních v Persii. Vyřešilo se to však spíše na základě vynucené nedůslednosti v pronásledování než pozitivní shodou s vládnoucím náboženstvím. Židovstvo bylo jistým způsobem v podzemí, a teprve o léta později dosáhlo plné svobody.

Se vzrůstem křesťanského učení, ve 4. století definitivně zavedeného v Evropě, začala velice rozdílná fáze židovského života. Nové učení si nárokovalo výhradní držení pravdy a proselytství nevyhnutelně považovalo za svou nejvyšší morální povinnost. Je pravdou, že Církev neschvalovala vynucené obrácení, a že na křest za takových podmínek se pohlíželo jako na neplatný. Papež Řehoř Veliký (590-604) jej opakovaně odsoudil, jakkoli se srdečně a přátelsky ujímal proselytů, získaných jinými prostředky. Tohoto příkladu následovala většina jeho nástupců. Přesto však nebyl vždy brán ohled na papežský zákaz, i když se samozřejmě uznávalo, že nucené obrácení není kanonicky správné. Aby se zákaz nějak obešel, hrozilo se Židům vyhnáním nebo smrtí a dávalo se jim najevo, že se mohou zachránit křtem. Občas se také skutečně stávalo, že se Židé podrobili tvrdé nezbytnosti. V takových případech bylo jejich přijetí křesťanství pokládáno za spontánní. Tímto způsobem došlo například k vynucenému masovému obrácení v Mahónu na Menorce[191] (418) pod protektorátem biskupa Severa.

Podobná epizoda se udála ve francouzském Clermontu (Auvergne) ráno v den nanebevzetí Panny Marie r. 576 a vzdor odsouzení Řehořem Velikým se pak příklad rozšířil i do ostatních míst Francie. Roku 629 nařídil král Dagobert všem Židům přijetí křtu pod pohrůžkou vypovězení ze země. Jeho opatření bylo o něco později napodobeno i v Lombardii.

Obrácení, dosažená takovými prostředky, zjevně nemohla být upřímná; oběti podle možností zachovávaly dál příkazy židovského náboženství a využívaly první příležitosti na návrat k víře svých předků. Jeden takový pozoruhodný případ se stal v Byzanci za Lva Isaurijského r. 723. Církev o tom věděla a dělala co mohla, aby zabránila Židům v udržování styků se svými odpadlými bratry bez ohledu na to, jakými prostředky bylo jejich obrácení dosaženo. Rabíni tyto proti vlastní vůli odpadlé nazývali ‚anusim' (přinucené) a jednali s nimi zcela jinak než s těmi, kte-

[191] Jeden z ostrovů španělských Baleár; pozn. překl.

ří odpadli dobrovolně. První projev rabínské moudrosti představuje kniha ‚Světlo exilu'[192] Gerschoma z Mohuče (napsaná zhruba kolem r. 1000), zakazující hrubě jednat s ‚přinucenými', kteří se vrátí k židovství. Obětí takového pronásledování se stal i Gerschomův vlastní syn; přestože zemřel jako křesťan, byl oplakáván jako ten, kdo zůstal ve víře. V synagogálním řádu je modlitba, vyprošující Boží ochranu pro veškerý Izrael i pro ‚přinucené', jež se nacházejí v nebezpečí na souši i na vodě, aniž by se dělal sebemenší rozdíl mezi oběma skupinami. Když pak s první křížovou výpravou (1096) začalo mučednictví středověkého Židovstva masakry v Porýní, přijalo hodně Židů křest kvůli záchraně svého života. Později hlavně povzbuzováním a pod ochranou velkého francouzsko-židovského učence Salomona ben Isaaka z Troyes se mnozí z nich vrátili k mosaické víře, přestože církevní úřady jen s nevolí přihlížely ke ztrátě tolika cenných duší, získaných jimi pro Církev.

Samotný fenomén marranství však přesahuje nucené obracení i jeho důsledky tajného praktikování židovství. Hlavním atributem je předávání skryté víry z otců na děti. Jedním z předních důvodů, uvedených k ospravedlnění vyhnání Židů z Anglie roku 1290, bylo svádění nově obrácených k návratu do ‚vymyšleného židovství'.

Židovští kronikáři k tomu dodávají, že mnoho dětí bylo Židům odebráno a posláno na sever země, kde pak po dlouhou dobu pokračovaly v praktikování svého bývalého náboženství. Jeden z nich píše, že právě díky této okolnosti Angličané tak snadno přijali reformaci, a vysvětluje tím také jejich zálibu v biblických jménech, jakož i jisté stravovací zvláštnosti, které jsou ve Skotsku dodržovány. Tato verze není tak nepravděpodobná, jak by se na první pohled mohla zdát, a představuje zajímavý případ, kdy se jev kryptožidovství objevuje na takových místech, která by se k tomu viditelně zdála co nejméně pravděpodobná. Někteří zlomyslní genealogové stejně tak svého času objevili, že po vyhnání Židů z jižní Francie před dvěma sty lety prý podle pověstí některé na své předky hrdé rodiny ve svých domech i nadále praktikují židovství coby pozůstatek krve těch Židů, kteří jako veřejní a přiznaní katolíci raději zůstali v zemi.

Jsou i podobné příklady z mnohem novější doby. Nejpozoruhodnějším z nich je případ nově obráceného z Apulie, který byl nedávno po staletích vynesen na světlo a tím zachráněn před zapomenutím. V Neapoli vládnoucí Anjouovci zavedli koncem 13. století na svém panství všeobecné obrácení Židů a vykázali jim za sídlo místo poblíž města Trani. Tam pak pod názvem nově obrácených (neofytů) žili tito proselyté jako Kryptožidé ještě po tři století. Jejich utajená věrnost židovství byla příčinou mimořádné aktivity neapolské inkvizice v 16. století. Mnoho jich zemřelo na hranici v únoru 1572 v Římě, mezi nimi i učenec s dobrou pověstí Teophil Panarelli. Některým se podařilo uniknout na Balkán, kde byli přijati do tamějších židovských komunit. Jejich potomci na jihu Itálie si až do dnešní doby uchovávají určité nejasné vzpomínky na židovství.

Popisovaný fenomén se nikdy neomezoval na křesťanský svět a na stará společenství Kryptožidů. ‚Dagguté' na Sahaře i dlouho po svém formálním obrácení

[192] V originále *Das Licht des Exil*.

na islám praktikovali židovskou víru a ani jejich nynější synové ji ještě zcela nezapomněli. ‚Donmehové' v Soluni jsou potomci přívrženců pseudomesiáše Sabbatai Zeviho, kterému ve svém odpadlictví prokazovali poslušnost. Přestože byli očividně dokonalými musulmany, doma provozovali mesiášské židovství. Dále na východ by se našly ještě další podobné příklady. Náboženské pronásledování v Persii, které začalo v 17. století, však přesto dovolilo početným rodinám zůstat v zemi, zvláště pak v Meshedu, kde v soukromí s úzkostlivou svědomitostí dbají židovství, zatímco navenek jsou zbožnými stoupenci panující víry. Avšak klasickou zemí Kryptožidovstva je Španělsko. Jejich tradice se tam stala tak trvalou a všeobecnou, až to budí podezření na marranskou náchylnost v samotné atmosféře této země. Již za dob Římanů tam byli Židé silní počtem i vlivem. Mnozí z nich tvrdili, že pocházejí z aristokracie, kterou Titus nebo jiní dobyvatelé odvlekli do exilu. Po vpádu barbarů v 5. století se jejich situace zpočátku výrazně zlepšila, protože západní Gótové přijali ariánskou formu křesťanství a favorizovali Židy, a to jak proto, že věřili v jednoho Boha, tak i proto, že tvořili vlivnou menšinu, jejíž podporu bylo výhodné si zajistit. Jakmile se však Gótové obrátili na katolickou víru, začali dávat najevo tradiční horlivost neofytů, jejíž nepříjemné důsledky na sobě Židé okamžitě začali pociťovat. Když r. 589 nastoupil na trůn Recaredus, bylo na ně ihned uplatňováno církevní zákonodárství až do posledních detailů. Jeho nástupci už tak přísní nebyli, ale když usedl na trůn Sisebutus (612-620), převážil jeho úporný fanatismus. Snad byl i podnícen byzantským císařem Herakliem, když r. 616 vydal edikt, který nařizoval křest pro všechny Židy v království pod hrozbou vypovězení a ztráty veškerého majetku. Podle katolických letopisců přijalo křesťanskou víru na devadesát tisíc Židů. To bylo první z velkých neštěstí, které poznamenalo dějiny Židů ve Španělsku. Až do vlády Rodericha, ‚posledního západního Góta', se v tradici pronásledování důsledně pokračovalo s výjimkou krátkých období přerušení. Během výrazně větší části této epochy bylo praktikování židovství zcela zakázáno. Jakmile však vládní dozor polevil, využili nově obrácení první příležitosti a vraceli se k původní víře. Po sobě jdoucí toledské koncily od 4. po 18. věnovaly své síly vynalezení nových metod, které měly zabránit jejich návratu k synagoze. Děti podezřelých byly odebírány rodičům a vychovány v křesťansky neporušeném ovzduší. Nově obrácení byli nuceni podepisovat prohlášení, podle něhož se zavazovali nerespektovat v budoucnu žádný židovský obřad s výjimkou zákazu vepřového masa, k němuž – jak sami říkali – cítili přirozený odpor. Vzdor všem těmto opatřením byla notorická nevěra nově obrácených a jejich potomků i nadále jedním z největších problémů západogótské politiky až do vpádu Arabů v r. 711. Počet Židů, které v zemi Arabové nalezli, dokazuje naprostý neúspěch pokusů o jejich obrácení. Marranská tradice začala již na poloostrově.

S příchodem Arabů začal pro Židy ve Španělsku zlatý věk; zpočátku v cordobském kalifátu a po jeho pádu (1012) v malých královstvích, která povstala na jeho troskách. Židovstvo na poloostrově výrazně zesílilo a jeho obce převyšovaly počtem, kulturou i bohatstvím ostatní země západu. Dlouhá tradice snášenlivosti však byla přerušena příchodem almoravidů počátkem 12. století. Když byla roku 1148 puritánská sekta almoravidů povolána do Španělska, aby zadržela hrozící

vpád křesťanských vojsk, začala mohutná reakce. Noví vládci uvedli do Španělska nesnášenlivost, kterou projevovali již v Africe. V provinciích, jež i nadále zůstávaly pod musulmanským panstvím, bylo zakázáno praktikování jak židovství, tak i křesťanství; největší část Židů poté uprchla do křesťanských království na severu země. V té době začínala hegemonie společenstev křesťanského Španělska. Židovská menšina, která neuprchla a současně se chtěla zachránit před stětím nebo prodáním do otroctví, následovala příkladu, který jim v dřívějších dobách dávali jejich souvěrci v Africe, totiž přijímáním islámu. Nicméně v nejhlubším nitru zůstávali věrni staré víře. Nověji se pak na poloostrově setkáváme s neupřímnými proselyty, kteří na veřejnosti svými rty odvádějí daň panujícímu náboženství a v nitru svých obydlí dodržují židovské tradice. Jejich nevěra byla očividná.“[193]

Potud úplný text židovského dějepisce Cecila Rotha, který dokazuje,

1) že tajní Židé neboli Kryptožidovstvo je v různých podobách stejně staré jako samotné Židovstvo, a že se Židé dokonce již v dobách pohanského středověku uchylovali ke lsti skrývat se jako takoví a navenek si dodávat vzezření obyčejných příslušníků pohanského národa, na jehož území žili;

2) že v 5. století křesťanského letopočtu za pronásledování v zoroastrovské Persii bylo Židovstvo jistým způsobem podzemní;

3) že v době rozkvětu křesťanského učení ve 4. století začala nová fáze v židovském životě tím, že si nové učení pro sebe nárokovalo výhradní držení pravdy a že proselytismus považovalo za svou nevyhnutelnou a nejvyšší morální povinnost.

Třebaže křesťanská Církev vnucené nebo násilím provedené obrácení odsuzovala a snažila se Židy před ním chránit, přesto trpěla, když byli vystavováni tlaku a k obrácení nuceni; i v takovém případě se na ně hledělo, jako by se rozhodli z vlastního popudu. Autor nám uvádí ukázkové vzory takového obrácení na Menorce, ve Francii a v Itálii v 5. a 6. století křesťanského letopočtu a vyvozuje z nich, že toto obracení Židů na křesťanství nemohlo být upřímné a že nově obrácení i nadále potají praktikovali své židovství.

Dále pak zaznamenává, že i v Byzanci se něco podobného stalo r. 723 za vlády Lva III. Isaurijského, a že pronikání Židů do lůna Církve pomocí předstíraného obrácení bylo běžné od Francie po Konstantinopol, od jednoho konce křesťanské Evropy k druhému.

Takto vedle Židovstva, otevřeně praktikujícího svou víru, povstalo ještě **Židovstvo podzemní, jehož příslušníci byli navenek křesťané**;

4) že v marranství kromě pokryteckého obrácení a tajného praktikování židovství je zakořeněná tradice, která Židy zavazuje přenášet tyto sklony z rodičů na děti. Autor uvádí události v Anglii a Skotsku od r. 1290, kdy jedním z důvodů pro vyhnání Židů byla okolnost, že nově obrácené svádějí k skrytému praktikování židovství, a dále že jim bylo hodně dětí odebráno a dopraveno na sever země, kde nadále praktikují staré náboženství, tzn. židovské. Je vhodné připomenout, že po roce 1290 byli Židé z Anglie vypovězeni a nikdy se tam nesměli usadit, pokud by nebyli křesťany.

[193] Cecil Roth, *Dějiny marranů*, vyd. Editorial Israel, Buenos Aires 1946 (žid. rok 5706), str. 11-18.

V této souvislosti je velice zajímavá zmínka tohoto proslulého židovského historika o tvrzení jednoho židovského kronikáře v tom smyslu, že právě v této okolnosti lze spatřovat **příčinu snadnosti přijetí reformace Brity** i jejich zálibu v biblických jménech. Bylo to tedy předstírané obrácení Židů na křesťanství, které umožnilo v tamější církvi vznik „páté kolony“ a **usnadnilo její zřeknutí se Říma**. Je také zřejmé, že předstíraným obrácením Židů v Anglii byla Církvi způsobena ztráta milionů duší tím, že potomci těchto falešných proselytů podporovali protestantské anglikánské schisma.

Je zde mimo to mnoho dalších případů zdánlivého obrácení Židů na křesťanství, mezi nimi např. neofyté na jihu Itálie, o nichž Cecil Roth poznamenává, že byli pronásledováni inkvizicí a mnozí z nich skončili v Římě na hranici.

Ještě je třeba zmínit se o tom, že se v případě římské inkvizice samozřejmě jednalo o inkvizici **papežskou**, jejíž záslužné činnosti ve středověku se podařilo na tři století zastavit postup Antikrista;

5) že jev kryptožidovství nebyl omezen pouze na křesťanský svět. Nachází se také na nejrůznějších místech muslimského světa, jak poznamenává Cecil Roth a vypočítává některé případy židovských komunit, v nichž Hebrejci byli navenek muslimy, ale potají zůstávali Židy. To tedy znamená, že Židé usadili svou „pátou kolonu“ i do lůna islámského náboženství. **Tato skutečnost nejspíš také vysvětluje početná rozpolcení a nejrůznější revolty v mohamedánském světě.**

III. KAPITOLA

* „Pátá kolona“ v činnosti *

Výše citovaný proslulý židovský spisovatel Cecil Roth prohlašuje, jak jsme právě viděli, že *kryptožidovství je stejně staré jako Židovstvo samo*. Kryptožidovstvím se rozumí postoj Hebrejů, skrývajících svou identitu tím, že si nasazují masku jiného náboženství nebo národnosti. Průnik Hebrejů do nitra národností, přičemž si potají uchovávají své původní náboženství a organizaci, představuje skutečnou „pátou *izraelitskou* kolonu“ v lůně ostatních národů i různých náboženství.

Jakmile si Žid zjedná přístup do citadely svého nepřítele, vyvíjí tam činnost a vykonává příkazy, naplánované tajnými židovskými organizacemi. Jejich smyslem je ovládnout zevnitř národy, postupně získat kontrolu nad jejich náboženskými institucemi a snažit se je zničit.

Je zcela jasné, že jakmile se jim podaří dobýt moci v nějaké náboženské denominaci, ihned ji používají ve prospěch svých světovládných plánů. Svého daného náboženského vlivu užívají především k ***rozbití*** nebo přinejmenším **oslabení obrany ohroženého národa**. Je nezbytné dobře si vštípit do paměti tyto tři hlavní cíle „páté kolony“, neboť po dvě tisíciletí představují základ její činnosti, ať už se vytvořily v lůně Církve svaté nebo nějakého pohanského náboženství. **Práce Kryptožidů jako příslušníků „páté kolony“ je tím účinnější, čím větší vliv si získají v náboženství, v němž se ukrývají.** Proto je také nejdůležitější činností Kryptožidů proniknout do řad samotného

kléru a vyšplhat se tak k nejvyšším církevním hodnostem křesťanských církví i pohanských náboženství, které pak chtějí reformovat, ovládnout a zničit!

Další jejich činnost prvořadého významu spočívá také ve vytváření pozemských „svatých“, kteří mohou v této oblasti kontrolovat masy věřících za určitým politickým cílem, vhodným pro „Satanovu synagogu“. Podle plánu souhry a vzájemné pomoci s kněžími a náboženskými osobnostmi, náležejícími k „páté koloně“ a pracujícími ke stejnému cíli, se pak těmto kryptonáboženským vůdcům dostává cenné a často rozhodující pomoci vzhledem k duchovní autoritě, kterou si předem vytvořili.

Pak mohou kněží a církevní hodnostáři s pomocí politických i náboženských vůdců rozmělnit statečné obránce víry a ohrožených národů tím, že oslabují jejich obranu nebo ji dokonce úplně rozbijí, a tím napomáhají vítězství židovského imperialismu a jeho revolučních podniků.

Je důležité si řečenou skutečnost nesmazatelně vštípit do paměti, neboť v těchto několika málo řádcích je v podstatě shrnuté *tajemství úspěchů* imperialistické a revoluční politiky Hebrejů po několik století. Obránci víry resp. svých ohrožených národů musejí proto brát v úvahu, že nebezpečí nepřichází jen od tzv. levice a revolučních židovských seskupení, nýbrž i z lůna samotného náboženství, případně z pravicově zaměřených bloků, od nacionalistů i patriotů, a že se případ od případu liší.

Tisíciletou taktikou Židovstva bylo pronikat právě do těchto sektorů a náboženských institucí, aby tam dobře zorganizovanými intrikami odstranilo skutečné obránce náboženství a vlasti, a zvláště pak takové, kteří by pro znalost židovského nebezpečí byli schopni situaci zachránit.

Zmíněnými prostředky jsou takoví lidé odstraňováni a nahrazováni *falešnými apoštoly*, kteří obranu náboženství a vlasti přivádějí ke krachu a zajišťují tak vítězství nepřátel lidského rodu, jak svatý Pavel výstižně nazval Židy. Ve výše řečeném tedy spočívá tajemství židovského triumfu, především pak v posledních pěti stoletích.

Je doslova životně nutné, aby všechny národy a jejich náboženské instituce sáhly po náležitých obranných opatřeních proti tomuto vnitřnímu nepříteli, jehož hybnou silou je „pátá kolona“, která pronikla jak do církví a hlavně do křesťanského kléru, tak i do pohanských náboženství.

Když Cecil Roth, tento Flavius Josefus naší doby ujišťuje, že téměř všechna obrácení Židů na křesťanství byla **pokrytecká**, pak si musíme položit otázku, zda by mohli oklamat Pána Ježíše. Odpověď je zajisté negativní, protože Boha nikdo oklamat nemůže. Kromě toho je dokázanou skutečností, že Ježíš důvěřoval více obrácení Samaritánů, Galilejských i ostatních obyvatel Palestiny než obrácení Židů ve vlastním smyslu toho slova, protože ti ostatní podceňovali a pohrdali jimi, přestože rovněž dbali Mojžíšova zákona.

Kristus nevěřil v upřímnost obrácení Židů, protože je znal lépe než kdokoli jiný, jak dokazuje následující pasáž II. kapitoly Janova evangelia:

> „23. Když pak byl v Jeruzalémě o velikonocích o slavnosti, mnozí uvěřili ve jméno jeho, vidouce zázraky jeho, které činil. 24. Ježíš však sám se jim nesvěřoval, poněvadž je znal všecky.“

Ježíš sám Židy opovrhoval, neboť byl Galilejský. Samaritáni, Galilejci i ostatní obyvatelé Palestiny se bohužel asimilací s moderním Židovstvem zkazili s výjimkou těch, kteří se již dříve obrátili na víru našeho Spasitele.

Zásady nedůvěřovat obrácení Židů se přidržovali rovněž apoštolové, stejně jako později i vysocí hodnostáři katolické Církve.

Kdykoli se neužívalo preventivních opatření k jasnému ověření upřímnosti obrácení, byly následky pro křesťanstvo neblahé, neboť taková obrácení sloužila vždy jen k posílení zhoubné kryptožidovské „páté kolony“, jež pronikla do křesťanské společnosti.

Jiné místo v VIII. kapitole (31-59) Janova evangelia ukazuje, že různí Židé, kteří uvěřili v Krista (31), se poté i přesto snažili odporovat jeho kázáním a dokonce jej i usmrtit, jak potvrzuje sám Kristus (37 a 40). Pán s nimi musel zpočátku disputovat na obranu svého učení a poté se i skrýt, aby jej neukamenovali, neboť jeho čas ještě nepřišel. V evangeliu svatého Jana máme tedy zachycenu další z taktik předstíraně na křesťanství obrácených Židů a jejich potomků – navenek uvěřit v Krista a potom se snažit zabít jeho Církev tak, jak se kdysi pokoušeli usmrtit samotného Ježíše. Ve Zjevení svatého Jana je další příslušná pasáž v tomto ohledu:

> „1. Andělu církve efeské napiš: Toto praví ten, jenž drží sedm hvězd ve své pravici, jenž chodí uprostřed sedmi svícnů zlatých: 2. Znám skutky tvé a trpělivost tvou, a to, že nemůžeš snést zlých a zkusil jsi těch, kteří praví, že jsou apoštoly, nejsouce jimi, a shledal jsi je jako lháře.“

Jde o jasnou narážku na nutnost prověřování upřímnosti těch, kteří se vydávají za apoštoly, neboť zkoumání ukazuje, že mnozí z nich jsou nepraví a lživí. Písmo svaté osvědčuje, že Kristus a jeho učedníci nejenže problém falešných proroků znali (na biskupy se pohlíží jako na nástupce apoštolů), nýbrž že nás i výslovně varovali, abychom si na ně dávali pozor. Kdyby se Pán a apoštolové tomuto tématu vyhýbali z obavy před pohoršením, jako to dnes dělá mnoho zbabělců, pak by o nebezpečí tak výslovně nemluvili a nezmiňovali by se jasně ani o tak strašlivém činu, jakým byla zrada Krista Jidášem Iškariotským, jedním z dvanácti vyvolených.

A navíc, kdyby Kristus neměl za správné odhalování falešných proroků, kterých je v duchovenstvu dvacátého století tolik, jistě by jako Bůh mohl zabránit tomu, aby osnovatelem největší zrady byl právě jeden z dvanácti apoštolů.

Pokud tak neučinil a Jidáše veřejně odhalil, takže jeho zrada zůstala v evangeliích zaznamenána na paměť všem lidem až do konce světa, jistě k tomu byl zcela zvláštní důvod. Řečená skutečnost nám tedy ukazuje, že Kristus i jeho apoštolové považovali za menší zlo zrádce včas odhalit, aby mu tím zabránili nadále působit Církvi smrtelnou újmu, než aby jej z obavy před skandálem kryli tím, že by mu dovolili dále Církev bořit a dobývat národy, které jí daly svou víru a důvěru. To je také důvod, proč vždy, kdy se objevil kacířský nebo odpadlý biskup, kardinál či falešný papež (protipapež), Církev svatá pokládala za nezbytné jej veřejně demaskovat, aby mu zabránila nadále strhávat věřící do neštěstí.

Duchovní, který ve své zemi usnadňuje triumf komunismu, spojeného se smrtelným nebezpečím pro Církev svatou, musí být neprodleně obžalován u Svatého Stolce, a to nikoli jednou, nýbrž více cestami pro případ, že by některá selhala, aby mu tak byla odňata možnost nadále páchat zlo. Je hrozné si jen domyslet, že v duchovenstvo vkládaná důvěra národů by mohla být takovými Jidáši zneužita k jejich zavedení do propasti.

Kdyby se vždy a zavčas takto postupovalo, mohlo být zabráněno kubánské katastrofě, a duchovenstvo i kubánský lid by se nezřítili do bezedné propasti, kde se nyní nacházejí, protože zhoubná a zrádcovská práce zpronevěřilých duchovních ve prospěch Fidela Castra byla rozhodujícím faktorem jeho vítězství. Většina duchovních si tohoto podvodu nebyla vědoma, ostatní pak svévolně povzbuzovali národ k sebevraždě, a to ten národ, který svou víru důvěřivě vkládal právě do nich.

Zaznamenáváme tuto okolnost s absolutní jasností a srozumitelností, aby si všichni mohli udělat představu o závažnosti problému ohledně skutečnosti, že duchovní „páté kolony" se snaží nahnat mnoho katolických států jako Španělsko, Portugalsko, Paraguay, Guatemalu a další do spárů komunismu. Jako prostředků k tomu užívají zchytralých podvodů a iluzí, a zahalují svou činnost dokonce i stejně licoměrnou jako falešnou horlivostí a předstírají, že sami náboženství hájí, ale v hloubi srdce je chtějí zničit. Tito zrádci musejí být co nejrychleji obžalováni v Římě a odhaleni, aby se jejich činnost zmařila a zabránilo se jim otvírat dveře zednářskému a komunistickému vítězství. Ti pak, kteří to udělat mohli a ze zbabělosti nebo lhostejnosti mlčeli, jsou v jistém ohledu stejně odpovědni za nastávající katastrofu jako sami duchovní „páté kolony".

Dříve než svatý Pavel odcestoval v jisté záležitosti do Jeruzaléma, svolal v Efesu biskupy a starší tamější církve, a promluvil k nim, jak nás informuje příslušná pasáž XX. kapitoly Skutků apoštolských:

> „18. Když k němu přišli (a spolu byli), řekl k nim: ‚Vy víte, kterak jsem byl s vámi po všechen čas od prvního dne, kdy jsem vstoupil do Asie, 19. slouže Pánu s veškerou pokorou a se slzami i zkouškami, které se mi přihodily z úkladů židovských. 28. Mějte pozor na sebe i na všecko stádce, ve kterém Duch svatý ustanovil vás biskupy, abyste spravovali církev Boží, kterou si dobyl krví svou. 29. Já vím, že po mém odchodě vejdou mezi vás vlci draví, kteří nebudou šetřit stádce; 30. i z vás samých povstanou muži, kteří budou mluvit věci převrácené, aby přitáhli učedníky k sobě. 31. Proto bděte majíce na paměti, že jsem po tři roky ve dne v noci nepřestával se slzami napomínat jednoho každého z vás."

Svatý Pavel tedy považoval za nezbytné otevřít biskupům oči a varovat je, že draví vlci proniknou do stáda a že se dokonce i mezi biskupy najdou muži, kteří budou říkat bezbožné věci, aby si získali učedníky. Pavlovo proroctví se průběhem staletí do písmene vyplnilo a v našich dnech nabývá tragické aktuálnosti. Stát se tak muselo, protože svatý Pavel mluvil z Božího vnuknutí, a Bůh se v předvídání budoucích věcí nemůže mýlit. Je nanejvýš pozoruhodné, že mučedník a apoštol Církve, na hony vzdálen myšlenky zakrývat tragédii z obavy před skandálem, chtěl všechny varovat a biskupům doporučil trvalou bdělost („buďte bdělí a mějte na paměti"). Právě to se bohužel křesťanům často nedaří, což z největší části umožnilo vítězství „Satanovy synagogy" a jejích zhoubných komunistických revolucí.

Na druhé straně stojí za připomenutí, že kdyby apoštolové měli za nemoudré a nebezpečné mluvit o dravých vlcích a zrádcích, kteří by se mohli vyskytnout i mezi biskupy, jistě by tuto hroznou pasáž ze Skutků vypustili. Že ji tam však navždy zaznamenali, svědčí o tom, že byli vzdáleni myšlence pokládat svou zprávu za skandální a nemoudrou, a že naopak měli za nezbytné ji zvěčnit a šířit až do konce času, aby Církev svatá a křesťané mohli zůstat bdělí vůči vnitřnímu nebezpečí, které je v mnoha případech zhoubnější a smrtelnější, než jaké představují vnější nepřátelé.

Jak si dále na nezvratných důkazech ukážeme, průběžně pocházela největší nebezpečí pro křesťanství od oněch vlků, o nichž tak jasně mluví proroctví svatého Pavla, kteří v hanebném spolčení se Židovstvem i jeho zhoubnými bludy a revolucemi usnadňovali vítězství židovské věci. Vždy, kdy Církev svatá byla připravena včas těmto záškodníkům spoutat ruce a zneškodnit je, dokázala triumfovat nad „Satanovou synagogou“, která od 16. století dobývala stále významnějších vítězství, zatímco dříve byla v největší části Evropy potlačována dozorem papežské inkvizice. „Satanova synagoga“ sice byla vždy činná v řadách samotného duchovenstva i mezi biskupy, ovšem do té doby se ještě dařilo rázně odstraňovat vlky v rouše beránčím, kteří se v duchovenstvu objevili.

Rovněž ve Španělsku a v Portugalsku začaly dozrávat rozhodující výsledky židovské činnosti, když byly koncem 18. století v obou těchto říších spoutány ruce státní inkvizici. Potom už mohli vlci v rouše beránčím nerušeně přímo z lůna duchovenstva pracovat na dosažení nejprve židovsko-zednářských a poté židovsko-komunistických triumfů, které tehdy byly naštěstí ještě omezeného dosahu. Stávaly se však den ze dne větší a početnější, když se do **vysokého duchovenstva proniklým vlkům dovolilo využívat moci Církve k likvidování jejích skutečných obránců a vlastenců, kteří hájili své národy a bojovali proti komunismu, zednářstvu a Židovstvu**.

Svatý Pavel jasně a zřetelně zmiňuje „pátou kolonu“, když v II. kapitole svého Listu Galatům říká:

> „1. Potom po čtrnácti letech opět jsem se odebral do Jerusaléma s Barnabášem, vzav s sebou také Tita. 3. Ale ani Titus, který byl se mnou, nebyl přinucen dát se obřezat, ač byl (rozený) pohan, 4. a to pro vetřelé bratry nepravé; ti se vloudili (mezi nás), aby vyzvěděli naši svobodu, kterou máme v Kristu Ježíši, aby nás v službu podrobili. 5. Jim jsme neustoupili ani na okamžik poddáním se, aby pravda evangelní zůstala u vás.“

Jde o velmi názornou narážku na falešné křesťany, kteří se nás snaží zotročit a znetvořit učení Krista a evangelií. Svatý Pavel a jeho učedníci se však takovému otroctví nikdy nepoddali. Apoštol Církve v řečeném Listu Titovi také naráží na tyto chvastouny a lháře, v podstatě na Židy, kteří působí tolik zla, když v dané souvislosti říká: „10. Neboť jest mnoho i neposlušníků, tlachalů a podvodníků, zvláště takových, kteří jsou z obřízky.“ – Skutečnosti pozdějších století jen prokazují, že rozsévači neposlušnosti a anarchie v křesťanské společnosti, nestydatí chvastouni a pochlebníci, resp. „tlachalové a podvodníci“, jak je nazývá svatý Pavel, **pocházeli z předstírané obráceného Židovstva**. Ve svém druhém Listu Korintským nám Pavel jasně ukazuje vnější zdání, které si později falešní apoštolové budou dodávat. Říká tam doslova:

> „12. Ale co činím, to také činit budu, abych odňal podnět těm, kteří chtějí (míti) podnět, aby v tom, čím se chlubí, byli shledáni jako my. 13. Neboť lidé takoví jsou apoštolové nepraví, pracovníci lstiví, přepodobňují se (jen) v apoštoly Kristovy. 14. A není divu; neboť i satan se přepodobňuje v anděla světla. 15. Není to tedy nic zvláštního, jestliže také služebníci jeho se přepodobňují, jako (by byli) služebníky spravedlnosti; jejich konec bude podle skutků jejich.“

V této pasáži Nového zákona vylíčil Pavel prorockými slovy z Božího vnuknutí některé hlavní charakterové rysy duchovenstva „páté kolony“ ve službách „Sata-

novy synagogy", falešné apoštoly naší doby, neboť podle Církve svaté jsou biskupové následníky apoštolů.

Tyto religiózní osobnosti, skrytě ale účinně působící v hanebném spolku se Židovstvem, se snaží maskovat a navenek si dodávají zdání služebníků spravedlnosti podobně jako ďábel, vydávající se za anděla světla.

Nesmíme je však posuzovat podle toho, co říkají, nýbrž podle jejich činů a jejich spojení s nepřítelem.

Prorocká slova svatého Pavla jsou však hodna naší pozornosti i proto, že je ve zmíněném 12. verši obviňuje, že se chlubí být skutečnými apoštoly. Je skutečně podivné, že ti, kteří se pyšní svou investiturou do vysokého duchovenstva, napomáhají právě komunismu, zednářstvu resp. Židovstvu. To oni svou církevní autoritou ničí muže, kteří svou vlast a Církev hájí proti zmíněné sektě a jako preláti jim mimoúředně nařizují zastavit svou tak plně oprávněnou obranu. Využívají biskupské autority k napomáhání vítězství komunismu i temných sil, které je pohánějí a řídí. Když však vzdor tak hanebnému zneužívání biskupské autority obránci katolicismu a vlasti dále bojují, žalují na ně jako na rebely proti církevní autoritě, jako na buřiče proti církevním osobnostem i Církvi samé, ba v některých případech je i exkomunikují, aby tak byli věřící zbaveni jejich pomoci a obrana se zhroutila, přičemž často užívají nadutosti, o níž mluví svatý Pavel a která je tak škodlivá našemu svatému náboženství.

Nakonec si ještě uvedeme pasáž z druhého Listu apoštola Petra, prvního papeže Církve, kde se ve druhé kapitole říká:

> „1. Jako však byli nepraví proroci v lidu (izraelském), tak i mezi vámi budou nepraví učitelé; ti uvedou sekty záhubné, popírajíce i toho Pána, jenž je vykoupil, a (tak) přivedou na sebe rychlou záhubu. 2. A mnozí budou následovat jejich prostopášnosti; a pro ně cesta pravdy bude se tupit. 3. V lakotě pak budou těžit z vás řečmi na podvod vymyšlenými; pro ně soud od dávna nezahálí a záhuba jejich nedřímá."

V další kapitole uvidíme, jak se toto proroctví prvního náměstka Kristova na Zemi naplnilo. Svatý Petr to oznamuje na jiném místě zmíněné epištoly:

> „21. Lépe zajisté by jim bylo, kdyby nebyli poznali cesty spravedlnosti, nežli aby poznavše ji odvrátili se od svatého příkazu, který jim byl podán. 22. Přihodilo se jim to, co praví přísloví pravdivé: ‚Pes vrátil se k svému vývratku' a ‚svině vykoupaná (zase) do kaliště bláta'."

Tím se naráží na následující: mnoho Hebrejů kritizovalo tvrdé výrazy, jichž použily různé koncily Církve svaté proti Židům, kteří byli vodou křtu omyti z hříchů a potom se znovu vrátili k „zvratkům" židovství. Je tedy vhodné připomenout, že svaté synody užívaly pouze slov svatého Petra a citovaly příslušné verše Písma svatého.

Zmíněnými pasážemi Nového zákona lze spolehlivě dokázat, že Kristus i apoštolové nedůvěřovali upřímnosti obrácení Židů. Protože zcela přesně věděli, co by takoví falešní neofyté a falešní apoštolové udělali, věřící před smrtelným nebezpečím varovali, aby se dokázali proti němu bránit.

IV. KAPITOLA

∗ Židovstvo jako otec gnostiků ∗

Prvním bludem, který ohrozil život vznikající Církve, bylo učení **gnostiků**. Tvořil je nikoli jeden, nýbrž hned několik tajných spolků, které začaly provádět svou skutečně rozkladnou práci uvnitř křesťanství. Mnohé z gnostických sekt předstíraly, že dávají křesťanství – jak samy hlásaly – širší význam napojením na nejstarší věrouky.

Ze židovské kabbaly se do křesťanství přenášela myšlenka, že Písmo svaté má dvojí význam: jeden **exoterický**, tj. vnější a doslovný podle viditelného textu Písma, a druhý **esoterický** neboli skrytý, přičemž rozluštění jeho tajného významu je přístupné jen vysokým zasvěcencům, znalcům tohoto umění. Jak tedy vidíme, již po mnoho staletí před objevením se kabbalistických děl „Sefer-metzirah“, „Sefer-ha-Zohar“ i dalších spisů menšího významu kolovala mezi Hebrejci ústně předávaná kabbala, především v tajných sektách vysokých zasvěcenců, jejichž **falešný výklad** Písma tolik přispěl k odvrácení hebrejského národa od Bohem zjevené pravdy.

O skutečném vzniku gnosticismu poučený historik J. M. Matter ve svém díle „Kritické dějiny gnosticismu“[194] připouští, že jeho zakladatelem byl mág Šimon, na křesťanství obrácený Žid. Kromě toho, že byl mystický kabbalista, holdoval také magii a okultismu. Se skupinou dalších Židů založil kněžský stav „mystérií“, v němž figuroval jeho vlastní učitel Dositheus i žáci Menandro a Cerinthus, kteří byli částí jeho spolupracovníků.

Mág Šimon, zakladatel gnostického bludného učení, které jako první rozpoltilo mladé křesťanství, byl také jedním z průkopníků židovské „páté kolony“, jež se vloudila do lůna Církve svaté. Novozákonní Skutky apoštolské nám v VIII. kapitole líčí, jak si zmíněný Žid zjednal přístup do křesťanstva:

> „9. Ale v městě byl (již) dříve jakýsi muž jménem Šimon, který provozoval čarodějnictví a sváděl lid samařský říkaje, že jest někým velikým. 12. Ale když uvěřili Filipovi hlásajícímu o království Božím, dávali se pokřtít ve jménu Ježíše Krista, muži i ženy. 13. Ale i Šimon sám uvěřil a dav se pokřtít, držel se Filipa; a vida, any se dějí divy a zázraky veliké, žasl a divil se. 14. Uslyševše pak apoštolé, kteří byli v Jeruzalémě, že Samaří přijalo slovo Boží, poslali k nim Petra a Jana. 15. Ti přišedše modlili se za ně, aby přijali Ducha svatého; 16. neboť ještě nepřišel na nikoho z nich, nýbrž toliko pokřtěni byli ve jméno Pána Ježíše. 17. I vkládali na ně ruce, a oni přijímali Ducha svatého. 18. Ale Šimon uzřev, že vkládáním rukou apoštolů uděluje se Duch svatý, přinesl jim peníze 19. a řekl: ‚Dejte i mně tu moc, aby každý, na koho bych vložil ruce, přijal Ducha svatého.’ Petr však řekl jemu: 20. ‚Ať přijdou v záhubu peníze tvé i s tebou, protože jsi se domníval, že daru Božího lze nabýt penězi’.“ Po Petrově pokárání následoval další výjev: „24. Odpověděl pak Šimon: ‚Modlete se vy za mne k Pánu, aby nepřišlo na mne nic z toho, co jste pravili‘.“

Citovaná pasáž Nového zákona nás dobře poučuje o vzniku „páté kolony“ falešných, nově obrácených Židů, stejně jako o jejich smýšlení. Kouzelník Šimon se obrátil

[194] V originále Matter, M. J., *Histoire critique du Gnosticisme*, díl 1, Paříž 1828.

na křesťanství a přijal vodu křtu, ale poté již v lůně Církve usiluje o její zničení a snaží se úplatkem získat nic menšího než milost Ducha svatého. Po nezdaru pokusu vzhledem k neúplatnosti nejvyšší hlavy Církve, apoštola Petra, předstírá lítost, aby poté zahájil vnitřní roztržku křesťanství kacířským odpadem gnostiků. Při této i mnoha jiných příležitostech zaznívá z Písma svatého výstražné volání a ukazuje nám, co by se mohlo stát, kdyby Židé „páté kolony“ v Církvi a v duchovenstvu následovali příkladu mága Šimona tím, že by se obrátili na křesťanství a pokoušeli by se je pomocí simonie (svatokupectví) kazit, bludnými učeními rozkládat a poté by se snažili nejrůznějšími prostředky dosáhnout nejvyšších čestných úřadů v Církvi včetně kupování si milosti Ducha svatého.

Jak ještě dále uvidíme, koncily Církve svaté se zabývaly energickým potlačováním biskupů, kteří svého úřadu nabyli penězi.

Historie svaté inkvizice potvrdila, že právě duchovní židovského původu byli hlavními šiřiteli simonie a bludných učení.

Svatá evangelia nám nabízejí ještě další klasický příklad; je jím první křesťanská osobnost židovského původu, která zradila Krista a prodala jej Hebrejcům za třicet stříbrných. Tento muž znamenal ještě víc než biskup nebo kardinál, neboť byl jedním z dvanácti apoštolů, Jidáš Iškariotský, kterého sám Ježíš vyvolil k tak vysokému důstojenství. Někdo si možná položí otázku, proč náš Božský Spasitel něco takového udělal? Zmýlil se snad ve volbě, když sám vyznamenal Jidáše nejvyšší hodností ve vznikající Církvi hned po sobě samém? Je zcela jasné, že Kristus jako Bůh se nikdy nemohl mýlit. Jestliže tedy něco takového učinil, pak proto, aby své Církvi svaté nechal jasně rozpoznat, odkud by mohlo přijít největší nebezpečí pro její bytí, tzn. že ji chtěl **varovat před nepřáteli**, kteří by se mohli v jejích řadách objevit, a to především **v nejvyšších úřadech**. Jestliže se mezi samotným Kristem vyvolenými apoštoly vynořil protikřesťanský Žid, tím spíše by se mohl objevit mezi těmi, kteří by se stali Kristovými nástupci.

Věřící by se proto nikdy neměli pohoršovat a už vůbec ne ztrácet víru v Církev jen proto, že v průběhu dějin byli mezi kardinály a biskupy také heretici a schismatici, kteří ohrožovali život Církve svaté, ani když zjistí, že i v současných bojích někteří kardinálové a biskupové sami napomáhají zednářstvu, komunismu i Židovstvu v rozkládání křesťanství a zotročování všech národů světa.

Vraťme se nyní ke gnosticismu, vyvolaným v život nově obráceným Židem, kouzelníkem Šimonem. Je třeba ještě konstatovat, že o mnoho let později svatý Ireneus označil alexandrijského Žida Valentina za vůdce gnostiků.[195] Slavný historik gnosticismu Matter informuje, že vůdčí židovští filosofové v Alexandrii, kteří byli naprosto věrní víře svých otců, se rozhodli vyšperkovat gnosticismus zbytky ostatních systémů, aby tím připravili cestu židovské dobyvačnosti; zbývá dodat, že oba byli rovněž vůdci gnosticismu a kabbalisty. Citovaný autor vysvětluje, že „kabbala existovala před gnosticismem, což je názor, jemuž sice křesťanští spisovatelé příliš nerozumějí, ale k němuž se učenci Židovstva hlásí s naprostou jistotou“. Tvrdí také, že gnosticismus není

[195] William Thomas Walsh, *Phillip II.*, Ed. Espasa Calpe, str. 266.

přímým odpadem od křesťanství, nýbrž že je souhrnem systémů, do nichž bylo přejato jen málo křesťanských prvků.[196]

Dobře informovaná anglická spisovatelka Nesta H. Websterová došla po zevrubném studiu předmětu k závěru, že

> „cílem gnosticismu nebylo upravit snad kabbalu po křesťansku, nýbrž pozměnit křesťanství podle kabbalistické praxe smíšením jeho čistého a prostého učení s teosofií a dokonce s magií“.[197]

Pokus o smíšení křesťanství s kabbalistickou praxí opakovali židovští kabbalisté po ztroskotání gnosticismu vždy, kdy se jim k tomu naskytla příležitost, např. v sektách manichejců, později u albigenských, u rozenkruciánů, v zednářství, teosofických společnostech, u spiritistů i v ostatních sektách nejrůznějších epoch, které předstíraly, že pěstují okultismus, což však nebylo nic jiného než hebrejská kabbala se všemi svými odvozeninami.

Ve svém ujištění, že gnosticismus založili kabbalisté, známý historik zednářstva Ragon uvádí: „Kabbala je klíčem skrytých nauk, gnostici vyšli z kabbalistů.“[198]

„Židovská encyklopedie“ tvrdí, že gnosticismus „měl židovský charakter předtím, než se proměnil v křesťanský“.[199]

Pro nás je jistě velmi zajímavá okolnost, že hlavním střediskem gnosticismu v jeho vrcholném období byla Alexandrie, která zase byla nejvýznamnějším centrem Židovstva mimo Palestinu až do té doby, než tamější biskup svatý Cyril zasadil tomuto ohnisku nákazy pro křesťanství smrtelnou ránu vyhnáním Židů z města.

Svědectví církevních Otců doplňuje celkový obraz důkazů, které jsme zde předložili k prokázání skutečnosti, že gnosticismus byl dílem Židovstva; označují za Židy vedoucí několika gnostických škol.[200] Na druhé straně „Židovsko-španělská encyklopedie“ říká:

> „Skutečnost, že původní gnosticismus, jak křesťanský, tak židovský užíval ve svém systému hebrejských jmen a názvů a že dokonce ve svém nepřátelství spočíval na biblických idejích, svědčí o jeho židovském původu. Kromě toho vypovídá o tom, že ovlivnil pozdější vývoj kabbaly.“[201]

Nyní můžeme mít za prokázané, že gnosticismus je hebrejského původu a že byl řízen izraelity, z nichž někteří křtem pronikli do křesťanstva. Dále si ukážeme, jaký význam a dosah měl gnosticismus v křesťanském světě. Nejnebezpečnějším na něm bylo jeho vystupování jako vědy, protože slovo „gnosis“ znamená tolik jako věda resp. vědění, znalost. **Jak vidno, není nijak nový systém Žida Marxe a ostatních izraelitů, kteří se své falešné a rozkladné učení snažili halit do vědeckých pojmů, aby tím nerozvážné ohromili a polapili; před bezmála dvěma tisíci lety dělali jejich před-**

[196] Matter, *Histoire du Gnosticisme*, 1844, sv. I, str. 12 a 14.
[197] Nesta H. Websterová, *Secret Societies and Subversive Movements*, Boswell Printig Publishing Co. London 1924, str. 27-29.
[198] Ragon, *Maçonnerie Occulte*, str. 78.
[199] V originále *Jewish Encyclopedia*.
[200] *Enciclopedia Judáica Castellana*, svazek V, heslo „gnosticismus“, str. 84, sbírka 1.
[201] *Enciclopedia Judáica Castellana*, cit. heslo. V tomto díle se na rozdíl od ostatních uváděných pramenů tvrdí, že gnosticismus dal povstat kabbale a nikoli naopak. Toto odlišné mínění však nic nemění na naší tezi o prokázaném židovském původu gnose.

chůdci gnostici totéž s velmi dobrým výsledkem. Je tedy zřejmé, že i v tomto ohledu je židovská taktika stále stejná.

Kromě toho se nijak neostýchali zavést do gnosticismu ideje perského dualismu a především helénské kultury, v níž byli vychováni alexandrijští Židé, tento rozhodující faktor v šíření gnosticismu. Je třeba vzít rovněž v úvahu, že se židovští taktici nezměnili ani v tomto ohledu, neboť do učení, obyčejů a symbolů zednářstva uvedli vedle kabbalistických a židovských elementů i prvky řecko-římské a egyptsko-orientální, aby zmátli křesťany ohledně skutečného původu tajného bratrstva.

Na druhé straně je zřejmé, že pestrou směs židovských, křesťanských, platónských, novoplatónských, egyptských, perských a dokonce i hinduistických idejí mohli tak snadno vypracovat pouze po celém světě již tehdy rozptýlení Židé, z nichž se gnosticismus skládal, kteří jej podobně jako hebrejskou kabbalu založili coby esoterické učení pro vybrané lidi a na židovský způsob je šířili ve formě **tajných společností**. Ty se pak stále množily a vzájemně se mezi sebou lišily svým učením. Podobenství a přiměry, v nichž podobně jako kabbala hledaly skrytý význam v Písmu svatém, byly toho rázu, že každý jednotlivec dával evangeliím svůj vlastní výklad. Časem se také stávalo, že z nich byli i rivalové, jak tomu **později bylo při volném výkladu rovněž v protestantismu, který se tím rozdělil na nespočet církví**.

Princip údajné existence skrytého významu, odlišného od doslovného textu Písma, pak umožnil a způsobil, že se gnostici zcela odchýlili od skutečně křesťanského učení. Se svým bezpočtem sekt představovali skutečnou rakovinu, která hrozila rozložit celé křesťanství v jeho nejvlastnějším nitru.

Gnose vyšla ze základní představy existence dobrého Boha a hmoty, která je chápána jako příčina všeho zla. Tento Bůh jako nejvyšší bytost stvořil emanací[202] jakási mezijsoucna, zvaná aeony, které jsou spolu vzájemně spojené a po sloučení s nejvyšší bytostí představují říši světla. Podle míry své vzdálenosti od Boha se stávaly méně dokonalé, nicméně však i nejnižší aeon obsahoval částečku božství a byl proto z přirozené dispozice neschopen vytvářet špatnou látku.

Stvoření světa bylo vysvětlováno zmíněnými aeony, zvanými demiurgy. Ti si pak nárokovali být rovněž jako Bůh a vzepřeli se mu, pročež je vypudil z říše světla a svrhl do propasti. Tam pak stvořil náš svět, dal hmotě tvar a stvořil člověka, jehož duše jako částečka světla zůstala vázána na hmotu. K spasení duší zkaženého světa posléze Bůh poslal na Zemi jiný aeon, zvaný Kristus, jenž byl věrně oddaný nejvyšší bytosti, která nikdy neměla skutečné tělo, protože hmota je vnitřně špatná. Různé gnostické sekty dávaly tomuto celému systému rozdílný výklad, přičemž to některé přivedly tak daleko, že identifikovaly Jehovu se zkaženým demiurgem. Pro jedny byl Jehova nejvyšší bytostí a pro jiné zase pouhým aeonem, který jí zůstal věrný. Manichejský dualismus převzal od gnosticismu podobu boje mezi světy ducha a hmoty.

Vykoupení v hmotě uzavřených duší bylo podle mnoha z těchto sekt způsobeno gnosí, tj. znalostí pravdy, aniž by k tomu bylo zapotřebí morálky a správného konání. To mělo ovšem neblahé následky a u mnohých sekt také vyvolalo pohoršující nemorálnost i nekázeň v mravech a obyčejích.

---

[202] Emanací se zde rozumí představa, že z jednoho božského principu vyplývají resp. vyzařují postupně další stupně jsoucna; pozn. překl.

Pro křesťanství nejnebezpečnější sektu vedl Kryptožid Valentinus, který byl typem klasického příslušníka „páté kolony". Navenek byl činný jako opravdový křesťan a neustálým posilováním své neblahé sekty šířil rozklad v Církvi svaté. Zpočátku byla jeho baštou Alexandrie, ale v polovině druhého století odešel do Říma s úmyslem podrývat křesťanství v samotném hlavním městě říše.

Gnosticismus rozšiřoval učení, která jsou i nyní v mnoha židovských podzemních hnutích moderní doby stěžejní. Tak například sekta karpokratiánů zaútočila na všechna tehdy existující náboženství a uznávala pouze gnosi, o níž nás zpravili největší muži každého národa jako Plato, Pythagoras, Mojžíš a Kristus, a kteří se osvobodili od všeho, co široké lidové vrstvy nazývaly „náboženstvím", a „dělalo je rovnými Bohu". Podle početných svědectví se gnosticismus ve své nejčistší formě snažil dát křesťanství širší význam a dosah jeho sloučením s nejstaršími věroukami. Historik Matter v souvislosti s gnosí tvrdí, že „víra v to, že se božstvo zjevuje v náboženských institucích všech národů",[203] vedla k pojmu jistého druhu univerzálního náboženství, obsahujícího základní prvky všech.

Množství takových pojmů najdeme nyní v tajném učení zednářů a teosofických společností.

N. H. Websterová v rámci důkladného studia předmětu zjistila, že z gnostické sekty zmíněných karpokratiánů lze ohledně ideálního společenského systému odvodit mnoho totožností s moderními komunisty. Tak například Epiphanus tvrdí, že vzhledem k tomu, že sama příroda odhaluje princip pospolitosti a jednoty všech věcí, se proviňují přestupováním zákonitého řádu věci lidské zákony, které tomuto přírodnímu zákonu odporují. Před uložením zmíněných lidských zákonů byly všechny věci pospolné, tj. vlastnictví půdy, majetku i žen. Podle náhledu některých vrstevníků se karpokratiáni vrátili zpět k tomuto primitivnímu systému a zavedli pospolné vlastnictví žen, čímž propadli všem druhům zvráceností.[204]

Z toho je tedy patrné, že subverzivní hnutí moderního Židovstva jsou z větší části opakováním učení velkých gnostických revolucí, přestože vycházejí z protikladných filosofických základů; moderní komunismus je materialistický, zatímco gnose nahlíží na materii jako na špatnou a zavrženíhodnou. Skutečnosti nám však ukazují, že Židé vždy uměli užívat protichůdných filosofických systémů k dosažení velmi podobných výsledků.

Gnostici měli také svá mystéria a zasvěcovací obřady. Tertulianus uvádí, že sekta valentiniánů tato duchovní mystéria pokazila a udělala z nich „svátost prostituce".[205] – A nesmíme rovněž zapomínat, že falešný křesťan a Kryptožid Valentinus z Alexandrie byl svatým Irenejem označen za vůdce gnostiků, jejichž sekty byly podle některých znalců řízeny jednou a touž skrytou mocností.

Je tedy zjevné, že Hebrejci jsou stále stejní, jako byli před osmnácti stoletími, když tehdy jako dnes rozšiřovali a rozšiřují v křesťanské společnosti nemravnost a prostituci, aby ji tak zkazili a usnadnili si její zničení.

---

[203] Matter, cit. dílo, svazek II, str. 188; svazek I, str. 44.
[204] Nesta H. Webster, *Secret Societies and Subversive Movements,* str. 30-31.
[205] Matter, cit. dílo 1844, svazek II, str. 365.

Některé z gnostických sekt došly ve svém učení až k nejvyššímu stupni mravní zkaženosti. Eliphas Levi tvrdí, že jistí gnostici zavedli do svých obřadů znesvěcování křesťanských mystérií, jež pak měla sloužit za podklad černých umění,[206] jejichž hlavními rozšiřovateli byli rovněž Hebrejci. Dean Milman ve svých „Dějinách Židů“ říká, že ofité uctívali hady, protože se vzepřeli Jehovovi, kterého „označovali kabbalistickým výrazem demiurg“.[207]

Je tedy zřejmé, že rovněž není ničím novým ani velebení zla, které má tak velký význam v moderních revolučních hnutích, skrytě kontrolovaných „Satanovou synagogou“, a gnostickými Židy bylo jako jed vpraveno do vznikající křesťanské společnosti před více než osmnácti staletími.

E. de Faye v knize „Gnostici a gnosticismus“ i Matter ve výše zmíněném díle „Historie gnosticismu“[208] shodně ujišťují, že jiná tajná sekta gnostiků, zvaných kainité, uctívala podle svého perverzního učení Kaina, homosexuální obyvatele Sodomy a Gomory Dathama a Abirama, i samotného Jidáše Iškariotského jako vznešené oběti demiurga, tj. zlomyslného stvořitele našeho světa.

Zmíněné gnostické sekty byly zřejmě předchůdcem bogomilů, luciferiánů, černé magie i některých zednářských satanistických kroužků, které vzývaly Lucifera a měly za dobré všechno, co křesťané pokládali za špatné a zvrácené. Dokonce i sám Voltaire považoval středověké Židy za šiřitele černé magie a satanismu.

De Luchet ve svém proslulém spisu „Pojednání o sektě iluminátů“[209] uvádí, že kainité ve své nenávisti vůči každému společenskému a morálnímu řádu „vyzývali všechny lidi k ničení Božího díla a k páchání všech druhů hanebností“.

Velkým mužem, který v Církvi svaté povstal, aby bojoval s gnosticismem a porazil jej, byl svatý Irenej, jenž velmi zevrubně prostudoval jeho neblahé sekty i ponuré učení, a nesmiřitelně je potíral skutky i perem. Současně napadal Židy, které označoval za skutečné vůdce tohoto rozkladného podzemního hnutí,[210] jehož nejsilnější a křesťanství nejnebezpečnější sektou byli valentiniáni, za jejichž falešným křesťanstvím Irenej odhalil židovskou identitu.

Díky odvážné a neúnavné práci svatého Ireneje se Církvi svaté podařilo zvítězit nad gnosticismem, který byl pro tvořící se křesťanství hrozivějším nebezpečím než vnější ohrožení, jaké představovaly frontální útoky a intriky synagogy. Jak jsme si již ukázali, těm se podařilo zapojit do svých plánů moc římské říše včetně hrozných pronásledování, která dala křesťanství tolik mučedníků. Uvedené skutečnosti prokazují, že **pro Církev svatou byla od samého počátku činnost židovské „páté kolony“ mnohem nebezpečnější, než její vnější nepřátelé**.

Projevila se zde ovšem i působnost zbožného a velmi bojovného duchovenstva, jež neznalo ústupnost, zahalovanou do pláštíku pokojného soužití resp. diplomacie, a které dovolilo Církvi porazit v tomto strašném boji své nepřátele: Židovstvo, židovský gnosticismus i římské pohanství.

---

[206] Eliphas Levy, *Geschichte der Magie*, str. 218.
[207] Dean Milman, *History of the Jews*, Everyman’s Library. Edition II, str. 491.
[208] E. de Faye, *Gnostiques et Gnosticisme*, 1913, str. 349 a Matter, cit. dílo svazek II, str. 171.
[209] De Luchet, *Essai sur la Secte des Illuminés*, str. 6.
[210] Zvláště důležité je jeho dílo *Adversus Haereses*.

Nikdy nebyla situace Církve tak těžká jako tehdy, protože křesťanství bylo mnohem slabší než dnes, a poměr sil Církve a jejích nepřátel byl výrazně větší ve prospěch druhého z nich. Jestliže tehdy Církev svatá dokázala zvítězit nad nepřáteli, kteří byli poměrně silnější než dnešní, máme právo tím spíše předpokládat, že se také dnes podaří eliminovat a potřít zhoubnou a zrádnou činnost kryptožidovské „páté kolony“, která pronikla do kléru. To ovšem za předpokladu, že se v religiózní hierarchii objeví vůdci, kteří napodobí svatého Ireneje a dokáží všechno obětovat v zájmu obrany víry v Krista i věci lidstva, ohroženého strašlivým otroctvím. Rovněž budou muset umět překonat odpor zbabělých a poddajných, kteří jsou sice upřímní ve víře, ale spíše myslí na to, aby se nekompromitovala jimi vysněná vznešenost Církve.

Je velmi obtížné rozsévat jedovaté ideje a sám se vyhnout riziku nákazy. Je pravdou, že Hebrejci v synagoze zpočátku rozšiřovaná gnose byla hlavně sbírkou mystických výkladů Písma, jež byly v těsné souvislosti s kabbalou. Avšak snůška pošetilostí, protimluvů a perverzního konání, kterou Hebrejci vpašovali do křesťanské gnose, představovala vážné nebezpečí i pro samotnou synagogu, jež se však dobře chránila a energicky potírala každou možnost nákazy mezi Židy.

O osmnáct století později se objevuje stejný fenomén: Hebrejci jako rozšiřovatelé ateismu a komunistického materialismu mezi křesťany, mohamedány a ostatními pohany, podnikají všechna možná opatření, aby materialistická rakovina nenakazila židovská společenství, čehož mohou nyní dosahovat snadněji, protože zkušenosti osmnácti století udělaly z těchto zhoubců skutečné mistry v umění zacházet s jedem a vnášet jej do světa, aniž by mohl napadnout samotné Židy. V každém případě však i dnes musejí být rabíni trvale na stráži, aby židovským rodinám neublížil materialismus, kterým zamořili okolní nežidovský svět; stále znovu a znovu sahají k preventivním opatřením, aby tomu zabránili.

Ateistický a materialistický jed je určen pouze pro křesťany a pohany, aby Židům usnadnil jejich ovládání; Židovstvo samotné se ve své mystice musí uchovat čistší, než kdy předtím.

Židé vědí, že se mysticismus nezdolně váže k lidem, kteří bojují za ideál. Stejně jako v jiných dobách neměli Hebrejci žádné výčitky svědomí, když šířili Satanův kult a učení proti samému Jehovovi, nepociťují ani dnes žádné skrupule při šíření ateistického materialismu Žida Marxe, přestože on sám popíral – alespoň ve svých dílech – existenci Boha Izraele. Účel světí prostředky a této zásady se Hebrejci drží až do nejkrajnějších důsledků.

Obrácením císaře Konstantina pak bylo dovršeno vítězství Církve svaté nad pohanstvím, gnosticismem i židovstvím.

Poté, co se Církev stala pánem obrovité moci římské říše, zmizela Židům jakákoli možnost k jejímu dalšímu pronásledování a bezprostřednímu napadání podněcováním pohanských císařů k pronásledování křesťanů, jak to dosud činili. Přesto se však „Satanově synagoze“ nenabízel tak zcela bezútěšný obraz. Jasně pochopila, že ke zničení Církve jí zůstává pouze jediný prostředek z oněch tří, jejichž studiem jsme se dosud zabývali. Zaměřila proto obzvláštní pozornost na svou „pátou kolonu“ falešných proselytů, kteří byli vpašováni do církevního společenství, aby tam pomocí rozkolů a vnitřních podzemních hnutí mohli pracovat na dosažení vytouženého cíle, tj. zničení Kris-

tovy Církve. Jejich úlohu jim značně ulehčovala okolnost, že křesťanské učení ještě v některých bodech nebylo dostatečně dobře definováno.

V. KAPITOLA

∗ Žid Arius a jeho hereze ∗

Nesmírná hereze ariánství, jež po tři a půl století tříštila křesťanstvo, byla dílem tajného Žida, který navenek praktikoval křesťanství; vzorný příklad potomka Jidáše Iškariotského, jakým jsou ostatně všichni kněží, kteří se coby příslušníci „židovské páté kolony" vloudili do katolického kléru.

Známý americký spisovatel William Thomas Walsh, proslulý jak svým horlivým katolicismem, tak i důkladně zdokumentovanými díly, nám o způsobu jednání do křesťanství infiltrovaných Židů říká následující: „[Otec hereze] Arius, katolický Žid, úskočně napadal Kristovo božství a podařilo se mu na celá staletí rozštěpit křesťanský svět."[211]

Z inkvizičních procesů s Kryptožidy, jak byli nazýváni židařící heretici, můžeme vyčíst, že právě trojjedinost je oním katolickým dogma, které Židé *nejzuřivěji odmítali*. V jejich nenávisti vůči Kristovi je nejvíce odpuzovala skutečnost, že Ježíš je považován za druhou osobu Nejsvětější Trojice, tj. Boha, který je jedné podstaty a trojí osoby. Jakmile se Židům předstíraným obrácením podařilo proniknout do Církve, je pak už zcela samozřejmé, že se snažili toto církevní dogma pozměnit v tom smyslu, aby se na Boha pohlíželo jako na jednu osobu a tím aby bylo popřeno Kristovo božství.

Arius se narodil v Libyi, která tehdy byla pod římskou vládou. Již jako mladík se přidal k Melesiovu schisma, který uzurpoval úřad biskupa v Alexandrii. Poté, co Melesiova věc vzala nepříznivý obrat, Arius svůj omyl odčinil a s Církví se usmířil. Je ovšem dobře známo, jak Židé takového smíření s Církví zneužívají a sami o něm říkají, že jej používají jako pouhé komedie podle vlastních potřeb.

Předobrotivá Církev svatá, zásadně kdykoli ochotna odpustit kajícímu se hříšníkovi, schválila usmíření s Ariem jeho opětným přijetím do svého lůna, zatímco skrytý Žid jako všichni ostatní příslušníci jeho rasy využil Církví poskytnutého dobra k tomu, aby jí později způsobil nedozírné škody, které mohly snadno vést ke stejnému neštěstí, jaké v současnosti hrozí nám.

Jakmile se Arius s Církví usmířil, nechal se vysvětit na katolického kněze a později byl alexandrijským biskupem Alexandrem pověřen vedením církve v Baucalisu. Různí přední církevní dějepisci přiznávají Ariovi neobyčejný a působivý asketismus i pozoruhodný mysticismus; k tomu ještě přistupuje jeho značné kazatelské nadání a vynikající dialektické dovednosti, které mu dovolily přesvědčit široké masy věřících i samotnou hierarchii Církve svaté. Za **základní princip** ariánského učení posloužila židovská teze o absolutní jednotě Boha, s níž popíral trojjedinost a Krista odsouval do postavení nejzdařilejšího ze všech stvoření, které však v žádném případě nemá Boží podstatu. **Šlo tedy o jeden z nejzávažnějších pokusů vtisknout křesťanství židovský charakter.**

[211] W. T. Walsh, *Phillip II.*, Ed. Espasa Calpe.

Arius Krista nenapadal ani nekritizoval, jak to činili neskrývaní Židé; tím by jeho poslání ztroskotalo, protože v tom by jej žádný křesťan nepodporoval. Aby se vyhnul sebemenšímu podezření, Krista naopak v nejvyšší míře velebil. Tím si získal náklonnost a přízeň věřících, a do všech svých chvalořečí nepozorovaně nakapával zákeřný jed popírání Kristova božství, protože právě to je bod, který u Židů naráží na nejúpornější odmítání.

Za zmínku nepochybně stojí, že Židé o čtrnáct století později hrají na tutéž strunu, když popírají Kristovo Božství a současně jej ve svých doktrínách a učeních velebí jako mimořádného člověka, aby nevyvolali negativní reakce u křesťanů, které získali do své sekty. – **Další novinkou, kterou ariánská hereze přinesla, byla snaha o změnu učení a politiky Církve ohledně Židů.** Zatímco křesťané je zavrhovali a při nejrůznějších příležitostech ostře napadali, usiloval v tomto ohledu Arius se svou herezí o **prosazení skutečné reformy pomocí prožidovské politiky a sbližování se „Satanovou synagogou“**.

Stejně tak jako Jan Hus, Jean Kalvín, Karel Marx i ostatní židovsko-revolucionářské osobnosti, byl Arius dynamický, mimořádně neúnavný mistr slova i pera, který sám psal oběžníky a knihy,[212] jimiž se snažil přesvědčovat církevní hierarchii, civilní správce i ostatní významné osobnosti světové římské říše. První významnější postavení mu bylo uděleno biskupem Eusebiem z Nikomedie, který si na základě přátelství s císařem troufal pokusit se jej získat pro ariánskou herezi, a byť se mu to i nepodařilo, přesto bohužel dokázal císaře oklamat – namluvil mu, že se prostě jedná o diskuse mezi různými ortodoxními směry. S tímto chybným předpokladem se pak císař marně snažil připravit urovnání mezi Ariem a biskupem alexandrijským. Nedosáhl toho ani vysláním svého rádce, córdobského biskupa Osia, který se měl pokusit o dohodu mezi oběma stranami, jako by se jednalo o pouhý osobní spor mezi biskupem a Ariem!

V průběhu vyjednávání došel Osio spolu s Církví postupně k přesvědčení, že zde nejde o pouhý názorový spor mezi různými školami a osobami, nýbrž o hrozný požár, který hrozí sežehnout celé křesťanstvo. To nám jistě stojí za pozornost, protože se jedná o **klasickou techniku**, s níž Židé začínají svá revoluční hnutí. Při různých příležitostech se vydávají za bezelstné, neškodné, ochotné, za bezvýznamné a nijak nebezpečné, aby tímto hnutím ohrožená instituce mu nepřikládala skutečný význam a nevynaložila všechny síly k rychlému a účinnému zdolání. Ukolébány navenek stavěným chováním pak vedoucí křesťanské i pohanské osobnosti opomíjejí reagovat přiměřeným způsobem. Toho Židovstvo využívá k úskočnému rozpoutání požáru, který už pak mívá takovou sílu, že když se konečně rozhodnou s ním bojovat, bývá mnohdy téměř nemožné jej zdolat.

Za zmínku jistě také stojí, že když byl r. 321 Arius konečně exkomunikován synodem, svolaným alexandrijským biskupem a obeslaným více než stovkou biskupů, vydal se velký bludař získávat nové přívržence nejprve do Palestiny. Dále pak je pozoruhodné, že první synoda, která zradou na katolicismu Aria podpořila, byla – vedle nikomedijské – právě synoda palestinská, kde byl jeho pravou rukou biskup Eusebius. Je zřejmé, že to byla Palestina, kde se vzdor represivním opatřením Tita a Hadriána nalézalo nejkompaktnější židovské obyvatelstvo a kde do Církve infiltrovaná „židovská pátá

[212] Jeho dílo *Thalia* mělo velký vliv na rozšíření kacířství.

kolona“ byla velice silná. Není proto divu, že exkomunikovaný Arius hledal v kritické situaci pomoc, posilu a útočiště u svých rasových bratrů v Palestině. Jeho záměr vyšel tak dobře, že se celá synoda biskupů a kleriků v Palestině rozhodla přispět mu pomocí a dodala i novou prestiž jeho věci, která se po zatracení alexandrijskou synodou již zdála být odbytá.

Stejně tak podpořila Aria i jiná synoda, shromážděná v Nikomedii, která mu podobně jako palestinská udělila povolení k návratu do Egypta. Takto Arius a jeho přívrženci postavili jednu synodu proti druhé a rozštěpili tím episkopát katolického světa.

Studování tohoto ohromného a po staletí trvajícího boje je velice užitečné, protože nám umožňuje rozpoznat, jak do kléru Církve infiltrovaná „židovská pátá kolona“ již tehdy pracovala stejnými metodami jako o staletí později, kdy se jí pomocí Kryptožida kardinála Pierleona podařilo usurpovat papežskou hodnost. Jsou to znovu tytéž metody, které byly tisíc let poté pranýřovány svatou inkvizicí, a stejné jako ty, jichž jsme očitými svědky i v naší době.

Arius a ariánští biskupové všemožně intrikovali proti duchovním, kteří Církev svatou hájili. Pronásledovali a potírali bez ohledu na jejich postavení i nejdůstojnější biskupy a kněží, kteří se vyznamenávali horlivostí při obraně katolicismu. Štvalo se a bojovalo pomocí skrytých a jedovatých intrik i falešným obviňováním tak dlouho, až se dosáhlo jejich odstranění nebo alespoň zneškodnění.

Pomocí dobře zorganizované akce ariáni na druhé straně také usilovali dostat pod kontrolu takto uvolňované biskupské úřady, přičemž se jim dařilo obsazovat je duchovními svého smýšlení a naopak zase bránit v přístupu k nim skutečným katolíkům.

Tento hanebně bezbožný manévr se objevoval především po ekumenickém koncilu v Niceji. Zmíněný koncil odsoudil Aria a jeho blud vzdor opozici heretických biskupů, kteří se marně snažili prosadit svá stanoviska, odporující tradičnímu katolickému učení, z nichž některá pak hodlali prosazovat i na příštím ekumenickém koncilu.

V tažení, rozpoutaném heretickými biskupy proti katolíkům, pak vyniká odporností zvláště hotová kruhová léč, zatažená kolem biskupa z Antiochie. Byl jimi nařčen, že předstíral dodržování závěrů nicejského koncilu, že však ve skutečnosti hájil sabeliánskou herezi a rozséval nepokoje a sváry. Těmito a dalšími obviněními se zrádným klerikům podařilo dosáhnout biskupova sesazení a jmenování ariánského biskupa na jeho místo. Dále se jim zdařilo oklamat Konstantina do té míry, až v dobré víře, že prokazuje službu Církvi, vypověděl zbožného biskupa ze země a svou podporu naopak poskytoval licoměrným heretikům, které pokládal za pravé obhájce Církve.[213]

Ještě závažnější je však spiknutí, které podnítili ke zkáze svatého Atanasia, jenž po Alexandrově smrti následoval v úřadu patriarchy v Alexandrii. Již na nicejském koncilu prokázal, že je pevnou baštou obranného systému Církve svaté, čímž na sebe přivolal nenávist ariánských kleriků, kteří rychle rozpoznali nutnost jeho zneškodnění. Aby si pro sebe získali císaře, obvinili svatého Atanasia z udržování styků s jistými rebely v říši. Jde o přímo klasický manévr Židovstva všech dob: jakmile bylo potřeba odstranit nějakou vůdčí osobnost z okruhu hlavy státu, zosnovalo se spiknutí, aby bylo možné ve vhodný čas vládci namluvit, že dotyčný proti němu konspiruje a je ve spolku s jeho nepřáteli. Tím se jim dařilo dosáhnout, že hlava státu pak sama odstranila osob-

---

[213] Cavallera, *Le Schisme d'Antioche*; R. V. Sellers, *The Statius of Antioch and his place in the early christ doctrine*, Cambridge 1928.

nosti, které stály v cestě židovským plánům. Takto obvinili i svatého Atanasia, že se vysmívá kléru ukládáním daně z plátna, a také že rozsévá v řadách Církve nesváry a rozbroje.

Rovněž metoda pomlouvání je klasická pro „pátou kolonu“. Když ta spustí spiknutí proti Církvi a někdo je oznámí nebo se postaví na obranu instituce, vysílá ihned do pole své kryptožidovské kleriky, aby obránce Církve obviňovali z podkopávání její jednoty a vnášení nesvárů mezi křesťany. **Ve skutečnosti jsou to ovšem právě tito do kléru infiltrovaní nepřátelé Krista, kdo svými temnými pletichami a spiknutími vyvolávají schisma a štěpení, a nikoli skuteční křesťané, kteří jsou povinni hájit katolictví a bránit nepřátelům v získávání půdy pod nohama.** Právě heretičtí klerici to byli, kdo svým jednáním vyvolal hrozné schisma! Měli však ještě dost troufalosti na obviňování svatého Atanasia jakožto údajného podněcovatele nepokojů, protože se snažil hájit Církev svatou proti pletichám hereze. Úder byl kromě toho namířen ještě výše, protože Arius se svou družinou dobře věděl, že Konstantin má jako nejvyšší cíl před očima jednotu Církve, a tak se kalkulovalo s tím, že typickým obviňováním z rozsévání nepokojů jim císař sám odklidí Atanasia z cesty.

S ariány souběžně pracující melasiánští heretici později svatého Atanasia obvinili dokonce z vraždy jednoho ze spolupracovníků jejich vůdce; Atanasiovi se naštěstí podařilo údajně zavražděného vypátrat, takže pomlouvači byli blamováni.

Protože jim až dosud všechny intriky selhaly, uchýlili se k poslednímu manévru. Svolali do Tira biskupskou synodu, na níž Atanasia obvinili ze svedení jisté ženy, ale tomu se podařilo vyvrátit i toto hanebné nařčení.

Ariánským biskupům se přesto podařilo dostat pod kontrolu synodu v Tiru a usnést se o sesazení svatého Atanasia z úřadu alexandrijského patriarchy. Poté byla o věci zaslána plamenná nóta biskupům z celého světa, aby přerušili veškeré styky se svatým Atanasiem, obviněným z různých zločinů. Na Konstantina, který měl ve velké vážnosti rozhodnutí biskupského synodu, to udělalo silný dojem. To pak spolu s další obratně rozšířenou pomluvou, že svatý Atanasius skoupil od Egypťanů obilí, které bylo určeno pro Konstantinopol, aby tak v hlavním městě římské říše vyvolal hladomor, přivedlo císaře k prudkému hněvu – vypověděl do vyhnanství nešťastného světce, kterého následkem židovských intrik považoval za nejhoršího škůdce veřejného pořádku i jednoty Církve.

Když si zpočátku ariánští biskupové dokázali pro sebe získat jak císařovu sestru Konstancii, která na něj měla velký vliv, tak i ostatní císařovy důvěrníky, dodávali si nadále licoměrně zdání, že horlivě bdí nad jednotou Církve a říše, po čemž Konstantin tak silně toužil, a obviňovali skutečné katolíky z ohrožování jednoty svým přeháněním a přemrštěnostmi. Takto se jim podařilo dokázat, že Konstantin, který ještě na nicejském koncilu podporoval ortodoxii, se nakonec přiklonil k Ariovi a odsouhlasil jeho slavnostní znovupřijetí do lůna Církve, přičemž za místo aktu bylo vybráno hlavní město říše. To bylo bezpochyby apoteózou a nejúplnějším triumfem Žida Aria, který si již začal pohrávat s myšlenkou na dosažení papežské hodnosti svaté katolické Církve, což podle střízlivého lidského rozumu nebylo vůbec nemožné, protože mohl počítat s přátelským souhlasem císaře i s podporou denně rostoucího počtu biskupů v Církvi. Všechny lidské výpočty se však setkají s nezdarem tváří v tvář přispění, které poskytuje Bůh své Církvi svaté. Ta může být pronásledována, ale nikdy nebude poražena, a

Arius zemřel na prahu svého triumfu záhadně tragickým způsobem, jak nám o tom dochoval zprávu sám svatý Atanasius.

Jistě není rovněž bez zajímavosti, co o tomto velkém církevním Otci a světci Atanasiovi uvádí „Španělsko-židovská encyklopedie“, která je bezesporu oficiálním židovským dokumentem:

> „Atanasius (světec), církevní Otec (293-373), patriarcha alexandrijský a energický odpůrce ariánského učení, které se blížilo čistému monoteismu a tím židovským doktrínám. Atanasius ostře kritizoval Židy z dogmatických důvodů, ale situace Židů se zhoršila všude tam, kde jeho učení zvítězilo nad ariánským, jako tomu bylo u Západních Gótů ve Španělsku.“

Stejně jako i další církevní Otcové, bojoval svatý Atanasius rozhořčeně nejen proti ariánům, nýbrž i proti Židům. Jak jsme právě viděli, přikládají právě ti jeho učení takový význam, že židovská encyklopedie jednoznačně přiznává, že se „situace Židů zhoršila všude tam, kde triumfovalo učení svatého Atanasia“. Je proto pochopitelné, že mocnosti zla rozpoutaly satanskou nenávist proti patriarchovi z Alexandrie.

Kdyby svatý Atanasius a ostatní velcí církevní Otcové žili v naší době, pak by do kléru proniklá „židovská pátá kolona“ jistě udělala všechno, co je v jejích silách, aby je Církev zatratila kvůli antisemitismu.

Pokud jde o dalšího velkého obhájce Církve v boji proti ariánství, o córdobského biskupa Osia, který byl duší nicejského koncilu, i on byl aktivním bojovníkem proti židovství. Po svém vystoupení na koncilu v Elvíře, konaným v letech 300-309 pod jménem ilibiteránský koncil, se rozhodujícím způsobem zasadil o schválení kánonu, sledujícího oddělení křesťanů od Židů, aby se tak čelilo jejich zhoubnému vlivu. Protože v té době bylo bratříčkování katolického duchovenstva s Židy na denním pořádku, snažil se ilibiteránský koncil tomuto zlořádu odpomoci drastickými prostředky.

V dané věci jsou jistě zajímavá následující pravidla:

> „Kánon L (50). Jestliže by duchovní nebo věřící usedl za společný stůl s Židem, budiž kvůli nápravě vyloučen ze svatého přijímání.
>
> Kánon XLIX (49). Bylo shledáno vhodným soustavně napomínat učitele, že nelze trpět, aby si své od Boha přijaté plody nechávali žehnat od Židů, by se tím neoslabilo nebo neznehodnotilo námi udělené požehnání. Kdo by se opovažoval tak činit, budiž vyloučen z Církve.
>
> Kánon XVI (16). Mimo jiné se v něm stanoví, že se katolické ženy nesmějí dávat za manželky Židům, stejně jako heretikům, ‚aby tak nebylo žádného spojení mezi věřícím a nevěřícím’.“

Poslední citovaný kánon je striktní a zcela jasný: jakékoli spojení je pokládáno za nebezpečné. Ilibiteránský koncil měl nesmírný význam, protože jeho disciplinární opatření byla z největší části vtělena do obecné legislativy Církve.

Po Konstantinově smrti se vlády říše ujali jeho tři synové: Konstantinus II. s Konstansem na Západě a Konstantinus na Východě. Oba prvně jmenovaní byli zanícení katolíci, zatímco Konstantinus sice byl křesťan, ale silně ovlivňovaný přátelstvím s přítelem svého otce, ariánem Eusebiem z Nikomedie. – Po Konstantinově smrti však jak Konstantinus, tak i jeho bratři souhlasili s návratem svatého Atanasia i ostatních pravověrných biskupů, kteří byli v důsledku intrik ariánů vypovězeni ze země. Kromě toho smrtí Eusebia z Nikomedie r. 342 pominul i jeho špatný vliv na Konstantina, který

pak působením svého bratra Konstanse i papeže Juliána konečně začal podporovat katolickou ortodoxii.

Mimořádně znepokojen pokroky židovství, podnítil Atanasius opatření, která Židé nazývají „prvním velkým pronásledováním ze strany křesťanů".

Během dvanácti let do Konstansovy smrti a skonu papeže Juliána se katolíkům podařilo arianismus téměř úplně zdolat. Pod dojmem kázání a velké autority svatého Atanasia i biskupa Osia z Córdoby se ariánství zdálo být odsouzeno k zániku. Konstantinus pak měl se svatým Atanasiem v Antiochii dlouhý a mimořádně srdečný rozhovor, v němž mu císař Orientu projevil nejvyšší přízeň. Atanasiův vjezd do Alexandrie se změnil v skutečnou apoteózu.

Když vůdci ariánství Ursacius a Valente poznali hrozící porážku a navíc je vyděsil Konstantinův pevný postoj ve prospěch ortodoxie, snažili se situaci vyhnout a zašli tak daleko, že si u papeže vyprošovali smíření s katolickou Církví.

Byl to ovšem mnohem spíše příklad klasické taktiky, kterou Stalin nazývá „strategickým ústupem". Spočívá v tom, že v okamžiku poznání vlastní slabosti se navenek boj vzdá, aby se tak předešlo porážce, a dále se pak potají konspiruje až do obnovení sil, kdy je možné se odvážit nového boje v okamžiku naděje na triumf.

Stála-li tedy věc ariánství tak špatně, ještě hůře se vedlo Židovstvu. Protože se Konstantin již přesvědčil, jaké nebezpečí pro říši i křesťanství představuje, začal – jak dokazuje velký židovský historik Graetz – vypovídat doktory zemských práv; v důsledku jeho dekretu muselo mnoho z nich vycestovat do Babylónie. Perzekuce se zostřily do té míry, že předním Židům bylo pohroženo smrtí, což mělo za následek ještě silnější vystěhovalectví, především pak do Judeje. Tento vývoj zapříčinil také úpadek židovské akademie v Tiberiadě. Do té doby časté sňatky mezi Židy a křesťany byly Konstantinem trestány smrtí, čímž zašel ještě nad ustanovení 16. kánonu ilibiteránského koncilu.

Jak dosvědčuje izraelita Graetz, byli v té době Židé katolíky nazýváni „vrahy Boha". V odpověď na to osnovali Židé ojedinělá povstání proti říši, která ovšem byla potlačena hned v zárodku.

Ale ani všechny tyto porážky neodradily nepřítele, který vskrytu jen číhal na první vhodnou příležitost, jak se znovu dostat do sedla. Ta se začala rýsovat ve chvíli, kdy zemřeli nejprve Konstans a poté i papež Julián, jejichž blahodárný vliv vedl Konstantina ke lpění na katolicismu. … Ariánští vůdci Valente a Ursacius, kteří si tak licoměrně vyprosili znovusmíření s ortodoxií, začali opět se svými intrikami, jimiž se snažili za každou cenu Konstantina odcizit ortodoxii. Za tím účelem nezřízeně lichotili jeho egoismu a přehnaně prudké reakci na všechno, co by mohlo omezit jeho autoritu a prestiž. V skrytu pak ariáni zosnovali skutečné spiknutí, aby jím Konstantina oddělili od svatého Atanasia a tím císaře odcizili ortodoxii. Mezi mnoha jinými pomluvami jej obvinili, že roztrušuje hanebné fámy o císaři a má jej údajně líčit jako exkomunikovaného kacíře. Tím se snažili zbavit císaře podpory lidu a týmž dechem, jímž lživě označovali svatého Atanasia za císařova nepřítele, se sami vydávali za jeho nejvěrnější poddané. Tyto temné pletichy proti Atanasiovi a katolíkům vyvolávaly Konstantinův hněv; stále víc se začal přiklánět na stranu ariánů, až nakonec spolu s nimi požádal nového papeže Liberia, aby ušlechtilého církevního Otce zbavil úřední hodnosti.

Je až k neuvěření, **jak se Židovstvu nejednou podařilo změnit své zapřisáhlé nepřátele v bezděčné spojence a tím dosáhnout svého cíle**, jako tomu bylo v tomto případě. V historii by se našlo více takových příkladů, jako byl Konstantinův.

Císařem tísněný Svatý Otec dal najevo nutnost svolání nového koncilu, aby se pokusil o ukončení neblahého sporu. S císařovým souhlasem byl tedy svolán koncil do Arles, který se konal r. 353 za účasti dvou papežských legátů. Dobří katolíci vkládali do koncilu velké naděje, že se na něm dospěje ke křesťanské jednotě, avšak Valentem a Ursaciem podvedení biskupové ve službách „páté kolony" rozehráli takové intriky a vykonávali na koncil tak silný tlak, že se nakonec sklonil před požadavky ariánů, kteří měli podporu v neodolatelném nátlaku císařské moci. Ustoupili dokonce i oba zmínění papežští legáti a neblahým důsledkem všeho bylo nespravedlivé zavržení svatého Atanasia. Jediným biskupem, hlasujícím proti usnesení koncilu, byl Paulinus z Trevíru, kterého pak z toho důvodu vypověděli ze země. Když se však papež Liberius dozvěděl o neblahém výsledku koncilu, protestoval proti němu a navrhl svolání jiné synody, která se pak konala r. 355 v Miláně. Avšak i ta byla terčem nesčetných úkladů a stejně tak byla vystavena tlaku heretických biskupů, kteří se těšili císařově podpoře. Nakonec se jim skutečně podařilo dosáhnout toho, že i nová synoda tří set biskupů znovu zavrhla a odsoudila svatého Atanasia. Tím dosáhlo ariánství naprostého vítězství a mohlo ctihodného světce znovu vypovědět. Protože se Pontifex Maximus odmítl sklonit před požadavky ariánů a Konstantina, byl později císařem sám poslán do vyhnanství, kde musel jako papež po nějakou dobu pobývat.

Nakonec však přineslo ovoce úsilí světce a církevního Otce Atanasia, tohoto nezdolného a dynamického muže, který vůči nepřátelům prokázal tolik odvahy a vytrvalosti. Po třech stoletích bojů konečně Církev svatá triumfovala nad Židovstvem a jeho herezí. Co Církev a lidstvo naší doby naléhavě potřebují, jsou právě muži s pevností, odvahou a energií svatého Atanasia, kteří by se postavili židovsko-komunistické hrozbě, jež stejně jako tehdy židovsko-ariánská hereze dotlačila katolictví až na okraj propasti.

Věříme, že tak jako již dříve v podobných situacích nám Pán prokáže milost a že se v řadách hierarchie objeví nový Atanasius, kterého Církev potřebuje ke své záchraně. Je to mravním příkazem naší doby, v níž noví náhončí Židovstva v Církvi jako falešní apoštolové komunismu jen nahrávají cílům „Satanovy synagogy". To oni ochromují obranné schopnosti Církve, aby tak svedli důvěřivé lidi a umožnili triumf světského nepřítele, jak to mají v úmyslu provést na nadcházejícím ekumenickém koncilu, svolaném papežem Janem XXIII.[214]

Závěrem je třeba ještě zdůraznit, že se Konstantinova kolísavost projevila i v jeho postoji k Židovstvu. V rozporu s jeho nepřátelskou politikou přikázal opatření, jimiž bylo Židovstvo zvýhodňováno. Byl to např. zákon, který židovské patriarchy a ostatní

[214] Prameny, použité v této kapitole: Graetz, *History of the Jews*, Philadelphia 1956, svazek II, kap. XXI a XXII; *Acta Conciliorum et Epistolae Decretales etc.*, Johannis Harduini S. J., Paris 1715, svazek I, sl. 255; *Enciclopedia Judaica Castellana*, México D. P. 1948; svatý Athanasius, *Historia Arranorum ad Monachos. Contra Arianos*; Eusebius, *Vita Constantinus*; Cevatkin, *Studies of Arrianisme*; Batifoll, *Les sources de l'histoire du Concile de Nicée. Echos d'or*, 28. vyd. 1925. Sokrates, *Kirchengeschichte*, svatý Athanasius, *Epistola de morte Arri*; svatý Hilarius, *Geschichte 2.20 Fragm.*, Ch. J. Refele, svazek I; Sozomeno, *Kirchengeschichte*, kap. I; Wand, *The four great Heresies*, 1955.

služebníky synagogy zrovnoprávňoval s křesťanským klérem a tím je zbavoval dosavadního přísného dohledu, jak nás informuje sám židovský historik Graetz.

Špatným se pomáhá a dobří jsou exkomunikováni

To samé, co potkalo svatého Atanasia před více než šestnácti staletími, se ve 20. století stává v menší nebo větší míře mnoha znamenitým obhájcům Církve i svobody světa, ať už jde o kleriky či světské osoby. Kardinálové a biskupové, kteří až nápadně berou v ochranu nejhorší nepřátelé Krista a jeho Církve, totiž Židy, a napomáhají pokroku a vítězství komunismu resp. kontrolují politická či sociální hnutí, jsou stejně tak nápadně zaměřeni proti kardinálům, prelátům a kněžím, kteří rozhodně a účinně bojují s bestií. Působnost „páté kolony", potomků Jidáše Iškariotského, se od Ariových časů až do naší doby změnila jen nepatrně. Jakmile začne nějaký katolický vladař nebo politický vůdce účinně bojovat proti silám Židovstva, tedy zednářstvu nebo komunismu, ihned se tito preláti a dokonce i kardinálové vynoří, aby znovu nahrávali pekelným mocnostem a umožnili jim vítězství, které normálně není v jejich možnostech. Kdykoli se židovsko-zednářské a komunistické síly již cítily prakticky přemožené katolickými vůdci a panovníky, vždy se na scéně objevila do nejvyšších úřadů Církve infiltrovaná „pátá kolona", jež pak prostřednictvím divoké kampaně intrik a církevního klasifikování získala celý klérus proti těm vůdcům a vládcům, kteří představují vážnou překážku zednářského nebo komunistického triumfu. A pokud ani toto pomlouvačné a ostouzečské tažení nestačí ke zničení důvěry těchto vůdců u lidu, vysílají se do boje falešní apoštolové, o nichž mluví svatý Pavel, kteří jako své nejostřejší zbraně používají houfně exkomunikace. Podrýváním prestiže těchto vůdců se má dosáhnout ztráty podpory lidových mas a tím umožnit vítězství zednářských resp. komunistických sil. – Právě v tom spočívá tajemství tolika vítězství mocností zla.

VI. KAPITOLA

* Židé jako spojenci Juliána Apostaty *

Roku 360 byl vojskem provolán za římského císaře Konstantinův bratranec Julián. Konstantin, který se proti němu vypravil do boje, zemřel ještě cestou, což Juliánovi usnadnilo definitivní vítězství a prohlášení za císaře Východu i Západu.

Juliánova politika sledovala tři hlavní cíle: I. Obnovení pohanské víry a její opětné prohlášení za státní náboženství, aby se tím vrátil k bývalému lesku Říma, který podle jeho názoru kvůli křesťanství upadal. II. Zničení křesťanství. III. Přiznání bývalého postavení židovství, z něhož jej vypudili Konstantin a jeho synové; dokonce mělo být nařízeno i obnovení Šalamounova chrámu.

Židé byli od začátku jeho bezvýhradnými spojenci, což jen znovu dokazuje, že pokud se jim to hodí, jsou schopni zasazovat se za pohanství a modlářství, ba bojovat i proti monoteismu, pokud by se jim tím podařilo zničit Církev, jakkoli jsou niterně sami monoteisté a nepřátelé modloslužebnictví.

Svým spojenectvím s Juliánem a poskytovanou mu pomocí podpořili obnovu modlářství, o němž sami říkají, že jím velice opovrhují. Dokazují však, že k dosažení svého cíle, kterým je zničení křesťanství, jsou schopni všeho, dokonce i užívání ateistického a materialistického učení moderního komunismu, přestože sami zůstávají hluboce religiózní a spirituální.

Známý židovský historik Graetz proto o Juliánovi říká:

> „Císař Julián byl jeden z těch silných charakterů, kteří své jméno nesmazatelně vtiskli do paměti lidstva. Pouze jeho předčasná smrt a nenávist tehdy vládnoucí církve zavinily, že mu nebyl přiznán přídomek ‚Julián Veliký'."

Dodává ještě, že Julián prokazoval velkou úctu židovskému náboženství i izraelskému národu, a konstatuje, že

> „téměř dvouletá doba jeho vlády (listopad 361 až červen 363) byla nejšťastnější periodou pro Židy světové římské říše".

Graetz také říká, že vůdce Židovstva v říši, patriarchu Hillela, Julián nazýval „svým veleváženým přítelem", a v osobním dopise mu slíbil, že udělá konec zločinům křesťanských císařů na Židech.

Julián také podnikl všechna nezbytná opatření k započetí stavebních prací na obnově Šalamounova chrámu. Všem židovským kongregacím v říši nechal zaslat dopis, v němž říšského patriarchu Julose (Hillela) přátelsky nazývá bratrem. Dále tam slibuje zrušení vysokých daní, uložených Židům křesťany, garantuje jim, že je v budoucnu nikdo nebude moci obviňovat z rouhání, slibuje jim svobodu i bezpečí a rovněž ujišťuje, že po vítězném návratu z perské války nechá na své náklady vybudovat jeruzalémský chrám.

K obnově chrámu si Julián zajistil pomoc svého nejlepšího přítele, Alypia z Antiochie, uložil mu nehledět na výdaje, a guvernérům Palestiny a Sýrie nařídil přispět mu vším potřebným. Ve své horlivosti o obnovu pohanství poskytl k dispozici také prostředky na obnovu pohanských svatyň. Zreorganizoval modláře a dal jim hierarchii, podobnou církevní; pohanský kult obnovil s velkou okázalostí a pompézním způsobem nechal slavit pohanské svátky.

Autoři Labriolle a Koch nás informují o Juliánově snaze dodat pohanství novou sílu vytvářením veřejně prospěšných zařízení na způsob křesťanských. Byly zřizovány chudobince, útulky pro děti a staré lidi, charitativní instituce a mnoho dalšího. Císař se současně snažil přičlenit k pohanství cosi na způsob náboženského řádu, který by se podobal křesťanským mnichům.

Nejednalo se jen o opětné instalování pohanského kultu, nýbrž o **vytvoření reformovaného a umocněného pohanství pomocí prostředků, pochycených od křesťanů**. Kolem Církve svaté se stahující ohrožení mohlo být asi sotva vážnější. Císař, pohanství i židovství se těsně semkli a zahájili s křesťanstvím boj na život a na smrt.

Byť i Julián zásadně ujišťoval, že zachová náboženskou toleranci, protože si ještě pamatoval na hrozné důsledky zuřivého pronásledování ze strany římských císařů, přesto věnoval všechny prostředky na zničení křesťanství. Jak píše svatý Řehoř Naziánský, který období Juliánovy vlády označuje za „nejstrašnější ze všech pronásledování", byla tehdy mučednická smrt z rukou rozběsněných nevěřících na denním pořádku.

Mezi opatřeními, nařízenými Juliánem proti katolictví, patří zvláštní místo těmto: nové vypovězení svatého Atanasia, považovaného za nejpevnější oporu ortodoxie, od-

stranění křesťanských symbolů z mincí, dále odejmutí všech práv kléru, kterých se mu dostalo od katolických císařů, a konečně čistky mezi křesťany ve veřejných úřadech, pokud by neodpadli od víry. A při tom všem se **předstíralo, že jde pouze o nezbytná opatření k udržení náboženské svobody a rovnosti všech vyznání**. Juliánovi židovští spojenci v něm tedy měli dobrého mistra, když v novější době použili stejné licoměrnosti k vítězství svých liberálních revolucí a **stejně jako tehdy on, pod záminkou zavedení svobody vyznání připravili Církev svatou o všechna práva**.

Pravé záměry císaře však byly zřejmé nejpozději v okamžiku prohlášení, že vyznavači Galilejského musejí zmizet, protože jsou nepřáteli helénismu, a dále když proti křesťanům osobně vystoupil i sepsáním svých děl.

Pozoruhodná okolnost, že obnova židovského chrámu mimo jiné ztroskotala i na tom, že ze země náhle vytryskly tajemné plameny a sežehly dělníky, může být pokládána za historicky doloženou skutečnost; potvrzují ji jak křesťanští letopisci, tak i renomovaný židovský historik Graetz. Ten ovšem na rozdíl od katolíků nepovažuje událost za zázrak, nýbrž se ji snaží vysvětlit přirozenými příčinami. Podle jeho verze se jednalo o podzemní plyn, stlačený následkem zřícení části jeskyně, který se pak při výkopových pracích uvolnil a ve spojení se vzduchem vyvolal požár, což nakonec spolu s ostatními důvody Alypia přimělo k zastavení práce.

Jak víme od katolických dějepisců, nebyly to jen pohanské hordy, kdo křesťany týral a zabíjel. Ochraně a přátelství císaře se těšící Židé rovněž nezůstávali pozadu – začali ničit místní kostely v Judeji i přilehlých krajích, a vůbec i jinak všemožně křesťanům škodit. Žid Graetz ovšem tuto katolickou verzi označuje za zlomyslné pomluvy. Kdo však sám zažil, jakých hrůzných činů proti křesťanství jsou Židé schopni, když se jim k tomu nechá volnost, ten se pak nebude divit, že v Juliánově době ze všech sil ničili i křesťanské chrámy. Stejně tak jednali Židé i ve středověku, když měli oporu v nějaké kacířské sektě, a přesně totéž dělali i v nedávné minulosti k zajištění triumfu svých zednářských a komunistických revolucí. Mnohé z hrůzných skutků, kterých se Židé v současnosti dopouštějí, jsou jen opakováním toho, co se naučili v době Juliána Apostaty. Kdyby jeho vláda trvala déle, dopadla by pro křesťanstvo katastrofálně.

Naštěstí dříve, nežli mohl způsobit křesťanství podstatnější újmu, Julián padl v rozhodující bitvě s Peršany.

Smrtí Juliána Apostaty byla Církev svatá uchráněna hrozící zkázy, která se blížila v podobě pohanského pronásledování.

Pokud jde o izraelity, pak následující pokrytecky plačtivý komentář židovského historika Graetze je dostatečně výmluvný: „Juliánova smrt poblíž Tigrisu (červen 363) vzala Židům poslední paprsek naděje na pokojný a bezpečný život."

„Židovsko-španělská encyklopedie" pod heslem „Julianus" zaznamenává:

> „Židů si mimořádně vážil. O židovské věci měl rozsáhlé vědomosti a ve svých spisech se zmiňuje o různých jejich náboženských institucích. Zdá se, že mezi Židy v Palestině hodlal zavést patricijský řád (v talmudu nazývaný „aristoi"), který měl dbát na spravedlivé. Julián přisuzoval židovství **vyšší cenu než křesťan-**

ství, jakkoli si prvního vážil méně než pohanské filosofie. Jeho smrtí skončilo krátké mezidobí tolerance v křesťanském pronásledování Židů.“[215]

VII. KAPITOLA

∗ Svatý Jan Zlatoústý a svatý Ambrož zavrhují Židy ∗

Spory, které se odvíjely především na Ariově straně, byly zdánlivě vyvolány neochvějnými tendencemi biskupů. Přestože se nacházeli v bludu, jednali v dobré víře a nesnášeli se s extremisty, nepochybně řízenými „pátou kolonou“… To pak postupně oslabilo herezi v celé říši.

Po Juliánově smrti provolalo vojsko za císaře katolického generála Joviana, takže ortodoxie byla téměř pánem situace.

Nový císař povolal svatého Atanasia zpět z vyhnanství a jmenoval jej svým rádcem. Jovianus na neštěstí již příští rok nečekaně zemřel a novým císařem se pak stal Valentianus I., který svého bratra Valenta ustavil regentem východní části říše. Tak se stalo, že zatímco ještě panovala náboženská tolerance, horlivý arián Valente se snažil znovu oživit herezi alespoň na svém území. Heretici mezitím využívali situace k získání dalšího vlivu na germánské kmeny, jež se pak také skutečně vrhly do náruče ariánství a tím i prožidovskému směru.

Valente poté rozpoutal nové pronásledování katolíků a nyní již stařičkého Atanasia znovu vykázal do vyhnanství. Jak uvádí katolický letopisec Theodoreto, začal ve stejnou dobu poskytovat všemožné záruky Židům a pohanům. Valente se rovněž nespokojil s pronásledováním křesťanů, nýbrž dotíral také na umírněné ariány, které tím ovšem nechtě vháněl do mateřského objetí Církve svaté.

Židovský historik Graetz se s tím v zásadě shoduje a upozorňuje, „že Valente byl arián a z katolické strany musel vytrpět tolik, že byl nyní vůči ní netolerantní. Židům poskytoval svou ochranu a zahrnoval je poctami a přízní“. Z toho je patrné, že oživení ariánství na Východě spolu se zvýhodňováním Židů i pronásledování katolicismu mají vzájemnou souvislost!

S Graciánem začaly roky smrtelného boje mezi pohany a křesťany. Jeho výsledek byl střídavý do té doby, nežli se španělský generál Theodosius chopil císařské moci v obou částech říše.

Pohanství i ariánství, které pod Valentovou ochranou na Východě znovu ožívalo, zasadil Theodosius Veliký smrtelný úder a tím otevřel katolicismu v říši cestu k definitivnímu triumfu. Byla naděje, že začne potírat i židovství, ale prohnaní Hebrejci si uměli v pravou chvíli zajistit jeho tolerantnost a pod jejím pláštíkem začali znovu posilovat svůj vliv v římské společnosti. Jejich činnost byla pro Církev svatou do té míry nebezpečná, že milánský biskup Ambrož i další z velkých církevních Otců, Jan Zlato-

[215] V této kapitole použité prameny: *History of the Jews*, svazek II, kap. XXI; *Enciclopedia Judáica Castellana*; W. Koch, *Comment l'empereur Juliane tacha de fonder une Eglise paienne*, článek v *Revue de Philosophie de l'Histoire*, 6. roč. 1927 (1335) a 7. roč. 1928 (485); Labriolle, *La reakcion paienne*, str. 1934.

ústý, se viděli nuceni zahájit energický boj jak proti Židům, tak i proti těm křesťanům, kteří potají pěstovali židovský kult. O tomto boji informuje izraelitský historik Graetz následovně:

> „O sobotách a židovských svátcích bylo možno v synagogách pravidelně zastihnout mnoho křesťanů, zvláště ženského pohlaví; mezi nimi jak ženy lepšího původu, tak i z lidu. Uctivě naslouchali troubení na židovský Nový rok, byli při bohoslužebných obřadech na Den smíření a účastnili se svátku tabernáklu. Protože se to všechno dělo za zády křesťanského duchovenstva a bylo třeba sousedy prosit, aby je nevyzradili, věc tím jen získala na přitažlivosti. Proti zmíněnému prokazování úcty židovským institucím křesťany vysílal Chrisostomus[216] své horlivé kapucínské kazatele a užíval vůči nim i těch nejtvrdších výrazů v tom smyslu, že synagogy jsou jevištěm ohavností, pelešÍ lotrovskou a ještě ledačíms horším.“[217]

Není pochyb o tom, že těmito „tvrdými slovy“ říkal církevní Otec jen samé velké pravdy. Kdyby je však hlásal dnes, byl by zatracován jako antisemita nejen Židy, ale i křesťanskými kleriky, kteří jim jdou na ruku.

Na druhé straně z toho vidíme, jak byli již tehdy v Římě rozšířeni „křesťané“, kteří navenek vypadali křesťansky, ale potají holdovali židovským rituálům. Hebrej Graetz nám výše popsal, jak se tento druh křesťanů s úctou účastnil obřadů v židovských synagogách za zády katolického duchovenstva, i jak dbal na to, aby sousedé jejich podezřelé počínání neprozradili. Je proto jen přirozené, že velký církevní Otec i svatý Jan Zlatoústý proti těmto falešným křesťanům vystupovali, protože Církev svatá si ještě tehdy nevytvořila instituci k jejich stíhání a potírání, totiž úřad svaté inkvizice.

Milánský biskup Ambrož, jeden z velkých světců a vznešených církevních Otců, který měl tak rozhodující vliv na císaře Graciana i Theodosia I., a jemuž nejvíce vděčíme za definitivní triumf Církve svaté, byl v té době nejstatečnějším a nejenergičtějším bojovníkem proti „Satanově synagoze“. Při různých příležitostech odsuzoval Židy a hleděl jim zabránit, aby se zmocnili římské říše. Jeho největší touhou bylo překazit jim zničení Církve, zvláště pak v době, kdy se uzurpátor Maximus stal dočasně pánem její poloviny. Jak sám svatý Ambrož dosvědčuje, byl Maximus Žid a korunování za císaře Říma dosáhl zavražděním katolíka Graciana.

Jak se dalo čekat, Maximus opět podporoval Židy a pohany, kteří se kolem něho shlukli. Naštěstí byl r. 378 přemožen Theodosiem, čímž byly zmařeny naděje Židů, že se tentokrát už zmocní celého impéria cézarů.

K přiblížení si protižidovské horlivosti a katolické svatosti, které jsou kvintesencí osobnosti svatého Ambrože, dáváme znovu slovo oficiálnímu a klasickému dějepisci Židovstva tam, kde rozhořčeně říká:

> „Ambrož z Milána byl surový oficír, který neměl sebemenší ponětí o teologii (!). Na biskupa jej povýšili právě proto, že svým násilnictvím byl v Církvi pověstný. Při jedné příležitosti, když římští křesťané zničili synagogu a uzurpátor Maximus nařídil, aby ji senát dal obnovit na státní útraty, jej Ambrož nazval Židem. Když biskup z Callinica v severní Mezopotámii nechal mnichy zapálit ta-

[216] Tj. svatý Jan Zlatoústý; pozn. překl.
[217] Graetz, svazek II, str. 613-614.

mější synagogu, Theodosius mu nařídil, aby ji na své náklady dal znovu zřídit a potrestat účastníky činu (388). To Ambrože rozzuřilo, a v listu, který v této věci císaři zaslal, použil nejostřejších a nejvyzývavějších výrazů, takže panovník se viděl nucen rozkaz odvolat. Ambrož obviňoval Židy, že pohrdají římskými zákony a vysmívají se jim. V souvislosti s tím je urážel tvrzením, že z jejich řad nesmějí vycházet císaři ani guvernéři, že jim musí být uzavřen přístup do armády a senátu, a že nesmějí mít právo stolovat se šlechtou. Židé mu tedy byli dobří jen k placení vysokých daní.“[218]

Odhlédneme-li od mnoha jiných zajímavých věcí, pak nám přední izraelita Graetz říká jednu mimořádně pozoruhodnou skutečnost, že totiž „na biskupa jej povýšili právě proto, že svým násilnictvím byl v Církvi pověstný“. Graetz sám ovšem potvrzuje Ambrožovu vznětlivost a prudkost věcmi, prokazujícími jen jeho energii v potírání židovství. Jak si dále podrobně ukážeme, byla biskupská hodnost v slavných časech Církve svěřována právě těm, kdo nejenergičtěji a nejhorlivěji hájili Církev především proti jejímu hlavnímu nepříteli, tj. proti Židovstvu. … Tím máme současně i vysvětlení pro vrcholný rozkvět katolictví v takových obdobích.

Bojovná hierarchie, která dobře zná nepřítele na druhé straně barikády, zaručuje naději na vítězství, zatímco smířlivá hierarchie, jež nebezpečí podceňuje nebo nepoznává, se přesně kryje s obdobími slabosti a úpadku Církve svaté.

Epocha svatého Atanasia a ariánského triumfu se časově shoduje se zjevnou skutečností, že církevní úřady byly zastávány vlažnými kleriky a mnohdy i přímo příslušníky „páté kolony“. Skuteční obhájci Církve svaté byli v té době z církevních úřadů vytlačeni, opovrhováni a sami pronásledováni. To se stalo velkému církevnímu Otci Atanasiovi i mnoha oddaným biskupům a duchovním.

Přesně totéž se leckde děje i v naší době tam, kde se objeví klerici a náboženští hodnostáři, proslulí svou oddaností Kristu a energií v obraně Církve. Ti pak ostatními kleriky, pomáhajícími do sedla komunismu a zednářstvu, bývají pravidelně zesměšňováni, pokořováni a dokonce i pronásledováni. Zájmům Židovstva sloužící duchovní se snaží získat uplácením a intrikami uprázdněné biskupské úřady a kardinálské hodnosti přesně tak, jako to dělali jejich důstojní předchůdci v Ariových dobách.

Teprve tento skrytý manévr umožnil zednářské a komunistické triumfy, takže to téměř vypadá, jako by je už nikdo nemohl zastavit. Pomocí úskočné taktiky pomlouvání, potlačování dobrých i současného kupování církevních hodností pro ty špatné již dosáhla „pátá kolona“ mnohde postavení, které sice v kléru katolické Církve tvoří menšinu, ale má v ní rozhodující vliv a kontrolu.

Zde je hlavní příčina skutečnosti, že v některých zemích výrazná část katolického kléru podporuje revoluční zednářská resp. komunistická hnutí.

Byla tedy zcela ochromena obrana katolických vlád nebo přinejmenším dobrých vlastenců tím, že je zbavili podpory velkých oblastí katolicismu, a obyvatelstvo se pak dobrovolně vrhalo do náručí zednářského a komunistického odboje.

Nejnovější případ Kuby mluví za celé svazky knih, a všem by měl být podnětem k důkladnému zamyšlení a prozkoumání, protože jde o ukázkovou záležitost. Komunista a pronásledovatel Církve svaté Fidel Castro to byl, kdo jí pod ochranou katolic-

[218] Graetz, str. 614.

kých biskupů zasadil takovou ránu, a jeho revoluční hnutí bylo kleriky a biskupy podporováno s horlivostí a zanícením, hodným lepší věci.

Byla to tedy především tato okolnost, která hluboce ortodoxní kubánský lid hlavně přiměla upsat se nepokrytě věci komunistického vůdce. Tím pak přispěla k triumfu věci, jejíž zhoubný výsledek všichni známe.

Je tedy snadno pochopitelné, když svatý Ambrož i velký církevní Otec byli ve své době pobouřeni tím, že Theodosius Židům dovoluje nedbat římských zákonů, které jim zavíraly cestu do senátu i přístup do armády a vládních postavení, a to tím spíše, že si byl vědom nedozírných škod, které by křesťanstvu i říši mohly být způsobeny, kdyby se Židé zmocnili vlády. Zde je nutné zmínit se ještě o další významné skutečnosti. Jako iniciátoři a propagandisté ariánské hereze byli Židé bezvýhradně spojeni také s ariány, k jejichž sektě patřili i germánští barbaři z pohraničních krajů, o nichž se všeobecně vědělo, že jejich toužebným přáním bylo napadnout a dobýt římskou říši.

Kdyby svatý Ambrož a svatý Jan Zlatoústý žili dnes, jistě by je od Židů a jejich souputníků v křesťanstvu čekalo obvinění, že jsou nacisté a Hitlerovi žáci, jak je tomu v případě všech horlivých katolíků, kteří se dnes snaží chránit Církev před židovskou hrozbou.

Již výše nám Žid Graetz řekl ohledně role, kterou oba tehdy hráli v skrytém boji Církve svaté proti Židovstvu: „Daleko největšími fanatiky byli v té době Jan Zlatoústý z Antiochie a Ambrož z Milána, kteří Židy bezuzdně a nevybíravě napadali.“[219]

Než si ovšem Církev svatá mohla odnést definitivní vítězství nad „Satanovou synagogou“ a ariánstvím, musela obstát v stejně kritických momentech jako v naší době. Informuje nás o tom výmluvná zpráva, podepsaná třemi sty třiceti nejznámějšími biskupy, tedy nejkatoličtějšími autoritami. Nacházejí se mezi nimi první předseda ekumenického koncilu v Konstantinopoli svatý Melecius z Antiochie, velký církevní Otec a světec Řehoř Naziánský, který řečenému koncilu po Meleciově smrti předsedal, dále světec a rovněž církevní Otec svatý Basilius i jiné osobnosti, vynikající pověstí a svatostí. Ze zprávy v podobě listu si zde uvedeme následující pasáž v doslovném znění:

> „Překrucují se církevní dogma a je vnášen zmatek do církevních zákonů. Ctižádostivost těch, kteří se nebojí Pána, sahá po církevních hodnostech a biskupský úřad je chápán jako odměna za vychytralou ničemnost, a to s takovou obratností, že právě ti, kdo se dopouštějí nejhoršího rouhání, jsou považováni za nejschopnější vést lid jako biskupové. Vážnost biskupského úřadu se ztratila. Chybějí pastýři, kteří by svědomitě pásli houfec Páně. Statky chudých jsou ctižádostivci využívány k vlastnímu prospěchu nebo na dary cizím. Věrné následování kánonů již upadlo v zapomenutí. ... A všemu tomu se smějí nevěřící a kolísají slabí ve víře; sama víra se stává nejistou. Na duše se rozprostřela nevědomost, neboť ti, kteří slovo Boží zlomyslně poskvrňují, předstírají pravdu, a hlasy zbožných k tomu mlčí.“[220]

Co je vyjádřeno v tomto pamětihodném listu svatých biskupů, platí vskutku i na to, co se dnes děje v mnohých diecézích, byť i naštěstí ne ve všech. Jsou však diecéze –

[219] Graetz, cit. dílo.

[220] Svatý Basilius a sv. Řehoř Naziánský, *Církevní Otcové. List publikován v díle Jana Zlatoústého*, knihovna křesťanských autorů La Editorial Católica S. A., úvod str. 7.

a především takové, v nichž převládá „pátá kolona“ – kde v podivné alianci se zednáři a komunismem působí filosemitští preláti, kteří si opovážlivě zajistili biskupský úřad přesně tak, jak nám to výše ukázali citovaní světci. Vměšují se do vnitřních záležitostí ostatních diecézí, v nichž úřadují zbožní biskupové a jen čekají na jejich skon, aby poté hned v Římě vystrčili svá tykadla. Pomocí klamných manévrů a předstírání se pak snaží zmocnit nástupnictví v osiřelé diecézi, a to samozřejmě nikoli pro nejschopnější, nýbrž pro komplice „páté kolony“. Tím pošlapávají práva těch, kteří by biskupské stolce měli obsadit na základě svých ctností a zásluh.

Tehdy se však zmíněným a Církví konečně kanonizovaným světcům ještě podařilo situaci zachránit. A jakkoli na jedné straně nezbytně projevovali jistou obezřetnost až ostýchavost, přesto se dokázali rozhodně postavit silám zla a veřejně je demaskovat. Jak z citovaného listu jasně vyplývá, rovněž pranýřovali zlořády, protože jak sami říkají, **mlčení dobrých umožňuje vítězství špatných**. Výsledkem jejich stejně jasného, jako energického postoje pak byl triumf Církve svaté nad židovstvím, ariánstvím i ostatními herezemi. Přesto však světci, kteří v oněch těžkých dobách zachránili katolictví, museli projít bolestnou cestou utrpení; ne snad jen se strany Židovstva, proti němuž s takovou rozhodností bojovali, nýbrž i od těch v Církvi, kteří vědomě či nevědomě sloužili židovským zájmům. Již jsme si výše ukázali, že svatý Atanasius byl pronásledován nejen herezí Žida Aria ovlivněnými biskupy, nýbrž i kacíři manipulovanými císaři. Neuchránily se před tím dokonce ani dva církevní koncily a jakkoli byly svolány k záchraně katolicismu, po ovládnutí ariány se změnily v koncily pokoutní. Abychom si doplnili obraz utrpení svatých, kteří se jako Jan Zlatoústý postavili proti Židovstvu a herezi, citujeme dále slova jejich životopisců. Za pramen nám poslouží jak sám Jan Zlatoústý, tak i katoličtí historici Johannes Casianus, Martirius a další:

> „Jak pro nás, tak i pro Johanna Casiana a obskurního chvalořečníka VII. století Martiria, je nejpřekvapivější skutečnost, že nebyl odsouzen k vypovězení nebo k smrti místodržícím, případně Diokleciánem, nýbrž bandou ambiciózních a zuřivých biskupů. ... Na druhé straně byli biskupové, kteří ve stejnou dobu, kdy slabému Arcadiovi a zběsilé Eudoxii našeptávali, že Jan se provinil zločinem urážky majestátu, což si žádalo jeho hlavy, protestovali, že nemohou intervenovat a že císař již bude vědět, co má dělat v případě, na který mírnější trest neexistuje. – A proč nevyvolat vzpomínky na hrozné scény v Cesareji, když světec po příchodu ze vzdáleného Cocusu vstoupil na tamější půdu. Ochablý, vyčerpaný a třeštící horečkou byl téměř na kusy rozerván hordou zdivočelých mnichů, popíchnutých biskupem. Co je však nejhorší, patřili k téže stráži, která ho měla vést. A tak zatímco lid plakal a tím ukázal, že je lepší než jeho pastýři, pronásledovala nemilosrdná závist místního biskupa v klatbě až do jeho útočiště, jež mu z křesťanské lásky k bližnímu nabídla jedna šlechtična; pak na něj naléhali, aby za bezměsíčné noci uprchl po neschůdné horské stezce.“[221]

To byli mužové, kteří učinili křesťanství velikým, zachránili Církev před všemi záludnostmi vnějších i vnitřních nepřátel a umožnili jí nakonec triumfovat. V současnosti právě takový typ duchovních i světských katolíků potřebujeme k záchraně křesťanství

[221] *Sources Chretiennes*, svazek 13, str. 142 ad., uvedeno jako dílo Jana Zlatoústého, knihovna křesťanských autorů Editorial Católica S. A., Madrid 1958.

i celého lidstva před hrozbou komunismu, zednářstva a synagogy Satana, která celé spiknutí řídí.

Vysocí církevní hodnostáři i světští političtí vůdci, kteří by za záchranu katolictví za tak obtížných podmínek bojovali, se musejí připravit nejen na všemožné útoky ze strany revolučních sil Židovstva, nýbrž i od potomků Jidáše Iškariotského. Ti uvnitř kléru nahrávají v té či oné podobě do rukou mocnostem Satana a jsou to znovu oni, kdo ze svého vysokého a opovážlivě uzurpovaného postavení v Církvi svaté vedou ty nejprudší, nejzhoubnější a nejcitelnější útoky proti všem, kdo bojují za záchranu katolictví i svých ohrožených národů. Kéž Bůh dodá víru, vytrvalost a sílu všem, kdož chtějí napodobit Krista, vzít na sebe kříž a následovat jej v této hodině, rozhodující pro osudy světa.

VIII. KAPITOLA

* Svatý Cyril z Alexandrie poráží Nestora a vyhání Židy *

Po smrti Theodosia I. zdědili trůn i již rozdělenou říši jeho synové Honorius a Arcadius; první vládl na Západě a druhý na Východě. Jejich politika vůči židovskému nepříteli byla slabá, protože nedbali zásad energického boje, hlásaných svatým Janem Zlatoústým a svatým Ambrožem. Na Východě se navíc Arcadius obklopil úplatnými rádci, prodávajícími svou protekci Rufinovi a Eutropiovi, kteří podle Graetze „prokazovali Židům mimořádnou přízeň; Rufinus byl lačný peněz a Židé již dávno objevili kouzelnou moc zlata k obměkčování zatvrzelých srdcí. Takto se podařilo prosadit různé zákony, zvýhodňující Židy“. Byly mezi nimi i kdysi Konstantinem vyhlášené zákony, které nyní znovu nabyly platnosti, o čemž Graetz píše:

> „Patriarchové i všichni synagogální služebníci byli postaveni na roveň s katolickým klérem tím, že je zbavili těžkého břemene magistratury.“[222]

Co zde citovaný uznávaný židovský historik zdůrazňuje, má opravdu nejvyšší význam, protože to ukazuje, že Židé již poznali moc zlata a užívali jí k podplácení křesťanských i pohanských předáků. Ve skutečnosti ji ovšem odhalili mnohem dříve, jak ukazuje příklad židovského mága Šimona, který se pokoušel podplatit samotného svatého Petra, nebo třeba případ židovských předáků, jimž se podařilo koupit si zradu jednoho z dvanácti apoštolů. V průběhu dějin Židé **systematicky využívali moci zlata** ke kupování náboženských a politických vůdců a tím k prosazení Židovstvu příznivé politiky. Potomci Jidáše Iškariotského touto metodou způsobili Církvi i lidstvu nedozírné škody a jsou z největší části vinni i pohromou, která již stojí doslova za dveřmi. Protekce na Východě a tolerance na Západě Židům umožnily shromáždit dostatek sil, což bylo mimořádně nebezpečné, vezmeme-li v úvahu, že šlo o zapřisáhlé nepřátele Církve v říši. Až do naší doby se nám dochovala židovská svědectví o nenávisti, kterou Židé chovali vůči antickému Římu.

Arcadiův nástupce Theodosius II. byl ve východní části říše na nebezpečí včas upozorněn a sáhl po řadě opatření, aby je zažehnal a mohl se mu náležitě bránit. **Židovští**

[222] Graetz, svazek II, str. 615-616.

dějepisci však taková obranná opatření křesťanských států soustavně označují za pronásledování, vyvolávaná fanatismem a protižidovskými tendencemi katolického kléru.

Žid Graetz mluví o zmíněné události takto:

„Středověk začal pro Židovstvo Theodosiem II. (408-450), sice velmi nadaným, ale mnichy vedeným císařem, jehož slabost zajišťovala beztrestnost fanatické horlivosti některých biskupů, a tím jen živila krutost.

Císařovy edikty zapovídaly Židům stavět nové synagogy, celebrovat ve čtvrtek synagogální obřady společně pro Židy a křesťany, stejně jako držet křesťanské otroky. Dále pak obsahovaly ještě další zákazy menšího významu. Za vlády tohoto císaře definitivně padl patriarchát.“[223]

V případě patriarchátu šlo o instituci, která byla již po dlouhou dobu chápána jako reprezentace Židovstva v římské říši i na mnoha jiných místech – jeho sídlem byl Jeruzalém.

Co už Graetz ovšem neříká, je dobrý důvod katolického kléru k tak energickému vystupování proti Židům. Jako v mnoha jiných případech, tak i zde židovský historik sice informuje o opatřeních, jakých se Církev a katoličtí monarchové proti nim chápali, nikdy se však nezmiňuje o příčinách, které sami Židé zadávali k vyvolávání takové reakce.

V rámci boje Církve s Židovstvem oné doby je zde třeba zmínit i rozhodné vystupování svatého Cyrila z Alexandrie. Byl duší obrany katolictví proti nové herezi, zavedené Nestorem a připravené dotírat na Církev právě tak, jako to dělala hereze ariánská.

V dané chvíli připadla svatému Cyrilovi jako alexandrijskému patriarchovi v boji proti nestoriánství stejná role, jakou sehrál o něco dříve velký církevní Otec Atanasius v boji proti ariánství. Stejně jako on se i svatý Cyril zapojil do boje proti židovství tím, že při nejrůznějších příležitostech Židovstvo zatracoval a vystupoval proti jeho falešným pletichám.

Nestoriova hereze rozdělila episkopát, protože různí biskupové pracovali s kacířským patriarchou na společné věci. Po dlouhém boji se však svatému Cyrilovi podařilo dosáhnout na Jeho Svatosti papeži Nestorovo zavržení. Na později konaném III. ekumenickém koncilu v Efesu byli heretičtí biskupové zcela poraženi a katolicismus triumfoval. Duší řečeného koncilu byl přirozeně svatý Cyril z Alexandrie, který ovšem i pak musel bojovat proti zbytkům hereze, než jí dokázal zcela potřít.

K získání jasné představy o postoji svatého Cyrila vůči Židům se znovu odvoláme na slova židovského historika Graetze, která tak přesně odrážejí pocity Židů k Otcům a světcům Církve svaté:

„Během Theodosiovy vlády na Východě a Honoriovy na Západě alexandrijský biskup Cyril, známý svou svárlivostí, násilnictvím a prudkostí, toleroval špatné zacházení se Židy a vypověděl je z města. Podněcoval křesťanskou lůzu a štval ji proti Židům. Jeho přemrštěný fanatismus jej přiváděl k synagogám a zabavoval je jménem křesťanstva. Polonahé židovské obyvatelstvo vyhnal z města, které mu

[223] Graetz, na citovaném místě.

do té doby bylo domovem. Aniž by tomu bylo možné zabránit, vydal jejich majetek lůze k rabování, protože chátra vždy lační po obohacení.“[224]

A zde již často citovaná „Židovsko-španělská encyklopedie“ pod příslušným heslem uvádí:

„Cyril (svatý) z Alexandrie. Patriarcha (376-444). Byl prakticky pánem Alexandrie, z níž vyhnal nekřesťanské obyvatelstvo. Roku 415 přes protesty císařského prefekta Oresta nařídil vypuzení Židů.“[225]

Všichni církevní dějepisci jednomyslně potvrzují, že svatý Cyril vzdor své bojovné povaze měl mírný a smířlivý charakter. Byl to v plném významu slova velmi ctnostný muž a proto si naprosto zasloužil kanonizování. Co židovští historici jako Graetz nebo oficiální encyklopedie Židovstva říkají o těch, kdož se odvážili bojovat proti zhoubné činnosti izraelitů, je jen jasným projevem toho, do jaké míry zlehčují a špiní památku i těch nejskvělejších světců Církve svaté. Tvrzení o tom, že svatý Cyril vyhnal polooblečené Židy z Alexandrie a jejich majetky že přenechal lůze k rabování, zní krajně nepravděpodobně všem, kdo dobře znají životní příběh našeho světce. Skutečností je, že se tehdejší Alexandrie již dávno změnila v hlavní ústřednu židovského spiknutí proti Církvi i říši. Město bylo střediskem židovského gnosticismu a vycházely z něj všechny možné druhy rozkladných a proti stávajícímu řádu namířených idejí. Není tedy divu, když se židovské hrozby dobře si vědomý Cyril rozhodl takový rakovinný nádor odstranit. Vyhnal tehdy Židy z města přesně tak, jak to pak po něm museli v jiných dobách dělat další vynikající obhájci Církve. Kdo zná životní postoje a bezúhonné chování tohoto světce, nebude pochybovat o tom, že učinil potřebná opatření, aby vypuzení Židů z Alexandrie proběhlo za lidských podmínek, stejně jako že neschvaloval přehmaty a výstřelky, kterých se židovskou perfidností pobouřené masy mohly dopustit.

Židovský historik pak dále líčí krvavé epizody boje svatého Cyrila a křesťanů proti Židům. Graetz mimo jiné tvrdí:

„Prefektu Orestovi, kterého barbarské zacházení se Židy velice rmoutilo, se nedostávalo sil k jejich ochraně. Odhodlal se pouze k vznesení žaloby na biskupa; před soudním dvorem v Konstantinopoli však Cyril svou při vyhrál. Další události v Alexandrii po vyhnání Židů jen dokazují nezměrnost biskupova fanatismu. Nedaleko od města na vrchu zvaném Nitra žil mnišský řád, který jeho dychtivost po mučednické koruně proměnila ve smečku divé zvěře. Podníceni Cyrilem mniši na ulici kamenovali a bezmála usmrtili prefekta Oresta za to, že neschvaloval vyhnání Židů. Tatáž horda fanatiků rozčtvrtila tělo slavného filosofa Hypathia, který udivoval svět svými hlubokými znalostmi, výmluvností a ryzostí.“

Katolický klérus té doby, dobře si vědom významu strašlivého židovského problému i židovského spiknutí proti Církvi a říši, se bez zaváhání postavil na stráž, aby jako dobrý pastýř chránil své ovečky před vlčími úklady.

Židé ve svých dějepisných knihách vždy přepínají a ve snaze diskreditovat katolictví a Církev hájící světce pak do nich vsouvají hrůzostrašné historky. A jak jsme mimo to již viděli, **všechny tyto zveličené a sugestivně podávané příběhy slouží k výchově židovské mládeže s cílem již od malička jí naočkovat satanskou nenávist vůči Cír-**

[224] Graetz, svazek II, str. 618-619.
[225] *Enciclopedia Judáica Castellana*, cit. vydání, svazek III, str. 30.

kvi a jejímu kléru. Takto se pěstuje neukojitelná pomstychtivost, která se pak při první vhodné příležitosti projevuje vypalováním klášterů, bořením kostelů, hrůzným vražděním duchovních a vůbec všemožnými násilnostmi na křesťanech.

Není sebemenších pochyb o tom, že kdyby svatý Cyril žil dnes, byl by odsuzován nejen jako antisemita, ale spílalo by se mu i do válečných zločinců, nacistů a podobně.

Židé jsou skálopevně přesvědčeni o svém právu štvát proti národům, nechávat je krvácet v občanských válkách a vůbec se na nich dopouštět všech možných zločinů, aniž by se jim za to dostalo zaslouženého trestu. Když je však někdo s energií svatého Cyrila drží zkrátka a jejich násilnické excesy spravedlivě trestá, pak jej zahrnují ostouzením a snaží se ho připravit o úctu a vážnost u spoluobčanů… A neodpustí mu ani po smrti, jak nám právě ukázal příklad vynikajícího světce katolické Církve.

Je poučné číst Graetzovo líčení, jak tehdy izraelité slavili svátek Purim královny Ester:

> „Toho dne Židé věšeli figurínu svého úhlavního nepřítele Hamana, která po následném spálení náhodně či záměrně [!!] dostala podobu kříže. Křesťané si samozřejmě stěžovali, že je tím zneuctíváno jejich náboženství, takže císař Theodosius II. guvernérovi provincie nařídil učinit věci přítrž. Přes pohrůžku těžkými tresty se však tomu nepodařilo zabránit. Říká se, že při jedné příležitosti měla tato karnevalová zábava smutné následky. Židé z malé syrské osady Imnestar mezi Antiochií a Chalcisem si tehdy zřídili zmíněnou šibenici pro Hamana. Křesťané žalovali, že na figuríně ukřižované křesťanské dítě bylo ubičováno k smrti. Císař nařídil viníky potrestat (415).“[226]

A v židovských kruzích vysoce ceněný a uznávaný historik něco takového klidně nazývá „karnevalovou zábavou“!

Snadno si lze představit rozhořčení až masové pozdvižení, jaké u křesťanů židovské řádění vyvolalo; v podobné formě to uvidíme v Sovětském svazu i ostatních satelitních zemích následkem komunisticko-židovského obrazoborectví a rouhání, pokud tam lidé ještě nejsou zcela zotročeni a zbaveni schopnosti obrany.

Na rozdíl od chrámů ostatních náboženství se synagogy Židů svým užitím neomezují jenom na bohoslužby; mnohem spíše jde o shromaždiště k projednávání a schvalování politických rozhodnutí. Jsou hlavními středisky židovského spiknutí, z nichž vycházejí všemožná opatření, zaměřená na podmanění národů, které jim tak ochotně poskytují pohostinství. V synagogách se rovněž plánují způsoby hospodářského tlaku a taktika oloupení křesťanů i pohanů o jejich majetek, o němž jsou Židé přesvědčeni, že jim podle Božího práva náleží.

Jakou pravdu měl velký církevní Otec Jan Zlatoústý, když synagogy Židů nazýval „jevištěm ohavností, peleší lotrovskou a ještě ledacíms horším“. Nijak proto neudivuje, že o uzavření takových ohnisek spiknutí a ničemností tolik usiloval i tehdejší katolický klérus, dobře si vědom jejich nebezpečnosti pro křesťanství a říši.

Kromě již řečených opatření, zavedených duchovenstvem k danému účelu, stojí ještě za zmínku události na ostrově Menorca, který tehdy náležel k římské říši. Izraelita Graetz o tom říká:

---

[226] Graetz, svazek II, str. 620-621.

„Tamější biskup Severus nechal zapálit synagogy a Židy hnát za stálého bití ulicemi; tím se mu podařilo mnohé z nich přivést ke křesťanství.“[227]

To poslední ovšem byla velká chyba, protože takové obrácení bylo jen předstírané a Židé potají setrvávali u své staré víry, jak výstižně uvádí proslulý židovský historik Cecil Roth. Byl tím tedy jen zvýšen počet skrytých Židů, kteří se navenek projevovali jako křesťané, ale ve skutečnosti tvořili židovskou „pátou kolonu“ v lůně Církve svaté. Ta byla také původcem většiny herezí, jimž poskytovala podněty i pomoc.

Dalším odpůrcem židovství byl v té době asketa a světec Šimon Stylita, proslulý celoživotním přísným pokáním. Z lásky k Bohu strávil několik let na vysokém sloupu a umrtvoval tělo odříkáním. Jeho příklad a kázání obrátily mnoho Arabů z nomádských kmenů na křesťanství. Pro svou svatost se těšil velké úctě císaře Theodosia II., u něhož se vždy přimlouval za všechny pronásledované. V nepřetržitém konfliktu mezi katolickou Církví a heretiky Šimon účinně uplatňoval svůj vliv ve prospěch ortodoxie. Jak hrozná asi musela být zloba a zuřivost Židů a spiklenců jejich synagogy, když tento muž, představující ztělesnění bliženecké lásky a až do krajnosti jdoucí prostředník a ochránce pronásledovaných, který byl Církví kanonizován a stal se vzorem ctnosti, udělal ve svém tak mírumilovném životě výjimku v případě Židovstva a energicky zasáhl do rozhodujícího boje, který vzplál proti „Satanově synagoze“!

Graetz v souvislosti s řečeným světcem píše, že když křesťané v Antiochii zabavili Židům synagogy odvetou za křesťanské dítě, zabité jejich souvěrci v Inmestaru na svátek Purim, prefekt Sýrie to vylíčil Theodosiovi II. tak dojemně, že ten vzdor svému „kněžourskému fanatismu“ nařídil antiochijskému obyvatelstvu vrácení vyvlastněných synagog, což svatého Šimona Stylitu velice rozhořčilo.

Proslulý židovský historik Graetz se k tomu vyjadřuje následovně:

„Toto rozhodnutí však napadl Šimon Stylita, který dlouho vedl přísně asketický život v jakési kůlně poblíž Antiochie. S výše svého sloupu se poté zřekl světa; jeho nenávist vůči Židovstvu jej však dokázala pohnout k vměšování do světských záležitostí. Jakmile se dozvěděl o Theodosiově příkazu ohledně navrácení synagog, zaslal císaři list, v němž mu sděloval, že uznává pouze Boha a nikoho jiného za svého Pána a císaře, a žádal jej o odvolání ediktu. Theodosius takovému tlaku nedokázal vzdorovat; odvolal původní rozkaz a dokonce nechal jinam přeložit syrského prefekta, který se ozval ve prospěch Židů.“[228]

Fakta z poslední kapitoly jsou dokladem o stavu a povaze kléru i Církve svaté, jež umožnily triumf křesťanství nad smrtelným nepřítelem náboženské instituce i lidstva. Nadcházející ekumenický koncil nabízí znamenitou příležitost postupovat na stejně vysoké úrovni jako ti, kdož tehdy uprostřed takových katastrof dokázali zachránit Církev svatou a porazit tolik nepřátel.

Je naléhavě třeba si uvědomit, že židovsko-komunistické nebezpečí, hrozící dnes všechno uchvátit, může být zažehnáno jen tehdy, když si klérus Církve i světští vůdci opět osvojí bojovnou morálku a obětavost, jakou byli prodchnuti katoličtí církevní hodnostáři v prvních stoletích křesťanství. Nebude-li se v tom smyslu dost energicky

[227] Graetz, svazek II, str. 619-620.
[228] Graetz, svazek II.

reagovat, pak je zcela dobře možné, že nás Bůh potrestá celosvětovým triumfem komunismu a následnou katastrofou pro křesťanstvo.

Svatý Augustin, svatý Jeroným i další církevní Otcové zavrhují Židy

Svatý Jeroným chtěl studovat Bibli z originálních pramenů, a proto si vážně předsevzal, že si osvojí hlubokou znalost hebrejštiny. Tím se dostal do styku s tak významným Židem, jakým byl Bar Canina. Avšak přes osobní přátelství světce s vynikajícím Hebrejem spočíval jeho postoj k židovství vždy na jasném odmítání.

Totéž lze říci také o vznešeném církevním Otci a biskupovi z Hippe, svatém Augustinovi.

Následující informace přebíráme z textů židovských autorů, velmi uznávaných v židovských kruzích, abychom se vyhnuli případné výtce čerpání z pramenů antisemitských. Ohledně svatého Jeronýma a svatého Augustina izraelitský historik (nejprve se zabývá sv. Jeronýmem) říká následující:

> „Poté, co jej nepřátelé na základě jeho studia hebrejštiny označili za nakaženého herezí, prokázal jim Jeroným pravověrnost tím, že povolil uzdu své nenávisti vůči Židům. ‚Kdybych měl zapotřebí nějak vyjevit své pohrdání jedinci i národem, pak musím říci, že k Židům cítím nenávist, jakou je nemožné slovy vyjádřit.' Jeroným však nebyl jediný, kdo tak smýšlel. Tentýž postoj sdílel i jeho mladší současník, církevní Otec Augustin. Zmíněné kredo nenávisti k Židům ovšem nebylo jen názorem určitého autora, nýbrž orákulem pro celé křesťanstvo, akceptujícím spisy církevních Otců, které uctívalo jako světce.
>
> V pozdějších dobách pak takové smýšlení vedlo k tomu, že králové nechali vymyslet mučící nástroje a stavět hranice k jejich upalování.“[229]

Zde Graetz jen v podstatě stručně shrnuje politiku, po více než tisíc let sledovanou Církví svatou a katolictvím. Přirozeně, že znovu zamlčuje důvody, které Církev, její nejznamenitější světce, církevní Otce, papeže a koncily nutily uchylovat se k takovému druhu obrany!

Kdo osobně zažil vybíjení křesťanů a hanobení Církve, páchané Židy podnícenými pohany a heretiky, kdo byl očitým svědkem zločinů samotných Židů, a stejně tak i my, kteří dobře víme o hrůznostech, páchaných izraelity v Rusku i ostatních komunistických zemích, tomu již není zatěžko pochopit, že proti tak mimořádně nebezpečnému a zločinnému nepříteli, ohrožujícímu stejně tak lidstvo jako náboženství, Církev svatou i ostatní instituce, je **samozřejmostí** právo sebeobrany a že je třeba sáhnout po takových opatřeních, jakých si v danou chvíli ničemnost a zvrhlost nepřítele žádá.

---

[229] Graetz, svazek II, str. 625-626.

IX. KAPITOLA

* Stěhování národů jako triumf ariánských Židů *

Uznávaný židovský historik N. Leven ve svém díle „Padesát let historie Světové židovské aliance“[230] – k němuž se dále ještě vrátíme – mimo jiné uvádí, že když Církev v římské říši triumfovala a změnila se v oficiální náboženství, „obrátila moc říše proti Židům“, a pronásledovala jak Židy, hlásící se veřejně ke svému náboženství, tak i takové, kteří vodou křtu přestoupili na křesťanství. Dále říká doslova:

„Bylo jim odebráno čestné právo (jus honorum) a dokonce i pokřtění jsou vyloučeni z vyšších úřadů a vojenské kariéry. Pod trestem smrti jim bylo zakázáno obchodovat s křesťany a držet otroky, byť i jen pohanské. ... Justinianus jde tak daleko, že svědectví Žida proti křesťanovi není uznáváno za důkaz.“ Izraelitský historik závěrem říká, že

„tato nařízení byla shrnuta v kodexech Theodosia II. a Justiniana, avšak důsledkem stěhování národů pozbyla platnosti. Východní říše je zachovala a obnovila. ... V západní říši učinilo pronásledování Židů přítrž stěhování národů.“[231]

Za nejpozoruhodnější věc zákonodárství katolického Říma lze právem považovat fakt, že hierarchové říše i Církve svaté se shodovali v nutnosti vyloučit z vyšších úřadů a vojska nejen zřejmé, ale i pokřtěné Židy. To znamená, že na křesťanství konvertovaní Židé a jejich potomci nebyli vzdor křtu připouštěni do vedoucích postavení státu a armády. Důvod takových opatření je zřejmý; stačí si připomenout, jak Cecil Roth i další uznávání židovští historici otevřeně přiznávají, že obrácení Hebrejů na křesťanství byla pouze předstíraná. Jakkoli tedy navenek toto náboženství vyznávali, potají i nadále zůstávali Židy, a mezi těmito falešnými křesťany byl skrytý kult židovství dál předáván z otce na syna.

Vzhledem k těmto skutečnostem je zcela pochopitelné jednání císařských úřadů, kterým bylo dobře známo, že obrácení Židů je téměř vždy pouhou komedií, a proto ti byli zmíněnými opatřeními vylučováni z vyšších míst včetně svých potomků. Obranná opatření byla bezpochyby vzdáleným předchůdcem zákonů resp. Výnosů k udržení čistoty krve, pomocí nichž nebyli v některých zemích katolíci židovského původu připouštěni do vedoucích institucí státu, ani k důstojenstvím v Církvi svaté. Zákony k zachování čistoty krve schválili papež Pavel III., Pavel IV. a další. Jejich přijetí se chápalo jako prostředek, jak zabránit falešným křesťanům, tj. skrytým Židům, v pronikání do církevního kléru. Ještě jinak řečeno to znamená, že na falešné křesťany bylo pohlíženo jako na „pátou kolonu“, která se vloudila do lůna Církve. Právě ta nese hlavní vinu na triumfech herezí a později i zednářských a komunistických revolucí, jak si později podrobněji ukážeme.

Situaci Židů v předvečer zániku západní římské říše popisuje izraelita Graetz následujícími slovy:

---

[230] V originále *Cinquante Ans D'Histoire L'Alliance Israèlite Universelle (1860-1910)*.

[231] Leven, *Cinquante Ans D'Histoire L'Alliance Israèlite Universelle. (1860-1910)*, Paříž 1911, svazek I, str. 3-4.

„Fanatismus Theodosia II. žil nadále i v Honoriově západní říši a jeho absurdních zákonech. Obojí stavělo Židy do onoho abnormálního stavu, v němž se nalézaly právě se tvořící nové germánské státy. Židům již nebylo jako dříve dovolováno zastávat veřejné úřady a dosahovat vojenských hodností.“[232]

Historiograf a velký přítel Židů, José Amador de los Ríos, komentuje situaci Židů v říši po ilibiteránském koncilu takto:

„Situace, kterou otcové ilibiteránského koncilu vytvořili návrhy svých zákonů, nemohla už být pro syny Izraele ožehavější a zoufalejší. Bezpochyby neseni stejným duchem, který převládal koncem onoho století, jak nám o něm říká ‚Lyra Prudenská’, případně jako vyjádření všeobecného cítění katolíků, dali tito církevní otcové skvělý příklad nešťastné antipatie, s níž se na celém světě setkává houfec nešťastných věřících, na jejichž bedrech spočívá hrozné obvinění z bohovraždy.“[233]

Židovští a filosemitští historici sice oplakávají situaci Židů v posledních dnech římského světa, avšak pečlivě se vyhýbají zmínce o **skutečných důvodech**, které je do ní přivedly. – Je tedy zřejmé, že **katolicismus dosáhl naprostého triumfu v říši přesně v té době, kdy židovská bestie byla spoutána řetězem, což je bezesporu příznačná shoda**.

Proto také byla invaze ariánských germánských kmenů pro Židy velkým, byť i jen dočasným úspěchem. Pod vlivem ariánských sekt se nalézající severní germánské kmeny sledovaly ve skutečnosti politiku přátelství a spojenectví s izraelity, kteří se těšili dobrému postavení na Germány dobytých územích. Jinak tomu bylo v katolické královské říši. Graetz nám nejprve líčí, jak v tehdejší katolické byzantské světové říši jeden z císařů vyhnal Židy ze synagogy a přeměnil ji na „chrám Matky Boží“. Během početných pronásledování museli Židé posvátné náčiní Šalamounova chrámu přetahovat z jednoho místa na druhé, až je nakonec přenesli do Kartága, které se tehdy nacházelo pod vládou ariánských Vandalů. Graetz pak pokračuje takto:

„Zůstalo tam více než sto let, a poté bylo velice smutné, když Židé hlavního byzantského města museli být svědky toho, jak jejich posvátné náčiní dobyvatel vandalské říše, Belisar, přiváží do Konstantinopole. S triumfálním jásotem byly odvlečeny židovské trofeje společně s vandalským knížetem Gelimerem a potomkem Geisericha i s poklady nešťastných monarchů.“[234]

Během drolení římské světové říše ariánskými barbary se Židé také věnovali doslova velkoobchodu s otroky. V této souvislosti Žid Graetz konstatuje, že

„neustálé invaze barbarských kmenů a početné války prudce zvyšovaly počet zajatců. Židé tehdy provozovali čilý obchod s otroky, i když ne jako jediní.“[235]

Jistě zde stojí za zmínku konstatování, že v průběhu dějin Židé sehráli ústřední roli v obchodu s otroky. V 17. a 18. století byli v tomto směru hlavními obchodními jednateli. Prostřednictvím nejrůznějších pomocníků odvlékali nešťastné africké černochy

[232] Graetz, svazek II, str. 622.
[233] *Ilibiteránský koncil*, cit. Josém Amadorem de los Ríos.
[234] Graetz, svazek III, str. 26.
[235] Graetz, svazek III, str. 28-29.

z jejich domovů a prodávali je jako otroky v různých částech světa, zvláště pak v Americe.

X. KAPITOLA

∗ Katolické vítězství ∗

Dobytí území římské říše ariánskými barbary spolu s obrácením všech germánských vládců, kteří dosud patřili k sektě Žida Aria, znovu změnilo situaci v Evropě. Triumf katolictví nad touto herezí znamenal také počátek nové situace pro Židy, kterým přinesla ztrátu privilegovaného postavení a zabránila jim v dalším trýznění katolíků.

Zde je třeba podotknout, že ariánská kontrola nad přistěhovaleckými germánskými kmeny byla poměrně slabá, protože v zásadě spočívala jenom na obrácení a věrnosti jejich vůdců. Když tedy nyní byli všichni díky neúnavné evangelizační činnosti získáni pro katolictví, znamenalo to pro ariánství smrtelný úder. Není proto ani divu, že se pak po všech excesech a přehmatech Židů pod protektorátem hereze rozpoutala skutečná protižidovská reakce v zemích, získaných opět pro římskou Církev.

Dokonce i sám José Amador de los Ríos, který Židy posuzuje tak příznivě, zmiňuje nejprve skutečnost, že v ariánské epoše dosáhli vládních míst i neobyčejného vlivu, který jim dovoloval vzdor ariány prakticky zneplatněnému rozhodnutí ilibiteránského koncilu držet si křesťanské otrokyně a souložnice. Dále pak pokračuje takto:

> „Skutečnost, že západní Gótové navzdory usnesením ilibiteránského koncilu poskytovali tak dalekosáhlé výsady, jež byly španělsko-latinskému lidu odpírány, sice mohla nějakou dobu lichotit pýše Jidášových potomků, přesto však současně silně ohrožovala jejich budoucnost, když katolická doktrína zvítězila nad Ariovými bludy.“[236]

Židé se ovšem také všemožně snažili vítězství katolických vojsk zabránit. Jako příklad nám poslouží východogótská říše v Itálii, kde se tamější Židé tváří v tvář hrozící invazi katolického císaře Justiniána rozhodli podporovat svého ariánského přítele, krále Theodata. A stejně tak jednali, když Justiniánova vojska útočila na Neapol a obyvatelé města se rozdělili na dvě strany, z nichž jedna chtěla kapitulaci a druhá boj. V tomto případě však válečná strana nebyla ochotna k obětem pro východní Góty, kteří podle Graetze byli v celé Itálii nenáviděni.

Židovský historik o tom zklamaně říká:

> „Vydání města byzantskému generálovi se stavěli na odpor pouze Židé a dva znalci práva, Pastor a Asclepiadotus, kteří se díky vlivu východogótských králů domohli vysokého postavení. Bohatí a patriotičtí Židé nabízeli své životy a majetky k obraně města. Kromě toho slibovali, že během obléhání zaopatří Neapol vším potřebným, aby tak zaplašili obavy obyvatel z nedostatku proviantu.“[237]

Vzhledem k rozsahu našeho pojednání nelze uvádět další příklady, přesto však není sebemenších pochyb o tom, že se Židé všude zoufale snažili zabránit vítězství katoli-

---

[236] José Amador de los Ríos, svazek I, str. 79-80.
[237] Graetz, na cit. místě.

cismu. O tom, co se dělo po konečném vítězství Církve svaté, mluví samy za sebe události v západogótské říši, kdy barbary založená mocná královská říše byla považována za baštu ariánství, v níž Židé dosáhli až na vládní místa a měli privilegovaný vliv na její politiku.

Židovský historik Cecil Roth poznamenává, že západní Gótové po svém přestupu ke katolictví

> „projevovali obvyklou horlivost neofytů, a Židé v jejím důsledku ihned trpěli. Když r. 589 nastoupil na trůn Rekkared, začalo se na Židy aplikovat církevní zákonodárství až do těch nejmenších podrobností. Jeho nástupci už nebyli tak přísní, ale s příchodem panování Sisebuta (612-620) opět převážil nejmalichernější fanatismus. Znovu a znovu podněcován byzantským císařem Herakleitem, vydal Sisebut r. 616 edikt, jímž se všem Židům nařizoval křest pod hrozbou vyhnanství a ztráty veškerého majetku. Podle katolického kronikáře jich poté devadesát tisíc přijalo křesťanskou víru.“[238]

Rovněž v byzantské říši se uplatňovala opatření, sledující obrácení Židů na křesťanství. „Židovsko-španělská encyklopedie“ říká, že Justinian „nařídil čtení tóry (Bible) v řečtině a sliboval si od toho obrácení Židů“. Roku 532 prohlásil jakékoli svědectví Žida proti křesťanovi za neplatné. Toto opatření bylo později v téměř celém křesťanstvu povýšeno na zákon, přičemž se vycházelo ze skutečnosti, že se Židé cítí oprávněni lhát křesťanům i pohanům, takže běžně skládají falešná svědectví a následkem toho by bylo naivní jim věřit. Jinak řečeno, svědectví Žida proti křesťanovi bylo zbaveno soudní průkaznosti na základě staletími prověřených zkušeností, že lež a klam patří mezi nejužívanější a nejúčinnější zbraně Židů.

Všechna opatření, zavedená křesťanskými státy kvůli obracení Židů, počínaje pokojným přesvědčováním až po násilné metody, byla vyvolána apoštolskou horlivostí Církve svaté, jejímž největším přáním bylo přivést nevěřící k pravému náboženství. Současně ovšem jak Církev, tak i katolické státy uznávaly životní nutnost skoncování se „Satanovou synagogou“. Skutečně zde také byly do křesťanských států infiltrované skupiny, které neustále konspirovaly proti Církvi i státu, představující trvalé nebezpečí jak pro stabilitu jejich institucí, tak i pro obranu národů proti vnějšímu nepříteli, a to tím spíše, že Židé byli vždy připraveni zradit zemi, která jim tak ochotně poskytla pohostinství. Kdykoliv se jim to hodilo, podporovali cizí vetřelce a sami podrývali nešťastný národ, který jim nabídl útočiště.

Proto také jako cesta k řešení palčivého problému likvidace neblahé židovské sekty vypadalo její obrácení na křesťanství. Jakmile přestanou být Židy a začleněním do křesťanského náboženství se asimilují a přizpůsobí danému národu, odpadne tím nejen prapodivná „pátá kolona“, představující nebezpečí pro každý národ, nýbrž zachrání se tím i jejich duše skrze víru našeho Spasitele. To byly důvody, které horlivě katolického západogótského krále Sisebuta přiměly k výše zmíněnému příkazu pokřtění Židů pod trestem vypovězení a konfiskace majetku. Tytéž pohnutky vedly neméně křesťanského

[238] Cecil Roth, str. 16.

byzantského císaře Basilia I. Makedonského nutit Židy k přijetí křtu, přičemž jim v případě uposlechnutí nabízel nejrůznější pocty i daňové úlevy.[239]

Naneštěstí všechna tato opatření ztroskotala, protože Židé podle ujištění izraelitského historika Cecila Rotha obrácení pouze předstírali a potají zůstávali u svého židovského náboženství. Nakonec se tím jen mimořádně posílil kontingent „páté kolony" v lůně Církve svaté.

Židovská encyklopedie říká, že během nuceného obracení za Basiliovy vlády

> „se více než tisíc židovských obcí vidělo nuceno přijmout křest, nicméně po císařově smrti se opět vrátily k původnímu náboženství".[240]

Masové obracení Židů v západogótské říši za vlády Sisebuta rovněž nepřineslo lepší výsledek. Žid Cecil Roth říká:

> „Notorická nevěra nově obrácených i jejich potomků představovala až do arabského vpádu r. 711 jeden z největších problémů západogótské politiky."[241]

Marná byla všechna opatření proti nevěře ze židovství obrácených včetně jejich potomků. Tito falešní křesťané byli přirozeně podrobeni přísnému dozoru vládních míst, který podle ujištění téhož židovského historika šel tak daleko, že „podezřelým dokonce odebíral syny a vychovával je v detoxikovaném křesťanském prostředí. Jakmile však vládní dozor polevil, využili nově obrácení první příležitosti a vraceli se k původní víře". Roth nakonec ve svých vývodech dospívá k závěru, že tyto případy vypěstovaly na Iberském poloostrově marranství, tedy tradici tajného židovství v křesťanském přestrojení.[242]

Papeži i mnozí křesťanští panovníci byli znepokojeni falešně obrácenými, kteří se chystali zaplavit Církev a činili proto nejrůznější opatření, aby tomu zabránili; z toho důvodu zakazovali násilné obracení Židů. O některých z nich „Židovsko-španělská encyklopedie" říká následující:

> „Basiliův syn Lev VII. Filosof (byzantský císař) znovu zavedl náboženskou svobodu za účelem zamezení dalšího výskytu nepravých křesťanů."[243]

Svatý papež Řehoř v celém dosahu rozpoznal problém i mimořádné nebezpečí, které falešně obrácení pro Církev svatou představují. Vydal proto energický zákaz Židy pronásledovat nebo je nějakým jiným způsobem nutit k přestoupení. Biskupové papežovy pokyny plnili a stavěli se proti všemu, co by mohlo znamenat nátlak na obrácení Židů. Odsoudili je ovšem k nezbytné bezmocnosti, aby nemohli infiltrovat a otravovat křesťanskou společnost. Židovský historik Graetz má k zmíněným opatřením zajímavý komentář:

> „Avšak přístupnost dokonce i tolerantních biskupů neměla žádný větší význam. Omezovali se na pohrůžku trestání proselytismu vyhnanstvím nebo smrtí, neboť byli přesvědčeni, že se Církev cítí být zavalena masovým přijímáním nepravých křesťanů, kterým v hloubi srdce zlořečila. Proto neváhala dávat Židy na řetěz, pronásledovat je a v společenském žebříčku řadit do bezprostřední blízkosti

---

[239] Ohledně nuceného křtu v Byzantské říši viz *Enciclopedia Judáica Castellana*, heslo „Bizantino Imperio".

[240] *Enciclopedia Judáica Castellana*, svazek II, heslo „Bizantino Imperio".

[241] Cecil Roth, str. 16.

[242] Cecil Roth, str. 16-17.

[243] *Enciclopedia Judáica Castellana*, svazek II, heslo „Bizantino Imperio".

otroků. Zmíněný postup připadal téměř všem představitelům křesťanství v oněch barbarských stoletích jako oprávněný a prospěšný."[244]

Židovský historik zde shrnul jeden z důležitých aspektů nové politiky, ve které pak někteří papežové Církve svaté museli pokračovat i ve středověku. V přesvědčení, že je nebezpečné nutit Židy k obrácení pronásledováním nebo hrozbami, snažili se tomu bránit. Prohlašovali to dokonce za nekanonické a současně se chápali energických opatření proti nepravým konvertitům i jejich potomkům, tedy nepravým a s Židy se paktujícím křesťanům. Někteří z papežů dovolovali Židům veřejně vyznávat své náboženství. Jednali s nimi tolerantně a sami je chránili před nespravedlivými útoky; ale i tato nová politika ztroskotala na zlobě a proradnosti Židů, kteří nebyli vděčni za dobrotivost papežů a využívali jejich shovívavosti k chystání a rozšiřování všemožných spiknutí proti Církvi i státu. Jejich zatvrzelost pak další papeže donutila změnit politiku a snažili se na svobodu vypuštěné židovské šelmě zabránit, aby všechno pohltila. Znovu se tedy pokoušeli ji uvázat na řetěz, aby nemohla dále škodit. V tom je pravé vysvětlení toho, co by zdánlivě mohlo vypadat jako kolísavá politika. Lze to přirovnat k případu počestného muže, který má za souseda krvelačného lumpa, a přestože zná jeho zlou povahu, snaží se s ním udržovat dobré vztahy a z dobroty srdce s ním jedná vlídně a křesťansky. Jakmile však postřehne, že soused jeho dobrotivosti zneužívá a dobré oplácí zlým, reaguje energicky, snaží se bránit a protivníka paralyzovat, čímž jen užívá svého práva na legitimní obranu.

Kromě toho je třeba konstatovat, že při tom všem papežové a panovníci nehájili nějaké zvláštní zájmy zmíněného „souseda", nýbrž zájmy Církve a křesťanských států. Když bylo zřejmé, že tolerance vůči nepříteli má katastrofální následky, z nezbytí sáhli po energických opatřeních k záchraně křesťanstva před zákeřnostmi „Satanovy synagogy". Tyto výkyvy v politice křesťanských hodnostářů byly pro Církev a křesťanstvo trvale škodlivé. Kdyby se bývalo soustavně užívalo energických opatření, prosazovaných mnoha papeži i koncily, bylo by dnes nejspíš zažehnáno nebezpečí hrozby židovského imperialismu, který se chystá všeho zmocnit.

XI. KAPITOLA

* III. toledský koncil odstraňuje Židy z veřejných úřadů *

Obrácením západogótského krále Recareda z ariánství na katolictví byl sektě Žida Aria zasazen rozhodující úder, protože západogótská říše byla baštou jeho hereze.

Tou dobou byly ještě živé smutné vzpomínky a nezhojené rány, které katolíkům zasadilo krvavé pronásledování, vyvolané ariánem Leovigildem. Židé se v něm angažovali tak hrozným způsobem, že v gótském Španělsku panovala všeobecná nenávist vůči izraelitské smečce. Je proto zřejmé, že když se západogótští vládci odřekli ariánské hereze a přijali křesťanství, sáhli po řadě odpovídajících opatření, aby tak učinili přítrž převládajícímu vlivu Židů. Filosemitský historik José Amador de los Ríos ohledně toho uznává, že

[244] Graetz, svazek III, str. 25-26.

„měli otevřené dveře do veřejných úřadů, za což děkovali ariánským králům. Sňatkem mohli pronikat do křesťanských rodin, což značně prospívalo jejich postavení i rozmnožování bohatství, a současně jim i zajišťovalo nemalý vliv ve státě. Z ješitnosti na svůj majetek a moc se ani příliš nepodíleli na bolestném pronásledování křesťanů ariány, k němuž došlo za Leovigildovy vlády. Obavy toledských koncilních otců, kteří o významu katolického triumfu i jimi zastávané věci věděli, proto nebyly zavrženíhodným a dětinským hněvem. Inspirováni ilibiteránským koncilem, chystali se Židy jistým způsobem držet na uzdě tím, že je odsoudili k bezmoci vůči křesťanům.“[245]

Mezi kánony, které 3. toledský koncil k tomu účelu schválil, vyniká svým významem zvláště čtrnáctý, který ohledně Židů uvádí:

„Nechť nezastávají žádné veřejné úřady, v nichž by mohli křesťanům ukládat tresty.“[246]

Citované nařízení katolické Církve bylo naprosto oprávněné, protože Židé ustavičně zneužívali vládních míst, do nichž se jim podařilo dostat v hostitelských národech, aby tam mohli v té či oné formě škodit křesťanům. Není žádných pochyb o tom, že kdyby metropolité a biskupové zmíněného toledského koncilu žili dnes, byli by „pátou kolonou“ v katolickém kléru obviněni z brutálního antisemitismu. Preláti III. toledského koncilu rovněž stanovili, že „když křesťané budou poskvrněni skrze židovské obřady nebo obřízku, mají být bez jakékoli náhrady znovu uvedeni do stavu svobody a křesťanského náboženství“. Historik J. Amador de los Ríos ve svém komentáři k dalším protižidovským předpisům svatého koncilu říká:

„Tím, že koncilní otcové tato omezovací opatření králi Recaredovi doporučovali jako zásadní bod nejvyššího významu, snažili se podpořit záměry koncilu z Elvíry a zakázat všem Židům jakoukoli alianci a míšení s hispánsko-latinskou rasou stejně tak, jako nebyla dostupná rasa západogótská pro jí ovládané národy.“[247]

Mezi nařízeními toledského koncilu byla i taková, která Židům zapovídala kupovat křesťanské otroky. V tom se logicky shodovala s příkazy papeže Řehoře Velikého, který se rozhodně stavěl na odpor nejen násilnému obracení Židů a vůbec jakýmkoli prostředkům nátlaku, jež by mohly přimět k obrácení nepravé křesťany, nýbrž jim současně i zakazoval kupovat křesťanské otroky. Rovněž energicky bojoval proti všem projevům skrytého židovství těch, kdož se navenek vydávali za křesťany. V tom smyslu je velice zajímavý případ, o němž židovský historik Graetz říká následující:

„Jakmile se Řehoř dozvěděl, že jistý Žid Nasas zřídil v Elijahu jakýsi oltář, který je pravděpodobně synagogou, známou na Sicílii pod tímto jménem, a že se tam křesťané shromažďují k (židovským) bohoslužbám, nařídil prefektovi Libertinovi budovu zbořit a Nasase za jeho provinění tělesně potrestat. Řehoř neúprosně stíhal Židy, kteří kupovali nebo vlastnili křesťanské otroky. Ve Francii, kde fanatismus ještě tolik nezakořenil, neměli žádné nařízení, zapovídající Židům

[245] José Amador de los Ríos, svazek I, str. 82.

[246] Akta III. toledského koncilu, kánon XIV. Juan Tejada y Ramiro, *Sbírka zákonů všech koncilů Církve ve Španělsku a Jižní Americe*, svazek II, Madrid 1859.

[247] José Amador de los Ríos, svazek I, str. 83.

účast na obchodu s otroky. Řehoř tím byl pobouřen a zaslal králi Theodorikovi (Dietrichovi) Burgundskému, králi Theodobertovi z Austrasie[248] a rovněž královně Brunhildě list, v němž vyjádřil svůj údiv nad tím, že Židům dovolují vlastnit křesťanské otroky. Horlivě je napomínal, aby tomuto zlořádu učinili přítrž. Silně naléhal na západogótského krále Recareda, který se Svatému Stolci podřídil, aby vydal intoleranční edikt."[249]

Vidíme tedy, že opatření západogótského krále Recareda na spoutání židovské šelmy nebyla podle Graetze inspirována nikým menším než papežem Řehořem, který se po nějaký čas marně snažil získat Židy tolerancí a dobrotivostí. V době, kdy odmítal nucená obrácení, ještě choval naději na evangelizaci Židů mírnými prostředky. Přestože věděl, že obrácení jsou všeobecně jen předstíraná a nepravá, stále ještě doufal, že bude možné opravdově vštípit křesťanství alespoň synům obrácených. Židovský historik ohledně svatého Řehoře říká zcela jasně:

„Přesto se neoddával sebeklamu, že by všichni takto obrácení byli věrnými křesťany; počítal však s jejich potomky. ‚Pokud je nezískáme, pak alespoň jejich syny,'"[250]

řekl citovaný Svatý Otec. Jistě stojí za povšimnutí, že sám papež Řehoř Veliký, jenž v dějinách Církve zaujímá tak vynikající místo, věděl o falešnosti přestupu Židů a hodlal získat alespoň jejich křesťansky vychovávané syny.

Zloba a perfidnost Židů však udělaly čáru přes tyto zdánlivě logické počty. Jak jsme již ve II. kapitole této IV. části viděli, židovský historik Cecil Roth jen potvrzuje, že „marranství", tj. skryté židovství, se vyznačuje tajným předáváním židovského náboženství z otců na syny a skrýváním se za zdánlivé křesťanství. Proto také bohužel později nevyšly záměry všech hierarchů Církve a křesťanských států, spočívající na předpokladu, že byť i obrácení bylo jen předstírané a falešné, mohou být obráceni alespoň jejich potomci. K tomu se ještě při vhodné příležitosti podrobněji vrátíme.

XII. KAPITOLA

* IV. toledský koncil prohlašuje za exkomunikované rouhače biskupy a duchovní, podporující Židy *

Jednou z hlavních příčin pomalého, ale nepřetržitého triumfu židovského imperialismu v posledních devatenácti stoletích byla špatná paměť křesťanů i pohanů, kdykoli ochotných zapomenout minulost a nebrat v úvahu, že historie je učitelkou života.

Židé se vždy zmocňovali vládních úřadů v křesťanských společnostech a nabývali tak velký vliv, neboť užíváním své nevídané dovednosti klamat bližní se jim dařilo získat si důvěru církevních i světských velmožů.

[248] Austrasií se nazývalo území v povodí Rýna a Maasy; pozn. edit.
[249] Papež Řehoř Veliký; cit. u Graetze, svazek III, str. 33-34.
[250] Graetz, svazek III, str. 33.

Takto nabytou moc využívali k působení škod prostosrdečným, kteří jim bezelstně otevřeli dveře dokořán, aby poté s podstatně lepší vyhlídkou na úspěch konspirovali proti Církvi svaté i křesťanským státům. To byl právě ten moment, vyvolávající pohotovost k obraně oblastí, ohrožených vypuštěnou bestií, kdy po těžkých bojích a po překonání nesčetných překážek byla znovu zkrocena, aby nemohla nadále škodit Církvi, státu a křesťanstvu.

Z historie vidíme, jak po Recaredově smrti a zapomenutí na důvody, jež ospravedlňovaly vyloučení Židů z veřejných úřadů, byli znovu k jejich vykonávání připouštěni a upadalo se zpět do špatných návyků, které oprávněná kárná opatření 3. toledského koncilu potlačila.

Tím v gótské říši znovu vyvstal závažný problém.

Když pak byl r. 612 hlasy západógotských velmožů a se schválením episkopátu zvolen Sisebutus, snažil se nejprve nepřístojnosti Židů zastavit uplatňováním kánonu III. toledské koncilu, který byl předcházejícími vládami z nedbalosti či ústupnosti opomíjen. Sisebutus také Židům přísně zapověděl kupování křesťanských otroků. José Amador de los Ríos to potvrzuje následujícími slovy:

> „Sisebutus, pevný ve svém úsilí o oddělení židovské rasy od křesťanské, odebral prvním jakoukoli moc nad druhými a nařídil, aby byly koruně navráceny všechny důchody, zisky a dary, kterých se Židé zmocnili oklamáním předešlých králů.“

Citovaný historik tedy přiznává, že si Sisebutus svým horlivým uplatňováním Recaredových nařízení v plném dosahu získal „souhlas episkopátu i pochvalu křesťanů“,[251] a opačně zase neústupnou opozici izraelitů, „které již tak jako tak krášlil trvalý atribut židovské ničemnosti“.

Sisebutus se nakonec rozhodl sáhnout na samý kořen zla a odstranit z impéria ta společenství škodlivých cizinců, kteří ani západogótské národy, ani hispánsko-latinské věřící nenechávali žít v pokoji, a tím představovali trvalé nebezpečí pro Církev i stát. Vydal proto dekret, kterým se nařizovalo vyhnání všech Židů z říše. Dopustil se však kardinální chyby v tom, že ze svého nařízení vyjmul ty, kteří se veřejně hlásili ke katolicismu, takže mnozí raději zůstali a dali se pokřtít. Jak nás již dříve židovský historik Cecil Roth poučil, byla taková obrácení pouze předstíraná, a sloužila tedy jen k veřejnému praktikování katolicismu a k tajnému dodržování židovství. Tím byla samozřejmě posílena „pátá kolona“, představující mnohem nebezpečnější instituci nežli neskrývané Židovstvo. Jezuitský historik Mariana ohledně všeobecného obrácení iberských Židů říká, že se po vyhlášení zmíněného dekretu nechalo pokřtít velké množství Židů, „z nichž někteří z přesvědčení, většina však licoměrně“. Mariana pak dodává, že Židé, kteří přijali křest jen proto, aby se vyhnuli následkům Sisebutova dekretu, se po jeho smrti r. 621 „znovu a s ještě větší horlivostí vrátili k vyznání svých předků“.[252]

Nedostatečná paměť křesťanských panovníků, stejně osudná pro nás jako užitečná pro Židy, pak způsobila, že **křesťané i pohané v průběhu dějin zapomněli na poučení z minulosti a propadli znovu staré chybě, nechuti řešit hrozný židovský problém**.

---

[251] José Amador de los Ríos, svazek I, str. 85-86.

[252] Mariana, *Allgemeine Geschichte Spaniens*, kniha VI, kap. II.

Tak kupříkladu nařídili vyhnání „páté kolony“, nechali však otevřená zadní vrátka v podobě obrácení, což bohužel věc jenom zhoršilo. Mnozí Židé raději zůstali v zemi a falešně se obrátili, čímž jen vzrostla „pátá kolona“, která se tak navíc zdokonalovala a působila ještě skrytěji a tedy i nebezpečněji.

Vyhnání Židů z gótské říše by tam znamenalo vyřešení problému, pokud by ovšem bylo provedeno úplně, a Židům by nebyla dána možnost vyklouznout předstíraným obrácením. Na druhé straně vyhnání Židů bylo **zcela oprávněné**, neboť majitel obydlí má vždy právo vykázat za dveře hosta, který necítí sebemenší vděčnost za poskytnuté pohostinství a naopak je vždy připraven zmocnit se jeho majetku či přinejmenším dělat nezměrné potíže.

Graetzův komentář k vypovídacímu dekretu je v tomto ohledu příznačný, když říká, že „Sisebutus svým fanatickým pronásledováním připravil cestu rozkladu západogótské říše“.[253] Bezpochyby tím má na mysli skutečnost, že **podvratná práce Židů napomohla triumfu mohamedánských vetřelců**. Faktem je, že Židé od obrácení západních Gótů na katolictví a odřeknutí se ariánství nikdy nepřestali proti novému stavu věci konspirovat. Pokud se Sisebutus nebo jeho nástupce dopustili chyby, pak spočívala v tom, že zúplna nevyhnali spiknuté a do země proniklé cizince, kteří potom skutečně zevnitř napomáhali arabské invazi. Bez Židů na gótské půdě by nebylo špionážní služby ani vydávání opevněných měst, stejně jako zběhnutí některých jednotek v Roderichově vojsku. Bylo osudnou chybou Gótů, že nechali „židovské páté koloně“ možnost, aby pod zástěrkou falešného obrácení zůstala na jejich půdě, protože je vždy nebezpečné ponechat nějakému druhu „páté kolony“ možnost volného působení.

Zde je velice důležité konstatovat, že Sisebutus si byl dobře vědom nedostatečné pevnosti křesťanů i chabé paměti národa ohledně poučení z minulosti. Proto udělal vše, co bylo v lidských silách, aby jeho nástupci znovu neupadli do sítí obratných klamných manévrů a jemné židovské diplomacie a nechal vyhlásit zákony k obraně Církve i státu. V jím k tomu účelu stvořeném zákonodárství, které pak dále žilo ve „Fuero Juzgo“,[254] kladl Sisebutus svým nástupcům obzvlášť na srdce, aby se vší přísností tyto protižidovské zákony uplatňovali.[255]

Sisebutus, který tak dobře věděl o chronickém nedostatku křesťanských hodnostářů, se nemýlil. Sotva zemřel, nový král Swintila brzy podlehl zchytralé diplomacii Židů, kteří mají **zvláštní schopnost vzbudit u své budoucí oběti důvěru tím, že ji ukolébají obzvláště srdečným jednáním a předstíráním přátelství a věrnosti, aby se tak ukázali jako objekt nejhanebnější nespravedlnosti a zakryli tím své skutečné temné plány**.

Klasickými postupnými metodami se jim opravdu podařilo získat Swintilu pro sebe, který pak nedbal Sisebutova napomínání svým nástupcům, aby neměnili protižidovské zákony, a nedokázal vyslovit klatbu nad těmi, kdo řečené zákony popírali. Zrušil celé protižidovské zákonodárství včetně ediktu o vyhnání Židů, takže pokud si to falešně

---

[253] Graetz, svazek III.

[254] Zde ve významu „Soudní kodex“; pozn. edit.

[255] *Forum judicum,* kniha XII, tit. II, zákon 14. Proklínací formule proti králům, kteří by nedbali protižidovských zákonů: „Sit in hoc seaculo ignominiosiorcunctis hominibus. ... Futuri etiam examinis terrible quum patuerit tempus et metuedus Domini adventus fuerit reservatus, discretus a Christi grege per spicuo ad laevam cum hebraeis exuratur flammis atrocibus...“ atd.

obrácení přáli, mohli nyní znovu po návratu do země veřejně praktikovat své židovské náboženství.

Žid Graetz, který je v interních věcech Židovstva více zběhlý než páter Mariana, říká o tom následující: „Vzdor křtu se obrácení Židé svého náboženství nevzdali.“ Nesdílí tedy jezuitovu nápověď, že i přes většinu předstíraných obrácení někteří tak učinili z vnitřního přesvědčení. Na druhé straně pak Graetz dále uvádí, že v „éře filosemity Swintily bylo pokřtění uznáváno za postačující a nikdo už se nezdržoval zkoumáním, zda konvertité i nadále zachovávají své staré zvyklosti a obyčeje. Král Swintila však byl spiknutím šlechty a kléru zbaven trůnu a na jeho místo dosazen Sisenandus, který byl jejich poslušným nástrojem“.[256] – Žid Graetz nám výše popsal stav, který byl pro falešně obrácené Židy ideální a spočíval v tom, že se již samotným faktem křtu změnili v křesťany a nikoho nezajímalo, zda konvertité a jejich potomci neholdují potají židovskému kultu.

To je také přesně dnešní situace potomků licoměrně obrácených, kteří se jako strašná „pátá kolona“ v Církvi těší naprosté svobodě jednání a působí křesťanstvu katastrofální škody, aniž by se někdo snažil zjistit, zda vskrytu dál nepraktikují židovství.

V jiných epochách západogótská monarchie bděla augurským okem nad obrácenými a jejich potomky, aby zjistila, zda se někdo z nich potají neoddává židovskému kultu. Je jen samozřejmé, že se Židé pod Swintilovou ochranou a záštitou znovu domohli velké moci a ohrožovali křesťanské instituce. To vysvětluje a ospravedlňuje „spiknutí“ katolického kléru k svržení zrádného monarchy, který – jak se rozumí – je Židy vychvalován jako dobrotivý a liberální. Vůdcem nového tažení proti „Satanově synagoze“ byl svatý Isidor ze Sevilly, další z nejproslulejších církevních Otců, který po pádu zpronevěřilého Swintily a korunovaci Sisenanda organizoval a řídil 4. toledský koncil. Největší potíží dané situace byla skutečnost, že k židovství se navrátivší konvertité a jejich potomci zachovávali staré tradice a nechávali vstupovat do řad katolického duchovenstva a dokonce i obsazovat biskupské stolce svými syny, kteří jim pak pomáhali ve spiknutí proti katolické víře. Jde o ukázkový příklad činnosti infiltrované „židovské páté kolony“, jejíž rozkladná činnost je tak citelná právě dnes.

V ostatních případech se Židé uchylovali k systému, který začal už jejich předkem Židem Šimonem, a spočíval v kupování si přízně duchovenstva, kteří, byť i nebyli tajnými Židy, podporovali Satanovu věc, neboť stejně tak to dělal jejich předchůdce Jidáš Iškariotský, jeden z dvanácti vyvolených. Zrada, která začínala být viditelná i v nejvyšších místech Církve svaté, vyvolala rozhořčení 4. toledského koncilu a jeho vůdce, svatého Isidora ze Sevilly. Shromážděným metropolitům a biskupům připadla úloha přijmout ve svatých kánonech řadu nařízení, která by měla za cíl nejen zažehnat židovskou hrozbu, nýbrž také vyobcovat a potrestat zrádcovství ve vysokém kléru, jež bylo pro Církev svatou i stát nejnebezpečnější.

Mezi kánony, schválenými k tomu účelu, jsou význačné zvláště následující:

> „Kánon 58. – O těch, kteří proti víře Kristově Židy podporují a prokazují jim přízeň. Hamižnost některých [lidí] je tak veliká, že pro ni odpadají od víry, jak se vyjádřil apoštol. Dokonce i mnozí jak z duchovních, tak laiků přijímají od Židů

[256] Graetz, svazek III, str. 49.

dary a podporují jejich ničemnosti, poskytujíce jim ochranu, a to i těm, o nichž je nikoli bezdůvodně známo, že patří k samé podstatě Antikrista, protože konají proti Kristu. Každý biskup, starší Církve i laik, který by je [Židy] budoucně podporoval ať už braním úplatků či prokazováním přízně, budiž považován za osobu necírkevní a rouhačskou. Nechť je vyloučen ze svatého přijímání katolické Církve a považován za stojícího vně království Božího, neboť jest nanejvýš správné oddělit od těla Kristova toho, kdo se prohlašuje za ochránce nepřítele Páně."[257]

Hrozba Církvi a křesťanské společnosti musela být již opravdu značná vzhledem ke spřeženectví biskupů i duchovních se Židy, věčnými nepřáteli křesťanství. To je také důvod, proč moudrý světec a hybný duch koncilu, Isidor ze Sevilly, spolu s metropolity a biskupy ve výše citovaném kánonu tento zlořád pranýřuje a preláty i duchovní, podporující Židy, nazývá rouhači a světskými osobami; současně jim za takové jednání ukládá trest exkomunikace.

Kéž by se vzpamatovali všichni ti vysocí i nejvyšší hodnostáři, kteří místo služby Církvi svaté nyní mnohem spíše posluhují Židům, úhlavním nepřátelům Krista, a podporují židovské podniky jako zednářství a komunismus. Měli by složit účty ze své nesmírné odpovědnosti, která na nich spočívá, stejně jako z těžkého hříchu, jehož se tím dopouštějí.

Je známo, že se toledské koncily těšily v Církvi velké vážnosti, a že si jejich výnosy našly cestu i do civilního zákonodárství. Tak například nařízení a trestní ustanovení koncilu byla převzata do zákoníku „Fuero Juzgo", který byl vyhlášen se schválením Církve svaté. V článku XV, hlava II, kniha XII zákona č. 15 se říká:

„Aby podvody a klamy Židů neměly sílu se v nějaké podobě šířit a podle libosti řádit, nad čímž jsme povždy bděli. Proto tímto zákonem stanovujeme, nechť žádný člověk víry či duchovního řádu, žádný hodnostář nebo dvořan, buďsi velký nebo malý, aniž knížata a mocní, nikdo z nich se neopovažuj chránit Židy, kteří se nechtějí nechat pokřtít, aby mohli zůstat u své víry a mravů. Totéž platí o těch z nich, kteří křest přijali, avšak navrátili se ke své proradnosti a špatným zvykům. Nechť se nikdo neopovažuje v jejich zlobě je svou mocí ochraňovat. Nikdo se také nepokoušej jim pomáhat jak omlouváním, tak činem, aby mohli agitovat proti svaté křesťanské víře. Rovněž ať nikdo nic nepodniká proti víře, buďsi již vskrytu či veřejně. Pokud by se toho někdo opovážil, nechťsi biskup, duchovní, řádový člen či laický bratr, a budou-li proti němu předloženy důkazy, budiž vyvržen ze společenství křesťanů, exkomunikován Církví svatou a čtvrtina jeho majetku propadne ve prospěch královské pokladny."[258]

Takto tedy v oněch kritických časech ukládala tresty Církev i stát s církevním svolením komplicům Židovstva jak v Církvi obecně, tak i v samotném vysokém kléru.

K IV. toledskému koncilu se na svém místě ještě vrátíme a proto si zde pouze ukážeme, co nařizuje kánon 59 ohledně Židů, kteří by po svém přestoupení ke křesťanství byli přistiženi při tajném praktikování židovské víry. Zmíněný kánon říká doslova:

---

[257] Akta 4. toledského koncilu, kánon 58. Juan Tejada y Ramiro, *Sbírka zákonů všech koncilů Církve ve Španělsku a Jižní Americe*, svazek II, str. 305.

[258] *Fuero Juzgo* (sbírka západogótských zákonů v starokastilském jazyce), vyd. v latině a španělštině Real Academia Española, Madrid 1815.

„Mnozí Židé přijímají na nějakou dobu křesťanskou víru, ale pak se nejen rouhavě dál oddávají židovským rituálům, nýbrž zacházejí tak daleko, že provádějí i ohavnou obřízku. Ohledně těchto Židů a po poradě s naším zbožným a vznešeným pánem, králem Sisenandem, nařizuje tento svatý koncil, aby dotyční přestupníci byli po očištění skrze papežskou autoritu znovu předáni péči křesťanského dogma. Těm pak, kteří se z vlastního rozhodnutí nepolepší, budiž učiněna přítrž kněžskými tresty. Ohledně obřízky se nařizuje, že byť by se jednalo i o vlastního syna, budiž odloučen od rodičů; šlo-li by však o otroky, nechť je jim pro tělesnou újmu dána svoboda.“[259]

Teprve později začali být konvertovaní izraelité a jejich potomci vzhledem k množství důkazů podezíráni, že až na málo výjimek byla všechna obrácení předstírána a židovská víra že se skrytě dál předává z otce na syna. Nijak nepřekvapuje, že se v citovaném kánonu 59 sáhlo k opatřením, jimiž se hledělo zabránit, aby Kryptožidé i nadále předávali hebrejský ritus svým synům, a proto se nařizovalo jejich oddělení od rodičů. K témuž účelu přijal koncil i kánon 60, který se podle Tejada Ramira vztahuje na tzv. recidivující Židy, tj. na křesťany, kteří znovu upadli do tajného praktikování židovské víry. Dotyčný kánon uvádí:

„Aby synové a dcery Židů budoucně znovu nepropadali bludu svých otců, nařizuje se odloučit je od rodičů a svěřit klášterům nebo takovým bohabojným křesťanským mužům a ženám, v jejichž péči budou účastni víry a takto lépe poučeni o jiných mravech a jiné věrouce.“[260]

Je tedy zřejmé, že kánony byly zamýšleny především k potírání infiltrované „židovské páté kolony“ v Církvi, a to trestáním nepravých kryptožidovských křesťanů. Dále byly vedeny snahou zamezit jim v předávání židovských rituálů svým synům. Pro Církev bylo a je velice nebezpečné mít ve vlastních řadách příslušníky židovské sekty, kteří v přestrojení za dobré katolíky usilují o zničení křesťanství. Znamená to mít nepřítele ve vlastním táboře, a nikdo nemůže zpochybnit právo každé lidské společnosti na zneškodnění špionážní služby nepřítele a zbavení se sabotérů. Církví svatou použitá opatření na obranu před židovskou infiltrací, která se jí snažila rozbít zevnitř, byla plně a naprosto oprávněná, stejně jako je tomu v případě opatření, po nichž sahá každý moderní národ k eliminování špionáže a sabotáže nepřátelských mocností.

Historie nám spolehlivě prokázala, že byť i zjevné Židovstvo bylo opovrhováno a z mnoha národů vyhnáno, **kryptožidovství v nich žilo dále** pod maskou křesťanství. Vždy bylo považováno za logické, že je škodlivý styk obrácených Židů s těmi, kteří i nadále veřejně praktikují svůj kult, protože ti by je mohli ovlivňovat, aby znovu upadli do židovství.

Kánon 62 řečeného svatého koncilu pojednává o zažehnávání takového nebezpečí:

„O pokřtěných Židech, kteří se spolčují s bludařskými Židy. Jestliže styk se špatnými často zkazí i dobrého, pak s mnohem větší pravděpodobností budou ti první zkaženi druhými, kteří jsou náchylni ke hříšnostem. Nechť tedy od této chvíle obrácení Židé neudržují žádné styky s těmi, kdož ještě lpějí na starých ri-

---

[259] Akta 4. toledského koncilu, kánon 59. Juan Tejada y Ramiro, *Sbírka zákonů všech koncilů Církve ve Španělsku a Jižní Americe*, svazek II.

[260] Tamtéž, kánon 60, svazek II, str. 306.

tuálech, aby jimi nemohli být zkaženi. Kdo se nadále takového styku nevystříhá, bude potrestán takto: je-li pokřtěným Židem, budiž vydán křesťanům, není-li pokřtěn, nechť je veřejně zmrskán.“[261]

Kánon 64 upírá Židům způsobilost ke svědectví, a sice tentokrát nikoli neskrývaným Židům, nýbrž kryptoživodovským křesťanům.

Až dosud křesťanské zákonodárství nepřiznávalo způsobilost svědčit proti křesťanům pouze prvně jmenovaným, kánon 64 však v tomto ohledu představuje novinku, protože upírá způsobilost svědčit i křesťanům, kteří se potají dál oddávají židovskému kultu:

„Kánon 64. – Kdo se zpronevěřil Bohu, nemůže být věrný lidem. Proto tedy Židé, kteří se stali křesťany a pak znovu od Kristovy víry odpadli, nemohou být připouštěni jako svědci, a to ani tehdy ne, jsou-li zřejmými křesťany. Tak jako se jim nedůvěřuje ohledně víry, musejí být podezíráni i v případě světského svědectví. ...“[262]

Nelze si představit logičtější argumentaci koncilních otců; **je totiž zcela zřejmé, že lžou-li ve věcech Božích, stejně tak snadno mohou říkat nepravdy i v pozemských záležitostech**. Na druhé straně pak jasně vidíme, že jak svatý Isidor ze Sevilly, tak i metropolité a biskupové koncilu velmi dobře znali neměnné pokrytectví a předstírání, které se stalo doslova druhým já nepravých, kryptožidovských katolíků. Totéž lze říci i dnes o mnohých z těch, kteří se zaklínají, že jsou katolíky, ale jednají jako izraelité!

Vzdor ostrému obrannému boji ze strany Církve svaté i křesťanského státu proti nebezpečné infiltraci „židovské páté kolony“ její příslušníci i nadále zastávali vládní úřady. Obzvláště během špatné vlády filosemitského krále Swintily to dosáhlo tak nebezpečného stupně, že se katolický monarcha na trůně i svatý toledský koncil rozhodli s tím skoncovat. Do kánonu pojali výslovný příkaz, kterým se Židům zapovídalo zastávat v křesťanské společnosti veřejné úřady.

Kánon 65 uvádí:

„Z příkazu našeho vznešeného pána a krále Sisenanda tento svatý koncil stanoví, že Židé i všichni jejich rasy nesmějí zastávat žádný veřejný úřad, protože by tím uráželi křesťany. Nechť proto soudci v provinciích spolu s duchovními s tímto lstivým klamáním skoncují a zapovědí jim zastávat veřejné úřady. Kdyby však přesto některý soudce dal k něčemu takovému svůj souhlas, pak budiž jako rouhač a bezbožník exkomunikován, a za pokus o vylákání úřadu nechť je obviněný veřejně zbičován.“

Kánon 66 nazývá Židy doslova „služebníky Antikrista“, stejně jako jiný již zde citovaný kánon o pomahačích Židů z řad biskupů a starších církví řekl, že patří k samé podstatě Antikrista. Za zmínku proto jistě stojí, že kánon 65 doplňuje zákony svaté katolické Církve o pozoruhodnou novinku v tom smyslu, že uzavírá cestu k vládním úřadům nejen zjevným izraelitům, nýbrž „všem jejich rasy“.

Na toto opatření se ovšem nesmí nahlížet jako na rasistickou diskriminaci, neboť Církev svatá pokládá všechny lidi za rovné před Bohem bez rozdílu rasy. **Protože však vzhledem k nesčetným a spolehlivě doloženým skutečnostem převládlo přesvěd-**

[261] Tamtéž, kánon 62, svazek II, str. 306-307.
[262] Tamtéž, kánon 64, svazek II, str. 307.

čení, že křesťané židovské rasy se až na nečetné výjimky potají oddávají židovskému kultu, byla zcela logická snaha o zastavení infiltrace Kryptožidů do vládních a veřejných úřadů. Šlo o životně důležité obranné opatření křesťanského státu, protože kdyby byl ovládán svým smrtelným nepřítelem, který je současně úhlavním nepřítelem Církve svaté, velmi brzy by obě instituce upadly do nejhroznějšího nebezpečí. Uzavření přístupu k vládě ve státě přiznaným či obráceným Židům bylo nejen moudré, nýbrž i nezbytné jako ochrana před mocnou „pátou kolonou“, která by mohla v dané chvíli způsobit jeho zhroucení. Došlo k tomu v přímo katastrofálním měřítku, když slabomyslný vůdce státu zrušil všechny zákony svých předchůdců a poznovu poskytl izraelitům možnost zmocnit se vedoucích postavení v gótské říši. Zmíněný zákon o obecné bezpečnosti je nepochybně předchůdcem dalších energičtějších a dalekosáhlejších zákonů, které Církev o mnoho století později vydala.

Není bez zajímavosti konstatovat, že svatý Isidor ze Sevilly napsal v rámci boje proti židovství dvě knihy, které podle Žida Graetze byly vytvořeny „s oním charakteristickým nedostatkem vkusu a pochopení, jímž se [církevní Otec] ve své bojovné polemice proti Židovstvu vyznačoval od samého počátku“.[263] Je zcela přirozené, že se Židům protižidovské spisy církevních Otců nelíbí, avšak izraelité historické skutečnosti zásadně zatemňují. Stejně tak se neustále snaží znectít každého, kdo proti nim bojuje, byť se i jedná o tak svaté, učené a znamenité muže, jako jsou církevní Otcové. Kdyby svatý Isidor ze Sevilly i metropolité a biskupové 4. toledského koncilu žili v dnešní neblahé době, byli by okamžitě vykřičeni jako rasisté, antisemité a nacističtí zločinci, a to nikoli jen Židy, nýbrž i kleriky, kteří se vydávají za křesťany, ale ve skutečnosti slouží Židovstvu.

XIII. KAPITOLA

∗ Odsouzení králů i katolických kněží, kteří zanedbávají boj proti skrytému židovství ∗

Jak jsme tedy již viděli, měly církevní zákony 4. toledského koncilu definitivně zničit „židovskou pátou kolonu“ v křesťanské společnosti. Jejich rozhodnutí mohla být ještě účinnější, kdyby Židé nebyli odjakživa tak obratní v politice a diplomacii pomocí důvěryhodné přetvářky, lichotek, předstírané oddanosti i falešné argumentace. Kromě toho vždy uměli zasévat mezi své nepřátele nejednotnost k udržení své převahy.

Zpočátku se spojují s jedním ke zničení druhého, pak svého prvního spojence porazí pomocí dalšího, až nakonec zničí všechny.

V tom bylo vždy jedno z velkých tajemství jejich vítězství, a duchovní i politici všech národů to musejí mít stále na paměti, aby se dokázali tak machiavelistickým manévrům ubránit.

Dalšími příčinami jejich úspěchu byly odvaha a schopnost vyrovnat se s obtížnou situací, rozhodnutí nikdy se nepodrobit nepříteli i schopnost nemilosrdně bojovat se sla-

[263] Graetz, svazek III, str. 50.

bochy ve vlastních řadách, kteří by z přechodné porážky mohli udělat definitivní katastrofu.

Ve vysoké hierarchii křesťanstva takoví slaboši a zbabělci bohužel jsou. Právě ti jsou odpovědni za tolik porážek a kompromisů poslední doby a mají přitom ještě tolik cynismu, že svou zbabělost skrývají za zdánlivě rozumné a smířlivé argumenty. Vůbec jim nevadí, že svou nestatečností vydávají celé národy na pospas komunistickému otroctví a řídí se zásadou: Žijme si pohodlně na účet šelmy, i kdyby při tom měly zahynout námi napálené národy! A přesně to zamýšlejí právě svou údajnou rozumností a kompromisy.

Být Židé také takoví, nepochybně by byli v gótské říši křesťanstvem definitivně poraženi a IV. toledský koncil by triumfoval. Židé však na rozdíl od dnešních zbabělců v církevní hierarchii na podrobení se nepomýšleli, dál bojovali s ještě větší horlivostí i fanatismem a připravovali se na nový boj, v němž by mohli zvítězit. Se svou obvyklou zarputilostí začali obcházet zákony svatého toledského koncilu, kvůli jejich oslabení podporovali vzpurného ducha šlechty proti králi a ještě jej podněcovali nejrůznějšími intrikami. Když pak dostatečně roznítili mysle, vydávali se za zastánce požadavků vzbouřené šlechty. Kdyby byli bývali král, Církev i západogótská šlechta jednotni, nikdy by nemohli být Židy poraženi. Židům tedy nezbývalo než jejich jednotu rozbít a nepřítele oslabit rozštěpením. To bohužel nebylo těžké, protože šlechta měla vždy tendenci vzpírat se královské moci. Židé samozřejmě využili vzniklých třenic k dalšímu zostření sporů a postupně tak dosáhli svého cíle. Zpočátku usilovali o pomoc a ochranu určitých aristokratů při obcházení toledských církevních i královských zákonů. **Židovskou úskočností oklamaní šlechtici se nechali vlákat do pasti a považovali Židy za užitečné spojence v boji proti králi.** A byli to samozřejmě především židovští konvertité a jejich potomci, vydávající se za věrné křesťany, kdo si dokázali tak snadno získat důvěru západogótských aristokratů.

Židovský historik Graetz k tomu říká:

> „Závěry IV. toledského koncilu i Sisebutovo potírání obrácených Židů nejspíš nebyly prováděny se zamýšlenou přísností. Španělsko-západogótská šlechta se Židů proti nim stále více ujímala a královská autorita pak byla prakticky bezmocná.“[264]

Vidíme tedy dobře, že obrácení Židé uměli obratně odhalit slabé místo západogótské říše a také jej důkladně využít stejně tak, jako o tisíc let později dokázali v Anglii dobýt celý národ využíváním a dalším podněcováním bojů parlamentní šlechty proti monarchovi. Během sílících vnitřních bojů, které začaly hrdinskou západogótskou říši nebezpečně oslabovat, se dostal k moci Chintila; v začátcích jeho vlády se konal 6. toledský koncil.[265] Nedostatečná vytrvalost Nežidů v boji proti hlavnímu nepříteli byla již tedy chronická a usnadnila mu úspěch, a to dokonce i v případě katolických západogótských monarchů, kteří si byli tak dobře vědomi židovské hrozby a chtěli ji vymýtit. Proto se tedy arcibiskupové a biskupové na koncilu snažili tomutu zlořádu zamezit. V zákoně 3 se říká:

---

[264] Graetz, svazek III, str. 51.

[265] V otázce data zasedání koncilu se názory liší. První – jako např. kardinál Aguirre – tvrdí, že to bylo ve druhém roce jeho vlády, jiní spolu s Tejadou y Ramirem jej kladou až do třetího roku.

„Díky zbožnosti a větší moci podle všeho ubývá neoblomné falše Židů, neboť z Božího vnuknutí víme, že náš vznešený křesťanský vladař se ve své horlivosti pro víru spolu s duchovenstvem rozhodl znemožnit jim porušování jejich povinností a nedovolit nekatolíkům žít v jeho říši. ... Nesmíme však ustat v prozíravosti a bdělosti, mnohdy ukolébané, aby naše horlivost a práce neochabla, a tudíž vydáváme další předpisy. Proto v souznění srdce i duše s naším vladařem vyhlašujeme jednomyslný a bohulibý soud, aby nikdo, kdož by budoucně aspiroval na nejvyšší moc v království, nemohl být králem, pokud neslíbí nedovolit, aby Židé [tj. jen zdánlivě na křesťanství obrácení Židé] uráželi katolickou víru, a že nebude nikterak podporovat jejich proradnost resp. že z nedbalosti nebo lakoty[266] neposkytne prostor k porušování povinnosti těm, kdož jej svádějí do propasti věrolomnosti. Nechť se tedy stará, aby v budoucnu nadále pevně přetrvalo všechno to, co stálo v naší době tolik úsilí, neboť dobro nemá žádný účinek, není-li spojeno se stálostí a odolností. Kdyby poté panovník svůj slib porušil, budiž proklet v přítomnosti věčného Boha a nechť pak trpí ve věčném ohni spolu se všemi kněžími a křesťany, kteří by jeho blud sdíleli. Tak nařizujeme a potvrzujeme předchozí ustanovení všeobecného synodu o Židech, neboť je nám známo, že v nich jsou předepsána všechna nezbytná opatření ke spáse jejich duší. Proto nechť všechny tehdejší předpisy mají i nadále svou platnost.“[267]

Sotva by mohl být ještě ostřejší a jasnější tento polemický spis proti králům a katolickým duchovním, kteří se vyhýbali boji nejen proti neskrývaným Židům, nýbrž i proti zradě křesťanů židovského původu, jež jsou zde označeni za filosemity. Za zmínku nám jistě stojí, že zatímco se odsudky a tresty svatého církevního koncilu dosud týkaly jen biskupů a kněží, podporujících Židy, nyní hrozily okamžitou exkomunikací i těm duchovním, kteří by byli nedbalí a nedostatečně vytrvalí v boji na život a na smrt, jenž Církev svatá vedla se skrytým židovstvím. Vidíme tedy jasně, že arcibiskupové a biskupové svatého koncilu dobře věděli nejen o proradnosti židovského nepřítele, nýbrž znali také slabost a nedostatečnou vytrvalost občanských i duchovních členů křesťanstva v tomto plně oprávněném a spravedlivém boji.

Je poněkud zvláštní, že se koncil omezil pouze na potírání nedbalosti kněží a nepoukázal také na biskupy. Snad to lze připsat okolnosti, že zmíněné předpisy vydávali právě biskupové a netroufli si zahrnout i sebe mezi ty, kdož by zasluhovali trestů. Později však už musela být nedbalost samotných prelátů tak vážná, že na dalším koncilu proti ní sami rozhořčeně vystoupili a uložili viníkům přísné tresty, jimiž jsou prohlášeni za bezbožné a exkomunikováni i biskupové, kteří by podporovali Židy ke škodě křesťanství.

Dále je rovněž v řečeném zákonu pozoruhodná opakovaná zmínka o těch, kdož z lakoty tolerují obráceným Židům zanedbávání povinností. Svatokupectví (simonie) nepochybně hrálo hlavní roli v židovských intrikách, což podle všeho jen potvrzuje zákon 4, v němž se uvádí: „Proto ten, kdo napodobuje původce kacířství simonie, mága Ši-

[266] Neglectu et cupiditate.
[267] Akta 6. toledského koncilu, kánon 59. Juan Tejada y Ramiro, *Sbírka zákonů všech koncilů Církve ve Španělsku a Jižní Americe*, svazek II, str. 333-334.

mona, a k nabytí církevních úřadů, nepostupuje obvyklou cestou, nýbrž různými dary, nabídkami výhod, atd.“[268]

Do Církve zavedl zmíněnou politiku podplácení mág Šimon a je po něm také nazvána simonií. Průběh dalších století pak prokázal, jak mnoho se od svého předchůdce mága naučili obrácení Židé a jejich potomci, kteří již pronikli do kněžského stavu i do hierarchie. Jak si kupovali církevní hodnosti a naopak sami prodávali církevní statky, o tom máme dostatek zpráv od svaté inkvizice i od příslušných církevních úřadů. Za povšimnutí také stojí komentář židovského historika Graetze o nařízení krále Chintily netrpět v gótském království žádné nekatolíky, což bylo toledským koncilem vřele uvítáno. Zmíněné nařízení ovšem nemíří pouze na Židy:

> „Již podruhé byli Židé přinuceni k emigraci, a konvertité, kteří v hloubi srdce zůstali věrni svému židovství, museli podepsat prohlášení závazku praktikovat křesťanské náboženství bez výhrad a následovat je. Avšak prohlášení lidí, pro ně tak urážlivé, nemohlo být a také nebylo upřímné. Pevně věřili v lepší časy, kdy budou moci odložit masky, a ústava volené monarchie západogótské říše jim to pak skutečně umožnila. Daný stav trval pouze čtyři roky Chintilovy vlády (638-642).“[269]

Židovský historik se o falešném křesťanství obrácených Židů i neplatnosti jejich prohlášení a slibů nemohl vyjádřit jasněji. Graetz dále píše, že konvertovaní Židé porušili svůj slib nepraktikovat židovský ritus, aby tak byli upřímnými křesťany, a že za to byli králem Chintilou trestáni „upálením nebo ukamenováním“.

Historik Amador de los Ríos přehledně ukazuje praktické důsledky všech těchto opatření:

> „Muselo být přece nápadné, že ani nesmírná přísnost zákonodárce nedokázala potlačit nedočkavost Židů. Ještě neuplynulo ani patnáct let a na trůně seděl Rekkeswind, když se otcové cítili nuceni k zopakování požadavku, který voleného krále zavazoval odpřisáhnout, že ‚bude bránit víru proti židovské proradnosti'.“

Stalo se tak na osmém toledském koncilu v podobě zákona 10.[270] Jak říká Graetz, po Chintilově smrti se Židům vzhledem k volené monarchii podařilo dosáhnout u nového krále pro sebe výhodné změny. Máme zde poznovu co dělat s oním chronickým neduhem, jímž trpí křesťané i pohané; **nejsme schopni po několik generací vladařů vytrvat v pevném postoji vůči nepříteli**. Jak křesťanští, tak pohanští vládci tolik baží po novotách, že znovu a znovu odvolávají výnosy svých předchůdců a tím znemožňují každou jednolitou politiku vůči Židovstvu. Jakkoli Židé sami nepochybně ovlivňují takové obraty v politice, přesto má na tom největší vinu naše vlastní nestálost a nedostatek neústupnosti.

Obrácení Židé a jejich potomci v Toledu podali Rekkeswindovi velmi zajímavou petici, jíž jej žádali o následující:

> „Protože je králové Sisebutus a Chintila nutili vzdát se svých zákonů a ve všem žít jako křesťané bez podvodů a úskoků, žádají o výjimku v požívání vep-

[268] Tamtéž, svazek II, str. 334.
[269] Graetz, svazek III, str. 51-52.
[270] Amador de los Ríos, *Sbírka zákonů všech koncilů Církve ve Španělsku a Jižní Americe,* svazek I, str. 95-96.

řového masa. [Řekli] že o to prosí více z toho důvodu, že je jejich žaludek nesnáší, protože na něj není navyklý, nežli kvůli výčitkám svědomí.“[271]

Zde je ovšem třeba připomenout, že o staletí později, kdy pronásledováním ze strany inkvizice již hrozilo vymýcení skrytého židovství, za křesťany se vydávající Židé museli s odporem jíst vepřové maso, protože inkvizice obecně podezírala všechny, kdož to odmítali, že jsou skrytými Židy, a to i když přísahali, že tak činí jen z nechuti.

Od té doby až podnes platí v kryptožidovstvu odstranění náboženského předpisu o zákazu požívání vepřového masa, aby se tak předešlo podezření se strany nežidovských sousedů.

Proto také dnešní skrytý Žid jí všechno jako křesťan a podle jeho stravovacích návyků nikdo u něj nepředpokládá židovství; mezi židovskými křesťany dnes tento předpis dodržuje jen několik málo horlivců.

Bohužel však nebyly vytvořeny žádné účinné bariéry, které by obráceným Židům a jejich potomkům zabránily v pronikání do kléru. A čím více se jim to dařilo, tím závratněji také přibývalo případů simonie, takže 8. toledský koncil musel tuto nepravost židovského ražení energicky potírat. V zákonu 3 se proto říká, že různí lidé si „chtějí dar Ducha svatého koupit za mrzké peníze, aby plně přijali papežskou milost, a zapomínají na zlatá slova svatého Petra k Šimonu mágovi: ‚Ať přijdou v záhubu peníze tvé i s tebou, protože jsi se domníval, že daru Božího lze nabýt penězi.‘“ – Dále pak v kánonu následují tresty za takové provinění.[272]

Jak židovský autor Graetz dále píše, když král postřehl, že šlechta poskytuje Židům ochranu a dovoluje jim praktikovat potají židovské náboženství, „vydal výnos, jímž se křesťanům zapovídá skryté Židy chránit“. Kdo příkazu neuposlechne, bude potrestán. Dále k věci uvádí:

> „Tato opatření a předpisy však nepřinesly žádoucí výsledek. Skrytí Židé neboli židokřesťané, jak byli oficiálně nazýváni, nemohli židovství ze svých srdcí vyrvat. Španělští Židé, ohrožovaní smrtí, se již odedávna vycvičili v umění zůstat vskrytu srdce věrnými svému náboženství a ucházet pozornosti ostřížího zraku nepřítele. Ve svých domech nadále slavili židovské svátky a pohrdali svátky církevními. Ke skoncování s daným stavem vydali církevní představitelé zákon, který měl tyto nešťastníky připravit o domácí život. Od té doby museli pak židovské i křesťanské sváteční dny trávit pod dozorem kléru, čímž měli být donuceni nedbat židovských svátků a dodržovat církevní.“[273]

Židovský historik zde výjimečně zapomíná na obvyklé vytáčky a křesťany židovského původu nazývá pravým jménem: Kryptožidé neboli židokřesťané, tj. Židé, kteří dál vskrytu praktikují židovské náboženství. Graetz kromě toho uvádí další zajímavé podrobnosti o tom, jak Kryptožidé ve svých domech slaví židovské svátky, protože jako předstíraní křesťané to nemohou dělat veřejně v synagogách. Proslulý a v židovských kruzích tak vážený historik rovněž vysvětluje důvody rozhodnutí 9. toledského

---

[271] Amador de los Ríos, svazek I, str. 95.

[272] Akta 8. toledského koncilu, kánon 3. Juan Tejada y Ramiro, *Sbírka zákonů všech koncilů Církve ve Španělsku a Jižní Americe,* svazek II, str. 375.

[273] Graetz, svazek III, str. 104.

koncilu, aby Židé nadále směli trávit dobu židovských a křesťanských svátků pouze pod dohledem katolického kléru.

V 17. kánonu 9. toledského koncilu, na nějž se Graetz zřejmě odvolává, stojí mj. doslova:

> „Pokřtění Židé nechť tráví svátky společně s biskupy. ... Dříve pokřtění Židé se smějí volně shromažďovat. Určujeme však dále, že o hlavních svátcích podle evangelií a v těch dnech, které jim dříve bývaly posvátné podle jejich starého zákona, se ve městech a na veřejných prostranstvích mohou scházet jen v přítomnosti nejvyšších kněží Božích, aby tak pontifex dobře věděl o jejich životě i víře a skutečně je obracel.“[274]

Po Rekkeswindově smrti byl králem zvolen Vamba. Židé znovu využili nejednotnosti šlechty a snažili se stávající řád zvrátit ve svůj prospěch. José Amador de los Ríos uvádí, že se X. toledský koncil Židy téměř nezabýval, a vysvětluje to následovně:

> „[Církevní] zákonodárci snad věřili v upřímnost téměř všeobecného obrácení Židů a doufali, že pokud by se všichni stali křesťany, šťastně tím skončí i vnitřní boje s nimi. Sotva však Vamba usedl na Rekkaredův trůn, Hilderichovo a Paulusovo povstání jim nabídlo možnost veřejně projevit svou zášť a postavit se na stranu vzbouřenců. Mnohé židovské rodiny, vypovězené za Sisebutovy vlády, se vrátily do západogótské říše a usadily se zejména v gótské Galii, odkud povstání vyšlo. Vzbouřenci však byli v Nimes[275] poraženi, a pak následovala řada výnosů o ukáznění a potrestání Židů, kteří byli v jejich smyslu ve velkém počtu znovu vypovídáni ze země.“[276]

Rovněž jezuitský páter Mariana dokládá, že po potření rebelů „bylo vydáno množství výnosů proti Židům, kteří nyní byli vypovídáni z celé Galie.“[277]

Žid Graetz přináší v tomto ohledu zajímavé údaje a říká, že po Rekkeswindově smrti se

> „Židé podíleli na povstání proti jeho nástupci Vambovi (672-680). Správce španělské provincie Septimanie, hrabě Hilderich, odmítl nově zvoleného krále uznat a pozdvihl prapor rebelie. K získání stoupenců a vůbec širší podpory přislíbil vyhradit Židům bezpečné místo v provincii, kde by mohli svobodně praktikovat své náboženství. Židé se jeho nabídky chopili a ve velkém počtu jej následovali. Hilderichova rebelie v Nimes dosáhla obrovských rozměrů a zpočátku byla značná naděje na její hladké vítězství, ale nakonec byli vzbouřenci potřeni. Nový král Vamba přitáhl se svým vojskem z Narbonu a vyhnal Židy z města.“[278]

Z výše řečeného dobře vidíme, že **jakkoli přísně je „pátá kolona“ střežena, vždy využije první příležitosti k svržení vlády, která jí nevyhovuje. Historie nám také znovu jasně ukázala, jak spory a osobní ctižádostivost nabízejí Židům možnost dostat se nahoru**.

---

[274] Akta 9. toledského koncilu, kánon 17. Juan Tejada y Ramiro, *Sbírka zákonů všech koncilů Církve ve Španělsku a Jižní Americe*, svazek II, str. 404.

[275] V jižní Francii nedaleko od Marseille; pozn. překl.

[276] José Amador de los Ríos, svazek I, str. 97.

[277] Mariana, kniha VI., kap. XIII.

[278] Graetz, svazek III, str. 104-105.

Vzbouřený hrabě naštěstí v tomto případě prohrál vojensky a nemohl změnit stávající řád, což by pro Církev bývalo mělo osudné následky.

Tak se stalo, že křesťanství zcela zvítězilo nad Židovstvem i jeho egoistickými dočasnými spojenci.

Přesto však v téže době, kdy byl viditelný, zjevný nepřítel rozhodně poražen, „pátá kolona“ pomalu upevňovala své postavení. Čím hlouběji zapouštěla židovská infiltrace své kořeny v lůně Církve svaté, tím více se rozmáhal židovský zlořád simonie, a obrácení Židé i jejich potomci získávali na vlivu v kléru.

VI. toledský koncil, svolaný v době Vambova panování, kladl zvláštní důraz na potírání simonie a snažil se postavit hráz lstivosti těch, kdož by si od Židů „páté kolony“ chtěli „kupovat tak vytoužené biskupské hodnosti“.

XIV. KAPITOLA

* Církev potírá skryté židovství. Exkomunikování nedbalých biskupů *

Od obrácení většího počtu Židů na křesťanství v gótské říši uplynulo padesát let, a třicet roků od doby, o níž historik Amador de los Ríos mluví jako o bezmála všeobecné konverzi. Rekkaredovo království však bylo přesto zamořeno falešnými křesťany, kteří se doma i nadále oddávali židovským kultům a tajně se spolčovali ke zničení Církve i státu. Když se r. 681 chopil vlády Ervich, byla situace již tak vážná, že katolický klérus spolu s monarchou vypracoval občanské a současně i církevní zákony na potírání „židovské páté kolony“ v křesťanstvu. Každý, kdo jako křesťan potají praktikoval židovské náboženství či tyto falešné křesťany podporoval a kryl, byl přísně trestán, nevyjímaje ani biskupy, kteří by se takovým jednáním provinili. Zmíněné zákony byly nejprve panovníkem a předními příslušníky kléru parafovány a poté na 12. toledském koncilu předloženy k posouzení. Arcibiskupové a biskupové jako církevní autority zákony schválili a začlenili je do výnosů řečeného synodu.

Ke správnému pochopení podstaty a osnovy zákonů ekumenických i provinčních koncilů, určených k řešení strašlivého židovského problému, a hlavně „páté kolony“ v křesťanstvu, je třeba vzít v úvahu skutečnost, že tehdy jako dnes nešlo trpět, aby skupina cizinců zneužívala velkorysého pohostinství a špionáží i sabotážemi zrazovala cizí mocnosti zemi, která ji tak naivně otevřela své dveře. Vyzvědačství a sabotáž se tehdy ve všech národech trestaly zásadně smrtí, jak je tomu ostatně obecným zvykem i v moderní době. „Židovská pátá kolona“ navíc v průběhu staletí dobývala křesťanské i pohanské země zevnitř, vyvolávala občanské války s miliony obětí a olupovala, zotročovala a vraždila ty, kdož jí tak dobromyslně otevřeli hranice vlastních zemí. Tzv. židovské kolonie v křesťanských i pohanských zemích jsou pro dotyčné státy nesporně mnohem škodlivější a nebezpečnější než obyčejné špionážní resp. sabotážní organizace. **A jsou-li dopadení členové takových organizací běžně trestáni smrtí bez ohledu na rasu, víru či národnost, proč by se měla dělat výjimka ve prospěch Židů i jejich nejnebezpečnější a nejzločinnější „páté kolony“?** Jaké prazvláštní výsadě se

těší Židé, že se jim promíjí velezrada, špionáž či sabotáž včetně organizovaného spiknutí proti hostitelským národům, a proč nejsou trestáni tak jako špióni a záškodníci ostatních ras a náboženství?

Všechny národy mají přirozené právo na spravedlivou obranu, a když skupina cizích přivandrovalců zneužije poskytnutého pohostinství, uvrhne tím dotyčné národy do dilema volby mezi vlastním životem a smrtí vetřelce. **Právě tito podlí cizinci jsou sami odpovědni za všechna opatření, po nichž zrazovaný a ohrožovaný národ sáhne v obraně před „pátou kolonou".**

Tak to chápala Církev svatá i křesťanští panovníci a na některých koncilech bylo – jak dále ještě uvidíme – vyhlášeno, že tito zločinci mají být trestáni smrtí. Avšak namísto vynesení obvyklého a v takových případech zcela oprávněného rozsudku činili Církev i křesťanští panovníci u Židů výjimku a mnohokrát jim darovali život; **tím ohrozili svou budoucnost včetně práva na klidný a svobodný život ve vlastní zemi**. Při tak nepochopitelné blahovůli se místo radikálního potlačování sahalo k řadě opatření, jež měla „židovské páté koloně" znemožnit působit až příliš mnoho škod hostitelskému národu. Protože však zločinci byli omilostňováni, zůstala všechna taková opatření neúčinná. Různé koncily a papežské buly proto vyhlašovaly řadu předpisů a zákonů, například o povinném nošení zvláštního označení pro Židy k jejich odlišení od ostatního obyvatelstva dané země. Opatření mělo především sloužit k tomu, aby si křesťané mohli snáze dávat pozor na podvratnou činnost Židů proti Církvi a státu. – Zmíněná označení se různila podle doby a místa: Židé museli mít zvláštní čapky nebo nosit odlišný oděv, příp. i další rozlišovací znamení.

Jindy se v církevním zákonodárství a v papežských výnosech nařizovalo, že Židé musejí být omezeni na určité části měst, tzv. ghetta, a dále že nesmějí zastávat žádné vládní či církevní úřady, jež by jim otvíraly cestu k dalšímu okrádání a ohrožování národa, který jim k svému neštěstí otevřel hranice.

Recidivující, tj. starému zlořádu opět propadající Židé byli odsuzováni k smrti, ale v mnoha případech jim byl darován život a zůstalo jen u vyvlastnění majetku, vypovězení ze země či uložení lehčích trestů, jako je dnes již nepoužívané bičování, které bylo tehdy všude zcela běžné. Přestože nebezpečná „pátá kolona" vždy znovu a znovu intrikovala proti křesťanským národům a víře, Církev svatá se místo hledání definitivního východiska a užívání trestu smrti – jak to dělají všechny národy s profesionálními špióny a sabotéry – snažila o její potlačení mírnějšími prostředky; dospělé vzdalovala vlivu i moci a děti umisťovala do klášterů nebo je předávala ctihodným křesťanským rodinám. Cílem takových metod bylo vymýcení hrozivé „páté kolony" během dvou či tří generací, aniž by k tomu bylo potřebí četných poprav těchto skutečných mistrů špionáže, záškodnictví a zrady.

Je však třeba hned konstatovat, že ani tak mimořádná blahovolnost Církve svaté, křesťanských panovníků i významných osobností islámského světa prakticky ničemu neprospěla! Potlačovací opatření proti „páté koloně" byla nejen nenáviděna, ale Židé nadále užívali nespočetných triků a lstí k obcházení předpisů, které jim svazovaly ruce a měly bránit v páchání alespoň toho nejhoršího zla. Používali k tomu hojně podplácení a za zlato si kupovali slabé a špatné jedince občanského i církevního světa, aby se tak platné civilní a církevní zákony změnily v mrtvou literu, případně zapřádali nespočetné intriky k vymanění se z kontroly, která měla jejich moc omezovat. Nepřetržitě

podněcovali stále nová povstání, zapřádali čím dále nebezpečnější spiknutí a zneužívali dobrotivosti Církve i křesťanských národů tak dlouho, až se jim **nakonec v moderní době podařilo zbavit pout, která jim bránila působit ještě větší škody, pronikat do křesťanské společnosti a ohrožovat ji naprostým zničením**.

Pro lepší pochopení oprávněnosti všech církevních zákonů a opatření k obraně národů před spiknutím záškodnických cizinců musíme brát v úvahu všechno, co jim předcházelo! Tím rozumíme i skutečnost, že Církev svatá se Židy nikdy nezacházela krutě, jak oni tvrdí, nýbrž **vzhledem k jejich škodlivosti až mimořádně blahovolně a laskavě**. A dost možná má právě tato vlídnost vinu na tom, že Židé mohli v dobývání a zotročování národů postupovat tak rychle, jak dnes vidíme v zemích, přímo ovládaných totalitní diktaturou židovského socialismu. Jde o skutečně katastrofální situaci, která by mohla nastat mnohem dříve, kdyby Církev neužívala alespoň těch preventivních opatření, o nichž si promluvíme v následující kapitole.

Po nezbytném objasnění a obhajobě učení a politiky Církve svaté v průběhu staletí se nyní budeme zabývat příslušnými předpisy 12. toledského koncilu.

Ve spisu, který král předložil svatému synodu, se říká následující:

> „Slyšte, ctihodní otcové a vážení starší nebeského úřadu... se slzami v očích přicházím do vašeho ctihodného otcovského shromáždění, jež horlivostí svého soudu očistí svět od nákazy špatnosti. Snažně vás prosím, začněte odhalovat viníky, kárejte závadné a neslušné mravy přestupníků, ukažte proradným počestnost své horlivosti a skoncujte s pýchou domýšlivých, ulehčete břímě utlačovaným a především vyhubte do kořene židovský mor, který se každým dnem rozmáhá [et quod plus his omnibus est, judaeorum pestem quae in novam semper recrudescit in saniam radicitus stirpate]. Prozkoumejte rovněž zevrubně zákony a shrňte je do právního statutu ke zkrocení opovážlivosti těchto proradníků.“[279]

Je jistě zajímavé zjištění, že ze všech nešvarů, přednesených svaté synodě, je za nejhorší považován znepokojivě rychle se šířící židovský mor.

Kánonem č. 9 svaté synody jsou potvrzeny stávající zákony proti Kryptožidům, tzn. proti křesťanství předstírajícím Židům, kteří jsou jak králem, tak i synodou přímo označováni za izraelity, protože se o nich s jistotou vědělo, že jako potomci obrácených Židů potají praktikují své staré náboženství. Ze zmíněného kánonu, který shrnuje celé protižidovské zákonodárství, si zde pro stručnost uvedeme jen nejzajímavější pasáže; tím samozřejmě nemá být řečeno, že ostatní nejsou důležité.

> „Kánon 9. – Potvrzení zákonů proti špatnosti Židů [quae in judaeorum nequitam promulgate sunt], řazených podle titulů, jak je kánon vypočítává.
>
> Pročetli jsme tituly rozličných zákonů, které nedávno slavný vladař vydal proti ohavné neupřímnosti Židů, a po jejich přísném prozkoumání jsme je schválili. A protože byly touto synodou právem uznány, nechť jsou budoucně užívány proti opovážlivostem a rouhání. Spadají mezi ně...“[280]

---

[279] Akta 12. toledského koncilu, kánon 17. Juan Tejada y Ramiro, *Sbírka zákonů všech koncilů Církve ve Španělsku a Jižní Americe*, svazek II, str. 454-455.

[280] Akta 12. toledského koncilu, kánon 9. Juan Tejada y Ramiro, *Sbírka zákonů všech koncilů Církve ve Španělsku a Jižní Americe*, svazek II, str. 476-477.

Poté následují zákony, které po schválení patří ke kánonu 9. Pro zvláštní závažnost jsme z nich vyjmuli následující ustanovení:

V prvním zákoně se říká, že úžasná faleš Židů a jejich temné bludy „jsou velice vynalézavé a Židé se zdokonalili ve svém černém umění a podvodech", že předstírají být dobrými křesťany a neustále se snaží obcházet zákony, které jim jejich skrývané židovství zakazují.

V zákonech 4 a 5 jsou uváděny tresty pro Kryptožidy, kteří potají slaví a dodržují židovské obřady i svátky, a snaží se zviklat křesťany v jejich víře v Krista. Nejde tudíž o trestání ritů a zvyklostí nějakého cizího náboženství, nýbrž **falešných křesťanů**, kteří svéhlavě a licoměrně vskrytu praktikují židovství. Potlačovací opatření tedy vycházejí pouze z nutnosti likvidace „páté židovské kolony" v lůně Církve svaté i křesťanského státu.

Zákon 7 zakazuje předstíraným křesťanům židovského původu dodržovat židovské náboženské obyčeje ohledně požívání masa; přesto je tam však prohlášeno, že dobří křesťané vepřové maso jíst nemusejí. Z toho je patrné, že se falešným katolíkům i nadále dařilo klamat klérus a krále svou údajnou nechutí k vepřovému masu.

Zákon 9 zapovídá rozvratnou činnost proti křesťanské víře a přestupníkům ukládá těžké tresty. Je zde také pamatováno na tresty křesťanům, kteří by Židy v takové činnosti kryli nebo podporovali. Říká se tam doslova:

> „Kdo by je ve svém domě ukrýval nebo jim napomáhal k útěku, ten nechť v případě prokázání viny... obdrží sto ran bičem, jeho jmění připadne králi a sám je navždy vypovězen ze země."

Všem, kdo by Židy podporovali a kryli, tedy hrozily těžké tresty. Tím chtěli biskupové koncilu i sám panovník eliminovat křesťany, kteří Židy podporovali a stali se jejich náhončími v boji proti křesťanství.

Není pochyb o tom, že zvláště dnes by takové zákony měly nabýt plné účinnosti, neboť jen tak bychom mohli ještě doufat, že se podaří porazit židovsko-komunistickou bestii, která je tak úspěšná právě proto, že domnělí křesťané jsou vždy ochotni podporovat Židy a komunisty v jejich vítězství.

Rovněž zákonem 10 jsou bez ohledu na společenský stav uloženy tresty těm, kteří by podporovali Židovstvo:

> „Jestliže tedy křesťan jakéhokoli původu, stavu, ať si muž nebo žena, duchovní či laik přijme dar, aby za něj Židovi nebo Židovce napomáhal proti Kristovu zákonu, nebo za úplatek od nich, případně od jejich zmocněnců, nebude hájit příkazů Kristova zákona či si jej nebude vážit [pasivita před nepřítelem], budiž... Příkazy Svatých otců v těchto dekretech se týkají všech, kdož se nechají podplatit darem či kryjí přečin nějakého Žida, a jeho špatnost příkladně nepotrestají. Ti pak v případě prokázání viny musejí do královské pokladny zaplatit dvojnásobek toho, co od Žida nebo Židovky přijali."[281]

Vidíme tedy, že Židé vždy mistrovsky uměli kupovat si zlatem křesťany i pohany, kteří až příliš často trpěli chronickou lakotou a ochotně se prodávali „Satanově synagoze".

[281] *Fuero Juzgo*, Ed. Real Academia Español, 1815, str. 186-192.

Izraelští vyslanci a zmocněnci naší doby činí arcibiskupům a dalším církevním hodnostářům v nejrůznějších zemích velice podezřelá pozvání, a pomocí nabídky lukrativních, bezplatných a obratně zorganizovaných „poznávacích cest“ je svádějí a matou, jako tomu bylo v případě zájezdů do Sovětského svazu. Dělají to především v předvečer nastávajícího ekumenického koncilu. Dnes již víme, že si tím chtějí koupit jejich podporu své žádosti o odsouzení antisemitismu, jíž mají jejich agenti „páté kolony“ na koncilu prosadit. Doufáme jen, že jim taktika podplácení a bezplatných cest do Palestiny nevyjde, a že se žádný z následníků apoštolů nedopustí Jidášova hříchu a nezaprodá se za třicet stříbrných.

Církev svatá se vždy snažila najít společné motivy Kryptožidů, jak právě obrácených, tak i jejich potomků. Základní příčina spočívá v židovských knihách, které falešní křesťané potají studovali a jejichž učení se dědilo z otce na syna. Zákon 11 proto za takový zločin předvídá těžké tresty a mj. nařizuje,

> „aby skrytý Žid, který bude s takovými knihami doma přistižen nebo je u sebe přechovává, byl viditelně označen na hlavě a napoprvé potrestán sto ranami bičem. Kromě toho musí v přítomnosti svědků podepsat prohlášení, že už nikdy takové knihy nebude vlastnit ani číst. V opakovaném případě nechť je jeho majetek svěřen baronovi, kterého určí král, a poté budiž Žid vypovězen ze země. Bude-li přistižen učitel, že takovéto bludy šíří a nadále je učí, stihne jej totéž včetně jeho žáků starších dvanácti let. Jsou-li mladší, nebuďtež takto trestáni...“[282]

Z výše řečeného tedy vidíme mimořádné úsilí, které mělo falešným křesťanům zamezit v dalším předávání skrytého židovství z otce na syna pomocí výuky z utajovaných židovských knih. Současně byl podniknut i marný pokus o zamezení recidivy v podobě písemného slibu, že své provinění nebudou opakovat. Takový závazek byl však předem bezcenný, protože Židé při této, ani při jiných příležitostech své sliby a slavnostní prohlášení nedodrželi, jak prokázaly skutečnosti následujících let.

Zákonem 13 se nařizovalo:

> „Jestliže Žid triky či podvodem nebo ze strachu o svůj majetek tvrdí, že dodržuje mravy a zákony křesťanů a říká, že si podrží své křesťanské služebníky, protože je křesťan, pak... Rozvažovali jsme, jakým způsobem by to měl řečený dokázat, aby od nynějška nemohl podvádět a nedodržet slíbené. Proto nařizujeme, aby všichni Židé v provinciích naší říše museli své křesťanské služebníky prodat, jak jsme stanovili již v předchozím zákonu. Jestliže by si je chtěli podržet, museli by se prohlásit za křesťany, jak jsme v této knize již vysvětlili. Tím jim dáváme možnost nevystavovat se nadále podezření a především se od všech pochybností očistit v době šedesáti dní od 1. února do 1. dubna tohoto roku.“

Dále byli Židé podle téhož zákona povinni navštívit příslušného biskupa provincie a před svědky slíbit vzdání se všech odsouzených židovským mravů, a také že

> „nikdy více neupadnou do své staré bezbožnosti a budou dodržovat všechna ustanovení, jež jsme v této kapitole vyhlásili, dále že se za těchto okolností zpovídají a veřejně vyznávají, že ve svých srdcích nechovají opak toho, co ústy hlásají a že navenek nepředstírají křesťanství a v srdcích nemají židovství. ... Bude-li se pak některý z nich vydávat za křesťana a po zmíněném osvědčení a přísaze

[282] Tamtéž, str. 192-193.

znovu lpět na zákoně Židů a tím poruší svůj slib i to, co jménem Božím odpřisáhl a pak znovu upadl do bezbožnosti Židů, budiž mu všechny statky zkonfiskovány ve prospěch krále, nechť dostane sto ran bičem, na hlavu viditelné označení a je vypovězen do nejzazšího koutu světa.“[283]

Tímto ustanovením zmíněné sbírky zákonů, schváleným 9. zákonem 12. toledského koncilu, chtěli arcibiskupové a biskupové svaté synody zabránit, aby skrytí Židé mohli vládnout křesťanským služebníkům, a dávali jim tím příležitost zůstat otevřeně Židy. Z mimořádné opatrnosti prelátů i krále je zřejmé, že Židé raději předstírali oddanost křesťanské víře, aby si mohli podržet své křesťanské služebníky, a hlavně aby tak nadále mohli zůstat Kryptožidy a příslušníky zhoubné „páté kolony“ v křesťanstvu. Proto se jim v případě odhalení hrozilo těžkými tresty a byl učiněn i marný pokus o upřímné obrácení Židů i jejich potomků, a tím o vymýcení nebezpečné „páté kolony“.

Církev svatá ani křesťanský monarcha tím bohužel svého cíle dosáhnout nemohli. Dokázali pouze to, že falešní křesťané stále úspěšněji skrývali své židovství, nabývali v tom nových a nových zkušeností a jen se ještě lépe poučili, jaké nerozvážnosti a nedomyšlenosti by je mohly prozradit. Jinak řečeno, zdokonalovali si tím své klamné manévry, a v průběhu staletí v nich dosáhli nejvyššího možného mistrovství.

Na druhé straně se svatá synoda již zabývala problémem, který na sebe poutal pozornost křesťanských i muslimských národů: Židé měli nosit zvláštní označení, jež by je odlišovalo od ostatního obyvatelstva, aby to se tak mohlo účinněji chránit před jejich podvody a rozvratnou činností. V této věci svatá synoda rozhodla, že mají být neodstranitelně označeni na hlavě, čímž by nejspíš byli účinněji rozpoznatelní jako nebezpeční Kryptožidé, než jak to bylo v případě pozdějších křesťanských či mohamedánských ustanovení či naposledy u nacistů s jejich proslulou židovskou hvězdou na oděvu. Čapky, zvláštní oděvy nebo hvězdy mohli Židé odstranit snadno, označení na hlavě však již mnohem obtížněji. Podobné nařízení by lidi dvacátého století mohlo vyděsit, kdyby je svatý církevní koncil vyhlásil. **Kdo však zná smrtelné nebezpečí, které zločinecká židovská banda pro ostatní svět neustále představuje, ten by se na věc měl dívat s větším pochopením.** – Zmíněné označení, používané v různých dobách, bylo skutečně účinnou metodou k rozpoznávání falešných křesťanů „židovské páté kolony“ a praví učedníci Kristovi si tak mohli dávat dobrý pozor před jejich zhoubnou činností. Kdybychom je v dnešní době také dokázali včas rozpoznávat, nemohli by se tak snadno dopouštět zrady a podvodů, jimiž tolik národů vydali na pospas vražednému komunismu.

Vraťme se však ještě k toledskému koncilu. K zákonům, schváleným církevním kánonem 9, patří také zákony 14 a 15, obsahující text odřeknutí se židovství a současné přísahy věrnosti křesťanství. Obojího bylo užíváno v průběhu neplodného pokusu o zajištění upřímnosti těchto falešných obrácení. **Vzdor všem možným opatřením, která tomu měla zabránit, se Žid vždy snažil v každé zemi zajistit si vládu nad těmi, kteří mu poskytli pohostinství.** – Zákon 17 byl veden snahou zamezit alespoň zčásti takové zhoubné činnosti a mj. se jím Židům zakazovalo „zmocnit se křesťana a ovládat jej“ nebo „křesťanům jakýmkoli způsobem rozkazovat, prodávat je či mít nad nimi nějakou moc“. V zákonu byly stanoveny tresty pro Židy, kteří by jej porušili, stejně jako

[283] Tamtéž, zákon 13.

pro šlechtice a svobodníky ve veřejných úřadech, jež by Židům propůjčovali moc nad křesťany. Židé však u západogótské šlechty podněcovali ducha vzpoury proti monarchovi, aby si zajistili její ochranu, a tím bohužel z největší části účinnost zákona mařili. Další opatření svatého koncilu k likvidaci „páté kolony“ uvádí zákon 18. Je v něm stanoveno náležité pozorování křesťanů židovského původu v jejich domech. Křesťanský služebný personál byl vybízen k oznamování jejich židovských praktik a nabízela se mu za to svoboda.

V citovaném zákonu se o služebnících říká, že

„… který řekne i odpřísáhne, že je křesťanem, a bezbožnost svého pána a jeho blud oznámí, budiž propuštěn na svobodu“.

Toto opatření k potření kryptožidovstva v lůně křesťanské společnosti bylo snad nejúčinnější ze všech dosud zde zmíněných. Služebník byl tehdy téměř jako otrok a tak bylo jen logické, že měl zájem na nabytí svobody oznámením skrytých židovských praktik svého pána, který byl jen zdánlivým křesťanem. V tomto ohledu učinili preláti svatého koncilu skutečně rozhodující krok, neboť od nynějška si členové „páté kolony“ museli i ve vlastních domovech dávat dobrý pozor na své služebníky, kteří kdykoli okamžitě mohli odhalit jejich tajné židovství a oznámit je příslušným místům. Falešní židovští křesťané si bohužel i v této situaci našli prostředky a cesty ke skrývání svého židovství i ve vlastních domovech, a zmíněné opatření k vymýcení „páté kolony“ nepostačovalo. Kryptožidovství se stávalo čím dál uzavřenější a skrytější, jak ještě v dalších kapitolách uvidíme.

Vyobcování biskupů a kněží, kteří by Židům propůjčovali moc.

Zmíněný svatý koncil se znovu zabýval odsuzováním biskupů a kněží, kteří Židy hanebně podporovali. V zákonu 19, schváleném církevním kánonem 9, se k tomu říká:

„Pakliže biskup, kněz nebo jáhen propůjčí Židovi moc k tomu, aby Církev na nějaký způsob kontroloval nebo vyřizoval záležitosti křesťanů, musí ze svého vlastnictví odevzdat králi tolik, jakou měla hodnotu dotyčná církevní záležitost, kterou Židovi svěřil. Nemá-li však majetek, budiž vykázán na nejzazší konec světa, aby se tam kál a nahlédl hanebnost svého jednání.“[284]

Koncilní preláti schválili též zákony, které měly zabránit zneužívání cest křesťanů židovského původu z jednoho města do druhého ke skrytému praktikování židovského náboženství, protože se tím vymykali kontrole duchovenstva svého bydliště. Z toho důvodu se v zákoně 20 říká:

„Jestliže cestují z jednoho místa na druhé, musejí se představit tamějšímu biskupovi, knězi nebo purkmistrovi. Od nich se pak nesmějí sami vzdalovat, aby ti mohli dosvědčit, že nesvětili sobotu a nezachovávali židovské obyčeje a mravy. Nechť nemají žádnou příležitost k zachovávání svého bludu, aniž možnost se za tím účelem ukrýt. Z téhož důvodu musejí dbát křesťanských zákonů.“

Dále se tam říká, že pokud by se na takovou cestu chystali,

„nesmějí místo opustit bez souhlasu kněží před skončením sobotních svátků, aniž by tito [kněží] věděli, že je slavili. Kněz příslušné obce nechť napíše list do

[284] *Fuero Juzgo*, Ed. Real Academia Español, 1815, str. 200.

místa, kam tito Židé přicházejí, aby se tak zamezilo podvodu cestou i na místě samém, a budiž nabádáni k přesnému provádění všeho řečeného. Pokud by pak někdo našeho příkazu neuposlechl, může mu biskup, kněz nebo purkmistr řečeného místa uložit trest sto ran bičem, neboť nestrpíme, aby se bez náležitého listu biskupa nebo kněze navštíveného místa vrátil domů. V listu musí být zaznamenány dny, které u biskupa dotyčného místa strávili, jak tam dorazili, i kdy je zase opustili a odešli domů."[285]

Povinnost křesťanských služebníků oznamovat své křesťanské pány, kteří potají praktikovali židovské náboženství, nepochybně Kryptožidům hodně ztížila dodržování sobotních obřadů a židovských svátků i v jejich vlastních domovech. Proto jim nezbývala žádná jiná možnost, než předstírat cestu a zmíněné obřady provádět na tajném a nestřeženém místě. Jakmile byla tato lest prohlédnuta, hledal koncil spolu s křesťanským panovníkem způsoby a prostředky, jak cesty skrytých Židů kontrolovat do všech podrobností, aby se tak oficiálním křesťanům zabránilo v dalším praktikování židovského náboženství. Zákon 21 doplňuje v tom smyslu předchozí a obnovuje starý zákon o tom, že Židé musejí dobu židovských svátků trávit ve společnosti biskupa či kněze, nebo pokud to není možné, tak alespoň dobrých křesťanů dané obce, „… aby tak spolu s nimi prokázali, že jsou křesťany a že žijí náležitým způsobem". Tím se měla křesťanům židovského původu odebrat sebemenší příležitost k dodržování židovských svátků a současně to dávalo možnost sledovat, zda se natrvalo stali upřímnými křesťany a již nejsou skrytými Židy.

Zákaz duchovním chránit Židy.

Zákonem 23 se kněžím dostalo moci zmíněné zákony prosazovat a současně jim bylo přísně nařízeno

„Židy nechránit a neuvádět na jejich obranu argumenty, které by jim dávaly možnost setrvávat ve svém bludu".

Problém Jidášů v samotném duchovenstvu byl tehdy zřejmě již tak vážný, že schválení tohoto zákona svatou synodou bylo zcela oprávněné a spravedlivé.

Exkomunikování nedbalých biskupů.

Zákon 24 je v tomto ohledu ještě určitější:

„Kněží Církve nesmějí nechávat národy v jejich bludech, aby tak neupadaly do hříchu... a proto abychom je z jejich nedbalosti a nedůslednosti vyburcovali, nařizujeme tímto, aby biskup, poddávající se lakotě či špatným myšlenkám a tedy váhající tento zákon plnit v případě, že ví o jejich bludech, ješitnosti a pošetilosti, byl na tři měsíce zapuzen a musí králi zaplatit hřivnu zlata. Nemůže-li zaplatit, nechť je zapuzen na šest měsíců, aby tak byla potrestána jeho nedbalost a slabost. Každému pak biskupovi, který horlivě slouží Bohu, dáváme moc bránit v zastoupení nedbalých biskupů Židům v jejich bludech, potlačovat jejich pošetilosti a vůbec konat vše, co výše řečení biskupové zanedbávali. Neučiní-li tak, je stejně nedbalý jako oni, neslouží horlivě Bohu, a král nechť jeho omyl

[285] *Fuero Juzgo*, kniha XII, tit. III, zákon 20.

odčiní a potrestá jej za hříchy. Totéž, co zde nařizujeme pro biskupy, nedbale plnící svou úlohu napravovat bludy Židů, platí i pro všechny věřící, kněze, jáhny, duchovní...“[286]

Koncil tento předpis schválil v církevním kánonu IX a vysvětluje se tam, že není smrtelným hříchem jen podporování Židů, nýbrž i to, když biskup, kněz nebo jiný duchovní nedbale plní své povinnosti v boji proti Židovstvu, a dále že takový smrtelný hřích se trestá exkomunikací viníka.

Zde se přímo vnucuje otázka, **kolik asi prelátů a vysokých hodnostářů Církve by bylo dnes exkomunikovaných uplatněním církevního kánonu č. 9 zmíněného koncilu, když je v kléru tak hrozně rozšířen smrtelný hřích podporování Židů v jakékoli formě**?

Zákonem 27 se nařizuje velice účinné opatření. Upřímnost křesťanství katolíků židovského původu měla být prokazována nejen svědectvím biskupů, kněží či starostů měst, nýbrž i jednáním těchto samotných křesťanů. Nyní již nepostačovalo jejich ujišťování, že jsou upřímně obráceni, nýbrž to museli dokazovat i skutky. Citovaný zákon se však již zabývá přísněji i křesťany, odhalenými jako skrytí Židé, jimž to však bylo prominuto, když slovy i činem dali najevo lítost, ale později byli znovu dopadeni při tajném praktikování židovského náboženství. O takových recidivistech se ve zmíněném zákoně říká,

„že jim napříště již nikdy nesmí být odpuštěno a bez milosti musí nést zasloužený trest, byť je jím i ortel smrti nebo cokoli mírnějšího“.[287]

Schválení citovaného zákona svatým koncilem bylo zakotveno i v učení katolické Církve, neboť je něco zcela jiného, že náš nebeský Pán je vždy připraven odpustit před smrtí každému kajícímu se hříšníkovi. Avšak Židé, představující trvalou hrozbu pro Církev i lidstvo, musejí být za svá provinění trestáni civilními úřady.

Není však přípustné, aby někdo ušel spravedlivému trestu poukazem na to, že náš božský Spasitel odpustil svým nepřátelům, protože tím myslel odpuštění bezpráví, učiněné jednotlivou osobou jiné soukromé osobě, ale nikoli provinění či zločin, spáchaný ke škodě společnosti nebo národa.

Duchovní, sloužící dnes Židovstvu, dělají v tomto ohledu vychytralé závěry a rouhavě zneužívají vznešeného učení našeho Spasitele Ježíše Krista, čímž se snaží zabránit, aby židovským zotročováním ohrožené národy využily svého přirozeného práva na spravedlivou ochranu, bojovaly proti židovským zločincům a trestaly je. Mimoto se nesmí zapomínat, že velká moc, kterou Církev svatá zmíněným toledským koncilům vždy propůjčovala ohledně definování církevního učení i protižidovských opatření 12. svatého synodu, je tím větší, že je učením samotné Církve svaté. Roku 683 se sešel 13. toledský koncil, který svým kánonem 9. nejen schválil a potvrdil zákony předchozího synodu, nýbrž i stanovil jejich věčnou platnost. Tím se také staly součástí nepomíjejícího učení Církve svaté. Zmíněný 9. kánon 13. toledského koncilu k tomu říká:

„Třebaže usnesení 12. toledského koncilu, konaného v prvním roce panování našeho slavného vladaře Ervicha, byla přijata a nařízena jednomyslným nálezem

[286] *Fuero Juzgo*, kniha XII, tit. III, zákon 24.
[287] *Fuero Juzgo*, kniha XII, tit. III, zákon *Fuero Juzgo*, kniha XII, zákon 27.

v tomto královském městě, nařizujeme nyní v pevném rozhodnutí, aby výše psané či stanovené závěry měly ***věčnou sílu a platnost***."[288]

XV. KAPITOLA

* XVI. toledský koncil považuje za nezbytnou likvidaci „židovské páté kolony" *

Jak zde již dříve zaznělo, západogótská říše po téměř všeobecném obrácení Židů na křesťanství houževnatě bojovala s mnohem nebezpečnějším druhem židovství, tedy s kryptožidovstvím. Úsilí 12. a 13. toledského koncilu o zničení tohoto mocného bloku v lůně Církve svaté však vyšlo naprázdno. Obsáhlé a energické zákonodárství proti Židům nepotřelo nebezpečnou „pátou kolonu", protože se mu nepodařilo přimět křesťany židovského původu k zanechání tajného praktikování židovství. Důkazem toho je skutečnost, že o deset let později za Egikovy vlády se 16. toledský koncil musel znovu zabývat touto hrozivou záležitostí. Již v úvodním zákonu se říká:

„Zákon 1. O židovské falši. – Jakkoli je nespočet svědectví starých [církevních] Otců o falši Židů, a mimoto i množství nových zákonů, je přesto podle prorocké věštby o svéhlavosti Jidášova hříchu zaznamenáno, že jsou ve své zatvrzelosti a zaslepenosti tvrdší kamene. Je proto nezbytné, aby se proti baště jejich nevěry bojovalo mechanismem katolické Církve, aby tak byli buď proti své vůli polepšeni, nebo potřeni takovým způsobem, který by se Pánu líbil."[289]

Po objasnění daného bodu učení Církve svaté pak koncil v citovaném zákonu vypočítává doplňková opatření, jichž se má okamžitě začít používat proti Židům.

Definice protižidovského učení Církve svaté posloužila o staletí později papežům a koncilům jako podklad k ukládání trestů smrti Kryptožidům v lůně katolicismu. Na obranu učení a politiky Církve svaté jsme si výše uvedli, že všechny křesťanské i pohanské státy vždy přijímaly podobně tvrdá opatření proti vyzvědačům i záškodníkům nepřítele, a že tak dělají dodnes. Nikdy asi nikoho nenapadlo kritizovat nějakou vládu za popravování členů nepřátelské „páté kolony" i domácích vlastizrádců. Veškerá židovská propaganda je již po staletí zaměřena proti Církvi, protože i ta – podobně jako výše zmíněné státy – považuje za spravedlivý trest smrti pro Židy v lůně křesťanské společnosti, kteří tam provozují špionáž a snaží se ji ovládnout příp. zničit.

Mají-li však národy právo se bránit, má tím spíše totéž právo Církev svatá, která brání nejen sama sebe, nýbrž i národy, jež v ni věří a jí důvěřují, zvláště vezmeme-li ještě v úvahu, že Židé v lůně Církve organizují nejen všeobjímající síť běžné špionáže a sabotáže, nýbrž že i tvoří zhoubnou „pátou kolonu" v té zemi, jejíž instituce naneštěstí využívají.

[288] Akta 13. toledského koncilu, kánon 9. Juan Tejada y Ramiro, *Sbírka zákonů všech koncilů Církve ve Španělsku a Jižní Americe*, svazek II, str. 505.
[289] Akta 16. toledského koncilu, kánon 9. Juan Tejada y Ramiro, *Sbírka zákonů všech koncilů Církve ve Španělsku a Jižní Americe*, svazek II, str. 563-564.

Takto se tedy kvůli státu i obraně Církve proti ní postupovalo, přičemž Církev svatá i křesťanský stát v tom tehdy byly zcela zajedno.

Ideálním řešením by bylo, kdyby Židé dobrovolně opustili zemi, která je tak vlídně přijala, vrátili se do své domoviny, uznávali právo každého národa na nezávislost a nedopouštěli se zločinu nejhorší špionáže a sabotérství jako příslušníci daleko nejnebezpečnější „páté kolony" na celém světě. Protože se však Židé nadále dopouštějí zločinů, jsou si sami vinni spravedlivými tresty, kterých se jim za ně v průběhu dějin dostávalo. Kromě toho mají vlastní zemi, která jim byla vykázána v Sovětském svazu[290] a v Izraeli. **Během staletí, kdy svou domovinu neměli, se měli chovat jako ostatní přistěhovalci, žít pokojně s hostitelskými národy a uznávat jejich práva a náboženství; v tom případě by se jim nic nestalo.** Židé však vždy zrazovali národy, které jim poskytly pohostinství, snažili se je ovládnout, oloupit a zničit, a dělali všechno možné, aby zlikvidovali křesťanství od jeho samého vzniku. Navenek je přijímali a snažili se jej rozkládat zevnitř nejrůznějšími formami bludů. To oni dali podnět ke krvavým římským pronásledováním a všemožně je podporovali. Svými zločiny vyvolávali všeobecné odmítání a obranu nejen ze strany Církve a křesťanských národů, nýbrž i islámu a jím ovládaných národů.

Židé sami svým zločinným, nevděčným a zrádným chováním vyvolávali krvavá potlačovací opatření, po nichž ohrožené národy sahaly a užívaly tak jen svého práva na legální obranu. Židé si sice na zmíněná potlačovací opatření vždy stěžovali, ale současně zamlčovali jejich pohnutky. V podstatě se chovají stejně, jako kdyby třeba Římané po dobytí Galie oplakávali tisíce svých mrtvých v bojích a současně byli tak cyničtí, že by přepadené Galy obviňovali jako vrahy a pronásledovatele Římanů. V takovém případě by jistě každý mohl právem namítnout: kdyby Římané nebyli přepadli Galii, neměli by důvod si stěžovat, že jich Galové tisíce pobili.

Zatímco však Římané ani žádné jiné národy nikdy nepřipadli na myšlenku stěžovat si na ztráty a škody, které utrpěli ve svých dobyvatelských bojích, **začali Židé již před mnoha staletími skrytě a pokrytecky tu nejstrašnější, nejtotálnější a nejkrvavější válku, a přitom byli vždy ještě tak cyničtí, že spouštěli hrozný pokřik a kvílení vždy, kdy se jim náboženství a národy zákonně bránily, Židy popravovaly a omezovaly jejich svobodu ve snaze zamezit jim páchat ještě větší škody**.

Pokud Židé nechtějí budoucně nést následky svého zarputilého, hrozného a totálního dobyvatelského tažení, musejí jej zcela zanechat. **Neučiní-li tak, budou se muset vyrovnat s důsledky stejně, jako to činily všechny ostatní dobyvatelské národy světa.**

XVI. KAPITOLA

* XVII. toledský koncil trestá židovská spiknutí otroctvím *

Roku 694 za Egikovy vlády bylo odhaleno rozvětvené spiknutí falešných křesťanů, sledující více cílů současně. Na jedné straně mělo za účel vrhnout do zmatků Církev a zmocnit se trůnu, na druhé straně šlo o vlastizradu a zničení západogótského státu.

[290] Míněna tehdejší Birobidžanská autonomní židovská oblast; pozn. editora.

Toledský arcibiskup svatý Felix tehdy svolal nový koncil, jehož se účastnili všichni preláti říše i někteří z Galie Narbonské, aby se pokusili zabránit postupujícímu moru. Právě když se svatý synod sešel, dostal vědomost a důkazy o židovském spiknutí, které podněcovalo revoluci ve všech vrstvách společnosti a bylo tak nebezpečné pro křesťanství i křesťanský stát, že nad ním koncil musel vynést soud. Svatá synoda se sešla v toledském chrámu Santa Leocadia de la Vega; předsedal jí svatý Felix a stal se novým vůdcem křesťanstva v tomto strašném boji se Židy.

Protokoly zmíněné synody patří k nejcennějším dokumentům svého druhu a znamenitě nám objasňují, čeho všeho je „židovská pátá kolona" schopna v lůně Církve či na území křesťanských a pohanských národů. Dokument nepovažujeme za důležitý pouze pro katolíky, nýbrž pro všechny lidi jakéhokoli národa a náboženství, kteří se musejí potýkat s hrozbou židovského imperialismu.

Pro nás asi nejzajímavějším na zmíněném koncilu je kánon 8, kde se říká doslova:

> „O odsuzování Židů. – Jelikož jest známo, že se židovský národ poskvrnil nejhorším zločinem prolití krve Ježíše Krista, a kromě toho i porušením přísahy [protože mj. přísahají, že jsou dobří křesťané, ale potají holdují židovství], takže jejich špatnost nebere konce, tím spíše je žalostný pohled na ty, kdož se dopouštějí tak vážného a hrozného hříchu, že ve své zkaženosti chtějí rozvracet Církev a dokonce se s tyranskou opovážlivosti snaží zruinovat otčinu i národ, a nyní se radují, že přišel jejich čas a oni mohou škodit katolíkům. Proto musí být hrozná a neslýchaná opovážlivost odpykána ještě hroznějším trestem. Rozsudky proti nim musejí být tím přísnější, neboť takovou hanebnost je třeba trestat všude, kde bude zjištěna. V souvislosti s jinými záležitostmi jsme se na tomto koncilu dozvěděli o jejich spiknutí. Příslušností ke své sektě nejen poskvrnili čistou tuniku víry Církve, kterou při křtu oblékli, nýbrž se chtějí pomocí spiknutí zmocnit i královského trůnu. Jelikož se nám dostalo vědomosti o řečené neblahé špatnosti, budiž ztrestána rozsudkem tohoto dekretu s neodvolatelnou platností. Na příkaz našeho zbožného panovníka Egika, který našemu Pánu horlivě slouží a je pevný ve víře, budiž pomstěno nejen hanobení Kristova Kříže, nýbrž i chystané zničení národa a otčiny. Nechť se proti nim postupuje co nejpřísněji a je jim odebrán majetek, který připadne státní pokladně. Kromě toho nechť oni sami, jejich ženy, děti i potomci žijí ve všech provinciích Španělska ve věčném otroctví. Nechť opustí svou domovinu, budiž rozehnáni a ať slouží tomu, komu je královská vůle přikáže. ... Ohledně jejich dětí obojího pohlaví nařizujeme, nechť jsou po dosažení sedmi let odebrány rodičům, a nesmí jim být dovoleno udržovat s nimi žádné vztahy. Jejich páni ať je pak předají na vychování věrným křesťanům, aby si posléze jako muži brali křesťanské ženy a naopak. Jak jsme již uvedli, nebudiž ani rodičům, ani dětem dovoleno slavit svátky židovské pověry nebo jim dávat jinou příležitost upadnout zpět do bezvěrectví."[291]

Předem našeho komentáře k tomuto svatému kánonu můžeme čtenáře ujistit, že kdyby se taková synoda katolické Církve konala dnes, pak by jeho předseda arcibiskup svatý Felix i celý koncil byli vykřičeni za ohavné antisemity a nacistické válečné zlo-

---

[291] Akta 16. toledského koncilu, kánon 9. Juan Tejada y Ramiro, *Sbírka zákonů všech koncilů Církve ve Španělsku a Jižní Americe*, svazek II, str. 602-603.

čince právě těmi kardinály a biskupy, **kteří dnes mnohem spíše slouží „Satanově synagoze“ než Církvi svaté**. A jsou to opět oni, kdož uvalují cenzuru a odsouzení na katolíky, kteří brání Církev a svou vlast proti židovskému ohrožení. Tito církevní hodnostáři nechávají odsuzovat katolíky a patrioty, a zavrhují jakékoli útoky proti Židům, jež jsou neskonale mírnější než opatření svatého koncilu, vedeného proslulým svatým Felixem, arcibiskupem toledským, kterého Církev svatořečila.

Současně je však z nebezpečného spiknutí obrácených Židů a jejich potomků jasně vidět, že falešní křesťané a skrytí Židé dokázali velmi úspěšně obcházet protižidovské zákony předchozích koncilů a byli dost silní k zorganizování tak dalekosáhlé konspirace. Vzhledem k velkému nebezpečí se křesťanský stát a Církev připravily k obraně a sáhly i po tak krajních opatřeních, jako je odsouzení Židů do otroctví a odebírání jejich sedmiletých dětí s následným předáváním ke křesťanské výchově, aby tím byly vymaněny z vlivu židovských organizací. Nepochybně se tak chtělo zabránit možnosti předávání židovství z rodičů na děti, jakkoli by rodiče i poté zůstali potají svázáni se svým starým náboženstvím. Tím se tedy hlavně mělo způsobit, aby v příští generaci byla zcela zničena „pátá kolona“ falešných křesťanů, která vskrytu příslušela k „Satanově synagoze“. Skutečnost, že děti nové generace jako dospělí mohli vstupovat do manželství s křesťany a křesťankami, měla být bezpochyby jen další zárukou, že ve třetí generaci bude „pátá kolona“ zcela zlikvidována a z potomků Židů se stanou upřímní křesťané. Jak ale dále ještě uvidíme, také tento pokus zcela ztroskotal, neboť neodhalení tajní Židé dokázali křesťanské děti židovského původu i nadále skrytě uvádět do židovství.

Na druhé straně ovšem obratné intriky Židů zmařily všechny plány svatého koncilu a paralyzovaly tím i přísná opatření, která Církev i přísně křesťanská západogótská monarchie přijaly k obraně před židovským nebezpečím.

V aktech zmíněného svatého koncilu nalezneme velice zajímavý údaj, z něhož vyplývá, že již tehdy před téměř 1 200 lety propuklo několik židovských povstání proti křesťanským králům. Tuto skutečnost nám potvrzuje i král Egika ve svém listu svaté synodě:

> „Na některých místech země se [Židé] pozdvihli proti svým křesťanským knížatům, kteří pak podle spravedlivého soudu Božího mnoho z nich nechali usmrtit.“[292]

V povstáních proti vladařům však Židé viditelně uspěli teprve tehdy, když po staletých zkušenostech pochopili, že si musejí získat za – byť i nevědomé – spojence samotné křesťanské národy. K tomu účelu museli židovští vůdci předstírat, že jsou křesťané a vystupovat jako jejich osvoboditelé a organizátoři liberálních a demokratických hnutí, předkládat lidovým masám svůdné sliby, že je osvobodí z jařma monarchií a že si budou samy vládnout.

Je třeba také přihlédnout k tomu, že hrozné tresty, uložené 17. toledským koncilem skrytým židovským spiklencům, platily na celém území gótské říše s výjimkou provincie Galie Narbonské. Ta byla následkem smrtelné epidemie i z jiných důvodů „téměř vylidněna“, jak se píše v listu vladaře. Proto tam mělo být Židům dovoleno žít jako dříve „s veškerým svým majetkem pod vládou zemského vévody, aby mohli také uží-

[292] Akta 16. toledského koncilu, kánon 9. Juan Tejada y Ramiro, *Sbírka zákonů všech koncilů Církve ve Španělsku a Jižní Americe*, svazek II, str. 593.

vat veřejných důchodů".[293] Je tedy docela dobře možné, že zmíněný vévoda gótské Galie naléhal na to, aby na jeho území žijící Židé byli ušetřeni trestů, které svatý koncil uvalil na všechny ostatní Židy říše. Tím byli zachráněni nejen tito falešní křesťané, ale mnoho dalších jich uprchlo z postižených oblastí před hrozbou otroctví i jiných trestů do Galie Narbonské. Takto jen nesmírně vzrostl počet kryptožidovského obyvatelstva v jižní Francii, která se tak stala druhou Judejí.

Židé byli v Galii Narbonské pouze trpěni a chráněni pod podmínkou, že se stanou upřímnými křesťany a zanechají skrytého holdování židovství; v opačném případě budou proti nim použity těžké tresty svaté synody. Jak se ovšem v průběhu dalších století ukázalo, tito falešní křesťané se svého židovství ani v nejmenším nevzdali a praktikovali je tak skrytě, že jižní Francie ve středověku proslula jako nejnebezpečnější hnízdo kryptožidovství. Židé velmi obratně předstírali upřímné křesťanství v tomto hlavním stanu ničivého revolucionářského kacířství, které pak ve středověku Církev i celé křesťanstvo téměř zničilo. Z toho tedy dobře vidíme **katastrofální následky shovívavosti a vlídnosti vůči tak zarputilému a ničemnému nepříteli, jakým je Židovstvo**.

Židovské povstání, které král Egika s pomocí přísných trestů 17. toledského koncilu potlačil, dosáhlo obrovských rozměrů a mělo již blízko ke zničení křesťanského státu a jeho nahrazení židovským. K správnému pochopení věci si musíme nejprve trochu přiblížit předcházející události.

Katolický spisovatel Ricardo C. Albanés o situaci Židů v západogótské monarchii píše:

> „Židé se v gótském Španělsku vzmohli stejně neslýchaně, jako kdysi ve starém Egyptě a získali si rovněž velký vliv i bohatství, takže se stali zdánlivě užitečnými pro západogótské obyvatele. Obzvláště se věnovali obchodu, uměním a průmyslu… Téměř všichni lékaři byli Židé a bylo také hodně židovských právníků. Především však měli monopol v obchodu s Východem, v čemž jim napomáhal jejich původ i znalost jazyka. Jako majitelé největších obchodů měli také křesťanské služebníky, s nimiž zacházeli velice špatně. Židé se však nezmocnili pouze gótské země a nevynechali jedinou příležitost k podkopávání křesťanské víry. Skutečnost, že podporovali kacíře, nejprve ariány a poté prisciliány, jen konflikt mezi křesťanstvím a židovstvím ve Španělsku ještě zostřila a vedla k tomu, že koncily i králové sami velmi brzy sáhli po přísných antisemitských opatřeních."[294]

Bez ohledu na zmíněnou obrovskou moc, které nabyli, politika Církve svaté i křesťanských králů zahrnovala upřímně obrácené Židy poctami, propůjčovala jim významná postavení a dokonce i šlechtické tituly, a otevírala jim cestu do kněžského stavu i k vysokým církevním hodnostem, zatímco v téže době falešně obrácené nemilosrdně stíhala, což však nemělo očekávaný výsledek, tj. aby se všichni skutečně obrátili na křesťanství. Židé již tehdy pokrytecky předstírali upřímné obrácení, aby se tak zmocnili výhod důležitých postavení, která byla nabízena upřímným konvertitům. Takto postupně pronikali do náboženských a politických institucí křesťanské společnosti a nabývali v ní stále větší moci.

---

[293] Akta 16. toledského koncilu, kánon 9. Juan Tejada y Ramiro, *Sbírka zákonů všech koncilů Církve ve Španělsku a Jižní Americe,* svazek II, str. 594.

[294] Ricardo C. Albanés, *Die Juden im Laufe der Jahrhunderte*, str. 167-168 (orig. titul není uveden).

Taková situace jim skýtala naději na vítězství dobře připraveného povstání s cílem zničení křesťanského státu a jeho nahrazení státem židovským. Včas si také zajistili vojenskou podporu silných židovských středisek v severní Africe, která měla po vypuknutí vzpoury falešných křesťanů vpadnout na Iberský poloostrov.

Proslulý španělský historik Marcelino Menéndez y Pelayo píše:

„Protože si přály rychlejší rozšíření křesťanství a nastolení pokoje mezi oběma rasami, přiznaly toledské koncily (12. a 13.) Židům skutečně neobyčejné výsady [plena mentis intentione], povyšovaly je do šlechtického stavu a osvobozovaly od daně z hlavy. Všechno to ale bylo zcela marné. Židokřesťané [křesťané, zůstávající potají Židy], kteří byli za Egiky bohatí a početní, se spikli proti bezpečnosti státu. ... Začalo hrozit vážné nebezpečí. Král a XVII. toledský koncil sáhli po posledním tvrdém pomocném prostředku; zabavovali majetky Židů, prohlašovali je za otroky a odebírali jim děti za účelem křesťanského vychování.“[295]

Již jsme si zde ukázali, jak si Židé po dvanáct století dobírali ušlechtilé snahy křesťanů o mír a jednotu mezi různými rasami, jak jejich zbožného úsilí zneužívali a získávali důležitá postavení, která jim umožňovala ničit křesťanskou společnost a zotročovat národ, jenž jim tak naivně otevřel své hranice. **Dnes Židé zneužívají ještě úspěšněji šlechetné touhy lidí po jednotě národů a bratrství ras k stejně ničemným cílům.** – Známý holandský dějepisec Reinhardt Dozy uvádí velice zajímavé podrobnosti o výše zmíněném spiknutí, které potvrzuje rovněž i Židovstvem autorizovaná „Židovsko-španělská encyklopedie“. Holandský autor tam o Židech v gótské říši píše, jak následuje:

„Kolem r. 694, tedy sedm let před dobytím Španělska muslimy, plánovali všeobecné povstání společně se svými souvěrci na druhé straně mořské úžiny [za Gibraltarem], kde některé z berberských kmenů praktikovaly židovské náboženství a kam se také uchýlili ze Španělska vypovězení Židé. Povstání mělo nejspíš propuknout současně na více místech v okamžiku, kdy se Židé z Afriky vylodí na španělském pobřeží. Než k tomu však došlo, byla vláda o záměru uvědoměna, a král Egika okamžitě sáhl po nezbytných opatřeních. Později svolal do Toleda koncil, informoval duchovní i světské předáky o trestuhodných záměrech Židů, a žádal je o přísné potrestání této zlořečené rasy. Výslechem mnoha Židů bylo zjištěno, že zmíněným komplotem měl být ze Španělska udělán židovský stát. Biskupové byli hroznou skutečností otřeseni a odsoudili všechny Židy ke ztrátě majetku a svobody. Král pak měl Židy předávat jako otroky křesťanům, a to dokonce i těm z nich, kteří dříve byli sami otroky, a panovník je později osvobodil…“[296]

Jde tedy o další typický příklad postupu „židovské páté kolony“ proti národům, které mezi sebe Židy přijaly.

---

[295] Marcelino Menéndez y Pelayo, *Geschichte der heterodoxen Spanier*, (orig. titul není uveden) tiskem F. Maroto e Hijos, svazek I, str. 627.

[296] R. Dozy, *Histoire des musulmanes d'Espagne*, Leyden 1932, str. 267, a dále *Enciclopedia Judáica Castellana*, svazek IV, heslo „España“.

XVII. KAPITOLA

∗ Křesťansko-židovské smíření. Předehra úpadku ∗

Po Egikově smrti se stala věc, bohužel tak častá v křesťanských i pohanských státech, že noví vládci opomněli následovat moudrou politiku svých předchůdců a zaváděli všemožné novoty, které zakrátko zničily mnohaletou svědomitou práci jakožto výsledek velkých a draze zaplacených zkušeností. **Jedním z důvodů převahy židovských institucí v porovnání s našimi je i jejich schopnost po staletí pokračovat v jednotné a pevné politice proti těm, které považují za svého nepřítele – tedy proti ostatnímu lidstvu.** Naproti tomu my křesťané ani pohané se nedokážeme déle než po dvě či tři generace držet soustavné politiky vůči Židovstvu, byť i byla vždy zcela na místě a opírala se o základní právo na vlastní obranu. Egikův syn a nástupce na trůně Vitiza začal postupně likvidovat všechno, co jeho otec udělal, a to jak dobré, tak i špatné. Byl to velice náruživý člověk, který sice inklinoval ke světským požitkům, ale zpočátku byl ještě veden dobrými úmysly a na trůn usedl s krásným přáním odpustit všem nepřátelům svého otce a dosáhnout jednoty poddaných. V Pacensově kronice je Vitiza líčen jako smířlivý člověk, který chce napravovat minulé nespravedlivosti, ale zašel v tom tak daleko, že nechal spálit i dokumenty, pořízené ve prospěch státní pokladny.

Falešní židovští křesťané, žijící tehdy v tuhém otroctví, začali hned po zhroucení svého strašného spiknutí spatřovat ve Vitizových smířlivých záměrech a spravedlivém úsilí po sjednocení říše prostředek, jak se osvobodit od břemene těžkých trestů a znovu se dostat ke ztracenému vlivu. Dosáhli toho, že je osvobodil z proklínaného otroctví a postavil – alespoň pro daný okamžik – na roveň ostatním poddaným. Vitiza tak jako mnoho dalších sedl Židům na vějičku a uvěřil, že židovský problém musí být řešen křesťansko-židovským smířením, postaveným na bázi oboustranné úcty, stejných práv, lepšího porozumění a dokonce bratrského a pokojného soužití, aby tak skončil staletý boj mezi křesťany a Židy a byl upevněn vnitřní mír říše.

Takové usmíření by mohlo být nádherným a žádoucím řešením, ale je možné pouze tehdy, když si je **skutečně přejí obě strany**. Počíná-li si tak v dobré víře jenom jedna strana a obětuje usmíření své spravedlivé právo na obranu, zbaví se tím jakékoli možnosti obrany a musí se spolehnout na poctivost strany druhé. Ta však jen využívá velkorysosti svého bývalého protivníka a čeká na okamžik, kdy mu může zasadit smrtelný úder; pak je takové zdánlivé smíření a začínající falešné bratrství jen předehrou k jeho smrti nebo přinejmenším zhroucení.

Stává se to bez výjimky vždy, když se křesťané i pohané nechají oklamat obratnými diplomatickými manévry Židů a uvěří jejich přátelství a věrnosti.

Židé bohužel pokaždé využijí ušlechtilých a krásných úmyslů k tomu, aby odzbrojili ty, které v hloubi duše stále považují za smrtelné nepřátele, a když je jednou sladkým nektarem přátelství a bratrství omámí, snadno je pak už mohou zotročit, případně zničit. Kdykoli se Židé cítili slabší nebo ohroženi, vždy sledovali zásadu vydávat se za přátele svých nepřátel, aby je tak mohli snadněji ovládnout. V průběhu mnoha staletí měli bohužel s tímto manévrem úspěch a mají jej i dnes.

Zde je klasická židovská diplomacie: **k vzbuzení soucitu popisují v nejčernějších barvách pronásledování, otroctví a vraždy, jimiž jejich národ trpěl, avšak pečlivě zatajují důvody, které to všechno vyvolaly**. Jakmile se jim takový soucit podaří vyvolat, pokoušejí se jej přeměnit v sympatie – a pak už se jen na základě soucitu a sympatií neustále snaží dosáhnout všech možných výhod a prospěchu. Ty jsou ovšem bez výjimky zaměřeny na zničení obrany křesťanských a pohanských duchovních i laiků, aby tak Židé mohli realizovat své plány na ovládnutí nešťastného státu, který z naivity sám zboural obranný val, pracně zbudovaný předcházejícími panovníky k obraně před židovskou dobyvačností.

Takovým manévrem Židé postupně nabývají velkého vlivu v zemi, která jim poskytla pohostinství, a z pronásledovaných se stávají nesmiřitelní pronásledovatelé skutečných vlastenců, kteří se snaží bránit svoje náboženství a zemi před ovládnutím a zničením nežádoucími cizinci, až nakonec Židé křesťanský nebo pohanský stát ovládnou či zničí v souladu se svým záměrem.

To se přihodilo i za Vitizovy vlády. Židům se nejprve podařilo vzbudit jeho soucit a vyvolat v něm pro sebe sympatie, takže je osvobodil z tuhého otroctví, které na ně uvalili 17. toledský koncil a král Egika jako trest i jako nezbytné obranné opatření proti jejich dobyvačným záměrům. Nerozvážným počinem nového panovníka tedy byla rozbita obrana Církve svaté i západogótské monarchie před židovským imperialismem. Vitiza postavil Židy na roveň s křesťany a později zašel ještě dál, jak vyplývá z proslulých kronik, sepsaných v 13. století.[297] Píše se tam, že když si Židé nejdříve získali monarchovy sympatie, ten je pak chránil, zvýhodňoval a prokazoval jim větší pocty než Církvi a prelátům.

Jak tedy vidno, po svém osvobození a zrovnoprávnění se jim podařilo dosáhnout vyššího postavení, než měli preláti a církevní obce. Zmíněná opatření přirozeně vyvolala nespokojenost křesťanů a duchovních, kteří Církev horlivě bránili. Je docela dobře možné, že právě tento sílící odpor Vitizu přiměl k dalšímu posílení postavení svých nových židovských spojenců. Jak píše biskup Lucas de Tuy ve své výše zmíněné kronice, nechal dokonce povolat zpátky i Židy, které koncily a předchozí králové vypověděli z gótské říše. Ti se také ve velkém počtu vraceli do nové zaslíbené země a dále tím posilovali a rozšiřovali rychle rostoucí moc Židů v západogótském království.

Historik minulého století[298] José Amador de los Ríos, proslulý svou obratnou obhajobou Židů, rovněž přiznává, že Vitiza ohledně Židů dělal pravý opak toho, co jeho otec a ostatní předchůdci:

> „Vitiza na novém národním koncilu odvolal staré církevní zákony a vydal jiné, které byly [židovským] národem nadšeně přijaty, protože podle nich nebylo třeba se přiznávat ke katolické víře. Vyvázal pokřtěné Židy z přísahy a nakonec povolal mnoho příslušníků této opovrhované rasy do vysokých postavení. Důsledky takových ukvapených a málo srozumitelných opatření byly vcelku předvídatelné… V krátké době nabyli Židé skutečně nebezpečné převahy a využili každé příležitosti k vlastnímu prospěchu. Začali ihned kout nové plány a potají se chystali pomstít za urážky a příkoří, utrpěné pod západogótskou vládou.“[299]

[297] Arcibiskup Roderich, *De Rebus Hispaniae*, a biskup Lucas de Tuy, *Chronik des Lucas Tudensis*.
[298] Zde tedy 19. století; pozn. překl.
[299] Amador de los Ríos, svazek I, str. 102-103.

Citovaný historik, jehož rozhodně nelze podezírat z antisemitismu a který je židovskými kruhy obecně přijímán jako hodnověrný pramen, nám několika málo slovy popsal strašné následky počáteční politiky krále Vitizy s vnadidlem osvobození Židů i jeho snahou o křesťansko-židovské smíření a sbratření obou národů.

Jezuita Juan de Mariana, dějepisec 16. století, o podivné proměně krále Vitizy píše:

„Vitiza zpočátku vypadal jako dobrý vladař, který chce jen potlačení špatnosti a návrat k čistotě. … Odvolal vypovězení, které jeho otec uložil mnoha Židům, a dokonce jim i vrátil jejich majetky, hodnosti a úřady. Kromě toho nechal spálit doklady a procesní spisy, aby tak nezůstala žádná stopa po jejich proviněních a hanebnostech, za něž byli v oněch neklidných dobách odsuzováni. Mohl to snad být dobrý začátek, kdyby se takto dál pokračovalo, ale všechno se pak hrozně převrátilo. Je totiž opravdu velice těžké udržet moc a nespoutanost na uzdě rozumností, ctností a umírněností. První krok k chaosu byl učiněn tím, že král naslouchal lichotníkům.“

Jezuitský historik pak dále píše o všech neobratných nařízeních, která král nechal schválit na pokoutním koncilu, o němž výše mluvil Amador de los Ríos. Za zmínku jistě stojí jeho stručný komentář k zákonům, které Židům obecně dovolovaly návrat do Španělska:

„Zvláště pak navzdory všem starším ustanovením bylo Židům dovoleno vrátit se do Španělska a znovu se tam usadit. Od té chvíle nastal chaos a všechno se začalo řítit do propasti.“[300]

Je jen přirozené, že nastaly zmatky a všechno se hatilo, když byly vládní úřady předány Židům a vykázaným byl dovolen návrat do země. **Dělo se tak ostatně vždy, když křesťané nebo pohané podali Židům velkoryse ruku k přátelství a povolili jim moc a vliv.** Vzdáleni myšlence na vděčnost za velkomyslné gesto, Židé vždy nastolili chaos a všechno uvrhli do propasti, abychom použili tak výstižného výroku pátera Mariany.

Katolický historik Ricardo C. Albanés popsal vnitřní proměnu krále Vitizy následovně:

„Energický Egika ještě uměl držet na uzdě vzpurnost Židů i muslimské pokusy o puč. Avšak jeho syn a nástupce Vitiza (700-710) se po krátkém období chvalitebného počínání změnil v despotického a velice neřestného monarchu. Vrhl se do náručí Židům, propůjčoval jim hodnosti, veřejné úřady...“[301]

Vitiza nejenže rozpustil koncil, který jeho počínání odsoudil, nýbrž nechal některými bezvýhradně mu oddanými duchovními svolat nový, který se konal v toledském chrámu sv. Petra a Pavla, tedy v čtvrti, kde se už tehdy nacházel benediktinský klášter, jak nás o tom informují biskup Lucas de Tuy ve své středověké kronice, proslulý jezuitský historik Juan de Mariana i další neméně renomovaní dějepisci a kronikáři… Zmíněný koncil schválil poklesky proti tradičnímu učení Církve a stal se proto koncilem **pokoutním**, jehož zákony jsou protiprávní a neplatné.

Jak výše zmínění kronikáři a letopisci uvádějí, pokoutní koncil se postavil proti učení a zákonům Církve svaté, které odsuzují Židy, a křesťanům – zvláště pak duchovním

[300] Juan de Mariana S. J., *Obecné dějiny Španělska*, Valencie 1785, svazek II, kap. XIX, str. 369-371.
[301] Ricardo C. Albanés, str. 171-172.

– pod hrozbou klatby nařizují Židy nepodporovat a nepolevovat v boji proti nim. Pokoutní koncil v rozporu s rozhodnutími předcházejících synod schválil ochranná opatření pro Židy a dovolil návrat těm, kteří byli ze země vykázáni za dřívějších panovníků. Kromě toho byla také odstraněna monogamie a dokonce se dovolovalo duchovním mít nejen jednu, ale i více žen. Příslušná akta tohoto pokoutního koncilu se nám nedochovala a z pera zmíněných kronikářů víme tedy jen o některých z tam projednávaných záležitostí. Různí středověcí kronikáři dokonce tvrdí, že se Vitiza rozzuřil, když papež odsoudil jeho rouhačství, odepřel mu poslušnost a vyvolal tím pohoršující schisma, které si nechal autorizovat zmíněným pokoutním koncilem.[302]

Církvi věrní duchovní byli tak krutě pronásledováni, že mnozí z nich nakonec ze strachu nebo pohodlnosti ustoupili a přidali se k monarchovi. Páter Mariana o tom píše následovně:

> „Tehdejší toledský arcibiskup Gunderico, Felixův nástupce, byl vynikající osobností velkých duševních vloh, protože měl odvahu postavit se tak hrozným špatnostem. Jsou lidé, kterým se sice špatnost nelíbí, ale nemají dost statečnosti, aby se jí postavili. Naštěstí byli ještě kněží, kteří si velice vážili vzpomínky na minulé doby, neposkvrnili se a Vitizovy výstřednosti neschvalovali. Takové nechával panovník pronásledovat a všemožně týrat tak dlouho, až mu byli po vůli. Stalo se tak i s Gundericovým nástupcem Sineredem, který šel s dobou a choval se ke králi tak poníženě, že Vitizova bratra – nebo podle některých syna – Oppase, sevillského arcibiskupa, přeložil ze Sevilly do Toleda. Tím vnikl nový nepořádek, neboť bylo proti církevním zákonům, aby v daném městě úřadovali současně dva preláti.“[303]

V tomto i mnoha dalších případech tedy soucit, který se později změnil v sympatie a filosemitismus pod záminkou zdánlivého usmíření a křesťansko-židovského bratrství, umožnil Židům nejprve osvobození z oprávněné poroby, a později i téměř naprosté ovlivňování monarchie, která jim přepustila vysoké vládní úřady. A rovněž tak nikoli poprvé jde tato záležitost ruku v ruce s nepořádkem a zkázou křesťanského státu, vzestupem zla, i s pronásledováním obhájců Církve a národa. Ve Vitizově době se bohužel nevyskytl žádný svatý Atanasius, svatý Jan Zlatoústý nebo svatý Felix, který by dokázal situaci zachránit. Tehdejší arcibiskupové a biskupové mnohem spíše hleděli na pohodlný život, než na plnění svých povinností, podřizovali se tyranovi a šli tak říkajíc s dobou. – Taková situace musela zákonitě vést ke strašlivé katastrofě pro křesťanskou společnost i západogótskou církev, a obě také opravdu zanedlouho v krvavých a pustošivých bojích podlehly.

Je důležité si to všechno uvědomit, protože naše dnešní situace je velice podobná. Církvi svaté hrozí od komunismu, zednářstva a Židovstva zničení, a bohužel nikde není vidět nový svatý Atanasius, svatý Cyril nebo svatý Felix, aby situaci zachránil. Ďáblovi služebníci se chystají rozbít obranu Církve, pozměnit její obřady, spoutat křesťanům ruce a jako tehdy ji vydat napospas židovskému imperialismu. Dobří jsou naproti tomu bojácní, protože momentálně ještě není jasné,

---

[302] Lucas Tudensis, *Cronicón in Hispania Ilustrata*, IV, a Juan de Mariana S. J., cit. dílo, svazek II, kap. XIX. Jiní historici naproti tomu pochybují, že by tehdy došlo až k odloučení západogótské církve od Říma.

[303] Juan de Mariana S. J., svazek II, kap. XIX, str. 372-373.

který kardinál nebo prelát bude účinně bránit Církev a lidstvo, dnes více než kdy předtím ohrožené Židovstvem a jeho komunistickou revolucí.

Poroučíme se našemu Pánu a prosíme, aby nám i v tomto jako již v tolika případech seslal nového svatého Atanasia nebo svatého Bernharda, kteří by zachránili Církev, křesťanství i lidstvo před hrozbou strašlivé katastrofy.

Vysocí církevní hodnostáři musejí mít neustále na paměti, že pokud půjdou s dobou a zakolísají jako klérus ve Vitizově době, budou stejně jako sami Židé odpovědni za katastrofu, která se stahuje nad celým křesťanským světem. Budou vinni tak, jako většina oněch prelátů a duchovních, kteří v posledních dnech západogótské říše svou bojácností a pohodlností usnadnili hrůznou likvidaci křesťanství v hranicích říše, již dobyli muslimové s účinnou a rozhodující podporou „židovské páté kolony".

Období Vitizovy vlády je dalším klasickým příkladem toho, **co se stane s národem, který podlehne osudnému omylu a postoupí Židům vysoká postavení ve státě, uspán a ošálen zdánlivou touhou po křesťansko-židovském usmíření, o jednotě národů, rovnosti lidí a podobnými ideály, které jsou příliš krásné, než aby mohly být myšleny vážně. Historie nás učí, že v takových případech Židé vždy a všemi dostupnými prostředky šířili nemravnost a zkaženost, protože je relativně snadné zničit zemi, oslabenou takovými nepravostmi a tedy neschopnou skutečné obrany**. Je to skutečně podivuhodná shoda, že také v případě gótské říše, když Vitiza postoupil Židům vysoká místa ve vládě i společnosti, se tam ihned začaly šířit všechny možné druhy nemravnosti a zkaženosti, jichž nezůstali ušetřeni ani panovník a jeho nejbližší lidé. Král Vitiza se sám vydal do rukou nešlechetných židovských rádců a pomocníků.

Zpustlé mravy, které charakterizují Vitizovu vládu i krátké panování Roderichovo, nám dobře popsal jezuita Mariana:

> „Všechno pozůstávalo v hostinách s vybranými pokrmy a víny i ve zvrácených neřestnostech, které vyčerpávaly nejlepší síly. Podle příkladu vznešených i většina národa žila nemravně a hanebně. Lidé byli vždy ochotni ke vzpourám a rebeliím, ale zcela neschopni chopit se zbraní a jednotně vytáhnout proti nepříteli… Autorita a prestiž, nabyté statečností a úsilím, se jako obvykle ztratily v nadbytku a požitcích. Přísnost mravů a snažení, jimiž Gótové rostli ve válce i míru, se rozplynuly v nepravostech, které rozkládaly i vojenskou kázeň, takže tehdy nebylo nic zkaženějšího, než mravy ve Španělsku, a nikde také nebyl žádný národ prodejnější."[304]

Zajímavý je rovněž komentář opatrného historika Amadora de los Ríos k citovaným řádkům:

> „Věty, přejaté od velmi ctihodného dějepisce, se zdají být neuvěřitelné, a my stěží můžeme nenahlédnout, že takový národ stojí před velkou katastrofou. Nadcházející bouřlivý útok nepřežil žádný ušlechtilý a velkorysý cit. Všechno bylo posmíváno a hanebně pomlouváno; takové zločiny a poklesky musely být usmířeny a potrestány. A skutečně také uplynulo jen několik málo let, než byla místa dřívějších požitků a rozkoší napojena západogótskou krví a muslimský oheň pohltil paláce, zbudované změkčilými nástupci Ataulfovými."[305]

---

[304] Juan de Mariana S. J., svazek II, kap. XXI, str. 375.
[305] Amador de los Ríos, svazek I, str. 103-104.

Zde je třeba poukázat na dvě významné shody: Za prvé v tehdejším křesťanstvu nebyla žádná jiná tak zkažená společnost, jako v gótské říši. Tato skutečnost se plně kryje s okolností, že v křesťanstvu také nebylo žádné jiné království, kde by měli Židé tak velký vliv, neboť ostatní zůstala věrná tradičnímu učení Církve a více či méně dál bojovala proti Židovstvu. Za druhé k tak hrozné zkaženosti došlo teprve tehdy, když se Židům sejmuly řetězy, které jim až dosud bránily páchat zlo a dosáhnout v západogótské říši nejvyšších postavení.

I dvanáct století po těchto událostech jsou metody Židů v zásadě stále stejné. Chtějí zvrátit poměry v USA, Anglii i ostatních západních zemích, a proto všude šíří zkaženost a nemravnost. Mnozí vlastenečtí autoři obžalovali Židy jako hlavní agenty obchodu se ženami, drogami a pornografií. Všechno to samozřejmě kazí mládež Ameriky, Anglie, Francie i všech ostatních zemí, o jejichž zániku Židé rozhodli. Jak vidno, jejich metody se dodnes vcelku nijak nezměnily.

XVIII. KAPITOLA

∗ Židé zrazují své nejvěrnější přátele ∗

Král Vitiza, který se vrhl Židům do náruče a obklopil se židovskými rádci, dovršil míru nerozumu sledováním doslova sebevražedné politiky. Jak tvrdí jedni, chtěl být mírumilovný, a jak říkají druzí, hodlal takto umlčet odpůrce své absurdní politiky; skutečností zůstává, že nechal ničit zbraně a zbořit hradby mnohých měst, které by muslimům nesmírně ztížily jejich invazi. Židé však mezitím svého věrného přítele Vitizu zradili a všemožně podporovali vpád ze severní Afriky, aby tak křesťanský stát a pokud možno i celé evropské křesťanstvo jednou provždy zničili.

Arcibiskup Rodericus Toletanus i biskup Lucas de Tuy ve svých výše zmíněných kronikách líčí, jak za Vitizovy vlády byly strhávány městské hradby, bořeny pevnosti a meče překovávány na rádla.[306]

Marcelino Menéndez y Pelayo, proslulý španělský historik minulého století, píše o zradě Židů následovně:

> „Domácí obyvatelstvo se snadno mohlo postavit na odpor hrstce arabských dobyvatelů, kteří se přeplavili přes mořskou úžinu, ale Vitiza je odzbrojil, věže a bašty srovnal se zemí a z hrotů kopí nechal nadělat polní brány.“[307]

Mezitím, co západogótská říše pod vlivem Vitizových židovských poradců a přátel odzbrojila a zlikvidovala svou vojenskou moc, povzbuzovali Židé muslimy ke vpádu do křesťanského království a k jeho zničení. Za tím účelem se v severní Africe konaly rozsáhlé přípravy.

---

[306] Lucas de Tuy, *Cronicón,* Era 733; Rodericus Toletanus, *Rerum in Hispania Gestarum,* kniha III, kap. XV a XVI. – Neuškodí připomenout zde svého času pověstné sousoší „Překujme meče na rádla“, které Sovětský svaz věnoval OSN; pozn. editora.

[307] Marcelino Menéndez y Pelayo, *Geschichte der heterodoxen Spanier*, (orig. titul není uveden) vyd. Consejo Superior de Investigaciones Cientifícas (Nejvyšší rada vědeckého bádání) 1946, svazek I, kap. III, str. 373.

V zemi, kterou Židé chtěli zničit, zavedli pacifismus, a v zemi, která jim měla posloužit jako nástroj zkázy, podporovali válečnického ducha. Této klasické taktiky použili Židé během staletí v nejrůznějších státech a dodnes jí užívají s dokonalostí, jaké v ní dosáhli díky staletým zkušenostem.

Je proto nějak zvlášť udivující, když dnes Židé přímo či prostřednictvím zednářských nebo teosofických organizací, socialistických i komunistických stran skrytě pronikají do křesťanských církví a v jimi zcela kontrolovaných masmédiích kážou západnímu světu pacifismus, zatímco v Sovětském svazu a ostatních zemích komunismu podněcují lid k militarismu? Koncem světové války USA s Anglií nebezpečně odzbrojovaly, vydaly komunismu životně důležité pozice a v podstatě téměř zlikvidovaly svou základní obranu, ale v téže době začal Sovětský svaz i ostatní komunistické země po zuby zbrojit, a to dokonce i novými strašlivými zbraněmi, které „židovská pátá kolona" zrádně odcizila v jiných zemích. „Pátá kolona" bez nejmenších pochybností kontroluje vlády ve Washingtonu a Londýně včetně jaderných a raketových tajemství. Židovská taktika je v zásadě stejná jako před dvanácti sty lety.

Kolem r. 709 byla nespokojenost šlechty i lidu s Vitizou již tak velká, že se jeho situace stala neudržitelnou. A v tom okamžiku nám Židovstvo uštědřilo novou lekci ze své vysoké politiky. Použilo metodu, kterou pak po dvanáct století ještě velice úspěšně zdokonalilo. Kdykoli Židé považují v daný moment svou věc za ztracenou, nechávají v nepřátelském táboře prosazovat své elementy, jež pak v případě nevyhnutelného vítězství protivníka bojují za to, aby Židé stále zůstávali nahoře a dostali se pokud možno do významných postavení v nové vládě. Pak je vcelku jedno, která strana zvítězí; Židé jsou stále pány situace. S přímo exaktním mistrovstvím využívají zásady, že jedinou možností, jak naprostou s jistotou uhodnout vyhrávající kartu, je vsadit současně na všechny.

Jde o jedno z velkých tajemství ustavičných vítězství židovského imperialismu v průběhu staletí, kterým Židé postupně dospěli až ke světovládě. Všichni náboženští i političtí vůdci lidstva by tento klasický manévr vysoké židovské politiky měli dobře znát, aby se vyhnuli podvedení a neupadli do prastaré léčky.

Když byla věc Vitizových protektorů a věrných přátel prakticky ztracena, Židé je bez rozpaků zradili, aby si tak včas v táboře protivníka zajistili postavení, které by jim po vítězství umožnilo jej ovládat. Proto jsou velice poučné následující údaje, za něž vděčíme pilné badatelské práci historika Ricarda C. Albanése:

> „Taková degenerace spolu s despotismem vyvolala obrovskou nespokojenost, která od začátku r. 710 tísnila Vitizovu dynastii. Proslulý Žid Eudon, který pečlivě tajil svůj původ, protože by mohl být ohrožen případným obnovením Rekkeswindova rasového zákona, se postavil do čela španělské neboli římské strany, a prakticky se Vitizy zmocnil pomocí rychlého a obratně provedeného spiknutí. Ve shromáždění [senátu římské strany] povstalci zamýšleli zvolit králem Rodericha, vnuka velkého Rekkeswinda, jemuž římští Španělé za tolik vděčili, protože odstranil tak nenáviděná gótská privilegia [jež ujařmovala Góty poraženou španělsko-latinskou rasu]. V domácím ústraní žijící Roderich odmítal spiklenci mu nabízenou korunu; nakonec však ustoupil a trůn přijal. Hned poté Eudona štědře od-

měnil a jmenoval jej ‚Conde de los Notarios’, tj. státním ministrem s plnou důvěrou krále.“[308]

Po vítězství spiknutí pak patrně Roderichovo panování zlegalizoval souhlas většiny veličin západogótské říše, které již byly také nespokojené s Vitizou.

Podle mínění jedněch zemřel Vitiza po svém svržení přirozenou smrtí, jiní naopak tvrdí, že jej Roderich nechal oslepit a krutě umučit. Poslední verze se zdá být pravděpodobnější, protože o několik let dříve dal Vitiza oslepit a zavraždit Roderichova otce; od Teodofredova syna tudíž Vitiza nemohl čekat nic dobrého.

Takto se tedy mezinárodní Židovstvo odvděčilo za dobrodiní Vitizovi, který nejenže vysvobodil židokřesťany z uloženého otroctví, nýbrž i povolal zpět z exilu Židy, všem dovolil svobodně praktikovat židovské náboženství, přidělil vysoká postavení a projevoval jim plnou důvěru ohledně **iluzorního křesťansko-židovského smíření** a sbratření národů. … Historie nám nabízí mnoho takových tragických příkladů, které si zde kvůli stručnosti nemůžeme uvést.

Pro židovský imperialismus je přátelství křesťanů či pohanů pouze prostředkem k vlastním výhodám, které Židovstvu usnadňují jeho poslání, tj. rozbitím vnitřní obrany zničit nepřítele a zmocnit se ostatních národů.

Židé vždy a všude nakonec tím nejodpornějším způsobem zradí pošetilce, který se jim vrhne do jidášské náruče nebo nevědomě přistoupí na jejich hru. Běda ubožákům, kteří se nechají oklamat projevy přátelství a obratnou diplomacií židovských imperialistů! I zde znají dějiny bezpočet příkladů hrozného konce těch, kdož dětinsky uvěřili v takové přátelství a nechali se zmást důkladně vyzkoušenou židovskou diplomacií.

Je tedy snadno vysvětlitelný rozhodující vliv, jaký měl státní ministr Žid Eudon na krále Rodericha, který vlastně korunu nechtěl a souhlasil teprve na velké naléhání Židů. Jako pravý původce nové politické situace takový vliv Eudon – alespoň po nějakou dobu – mít nejspíš musel, a také nejsou žádné známky toho, že by se slabý Roderich vůbec kdy pokusil otřást mocí svého ministra. Na druhé straně byla Roderichova politika i sama o sobě tak sebevražedná, že viditelně musela být ovlivňována těmi, kdo již kalkulovali s jeho pádem a tím i se zničením křesťanství a západogótské říše. Dobrý vliv velitele královské gardy Pelaya nebyl dostatečně výrazný a tak bylo zřejmé, že to zde zcela jiní působí na politiku slabého monarchy, který dokonce velení nad částí armád předal arcibiskupovi Oppasovi. Ten byl nejen Vitizovým blízkým příbuzným, nýbrž i hlavní postavou praktického provádění královy katastrofální církevní politiky. Navíc právě ve chvíli, kdy muslimové s pomocí Židů připravovali invazi do říše z jihu, spiklenci obratně Rodericha přiměli k vojenskému tažení na sever do země Basků, kterou se Gótům nikdy nepodařilo podmanit.

Historik Ricardo C. Albanés upozorňuje, že v oněch dnech se Táriku ben Zijádovi podařilo předsunout první linii čtyř tisíc Saracénů až do dnešního severního Maroka, a pokračuje:

> „Zrádný hrabě Julan, guvernér Ceuty a jeden ze spiklenců, tehdy Tárikovi vydal klíčové místo na cestě ke Gibraltaru, povzbuzoval jej k okamžité přeplavbě do Španělska a nabídl se mu jako vůdce. Na toledském dvoře této události nepřikládali žádný význam a považovali ji za opovážlivý podnik, který vévoda z Béti-

[308] Ricardo C. Albanés, str. 173.

ce [Andalusie] může snadno překazit. – Naopak ještě přiměli krále, aby vytáhl s vojskem na sever dobývat zemi Basků, což se ani nejmocnějším monarchům gótské říše nikdy nepodařilo. A pro jistotu se ještě vzbouřila Pamplona,[309] podnícená zlatem místní staré a mocné židovské organizace. Zatím Tárik v čele svých Berberů postupoval ke Gibraltaru, a v Bétice[310] porazil vojsko věrného Teodomira. Tento bojovný generál poslal tehdy králi Roderichovi do Baskicka svůj proslulý list, v němž jej naléhavě prosí o pomoc.“[311]

Když pak Vitizovi synové i zrádný arcibiskup Oppas již uzavřeli tajný spolek se Židy a muslimy, dopustil se Roderich osudné chyby tím, že jim svěřil velení důležité části vojska, které mělo svést rozhodující bitvu s pronikajícími musulmany. V předvečer bitvy, jíž Španělé nazývají „guadalete“, vyjednávali Vitizovi synové s gótskou šlechtou i se židovskými spiklenci. Píše o tom arabská kronika „Abjar Machmúa“ a gótským šlechticům vkládá do úst následující slova:

„Čubčí syn Roderich se zmocnil říše, přestože není z naší královské krve, a je spíše jedním z nejnižších. Tyto kmeny z Afriky nepřicházejí proto, aby se v naší zemi usadily, nýbrž chtějí zde pouze kořistit. Jakmile dosáhnou svého, odtáhnou a opustí zase naši zemi. Proto my v bitvě uprchneme a tím se zbavíme svého trápení.“[312]

Dvanáct tisíc Tárikem vyslaných muslimů příštího dne bojovalo proti sto tisícům křesťanů, vedených Roderichem, arcibiskupem Oppasem a dvěma Vitizovými syny; bitva se samozřejmě vyvíjela příznivě pro Západogóty. V příhodném okamžiku však zrádný arcibiskup uprchl z bojiště a Vitizovi synové dokonce se svými jednotkami přešli na islámskou stranu a – jak říká arabský kronikář v Al Mukaddimě – zcela rozdrtili zbytek vojáků, věrných králi Roderichovi.[313]

Jak tvrdí většina historiků, v této rozhodující bitvě přišel Roderich o život. Ve Španělsku dodnes žije vzpomínka na zradu arcibiskupa Oppase, který jako důstojný nástupce Jidáše Iškariotského prodal Církev svatou a pilně spolupracoval s jejími nepřáteli na zničení křesťanství v kdysi tak vzkvétající západogótské říši. Jakožto ještě větší přítel Židů, než byl jeho příbuzný král Vitiza, nakonec osudně zradil Církev i vlast. Židé od té chvíle využívali mohutné moci nastupujícího islámu stejným způsobem, jako dříve používali všemocné síly pohanského Říma.

I dnes jsou bohužel ve vysokém kléru mnozí, kdož jednají jako arcibiskup Oppas, v tajném srozumění se Židy napomáhají úspěchům komunismu a zednářstva, a zákeřně vpadají do zad těm duchovním a světským vůdcům, kteří hájí Církev a vlast, ohrožované zednářskými a komunistickými revolucemi židovského imperialismu. Stejně tak arcibiskup Oppas vpadl do zad Roderichovým vojskům, která v onom rozhodujícím okamžiku bránila křesťanstvo.

Kéž náš Pán Ježíš ochrání Církev a lidstvo před zradou Oppasů dvacátého století!

---

309 Město v severním Španělsku u francouzské hranice; pozn. překl.

310 Část Andalusie na jihu Španělska; pozn. překl.

311 Ricardo C. Albanés, str. 173-174.

312 *Anjar Machmua*. Přeložil Emilio Lafuente y Alcántara. Sbírka arabských prací o historii a geografii. Vydala Real Academia de la Historia (Královská akademie pro dějiny), svazek I. Madrid.

313 *Al Mukaddima*, citováno Ricardem C. Albanésem, str. 175-176.

V španělské encyklopedii „Espasa Calpe“ se na základě pramenů křesťanských kronikářů o zradě arcibiskupa Oppase říká:

> „Poté, co Tárikovy jednotky byly posíleny 5 000 Berbery, vedenými Muzou, a mnoha Židy i Vitizovými křesťanskými stoupenci (celkem asi 25 000 bojovníků proti 40 000), začal dlouhý boj. … Trval dva dny, přičemž první den byli západní Gótové ve výhodě, protože Berberové neměli jezdectvo. Pak se Sisberto a Oppas dopustili zrady a přešli k nepříteli. Přestože jádro vojska v čele s králem bojovalo statečně, bylo nakonec poraženo (19. a 20. června 711).“[314]

O arcibiskupově zradě, která křesťanstvo připravila o velkou říši, informuje rovněž jezuitský historik Juan de Mariana. Nejprve líčí, jak zmíněný prelát pomáhal Vitizovým synům připravovat neblahé spiknutí, a poté popisuje jeho roli v rozhodující bitvě:

> „Bezmála celý den bylo vítězství nejisté. Pak Maurové ukazovali ochablost a již se zdálo, jako by chtěli ustoupit a dát se na útěk, když tu – ó, té špatnosti! – arcibiskup Oppas, který až dosud své zrádné úmysly tajil, v nejprudším boji náhle přešel se svými na stranu nepřítele. Spojil se s Juliánem, který kolem sebe shromáždil mnoho Gótů, a napadl naše řady v nejslabším místě. Křesťany taková černá zrada zaskočila a byli příliš zmateni, než aby novému náporu odolali, takže pak už byli snadno poraženi a zahnáni na útěk.“[315]

Je jen samozřejmé, že zde jsou rozdíly mezi udávanými počty obou vojsk u křesťanských a muslimských letopisců. Křesťanské vojsko však bylo nepochybně početně silnější než saracénské a jenom zradou arcibiskupa Oppase a především spiknutím „páté židovské kolony“ mohla být velká říše tak rychle dobyta poměrně nepočetnou armádou. Král Roderich tehdy celkem právem původně přikládal islámské invazi nepatrný význam, protože šlo jen o malý kontingent pronikajících jednotek. Nepočítal ovšem s potají chystanou zradou a rovněž – a to hlavně – s mimořádnou mocí „židovské páté kolony“, která – jak si ještě ukážeme – v tomto boji sehrála rozhodující úlohu. Kéž by se z Boží vůle národy z historie poučily a měly stále na paměti, že ve válce mohou být všechny jejich výpočty chybné, pokud připustí, aby je „židovská pátá kolona“ i nadále potají podrývala a rozkládala; v příhodném okamžiku by mohla jejich obranu zhatit a napomoci komunismu k snadnému vítězství.

K doplnění důkazů o zničení křesťanského státu před dvanácti sty lety a jeho vydání nepříteli „židovskou pátou kolonou“ uvádíme dále různá historická svědectví křesťanů, mohamedánů i izraelitů, z nichž jasně vyplývá, že Židé v gótské říši i mimo ni byli **ve spojení s musulmanskou invazí, a že ji nejrůznějšími způsoby podporovali**. Všechny dále citované prameny jsou zcela nesporné a pocházejí od uznávaných a vážených kronikářů i letopisců. Kromě toho je nepravděpodobné, že by uprostřed staleté smrtelné války mezi křesťany a muslimy dávaly obě protistrany jen tak náhodou shodně vinu za zradu státu Židům, kteří v něm žili. Ostatně i židovští autoři jsou ohledně právě řečeného téhož mínění.

Marcelino Menéndez y Pelayo, v 19. století světově proslulý historik, píše následovně:

---

[314] *Espasa Calpe*, svazek XXI, heslo „España“, str. 906.
[315] Juan de Mariana S.J., svazek II, Kap. XXI, str. 377.

„Je prokázáno, že ve Španělsku žijící Židé ničemně podporovali invazi Arabů a otevírali jim brány důležitých pevností.“[316]

Reinhardt Dozy, potomek hugenotů a v 19. století rovněž velice ceněný holandský historik, ve svém mistrovském díle „Dějiny muslimů ve Španělsku“ přináší řadu údajů, z nichž vyplývá, že Židé prokázali Saracénům mnohé cenné služby a významně jim usnadnili dobytí gótského království.[317]

Výbor Sdružení synagog pro židovskou výchovu se sídlem v New Yorku vydal oficiální dílo Deborah Pessinové „Židovský národ“, v němž se říká:

„Roku 711 bylo Španělsko dobyto muslimy a Židé je přivítali s nadšeným jásotem. Nyní se tedy zase vraceli zpět ze zemí, do nichž dříve uprchli. … Vrhali se v ústrety dobyvatelům a pomáhali jim zmocňovat se měst.“[318]

Oficiální židovská publikace tedy takto stručně shrnuje činnost Židů, která má prokazatelně dva aspekty: na jedné straně se Židé, kteří o století dříve vycestovali ze Španělska, spojovali a dorozumívali v severní Africe s pronikajícími muslimskými vojsky, a na straně druhé pak židovští obyvatelé gótského království jako domácí „pátá kolona“ otevírali brány útočníkům a rozkládali obranu země zevnitř.

Židovsko-německý historik Josef Kastein ve svém díle „Dějiny a osud Židů“,[319] věnovaném v „hluboké úctě“ Albertu Einsteinovi, píše následovně:

„Berbeři pomáhali arabské činnosti v jejím rozšíření do Španělska, zatímco Židé podnik podporovali penězi i lidmi. Roku 711 překročili Berbeři pod Tárikovým vedením mořskou úžinu a zmocnili se Andalusie, kde pro ně Židé zajišťovali ubytování a různé pomocné služby.“[320]

Citovaný židovský autor nám tedy sám podává cenné údaje o tom, že Židé invazi a dobývání západogótské říše podporovali i finančně. Židovský historik Graetz podotýká, že Židé v severní Africe i ve Španělsku spolupůsobili prostřednictvím muslimů při dobývání gótského království, a dále říká:

„Po bitvě u Jerezu (červenec 711) a po smrti posledního gótského krále Rodericha pak vítězní Arabové postupovali dál a všude byli podporováni Židy. V každém dobytém městě mohli muslimští velitelé zanechávat jen nepočetné posádky, protože potřebovali každého muže k podmanění celé země, a proto pověřovali Židy výkonem strážní služby. A tak se nyní Židé, žijící kdysi v otroctví, stali pány Córdoby, Malagy a mnoha dalších měst.“[321]

Rabín Jakob S. Raisin upozorňuje, že invazi do Španělska provedla armáda „dvanácti tisíc Židů a Maurů“, vedená na islám obráceným Židem Tárikem ben Zijádem, synem hrdinky Cahenasy z židovského berberského kmene. Dále rabín říká:

---

[316] Marcelino Menéndez y Pelayo, svazek I, kap. III, str. 372-373.

[317] Reinhart Dozy, str. 267 ad.

[318] Deborah Pessin, *The Jewish People,* kniha II, vyd. United Synagogue Commission on Jewish Education, New York 5712/1952, str. 200-201.

[319] V originále *Geschichte und Schicksal der Juden*; pozn. překl.

[320] Josef Kastein, str. 239 anglického vydání *History and Destiny of the Jews*, New York 1933.

[321] Graetz, svazek III, str. 109.

„V bitvě u Jerezu (711) byl západogótský král Roderich poražen generálem Tarifem-es-Saidem,[322] Židem z kmene Simeon. Proto dal ostrovu jméno Tarifa.[323] Byl prvním Maurem, který vstoupil na španělskou půdu.“[324]

Může být snad zarážející, když rabín píše, že Tarik-es-Said přestoupil na mohamedánskou víru, ale přesto jej nazývá Židem z kmene Simeon. Kdo však zná cenu obrácení Židů k jinému náboženství, dokáže si to snadno vysvětlit, protože až na nepatrné výjimky byla taková obrácení vždy falešná.

Arabští dějepisci ve svých kronikách shodně uvádějí, že Židé napomáhali při invazi a dobývání západogótské říše. V kronice, sepsané v 11. století jakožto sbírka tradic a známé pod jménem „Abjar Machmúa“, je také zmínka o spiknutí Židů proti Roderichovi.

Řečení Židé se v předvečer rozhodující bitvy sešli v gótském táboře s Vitizovými syny a s nespokojenou západogótskou šlechtou. Jsou známy i další podrobnosti o napomáhání španělských Židů v tomto směru. Již jsme si výše uvedli, že v městech s početnými Židy je muslimové pověřovali strážní službou spolu s malou vojenskou posádkou, a vlastní muslimské vojsko tak mohlo pokračovat v tažení. V některých případech dokonce muslimové přenechávali střežení dobytých měst výhradně Židům. Tak například o dobytí Córdoby se ve zmíněné arabské kronice říká:

„Moguit shromáždil v Córdobě Židy a pověřil je střežením města“ a v Seville „svěřil Muza dozor nad městem Židům“. Totéž se tam píše o Elvíře (Granadě) i o dalších městech.[325]

Saracénský letopis Al-Mukaddima nám přináší neméně zajímavé údaje v této záležitosti, a o pronikajících muslimech píše takto:

„Obvykle dali v pevnostech dohromady Židy s několika málo muslimy a pověřili je střežením, aby tak ostatní jednotky mohly postupovat jinam.“[326]

Islámský kronikář ve svém díle „El Kamel“ uvádí různé podrobnosti o muslimské invazi do gótského království a rovněž o nepopiratelné kolaboraci Židů. Jeho údaje jsou rovněž potvrzeny v proslulých „Dějinách Berberů“ muslimského historika Ibn Chaldúna, narozeného r. 1332 v Tunisu. Od něj přebíráme následující důležité údaje, protože názorně ukazují, co Židé rozumějí pod křesťansko-židovským smířením resp. bratrstvím.

S odvoláním na Ibn el Athira zde Ibn Chaldún píše, že po obsazení Toleda muslimy „ostatní oddíly dobývaly další města, a Tárik zanechal v Toledu Židy s jedním či dvěma ze svých pobočníků a obrátil se pak na...“[327]

---

[322] Rozdílné formy psaní slova Tárif, Tárik, Taric atd. pocházejí z rozličných citovaných pramenů, z nichž je přebíráme doslovně.

[323] Přesněji poloostrovu. Gibraltar je vlastně zkomolenina arabského názvu Džebel al-Tárik (Tárikova skála, hora); pozn. překl.

[324] Rabín Jakob S. Raisin, str. 429.

[325] *Abjar Machmua,* svazek I, str. 23 ad.

[326] *Al-Mukkadima,* cit. u Vicente Risca, *Dějiny Židů,* vyd. Surco, Barcelona 1960, str. 212. – Dílo arabského kronikáře vyšlo v českém překladu pod titulem *Čas království a říší,* Praha 1972; pozn. překl.

[327] Ibn el Athir, kronika *El Kamel*, a dále Ibn Chaldún, *Histoire des Berbederes,* z arabštiny přeložil svob. pán ze Salane, alžírské vydání 1852, svazek I.

Nelze pominout otázku, co se stalo s křesťanským civilním obyvatelstvem, když bylo takto vydáno na pospas Židům.

Bylo možné, že by křesťansko-židovské smíření a přátelství, které Židé – jak jsme si již výše dostatečně prokázali – vždy zradili, přece jen nastolilo mírnost a toleranci k již bezmocné oběti?

V tomto ohledu nám podává kronika biskupa Lucase de Tuy poučné údaje. Jeho znázornění událostí bylo později potvrzeno téměř všemi toledskými letopisci. Když bylo západogótské hlavní město obléháno Tárikem ben Zijádem,

> „opustili křesťané město, aby v blízké bazilice Santa Leocadia na Květnou neděli slavili pašije Spasitele. Židé využili jejich nepřítomnosti, vydali Leovigildův a Rekkaredův trůn muslimům, a křesťané byli přímo v bazilice i jejím okolí povražděni“.[328]

Židovský historik Graetz přišel s verzí, která vcelku souhlasí s předcházející. Píše, že když se Tárik objevil před Toledem, bylo město střeženo jen malou posádkou a že

> „zatímco se křesťané modlili v bazilice o záchranu své země a náboženství, Židé na Květnou neděli r. 712 otevřeli vítězným Arabům brány města a tak se pomstili za příkoří, která museli trpět v průběhu století za Rekkaredových a Sisebutových časů“.[329]

Židovský historik se již samozřejmě ani slůvkem nezmiňuje o následném vraždění křesťanů, které nám tak zevrubně popsal ve své kronice biskup Lucas de Tuy i většina starých toledských dějepisců. Známe jeden velice zajímavý precedenční případ: přibližně o sto let dříve naléhal byzantský císař Herakleios na západogótské monarchy, aby vyhnali Židy ze Španělska, protože jejich přítomnost v křesťanském státě je nebezpečná pro jeho existenci. Opíral se přitom mj. o skutečnost, že „Židé z Cosrea koupili osmdesát tisíc zajatých křesťanů a nemilosrdně je pobili“.[330] – Smrtelně nebezpečnou „pátou kolonu“ bohužel Sisebut z kořene nevymýtil, nýbrž nechal Židy volit mezi vyhnáním a obrácením. Tím většinu z nich přiměl obrátit se zdánlivě ke křesťanství a ze „židovské páté kolony“ v křesťanském státě udělal „pátou kolonu“ v samotné Církvi, čímž se stala ještě mnohem nebezpečnější.

Na vraždách křesťanů se bezpochyby podíleli muslimové i Židé, nicméně na jedné straně je jistá mírnost a tolerantnost arabských dobyvatelů Španělska uznávána dokonce i židovskými autory, kdežto na druhé straně je prokázáno, že kdykoli mohli Židé ukojit svou nenávist vůči křesťanům, organizovali vraždy a nechávali je páchat římskými pohany. Je ovšem třeba rovněž vidět, že Židovstvem řízená vítězná bludařství nebo revoluce se přečasto zvrhnou ve vraždění křesťanů, nemluvě už ani o židovsko-komunistických revolucích nové doby, kde byly masové vraždy na denním pořádku.

Vzhledem k uznávané tolerantnosti vítězných Arabů ve Španělsku i ke skutečnostem, jimiž jsme se zde zaobírali, je snadné si domyslet, kdo byli hlavní osnovatelé masakrů křesťanů v ujařmené gótské říši.

Nechť už je tomu jakkoli, jedno je zcela jisté: **politika křesťansko-židovského usmíření, s níž Vitiza v západogótském království začal, měla katastrofální ná-**

---

[328] Kronika Lucase Tudensise *Hispania Ilustrata*, svazek IV.
[329] Graetz, svazek III, str. 109.
[330] Encyklopedie *Espasa Calpe*, svazek XXI, heslo „España“.

sledky, protože přinesla trvalé zničení křesťanského státu, ztrátu nezávislosti i hrozné vraždění nespočetných křesťanů.

Závěrem si zde ještě uvedeme, co o muslimské invazi napsal velký přítel Židů José Amador de los Ríos, kterého jistě nelze podezírat z antisemitismu:

„A jak se mezitím choval židovský národ? Zbrojil snad na obranu své zvolené vlasti, nebo zůstal uprostřed všeho toho pustošení neutrální, protože náporu vítězů již nešlo odolávat? Vlastenectví, tj. láska k vlasti, kde se narodili, i vděčnost za poslední ustanovení gótských králů by je přece měly přimět, aby spojili všechny své síly se silami západogótského lidu k odvrácení cizácké invaze a aby současně otevřeli své pokladnice k uspokojení naléhavých potřeb státu. Avšak proti takovým úvahám stála stará nenávist a živé vzpomínky na potupnou minulost. Kromě toho jejich situace jako národa, který má svůj domov ve všech koutech světa, své obecné i zvláštní zájmy, své vlastní mravy i mylný způsob života, to všechno přimělo Židy k tomu, aby si přáli a usilovali o něco nového, zatímco jejich náboženský fanatismus je mocně poháněl obrátit se proti svým nenáviděným hostitelům a jen urychlit zkázu a zruinování nepřátel své víry. Proto bylo muslimské tažení na celém Iberském poloostrově Židy podporováno a všemožně šířeno. Mocná a krásná města, v nichž žily početné a bohaté židovské generace a jejichž dobytí by Tárikova a Muzova vojska bezpochyby stálo hodně krve, jim byla vydána Židy, kteří již Afričany očekávali a bratřili se s nimi.“[331]

Nakonec si ještě uvedeme několik velice zajímavých údajů z velkého oficiálního díla Židovstva, tj. ze „Židovsko-španělské encyklopedie“. Pod heslem „España“ (Španělsko) se tam říká doslova:

„Je nesporné, že Muza, který byl vzdor přesvědčivým výzvám Vitizovy strany ještě nerozhodnut, vyslal svá vojska do Španělska teprve po obdržení tajných informací od Židů, v nichž ti emírovi líčili vojenskou neschopnost koruny, chatrný stav pevností, vyčerpanou státní pokladnu a roztrpčení šlechty i lidu ze všeobecného útisku.“

Dále se tam říká:

„19. července 711 porazil Tárik na hlavu Západogóty v bitvě u Jandy neboli na Guadaletě, v níž Roderich přišel údajně o život. Při této historické události bojovalo na straně vítěze mnoho Židů ze severní Afriky. Jejich španělští souvěrci okamžitě povstali a dali se k dispozici Tárikovi a Muzovi.“[332]

V této kapitole jsme chtěli čtenářům zprostředkovat představu o tom, jak před dvanácti sty lety židovský imperialismus a jeho „pátá kolona“ v lůně Církve zničily křesťanský stát. A jistě nelze ani v nejmenším pochybovat, že zkušenosti dvanácti století židovskému imperialismu a jeho „páté koloně“ jen přispěly k mimořádnému zdokonalení jejich metod.

[331] J. Amador de los Ríos, svazek I, str. 105-106.

[332] *Enciclopedia Judáica Castellana*, heslo „España“, svazek IV, str. 144.

XIX. KAPITOLA

* Církevní koncily bojují se Židovstvem *

Vzhledem k opakovaným falešným obrácením Židů na křesťanství sahala Církev svatá k různým preventivním opatřením, schvalovanými jednotlivými koncily.

Koncil v jihofrancouzském městě Agde,[333] který se r. 506 sešel pod záštitou primase provincie Arles, svatého Caesaria, a s Alarichovým souhlasem, stanovil následující:

> „Zákon 34. O zařazení Židů, kteří se chtějí obrátit. – Protože se židovská faleš často znovu objevuje, nechť jsou v případě žádosti o obrácení ke katolictví vyučováni po osm měsíců v katechismu, a pokud jest zřejmé, že se jim dostalo čisté víry, budiž po uplynutí této lhůty pokřtěni...“[334]

Praxe však ukázala, že zmíněná zkušební doba je jako záruka upřímnosti jejich vyznání víry bezcenná. Na trulánském koncilu[335] r. 692, který je považován za doplňovací koncil 5. a 6. ekumenického, bylo vyhlášeno, že Nestoriův blud oživuje židovskou bohaprázdnost, a v kánonu 1 se říká:

> „Akceptujeme současně učení, které v Efezu zvěstovaly dvě stovky znamenitých duchovních, že je třeba potírat Nestoriův pošetilý rozkol jako úchylný od božského údělu, protože prohlašuje, že Ježíš Kristus je člověk jako takový, a tím se oživuje židovská bezbožnost.“

V kánonu 11 se dále hrozí odebráním úřadu těm duchovním, kteří by udržovali úzké vztahy se Židy. Vidíme tedy, že již v tak vzdálené době byli pro Církev svatou hotovou noční můrou kněží, kteří udržovali nebezpečné přátelství se Židy, a že bylo nutné na to stanovit tresty včetně zbavení hodnosti a úřadu. V řečeném kánonu 11 se říká:

> „Žádný kněz ani laik nechť nejí macesy Židů, nenavštěvuje je v případě nemoci, nebere od nich léky a nekoupe se v jejich společnosti. Kdo by jednal proti tomuto předpisu, bude jako duchovní zbaven svého úřadu, a jakožto laik vykázán z Církve.“[336]

Tím se Církev svatá nijak neodchylovala od bliženecké lásky, kterou vždy hlásala a hájila, tedy včetně šlechetného obyčeje navštěvovat nemocné. Preláti svatého koncilu dobře věděli o všeobecně prokázané skutečnosti, že Židé velkorysé křesťanské lásky k bližnímu vždy jen využívají k získání vlivu na křesťany a k podvracení našeho svatého náboženství, a koncilní otcové byli tudíž nuceni zakázat všechno, co by mohlo vést k povážlivému přátelství mezi křesťany a Židy, a tím první znovu vystavit riziku upadnutí mezi odvěké vlky.

---

[333] Malé město na pobřeží poblíž Montpellieru; pozn. překl.

[334] Akta koncilu v Agde. Zákon 34. Juan Tejada y Ramiro, *Sbírka zákonů všech koncilů Církve ve Španělsku a Jižní Americe*, svazek II, Madrid 1859. Sestavil Juan Tejada y Ramiro, svazek I, str. 403.

[335] Takto se někdy označuje koncil konstantinopolský; pozn. překl.

[336] Akta trulánského koncilu. Zákon 34. – Juan Tejada y Ramiro, *Sbírka zákonů všech koncilů Církve ve Španělsku a Jižní Americe*, svazek III, Madrid 1859.

Církev svatá byla nepochybně v právu, když hrozila duchovním sesazením a židomilným laikům vyobcováním, protože takové důvěrnosti byly prokazatelně vždy smrtelným nebezpečím pro křesťany.

Co by se asi stalo, kdyby byl citovaný církevní zákon uplatňován na dnešní duchovní, kteří jsou se Židy tak důvěrně spřáteleni a sdruženi s nimi tak zvaným židovsko-křesťanským bratrstvím? V případě důsledného uplatňování zákona by se k záchraně Církve před smrtícím záškodnictvím „páté židovské kolony" v kléru udělal pořádný krok správným směrem!

II. nicejský ekumenický koncil a Kryptožidovstvo

Nákaza falešných židovských křesťanů byla koncem 8. století a zvláště po pádu západogótské říše do rukou muslimů pro křesťanstvo již tak nebezpečná, že na 2. ekumenickém koncilu v Niceji bylo rozhodnuto dát raději přednost tomu, aby křesťané, potají praktikující židovské náboženství, nebyli už nadále falešnými křesťany, nýbrž zjevnými Židy. Protikřesťanská působnost „páté židovské kolony" v lůně Církve, která šířila revolucionářské bludy, kula pikle proti panovníkům resp. se smlouvala s muslimy, vydávala jim křesťanské státy a vyvolávala v křesťanstvu tak velké obavy, že Církev raději viděla, aby se otevřeně přiznávali jako Židé a ne jako falešní křesťané. Tím by měla Církev nepřítele vně, a nikoli ve vlastních řadách. V tomto smyslu tedy svatou synodou přijatá opatření byla zcela přiměřená. Židé si bohužel již tehdy byli dobře vědomi obrovské výhody, které nabyli svou infiltrací do lůna Církve i křesťanské společnosti.

V kánonu 8 druhého nicejského ekumenického koncilu se říká doslovně:

> „A protože mnoho Židů je předstíraně křesťany, avšak potají zůstává Židy a slaví sobotu, nařizujeme, aby nebyli připouštěni ke svatému přijímání, k modlitbám ani do kostelů, nýbrž aby žili jako skuteční Židé, jejich děti nechť nejsou křtěny a nebudiž jim dovoleno kupovat otroky nebo je držet. – Kdo z nich se však poctivě a upřímně obrátí a přijme naše mravy a věci, může být i se svými syny k výše řečenému připuštěn a pokřtěn, přičemž se ovšem doporučuje opatrnosti, aby se znovu nenechal svést. Pokud se ovšem takto nebudou chovat, nemohou být ani oni připouštěni."[337]

Citovaný ekumenický koncil odsoudil rovněž bludy ikonoklastů. Židé nic nenáviděli více než katolické svaté obrazy, které označovali za modly, a proto kdykoli získali vliv na určitou oblast křesťanství, snažili se je odstranit. Blud ikonoklastů byl rovněž podněcován Židy; jako falešně obráceným by se jim v křesťanství žilo snadněji, neboť je stálo přemáhání prokazovat i tu nejzákladnější úctu svatým obrazům. Protože však byli vždy praktičtí a považovali za účelné nedotýkat se citů křesťanského obyvatelstva, kult obrazů svatých zatím trpěli a dokonce si jimi zdobili své příbytky.

Jak píše církevní dějepravec Juan Tejada y Ramiro, jistý židovský kejklíř povzbuzoval v byzantském císaři Lvu III. Isaurijském ikonoklastické myšlenky. Monarcha se našeptávaného směru chopil s velkým fanatismem a ihned nechal strhnout obraz Pána Je-

[337] Akta II. nicejského koncilu. Zákon 8. Juan Tejada y Ramiro, *Sbírka zákonů všech koncilů Církve ve Španělsku a Jižní Americe*, svazek III, str. 819.

žíše Krista, umístěný nad hlavní konstantinopolskou branou. Podle citované sbírky církevních zákonů byl obraz „k velkému roztrpčení Židů po léta lidem uctíván“.[338]

Výše zmíněný ekumenický koncil sáhl po nezbytných opatřeních proti bludařství a mj. nařídil sesazení těch biskupů, kněží a jáhnů, kteří by ukrývali knihy s ikonoklastickými idejemi. Tak v zákonu 9 se nařizuje:

> „Dětinské vysmívání se, škodlivé úchylky či knihy, namířené proti ctihodným svatým obrazům, buďtež oznamovány a předávány konstantinopolskému biskupovi a poté přiřazeny k ostatním kacířským spisům. Pokud by však někdo takové věci ukrýval, pak buďsi biskup, kněz nebo jáhen, budiž zbaven úřadu, nebo exkomunikován, je-li mnichem či laikem.“[339]

Církev svatá tedy nepostupovala pouze proti skrytým Židů a kacířům, nýbrž velmi energicky zasahovala i proti těm biskupům a ostatním duchovním, kteří podporovali kacířství a Židovstvo.

Úměrně k sílící destrukční činnosti „páté kolony“ se zostřovala i obranná opatření Církve svaté. Již na zmiňovaném nicejském koncilu se hrozilo sesazením biskupům a duchovním za pouhé ukrývání kacířských knih.

Jaké tresty by asi zasluhovali vysocí duchovní současnosti, kteří nejenže přechovávají a šíří zednářské a komunistické spisy, nýbrž i aktivně spolupracují, aby zednářské a komunistické bludy mohly rozkládat a ničit křesťanství!

Vraťme se však k ikonoklastickému císaři Lvu Isaurijskému. V dané souvislosti jistě stojí za zmínku, že se s ním Židům stalo to samé, co v případě Martina Luthera. Zpočátku se s nimi spojil proti pravověrnosti; když však rozpoznal obrovské nebezpečí, které pro říši představují, snažil se mu předejít a sáhl proto k stejně neblahému prostředku jako katolíci; nutil Židy k obrácení na křesťanství tím, že je postavil před volbu mezi pokřtěním nebo přísnými tresty.

O upřímnosti takto nově obrácených Židů v Řecku, na Balkáně, v části Malé Asie i ostatních oblastech byzantské říše píše židovský historik Graetz následovně:

> „Rolnický syn Lev III. Isaurijský, jehož pozornost Židé a Arabové obrátili na modloslužbu svatým obrazům, provozovanou v církevních sborech, začal bojovat za její vymýcení. Protože byl obrazy uctívajícím klérem označován před nevědomými masami za kacíře a Žida, začal Leo znovu brát vážně svou pravověrnost a Židy i kacíře pronásledovat. V jednom ze svých dekretů nařídil, aby všichni Židé byzantské říše a oblasti Malé Asie pod hrozbou těžkých trestů přijali křesťanství řecké církve. Mnozí se výnosu podrobili a proti své vůli nechali pokřtít. Byli tedy méně odolní než obyvatelé hor, kteří zůstali svému přesvědčení věrni, shromáždili se v modlitebnách, zapálili je a zahynuli v plamenech. Židé, kteří se nechali pokřtít, byli toho názoru, že bouře brzy přejde a bude jim znovu dovoleno vrátit se k židovství. Proto se navenek obrátili na křesťanství, ale potají nadále dodržovali židovské rituály...“[340]

Zmíněné skrývání židovství, abychom použili šťastně zvoleného Graetzova výrazu, bylo na věci vždy tím nejhrozivějším, protože z viditelné „páté kolony“ se stala nevidi-

[338] Tamtéž, svazek III, str. 808.
[339] Tamtéž, zákon 9.
[340] Graetz, svazek III, str. 122-123.

telná moc, s níž se bojuje mnohem obtížněji. Postupem doby byl Balkán touto skrytou silou zcela podvrácen a stal se nejnebezpečnějším ústředím tajné sekty katarů a později i zrádné „páté kolony“, která křesťanskou říši vydala mohamedánům. V moderní době se Balkán stal semeništěm spiknutí a teroristických organizací, jež měly tak velký vliv na rozpoutání světové války let 1914-1918.

Později si ještě ukážeme, jak došlo ke zdánlivému zmizení židovství i k jeho skrytí před očima dějin v celé Francii, Anglii, Rusku, Španělsku, Portugalsku, v některých oblastech Itálie, Německa a dalších křesťanských zemí, a jaké katastrofální následky to pak už trvale mělo pro tyto národy i celé lidstvo.

Ohledně strašného boje Církve svaté a křesťanských panovníků se Židovstvem ve Francii dáváme slovo dějepisci Graetzovi, který je tolik uznáván v židovských kruzích a jistě nemůže být obviňován z antisemitismu. O králi Zikmundovi Burgundském píše:

> „Tento král jako první [ve Francii] postavil přehradu mezi křesťany a Židy. … Potvrdil rozhodnutí koncilu v Epaone, který se konal pod předsednictvím krvežíznivého biskupa Avita a na němž bylo dokonce i laikům zakázáno účastnit se židovských hostin (517). Nepřátelství k Židům se z Burgundska postupně rozšířilo i do ostatních francouzských provincií. Již na 3. a 4. orleánském koncilu (338 a 545) byla proti nim přijata přísná nařízení. ... Na koncilu v Maconu sáhli k dalším opatřením a Židům bylo ve společnosti vykázáno podřízené postavení. Zakazovalo se jim být soudci i výběrčími daní a byli vylučováni ze všech postavení, která by jim dávala moc nad křesťanským obyvatelstvem. Židé také byli nuceni prokazovat křesťanským duchovním hlubokou úctu. ... Přestože král Childerich nebyl katolickému kléru příliš nakloněn, rovněž následoval Avitova příkladu. Také např. nutil Židy ve své říši nechávat se pokřtít a osobně docházel do křtitelnice jako kmotr nově obrácených. Stačilo mu však pouhé zdání obrácení a nezlobil se na Židy, když i nadále světili soboty a dodržovali židovské zákony.“[341]

To byla jedna z nejžalostnějších chyb monarchy, který na jedné straně Židy nutil k obrácení a sloužil jim dokonce při křtu jako kmotr, na druhé straně ale novým křesťanům dovoloval skryté praktikování židovského náboženství. Tím jen podpořil vznik a posilování skryté moci, která pak ve Francii měla v následujících stoletích vyvolat tolik nesvornosti a revolucí.

O obracení Židů za Childerichových časů informuje tourský biskup svatý Jiří, právem nazývaný otcem francouzského dějepisu. Podle něj patřil k vynuceně obráceným i Priscus, kancléř královského pokladu, tj. jako dnešní ministr financí,[342] který byl pro odmítání křtu nejprve uvězněn a poté zavražděn jiným obráceným Židem; ten pak byl na oplátku zabit příbuzným bývalého kancléře pokladu.[343] Priscův případ byl tvrdou ranou pro Židy, kteří využívali pověsti Židů i falešných židovských křesťanů jako dobrých finančníků a s oblibou dosazovali svého člověka za kancléře královského pokladu, aby skrze něj měli rozhodující vliv na křesťanské monarchy. O králi Chlotarovi II. a svatém pařížském koncilu Žid Graetz píše:

---

[341] Akta koncilů z Epaone, orleánského a 3. a 4. koncilu v Maconu, citováno podle Graetze, svazek III, str. 37-39.

[342] Tourský biskup sv. Jiří, *Historia Francorum,* svazek VI, str. 17.

[343] Rabín Jakob S. Raisin, cit. dílo, str. 440.

„Poslední merovejští králové byli stále fanatičtější ve své nenávisti vůči Židům. Chlotar II., vládnoucí celé Francii, sice zavraždil svou matku, ale přesto platil za vzor zbožnosti. Schválil závěry pařížského koncilu, které Židy vylučovaly z vrchnostenských úřadů i z vojska.“[344]

Zde už Graetz neužívá pouze obvyklé metody očerňování památky vladaře, který postupoval proti židovskému nebezpečí, nýbrž vyslovuje i jednu velkou pravdu – že totiž křesťan, čím je fanatičtější, musí být tím více proti Židům, protože **Židé označují křesťana za fanatického vždy, když brání své náboženství a vlast**! Není na tom nic zvláštního, pokud si uvědomíme, že Židé jsou úhlavními nepřáteli křesťanstva i lidského pokolení, a pochopíme-li, že se obhájci Církve, vlasti a lidstva musejí svému největšímu nepříteli energicky postavit na odpor, nechtějí-li podlehnout. Proto také velký církevní Otec svatý Jeroným řekl, že kdyby měl zapotřebí nějak projevit své pohrdání jedinci i národem, pak musí říci, že k Židům cítí nenávist, jakou je nemožné slovy vyjádřit.

Pouze falešní křesťané, skrytě dál praktikující židovské náboženství, nechtějí uznávat tradiční učení Církve a snaží se nám namluvit, že by bylo hříšné stavět se na odpor Židům a jejich satanskému imperialismu, aby tím ochromili obranu Církve a křesťanských národů.

V souvislosti s rozhořčeným bojem mezi Církví svatou a synagogou rabín Jakob S. Raisin píše, že v Galii již za časů Chlodvíka, který zničil ariánství, podněcoval biskup Avitus na den Nanebevzetí Panny Marie masy k boření synagog.[345] Již jsme si zde ukázali, že židovský historik Graetz označil tohoto preláta za „krvežíznivého biskupa“.

V oněch pro Církev tak slavných časech se ještě biskupové přidržovali své povinnosti bránit ji proti úhlavnímu nepříteli. Jako dobří pastýři chránili Církev před vlky v rouše beránčím, zatímco dnes ji ani nehájí proti novým zrádcům, ani jí nedovolují, aby se sama bránila proti hltavým vlkům.

Výše citovaný rabín pak mluví o protižidovských ujednáních koncilu v Agde i závěrech prvních orleánských koncilů, o nichž jsme se již zmínili. Zdůrazňuje zvláště, že 4. orleánský koncil z roku 541 nařídil konfiskaci majetku toho Žida, který by jiného Žida resp. křesťana židovského původu přivedl zpět ke staré víře.[346]

Vidíme tedy, že i tato synoda chtěla zabránit dalšímu trvání skrytého židovství, což by se mohlo zdařit, kdyby se bývalo podařilo dosáhnout, aby křesťané židovského původu nebyli uváděni do židovství. Ve snaze tomu předejít tudíž koncil uložil přestupníkům trest zabavení majetku. Preláti zmíněného koncilu nepochybně dobře znali problémy své doby.

Židovský historik Josef Kastein v souvislosti s tehdejším tvrdým bojem mezi Církví svatou a Židy konstatuje:

„Křesťanská církev tehdy v Itálii, v Galii, ve Francii i ve Španělsku vyhlásila Židovstvu válku.“[347]

[344] Pařížský koncil, cit. u Graetze, svazek III, str. 39-40.
[345] Rabín Jakob S. Raisin, str. 438.
[346] Čtvrtý orleánský koncil, cit. rabínem Raisinem, str. 439.
[347] Josef Kastein, cit. dílo, str. 229.

Taková Církev svatá by dnes byla spřeženci synagogy v řadách křesťanstva nepochybně odsouzena za rasovou nenávist resp. antisemitismus.

Pro věc Židovstva horlivý až náruživý rabín Raisin pak píše, jak v Toulouse byli později třikrát do roka nejprve bičováni všichni Židé a pak ještě zvlášť rabíni „pod záminkou, že se Židé kdysi pokusili vydat město Maurům“.[348]

Zmíněný pokus „páté židovské kolony“ je ve Francii dobře znám stejně tak, jako když „židovská pátá kolona“ gótskou říši svého času vydala napospas muslimům. Král Karel Martel naštěstí tehdy zločinnou snahu Židů ve Francii navždy překazil. Po masovém vraždění křesťanů ve Španělsku lze pochopit protižidovské nálady obyvatel Toulouse, kteří prokázali hodně smířlivosti již tím, že takové zrádce i poté nechali ve svém městě žít. Z lidského pohledu je jistě politováníhodné, že Židé tenkrát museli snášet několikrát do roka bičování, ale je třeba si také uvědomit, že ve všech národech světa není za takový druh vlastizrady trestem zbičování, nýbrž bez výjimky smrt.

V osobě Dagoberta I. dosáhla merovejská monarchie svého vrcholu. Její vláda sahala od Labe k Pyrenejím a od Atlantiku až k hranicím Čech a Uher. Dagobert I., syn Chlotara II., měl po dobu své nezletilosti za poručníka métského biskupa Arnulfa a důležité vládní úřady zastávali úctyhodní a Církví uznávaní světci jako např. svatý Ovanus, který se stal kancléřem v Neustrii a později biskupem v Rouenu, nebo sv. Eligius, jenž zastával úřad kancléře pokladu a po svém odchodu ze světských záležitostí byl zvolen biskupem v Noyonu.

Situace křesťanstva v této oblasti[349] byla mimořádně vážná, protože byla zcela infiltrována falešnými křesťany, jejichž pokrytectví Childerich trpěl, jak jsme si již výše ukázali. Dagobert I. vedl neuspořádaný intimní život a ani jeho rádci mu v tom nedokázali zabránit. Na druhé straně ovšem správně rozpoznával – snad díky výchově a radě těchto svatých mužů – nebezpečí, které Židé v jeho říši představují. Mnozí tehdy předstírali, že jsou křesťany, a proto se snažil užít hodně radikálního prostředku – roku 629 vydal výnos, podle něhož se Židé buď musí do určitého data upřímně obrátit, nebo budou jako nepřátelé odsouzeni k smrti.

Dagobert přistoupil k problému tímto způsobem proto, že považoval Židy za přirozené nepřátele, což spočívalo na staleté pravdě, neboť již svatý Pavel je s božským úsudkem označil za **nepřátele všech lidí**. Nejvážnější na celé věci byla skutečnost, že jim ve Francii i v jižním Německu byla znovu dána možnost vyváznout. Tutéž kardinální chybu opakovali o staletí později všichni křesťanští panovníci, neboť pro záchranu vlastní kůže Židé vždy slibovali a zapřísahali stát se upřímnými a věrnými křesťany, ale své židovství zastírali s ještě větší obratností. Jistě by bývalo lépe, kdyby je Dagobert houfně vykázal, jako bývají běžně vypovídáni všichni škodliví zahraniční spiklenci ze země, jejíž pohostinnost zradili. Tím by se Francie a Německo zbavily hrozivé „páté kolony“ i ničivé skryté síly, která nakonec ke škodě křesťanství i Francouzů samých ovládla celou zemi.

Židovstvo tedy znovu na nějakou dobu zmizelo z horizontu, aby si ovšem potají v mnohem nebezpečnější formě zajistilo přístup do všech oblastí francké říše jak v klé-

[348] Rabín Jakob S. Raisin, na cit. místě.
[349] Ve francouzské Normandii poblíž belgických hranic; pozn. překl.

ru, tak i u dvora, a jeho pomocí pak o léta později vyvolalo hrozné zhroucení křesťanské společnosti za vlády Ludvíka Pobožného.

Závěrem si zde ještě něco povíme o původu německých Židů, jejichž světlé vlasy a modré oči tvoří přímo protiklad k ostatním typům Židů. Graetz vysvětluje původ Židů v jižním Německu následovně:

> „Rozboření jeruzalémského chrámu se účastnilo hodně germánských vojáků. Mnozí z nich si z obrovského množství zajatců vybrali nejkrásnější ženy a odvezli je domů na břehy Rýna a Mohanu. Děti z těchto spojení byly napůl Židé a napůl Němci, a svými matkami byly uváděny do židovství, protože otcové se o takové věci nestarali.“[350]

Vezmeme-li v úvahu, že zdánlivá obrácení Židů na křesťanství v německých provinciích Merovejců začala již za vlády Childericha a Dagoberta I., nebude těžké pochopit, proč je v Německu „pátá židovská kolona“ již od velmi dávných dob, a že se nacisté hrubě mýlili, když si mysleli, že veškeré skryté rozvětvení Židovstva lze odhalit genealogickým přešetřením pouhých tří generací.

XX. KAPITOLA

* Pokus dostat svatou říši římskou pod židovské panství *

Znalost následujících skutečností je velice důležitá pro náboženské i politické vůdce všech dob a zemí, protože Židovstvo – a zvláště pak skryté – představuje neviditelnou moc, jejíž nebezpečnost je za jistých okolností nerozpoznatelná v celém rozsahu i pro nejgeniálnější z nich. Nesmírně obratná židovská diplomacie je může přimět k chybám s katastrofálními následky pro jejich národy, a mnohdy i pro celý svět. To, co se stalo jednomu z největších géniů křesťanského věku, by mělo vzbudit pozornost všech osobností a vůdců, kteří stále podceňují špatnost a nebezpečnost Židů, nechávají se zlákat momentálními výhodami jejich spolupráce, která je jim tak svůdně nabízena, zahrávají si s ohněm a jsou přesvědčeni, že oni se spálit nemohou. Nejspíš při tom hraje svou roli přirozený sklon považovat se za všemocné, jak tomu obvykle bývá u všech velikánů lidstva. Karel Veliký, který západní římskou říši znovu pozdvihl a ochraňoval Církev svatou, podporoval vědy, umění i obchod a byl bezesporu jedním z největších politických géniů všech časů, měl také svou slabinu. Podlehl obratnému podvodu a diplomacii Židů, kteří využili pro vnuka Karla Martela tak charakteristickou touhu po jednotě národů a ras, vrozeného soucitu s utlačovanými a pronásledovanými, i jinak tolik žádoucího úsilí monarchy po zvětšení své říše rozšiřováním obchodu. Proto Karel Veliký osvobodil šelmu, kterou Merovejci z velmi dobrých a moudrých důvodů upoutali na řetěz, a vrátil jí volnost pohybu, aniž by uvážil, že tím porušuje zákony Církve, které jinak přiznával všemožné přednosti.

Se staletími vyzkoušenou obratností Židé dokázali vzbudit přirozený soucit císaře s utlačovanými a tím se jim podařilo dosáhnout přiznání všech možných svobod. Jako obvykle se takový soucit postupně u Karla Velikého přeměnil v sympatii a přesvědčil

[350] Graetz, svazek III, str. 40-41.

jej o tom, že velikost říše může být upevněna pouze její hospodářskou silou, a ta zase rozvojem kvetoucího obchodu. Protože v něm Židé už tehdy měli téměř naprostý monopol, přesvědčili císaře o užitečnosti svého zapojení, aby mohli obchod svaté říše římské rozšířit do celého světa. Lze si snadno představit, jak přitažlivá byla taková vyhlídka v době, kdy se šlechta věnovala výhradně válečnému umění, půdu obdělávali otroci, a Židé resp. skrytí židovští křesťané byli jediní, kdo provozoval obchodní činnost.

O politice Karla Velikého vůči Židům historik Graetz říká:

> „Karel Veliký rozhodně nesdílel předsudky kléru vůči Židům, protože nebyl řádným ochráncem Církve a také nepřispíval k upevnění papežské svrchovanosti. Jeho současník papež Hadrián absolutně nebyl přítelem Židů a španělské biskupy neustále vyzýval bdít nad tím, aby se křesťané nespouštěli se Židy. … Navzdory všem církevním předpisům i koncilním usnesením císař Židy ve své říši zvýhodňoval. ... V té době byli Židé hlavními představiteli světového obchodu. Zatímco se šlechta zabývala vojenskými záležitostmi, prostý lid řemeslem a rolníci spolu s otroky zemědělstvím, Židé nekonali vojenskou službu, ani nevlastnili lenní statky, nýbrž věnovali svou pozornost dovozu a vývozu otroků a zboží, takže přízeň Karla Velikého byla pro obchodnický národ v jistém ohledu přednostním právem.“[351]

A další židovský historik Josef Kastein píše o Karlu Velikém takto:

> „Dokázal Židy přesně odhadnout jako hlavní pilíře mezinárodního obchodu. Jejich styky sahaly z Francie až do Indie a Číny. Znali obdivuhodně mnoho jazyků a byli mimořádně schopným spojovacím článkem mezi Východem a Západem.“[352]

Jestliže nám dnes židovští historici líčí jejich možnosti tak svůdně sympaticky, lze si snadno představit, jak asi tehdy předestírali Karlu Velikému své plány, aby pro ně získali jeho podporu.

Nezískali však pomoc pouze v obchodě, nýbrž na císaře uplatnili svou tradiční taktiku, a tak když jednou dosáhli něčeho určitého, snažili se hned o nabytí dalšího, pak ještě dalšího, atd. Žid Sedechias se stal císařovým osobním lékařem, čímž si Židé zajistili přístup ke dvoru, a záhy je také bylo vidět v důležitých postech diplomatických služeb říše Karla Velikého. Císař vyslal Žida Isaaka jako posla ke dvoru kalifa Haruna al Rašída,[353] za jehož vlády dosáhl bagdádský kalifát svého největšího rozkvětu. Kalif byl ovšem právem znepokojen rostoucí mocí Židovstva v islámských zemích, a sáhl po obranných opatřeních. Mimo jiné nutil Židy nosit zvláštní barevné označení, jímž by se odlišovali od muslimů. Jeho opatření byla v zjevném rozporu s ochranou, kterou Židům poskytoval křesťanský císař. Žid Graetz tvrdí, že ochrana Karla Velikého usnadnila Židům proniknutí do severního Německa i do slovanských zemí. Činnost Židů za Karla Velikého nám dobře ukazuje používání nové taktiky, spočívající v tom, že se dobře chovali a věrně – samozřejmě byť jen dočasně – sloužili křesťanskému panovníkovi, aby z nich za to sňal okovy, omezující jim volnost pohybu a oni tak mohli postupně získávat významná postavení v křesťanském státě. Proto se momentálně zřekli

[351] Graetz, svazek III, kap. V, str. 142.
[352] Rabín Josef Kastein, svazek IV, str. 252.
[353] Rabín Jakob S. Raisin, str. 441.

jakékoli podvratné činnosti po dobu života geniálního a mocného monarchy, který by je při prvním chybném kroku nepochybně tvrdě potlačil; zatím se těšili císařově ochraně a stále více posilovali svou moc, aby pak mohli v příhodném okamžiku zasadit zdrcující úder. To se také po císařově smrti stalo, když po něm na trůn nastoupil průměrný, slabošský, nerozhodný a snadno ovlivňovatelný muž.

Po skonu Karla Velikého jej na trůně následoval jeho syn Ludvík I., který si pro svou mimořádnou zbožnost v prvních letech panování vysloužil přízvisko Pobožný. Bohužel to byl netalentovaný a nerozhodný muž, snadno podléhající lichotníkům, kteří s ním uměli manipulovat.

Jakmile nastoupil na trůn, vypověděl ze země nevlastního bratra a později i ministry svého otce. Italského krále Bernharda, který proti němu povstal, nechal oslepit. Všechny tyto skutečnosti ukazují, že to se zbožností nového monarchy nebylo takové, jak by se leckomu mohlo zdát.

Když zemřela jeho první manželka, oženil se s Juditou, která se objevila u dvora s družinou Židů, a jako nová císařovna pak na něj měla spolu s kancléřem pokladu velký vliv. Nechal Židy a křesťany židovského původu připouštět ke dvoru, což ovšem příliš neudivuje, protože od mládí viděl, jak jeho otec Židy ochraňuje a svěřuje jim vysoké úřady.

Kdyby tehdy nově vyvstalí protižidovští vůdci nebyli s nezdolnou silou bojovali proti židovské bestii, možná by svatá říše římská již před jedenácti stoletími podlehla židovskému imperialismu. Kdyby bývala padla nejmocnější říše tehdejšího světa, Židovstvu by se snad bývalo v krátké době podařilo podmanit si celý svět.

Rabín Jakob S. Raisin píše o císaři Ludvíkovi takto:

> „Ludvík Pobožný (814-840) šel ještě dál než jeho otec. Oznámil biskupům, opatům, hrabatům, prefektům, guvernérům i ostatním hodnostářům, že se Židé nacházejí pod ochranou císaře a při praktikování svého náboženství ani provozování obchodní činnosti nesmějí být nijak znepokojováni.“

Po výčtu dalších výsad, udělených Ludvíkem Židům, pak Raisin pokračuje:

> „A protože se Židé v sobotu nezabývají obchodem ani jinými záležitostmi, byl den trhů přeložen na neděli. Ludvík rovněž jmenoval zvláštního kurátora k obraně Židů před intolerancí kléru.“

O boji lyonského arcibiskupa Agobarda a vídeňského arcibiskupa, svatého Bernharda, horlivý rabín říká:

> „Reakci Církve na Ludvíkovo zrušení určitých zákonných omezení pro Židy vyjádřil lyonský arcibiskup Agobard (779-840) spolu s vídeňským arcibiskupem Bernhardem tím, že sesadili císaře, který pak zase prohlásil za sesazené oba preláty. Ve čtyřech listech panovníkovi si stěžovali na tyto lidi [Židy], ‚kteří na sobě nosí prokletí jako jiní oděv’ a vychloubají se tím, že si jich král i šlechta považují, dále že na druhé straně ženy spolu se Židy světí sobotu, pracují v neděli, a že Židé obracejí na svou víru nejen otroky, nýbrž že jako výběrčí daní podplácejí rolníky a svádějí je k přijetí židovství snižováním nebo promíjením daní.“[354]

Vidíme tedy, že Židé masivně zneužívali císařské ochrany a dokonce i svěřených úřadů výběrčích daní k nátlaku na křesťanský lid k přijetí židovství a opuštění vlastní

---

[354] Rabín Jakob S. Raisin, kap. XVI, str. 441-442.

víry. Synagoga tehdy nepochybně chtěla ovládnout národy obrácením křesťanů na židovství, tzv. nově obrácené před branou.[355] **Metody Židů tedy byly v různých dobách a zemích rozdílné, ale jejich cíl byl vždy stejný, tj. dobytí a ovládnutí národů, které je na svém území důvěřivě trpěly!**

Svatý Bernhard spolu s Agobardem vedli dál boj se Židovstvem na život a na smrt. Kdo by se chtěl podrobněji zabývat studiem židovského problému, najde o něm hodně zajímavého v Agobardově spisu proti Židům, který vznikl v plodné spolupráci se svatým Bernhardem.

Židovský historik Josef Kastein píše, že Ludvík Pobožný

> „bral pod ochranu nejen jednotlivé Židy, nýbrž i celá společenství, a přiznal jim institut Magister Judaeorum, který se pak již staral o to, aby bylo dbáno jejich práv“.[356]

Abychom si mohli udělat jasnější představu o vážné situaci křesťanství za Ludvíkovy neblahé vlády, dáme ještě jednou slovo renomovanému židovskému historiku Heinrichu Graetzovi. O postoji císaře k Židům píše:

> „Vzal je pod zvláštní ochranu a bránil proti nespravedlivostem baronů a kléru. Židé měli právo usadit se kdekoli na území říše. Navzdory početným zákonům, které to zapovídaly, mohli nejen zaměstnávat křesťanské pracovníky, nýbrž i dovážet otroky. Kléru bylo zakázáno křtít otroky Židů a dávat jim možnost nabytí svobody. Kvůli Židům byly také trhy přeloženy ze soboty na neděli. ... Kromě toho byli Židé osvobozeni od krutých zkoušek ohněm a vodou. Stávali se rovněž nájemci daní a toto privilegium jim dávalo velkou moc nad křesťany, byť i to bylo proti církevním zákonům.“[357]

Z právě řečeného jasně vysvítá, jakou převahu měli tehdy Židé nad křesťany ve svaté říši. Tak např. byli křesťané podrobováni tehdy obvyklé zkoušce ohněm a vodou, zatímco privilegovaní Židé od nich byli osvobozeni. Protože tehdejší křesťanský svět přísně dbal na svěcení nedělí, bylo zcela neslýchané, že se v ústupnosti Židům zašlo tak daleko a trhy se přeložily ze soboty na neděli, aby tak oni a ne křesťané mohli světit svůj svátek!

Toto i mnoho dalšího prokazuje, kdo byl skutečným pánem na dvoře Ludvíka a Judity, kde k dovršení všeho zlého byli Židé i nájemci daní a svého významného postavení využívali snižováním nebo promíjením tísnivých daní k hospodářskému nátlaku na rolníky, aby zapřeli křesťanství a přijali židovství! Byli to Židé, kdo se v křesťanské monarchii snažili věrné křesťany nutit vzdát se své víry. V letech Ludvíkovy filosemitské politiky se tedy role obrátily.

Daná situace se však již připravovala v době Karla Velikého kontaktem a soužitím Židů a křesťanů. Prokazuje to stížnost papeže Štěpána III., kterou uznávaný židovský historik Josef Kastein doslova cituje:

---

[355] Křesťanští proselyté byli uváděni jen do nedůležitých a povrchních zásad židovství, kdežto základní nauky se vyhrazovaly pouze rasovým Židům. Jde o obdobu starozákonního chrámu, kdy přístup do vlastní svatyně byl dovolen pouze rasovým Židům, a nežidovští proselyté museli zůstávat v chrámové předsíni, tedy „před branou“. Podobně je tomu i v zednářství; pozn. editora.

[356] Rabín Josef Kastein, str. 252.

[357] Graetz, svazek III, pak. VI, str. 161.

„Papež Štěpán III. předložil narbonskému biskupovi v jižní Francii stížnost tohoto znění: ‚S velkou starostí a smrtelnými obavami jsme se doslechli o tom, že Židé... mají v křesťanském státě stejná práva jako křesťané a vlastní alodia[358] ve městech i v místech, označovaných za města. Křesťanští mužové a ženy žijí pod jednou střechou s těmito zrádci, a dnem i nocí poskvrňují svoje duše rouhačstvím.‘“[359]

Papež Štěpán III. označil Židy za zrádce, čímž se dotkl citlivého místa. … V našich dnech by nepochybně byl odsouzen za rasovou nenávist a antisemitismus. Abychom však porozuměli i dalšímu důvodu papežovy stížnosti, musí zde být také řečeno, že se tehdy za rodový statek musel skládat lenní poplatek s výjimkou zmíněných alodií, což bylo privilegiem jen několika šlechticů, které však v Narbonne vlastnili Židé, zatímco křesťanský lid takovou výsadu neměl.

Žid Graetz nám ukazuje, že hlavním důvodem ochrany Židů byla skutečnost, že

„druhá Ludvíkova manželka, císařovna Judita, byla Židovstvu velice nakloněna. Krásná a chytrá paní, kterou přátelé obdivovali stejně náruživě, jako nepřátelé nenáviděli, měla ve velké úctě staré židovské hrdiny. Když si chtěl učený fuldský opat Rhabanus Maurus získat její přízeň, nemohl si k tomu vybrat lepší prostředek než věnovat jí své práce o biblických knihách Ester a Judit, a přirovnat ji k těmto židovským hrdinkám. Císařovna se svými přáteli a nejspíše i kancléř pokladu Bernhard, který zemi fakticky vládl, se stali ochránci Židů, protože ti pocházeli z rodu patriarchů a proroků. ‚Proto jim musí být prokazována čest,’ říkala císařovna přátelům i dvoru a její názor podporoval i císař.“[360]

Jako obvykle se však z ochrany Židů a filosemitismu rychle stala nadvláda Židů nad křesťany a neomezená protikřesťanská činnost. Další Graetzova informace je v tomto směru velice poučná:

„Učení křesťané s požitkem pročítali práce židovského historika Josefa Flavia i židovského filosofa Filóna a dávali jim přednost před spisy apoštolů. Dobře vychované dvorní dámy otevřeně přiznávaly, že si zakladatele židovského zákona považují více, než křesťanského [tedy Mojžíše více než Krista!]. Šly dokonce tak daleko, že si od Židů vyprošovaly požehnání. Židé měli volný přístup ke dvoru i přímý styk s císařem a jeho důvěrníky. Císařovi příbuzní prokazovali židovským dámám svou přízeň a úctu cennými dary. … A protože se jim dostávalo takového vyznamenání v nejvyšších kruzích, bylo jen přirozené, že vládla zcela nebývalá tolerance vůči Židům ve francké říši, která zahrnovala i Německo a Itálii. Nenáviděné církevní zákony byly mlčky anulovány. Židům se dovolovalo stavět synagogy, mluvit před křesťany otevřeně o židovství a dokonce i tvrdit, že ‚jsou potomci patriarchů’, ‚národem Spravedlivého’ [tj. Krista] a ‚syny proroků’. – Bez obav mohli vyjadřovat své názory na křesťanství, zázraky světců, relikvie a kult svatých obrazů. Křesťané také navštěvovali synagogy a byli přitahováni způsobem, jakým Židé konají bohoslužbu, a raději naslouchali židovským kazatelům

[358] „Alod“, respektive „alodium“, byl podle historického práva plně svobodný, hlavně šlechtický statek; pozn. překl.
[359] Papež Štěpán III., cit. podle Josefa Kasteina, str. 252.
[360] Graetz, svazek III, kap. VI, str. 162.

[darshanim] než kázáním kléru, byť i pro darshanim bylo obtížné odhalit jim hlubší obsah židovství.[361]

Duchovní se nijak neostýchali přebírat od Židů jejich vývody a komentáře k Písmu. Fuldský opat Rhabanus Maurus přiznával, že se od Židů hodně naučil, což také použil ve svém komentáři Písma, věnovaném Ludvíkovi Němci, který se poté stal císařem. V důsledku protežování Židů dvorem se mnozí křesťané cítili být přitahováni k židovství a považovali je za pravé náboženství."

Citované líčení židovského historika Graetze nám názorně ukazuje, že dnešní argumenty typu, že Židé jsou nedotknutelní, protože jsou téže rasy jako Spravedlivý, tj. Kristus, že pocházejí od patriarchů a proroků apod., jimiž jsou křesťané podváděni ve snaze znemožnit jim bránit se proti satanskému imperialismu synagogy, jsou úplně stejné jako ty, jichž před jedenácti sty lety ke stejnému účelu užívali Židé, ničemně tenkrát bojující za zničení křesťanství a podrobení svaté říše římské židovské nadvládě. Úskoky, zchytralosti resp. židovské báchorky – jak by řekl svatý Pavel – jsou tedy i po jedenácti stoletích stále stejné.

Avšak náš Pán Ježíš znovu zachránil Církev svatou před židovskou falší a hroznou spouští. Hrdiny byli tentokrát lyonský arcibiskup Agobard a později jeho žák a nástupce na biskupském stolci Amolon, kteří velmi statečně bojovali za záchranu Církve před Židovstvem.

V nedávno vydaném oficiálním spisu Židovsko-argentinské společnosti jsou oba arcibiskupové z Lyonu Agobard a Amolon označeni za otce středověkého antisemitismu.[362] Takové obvinění zní hrozně, protože Židé středověkému antisemitismu přičítají ty největší újmy Židovstvu, jaké si křesťanská mysl vůbec dokáže představit.

Vítanou reakci komentuje klasický židovský historik Graetz následujícími slovy:

„Ti, kdož přísně lpějí na církevní disciplíně, spatřují v porušování církevních zákonů k prospěchu Židů a v poskytnutí jim svobody hotový zánik křesťanství. Za jejich pravověrností stály závist a nenávist. Ochránci Židů u dvora v čele s císařovnou byli církevní stranou nenáviděni. ... Prosebníkem za církevní pravověrnost a apoštolem nenávisti vůči Židům byl tehdy neúnavný a zanícený lyonský arcibiskup Agobard, kterého církev svatořečila.[363] – Pomlouval císařovnu Juditu, postavil se proti císaři, a popouzel knížata ke vzpouře. ... Biskup chtěl omezit svobodu Židů a vrátit je do nízkých postavení, která jim byla vykázána za Merovejců."[364]

Graetz dále píše, že boj arcibiskupa Agobarda se Židy trval mnoho roků, a že za vůdčí myšlenku měl

[361] Hlubší obsah židovství, jeho učení i tajná politika nikdy nebyly nově obráceným, tedy tzv. proselytům před branou odhalovány, nýbrž zůstávaly dědictvím pokrevních potomků Abrahámových, tj. vyvoleného národa.

[362] *Die Juden. Ihre Geschichte. Ihr Beitrag zur Kultur* (orig. název není uveden), publikace Židovské společnosti Argentiny, Buenos Aires 1956, str. 186.

[363] Po dlouhý čas byl v Lyonu skutečně uctíván a znám jako svatý Aguebald. V lyonském breviáři měl svou vlastní bohoslužbu. – To také vysvětluje, proč jej i opatrný Graetz měl za skutečně svatého. Nemáme však žádné důkazy, že by Církev toto svatořečení schválila.

[364] Graetz, svazek III, kap. VI, str. 164.

„zachování a obranu církevních zákonů proti Židům, a svou pozornost zaměřoval na představitele církevní strany u dvora, o nichž věděl, že byli nepřátelé císařovny a jejích židovských favoritů. Naléhal na ně působit na císařovnu v tom smyslu, aby omezila svobodu Židů. Podle všeho něco podobného navrhovali i samotnému císaři. Současně však přátelé Židů u dvora hledali prostředky a cesty, jimiž by plány kléru zmařili.“

Žid Graetz pak pokračuje:

„Agobard kázal v antisemitském duchu a vyzýval své farníky, aby přerušili jakékoli styky se Židy, neobchodovali s nimi a nevstupovali do jejich služeb. Mocní ochránci u dvora však naštěstí Židy aktivně podporovali a odsoudili záměry fanatického duchovního k nezdaru. Jakmile se o jeho činnosti dozvěděli, vyžádali si od císaře ochranné listy (indiculi) a s jeho pečetí je zaslali Židům v Lyonu. Byl rovněž poslán list arcibiskupovi, v němž se pod hrozbou těžkých trestů vyzývá k zastavení antisemitských kázání. Roku 828 byl guvernérovi lyonského kraje zaslán další list, v němž se mu nařizuje poskytovat Židům všemožnou podporu. – Agobard na list nedbal a opovržlivě dodal, že císařův výnos je nepochybně zfalšovaný.“

Důstojný arcibiskup Agobard dál neúnavně bojoval. Zaslal listy všem obyvatelům biskupství a vyzýval je k aktivní účasti na boji proti Židům. Napomáhal povstání proti císaři a Juditě, a s podporou Ludvíkových synů z prvního manželství rozhořčeně bojoval za záchranu říše a křesťanství před hrozícím úpadkem.

Oficiální židovský historik Graetz komentuje Agobardův postoj takto:

„Přestože hluboká nenávist Agobarda vůči Židům pramenila především z jeho vlastních pocitů, nelze popřít, že jednal zcela v souladu s církevním učením. Jednoduše se odvolával na apoštolské výroky a církevní zákony. Na jeho straně stály také nedotknutelné dekrety koncilů. Agobard byl ve své temné nenávisti přísně pravověrný, zatímco císař Ludvík se ve své tolerantnosti klonil ke kacířství; Agobard se však neodvažoval vyslovit to veřejně, a raději naznačoval, jak je mu zatěžko věřit, že by císař zradil Církev ve prospěch Židů. Jeho obžaloby našly odezvu v srdcích církevních knížat.“[365]

Graetzův komentář k staletému pravému učení Církve o Židech nemůže být přiměřenější a realističtější, třebaže židovský historik psal tyto řádky v devatenáctém století, kdy „Satanova synagoga“ ještě nebyla tak jako dnes schopna zmíněné učení zcela zfalšovat. Nicméně však jasně vidíme, že Graetz problém v zásadě pochopil. Jak jsme si již řekli, byl jedním z nejvýznamnějších mužů Židovstva své doby a jeho historická díla – zvláště zde citovaná – měla *nesmírný vliv na židovské organizace a jejich vůdce*.

Kromě toho bylo všeobecně zřejmé, že církevní zákony a protižidovská usnesení ekumenických i provinciálních koncilů byly hlavní překážkou pro zrádce v samotné Církvi, kteří podporovali její úhlavní nepřátele, tj. Židy. Kdo by se o něco takového pokoušel, musel počítat se sesazením, s exkomunikací a ostatními tresty, stanovenými v církevních zákonech. **Proto hlavní starostí nových zrádců bylo odstranění této obtížné překážky.**

[365] Graetz, svazek III, kap. VI, str. 167.

Jak ovšem jedním rázem zneplatnit a zrušit tisíc let staré církevní zákonodárství, papežské buly a učení církevních Otců? Jak je odstranit, aby tím skrytí židovští duchovní mohli zcela volně a bez obav z exkomunikování sloužit svým židovským pánům v kléru a dokonce se snažit zfalšovat učení Církve ohledně Židů a napomoci tak k její definitivní porážce a k vítězství jejího staletého nepřítele? V průběhu staletí se Židé se svou „pátou kolonou“ znovu a znovu snažili odstranit protižidovské zákony a způsobit, aby pod ně nespadaly papežské buly a protižidovské teze církevních Otců. Podle daných možností k tomu volili nejrůznější cesty. Počátkem tohoto století[366] využili chvályhodného požadavku svatého papeže Pia X. na shrnutí nejdůležitějších ustanovení církevního práva do kodexu, protože v bouřlivé době I. světové války let 1914-1918 byla veškerá pozornost upřena na apokalyptický boj, a tak se jim podařilo dosáhnout, že z církevního kodexu byly pečlivě vyloučeny právě ty obsáhlé sbírky zákonů, jež představovaly nejúčinnější obranu Církve svaté proti skryté židovské infiltraci a její bořitelské činnosti v lůně organizace. Je jistě příznačné, že se tak stalo několik málo let poté, co židovský historik Graetz jako orákulum tehdejších židovských vůdců psal výše citované řádky. Z toho je zřejmé, že církevní zákonodárství bylo hlavní překážkou snah dostat katolicismus i svatou říši římskou pod židovské panství. Na druhé straně bylo v novém kodexu církevního práva vysvětleno, že staré církevní zákonodárství není v podstatě měněno, avšak v praxi byly velmi pečlivě vypouštěny právě ty protižidovské a protikacířské zákony, které představovaly nejspolehlivější obranu Církve proti staletému nepříteli. Takové rozlišení a úzkostlivě přesné vypouštění musela vzít na sebe velice zainteresovaná osoba, stojící bezpochyby ve službách organizace, která měla nesmírný užitek z opravdové čistky v protižidovských a protikacířských zákonech, jež si Církev během staletých zkušeností vytvořila na svou obranu. Je všeobecně známo, že papež Pius X. sám kodex nevypracoval, nýbrž to přenechal výborům pod předsednictvím kardinála Gasparriho, které se opravdu svědomitě pustily do podezřelé čistky. Byť i poté protižidovské církevní zákony svatých koncilů zůstaly, protože staré synodní zákonodárství bylo výroky kodexu stále platné, přesto vypuštění církevních zákonů s jejich těžkými tresty a sesazováním provinilých duchovních i církevních hodnostářů umožňovalo, že již za pontifikátu Pia X. byla zakládána filosemitská sdružení duchovních i laiků, jejichž **kacířské teze byly předehrou pro nástup dnešních kněží a církevních prelátů ve službách „Satanovy synagogy“**.

Dalším prostředkem, kterého Židovstvo se svou „pátou kolonou“ v průběhu století ustavičně používalo k odstranění resp. anulování papežských bul a protižidovských tezí církevních Otců, bylo organizování kacířských hnutí, která učení Církve svaté neuznávala a tvrdila, že Písmo svaté je jediným zdrojem Zjevení. Jak ještě dále uvidíme, taková Židy vedená a šířená kacířská učení začala v 11. století a vždy byla ortodoxií potírána, až konečně v 16. století Židovstvo dovedlo k úspěchu tezi, která odstranila církevní tradici coby učení a zdroj Zjevení, a jako takové uznávala pouze bibli. Židům, kteří taková hnutí většinou podněcovali a ovlivňovali, záleželo ve skutečnosti na odstranění církevních zákonů ekumenických koncilů, papežských bul a učení církevních Otců, kteří jednomyslně odsuzovali Židovstvo a jeho pomahače. Dobře věděli, že jakmile bude tento obranný val odstraněn, mohou již v kléru zcela beztrestně páchat svou

[366] Zde 20. století; pozn. překl.

zrádnou a rozkladnou činnost. Zatím pořád jsou ještě na základě církevní tradice, kterou se za každou cenu snaží odstranit jako zdroj božího Zjevení, vystaveni nebezpečí odhalení a potrestání. Jak tedy můžeme vidět, má devět století trvající boj duchovenstva ve službách Židovstva velice hluboké kořeny a vytkl si za cíl beztrestné podvracení Církve a podporování Židovstva s jeho revolučními hnutími, **aniž by bylo třeba obávat se odsouzení církevními zákony, papežskými bulami a učením církevních Otců**. Své tažení proti církevní tradici samozřejmě zastírají úlisnými, zdánlivě pravověrnými argumenty. Mimo jiné říkají, že prý se Církev musí přizpůsobit nové době a bojovat o křesťanskou jednotu. To poslední je jistě pravda, s níž jsme plně srozuměni… **Nemůžeme však připustit, aby se pod touto zástěrkou likvidovala obrana Církve, která ji po staletí chránila před lstivostí svých rozbíječských a ničemných nepřátel.**

XXI. KAPITOLA

∗ Koncil v Meaux potírá veřejné i skryté Židy ∗

Vzhledem ke smrtelnému nebezpečí, hrozícímu Církvi i nové západořímské říši, se r. 829 shromáždili biskupové v Lyonu, kde se podle židovského historika Graetze zabývali

> „pokořením Židů a ohrožením jejich pokojné existence. [Biskupové] rovněž diskutovali o tom, jak nejlépe ovlivnit císaře, aby se rozhodl. Na shromáždění bylo usneseno napsat císaři list s upozorněním, jak bezbožné a nebezpečné je zvýhodňování Židů, i s výčtem jednotlivých privilegií, která jim musí být odňata. Dodnes zachovaný dopis je podepsán třemi biskupy a nese v záhlaví tato slova: ‚O pověrách Židů.' – Agobard napsal úvodní slovo, v němž vyložil svůj postoj k Židům. Poté si stěžuje nejen na Židy, nýbrž klade odpovědnost za zlořády i jejich přátelům. Židé, říká Agobard, nabyli na smělosti díky podpoře nejmocnějších, kteří věřili, že Židé přece jen nejsou tak špatní a císař by si jich tak nevážil."

Graetz pak dále píše:

> „Z hlediska víry a církevních zákonů je argument Agobarda i ostatních biskupů nevyvratitelný, a císař Ludvík Pobožný by na základě takové logiky musel Židy naprosto vyhladit. Naštěstí se to císaři nezamlouvalo, snad také proto, že znal Agobardův charakter nebo možná kvůli tomu, že se mu žalobný list vůbec nedostal do ruky. Agobardovy obavy, že dopis bude zadržen Židy u dvora, byly jistě plně oprávněné."[367]

Je tedy docela dobře možné, že zcizení dopisu Židy bylo v tomto boji rozhodujícím tahem. Židé jako obvykle zamezili tomu, aby obžaloby proti nim pronikly k nejvyšším náboženským nebo civilním instancím. Jestliže nějaký duchovní zrazuje Církev a napomáhá zednářskému nebo komunistickému vítězství, nebo některý vladař zrazuje

[367] Graetz, svazek III, kap. VI, str. 167-168.

svou zemi, je vhodné obžaloby proti nim doručit příslušným místům současně několika různými samostatnými cestami, čímž se podstatně snižuje riziko jejich zadržení.

Jednou z nejdůležitějších věcí v procesu judaizace svaté říše římské bylo obrácení na židovství jednoho křesťanského filosemitského biskupa, který se u dvora těšil nejvyšší důvěře císaře a byl jeho hlavním rádcem. O zmíněném prelátovi píše Žid Graetz následovně:

> „Císař jej všemožně podporoval, a aby jej měl stále při sobě, udělal jej svým zpovědníkem."[368]

Boj byl stále zuřivější, protože mezi důvěrnými rádci císaře, kteří podporovali jeho absurdní filosemitskou politiku, byli i biskupové Církve svaté. Rovněž v našich dnech jsou tací, kdož podporují zájmy židovských nepřátel křesťanství.

Nejzávažnějším ze všech byl však Bodův případ. Přestože zdánlivě zůstávali pravověrní, sloužili mnozí duchovní zájmům „Satanovy synagogy", čímž nepochybně působili Církvi nejtěžší újmu. Museli se již považovat za velice mocné, aby si mohli dovolit luxus prosadit za císařova zpovědníka jednoho ze svých nejvlivnějších mužů, jenž se veřejně chlubil popíráním křesťanství a velebením židovství, které je pravým náboženstvím.

O dopadu tohoto zhoubného úderu na křesťanský národ píše Graetz takto:

> „Obrácení [na židovství] biskupa Boda, který zastával tak vysoké postavení, vzbudilo tehdy velký rozruch. V kronikách se o této události píše, že to byl neobvyklý jev. Příhoda měla nepochybně zvláštní průvodní okolnosti, a pro zbožné křesťany byla těžkou ranou."[369]

Nemáme k dispozici dostatečný materiál k zjištění, zda šlo o kryptožidovského biskupa, který se obrátil z propagačních důvodů a zasadil tím úder, jenž měl urychlit mravní úpadek a judaizaci říše, nebo zda byl skutečný biskup, jenž se dostal na šikmou plochu, odpadl v důsledku nebezpečného filosemitismu a přihlásil se k židovství. Ať už tomu nakonec bylo jakkoli, jisté je tolik, že při obtížné situaci Církve ve svaté říši římské taková událost byla a musela být pro křesťanství mimořádně škodlivá. Kdyby Karel Veliký mohl vstát z hrobu a vidět osvobození židovské šelmy z řetězů, které jí nasadily církevní zákony, jichž ji však on sám zbavil z falešného soucitu a z přesvědčení, že prokáže cenné služby říši, jistě by poznal, že padl za oběť obratnému podvodu těch, kteří se prokázali jako nejprohnanější darebáci celého světa. Všichni náboženští i političtí vůdci by se z této bolestné tragédie měli poučit, protože když se Židům pomocí obratné diplomacie podařilo oklamat jednoho z největších politických géniů, není jistě nic divného, že se jim v průběhu staletí jejich tradiční taktikou vzbudit soucit a pocit nutnosti chránit utlačované dařilo oklamat a zaskočit důvěřivost mnoha papežů, králů či politických i náboženských vůdců lidstva, a že to dělají dodnes. **Pouze absolutní znalost židovské špatnosti a jejich tradiční klamné taktiky může zajistit bdělost a nedůvěřivost k židovským báchorkám, před nimiž nás ve své moudrosti varoval svatý Pavel. Jen tak lze zabránit, aby dobří nesedli na lep mistrům lži a přetvářky.**

---

[368] Graetz, svazek III, kap. VI.
[369] Graetz, svazek III, kap. VI, str. 168.

Vzhledem ke katastrofální situaci se neúnavný a statečný biskup Agobard zúčastnil spiknutí proti císařovně Juditě a podporoval Ludvíkovy syny z prvního manželství v jejich boji o sesazení neblahého císaře z trůnu. Agobard byl zbaven arcibiskupského úřadu a říší zmítala řada občanských válek, v nichž měla navrch brzy jedna, brzy druhá strana. Ludvíkova smrt zasadila Židovstvu rozhodující úder, zemřel však také hrdinný arcibiskup, aniž by se dočkal vítězství a výsledku svého dlouhého boje.

Výše popsaná nová politika císaře Ludvíka, který byl nesprávně nazýván Pobožný a bral pod ochranu koruny Židy, měla katastrofální následky pro lidstvo, protože v následujících stoletích byla mnoha křesťanskými králi napodobována. Vycházeli z toho, že Židé jsou jako nájemci daní koruně velice užiteční a v těžkých dobách pomáhají půjčkami vyrovnávat rozpočet, takže jsou rozhodujícím faktorem pro rozvoj obchodu, a přesným odváděním daní přispívají k udržení státního majetku. Podněcují sice spiknutí, šíří kacířství a vzpoury, avšak středověké monarchie se považovaly za dost silné, aby takovému nebezpečí uměly čelit. Monarchie a šlechta byly skutečně tak silné, že to po dlouhý čas dokázaly. **Nicméně musela přijít a přišla chvíle, kdy potomci optimistických monarchů a aristokratů trpce želeli chyby svých předků, jíž celé lidstvo strádá dodnes.**

Po Ludvíkově smrti se říše rozpadla, a byla rozdělena mezi jeho čtyři syny. Jak se dalo čekat, židovská převaha přetrvávala pouze na území Juditina syna Karla Lysého, který po ní zdědil sympatie k Židům, byť i v nich nezacházel tak daleko. Přesto však měli různí Židé i nadále vliv u dvora, mezi jinými králův lékař Zede Kiah[370] a zvláště pak jeden oblíbenec, kterého císař pro jeho věrné politické služby nazýval „můj věrný Jidáš". Žid Graetz přináší velice pozoruhodnou výpověď o jižní Evropě té doby:

> „Jižní Evropa, znepokojovaná anarchií a ovládaná fanatickým klérem, nebyla vhodnou půdou pro rozvoj Židovstva."[371]

Převaha Židovstva ve Francii byla nadále v každém ohledu tak vážným nebezpečím pro křesťanství, že se nový lyonský arcibiskup Amolon sám chopil obrany Církve i národa, a pokračoval v boji svého učitele a předchůdce Agobarda. Amolon mohl počítat s podporou většiny biskupství včetně odbojného remešského biskupa Hinkmara, který si uměl získat důvěru krále Karla, a tím alespoň zčásti kompenzoval špatný vliv židovských oblíbenců.

Důstojný arcibiskup Amolon byl nepochybně nástrojem Boží prozřetelnosti k obraně Církve a Francie před zhoubnou činností Židů. Nejenže proti ní rázně postupoval, ale bojoval i perem a napsal svůj proslulý traktát proti Židům, v němž je pranýřuje za jejich hanebné činy proti křesťanství a vyzývá duchovní i laiky k boji s úhlavním nepřítelem.[372]

Pod Amolonovým vedením zahájili francouzští biskupové významný boj proti Židům na koncilu, který se sešel roku 845 v Meaux poblíž Paříže. Synoda schválila řadu protižidovských opatření, která byla králi doporučena ke schválení. Spadaly pod ně církevní zákony, platné již od časů Konstantina, zákony Theodosia II., zakazující Ži-

---

[370] V příslušné literatuře je obvykle psán jako Sedechia; pozn. překl.
[371] Graetz, svazek III, kap. VI, str. 170.
[372] Arcibiskup Amolon, *Traktát proti Židům* (origin. název není uveden), vyd. Bibliothek Patrum Maxima, svazek XII a XIV.

dům zastávat veřejné a čestné úřady, výnos merovejského krále Childeberta, který Židy vylučoval z postavení soudců a nájemců daní a nařizoval jim respektovat klérus.

Problém skrytých, falešných křesťanů, rekrutujících se z neupřímně obrácených, jenž byl ve Francii vždy závažný, přitahoval samozřejmě zvláštní pozornost svaté synody, která vzala v potaz i církevní zákony synod jiných zemí, protižidovské zákony toledských koncilů proti pokřtěným, jež potají zůstávali Židy, i církevní zákony, nařizující jim odebírat děti a vychovávat je křesťansky.[373]

Jak vidno, chtěl tento svatý koncil osvobodit Francii od Židů; užíval tedy na velké zlo silné léky a bojoval jak se skrytým, tak s otevřeným židovstvím na život a na smrt. Karel Lysý si bohužel – nepochybně ještě pod vlivem mateřské výchovy – nejenže příliš necenil koncilních ustanovení, nýbrž nechal koncil násilně rozpustit, přestože se jej účastnil jeho rádce a přítel Hinkmar. Tím je prokázáno, že Židé tehdy ještě stále měli u francouzského dvora rozhodující vliv.

Arcibiskup Amolon se však císařovým zákrokem nenechal zastrašit a začal zase nanovo. Rozeslal kléru pastýřský list, který byl podle Graetze „jedovatý a pomlouval židovskou rasu". Židovský historik dále říká, že „Amolonův nenávistný list byl stejně bezvýsledný jako Agobardův i jako výnosy koncilu v Meaux. Postupně se však jed začal šířit z kléru na lid i na knížata".[374]

Židovský historik Josef Kastein píše rovněž o této záležitosti a tvrdí, že Církev

> „s bojovým heslem o ohrožení křesťanského náboženství vytáhla svou nejtěžší zbraň, tedy nevzdělané lidové masy. Mysle prostých lidí jsou snadno ovlivnitelné věcí, prezentovanou stále stejnými argumenty, a musejí ji dříve či později přijmout. Důsledkem toho bylo, že masy, žijící společně se Židy, se staly jejich nepřítelem… Tím si Církev zajistila velkou výhodu změny postoje lůzy žádoucím způsobem. Stalo se tak nezávisle na politických podmínkách v jediném daném okamžiku."[375]

Kastein, stejně jako Graetz i další významní židovští historici, pokládá Církev za pravou matku středověkého antisemitismu, v čemž má ze svého hlediska bezesporu pravdu, neboť považuje za antisemitské každé hnutí, které hájí křesťanství proti židovskému imperialismu a jeho revolučním podnikům. Na druhé straně je pochopitelné, že při více či méně filosemitské vládě a s tak vlivným Židovstvem jako ve Francii tehdejší doby, spočívala nejúčinnější forma obrany křesťanstva před ovládnutím Židy v přesvědčování lidu poukazem na židovské ohrožení a jeho nebezpečnost pro náboženství i lid samotný… Takové přesvědčování mělo tehdy úspěch, jak nám potvrzují samotní židovští historici, když si stýskají, že se Církvi podařilo změnit původně filosemitský postoj lidu za Ludvíka Pobožného a Karla Lysého v protižidovský. Vidíme tedy, že i tato bitva, ve které Židovstvo již téměř zvítězilo, skončila triumfem Církve svaté a porážkou „Satanovy synagogy".

Jestliže židovští historici tvrdí, že Církev sáhla po nejúčinnější zbrani, tedy po nevzdělané lůze, pak **jde o neuvěřitelný cynismus, protože právě to byla zbraň, jíž Židovstvo vždy používalo a dělá tak dodnes**. Osobní vysvětlování, jímž tehdy Církev

---

[373] Koncil v Meaux. Cit. podle Graetze, svazek III, kap. VI, str. 173.
[374] Graetz, svazek III, kap. VI, str. 172-173.
[375] Josef Kastein, str. 252-253.

otevřela lidu oči a ukázala na nebezpečí, může dnes jako jediné zachránit svět. Je tedy naléhavě zapotřebí napodobit to, co Církev dělala v oněch těžkých dobách, a šířit jasné a přehledné brožury pro masy dělníků i knihy pro vzdělanější vrstvy, které by se bezplatně rozdávaly po domácnostech, aby tím bylo objasněno nebezpečí židovského imperialismu a jeho revoluční činnosti. Taková osvěta musí být zaměřena na armádní důstojníky, vojáky, učitele, politické vůdce, finančníky, novináře, akademiky, na zaměstnance masmédií, na dělníky i na mládež všech společenských vrstev, a především na klérus katolické Církve i všech ostatních křesťanských církví, který dnes na rozdíl od tehdejšího kléru nerozpoznává nebezpečí vzhledem k celé řadě okolností, o nichž si později ještě povíme. Přesvědčování a obeznamování se židovským nebezpečím musí jít ruku v ruce s politickou činností mezi členy všech politických stran a všech náboženských konfesí, aby tak z nich vyšlo spontánní obranné hnutí, které musí být skrytě koordinováno.

Bude-li mít většina národa v rukou propagandistický materiál, otevřené oči, a rozpozná nebezpečí hrozícího zotročení i nesmírnou zrůdnost židovského imperialismu a jeho temné záměry, připraví se tím cesta k osvobození daného národa i celého světa.

Nepostačuje psaní knih a jejich distribuce v několika málo knihkupectvích, o nichž se obvykle dozví jen nepatrný počet lidí, protože volání na poplach se musí dostat do všech příbytků a ke všem lidem. Zmíněné brožury a knihy by se měly rozdávat dům od domu a měly by jít z ruky do ruky, pokud možno mezi přáteli a dobrými známými.

Kněží a hlavně bohatší lidé by se měli oprostit od hříšné lakoty a finančně napomáhat osvětové činnosti, protože pokud nepomohou, čeká je podle doktríny Marxe, Engelse a Lenina poprava nebo koncentrační tábor, neboť po vítězství socialistické diktatury komunismu je předpovězeno zničení kléru i buržoazie.

XXII. KAPITOLA

* Židovský teror v Kastilii 14. století *

Po židovské zradě, která vedla k zhroucení křesťanské západogótské říše a jejímu dobytí muslimy, začala tzv. rekonkvista. Byla vedena křesťany, kteří pod vládou západního Góta Pelaye zmohutněli na severu poloostrova. Zmíněný osvobozovací boj se táhl po staletí a samozřejmě začal krvavými odvetnými opatřeními proti Židům, jimž byla právem dávána vina za zhroucení křesťanského státu a následné masové vraždění křesťanů.

Protižidovské smýšlení se udrželo po několik století. Později Židé dokázali díky jim tak vlastní vychytralosti a obratnosti využít každé příležitosti, a rozptýlit proti nim vznášené výtky mj. i tím, že zvláště křesťanským králům poloostrova prokazovali cenné služby, až nakonec ze Španělska udělali útočiště pro izraelity, kteří tam prchali z celé Evropy. Zpočátku byli perzekvováni křesťanskými monarchy a později svatou papežskou inkvizicí, která bouřlivě reagovala vždy, když se „Satanova synagoga“ snažila dobýt křesťanské státy a rozvracet křesťanskou společnost.

Kromě toho se Židé počátkem 10. století dopustili zrady na svých bývalých spojencích muslimech, začali pracovat na rozkladu islámské společnosti a snažili se jí ovlád-

nout prostřednictvím tajných organizací i nejrůznějších bludů. Nejdůležitější z těchto organizací byla zločinná sekta vrahů, nepochybně předchůdce moderního zednářstva, jejíž tajná moc se rozprostírala ve všech islámských územích a dokonce i v křesťanské Evropě, až byla v zásadě rozbita mongolskou invazí. V každém případě stála muslimská říše ve 12. století před nebezpečným úpadkem, který lze částečně připsat mnohostranné podvratné činnosti Židů. Dynastie Almohaden, která v severní Africe a v islámském Španělsku nastoupila po Almoravidech, chtěla islám uchránit před katastrofou, a začala bojovat s Židovstvem na život a na smrt. To mělo jako obvykle za následek tisíce předstíraně obrácených na islám a útěk mnoha Židů do křesťanského Španělska.

Monarchové Iberského poloostrova, plně zaměstnaní vyháněním Saracénů ze svých území, zapomněli na dřívější zradu Židů a při rekonkvistě jich využívali jako obstaravatelů půjček, nájemců daní a dokonce i jako zvědů. Nyní se tedy úlohy vyměnily. Židé v islámském Španělsku představovali „pátou kolonu" ve prospěch Španělska křesťanského a zrazovali tak své dřívější spojence. Znovu se opakovala stará dějinná událost: židovské obyvatelstvo muslimské monarchie se stalo nebezpečnou „pátou kolonou" ve službách jejího vnějšího nepřítele, v našem případě tedy křesťanského království Iberie (Španělska), které vzhledem k platným službám jmenovalo Židy do významných postavení a dokonce i jako ministry a kancléře královské pokladny, čímž porušovalo závazná a stále platná ustanovení církevních koncilů, vylučujících Židy z vládních a veřejných úřadů.

Židé se zase jednou vrátili k tradiční taktice získávat si své nepřátele přechodně dobrým chováním a poskytováním cenných služeb, aby tím dosáhli významných úřadů, jež by jim později umožnily dobývat státy, které jim poskytly své pohostinství a ochranu.

Nevynechali tudíž žádnou příležitost k získání moci nad křesťanskými státy, které se již pro ně stávaly druhou Palestinou, do níž ochotně a ve velkém množství proudili. Židé přicházeli do Kastilie v době, kdy právě dosáhla vrcholu své moci. Tehdy byl králem Petr Ukrutný a Židé se v průběhu několika let zmocnili jeho vlády. Způsob, jakým si toto křesťanské království přechodně podmanili, je pro naše zkoumání tématu mimořádně zajímavý.

Petr Kastilský, řečený Ukrutný, nastoupil na trůn roku 1350 jako patnáctiletý mladík a záhy podlehl vlivu židovského předáka Samuela Ha-Levi Abulafii, který podněcoval jeho náruživosti a nezřízeně mu lichotil. Tím se mu podařilo vyřadit ze hry králova poručníka Juana Alfonse de Alburquerqa i dobrý vliv královny matky. Ha-Levi se zpočátku stal královským pokladníkem a později i faktickým prvním ministrem království.[376] – Tím si zajistil takovou politickou moc, jakou před ním neměl v křesťanském království žádný jiný Žid. V následující době zesílil vliv židovského rádce na krále do té míry, že mnohými začal být považován za nebezpečný.

---

[376] Gutierre Diez de Gámez, *Kronika Pedra Niña, hraběte z Buelny* (orig. název není uveden). Kronika byla sepsána roku 1445. Citované údaje jsou převzaty z madridského vydání 1782; *Kronika krále Pedra* (orig. název není uveden) od Pero Lópeze de Ayaly, roč. I-IV ad. Kroniku autor napsal v druhé polovině 14. století; José Amador de los Ríos, *Dějiny Židů ve Španělsku a Portugalsku*, Madrid 1876, svazek II, str. 220 ad.

Opovážlivosti a rouhačství, jichž se mladý král z popudu svého špatného rádce dopouštěl, vyvolaly již v prvních letech všeobecné povstání. Královna matka, monarchova nevlastní sestra, aragonská královna teta Leonora i mnozí významní šlechtici vytvořili ligu, která si dala za úkol vymanit krále z vlivu židovského rádce i obklopující jej zlovolné sebranky. K ní patřili také příbuzní jeho milenky Marie de Padille, kvůli níž opustil svou manželku, mladou sestru francouzského krále, Blanku Bourbonskou.

Když se Petr viděl opuštěn většinou šlechticů království, souhlasil s přijetím poručnictví své matky. Odjel proto do Tora v doprovodu mj. Samuela Ha-Leviho, o němž kronikář té doby Pero López de Ayala říká, že byl „jeho velký oblíbenec a rádce".[377]

V Toro mu matka s tetou uchystaly srdečné přivítání, po němž ovšem následovalo zatčení jeho doprovodu včetně vlivného židovského ministra Ha-Leviho.

Smrt Juana Alfonse de Alburquerqa, kterého údajně otrávili,[378] byla pro ligu těžkou ztrátou, protože tento velmož představoval spojovací článek mezi velice nerovnými lidmi a zájmy. Dále si stručně shrneme údaje zprávy proslulého francouzského historika a spisovatele 19. století, Prospera Merimée. Ukazuje nám v ní, jak Samuel Ha-Levi uměl využít nové situace a jak spřádal pletichy k rozbití ligy. Za tím účelem nabídl aragonskému infantovi jménem krále zámky a bohatá území, aby jej za to nechal uprchnout z internace. Lstivý židovský poradce dokonce nabízel mnoha velmožům zemské i rytířské statky tak dlouho, až se mu nakonec podařilo ligu rozložit a jednoho dne při lovu i s mladým monarchou uprchli.

J. Amador de los Ríos, další z historiků 19. století, o tomto lstivém podniku píše následovně:

> „Díky Samuelovu obratnému jednání se synovi Alfonse XI. podařilo znovu nabýt svobody, které ho zbavila jeho matka a sourozenci. Pomocí zlata, jež uměl na správném místě použít, i slibů královým jménem se mu podařilo vnést mezi ligisty nedůvěru a nejednotnost a tím překazit plány levobočků. Král byl brzy obklopen početnými služebníky, kteří mu slíbili věčnou věrnost, a Samuel si získal absolutní důvěru krále."[379]

Skrze vážnost a autoritu židovského ministra získávali Židé postupně v království stále větší vliv. Podrobně nás o tom zpravuje židovský historik Bedarride a tvrdí, že za vlády Petra Ukrutného Židé v Kastilii „dosáhli vrcholu své moci".[380]

Historie bohužel jasně dokazuje, že kdykoli Židé v nějakém křesťanském či pohanském státě „dosáhli vrcholu své moci", vždy to vyvolalo hrůznou vlnu vraždění a teroru, kdy křesťanská i pohanská krev tekla proudem.

Totéž se stalo i za Petra v okamžiku, kdy Židé získali rozhodující vliv na výchovu a na vládu. Inteligentní mladík na trůně, který se později prokázal jako velice prozíravý a energický, by možná mohl být jedním z nejvýznamnějších monarchů křesťanstva, kdyby nebyl už v mládí zkažen špatným příkladem a ještě špatnějším radami svého židovského oblíbence a rádce. Lid mu dával vinu za vlnu zločinů a násilností, které se rozpoutaly během jeho krvavé vlády. Židům se dařilo zajistit si autoritu i rozkvět synagogy, zatímco Církev upadala a klérus i křesťané byli hanebně pronásledováni.

---

[377] Pedro López de Ayala, roč. V, kap. XXXIV a XXXV.

[378] Někteří historici považují tuto verzi za nepravdivou.

[379] Amador de los Ríos, svazek II, kap. IV, str. 223-224.

[380] Bedarride, *Les Juifs en France, en Italie et en Espagne*, Michel Levy-Frères Editeurs, Paříž 1861.

O rozhodujícím vlivu Židů na mladého krále i o jejich neblahé roli v ukrutnostech během jeho bouřlivého panování nás informují také proslulí soudobí i pozdější kronikáři. Francouzský vrstevník Cuvelier tvrdí, že králův nevlastní bratr Jindřich

> „byl španělskou šlechtou vyzýván a žádán, aby králi znovu vysvětlil, že činí špatně, když si nechává radit od Židů a odhání křesťany. ... Když Jindřich přišel do královského paláce svého bratra, ten měl právě poradu s několika Židy. Jednání nebyl přítomen žádný křesťan. ... Jindřich Petra snažně prosil, aby nenaslouchal radám Židů.“

Kromě toho se kronikář zmiňuje o Židovi jménem Jakob, který se porady účastnil a viditelně byl Petrovi velice blízký.[381] Další známý kronikář Paul Hay de Chartelet k této epizodě ohledně výše zmíněného královského rádce dodává, že Jindřich z Trastamary nedokázal potlačit hněv, „když viděl Žida jménem Jakob“, který se těšil naprosté Petrově důvěře a byl považován za pravého původce jeho hrůzného konání.[382]

O strašlivých zločinech v době vlády Petra Ukrutného vypovídají „Prima Vita Urbani V.“ italského kronikáře Mattea Villaniho i mohamedánský kronikář a rovněž vrstevník Zeid Ibn Chaldún, který mj. ujišťuje, „že Petr křesťany hrůzně utiskoval a pro své tyranství byl tak silně nenáviděn, že proti němu lid povstal“. – V kronice z časů Petra Aragonského je otřesným způsobem vylíčeno zločinné jednání vlády a Francouz Jean Froissard ve své proslulé vzpomínkové kronice zmiňuje nejen hrůznosti a tyranství, které byly pro tuto vládu příznačné, nýbrž především zdůrazňuje nepřátelský postoj Petra Ukrutného k Církvi a papežství.[383]

V análech a kronikách, sepsaných koncem 15. století Nicolem Gillesem, je Petr Ukrutný nazýván „velkým tyranem“, „odpadlíkem od náboženství Ježíše Krista“ a jeho smutný konec vysvětluje jako zasloužený Boží trest.[384] Avšak Fernández Niño, věrný Petrův spolupracovník, který mu sloužil až do smrti, píše ve své proslulé zprávě, obsažené v kronice Pedra Niña, že si „monarcha vyvolil za důvěrníka Žida jménem Samuel Levi, který jej učil pohrdat velkými lidmi a příliš si jich nevážit..., oddělil se od ostatních, sáhl po meči a vyhubil mnoho lidí ve svém království. Proto byl také většinou svých poddaných nenáviděn“. – V téže kronice se mluví rovněž o zálibě mladého krále v astrologii.[385] Tato okolnost je velice významná, protože Petrovi astrologové byli Židé, kteří takto ovlivňovali jeho politické činy; zvláště se mezi nimi vyznamenal Abrahám-Abel Zarzar. Je to pochopitelné, protože před každým důležitým krokem byli astrologové dotazováni, zda lze počítat s úspěchem či nikoli. V této souvislosti je také zajímavé, že Petr v předvečer svého pádu zmíněnému Abrahámovi i ostatním astrologům vyčítal, že mu radili dobýt muslimské území až po Jeruzalém. Protože však okolnosti

---

[381] Cuvelier, *Histoire de Monseigneur Bertrand du Gueselin*, veršovaný rukopis. – Roku 1387 byl Estonteville pověřen jeho přepsáním do prózy. Španělský překlad pořídil Berenguer, Madrid 1882, str. 108-110.

[382] Paul Hay Seigneur de Chartelet, *Histoire de Monseigneur Bertrand du Gueselin*, Paříž 1666.

[383] *Prima Vita Urbani V.*, Editio Bosqueti. Col. cum vetustis Codicibus MSS, vydal Baluzius ve *Vitae Paparum Avenionensium*, Paříž 1963, svazek I, str. 374-376, 386; Dějiny od Mattea Villaniho, Florencie 1581, kniha I, kap. LXI, str. 30-31; Abou-Zeid-Abd-el-Rahman-Ibn-Chaldún, *Dějiny Berberů*, Alžír 1586, svazek IV, str. 379-380; Jean Froissard, *Histoire et Chronique Memorable*, Paříž 1574, svazek I, kap. CCXXX, str. 269 a kap. CCXLV, str. 311.

[384] Nicole Gilles, *Les Anales et Chroniques de France*, Paříž 1666, str. 93.

[385] Gutierre Diez de Gámez, *Kronika Pedra Niña, hraběte z Buelny*, str. 14-21.

stály spíše špatně než dobře, je jasné, že jej Židé klamali.[386] Je snadno pochopitelné, že když se muslimové zdatně bránili židovskému ohrožení a Židé již Kastilii ovládali, snažili se Petra Ukrutného popíchnout k dobytí severu Afriky až po Jeruzalém. … Tím znovu chtěli porazit své islámské nepřátele cizíma rukama a snad tak i uskutečnit svůj sen o osvobození Palestiny. Po Petrově pádu museli zatím od takového záměru ustoupit, ale **realizovali jej o řadu století později, kdy se jim podařilo ovládnout Anglii a přimět ji k osvobození části Palestiny od arabské vlády**. Když ještě byla astrologie v módě, dokázali Židé pomocí této pověry usměrňovat politiku mnohých panovníků.

Biskup a proslulý historik Rodrigo Sánchez, který zemřel r. 1471, přirovnává Petra Ukrutného k Herodovi,[387] a Paul Hay, druhý kronikář Bertranda du Gueselina, jej staví na roveň se Sardanapalem, Nerem a Domiciánem.[388] Francouzský historik P. Duchesne v souvislosti s Petrovým návratem do Kastilie, když jej britské vojsko posadilo znovu na trůn, říká následující:

> „Petr Ukrutný se vrátil do Kastilie jako krví potřísněný hltavý vlk mezi stádo ovcí. Šla z něj hrůza, před ním kráčela smrt, a za ním tekly potoky krve.“[389]

Jezuitský páter Juan de Mariana popisuje ve svých „Obecných dějinách Španělska“ vládu Petra Ukrutného těmito slovy:

> „Tak byly venkovské statky, pole i města, zámky, řeky i moře potřísněny nevinnou krví a všude bylo vidět známky bestiality a hrůznosti. Není třeba zvlášť ujišťovat, že zděšení obyvatel království bylo nesmírné. Všichni se obávali, aby je nepotkalo totéž, chvěli se o život a nikdo si jím nemohl být jist.“[390]

Je nepochybně pozoruhodné, že před třemi sty lety zapsaná zpráva s až zarážející přesností v podstatě líčí hrůznou situaci v Sovětském svazu po nástupu komunistické diktatury. Mimo to je zde ještě jedna důležitá shoda. V říši krále Petra Ukrutného tehdy podle proslulého židovského historika Bedarrida dosáhli Židé „vrcholu své moci“, a přesně totéž platí pro Sovětský svaz i ostatní socialistické země… Jde tedy o skutečně pozoruhodnou a smutnou shodu situací, které od sebe dělí šest století.

Jako v každém státě, v němž Židé dospějí k „vrcholu moci“, byla i v Kastilii za Petrovy vlády Církev svatá pronásledována, zatímco Židé zaujímali vysoká a vlivná postavení. Důsledkem toho pak byly energické protesty kastilského kléru, zachované nám v zajímavých dokumentech. Nachází se mezi nimi i spis, zhotovený již za monarchova života, a Petr je jím v kapitole córdobského církevního sboru označen za „kacířského tyrana“.[391]

Svatý stolec s tímto ochráncem Židů rázně skoncoval. Papež krále Petra exkomunikoval, a v církevní radě jej vyhlásil za nehodného kastilské koruny. Vyvázal rovněž

---

386 *Přehled králů Španělska*, kap. XC.

387 Fererr del Río, *Kritische geschichtliche Untersuchung der Regierung Peters von Kastilien* (origin. název není uveden), dílo bylo jednomyslně vyznamenáno Španělskou královskou akademií, Madrid 1851, str. 208-211.

388 Paul Hay Seigneur de Chartelet, *Histoire de Monseigneur Bertrand du Gueselin*, Kniha III, kap. VI, str. 93.

389 Duchesne, učitel španělských infantů, *Stručné dějiny Španělska* (orig. titul není uveden), španělský překlad P. José Francisco de la Isla, Madrid 1827.

390 Juan de Mariana S. J, *Všeobecné dějiny Španělska*, Madrid 1650, svazek XVII, kap. V, str. 59.

391 Akademie dějin, *Přednostní práva Církve*, G. 18.

Kastilce a ostatní poddané z přísahy věrnosti a Jindřicha z Trastamary jako prvního následníka trůnu obmyslel královskou hodností.[392] To usnadnilo vytvoření koalice království Francie, Aragonie a Navarry, která pak pod papežským patronátem podnikla jistý druh křížového tažení k osvobození kastilského království od útlaku.

Zatímco na jedné straně byli křesťanští duchovní i laici vražděni a všemožně trýzněni, dosáhli na druhé straně Židé v křesťanském Španělsku takové moci a úcty jako nikdy dříve. … Toledo se tehdy prakticky stalo hlavním městem mezinárodního Židovstva, jakým se v budoucnu měly postupně stát Konstantinopol, Amsterodam, Londýn a New York. Všemocný ministr Samuel Ha-Levi uspořádal v Toledu synodu neboli všeobecný hebrejský kongres, jehož se zúčastnili vyslanci židovských komunit i z těch nejvzdálenějších zemí, aby zde zdánlivě obdivovali novou synagogu, kterou král Petr nechal Samuelovi postavit bez ohledu na církevní předpisy.

O řečeném velkém shromáždění vypovídají dva epigrafy, skutečné historické monumenty v nové synagoze, která později přechodně sloužila jako kostel. Z textu nápisů vyplývá, že Samuel Ha-Levi byl zvoleným vůdcem, zřejmě jakýmsi Baruchem své doby, což ovšem nezabránilo tomu, že jej nejvlivnější okruh jeho židovských nepřátel obvinil ze zcizení královského pokladu, čímž jen urychlil jeho pád a smrt. Závistiví Židé na něj žalovali, že po dvacet let Petra podváděl, a dokonce krále přiměli dát jej na mučidla, aby vyznal, kde jsou tři zmizelé obrovské hromady zlata. Samuel však zemřel, aniž by své tajemství vydal, a kronikář pak pokračuje:

> „Když se král o tom dozvěděl, velice jej to zabolelo, a na radu [zmíněných] Židů nařídil zabavení jeho veškerého majetku. Samuelovy domy v Toledu byly prohledány a v jeho podzemní skrýši se nalezly tři velké kupy zlatých i stříbrných mincí a prutů. Každá z hromad byla tak vysoká, že by se za ní ukryl dospělý člověk. Král Petr si je dlouho mlčky prohlížel a pak prohodil: ‚Kdyby mi býval [Samuel] dal jen třetinu z té nejmenší kupy, nikdy bych jej nevydal na mučení. On však raději zemřel, než aby mi to řekl'."[393]

Jistě nebyla ničím novým samotná skutečnost, že židovští pokladníci resp. ministři financí své panovníky okrádali. Zmíněná příhoda však hlavně ukazuje, že vzdor rasovému bratrství jsou i mezi samotnými Židy občas až nevídané případy závisti a nejednotnosti, které končí tragicky. Přes všechny zmíněné události si však Židé i nadále udrželi svůj vliv na Petrovu vládu; prostě se jen vyměnily osoby.

Snad aby se usnadnilo Petrovo svržení, byl obžalován nejen z toho, že přenechal vládu Židům, nýbrž mu bylo také předhazováno, že je sám Žid. Jak již víme, král Alfons XI. byl nesmírně zklamán, že nemá mužského potomka, a královně vyhrožoval pro případ, že další dítě bude zase děvče. Aby se královna zachránila, souhlasila s tajnou výměnou novorozené dívky za chlapce. Přinesli jí právě narozené židovské dítě a tak dědic trůnu dospěl, aniž by král Alfons věděl, že ten, který se vydával za jeho syna, byl ve skutečnosti Žid. … Kromě toho se také tvrdilo, že se Petr nechal tajně obřezat, když se dozvěděl o svém židovském původu, a z téhož důvodu také přenechal vládu v království zcela a naprosto Židům. Proslulý kronikář a písmák Pero López de Ayala,

---

[392] Paul Hay Seigneur de Chartelet, *Histoire de Monseigneur Bertrand du Gueselin*, svaz. III, kap. VI, str. 94.

[393] *Přehled španělských králů* (orig. název není uveden), v *Kronice Pedra Niña*, vyd. Llaguno y Amirola, Madrid 1782.

který králi Petrovi rozhodně nebyl nijak nakloněn, toto podezření jmenovitě nezmiňuje. Avšak skutečnost, že se Petr označoval za zákonného syna Alfonse XI., nám dovoluje usuzovat, že řečené obvinění neuznával. V témže smyslu se vyjadřují i historici a kronikáři, opírající se o Lópeze de Ayalu. Jakkoli však považujeme za oprávněnou chválu uznávaného kronikáře, přesto musíme v této záležitosti brát v úvahu, že svou kroniku o Petrovi psal v době, kdy jeho dcera Catalina z Lancasteru již byla provdána za Jindřicha II., vnuka Jindřicha z Trastamary.[394] Manželství bylo uzavřeno z politických důvodů s cílem sjednotit dva soupeřící rody a zabránit tak budoucí nesvornosti. Protože zmíněná kronika vznikla v době, kdy kastilská monarchie usilovala o zahlazení ostudné skvrny možného židovského původu krále, bylo docela dobře možné, že Pero López de Ayala byl nucen zamlčet všechno, co s tím nějak souviselo a mohlo by ohrozit čest královny Cataliny. Historie nám na jedné straně dokazuje, že Židé jsou ve svém úsilí po světovládě schopni všeho, a v tomto případě se v jejich pojetí jednalo pouze o nahrazení děvčete svým infantem, když se už k tomu naskytla příležitost. Na druhé straně se nám však zdá i dosti pravděpodobný názor zednářských a liberálních obhájců Petra Ukrutného, že obvinění ze záměny infanta je vymyšlené a že bylo rozšiřováno Jindřichem z Trastamary, aby tím ospravedlnil svůj nárok na trůn… Celý příběh byl přesto v Kastilii i mimo ni považován za pravdivý a takto byl také zaznamenán v dobových kronikách.

Rovněž tak dobře se nám však zdá být možné, že pokud by šlo o pouhou bajku, pak byla vymyšlena Židy, kteří mladého monarchu obklopovali a ovlivňovali, aby jej s její pomocí obrátili na židovství a tím ho mohli plně ovládat.

Pro takovou možnost mluví trvalá snaha Židů po ovládnutí křesťanských a pohanských monarchů tím, že vykonstruují jejich židovský původ. Tak např. francouzskému králi Františkovi I. chtěli dokázat, že je Žid, ale ten se jim vysmál. Císař Karel V. se při podobné příležitosti tak rozzuřil, že nechal okamžitě upálit Žida, který se jej snažil získat pro synagogu. Pro Karla II. Anglického dokonce pečlivě zfalšovali rodokmen a přesvědčili jej alespoň natolik, že jim udělal několik ústupků. Židé pak chtěli podvést i japonského císaře a namlouvali mu, že pochází z deseti ztracených izraelských kmenů, aby jej tím získali pro židovství a mohli zemi vycházejícího slunce ovládnout; mikado je naštěstí považoval za pomatence. Je tedy docela dobře možné, že použili stejného prostředku i u Petra a že jejich dezinformace pak pronikla do nepřátelského tábora, kde ji Trastamara později použil jako bojového hesla proti králi. Nechť už tomu bylo jakkoli, je přesto zřejmé, že Petr Ukrutný se svým vražděním duchovních, pronásledováním Církve a vyzdvihováním izraelitů jednal spíše jako Žid, než křesťan, což pak mělo za následek, že dějiny možné záměně dětí uvěřily.

Že byl král Petr židovského původu, uvádějí následující historické práce: kronika z téže doby o Petrovi IV. Aragonském, kronika soudobého karmelitána Juana de Venety, anonymní kronika o prvních čtyřech panovnících z rodu Valois, a rovněž soudobá kronika Cuvelierova. Za povšimnutí stojí, že o století později v souvislosti s proslulým burgoským rabínem Halevim, který při křtu přijal jméno Pablo de Santa Maria a stal se knězem a později i arcibiskupem téhož města, je v několika dokumentech zmiňováno, že tento prelát byl potomkem pravé infantky, tajně vyměněné za židovského chlapce,

[394] Pero López de Ayala v kap. XIII. své *Kroniky krále Pedra* o Catalině říká, že „je nyní manželkou kastilského krále“.

který se stal později králem Petrem Kastilským. Infantka se provdala za otce zmíněného proslulého arcibiskupa. Velmi rozšířenou pověst zmiňují i následující dokumenty: „El libro de los Blasones“ (Kniha erbů) od Alfonse Garcíi de Torres (řečený Cartagena), rukopisný list č. 1306, a „Recopilación de Honra y Gloria mundana“ (O světské cti a světské slávě) setníka Francisca de Guzmána, rukopisný list č. 2046, výtah str. 28-29.[395] Bratr Cristóbal de Sánchez r. 1591 v době tisku svého díla „Vida de don Pablo de Santa Maria“ (Život Pabla de Santa Marii) měl za jisté, že tento proslulý rabín a později arcibiskup byl syn princezny, vyměněné za židovského chlapce, který se pak stal kastilským králem.

V souvislosti s vlivem Židů na Petrovu vládu se – kromě již zmíněného přiznání „Židovské encyklopedie“ a uznávaného židovského historika – v Cuvelierově veršované kronice z té doby říká:

„Měl zlozvyk nechat si ve všech věcech radit Židy, žijícími v jeho zemi. Jim pak zjevoval všechna svá tajemství a nikoli svým nejbližším přátelům, pokrevním příbuzným nebo jiným křesťanům. Muž, který se vědomě řídil takovými radami, musel nezbytně skončit špatně.“[396]

Další kronikář a Petrův současník, který jako druhý pokračoval v latinské kronice Guillerma de Mangise, rovněž tvrdí, že král byl ve svém vladaření plně ovládán Židy:

„Monarchovi se vytýkalo, že byl veden Židy, kterých bylo ve Španělsku velké množství, a že vlastně oni řídili celé království.“[397]

Paul Hay, druhý kronikář Bertranda du Gueselin, mluví v dané souvislosti o tom, že Petrovi špatní rádci dělali potíže v celé Kastilii, dopouštěli se vražd a vyvolávali nespokojenost a zoufalství, že kromě toho monarchovi našeptávali averzi k nejváženějším lidem v království a tím rozbíjeli vzájemnou příchylnost, která pojí dobré krále se svými poddanými a národy s vladaři, že Petr konfiskoval církevní majetek, aby jím odměňoval své ministry za jejich řádění, údajně se měl i zříci křtu a nechat se obřezat, a dále se dopouštěl nespočetných hrůzností, jimiž naplnil Španělsko krví a slzami. Ve své osobě spojoval všechny nedostatky a chyby Sardanapala, Nera i Domiciána, a jeho duch byl ovládán oblíbenci, převážně židovskými.[398]

XXIII. KAPITOLA

∗ Židé zrazují svého nejvelkorysejšího ochránce ∗

Vedle zmíněného vybíjení křesťanů za nenáviděné židovské diktatury Petra Ukrutného byly spáchány i další zločiny, které otřásly celou Evropou, jako například zavraž-

[395] Za upozornění na tento vzácný rukopis děkujeme dějepisci J. Amadoru de los Riós, *Dějiny Židů ve Španělsku a Portugalsku*, Madrid 1876, svazek. II, kap. IV.

[396] Cuvelier, *Histoire de Monseigneur Bertrand du Gueselin*, do prózy převedl Estonteville, cit. vydání, str. 107.

[397] *Continuatio Chronici Guillemi de Mangis*, uvedené v *Specilegium sive Collectio Veterum Aliquot Scriptorum gui in Galliae Bibliothecis delituerant*, Paříž 1722, svazek III, str. 139.

[398] Paul Hay Seigneur de Chartelet, *Histoire de Monseigneur Bertrand du Gueselin*, kniha III, kap. VI, str. 92-94.

dění santiagského arcibiskupa Suera, a Pedra Alvareze, tamějšího katedrálního děkana. Upálení opata ze St. Bernharda na fíkovníku jen uspíšilo královu exkomunikaci, vyřčenou papežem Urbanem V., jejíž ohlášení stálo papežského posla bezmála život. Dejme nyní slovo páteru Alvarezovi de la Fuente, jemuž vděčíme za následující údaje:

> „Kvůli této vraždě, jak jsem se již zmínil, a rovněž proto, že král nechal biskupy z Calahorry a Luga vyhnat z kostelů, vyslal papež Urban V. svého arciděkana, který mu měl sdělit rozhodnutí o exkomunikaci. Ten na lehké galéře opatrně připlul po řece k Seville, vstoupil na břeh u Tablady poblíž města, oznámil papežskou bulu a s plnými plachtami uprchl dolů po řece, v čemž mu napomohl její silný proud."

Proslulý mnich dále tvrdí, že rozzuřený Petr vjel do vody a chtěl arciděkana probodnout, ale že se při tom sám málem utopil, když se jeho kůň plaváním unavil.[399]

V té době bylo spácháno množství děsných vražd. Zmíníme se zde pouze o vraždě zákonné Petrovy manželky, mladé, nevinné a bezmocné Blanky Bourbonské, sestry francouzského krále, která byla uvězněna a později hanebně usmrcena. Petrův současník kronikář Cuvelier podrobně popisuje zavraždění mladé královny a ujišťuje, že se král dotazoval jistého Žida, jak by se jí mohl nepozorovaně zbavit. Žid mu poradil vraždu, a dokonce se i nabídl, že ji spolu s dalším Židem osobně provede. Královnu uškrtili ve vlastní ložnici, kde byla posléze nalezena. Kronikář dále sděluje, že zmínění Židé rovněž zabili čtyři palácové sluhy, kteří chtěli volat na poplach, a několik dalších možných svědků dali uvěznit. Král Petr později tvrdil, že k vraždě nedal souhlas a nechal vrahy vypovědět ze země; je jasné, že to učinil jenom ve snaze o vlastní ospravedlnění.[400]

Další nepochybně pravý dokument potvrzuje skutečnost, že za tuto hrůzovládu byli plně odpovědni Židé. Jde o „Ordenamiento de Peticiones" (Předpisy o žádostech) krále Jindřicha v burgoských cortesech, které nechal vydat roku 1367 po svém provolání za monarchu. Z něj citujeme následující text, přeložený ze starošpanělské publikace Královské akademie dějin. Nový král v dokumentu odpovídá zástupcům různých společenských vrstev, zastoupených v cortesech, které byly institucí, podobnou středověkému parlamentu resp. generálním stavům.

> „Č. 10. – Dále bude vyhověno žádostem, poukazujícím na to, že obyvatelé měst i vesnic v minulosti utrpěli z popudu Židů mnoho zlého, jako škody, mučení a vraždy. V oné době byli Židé oblíbenci [tj. hlavními ministry resp. rádci] předcházejícího krále a chtěli křesťanům způsobit zlo a újmu, a proto nařizuji, aby nebyl Židům dovolen přístup ani do našeho paláce, ani ke královně či našim synům infantům, stejně jako k povoláním úředníků, lékařů a dalších.
>
> Tak nařizujeme z dobrých důvodů, a přestože jsou v našem paláci Židé, nikdy nebudou žádáni o radu a nebude jim dána taková moc, aby v naší zemi mohli páchat nějaké škody."[401]

---

[399] Pedro José Alvarez de la Fuente, *Královská posloupnost ve Španělsku* (origin. název není uveden), str. 79.

[400] Cuvelier, *Histoire de Monseigneur Bertrand du Gueselin*, cit. vydání, str. 111-114.

[401] *Cortesy* (*parlament*) *starých království Leonu a Kastilie*, vydala Královská akademie dějin, Madrid 1863, svazek II, str. 150-151.

Zde vidíme ovšem cosi podivného: Jindřich z Trastamary povstal proti svému nevlastnímu bratru a zajistil si morální podporu papeže i materiální pomoc francouzského krále a dalších monarchů k Petrově svržení tím, že jej obvinil z odpadlictví, skrytého praktikování židovství a přenechání vlády v Kastilii Židům. Kromě toho pozdvihl prapor svobody a zabezpečil si tak podporu šlechty, kléru i obecného lidu. Když pak zvítězil a byl korunován na krále, na své volební sliby zapomněl a začal ve svém paláci zaměstnávat Židy. Co se tedy stalo během občanské války, že Jindřich, který přišel do Kastilie Židy vymýtit, je později trpěl ve svém paláci. Co udělali Židé, aby se vyhnuli pravděpodobné katastrofě a více méně obstáli v případě vítězství druhé strany? Vysvětlení podá následující historický dokument.

Monumentální dílo moderního Židovstva „Židovská encyklopedie" nám říká, jak se Petr od začátku své vlády obklopil tolika Židy, že jeho nepřátelé nazývali královský dvůr „židovským". Kromě toho byli Židé vždy jeho věrnými stoupenci. To se ostatně dalo očekávat, protože mladý monarcha, který se Židům zcela odevzdal a tím jim dopomohl na samý vrcholek moci, vyvolal osudnou občanskou válku, která jej nakonec měla stát trůn i život. Současní kronikáři a historici, které rozhodně nelze podezírat z antisemitismu, nám jasně dokazují, jak je chybné se domnívat, že by Židé byli svému spojenci a příteli vždy bezpodmínečně věrní. Pravý opak je pravdou – podvedli jej tím nejhorším způsobem, jak to Židé pravidlem dělají se svými nejlepšími přáteli a ochránci. **Pro Židy nejupřímnější přátelství ani prokázané služby a laskavosti nejsou ničím, byť i byly sebevětší.** Je-li to v jejich politickém zájmu, jsou kdykoli schopni ukřižovat i toho, kdo obětoval všechno, aby jim mohl prokázat nějakou laskavost.

Ve své oddanosti Židům užíval Petr těch nejtvrdších odvetných opatření proti těm, kdož vůči Židům jakkoli vystupovali. Významný spisovatel a kronikář té doby, Pedro López de Ayala, píše o tom, že když Petr přišel do Mirandy del Ebro

> „konat spravedlnost, protože tam údajně měli být okradeni a zabiti Židé, nechal s pomocí hraběte popravit dva přední muže města, Martíneze Chantra a Sáncheze Buńuela. Martíneze dal uvařit v kotli a Sáncheze upéci na pomalém ohni. Kromě toho dal popravit i další osoby."[402]

V pátém roce své vlády se Petr zachoval velkoryse a omilostnil dokonce i ty, kdož svého času usilovali o trůn. Dekret o milosti se však **nevztahoval** na osoby, které Židům způsobily nějakou újmu. Proto by se právem dalo čekat, že mu Židé v obtížné situaci zůstanou věrni. Ve skutečnosti se však stal pravý opak.

Francouzský kronikář Cuvelier, který byl očitým svědkem událostí a Bertranda du Gueselin i Trastamaru provázel na jejich válečném tažení, píše o době, kdy se po tragické porážce Petrových vojsk začínalo vítězství klonit na stranu nepřítele. Když Petr Ukrutný vyklidil Burgos, Toledo a Córdobu a odtáhl do Sevilly, dva z jeho nejmilejších a nejvlivnějších židovských rádců Danyot a Turquant se rozhodli jej při první příležitosti zradit a vydat Jindřichovi.[403]

José Amador de los Ríos, renomovaný spisovatel a historik z 19. století, který byl Židům příznivě nakloněn, zcela otevřeně přiznává:

[402] *Jewish Encyclopedia*, cit. vyd., svazek IX, heslo „Spain".
[403] Cuvelier, *Histoire de Monseigneur Bertrand du Gueselin*, cit. vydání, str. 143.

„V Kastilii i mimo ni bylo všeobecně známo, že Židé sami vpouštěli do měst Jindřichovy vojáky, když se objevili před branami.“[404] (Ve španělštině je použit výraz „judería“, kterým se označovaly židovské komunity v Kastilii.)

Když se král Petr dozvěděl o podlé zradě svých chráněnců, byl nepochybně otřesen. Výše citovaný francouzský kronikář a přímý účastník těchto událostí píše, že když král dostal zprávu o pádu Córdoby do rukou svého nevlastního bratra, pohádal se s oběma zrádnými Židy a řekl jim následující ostrá slova:

„Neblahý osud mě přiměl řídit se po léta vašimi radami. To vy jste vinni vraždou mé manželky a překrucováním mých zákonů… Prokleta budiž hodina, kdy jsem vám uvěřil, za což budu vypuzen z vlastní země. Nyní tedy stejně tak já vás zapuzuji ze své rady i z paláce; okamžitě odejděte z města a chraňte se znovu sem vrátit.“

Kronikář pak uvádí, že zmínění dva židovští rádci uzavřeli tajnou dohodu s Jindřichem z Trastamary o vydání Sevilly, kam se Petr po porážce stáhl. Dojednali si totiž se zákoníkem místní židovské obce, že Jindřichovy jednotky vpustí do města židovskou čtvrtí.

Díky pohledné Židovce, která byla jeho milenkou, se však Petr o plánech Židů včas dozvěděl, příští den opustil město a vybojoval si ústupovou cestu.[405] Jak ujišťuje i Paul Hay de Chartelet, druhý kronikář Bertranda du Gueselina, Petr se v Seville dozvěděl od židovské konkubíny, která jej velice milovala a proti vůli svého otce mu prozradila, že Židé spolu s Jindřichem z Trastamary chystají proti němu komplot za účelem vydání města. Když se o tom Petr dozvěděl, byl úplně ohromen.[406]

Židé tedy použili své tradiční taktiky, a aby měli krále zcela pod kontrolou, obstarali mu židovskou milenku. Láska však někdy bývá dvousečná zbraň a v tomto případě byla láska Židovky silnější, než příchylnost k Židovstvu i strach z odplaty.

Při četbě zmíněné kroniky je stále zřejmější, jak nebezpečné byly neasimilovatelné kruhy cizinců, kteří podle zkušeností dějin nikomu nezachovali věrnost a vždy se stávali smrtelnou „pátou kolonou“ ve službách nepřátelské mocnosti, a to dokonce i tehdy, kdy tím uškodili svým nejcennějším a někdy až fanatickým ochráncům a přátelům.

Řečená skutečnost nám jasně ukazuje, že když se Židé cítili být ohroženi vítězstvím křesťanského národa, vedeného Jindřichem z Trastamary, uměli se včas přidat ke druhé straně, aby tak změnili hrozící katastrofu v triumf. Tento machiavelistický postup pak Židé v průběhu staletí ještě zdokonalili a v naší době už ani nevyčkávají, až budou mít jejich nepřátelé vítězství na dosah ruky. Jestliže křesťanská nebo antikomunistická opozice hrozí narušit jejich temné plány, vnesou ihned své elementy do jejích řad, aby ji buď rozložili, nebo si v ní alespoň zajistili významné pozice a mohli jí ve vhodný okamžik zasadit smrtící úder.

[404] José Amador de los Ríos, *Dějiny Židů ve Španělsku a Portugalsku*, Madrid 1876, svazek II, kap. IV, str. 253.

[405] Cuvelier, *Histoire de Monseigneur Bertrand du Gueselin*, cit. vydání, str. 143-144, 146.

[406] Paul Hay Seigneur de Chartelet, *Histoire de Monseigneur Bertrand du Gueselin*, cit. vydání, kniha III, kap. XII, str. 110.

Antikomunistické organizace tzv. svobodného světa

Je třeba zachovávat bdělost a chránit vlastní řady před infiltrací Židů, kteří se budou vydávat za horlivé antikomunisty, aby **příslušné hnutí ovládli a rozložili, přestože mu zpočátku třeba i prokáží cenné služby, ale vždy jen proto, aby si v něm zajistili rozhodující postavení.**

Vraťme se však ještě do tehdejší Kastilie. Když byl Petr Ukrutný poražen, uprchl do Portugalska a odtamtud pak do Anglie, kde si dokázal zajistit podporu „Černého prince“.[407] S pomocí anglického vojska a později s podporou maurského krále v Granadě se Petr vrátil do Kastilie. V tomto stadiu boje byli Židé zastoupeni v obou soupeřících táborech. Tou dobou již odhalili tajemství budoucího triumfu sázet na obě karty, a tím v každém případě vyhrávat. **Pro úspěch svého manévru Židé přirozeně předstírali rozkol a štěpení ve vlastních řadách, aby nebylo nápadné, že jedna skupina stojí na té, a druhá na opačné straně. Tím způsobem si tedy Židé po Petrově porážce zajistili dobré postavení ve vládě vítěze.**

Je až zarážející, že Jindřich v tomto hanebném souboji, který nakonec stál Petra život, byl natolik cynický, že jej nadále nazýval „Židem“, přestože sám užíval zlata, které mu židovské komunity daly k dispozici a Židům přes oprávněné obavy cortesů království znovu dovolil přístup ke dvoru. Tak se nakonec stalo, že boj, který mohl být naprostým vítězstvím křesťanů, hrůzně pokračoval až téměř do konce století a skončil r. 1391 divokým vybíjením Židů na celém poloostrově. Vina za pogrom se neprávem dává kázáním katolického kněze Ferrána Martíneze, jež byla pouze jiskrou, vhozenou do sudu střelného prachu zklamaného a utlačovaného lidu, který Židé okrádali, vydírali a zabíjeli, zatímco sami za několika vlád zastávali v zemi vysoká místa. Skutečná vina spočívá na panovnících, kteří těmto zrádcům ponechávali ochotně volnou ruku. Jisté je tolik, že jejich počínáním začaly Židům v katolickém Španělsku „zlaté časy“. Věc měla samozřejmě tragické následky a uškodila i muslimům, když později umožnili židovské „zlaté časy“ i v islámském Španělsku.

XXIV. KAPITOLA

* Židovská infiltrace kléru *

V následující kapitole se budeme zabývat zkoumáním způsobů a metod, jimiž falešní židovští křesťané infiltrují do kléru.

K dobytí světa považuje židovský imperialismus za nezbytné ovládnout jeho hlavní oporu a záštitu, Církev Ježíše Krista. Užívá k tomu různých taktik od přímých útoků až po infiltraci. **Oblíbenou zbraní „páté kolony“ vždy bylo prosazovat do řad kléru mladé židovské křesťany, kteří potají holdují židovství.** Po vysvěcení na kněze je jejich úkolem stoupat v hierarchii Církve, ať už ve světském kléru nebo v duchovních řádech, aby pak mohli využívat nabytých postavení v duchovenstvu ke škodě Církve a

[407] Je třeba dodat, že když se rytířský princ z Walesu přesvědčil, že jej Petr podvedl a že pomáhal špatné věci, svoji podporu zase odvolal.

ve prospěch Židovstva jak při jeho dobyvačných plánech, tak i v kacířských nebo revolučních hnutích. K této choulostivé úloze užívá Židovstvo talentovaných mladíků, kteří jsou nejen nábožensky založeni, ale přímo mysticky a fanaticky oddaní židovské víře a připraveni obětovat i vlastní život věci boha Izraele a vyvoleného národa.

V Židovstvu vždy bylo a je mnoho takových mystiků a z této skutečnosti se také odvozují velké úspěchy, kterých teologický imperialismus Židů dosáhl. Židovské dítě nebo mladík, vstupující do semináře křesťanského kléru již předem dobře ví, že **jeho nejsvětější úlohou je zničení úhlavního nepřítele vyvoleného národa**, tedy křesťanství a obzvláště katolické Církve. Ví také, že svou budoucí činností oslabování a rozbíjení křesťanství napomáhá „naplnění Boží vůle" a tedy dosažení panství Izraele nad světem. Falešný křesťan, potají praktikující židovství, plní podle svého přesvědčení úlohu, která mu navíc zajišťuje věčnou spásu. Čím větší újmu jako kněz, mnich, kanovník, opat, biskup, arcibiskup nebo kardinál Církvi způsobí, tím větší je také podle názoru Židů jeho zásluha před Bohem a vyvoleným národem. Lze říci, že se této legii mystiků a fanatiků nakonec podařilo ve středověku skoncovat s nadvládou Církve svaté a tím usnadnit triumf kacířství v 16. století i revolučních židovsko-zednářských a židovsko-komunistických hnutí moderní doby!

Židovská „pátá kolona" v kléru je tedy jedním ze základních pilířů mezinárodního Židovstva.

Cíle infiltrace fiktivních židovských křesťanů jsou přehledně shrnuty v nesmírně zajímavém dokumentu, který nechal zveřejnit opat Chabauty, a zmiňuje se o něm i arcibiskup z Port Louis, monsignore Leon Meurin S.J. Jedná se o dopis skryté hlavy internacionálního Židovstva, který koncem 15. století žil v Konstantinopoli. V zásadě jde o odpověď na list Chamora Rabina de Arles se žádostí o zaslání pokynů. Zmíněný dopis padl do rukou francouzským úřadům a má následující doslovné znění:

„Milí naši v Mojžíši,

obdrželi jsme vaše poselství, jež nám zvěstovalo neštěstí, které vás postihlo. Sdílíme s vámi váš zármutek. Mínění našich rabínů je toto:

Pravíte, že francouzský král vás nutí přijmout křesťanství. Pokořte se, přijměte křesťanství jako vnucené, avšak zachovávejte i nadále zákon Mojžíšův ve svých srdcích.

Pravíte, že vám chtějí vzít váš majetek. Učiňte ze svých synů kupce, abyste tak postupně pomocí pokoutních obchodů odebrali majetek křesťanům.

Stěžujete si, že křesťané ohrožují vaše životy. Učiňte ze svých synů lékaře a lékárníky, aby mohli beztrestně škodit životům křesťanů.

Ujišťujete nás, že boří vaše synagogy. **Snažte se udělat z vašich synů křesťanské duchovní a kanovníky, a potom můžete vy škodit jejich církvi**.

Když pak dodáváte, že musíte snášet mnohá protivenství, učiňte ze svých dětí advokáty, kteří se budou zaobírat veřejnými záležitostmi, a tím si podrobíte křesťany, převedete na sebe jejich majetek a tak se jim pomstíte.

Neuchýlíte-li se od těchto pokynů, stanete se z ponížených sami mocnými a slavnými.

V. S. S. V. S. F. F. kníže Židů v Cařihradě, 21. dne měsíce kislev 1489.“[408]

Infiltrace fiktivních židovských křesťanů do francouzského kléru té doby způsobila nedozírné škody, protože mj. umožnila rozšíření hugenotského hnutí v 16. století. Tato sekta byla podporována Židy, vydávajícími se za křesťany, a zřetelně se lišila od luteránské církve, která se občas uchylovala i k protižidovským opatřením.

Cíl židovské infiltrace kléru je zcela zřejmý – je jím zničení Církve zevnitř. Ve výše citovaném dopisu řečené bylo bohatě potvrzeno v nespočetných inkvizičních procesech proti duchovním, kteří potají holdovali židovství. Zrádná činnost duchovních „páté kolony“ je nepředstavitelně obsáhlá a mnohostranná, ale vždy zaměřená k témuž cíli: **k náruživému hájení Židů, napomáhání dříve kacířským a dnes převážně revolučním, očividně protikřesťanským hnutím, oslabování obranyschopnosti Církve a ke zlehčování, napadání a likvidování dobrých křesťanů, zvláště takových, kteří úspěšně hájí Církev**. – Tím vším Kryptožidé připravují vítězství kacířských židovsko-zednářských a židovsko-komunistických organizací, a doufají, že v budoucnosti mohou Církev svatou zcela zničit.

Procesy svaté inkvizice proti arcibiskupům, kanovníkům, opatům, kněžím a mnichům, kteří potají přispívali věci Židovstva, nabízejí jasný přehled taktik, užívaných duchovními „páté kolony“.

Fenomén židovské infiltrace kléru existuje prokazatelně již od jeho samého vzniku a vždy byl hlavním nebezpečím, kterému Církev svatá musela čelit nejen v té či oné zemi, nýbrž v celém křesťanském světě. Prostudování a popsání tohoto problému v celém rozsahu by si vyžádalo mnohasvazkové práce. Proto se zde omezíme pouze na jeden z mnoha tragických dějinných procesů židovské infiltrace kléru, který umožnil současný triumf židovského imperialismu. Následující příklad postačí k pochopení, jak synagoga provádí svou infiltraci, protože její taktika byla v různých dobách a mezi rozličnými národy v podstatě vždy podobná.

Učený židovský historik Abram Leon Sachar, jeden z ředitelů nadace „Hilel B’nai B’rith“, vůdce židovské komunity a později i prezident Brandeisovy univerzity, píše ve svém díle „Dějiny Židů“ v souvislosti s obracením Židů na křesťanství ve Španělsku od roku 1391 i s pozdějšími výsledky zmíněného obracení následovně:

> „Avšak po roce 1391, když byli Židé silněji utiskováni, se celé židovské obce hlásily ke křesťanské víře. Mnozí z nově obrácených dychtivě využívali svého nového postavení. Statisíce jich nyní přicházely do míst, která jim byla dříve pro jejich víru uzavřena. … Chápali se dosud jim zakázaných povolání a měli přístup i do tajných senátů univerzit. Získávali důležité státní úřady a dokonce pronikali až do nejsvatějších míst Církve. Jejich moc neustále rostla spolu s bohatstvím, a mnozí z nich mohli počítat s tím, že budou přijati do nejstarších šlechtických rodin Španělska. ... Jistý Ital, žijící téměř ve stejné době, postřehl a zaznamenal, že obrácení Židé prakticky ovládali Španělsko, zatímco jejich skrývaná náchylnost k židovství ničila křesťanskou víru. Vzájemná nenávist byla nevyhnutelně vražena jako klín mezi staré a nové křesťany. Na neofyty se pohlíželo jako na darebáky

[408] Zvýraznění v textu od autora. Arcibiskup z Port Louis, msgre Leon Meurin S. J., *Filosofie zednářstva* (orig. název není uveden), Ed. Madrid 1957, str. 222-224. – Citovaný dokument je v příslušné literatuře podle místa svého nálezu známější jako „Toledský dopis“; pozn. editora.

a šejdíře, jako na ‚ničemníky' a ‚sviňáky'. Byly opovrhováni kvůli svým úspěchům, hrdosti i cynické náchylnosti ke křesťanským praktikám. ... Zatímco masy pozorovaly s chmurnou zatrpklostí jejich úspěchy, klérus mluvil o jejich nevěře a nedostatku upřímnosti. Lze se právem domnívat, že většina obrácených zůstala v hloubi srdce Židy; nucená obrácení nemohla vykořenit staleté dědictví. Desítky tisíců nových křesťanů se navenek podřídili, chodili pravidelně do kostela, mumlali modlitby a dodržovali předepsané obřady a obyčeje. … Jejich duch se však neobrátil."[409]

Rovněž tak je obtížné výstižně shrnout obrácení na křesťanství těch Židů, kteří se stali skutečnou „pátou kolonou" v lůně křesťanské společnosti. … Jsou to až zdrcující způsoby a metody, jimiž se již Židé zmocnili rozhodujících míst na univerzitách i ve všech ostatních oblastech společenského života, šlechtických rodinách, ba pronikli dokonce i do nejsvětější Církve. Jde tedy o židovskou infiltraci kléru, jak správně píše výše citovaný židovský akademik.

Dále uvádí, že skuteční katolíci s podezřením sledovali, jak tito obrácení svým dětem při křtu „ihned potají stírali křestní znamení", a pokračuje:

„Tušilo se, že dál potají slaví židovské svátky, řídí se židovskými stravovacími předpisy, udržují přátelství se Židy a studují staré židovské nauky. Zprávy početných zvědů tuto domněnku jen potvrzují. Který dobrý syn Církve by mohl klidně přihlížet, jak si tito pokrytci dobírají křesťanské praktiky a hromadí bohatství a pocty?"[410]

Všechno řečené máme dostatečně potvrzeno, protože španělská inkvizice znamenitě uměla propašovat své informátory do řad Židů, kteří jí pomáhali proniknout do jejich nejstřeženějších tajemství, jakkoli se skrývala za maskou falešného křesťanství. **V tom spočívá důvod hluboké nenávisti Židů ke španělské inkvizici a kvůli tomu také po staletí organizovali v celém světě hotové tažení pomluv a hanobení, jež dalo podnět ke krátkozrakým předsudkům a čistou historickou pravdu pokrylo špínou lží.**

V židovských kruzích velice uznávaný židovský historik Cecil Roth ve svých „Dějinách marranů", jež jsou oficiální publikací židovského nakladatelství v Buenos Aires, v souvislosti se stejnými událostmi píše, že byť i byli upřímně obráceni, přesto většina

„… zůstala ve svém nitru stejně židovská jako dříve. Naoko žili jako křesťané, nechávali své děti křtít v kostele, ale jakmile přišli domů, spěchali smazat stopy křestního obřadu. Nechávali se oddávat farářem, avšak tento obřad jim nestačil, a na doplnění prováděli ještě druhý. Mnohdy také chodili ke zpovědi, ale jejich přiznání byla tak neuvěřitelná, že jistý kněz měl údajně jednoho z nich poprosit o kousek jeho oděvu jako relikvii na tak čistou duši. Za touto vnější přetvářkou zůstávali tím, čím byli vždy. Je zřejmé, že se jim nedostávalo víry v církevní dogma."

Židovský historik mluví dále o tom, že židovské obřady byly dodržovány do nejmenších podrobností, slavil se šábes a pokud to bylo možné, uzavíraly se i sňatky s potomky otevřených Židů. Poté Roth uvádí velice zajímavé údaje:

[409] Abram Leon Sachar, *History of the Jews*, španělský překlad vyd. Ediciones Ercilla, Santiago de Chile 1945, kap. XVI, 3 „Marrani a inkvizice", str. 276-277.

[410] Abram Leon Sachar, cit. dílo, kap. XVI, str. 277.

„Potají navštěvovali synagogy, pro jejichž osvětlení pravidelně darovali olej. Se zdánlivě křesťanskými cíli rovněž vytvářeli náboženské komunity pod patronací některého křesťanského světce, které jim však sloužily pouze jako záminka k možnosti oddávat se židovským obřadům. Pokud jde o jejich rasu a víru, zůstali stejní jako před svým obrácením. Byli stoprocentními Židy, tedy nikoli jen podle jména; naproti tomu křesťany byli jen formálně. Jakmile tím odstranili překážky, které jim dříve uzavíraly cestu, udělali nově obrácení a jejich potomci nesmírně rychlý pokrok ve společenském a hospodářském ohledu. Jakkoli zůstávaly pochybnosti o upřímnosti jejich obrácení, přesto nemohli již být z čehokoli vylučováni pro svou víru. Právnická povolání, vojsko, univerzity a dokonce i Církev byly brzy plné více či méně pochybných nových proselytů a jejich potomků. Nejbohatší z nich sňatky pronikali do vysoké šlechty země, protože jen málo zchudlých hrabat a rytířů dokázalo odolat přitažlivosti peněz.“[411]

Třetí poznámka Žida Cecila Rotha k I. kapitole jeho díla je rovněž nesmírně zajímavá, a má následující znění:

„Němec Jerome Munzer, který v letech 1494-1495 procestoval Španělsko, píše o tom, že o několik let dříve ve Valencii, kde byl později vystavěn klášter Svaté Cataliny Sienské, stával kostel, zasvěcený svatému Kryštofovi, v němž byly hroby šejdířů, tj. falešných křesťanů, kteří niterně zůstali Židy. Když zemřel nějaký Žid, předstírali, že byl srozuměn s obřady křesťanského náboženství a nesli jej v pohřebním procesí v rakvi, pokryté zlatou rouškou a obrazem svatého Kryštofa. Přesto však poté pozůstalí omyli tělo zemřelého a pohřbili jej podle svého vlastního obřadu. ...

Podobný případ je uváděn také z Barcelony, kde jeden takový podvodník slovy ‚pojďme do kostela Svatého kříže’ mínil návštěvu tajné synagogy, která mezi nimi měla takovou přezdívku. Klasickou ukázkou o situaci i o úkrytech těchto šejdířů oné doby je zpráva z XVIII. kapitoly jednoho příběhu katolického krále z Bernáldezu.“[412]

Na dalších stranách již zde zmíněných „Dějin marranů“ jsou uvedeny početné příklady toho, jak se mnohým z nich podařilo dosáhnout vysokých postavení. Tak např. Žid Azarias Chinillo, který při svém obrácení přijal jméno Luis de Santangel, odešel do Zaragozy studovat práva a později dosáhl významného úřadu u dvora i šlechtického titulu.

„Jeho synovec Pedro Santangel se stal biskupem na Mallorce, a syn Martin soudcem v hlavním městě. Rovněž ostatní členové rodiny zastávali vysoké úřady v Církvi i státní správě.“

Proslulý židovský historik pak vypočítává další Židy v církevních úřadech:

„Juan de Torquemada, kardinál ze Sankt Sixta, byl přímý potomek Židů,[413] stejně jako zbožný granadský arcibiskup Hernando de Talavera a Alonso de Oropeza, představený řádu svatého Jeronýma. ... Juan de Pachelo, markýz z Villeny a

---

411 Cecil Roth, *Dějiny marranů*, španělský překlad vyd. Editioral Israel, Buenos Aires 1946/5706, kap. I, str. 26-27.

412 Cecil Roth, pozn. 3 ke kapitole I, str. 27.

413 Neměl by být zaměňován s velkým inkvizitorem Tomásem de Torquemadou, jak se často stává.

představený řádu v Santiagu, který byl za Jindřichovy neschopné vlády suverénem v Kastilii, byl potomkem Žida Ruy Capony. Jeho bratr Pedro Girón se stal představeným katolicko-vojenského řádu v Calatravě a jeho strýc byl toledským arcibiskupem. Nejméně sedm nejvyšších prelátů království mělo v žilách židovskou krev. Totéž platilo o hlavním pokladníkovi. ... Početný podíl obrácených i s jejich rychle se rozrůstajícím potomstvem a dalekosáhlými rodinnými vazbami byl velice značný. Říká se, že na jihu země představoval třetinu obyvatel nejvýznamnějších měst. Podle toho jich na celém poloostrově muselo být na tři sta tisíc včetně jejich plnokrevných i polopohanských příbuzných. První z nich nebyli tak početní. V konečném součtu však představovali ve státním organismu značné, neasimilovatelné a rozhodně nikoli přehlédnutelné společenství. Židé, kteří se obrátili ke křesťanství včetně svých nejvzdálenějších příbuzných, byli v židovských kruzích známi jako ‚anusim' (‚přinucení'), tj. osoby, jež byly donuceny přijmout vládnoucí náboženství."

Židovský historik pak pokračuje ve své mimořádně zajímavé zprávě takto:

„Vyrostla nová generace, narozená už po obrácení svých rodičů, a přirozeně již v dětství pokřtěná. Jejich církevně-právní postavení nemohlo být jasnější. Byli křesťany v pravém slova smyslu a katolicismus praktikovali jako každý jiný syn nebo dcera Církve. Vědělo se však, že byli křesťany jen podle jména. Veřejně se jen zřídka stavěli kladně k nové víře, tím více potají ke staré. Postavení Církve bylo mnohem obtížnější, než před neblahým rokem 1391. Dříve zde existovalo mnoho nevěřících, kteří ovšem byli snadno rozpoznatelní a mohli být zneškodňováni systematickými vládními i církevními zákony. Titíž nevěřící se však nyní nacházeli v lůně Církve a rychle se šířili ve všech oblastech církevního i politického života, často otevřeně pohrdali církevním učením a svým vlivem infikovali spoustu věřících. Skrze křest se tedy pouze z bývalých **nevěřících mimo Církev** stali **kacíři v Církvi**."[414]

Slova uznávaného a autorizovaného židovského historika mluví sama za sebe; jakýkoli komentář je zde nadbytečný. Jeho přiznání, že

„se titíž nevěřící nyní nacházeli v lůně Církve a rychle se šířili ve všech oblastech církevního i politického života, často otevřeně pohrdali církevním učením a svým vlivem infikovali spoustu věřících",

má nesmírný význam. Několika stručnými slovy nám popisuje charakter a smrtelnou nebezpečnost „páté židovské kolony" v kléru průběhem staletí až po současnost.

Kromě snah o kontrolování Církve zevnitř zmocňováním se vysokých úřadů a hodností tito falešní křesťané navíc svým vlivem infikují množství věřících. **Takto vznikla všechna kacířství a Židy ovlivněná revoluční hnutí.**

José Amador de los Ríos, spisovatel a významný historik 19. století, kterého Židé právem považují za jeden z nejvýznamnějších pramenů židovských dějin na Iberském poloostrově, a jemuž se dnes může rovnat snad jen Cecil Roth, říká v souvislosti s obrácenými Židy následující:

„Na základě tohoto improvizovaného nároku se zmocnili všech státních úřadů, všech hodností i čestných úřadů státu. Troufali si hodně a dosáhli ještě více. Mí-

[414] Cecil Roth, cit. dílo, nakl. Israel, Buenos Aires 1946/5706, kap. I a II, str. 28-36.

šením své krve s hispansko-latinskou postupně pronikli do všech oblastí křesťanského života i do nejvyšších šlechtických pozic, a se svým hrdým požadavkem vystoupali až k samotným stupňům trůnu. ... Pomáhala jim v tom jejich vrozená troufalost a opírali se o vyrovnanou jednoznačnost své rasy, jejíž původ pyšně shledávali ve vážených rodinách kmenů Juda nebo Levi, představitelů a tradičních strážců kněžství a bohatství. V našem výkladu se omezíme pouze na obrácené Židy v Aragonii a Kastilii. Skutečně lze právem tvrdit, že na rozdíl od obrácených Maurů, kterým po křtu stačilo respektování ve stejně skromném postavení, Židé pronikali do všech oblastí oficiálního života a zaujímali všemožné společenské pozice. V papežské kurii pobývali ve svých privátních komnatách, stáli v čele správy veřejného majetku a nejvyššího soudnictví, zasedali za katedry i v rektorátech univerzit, a dokonce trůnili i na diecézních a opatských stolcích. Jako duchovní hodnostáři požadovali a také dostávali od koruny rytířské statky, hrabství, markrabství i půdu svobodných pánů, což vedlo k tomu, že postupně mizel vznešený ráz staré šlechty. Zkoumavý a věcný zrak historika všude na první pohled najde tyto hektické neofyty. Jde o mnohostranné a velice úrodné téma zkoumání. Ve všech oborech činnosti byla jejich iniciativa zřejmá a nezvratná. Obrácení Židé již byli státníky, finančníky, pachtýři, válečníky, preláty, teology, znalci práva, kazateli Písma, lékaři, obchodníky a průmyslníky, protože si dělali nárok na všechno."

Citovaný historik si pak po tomto výčtu klade následující otázku: „Měla se španělská rasa zcela vzdát vzhledem k neukojitelné ctižádostivosti, kterou vyvolalo šťastné [!!] sloučení nových křesťanů s katolicismem?"[415] Autor měl na mysli syna Salomona Ha-Leviho, který při obrácení přijal jméno Pablo de Santa María, stal se knězem a později i burgoským arcibiskupem. Ve výčtu poct, kterých se Alvaru Garcíovi de Santa María dostalo, se dále říká doslova:

„Stejného vyznamenání se dostalo i Pablovu prvorozenci, Gonzalu Garcíovi, který byl již r. 1412 odměněn arciděkanstvím v Briviesce. Roku 1414 jej vybrali zastupovat Aragonii na [ekumenickém] koncilu v Kostnici. Tam se mu dostalo štěstí, že byl shromážděnými pátery spolu s jinými mladými muži vybrán přednést vznešené a obtížné problémy, které měly být v tomto shromáždění projednávány. Alfonso, který se narodil po Marii, dosáhl jako sotva pětadvacetiletý doktorského titulu a krátce poté se stal děkanem v Santiagu a Segovii (Kronika o Janu II., 1420, kap. XXVIII).

Je zajímavé, že v této kronice je až do svého zvolení arcibiskupem stále nazýván děkanem v Santiagu a Segovii, což dokazuje, že ve své osobě slučoval obě tyto hodnosti. Jako ještě velmi mladý obdržel již Pedro čestný a důležitý úřad strážce krále."[416]

V následující kapitole citovaného díla se José Amador de los Ríos vrací k faktu, že si Židé nárokovali vysoké církevní úřady a říká v této souvislosti cosi velmi poučného:

[415] José Amador de los Ríos, *Dějiny Židů ve Španělsku a Portugalsku*, Madrid 1876, svazek III, kap. I, str. 12-16.
[416] *Kronika o Janu II.*, 1420, kap. XVIII.

„V předchozí kapitole jsme viděli, jak se obrácení Židé v Aragonii a Kastilii na základě svobody, kterou jim obrácení přineslo, díky svému vzdělání, bohatství a vrozené smělosti chopili nejen všech úřadů v zemi i společenského postavení, nýbrž se útokem zmocnili i vysokých hodností v Církvi, pokud jim nebyly dobrovolně přiznány.“[417]

Zdařile zvolený výraz „útokem se zmocnili vysokých hodností v Církvi“ je velice zajímavý, protože je aktuální i dnes. „Pátá kolona“ se ve službách Židovstva skutečně v různých diecézích **zmocnila útokem nejvyšších úřadů tím**, že uměla uplatnit v Římě svůj vliv. Je zcela jasné, že při různých příležitostech není brán ohled na ty, kdož by si tyto úřady skutečně zasloužili podle svých ctností a věrnosti Církvi, a že je s nimi jednáno jinak. Je smutné, že se dává přednost duchovním, kteří obhajují věc Židovstva a napomáhají vítězství zednářstva a komunismu, zatímco skuteční obránci Církve svaté jsou divoce napadáni. V takových případech se složitému mechanismu intrik a vlivu „páté kolony“ podařilo oklamat dobrotivost a dobromyslnost Svatého Stolce, a Židé si mohli přičíst další vítězství v tom smyslu, že si nejen zajistili kontinuitu v již kontrolovaných diecézích, nýbrž i v dalších, což znovu poškodilo dobré duchovní, kteří na ta místa měli nepochybně větší nárok. Naštěstí tento druh manévru v mnoha případech zcela ztroskotal a lze jen doufat, že až se v budoucnu pozná skutečná pravda a nepřítel bude odhalen, zaznamená „pátá kolona“ ještě více neúspěchů. Poté se jako dříve Církev znovu vzpamatuje a zotaví ze smrtící lstivosti „Satanovy synagogy“. Náš Pán Ježíš Kristus prohlásil jasně a zřetelně, že pravda nás osvobodí, a proto se odvažujeme říkat pravdu, jakkoli je nepříjemná duchovním i laikům, kteří skrytě holdují židovství a zrazují Církev a křesťanství.

Citovaný proslulý historik říká následující o Zaragoze, hlavním městě aragonského království:

„Obrácení, kteří se považovali za strážce staré kultury svých předků, neaspirovali pouze na nějaké nižší úřady státu, nýbrž i na královskou hodnost.“

Na jiném místě nám pak autor podává zajímavé informace o svazku Židovky s vladařem Alfonsem Aragonským. Ten se zamiloval do dcery nepokrytého Žida Aviatara-Ha-Cohena, která

„se na prosbu vladaře přihlásila k víře našeho Spasitele, než se stala jeho. Při křtu dostala jméno Maria a porodila mu čtyři syny: Juana Aragonského, prvního hraběte z Ribagorzy, Alfonse Aragonského, biskupa z Tortosy a později za katolických králů arcibiskupa z Tarragony, a Ferdinanda Aragonského, priora v San Juanu a Katalánii.“[418]

Proslulý historik poté vypočítává další obrácené židovské rodiny, jejichž členové sňatky pronikli do nejstarších šlechtických rodů. Tento proces pokračoval do té doby, než staré soudy víry vystřídala svatá inkvizice. Autor rovněž uvádí, že mnohé takto požidovštělé rodiny se chlubily svým původem od Davida a přímým příbuzenstvím se Svatou Pannou.[419] Vidíme tedy, že Židé používali tohoto triku již před pěti stoletími.

Autor rovněž tvrdí, že rodina La Caballería byla spřízněna se Židem Bonafozem:

---

[417] J. Amador de los Ríos, cit. dílo, svazek III, kap. I, str. 20-21 a kap. II, str. 88.
[418] J. Amador de los Ríos, cit. dílo, svazek III, kap. II, str. 95-96.
[419] Tamtéž, svazek III, kap. II, pozn. 1, str. 97 a pozn. 3, str. 97-98.

„Simuel, stejně jako Bonafoz, dostal jméno Pedro, Achab se jmenoval M. Filipe, Simuel-Aban-Jehuda Juan, Isaac byl Fernando, Abrahám Francisco a Salomon Pedro Pablo. Židovské jméno Luise není známo, protože byl pokřtěn velice mladý. Nám postačí vědět, že Pedro [Simuel] si za své duchovní kariéry vysloužil velkého uznání kléru a stal se priorem v Egeu. Felipe byl představitelem rytířů a dědičným šlechticem v cortesech [parlamentu] království. ... Fernandovi [Isaacovi] synové se pod ochranou svého strýce Luise společně s ostatními proselyty podíleli na pronájmu veřejných důchodů. Z těchto tří synů byl prvorozený Luis komořím dómu a Juan měl vysoké postavení v téže katedrále.“[420]

Různí členové rodin Santa María a La Caballería byli později obviněni ze skrývané příchylnosti k židovství a stíháni inkvizicí. Celou rodinu Vidala de la Caballería v Barceloně upálili a byl zaveden proces dokonce i s renomovaným právníkem a historikem Tomásem Garcíou. Kdo by si toto velice zajímavé téma chtěl prostudovat podrobněji, měl by vedle již citovaného díla sáhnout po tzv. „Zelené knize o Aragonii“ od Juana de Anchiase, v níž jsou uvedeny velmi cenné podrobnosti o židovské infiltraci kléru, vlády i šlechty. Tento dokument byl později vydán tiskem a nachází se v Národní madridské knihovně. V daném ohledu je rovněž poučná kniha kardinála Mendoze y Bobilla „Tizón de la Nobleza Española“ (Ostudná skvrna španělské šlechty), napsaná v 16. století a rovněž uložená v řečené knihovně.

Na závěr této kapitoly budeme citovat z dalšího renomovaného pramene a začneme s druhou publikací nakladatelství Israel v Buenos Aires. V díle „Izrael. Dějiny židovského národa“[421] od Rufuse Learsiho, které autor napsal s „... velkorysou podporou Jewish History Foundation Inc.“, se k zmíněným událostem říká doslova:

„Všeobecný hněv se skutečně obrátil proti novokřesťanům a neustále sílil… Jakkoli se předpokládalo, že potají zůstali věrni své víře, jíž se odřekli, přestože klérus toto kacířství pokládal za vůbec nejhorší zločin, ještě větší nevoli vyvolávali svými úspěchy. Počet těch, jimž jejich náboženství nyní nepřekáželo k nabytí bohatství a moci, byl již příliš velký. Zaujímali vysoká postavení ve vládě, ve vojsku, na univerzitách a dokonce i v Církvi. ... Všichni, dokonce i kněží a mniši, byli považováni za kacíře a zášť lidu se proti nim obracela tak dlouho, až začalo docházet i k násilnostem. V letech 1440-1467 řádila v Toledu lůza, mnoho novokřesťanů zavraždila a zapálila jejich domy. O šest let později se krvavé nepokoje opakovaly v Córdobě, Jaénu a Segovii.“[422]

Bylo jen přirozené, že klérus považoval potomky Židů v církevních řádech za kacíře, protože byl dostatek důkazů pro takový předpoklad, a když o půl století později byla založena španělská inkvizice, také se **plně a naprosto potvrdil**. Na druhé straně dává autor jako obvykle kléru vinu za vlnu antisemitismu proti křesťanům židovského původu. Ke správnému porozumění situace je však třeba do všech podrobností znát skutečné motivy, které k takovému postupu vůči „šejdířům“ vedly.

---

[420] Tamtéž, svazek III, kap. II, str. 100-101.
[421] V originále *Israel. A History of the Jewish People.*
[422] Rufus Learsi, *Israel. A History of the Jewish People*, španělský překlad vyd. nakl. Israel, Buenos Aires, kap. XXXVII-6.

Židovský historik Josef Kastein tyto motivy probírá ve svém poutavém díle „Dějiny Židů“ a mluví o masovém falešném obracení Židů na křesťanství:

„Od samého počátku jak lid, tak i horní vrstvy společnosti pohlížely na obrácené jako na homogenní skupinu. Zvláště klérus a šlechta v nich viděli výsledek vítězství a nadšeně je přijímali. Početní proselyté vstoupili do široce otevřených dveří a zjednali si přístup do španělské společnosti i do kléru.“

Dále pak židovský historik zdůrazňuje, že obrácení Židé

„se brzy objevili v nejvyšších místech kléru. ... Proselyté byli jako rovnoprávní přijímáni do španělské společnosti, přesto však neztratili své zvláštní schopnosti. Původně byli obchodníky, průmyslníky, peněžníky a politiky, nyní také, ovšem s tím rozdílem, že již patřili do španělské společnosti. Dříve představovali nebezpečné cizince, nyní však se nacházeli přímo v domě, a problém se pouze přesunul z vnějšku společenské struktury do jejího nitra“.[423]

Není snadné najít stejně hlubokou a úzkostlivě přesnou studii o charakteru židovské infiltrace do křesťanské společnosti a kléru pomocí předstíraného obrácení. Židovský historik končí příslušný oddíl své knihy nejpohrdavějším přesvědčením o užitečnosti křtu pro Židy tím, že jednomu Židovi vkládá do úst následující výrok: „Jsou tři způsoby, jak se zbavit vody: 1. vylít ji do moře, 2. smísit s vínem a 3. pokřtít Žida.“

Na další straně pak pokračuje v pasáži o novokřesťanech a píše, že proselyté

„se při svém vzestupu, stejně jako ti, kteří byli přinuceni přijmout novou víru, opírali o nejvyšší dvorské kruhy, šlechtu a klérus. Nešlo jim ani tolik o hospodářské posílení, jako spíše o dosažení politického a společenského vlivu. ... **Byli členy Církve, ale nestali se stoupenci víry.** Nezrušitelná návaznost na tisíciletý náboženský vývoj je nutila v srdci uchovávat skálopevné židovství a přidržovat se jej. Svou věc prováděli opatrně, aby nebyli stoupenci své nové víry odhaleni. Potichu se dál řídili všemi obřady, zákony, svátky a obyčeji své vlastní víry a potají za toto právo bojovali; vedli dvojí život, a každý z nich nesl na bedrech dvojité břemeno. Když Církev zpozorovala, co se děje, zdvihl se nový bojový pokřik: Církev je v nebezpečí. Židé si násilně zjednali přístup do Církve i do společnosti, aby obě zevnitř podkopali. Nevyhnutelným, byť i absurdním následkem toho bylo vyhlášení války vnitřnímu nepříteli. Klérus se k němu vyzbrojil inkvizicí, žádal lid o přispění, hlásil intriky u dvora a dělal všechno možné k ovlivnění vyšší společnosti. Obráceným, jež se zabývali národní politikou, se dostalo označení ‚šejdíři’, které v sobě zahrnovalo vulgární významy ‚proklatců’ a ‚sviní’“.[424]

Sotva bychom asi dokázali popsat povahu „páté židovské kolony“ v lůně Církve a křesťanské společnosti tak přesně jako citovaný židovský historik. Rovněž bychom neuměli tak dobře vysvětlit motivy, jež daly podnět ke vzniku Svatého inkvizičního soudu, který byl lidem a jeho vůdci považován za „pomocníka nebes proti zlu“. Jeho nezbytnost a prospěšnost však později byly staletí trvající pomlouvačnou kampaní zlehčovány a špiněny.

V Židovsko-španělské encyklopedii se říká:

---

[423] Josef Kastein, *History of the Jews*, str. 290-291.

[424] Josef Kastein, str. 291-292.

„Daniel Israel Bonafou, Miguel Cardoso, José Querido, Mardoqueo Mojiaj a další velebí ‚šejdířství' jako metodu k podkopání základů nepřítele a prostředek pružného boje s ním."

Na jiném místě se o šejdířích říká:

„Vzorem jim byla královna Ester, která nevyjevila ani svoji rasu, ani svůj původ."[425]

Označení novokřesťané, jehož falešní křesťané zvláště španělského a portugalského původu ještě dnes užívají, je běžné i mezi muslimy. Zmíněná encyklopedie pod heslem „criptojudíos" (křesťané, potají praktikující židovství) uvádí následující příklady:

„Tento fenomén (criptojudaísmo) není ještě příliš starý. Objevil se roku 1838, když perský šach nutil židovskou komunitu v Meshedu vyznávat islám. Stovky Židů tehdy tvořili společenství, známé pod jménem Džadit-ul-Islam. Novomuslimové kvůli zdání dodržovali mohamedánské obřady a účastnili se i obvyklých poutí do Mekky. Potají však praktikovali náboženské obyčeje svých předků. Členové společenství Džadit-ul-Islam se shromažďovali v podzemních synagogách, obřezávali své syny, světili sobotu, dodržovali stravovací předpisy a přežili všechna nebezpečí, jimž byli vystaveni. Později však mnozí z nich Meshed opustili a založili pobočky sekty v Hératu, Afghánistánu, Mervu, Samarkandu, v Turkestánu, Bombaji, Jeruzalémě a dokonce i v Evropě (v Londýně). Jejich počet rostl a jen v Jeruzalémě činil kolem 500 věřících. Cestovatel a znalec Orientu Walter Fischel nám popsal obyčeje a tradice sekty Džadit-ul-Islam ve svém díle ‚Šejdířská společenství v Persii' (vyšlo hebrejsky r. 1930)."[426]

Angličané by si měli dávat dobrý pozor, protože mnozí muslimové, žijící v Londýně i v celém islámském světě, jsou ve skutečnosti Kryptožidé!

XXV. KAPITOLA

* Židovský kardinál se stává papežem *

Nejvyšším cílem „židovské páté kolony" v kléru povždy bylo zmocnit se papežství a posadit na Stolec svatého Petra Žida. To by jim umožnilo dosáhnout v Církvi převratných změn, realizovat imperialistické plány synagogy a způsobit naší víře veškeré újmy, které jsou nezbytné k jejímu zničení.

Roku 1130, tedy před více než 800 lety, Židovstvo téměř dosáhlo svého vytouženého cíle. Ke zkoumání této úděsné kapitoly církevních dějin použijeme rovněž renomovaných židovských i dalších pramenů, na nichž nelpí sebemenší podezření z antisemitismu.

Světově proslulý historik Fernando Gregorovius, jak je znám v odborných kruzích a který byl navíc Židům mimořádně nakloněn, píše o této historické události ve svém díle „Dějiny města Říma ve středověku". První překlad do italštiny byl financován řím-

[425] *Enciclopedia Judáica Castellana*, svazek VII, heslo „España".

[426] Tamtéž, svazek III, heslo „Cripto-Judaísmo".

skou městskou správou, která navíc autorovi propůjčila titul „Čestný obyvatel města Říma“. Následující citáty pocházejí z jeho díla:

„Kniha II, svazek II, kap. III. – Pierleonové. Jejich židovský původ. Petr Lev a jeho syn kardinál. Schisma mezi Inocencem II. a Anaklétem II. Inocenc ve Francii. List Římanů Lotharovi. Sicilský král Roger I.

Až čistě občanské schisma muselo světu dokázat, že němečtí králové nebyli vždy odpovědní za církevní rozkol. Bohatství a moc Pierleonů a ještě více velké zásluhy o Církev v nich vzbudily naději na možnost udělat jednoho z členů své rodiny papežem. Neslýchaná skutečnost, že byli židovského původu a dosáhli tak vysoké autority, nám nabízí možnost podívat se blíže na římskou synagogu.“

Gregorovius pak líčí rozvoj židovské obce v Římě a zmiňuje se o proslulém Židovi Benjaminu de Tudela, který procestoval polovinu světa a navštívil všechny židovské organizace té doby. O Židech v Římě říká, že za časů papeže Alexandra III. měli velký vliv v papežské rezidenci, a vypočítává řadu schopných rabínů z Trastevere, jako byli Daniel, Geile, Jaob, Nathan, Menahem a další. Podle autora byli Židé ve Věčném městě pouze jedenkrát pronásledováni a zotročeni.

„Jejich rasa se vždy svou chytrostí, vynalézavostí i mocí potají nahromaděných peněz uměla udržet proti svým utlačovatelům. Předními lékaři a nejbohatšími bankéři byli Židé. Ve svých nuzných domcích půjčovali peníze na lichvářský úrok, a v knihách jejich dlužníků byla jména vážených konzulů a dokonce i papežů, kteří se ocitli ve finanční tísni. A z této opovrhované židovské synagogy vyšla senátorská rodina, která za své bohatství a moc děkovala lichvě.“

Děd zmíněného Petra Lva, který sehrál významnou roli ve sporu o investituru, byl jako bankéř rovněž ve styku s papežskou rezidencí a často vypomáhal svými penězi. Nakonec se nechal pokřtít a přijal jméno Benediktus Christianus.

Jeho syn Lev, který při křtu obdržel jméno podle papeže Lva IX., si dokázal rychle zajistit významnou budoucnost, jak se slušelo na bohatého, bystrého a ctižádostivého mladého muže. Spříznil se s římskými magnáty, kteří své syny ženili s bohatými Židovkami nebo provdávali své dcery za syny pokřtěných Židů.[427] Autor dále ujišťuje, že jeden z jeho synů, Petr Lev, který jako první užíval příjmení Pierleone,[428] „měl v Římě značný vliv a vždy byl žádán o radu“.

„Kromě tvrze[429] vedle Marcellova cirku, kterou nepochybně nechal vybudovat jeho otec, držel ještě blízký ostrov na Tibeře. Urban II. jej jmenoval strážcem Castel-Sant-Angelo,“ a podle Gregoroviových slov zemřel v domě svého věřitele a ochránce. „Jeho nástupci,“ říká se tam dále, „usilovali o získání přízně mocného Pierleona, avšak lid jím pro jeho lichvářství opovrhoval. Šlechta jej vysloveně nenáviděla a můžeme sledovat, že vzdor svému přátelství s papežem Paschalem nedosáhl pro svého syna úřadu prefekta, protože patřil k ‚nové šlechtě’.“

Přátelství papežů, lesk příbuzenství, bohatství a moc rychle zakryly skvrnu jeho židovského původu a zakrátko se Pierleonové stali nejváženější vladařskou rodinou Ří-

---

[427] Ferdinand Gregorovius, *Dějiny města Říma ve středověku* (orig. název není uveden), do italštiny přeložil Renato Manzato, Turín, svazek II, kniha II, kap. III, str. 72-73.

[428] Petr Lev, italsky Pier Leon, tedy rodina Pierleone; pozn. překl.

[429] Tvrzí resp. pevností je zde míněn tehdy obvyklý opevněný městský palác; pozn. překl.

ma. Lev a jeho potomci užívali titulu „římský konzul“ podle Gregorovia „hrdě a s dokonalou důstojností, jako by byli prastarými patricii“. Proslulý historik pak dodává, že Pierleonové patřili ke guelfům, tj. k papežské straně proti německým císařům,[430] neboť nesmíme zapomínat, že pro svou dobu byli zbožnými katolíky, přinejmenším podle zdání.

Velice poučná je rovněž další autorova informace. Mj. tam říká, že Pierleone byl 2. června 1128 pohřben s takovými projevy úcty, jaké nebyly prokázány ani žádnému z konzulů starého Říma. Přestože jsou náhrobky papežů té doby již zničené, dodnes se dochovalo „mauzoleum tlustého Žida“, jak jej Gregorovius v této souvislosti nazývá, který byl oficiálně velký katolík. Autor pak dále říká, že

> „po sobě zanechal mnoho potomstva. Tito synové ghetta byli tak neuvěřitelně bohatí, že se jeden z nich stal papežem, a další římskými patricii. Jedna z jeho dcer se provdala za Rogera Sicilského. ... Tento mocný pán vyhlédl pro jednoho ze svých synů církevní kariéru. Bylo by možné odepřít mu kardinálský klobouk? A byla snad příliš smělá snaha po papežském plášti jednoho ze synů Pierleonů? ... Mladý Petr byl poslán do Paříže k doplnění svého vzdělání, kde nepochybně patřil k Abélardovým[431] posluchačům. Po ukončení studií se stal mnichem proslulého kláštera v Cluny, což bylo bezesporu nejlepším doporučením pro kandidáta na papežské důstojenství. ... Na přání jeho otce jej papež Paschalis povolal do Říma a jmenoval kardinálem ze San Cosme a San Damianu. ... Spolu se svým bratrem doprovázel Gelasia do Francie, vrátil se zpět s Calixtem a stal se kardinálem ze Santa Maria v Trastavere, odkud pocházela jeho rodina. Později byl jmenován papežským legátem ve Francii, kde svolával koncily, a v Anglii, kde jej král Jindřich přijal s knížecími poctami.“[432]

Církev svatá během svého staletého boje se „Satanovou synagogou“ nahromadila dostatek zkušeností a vybudovala si odpovídající obranu v podobě protižidovských církevních zákonů, které by jí v případě přesného dodržování zajišťovaly náležitou ochranu. Bohužel však – jak jsme již měli možnost se přesvědčit – existovali panovníci jako Vitiza, Ludvík Pobožný a Petr Ukrutný, kteří podléhali židovskému vlivu a posvátné církevní zákony proti Židům anulovali. Tím chránili úhlavní nepřátele křesťanství a dovolovali jim usazovat se ve vládě státu, což mělo vždy tragické následky jak pro Církev samotnou, tak i pro národy, které upadly Židům do rukou. Takové tragédie však tehdy byly ještě místně omezené, neboť zatímco Vitiza či Ludvík Pobožný vydávali své národy nepříteli, papežství a ostatní křesťanské státy horlivě pokračovaly v boji na obranu Církve a katolicismu. Nová situace v 11. století byla pro samotný papežský stolec nepochybně předehrou k místně neohraničené, tentokrát všeobecné tragédii, která se záhy měla rozšířit na celé křesťanstvo, protože nepřítel se chystal zmocnit nejvyššího úřadu v Církvi; taková krize se dotýkala celého křesťanského světa.

Rozhořčený boj o investituru mezi papežem a císařem i problém nadvlády nabídly Židům vhodnou příležitost k proniknutí na papežský stolec tím, že mu nabízeli platné služby a stavěli se nesmírně úslužně. Do boje mezi papeži a císaři začali Židé zasaho-

---

[430] Stoupenci císařské strany si říkali ghibellini; pozn. překl.

[431] Abélard (1079-1142) byl proslulým filosofem své doby. Učení jeho žáka Arnolda z Brescie (1100-1155) odmítl lateránský koncil 1139 jako bludařské; pozn. překl.

[432] Ferdinand Gregorovius, *Dějiny města Říma ve středověku*, svazek II, kniha II, kap. III, str. 74-75.

vat na straně guelfů, tj. na straně papeže, který se za tehdejších okolností nemohl zřeknout nečekané vzácné podpory, včetně hospodářské, na níž byl Svatý stolec odkázán.

V dané tísni se především začalo zapomínat na zmíněné církevní zákony jakožto výsledek staletých zkušeností. Díky zištnému propojení s papeži Židé pronikli do oblasti, která jim byla dříve zapovězena. – Imperialistickým plánům „Satanovy synagogy“ ovšem také znamenitě napomáhaly bratrovražedné boje mezi samotnými křesťany.

Taková byla taktika Židů, kteří nyní podporovali papežskou moc proti světské. Když pak v 16. století, tedy o 450 let později, chtěli definitivně zničit křesťanství, **podporovali a hájili krále proti papežství**!

V našem případě se uměli učinit nepostradatelnými jako bankéři a papež se jich musel přidržet, aby mohl vyřešit své hospodářské problémy.

Proslulý rabín, básník a historik Louis Israel Newman píše ve svém mimořádně zajímavém díle „Židovský vliv na reformační hnutí křesťanstva“ o schisma, které v Církvi svaté vyvolal kardinál Petr Pierleone. Přikládá mu rozhodující význam pro rozvoj tzv. židovského kacířství ve středověku, v němž papeži, koncily i inkvizice právem spatřovali zdroj všech bludů. **Inkvizice dokonale prokázala, že skrytí Židé, tj. židovští kacíři, byli organizátory a šiřiteli všech ostatních bludných hnutí.** Citovaný rabín ostatně ujišťuje, že „hlavním faktorem hotové erupce židovského kacířství ve 12. století bylo r. 1130 zvolení papeže Anakléta II., člena židovské rodiny Pierleonů“.[433] Toto přiznání je mimořádně důležité, protože jeho autorem je proslulý vůdce Židovstva, a navíc plně odpovídá skutečnosti. Tak smělý tah musel nejen přivodit úpadek křesťanství, nýbrž ještě mimořádně povzbudil Židy, kteří jistě byli přesvědčeni, že je pro ně všechno dosažitelné.

Náš rabín toto pojetí jen potvrzuje na jiném místě svého zajímavého díla:

> „Dodatečné důkazy toho, jak Anaklétův vzestup zapůsobil na Židy, lze najít v početné literatuře o mystickém židovském papeži, který je v hebrejské legendě nazýván Andreas nebo Elchanan. Lze jen uvítat, že vzrůst moci člena staré židovské rodiny podnítil židovská společenství v Itálii k činnosti a vedl k mocnému utvrzení jejich vlastních tradic a názorů.“[434]

Zde již rabín zašel příliš daleko a argumentuje tím, co Židé obvykle pronášejí jen na svých tajných shromážděních jako důkaz, že pravé náboženství je jejich a nikoli křesťanské. Prohlašují, že samotná skutečnost, kdy se jim všemožnými zločiny a rouhačstvím podařilo proniknout do hierarchie Církve jako biskupové a kardinálové, a dosáhnout dokonce i na Stolec svatého Petra – třeba i jen prostřednictvím protipapežů, kteří si říkali papežové – utvrzuje jejich vlastní názory a tradice, resp. dokazuje, že jejich náboženství má Boží podporu.

Na takovou sofistiku můžeme odpovědět výmluvným argumentem: jakékoli lidské zřízení, které nemůže počítat s Božím přispěním, by nepochybně bylo již po staletí kontrolováno ďábelskou „pátou židovskou kolonou“ v kléru. Ta totiž již před více než osmi sty lety věřila, že se konečně zmocnila Svatého stolce, a že má Církev svatou ve své moci. Tehdy se však ďábelský pokus nezdařil, stejně jako neuspěje nyní po osmi

---

433 Rabín Louis Israel Newman, *Jewish Influence on Christian Reform Movements*, obsaženo ve svazku 23 Columbijské univerzity, Orientální série, kniha IV-1, str. 248.

434 Tamtéž, kniha II-3, str. 252-253.

stech letech, a zůstane pouhou utopickou snahou. **Kdyby Církev svatá nemohla počítat s Božím přispěním, dávno by již podlehla pekelné mašinérii Židovstva, které mnozí zcela právem považují za nejmocnější nástroj Antikrista.**

Náš Pán Kristus nazval Židovstvo „Satanovou synagogou“ a Židy označil za syny ďábla. A to nikoli jen pro jejich špatnost, nýbrž zřejmě i kvůli mimořádné moci, kterou jim ďábel propůjčuje. Nikoli bez důvodu byli duchovní, podporující Židy ke škodě víry, označeni již zde zmíněným toledským koncilem za stoupence Antikrista, a Židé byli proslulými Otci Církve svaté nazýváni „Antikristovými ministry“.

Tato mnohdy nadpřirozeně vyhlížející schopnost konat zlo se odvozuje od šelmy, jak bylo ustaveno Bohem a jak prorokoval svatý Jan v 13. kapitole své Apokalypsy. – „A byla jí dána (přechodně) moc nad každým pokolením a kmenem i jazykem a národem.“

Moc, jež byla šelmě propůjčena, se až podivuhodně shoduje se schopností „Satanovy synagogy“ k páchání zla. Je ovšem psáno, že tato moc je pouze přechodná. Rovněž tak bylo předpovězeno, že šelma vyvolá nespočetná rouhačství. Podle všeho je tedy výstižná interpretace kněží, teologů a vážených katolíků různých dob, kteří postbiblické Židovstvo stavěli na roveň s šelmou Apokalypsy. **Skutečnost se tak nevídaně shoduje s citovaným proroctvím, že prakticky nepřipouští žádné pochybnosti.**

Bůh však rovněž zvěstoval, že šelma po svém přechodném vítězství bude definitivně poražena a uvržena do věčného ohně; mluví se o tom ve 20. kapitole (11-12) Apokalypsy.

V proroctví je zmíněna ještě další šelma, jejíž charakteristika se až neuvěřitelně přesně kryje s „pátou židovskou kolonou“ v kléru. Navenek vystupovala jako beránek, ale mluvila jako drak. Její úlohou je podporovat první šelmu a napomáhat triumfu „Satanovy synagogy“. Píše se o ní v Apokalypse 13,11-12.

Je skutečně až zarážející, že inkvizicí a činností dobra smrtelně zasažené Židovstvo přežilo a své rány vyhojilo. Na druhé straně je ovšem úlohou druhé šelmy s vzezřením beránka způsobit, aby lidstvo první šelmu obdivovalo. To se znovu až překvapivě shoduje s prací duchovních „páté kolony“, zaměřené na to, aby křesťanští věřící Židy takřka uctívali. **Předstírají, že odvozují svůj původ od našeho Pána Ježíše, který je však sám nazýval syny ďábla, a rovněž tak jsou úhlavními nepřáteli Církve svaté.**

Po této nezbytné vsuvce, která měla zabránit tomu, aby zde analyzovaná tragédie bázlivce případně neošálila, se zase můžeme vrátit k pokračování líčení rozvíjejícího se drama.

Bylo zcela jasné, že kardinál Pierleone a jeho stoupenci udělali všechno potřebné, aby „dosáhli papežské hodnosti po uvolnění Svatého stolce smrtí současného pontifexe“. Kardinálové a lépe zorientovaní duchovní se přímo vzbouřili, protože byli přesvědčeni o tom, že Pierleone potají náleží k židovství, a pokud by usedl na Stolec svatého Petra, vydal by Církev svatou jejímu staletému nepříteli, tj. synagoze. Obžaloby a výtky proti kardinálu Pierleonovi byly mj. následující:

1. Pod maskou zdánlivě horlivého a upřímného křesťanství potají holduje židovství. Tuto skutečnost obratně skrývá za zbožná a výmluvná kázání; Pierleone byl jedním z nejlepších kazatelů své doby. Svou židovskou víru kromě toho zastírá také dobrými skutky a důraznou prací jako kardinál, jako správce a organizátor církevních záležitostí i jako církevní legát ve Francii.

2. Kromě svého soukromého jmění hromadí i majetky, které spolu s dalšími Židy uchvátil Církvi. Tyto peníze budou později použity k podplácení kardinálů a pomocí intrik i ovlivňování nechá ze svých stoupenců udělat biskupy a kardinály. Dokonce si již za velké peníze koupil hlasy několika kardinálů pro příští volbu papeže.

Vzhledem k tak smrtelnému nebezpečí se pod vedením kancléře Aymerica a Giovanniho de Cremase utvořila v svatém kolegiu kardinálů protižidovská opozice vůči Pierleonovi. Kardinál Pierleone však měl v tomto urputném boji zřejmou převahu, protože byl podporován jak silně požidovštělou šlechtou, tak i lidem, který si židovský kardinál dokázal penězi i silou získat na svou stranu. Kromě toho byl tak prozíravý, že kontroloval i vojsko.

Protože Pierleone věděl, že jej jeho protivníci mezi kardinály obžalovali z praktikování židovské víry, snažil se obvinění vyvrátit zbožnými a bezvadně pravověrnými kázáními, horlivou činností v nejrůznějších oblastech církevního života a dokonce i stavbou nových chrámů. Tím se mu podařilo oklamat duchovní i laiky a přesvědčit je, že obžaloby proti němu jsou pouhé pomluvy, a že kardinál Pierleone je upřímný katolík, nespravedlivě napadaný závistivými antisemity, kteří Židy vidí i tam, kde vůbec žádní nejsou.[435]

Papež Honorius II. byl již vážně chorý, když se náhle ocitl v protitlaku obou skupin. Jakmile protižidovští kardinálové poznali, že Pierleonův prožidovský blok neustále sílí a že má takříkajíc v kapse hlasy většiny kardinálů, použili lsti. Z popudu energického francouzského kardinála a kancléře Římské církve Aymerica byl na smrt nemocný papež náhle převezen do horského kláštera San Gregorio. Tam se pak během sporů obou stran s Honoriem dohodli, že nový papež by měl být zvolen osmi kardinály, které zdánlivě vybere on sám. Ti pak zůstali s umírajícím a čekali na jeho skon, aby mohli hned poté zvolit nového papeže.

Zásahem Boží prozřetelnosti Honorius zemřel právě v době, kdy Pierleone a Jonathan nebyli přítomni. Zbývajících šest kardinálů v rychlosti pohřbilo zemřelého a poté hned v klášteře zvolilo počestného protižidovského kardinála ze Sant Angela, Gregoria Papareschiho, který jako nový papež přijal jméno Inocenc II.

Když se Pierleone, který se již viděl papežem, dozvěděl o tom, že jeden z jeho rivalů byl zvolen papežem, nenechal se tím zlomit, nýbrž se podle Gregorovia

> „v doprovodu svých bratrů Lva, Giordana, Rogera, Uguccioneho i početných klientů odebral k chrámu svatého Petra a vynutil si tam přístup. Pietrem di Porto se nechal vysvětit na papeže, násilím vnikl do Lateránu, posadil se tam symbolicky na papežský stolec a nato v chrámu Santa Maria Mayor zabavil církevní poklad. V celém Římě propukla občanská válka a tisíce rukou se lačně natahovaly po zlatě, které Anaklét[436] zatajil“.[437]

Pokud jde o simonii, byl Pierleone důstojným žákem svého předchůdce a souvěrce Šimona Mága, a ještě jej překonal vzhledem ke zkušenostem, které Židé za staletí nashromáždili. Nejrůznějšími prostředky dokázal, že jej více než dvě třetiny kardinálů

---

[435] Vogelstein a Rieger, *Geschichte der Juden in Rom*, 1896; *Jewish Encyclopedia*; *Enciclopedia Judáica Castellana*, hesla „Anaklét“ a „Pierleone“; Vacandard, *Vie de Saint Bernard*; *Codex Udalrici*, č. 240-261; Gregorovius a Newmann, cit. díla.

[436] Míněn je kardinál Pierleone, který jako vzdoropapež přijal jméno Anaklét II.; pozn. překl.

[437] Ferdinand Gregorovius, *Dějiny města Říma ve středověku*, kniha II, svazek II, str. 76-77.

zvolily papežem, a přijal jméno Anaklét II. „Tlustý Žid“ se rychle stal pánem situace a celý křesťanský svět mu dával za pravdu, zatímco Inocenc II. se musel se svými věrnými kardinály uchýlit do pevnosti Palladia pod ochranu Frangipaniho. Pierleonovi vojáci se marně pokoušeli o dobytí Palladia, ale jak poznamenává Gregorovius, když

> „Inocenc poznal, že zlato nepřítele by časem dokázalo proniknout i do zdí pevnosti a uprchl v dubnu nebo v květnu do Trastavere, kde se skrýval v paláci své rodiny. Anaklét mezitím v klidu u svatého Petra slavil velikonoční svátky a nepřátelské kardinály nahradil jinými. Odpadnutím Fragnipaniho zůstal Inocenc bez ochrany a zbýval mu nakonec jen útěk“.[438]

Z čistě lidského pohledu bylo pro Církev všechno ztraceno. Triumf „páté židovské kolony“ v kléru se zdál být definitivní a její staletý sen o dobytí papežství se stal konečně skutečností. Naproti tomu křesťanství svůj boj se synagogou zdánlivě prohrálo.

XXVI. KAPITOLA

∗ Svatý Bernard a svatý Norbert osvobozují Církev ze židovských spárů ∗

Podle věčného příslibu přišla Boží prozřetelnost Církvi na pomoc a dala vystoupit schopným mužům, kteří byli pevně rozhodnuti obětovat všechno pro záchranu katolicismu. Tito muži z Božího vnuknutí rozpoznali v pravý okamžik celý dosah neštěstí resp. blížící se katastrofy, a s nezištným a strhujícím elánem se vrhli do boje proti synagoze a jejím stoupencům.

Takto se objevil kdysi svatý Irenej, když svého času židovský gnosticismus hrozil rozbít křesťanstvo. Stejně tak povstal svatý Atanasius, když kacířství Žida Aria bezmála otřáslo Církví v základech, a později se za podobných okolností objevili svatý Jan Zlatoústý, svatý Ambrož z Milána, svatý Cyril z Alexandrie, svatý Isidor ze Sevilly, svatý Felix, arcibiskupové Agobard, Amolon a mnoho dalších, kteří všichni – osvíceni Boží milostí – neoblomně bojovali se Židy, staletými nepřáteli Církve svaté, s jejich „pátou kolonou“ i s bludy a podvratnými hnutími.

Kdo jiný by měl přijít na pomoc Církvi, která prožívala snad nejhorší krizi od svého vzniku? Kteří jiní by měli být protižidovskými vůdci než ti, jež v tomto případě Kristus vyvolil k záchraně Církve svaté?

Jako obvykle se i nyní Boží přispění projevilo vystoupením dvou velkých bojovníků – církevního učence a opata z Clairveaux, svatého Bernarda, a dále magdeburského arcibiskupa a příbuzného německé císařské rodiny, svatého Norberta, zakladatele řádu, který nese jeho jméno.

Když se svatý Bernard dozvěděl o neblahých událostech v Římě, učinil nevšední rozhodnutí vzdát se klidného klášterního života a vrhnout se do tvrdého, nepohodlného, bolestného a nebezpečného boje, který byl navíc již považován za ztracený, protože židovský papež plně ovládal situaci díky zlatu a podpoře, které se mu i nadále dostávalo. Naproti tomu Inocenc II. byl opuštěn, na útěku a exkomunikován Anaklétem, takže

[438] Tamtéž, kniha II, svazek II, str. 76-77.

jeho postavení vypadalo beznadějně. Podle názoru významných teologů i historiků navíc nemohl uplatňovat žádné nároky, protože jeho zvolení neodpovídalo církevnímu právu. Svatý Bernard se však bezmála ztraceného případu ujal, protože byl přesvědčen, že jde o správnou věc a že nelze takto nechávat Církev v rukou Židovstva, jejího nejhoršího nepřítele.

Vycházel tedy ze správného stanoviska a nijak se nestaral o to, že většina třiadvaceti kardinálů hlasovala pro Anakléta, zatímco pro Inocence pouze tři, ani nedbal na to, jakým způsobem volba proběhla. Ve svém listu německému císaři Lotharovi mj. psal: „Je ostudou pro křesťana, že na trůně svatého Petra sedí Žid." Tím se církevní učenec dotkl bolavého místa, a současně poukázal na vážnost situace, protože skutečně bylo nemyslitelné, aby byl papežem Žid, nejhorší nepřítel Církve svaté. V Bernardově dopisu císaři se dále říká: „Anaklét neměl ani u svých přátel nikdy dobrou pověst, zatímco Inocenc je mimo každou pochybnost ušlechtilý."

Soudobý životopisec svatého Bernarda, opat Ernold, uvádí, že Pierleone jako legát a kardinál nahromadil obrovské jmění

> „a později drancoval i kostely. Když pak i samotní špatní křesťané, jeho stoupenci, odmítali rozbíjet a tavit zlaté kalichy a kříže, Anaklét přenechal špinavou práci Židům, kteří s nadšením a horlivě ničili nenáviděné liturgické náčiní. Zlato z uloupených chrámových předmětů se prodávalo a hlavně díky tomu mohl Anaklét stíhat a perzekvovat Inocencovy stoupence".

Biskup Hubert z Luccy, benátský dóže Andreas Dandoldo, opat Anselmo z Gembloux a někteří další kronikáři i historici shodně obžalovávají židovského vzdoropapeže z těchto i dalších těžkých zločinů.[439]

V nastalém boji měli největší význam německý císař a francouzský král, protože obě země byly tehdy nejmocnějšími katolickými státy. Svatý Bernard s podporou svého nejlepšího přítele, svatého Norberta, vynaložil všechny síly k přemluvení obou váhavých monarchů, aby podpořili papeže Inocence. Za tím účelem jim zaslal osobní listy a podnikal všechny možné další kroky.

Ludvík VI. Francouzský se nemohl rozhodnout a nechal svolat koncil, který se podle jeho přání konal v Etampes.[440] Svou výřečností a horlivostí tam nakonec svatý Bernard dokázal, že se otcové synody vyslovili pro Inocence. Uvedl tam již zde zmíněné důvody a argumentoval i tím, že Inocenc byl zvolen jako první a že tento způsob volby je platný do té doby, dokud nebude zákonně anulován, byť i většina kardinálů hlasovala pro Anakléta. Svatý Bernard navíc koncilu dokázal, že Inocenc byl platně vysvěcen na papeže kompetentním kardinálem-biskupem z Ostie.

Velkou předností pro Církev byly odvaha a energie statečného kardinála Almerica, který nechal potají rychle pohřbít zesnulého papeže a tímto poněkud neobvyklým způsobem urychlil Inocencovo zvolení. Církev svatá, křesťanstvo i celé lidstvo musí být vděčné odvážnému kardinálovi a vážit si jeho památky, protože svým husarským kouskem zahájil boj za záchranu Církve a tím i celého světa. Kdyby se totiž Židům tehdy

---

[439] Biskup Huberto de Lucca, kronika v *Codexu Udalrici* č. 246, str. 425; rabín Louis Israel Newman, *Jewish Influence on Christian Reform Movements,* kniha II, str. 251; Vancardad, *La Vie de Saint Bernard*, článek proti Anaklétovi.

[440] Nepodařilo se nám nalézt akta a zákony koncilu v Etampes; dokázali jsme vypátrat pouze neúplné zprávy a obáváme se, že byly ze snadno pochopitelných důvodů odstraněny nebo zničeny.

před osmi sty lety podařilo ovládnout křesťanstvo, došlo by nejspíš již před několika staletími ke katastrofě, která dnes v nejstrašnější podobě hrozí celému lidstvu. Tehdy byl sítí revolučních tajných organizací Židů ohrožován i islám, kteří jej prakticky ovládali a chtěli možná i zničit.

Inocenc II. uprchl z Itálie do Francie a nabyl znovu naděje poté, co svatý koncil v Etampes podpořil jeho již ztracenou věc. Po uznání a podpoře koncilu pak přišla další velice cenná světská pomoc francouzského krále, který se od té chvíle stal hlavní oporou právoplatného papeže v boji s jeho rivalem vzdoropapežem, jak jej tehdy synoda nazvala. Francouzský monarcha postupoval podle směrnic svatého Bernarda a nepřipouštěl žádné diskuse o tom, který z obou zvolených papežů je právoplatný, nýbrž pouze který je tohoto úřadu hodnější, jak se vyjádřil opat ze Saint Denis, Sugerius. Na neúnavné činnosti svatého Bernarda nakonec ztroskotala i obratná Anaklétova diplomacie, který se chlubil svým zbožným katolicismem a všemožně se snažil zajistit si podporu francouzského krále. Předstíral až přehnanou zbožnost a své reformní plány odůvodňoval tím, že by se Církev měla **vrátit k ryzosti počátečních dob, což bylo vždy populární heslo, protože se odvozovalo od chvalitebných a ušlechtilých myšlenek**. Z toho důvodu také přijal jméno prvního nástupce svatého Petra, papeže Anakléta I.[441] – Podle všeho zde tedy máme co dělat s jedním z prvních projevů oné „apokalyptické šelmy“, která navenek vyhlíží jako beránek, tedy náš Pán Ježíš Kristus, ale ve skutečnosti jde o draka. Ne nadarmo byl Anaklét II. ve své době světci, biskupy, duchovními i laiky označován za Antikrista, resp. jeho předchůdce.

Nakonec byl v tomto boji rozhodující postoj německého císaře Lothara. Ten správně postřehl, že se záležitost již dotýká samotné podstaty Církve, a proto byl svolán do Würzburgu druhý koncil. Do jeho jednání zasáhl rozhodujícím způsobem svatý Norbert a podařilo se mu zajistit pro Inocence plnou podporu německých biskupů. Téměř rozhodující bitva však měla být vybojována až na svatém koncilu v Remeši koncem r. 1131. Tato synoda znamenala zásadní porážku pro Petra Pierleona, neboť na ní biskupové z Anglie, Katalánie a Aragonie uznali Inocence II. za právoplatného papeže a tím se přidali k biskupům francouzským a německým, kteří jej uznali již dříve. Na zmíněné synodě byl navíc Pierleone exkomunikován. Kromě toho je třeba uznat, že v boji sehrály významnou roli i náboženské řády. Rozpoznaly tehdy správně nebezpečí, které představuje Židovstvo pro Církev, a považovaly Anakléta za nejhorší zlo, jaké do té doby křesťanství ohrožovalo. Nelze tedy opomenout skutečnost, že kláštery svou činnost směřovaly horlivě a energicky na záchranu Církve svaté před zmíněným smrtelným nebezpečím.

V naší době, kdy je Církev svatá tak silně ohrožována komunismem a „pátou židovskou kolonou“ v kléru, nejsou bohužel nikde vidět známky mocné síly náboženských řádů, které by snad mohly situaci zachránit, kdyby se náležitě vyzbrojily k boji. Jejich členové tráví dny zbožnými službami, což je samozřejmě chvályhodné, avšak za daných okolností by se řády měly věnovat hlavní úloze, kterou je záchrana Církve. Domníváme se, že kdyby se řády probraly ze své letargie, musely by nezbytně zpozorovat, že dnes stejně jako v Pierleonově době je nemožné konat všechny zbožné služby, pro-

[441] Někteří kronikáři považují Anakléta I. jako v pořadí až třetího papeže, přestože o Linovi I., který měl následovat po sv. Petrovi, nejsou prý dostatečně věrohodné údaje; pozn. překl.

tože jim zabírají veškerý čas, a že by měly tak jako tehdy část svého času věnovat boji za záchranu Církve. Tím by byl učiněn rozhodující krok vpřed.

Nechť Pán osvítí představené řádů a ukáže jim nezbytnost rozhodného odhodlání v této věci. Modlitby a plnění řádových pravidel jsou pochopitelně nesmírně důležité, v kritické chvíli je však ještě důležitější chránit Církev svatou před židovsko-komunistickým nebezpečím, které jí hrozí zničit. Svatý Bernard a mnoho mnichů muselo tehdy opustit své tiché kláštery, nedbat přísných řádových regulí a (samozřejmě s příslušným souhlasem) vyjít takříkajíc do ulic zachránit křesťanství. – A také to úspěšně udělali!

Po remešském koncilu mohl Pierleone počítat již jen s podporou větší části Itálie a zvláště svého švagra, arcivévody Rogera II. Sicilského, který prakticky ovládal celý poloostrov. Sňatek sestry vzdoropapeže, obrácené Židovky Pierleone, s arcivévodou měl přece jen něco do sebe. Ze strategických důvodů uzavřené manželství se nyní ukázalo jako velice užitečné. K definitivnímu odstranění Žida na trůně svatého Petra v Římě tak bylo zapotřebí vojenské invaze, jistého druhu křížové výpravy, a svatému Bernardovi a Norbertovi se podařilo k ní přimět německého císaře Lothara. V doprovodu poměrně nepočetného vojska se císař v severní Itálii sešel s papežem Inocencem a nerušeně postupoval až pod Řím, neboť mnoho římských šlechticů Anakléta v poslední chvíli zradilo. Lothar usadil Inocence v Lateránu na trůn, zatímco Pierleone uprchl do Andělského hradu a držel ve své moci svatopetrský chrám. Císař byl tedy papežem Inocencem korunován v Lateráně. Vzhledem k tomu, že se Roger Sicilský blížil k Římu se silným vojskem, musel se Lothar dát na ústup. Z téhož důvodu již nemohl zůstat v Římě ani papež, a židovský vzdoropapež se znovu stal ve městě pánem situace. Inocenc se stáhl do Pisy a svolal tam velký koncil, jehož se zúčastnilo množství biskupů z celého křesťanstva i velký počet opatů, kteří v tomto krutém boji sehráli významnou roli. Byl mezi nimi samozřejmě i svatý Bernard, který jako vždy stál v čele zápasu.

O rok později pak vtáhl Lothar znovu do Itálie dosadit v Římě právoplatného papeže a vyhnat židovského uzurpátora. Chování německého císaře je skutečně pozoruhodné, protože v kritické chvíli Církve nechal stranou své osobní zájmy i podvědomou antipatii říše kvůli tvrdému sporu o investituru, a plně se zasadil o záchranu křesťanstva.

Kéž by se i v současné světové krizi našli lidé, kteří by napodobili jeho jednání, nechali stranou osobní zájmy i národní požadavky a zapomněli by na vzájemnou a mnohdy zcela neodůvodněnou řevnivost ve prospěch sjednocení národů ke společnému osvobozovacímu boji proti židovskému imperialismu i jeho zednářským a komunistickým diktaturám!

V průběhu toho strašlivého boje tedy Inonenc II. právem psal císaři Lotharovi:

> „Církev Tě skrze Boží vnuknutí vyvolila za zákonodárce jako druhého Justiniana a vybrala Tě bojovat proti kacířské ničemnosti Židů jakožto druhého Konstantina.“

Při druhém tažení se Lotharovi sice podařilo porazit Rogera a přimět jej k ústupu na Sicílii, ale nedokázal se zmocnit Říma, kde k hanbě celého křesťanstva zůstával v úřadě židovský vzdoropapež. Když Lothar se svým vojskem opustil Itálii, Roger Sicilský ji znovu téměř úplně ovládl a Pierleone jakoby nabyl ještě větší moci.

Obavy křesťanstva neustále sílily, protože moc vzdoropapeže se stávala stále hrozivější. Biskup z Liseaux, Arnulf, mantovský biskup Manfred i další vážení preláti jej

nazývali výhradně Židem. Ravennský arcibiskup Valter nazval Anaklétovo schisma „kacířstvím židovské věrolomnosti“ a rabín Louis Israel Newman ve svém díle ujišťuje, že „Inocencova strana považovala Anakléta za Antikrista“. Tento náhled byl také císaři Lotharovi předkládán kardinály, podporujícími právoplatného papeže. Sám sv. Inocenc z něj udělal bojové heslo a uzurpování papežského stolce označoval za „pošetilou židovskou faleš“. Výše citovaný rabín uzavírá svou zprávu o tomto boji následujícím komentářem: „Židovský papež si své postavení udržel až do své smrti 25. ledna 1138.“ – Židovský vůdce a vysoce ceněný historik Newman tedy zcela jasně a bez výhrad přiznává, že Pierleone byl Žid a označuje jej za „židovského papeže“, zatímco na druhé straně se neodvažuje označit Inocence II. za vzdoropapeže.[442]

Když byl židovský uzurpátor v Římě pohřben se všemi papežskými poctami, pustilo se kardinálské kolegium – jehož členové všichni potají praktikovali židovské náboženství – do vybrání nového papeže, lépe řečeno protipapeže. Volba padla na kardinála Řehoře, který byl ustanoven se souhlasem a podporou Rogera Sicilského.

Nový papež přijal jméno Viktor IV. Mezitím se díky neúnavným kázáním svatého Bernarda i tlaku německých vojsk ve prospěch právoplatného papeže podařilo dobýt hlavních Pierleonových bašt jako Milána a dalších italských měst. Nakonec se výřečnému světci Bernardovi zdařilo zmocnit se i samotného Říma. Židovský vzdoropapež se musel znovu uchýlit do chrámu svatého Petra a držel i pevný Andělský hrad. Pierleonova strana se však stále více zmenšovala a postupně rozpadala, takže pro nového vzdoropapeže Viktora IV. se situace už stávala neudržitelnou. Přesto lze děkovat především výřečnosti svatého Bernarda, že se nakonec vzdal.

V popisované epizodě znovu narážíme na taktiku, která ve všech politických bojích Židovstva hraje rozhodující roli: židovská nebo Židy ovládaná strana se vždy snaží, aby hrozící porážka nevedla k naprostému zničení či katastrofě, a v pravou chvíli se raději dobrovolně vzdá, aby mohla počítat se slitováním, případně si vyjedná dovolení podržet si co možná vysoká postavení slibem podřízenosti a věrnosti. Jakmile se židovská moc takto uchrání před zničením, často si dokáže podržet významné posty i v nové vládě vítěze. Nikdy však za to není vděčná, nýbrž okamžitě začne potají kout pikle, aby znovu nabyla sil a ve vhodném okamžiku zasadila zrádně úder ke zničení důvěřivého a velkorysého nepřítele, který místo aby včas zlikvidoval nevděčného protivníka, ponechá mu možnost opět nabrat síly a rozpřáhnout se k novému úderu. V historii boje mezi křesťany a Židy se to po více než tisíc let stále znovu opakovalo a bylo také hlavní příčinou obrození synagogy po jejích velkých porážkách. Přišla však bohužel doba, kdy se role vyměnily.

Giordano a ostatní Pierleonovi bratři předstírali pokání, prosili za odpuštění, odpřísáhli se všech bludů a usmířili se s právoplatným papežem. Svým typickým pokrytectvím se jim podařilo dojmout Inocence II. i svatého Bernarda, kteří jim velkomyslně odpustili, a místo aby se jich definitivně zbavil, Inocenc jim ponechal jejich postavení u papežského dvora. Později jim dokonce prokázal čest různými poctami a úřady v naději, že tím dosáhne trvalé jednoty a stability Církve. Snažil se Židy získat mimořádnou dobrotivostí – nejspíš v naději, že se nad takovou velkorysostí zastydí a nakonec se budou upřímně kát.

---

[442] Rabín Louis Israel Newman, *Jewish Influence on Christian Reform Movements*, kniha II, str. 248-253.

Zato v církevní rovině postupoval Inocenc velice energicky. Roku 1139 svolal do Lateránu II. ekumenický koncil, který zavrhl učení Arnolda z Brescie i Petra Bruyse, současně prohlásil za neplatné veškeré Anaklétovy akty a sesadil všechny jeho kněze, biskupy a kardinály. Jinak řečeno všichni duchovní, dosazení Pierleonem, byli prohlášeni za zbavené všech svých svěcení, a především pak ti, na něž se pohlíželo jako na schismatiky.[443] Veřejnost považovala za schismatiky takové duchovní, kteří mezi sebou trpěli heretiky a Židy, jinými slovy všechny, kteří potají náleželi k judaismu. Tím Svatý Otec očistil klérus od Kryptožidů „páté kolony", vytříbil hierarchii a jedním rázem znemožnil jakoukoli židovskou infiltraci kléru, která byla předtím samozřejmě pod mocnou ochranou židovského papeže, jak jej nazval proslulý rabín Newman. … Na druhé straně ovšem politická velkorysost papeže vůči poraženému Giordanu Pierleonovi a jeho bratrům měla být pro Svatý stolec osudná. Je třeba poznamenat, že v této politice odpouštění ovlivnil papeže svatý Bernard; ve své nesmírné dobrotě doufal, že by tím Církev svatá snad dokázala obměkčit zatvrzelá srdce Židů. Svatý Bernard sice nesmiřitelně bojoval proti schismatům a bludům Židů, současně však byl mimořádně shovívavý a nechtěl, aby byli pronásledováni a trpěli nějakým příkořím. Jinak řečeno, snažil se zkrotit vlky dobrotou a odvyknout je jejich divoké nenasytnosti.

Židé samozřejmě jako vždy zneužili světcovy dobroty a mimo každou pochybnost prokázali, že je nemožné udělat z vlků poslušné beránky. Jasně to ukázaly události minulých století a donutily Církev pokračovat energicky a častokrát až neúprosně v dávném boji proti Židům. **Hranice inkvizice pak byly z největší části následkem toho, že žalostně ztroskotala velkomyslná, svatým Bernardem kázaná politika smíření, trpělivosti a dobroty.**

XXVII. KAPITOLA

∗ Židovsko-republikánská revoluce ve 12. století ∗

Někteří papeži zpočátku Židy velkomyslně trpěli u svého dvora, vycházeli jim přátelsky vstříc a využívali jejich bankéřských služeb. Důsledkem toho bylo nám už známé schisma za časů Pierleonových, které Církev svatou bezmála zničilo. Dobrotivá velkorysost papeže Inocenta II. k rodině obráceného Žida Giordana Pierleona mu nakonec ztrpčila poslední dny, a v politické oblasti způsobila papežství nesmírné škody.

Pět let po smrti židovského vzdoropapeže využil jeho bratr Giordano svého výhodného postavení i prostředků, jichž se mu dostalo díky dobrotě svého protivníka, a začal potají připravovat revoluci, která by v případě vítězství bývala měla nedozírné následky. Spiklenci prokázali nesporný politický talent a vypracovali bojový program, který byl pro římský lid mimořádně přitažlivý. Tehdy byl snad jako jediný natolik lákavý, aby v době ještě značné religiozity dokázal přimět šlechtu a lid k hnutí a povstání proti Nejvyššímu Pontifexovi křesťanstva. Svým bojovým programem resp. akční platfor-

[443] Druhý lateránský koncil, zákon 30. Sbírka *Acta Conciliorum et epistolae decretales, ad Constitutiones Summorum Pontificum*, Studio P. Joanni Harduini S. J., Ed. Paris 1714, svazek VI, část II, str. 1207 ad.

mou, jak by se dnes řeklo, Pierleonové prokázali, že jsou plně schopni vést a určovat budoucí pravidla pro „pátou kolonu“ v kléru nejen v náboženské, nýbrž i v politické oblasti.

Giordanem Pierleonem vedené hnutí stavělo obyvatelům „Věčného města“ před oči slavnou republiku, kdy Římu nevládli autokraté, nýbrž patriciové a lid, a tím se Římané stali prvním národem antiky. V zájmu hnutí se prováděla intenzivní osobní propagandistická práce. Upomínalo se na skvělý římský senát a poukazovalo na rozdíl mezi slavnými časy republiky a ochablostí státu ve 12. století. Podle toho bylo nezbytné, aby se Římané snažili znovu pozdvihnout a udělat z Říma jako kdysi první město v politickém, vojenském i hospodářském ohledu, kdy ještě prosazovalo svou vůli a zákony celému světu. V cestě tomu ovšem stála světská moc papeže. Všichni křesťané si papeže sice vážili, nicméně nesměl být překážkou rozmachu a vzrůstu Říma. Papež se tedy musí omezit na svou náboženskou funkci, aby město mohlo usilovat o znovuzískání bývalého lesku a zavést opět formu vlády, jež by obnovila jeho přeslavnou minulost.

Římská šlechta, která byla značně oslabena spřízněním se Židy, i ostatní obyvatelé města se takovými hesly a představami opájeli a poznenáhlu se přidávali k hnutí, vedenému Giordanem Pierleonem. To již r. 1143 bylo tak silné, že jakýmsi pseudopučem dokázalo vyřadit městskou prefekturu, která byla propagandou spiklenců tak jako tak ochromena. Neuznali světskou moc papeže nad městem, svolali na starý Kapitol senát a vyhlásili Římskou republiku pod vedením věhlasného patricie Giordana Pierleona. Takto se křesťan židovského původu a pochybné upřímnosti ve víře odvděčil za odpuštění papeže Inocence II. a svatého Bernarda i za dovolení ponechat si své bohatství a postavení, kterých nyní použil k úspěšnému provedení nové revoluce. Takový však je životní zákon – **jakákoli velkorysost a tolerance vůči vlku mu jen nabízí možnost uchvátit ovci**.

Hrdinný a zasloužilý papež Inocenc II. zemřel v roztrpčení, aniž by se dožil triumfu nad neblahým povstáním. Jeho nástupce Celestýn II. byl papežem pouze pět měsíců a musel se uchýlit do pevnosti Frangapini, zatímco šlechta a římský lid tupily papeže a velebily republiku, senát i nového pána situace, Giordana Pierleona.

Nový papež Lucius II. se snažil s pomocí některých Církvi věrných šlechticů osvobodit ze zajetí a dobýt Kapitol, byl však při tom smrtelně zraněn kamenem, hozeným z davu pierleonovců a zemřel jedenáct měsíců po svém vysvěcení na papeže. Tím si Giordano Pierleone se svou bandou ještě upevnil svou moc v nové republice.

V takto obtížných okolnostech byl za papeže zvolen a vysvěcen prostý mnich, který žil odloučen od světa v klášteře na okraji Říma. Když se r. 1145 stal papežem, přijal jméno Evžen II. Okamžitě po zvolení se jej revoluční moc snažila přimět ke schválení republikánské ústavy a k uznání senátu. Papež to odmítl učinit a musel proto uprchnout z Říma. Zde je také důvod, proč byl na papeže vysvěcen v klášteře mimo město. Poté odešel do Viterba, kde se prokázal jako velmi energický muž a exkomunikoval jak vůdce revolucionářů Giordana Pierleona, tak i členy senátu. Tou dobou již lůza v Římě útočila na paláce a pevnosti kardinálů i šlechty papežské strany a dopouštěla se hrůzných násilností na křesťanech, kteří zůstali věrni Svatému stolci.

Velkomyslné odpuštění slavného papeže Inocence II. umožnilo Pierleonovi nabýt takové politické moci, která představovala vážnou hrozbu nejen Církvi, nýbrž i životu kardinálů a projevovala se zrádnými vraždami věrných stoupenců katolicismu. **Velko-**

rysost vůči bezbožníkům, zvláště vůči Židům, se bezpochyby vždy stává vážným nebezpečím pro dobro.

Rolníci však zůstali papeži věrni a spolu s různými venkovskými šlechtici jej podporovali při obléhání města, kterým úspěšně podvázal jeho zásobování potravinami. Tím byli povstalci nakonec donuceni s papežem vyjednávat. … Uznali jej jako autoritu s podmínkou, že výměnou uzná republikánskou ústavu a senát, jehož kompetence by měly být omezeny jen na správu města. Touto dohodou se papež Evžen III. tedy mohl roku 1145 vrátit do své římské rezidence.

Šlo však pouze o příměří, jehož Židé obvykle využívají k tajnému sbírání sil, nabytí větší moci a k novému útoku! Když pak povstání propuklo po druhé, podílel se na něm i nový vůdce lidových mas jménem Arnold z Brescie. Svatý Otec musel znovu opustit Řím a množství římského lidu, ovlivněné revolucionáři, nedbalo nového zásahu svatého Bernarda v papežův prospěch. Arnold z Brescie podporoval všemožně hnutí Giordana Pierleona. Z počáteční čistě politické oblasti však přešel i na náboženskou, vytýkal kardinálům hamižnost i domýšlivost a tvrdil, že se obohacují na úkor lidu. Kromě toho prohlašoval, že Církev nemá chrámy, nýbrž peleše lotrovské, a papeže označil za krvežíznivce a kata Církve, který si znamenitě umí plnit kapsy cizím zlatem. Ani Církev, ani duchovní by si podle něj neměli nárokovat žádný majetek, který právoplatně patří laikům a vladařům. Tím obratně využíval hrabivosti monarchů i šlechticů a podněcoval je k vyvlastnění majetku kléru.

Papež posléze musel uprchnout do Francie, která jej vedle německé říše nejvíce podporovala a byla mu hlavní oporou v jeho zápase se Židovstvem. Bojovný papež si tam zajistil podporu francouzského krále Ludvíka VII. a postavil vojsko, v jehož čele pak táhl do Itálie a pronikl až k branám Říma. Tam mu překvapivě nabídl svou plnou podporu Roger Sicilský, aby si tím obnovil ztracenou prestiž. Během těchto let se normanský magnát opravdu velice změnil. Kdysi se oženil s Pierleonovou sestrou, všechny své síly nasadil ve prospěch židovského vzdoropapeže a na svém dvoře trpěl Židy i muslimy, jejichž vliv tam byl mimořádně velký. Židé však jako vždy zneužívali poskytnuté ochrany a skrze ni nabytých pozic, až Roger Sicilský nakonec sám rozpoznal židovské nebezpečí. Změnil proto svoji politiku, snažil se Židovstvo potírat, ovšem užíval k tomu zastaralé a neúčinné metody nutit Židy pomocí zákonů k obrácení na křesťanství. – V každém případě však Roger nabídkou pomoci Svatému Otci obrátil svou dřívější politiku v pravý opak; papež přirozeně jeho podporu přijal a za pomoci normanských oddílů vtáhl 28. listopadu 1149 do Říma. Revolucionáři však naneštěstí měli římský lid dosud pevně v ruce a vydávali se za jeho osvoboditele. O necelých sedm měsíců později musel papež nanovo kvapně opustit město a stáhl se do Anagni, kde zemřel v témže roce jako velký světec Bernard.[444]

Po krátkém pontifikátu Anastasia IV. byl papežem zvolen anglický biskup z Albana, Nicolas Breakspeare. Když tento věhlasný a energický papež usedl pod jménem Hadrián IV. na Petrův stolec, byla situace Církve doslova katastrofální. Revolucionáři pod vedením Giordana Pierleona plně ovládali město a dopouštěli se zákeřných vražd dokonce i na poutnících, kteří kvůli své víře přicházeli do hlavního města katolického světa.

[444] Evžen III. byl r. 1872 blahořečen papežem Piem IX.; pozn. překl.

Svými obratnými proslovy napomáhal Arnold z Brescie k dalšímu pokroku revoluci, která se začala nebezpečně šířit do celé Itálie. Opovážlivost revolucionářů šla tak daleko, že neváhali těžce zranit Guida, kardinála ze Santa Prudenciana. Tím přetekla i poslední míra trpělivosti, a papež se rozhodl postupovat radikálně. Poprvé v dějinách vyslovil nad Římem interdikt, čímž byly ve městě zastaveny všechny náboženské obřady. Jakkoli se nechal římský lid vůdci revoluce oklamat, byl ještě tak zbožný, že je z větší části nyní opustil.

Papež současně mistrovsky využil podpory nového německého císaře Bedřicha Barbarossy, který oplátkou za korunovaci slíbil rozdrtit povstání a vydat papeži Arnolda z Brescie, což také skutečně udělal, když jeho vojsko dobylo Řím. Jako obvykle nasadili Židé všechny páky k tomu, aby pontifex Arnoldovi zachoval život. Avšak jejich intriky neměly úspěch u bojovného papeže, který si byl plně vědom z toho plynoucího nebezpečí. Kdyby totiž bývali uspěli, byli by revolucionáři i v budoucnu schopni v revoluci pokračovat, jak se již dříve stalo.

Na žádost papeže nechal císař Arnolda z Brescie zadržet a vydat římskému prefektovi, který jej dal oběsit, tělo spálit a popel nasypat do Tibery. Vzhledem k nečekaně energickému postupu papeže dostali povstalci v Římě strach pokračovat ve své činnosti, a tak byl konečně ve městě a okolí obnoven vytoužený klid.[445] Církev svatá nechtěla proti svým nepřátelům používat síly, ti však její dobrotu zneužili, šířili anarchii a působili takovou spoušť, že energický anglický papež rychle pochopil nezbytnost potlačení zla, přestože se mu jako náměstkovi Ježíše Krista užití síly příčilo. Římská církev nyní sledovala jinou politiku. Vlci měli být vyhubeni, aby bylo lze zachránit ovce. **Takže nikoli Církev, jak tvrdili židovští autoři a jejich nohsledi, nýbrž „Satanova synagoga“ nese plnou odpovědnost za pronikavý obrat církevní politiky.** To ona svým spiknutím, bludařsko-revolučním hnutím, svými zločiny a rozpoutáním anarchie přinutila Církev sáhnout k účinným obranným opatřením.

Na závěr této kapitoly je třeba ještě vysvětlit, že Arnold z Brescie odjel v mládí do Francie, kde se stal žákem kacíře Abelarda a převzal jeho zhoubná učení. O Abelardovi se zde sluší podotknout, že hájil bludy Žida Aria a byl za to odsouzen. Kromě toho jsou velice zajímavá Abelardova učení o Židech. Nám už známý rabín S. Raisin tvrdí, že populární učitel své doby Abelard mj. řekl: „Židům se nesmí dávat vina na ukřižování Krista.“ – Abelard mimo to napadal i autoritu církevních Otců[446] a byl celkově nakloněn Židům.

Na druhé straně není pochyb o tom, že kdyby papež Inocenc II. neočistil klérus sesazením všech duchovních včetně biskupů a kardinálů, kteří byli na straně židovského papeže a přijali od něj svěcení, tedy od příslušníků „páté kolony“, byla by Církev možná podlehla tlaku revolučního hnutí, které jsme si v této kapitole ukázali, případně by podlehla lstivým útokům bludařských tajných organizací, jež falešní křesťané zakládali v celém křesťanském světě. Pokud by členové „páté kolony“ bývali měli v rozhodujícím okamžiku boje ještě svá postavení v kardinálském kolegiu, spolupracovali by s re-

---

[445] L. Duchesne, *Liber Pontificalis*, svazek II; J. M. Watterich, *Vitae Romanorum Pontificarum*, svazek II; rabín Newman, *Jewish Influence on Christian Reform Movements*; Gregorovius, *Dějiny města Říma ve středověku*, kniha II, svazek II; Llorca-García Villoslada-Montalban, *Dějiny katolické Církve*; Otto de Frisinga, *Kronika*, svazek VII.

[446] Rabín Jakob S. Raisin, cit. dílo, kap. XVII.

volucionáři kacířských sekt na zničení nejvyšší církevní hierarchie. Inocencova čistka zachránila křesťanství během následujícího desetiletí před bezprostřední katastrofou. O podvratné činnosti židovsko-italské rodiny Pierleone se v oficiálním dokumentu synagogy, v Židovsko-španělské encyklopedii, říká doslova:

„Pierleonové, vážená římská rodina v 11.-13. století. Papežův finančník Baruch Leoni se nechal pokřtít a přijal jméno Benedikt Christian. … Jeho syn Lev [Leo] byl vůdcem papežské strany, podporující Řehoře VII. – Lvův syn Pier Leonis [Pierleone] byl rovněž vůdcem papežské strany a hájil Paschalise II. proti německému císaři Jindřichovi V. – Jeho syn Pierleone II. byl r. 1116 jmenován kardinálem a 1130 zvolen papežem. Lucrezia Pierleone nechala na podstavci jeho sochy zaznamenat jeho příbuzenské vztahy s královskými domy Rakouska a Španělska. Vzdor křtu a míšení krve zůstali Pierleonové po staletí spojeni se židovským společenstvím.“[447]

V uznávaném a především rozhodně ne antisemitském díle je stručná narážka, že rodina falešných křesťanů Pierleonů již před osmi staletími stanovila strategické normy, které se tak často opakovaly a byly rozhodující pro triumfy Židů – jak tehdy, tak i v pozdějších stoletích:

I. Je nezbytné proniknout do církevní i politické hierarchie a získat si tam pomocí peněz vliv.

II. Je nutné se hlásit ke katolickým a konzervativním stranám, aby je po získání vlivu v nich bylo možné zničit.

III. Falešným křesťanstvím byli oklamáni nejen inteligentní lidé, nýbrž i tak geniální papež, jako byl Řehoř VII., který byl radikálním a energickým nepřítelem Židů, jak jsme již na jiném místě ukázali.

IV. Je důležité získat si zásluhy, jako např. obhajobou papeže Paschalise II. proti císaři, čímž bylo dosaženo Židům příznivých zákonů i kardinálského klobouku pro jednoho z Pierleonů. – Ten později vnesl do Církve svaté hrozné schisma a téměř se jí zmocnil, jak jsme si ukázali v předchozí kapitole.

V. Konečně by se mělo vymýšlet a předstírat příbuzenství s královskými rody Rakouska a Španělska. … Neopatrní vládci tím budou oklamáni a poskytnou Židům významná postavení k nevýslovné škodě křesťanských národů i obrany lidstva před židovským imperialismem. Kromě toho je zřejmé, že v Itálii i jinde ve světě židovské rodiny vzdor křtu, smíšeným manželstvím a zdánlivému křesťanství zůstávají vždy ve spojení s židovskými organizacemi.

[447] *Enciclopedia Judáica Castellana*, svazek VII, str. 452, heslo „Pierleone“.

XXVIII. KAPITOLA

∗ Kryptožidovství a kacířství středověku. Albigenští ∗

Je důležité vědět, že ve středověku získávaly nejvíce na síle bludy a bludná učení nepochybně právě v těch krajinách křesťanského světa, kde byl **procentně nejvyšší počet Židů, a kde byli izraelité nejvlivnější**.

Řečené bludy a bludná učení ponejvíce začínaly jako protestní hnutí proti *údajné* nemravnosti kléru, simonii a hromadění bohatství duchovními. Požadovaly proto návrat k chudobě a zdrženlivosti prvních křesťanů a napadaly údajný útisk i tyranii papežů, králů a šlechty. Církevní hierarchie měla být zrušena. Protože byly tyto bludy zaměřeny proti kněžstvu, podobali se jejich náboženští předáci spíše rabínům Židovstva, kteří vlastně nejsou kněžími, nýbrž *náboženskými* a *politickými vůdci*, jež vedou stejný občanský život jako ostatní Židé, od nichž se liší pouze svou rabínskou úlohou. V mnohém bludařském hnutí byly tyto společensko-revoluční aspekty velice důležité, neboť měly tendenci osvobozovat chudé a často jevily snahu o zřízení nějakého druhu komunistické vlády.

Ve všech bludařských hnutích můžeme pozorovat, že začínaly programem, který byl pro lid velice lákavý, ale později se postupně odchyloval k cílům, jež neměly nic společného s původními, jimiž zaujal své stoupence. Stručně řečeno měly vždy za základ podvod, který je příznačný pro všechny revoluce židovského původu.

Arcibiskup z Port-Louis, monsignore Leon Meurin S.J., uvádí na str. 50 následující:

„Roku 1184 ve Francii jistý truhlář jménem Durad předstíral, že měl mariánské zjevení. Z tohoto důvodu pak kolem sebe shromáždil velký počet krajanů pod jménem ‚Bratři čapky moudrosti'. Používal všech zásad bludařství a chtěl za každou cenu svrhnout nejvyšší moc. Předstíral, že chce vytvořit stát rovnosti prostých lidí, v němž by si museli být všichni absolutně rovni. Jakákoli světská nebo duchovní moc byla prohlášena za škodlivou. Jeho stoupenci vypracovali pakt bratrství jako přípravu na vládu své sekty. Novým na této sektě, k níž se přidávaly všechny jakémukoli řádu se příčící elementy, byla fanatická horlivost jejích stoupenců a příznivců; **ničím novým však nebyla podpora Židů**.“[448]

To je tedy opravdu vrchol, použít zjevení Panny Marie k ovlivnění mas a získaný vliv využít k založení sekty, která chce jedním rázem odstranit stávající řád a pak založit nový na podobných principech, jako dnešní komunismus!

Jak píše biskup Lucas de Tuy, kronikář z 13. století, kacířská učení si našla přístup ke knížatům země i k soudcům města skrze jejich židovské příbuzné a přátele. Plným právem proto 3. a 4. lateránský koncil a papež Inocenc III. vytvořili řád, který odděloval Židy od křesťanů, aby je nemohli nakazit svými podvratnými učeními.

---

[448] Arcibiskup z Port Louis, msgre Leon Meurin S.J., *Filosofie zednářstva*, Madrid 1957, kniha I, kap. XI, str. 169.

Rabín Louis Israel Newman ve svém citovaném a velmi cenném díle „Jewish Influence on Christian Reform Movements“ na straně 135 uvádí: „Přítomnost Židů v jižní Francii napomáhala rozmachu liberálního myšlení“, a na další stránce se říká:

> „**Současně s nárůstem liberálního myšlení se znenáhla rozvíjel i liberální postoj k Židům.** ... Tato okolnost napomohla Židovstvu v Provenci, a nejenže přinesla všeobecný rozmach kacířství, ale také umožnila, aby Židé rozhodujícím způsobem přispěli k rozvoji heterodoxních[449] hnutí. – Kde kvetlo kacířství, vznikaly i různé židovské tendence a skupiny.“[450]

Dále pak rabín Newmann dokumentuje jejich úlohy a zmiňuje se o tom, že také židovský spisovatel Loeb ve svém díle „La Controverse Religieuse“ (str. 25-26) poukazuje na okolnost, že „existovaly vztahy mezi židovskou činností a náboženským hnutím v Languedocu“.[451]

Svatý Bernard popisuje v listu č. 241 svůj pobyt v Languedocu a stěžuje si, že se tam „na kostely pohlíží jako na synagogy, a stánky Páně již nejsou posvátné“.

V monumentálním díle španělského Židovstva, „Španělsko-židovské encyklopedii“, se říká doslova:

> „V 11. až 13. století se kacířstvím nejvíce zasažené oblasti jižní Francie těšily takovému materiálnímu i duchovnímu bohatství, jaké v křesťanském světě ještě nikdy nebylo a je srovnatelné pouze s kulturním rozmachem maurského Španělska. Římská církev tam byla stále zkaženější a klérus světštější. To vyvolalo ve všech vrstvách obyvatelstva vznik velkého počtu bohatých židovských společenství, která byla vládci i lidem respektována. ... Kromě toho tam panovala vzájemná tolerance, jaká v Evropě až do osvícenství nebyla myslitelná. Židé měli přístup k veřejným úřadům, působili v zemské i obecní správě, a objevovali se i v akademiích a na školách. Žili poklidně spolu s pohany, kteří s nimi stolovali a dokonce se účastnili i slavení sobot. Židovští rabíni, lékaři, učenci, bankéři, obchodníci a rolníci udržovali těsné kontakty se svými křesťanskými kolegy a v kulturní oblasti se vzájemně ovlivňovali. Bylo tedy jen přirozené, že Židé se svou originální Biblí silně podporovali protipapežská hnutí, která vzdor rozdílným učením byla jednotná v boji proti církevnímu falšování a komolení původního křesťanství.“[452]

Je zvláštní, jak Židé chápou vzájemnou toleranci mezi Hebrejci a křesťany, která podle jejich tvrzení vládla v oblastech, kde byl židovský vliv velice silný, a byla srovnatelná pouze s tolerantností osvícenství. Zde je třeba poukázat na skutečnost, že židovsko-křesťanské bratrství a vzájemná tolerance, které se tehdy zvrhly v silnou podporu protipapežských hnutí, krvavé rebelie i vraždění křesťanů, byly také v časech osvícenství před Francouzskou revolucí předehrou k vraždám katolických duchovních i laiků, jichž se dopouštěli zednářští jakobíni pod kontrolou Židů, jak jsme si již výše prokázali. **Údajnou tolerancí a mírovým soužitím, jak se tomu dnes říká, chtějí Židé pouze získat potřebnou volnost pohybu k ovládnutí křesťanů a zničení jejich politických a náboženských institucí.** Hrůzné revoluce nejen proti Církvi, nýbrž proti

[449] Zde ve smyslu jinověrných resp. nepravověrných; pozn. překl.
[450] Rabín Louis Israel Newman, cit. dílo, kniha II, str. 135-136.
[451] Rabín Louis Israel Newman, cit. dílo, kniha II, str. 137; Languedoc je oblast v jižní Francii zhruba mezi Toulouse a Étienne, pozn. překl.
[452] *Enciclopedia Judáica Castellana*, svazek III, heslo „Cristianismo“ (křesťanství).

stávajícímu společenskému pořádku vůbec, které byly připravovány ve stínu této údajné tolerance v 17. a 18. století, nám jednoznačně potvrzují, co **takové krásné a svůdné požadavky pro Židy ve skutečnosti znamenají**.

Spisovatel dr. Hesekiel Teyssier, který se mimo jiné prameny opírá také o „Příručku zednářstva“ od Condorceta, popisuje významnou albigenskou revoluci následujícími slovy:

> „Tvořili obrovskou skupinu, k níž patřili měšťané, vojáci a dokonce tak důležité osobnosti jako aragonský král, hrabě z Toulouse, hrabě z Toix, vikomti z Beziers a Carcassone a další. ... Celkem veřejně si získali velkou politickou moc. Jejich teologickou teorií byl smrtící dualismus. Ve společenské oblasti usilovali o anarchii, což se pak stalo i v 18. století. Papež a králové se o věci záhy dozvěděli. ... Protože albigenští viděli, že jsou odhaleni a cítili se dostatečně silní, vyzývali k povstání, přerůstající v revoluci s hlavním stanem v Albi,[453] která zastínila i revoluční rok 1792. Podle svého ústředí dostalo hnutí jméno ‚albigenští'. Jejich zbraní byl teror, společné vlastnictví, nezávislost lidí na jakékoli autoritě a nenávist vůči společenským zřízením a hlavně proti Církvi.
>
> Svá tajemství sdělovali jen lidem, které předtím podrobili dlouhým a tvrdým zkouškám, a zavázali si je naprostou mlčenlivostí rovněž vůči vlastním příslušníkům i členům rodiny. Jejich vůdce davy neznaly, stejně jako ani tajná poznávací znamení a hesla (Condorcet, ‚Manual Maçonique').
>
> Albigenští byli pod ochranou mocných magnátů, zakládali požáry, pustošili, drancovali a dopouštěli se bezpočetných a neslýchaných zločinů. S armádou sto tisíc mužů rabovali města a ničili především kostely a kláštery. … Vyznali se ve všech typech zločinů a páchali je s rozkoší, zatímco lid byl zachvácen hrůzou.“[454]

Takto tedy skončilo mírové soužití Židů a křesťanů v jižní Francii. Kvůli zdolání tak rozsáhlé revoluce, hrozící zachvátit celé křesťanstvo, musela být zavedena papežská inkvizice a papež Inocenc III. zorganizoval velkou křížovou výpravu. Armáda půl milionu vojáků, patřící k vůbec nejsilnějším v tehdejším světě, dokázala až po dlouhé a krvavé válce porazit revoluci, která ve svých radikálních projevech usilovala o zespolečenštění majetku, tj. o komunismus.

Dalším důležitým aspektem revolučního hnutí bylo obratné využívání všech nedostatků a chyb vlád i mravních poklesků vážených duchovních a politiků, stejně jako umění jeho vůdců vydávat se za reformátory a opravce. Tím si zajistili podporu lidu, který byl později samozřejmě rozčarován, protože jakmile se podaří odstranit stávající řád, upadají židovští „osvoboditelé“ obvykle sami do mnohem horších chyb a nemravností, než jakých se dopouštěli ti, které údajně chtěli korigovat.

Ve španělské encyklopedii „Espasa Calpe“ se přiznává, že rozvoji kacířství albigenských mj. napomohlo i nepřístojné chování mnoha duchovních:

---

[453] Město asi 50 km severovýchodně od jihofrancouzského Toulouse; pozn. překl.
[454] Dr. Hesekiel Teyssier, cit. dílo, str. 126 a 187.

„Kacíři se především vzepřeli kléru, na nějž dokázali vypustit nenávist lidu, neboť někteří duchovní zapomínali na své učení a ctnosti... a lid se postavil na kacířskou stranu.“[455]

Protikatolický historik Henry Charles Lea výše řečené potvrzuje a říká: „Od druhé strany slyšíme, že se její argumenty opírají o pýchu, lakotu a nepříliš čistý způsob života duchovních a prelátů.“[456] – Jakkoli jsou takové útoky hodně přemrštěné, přesto dobře víme, že v souvislosti se způsobem života různých duchovních byly vcelku oprávněné.

Jako vždy, tak i v tomto případě využili židovští spiklenci špatného chování resp. nemravností některých občanských a církevních osobností k hněvu a pozdvižení proti vládě. **K zabránění vítězství židovských revolucí je tedy nezbytné především pozdvihnout morálku v našich vlastních řadách a předejít tomu, aby nepřítel mohl své pobuřování ospravedlňovat skutečnými nedostatky a klamat tím masy.**

Takové bylo i přesvědčení svatého Bernarda, svatého Františka z Assisi, Dominga de Guzmána i papežů Inocence II. a III., kteří svého času úporně bojovali proti zkaženosti kléru, a skutečně se jim podařilo porazit velká kacířství své doby tím, že je připravili o klíčové heslo k získávání stoupenců a k dalšímu rozšiřování.

V oficiální publikaci renomovaného židovského historika N. Levena, která byla pod titulem „Padesát let historie Všeobecné židovské aliance 1860-1910“ vydána pro přední židovské vůdce v 25 číslovaných exemplářích na japonském a 50 na holandském papíru, se říká doslova:

„Počátkem 13. století byla Církev postavena před kacířství albigenských, které vzniklo na jihu Francie. Albigenští nebyli jedinými křesťany, kteří útočili na Církev a její dogma; rovněž i jinde jsou nevěřící. Vinu na tom nesou Židé, od nichž albigenští dostávali instrukce a příkazy, a někteří přiznávali, že židovskému učení dávali přednost před křesťanským. **Židé jsou zakladateli bludů a kacířství.** – V materiálním ohledu byli sice deptáni, ale jejich duchovní moc nedoznala žádné újmy. ... Papež Inocenc III., který usiloval o vládu nad Evropou, narazil v tomto malém národě [Izraeli] na překážku, kterou musel nějak překonat. Zpočátku si nepřál jejich smrt, ani násilné obracení a doufal, že by je mohl zdolat ponižováním nebo shovívavostí. Papež zaměřil své útoky proti albigenským, a jižní Francie byla dobyta ohněm a mečem. Židé byli hozeni do jednoho pytle s albigenskými a umírali spolu s nimi. ... Když papež nastoupil pontifikát, nařídil křižákům obírat Židy o majetek a násilím je obracet. Roku 1209 byli zaměněni za albigenské a spolu s nimi také pobiti. ... Avignonský koncil později zavázal přísahou pány a svobodná města, aby propustili Židy ze všech postavení a služeb u křesťanů a nutili je k praktikování křesťanského náboženství.“[457]

Posledně řečené se vztahuje na falešné křesťany, skrytě pomáhající Židovstvu. Církev svatá tehdy sice zakazovala obracet Židy násilně na křesťanství, avšak na křesťany židovského původu, potají praktikující židovské náboženství, se naléhalo vzdát se ho a upřímně se znát ke své oficiální víře. Šlo tedy o vymýcení „páté kolony“. – Na druhé

[455] *Espasa Calpe*, svazek IV, heslo „Albigenští“, str. 157-158.
[456] Henry Ch. Lea, *A History of the Inquisition of the Middle Ages*, New York 1958, kap. II, str. 61.
[457] Leven, *Cinquants Ans d’Histoire L’Alliance Israèlite Universelle 1860-1910*, Paříž 1911, svazek I, str. 7-8.

straně ovšem není příliš divu, že spolu s albigenskými přišlo o život i hodně Židů, protože oni byli zakladateli a osnovateli hereze, a proto také zůstávali s kacíři v nejtěsnějším styku. Navíc tento významný židovský podnik dovoluje dobře rozpoznat, že Židé byli hlavními strůjci i ostatních herezí a bezbožností!

Historik Vicente Risco uvádí, že

„v Provenci a Languedocu se za hraběcí vlády Židé těšili značnému blahobytu. Zastávali významná postavení i veřejné úřady a ve filosofii a náboženství působili na křesťany doslova sugestivně. Proto také někteří židovští autoři tvrdí, že zavinili vznik katarských a albigenských bludů“.[458]

Učený rabín a spisovatel Lewis Brown píše:

„Kdyby byla známa pravda, vědělo by se, že za existenci této hereze v Provenci jsou dílem odpovědni náležitě instruovaní Židé. Učení, která Židé po staletí šířili mezi všemi národy, musela nezbytně podvrátit moc Církve.“[459]

Je však také známo, že blud albigenských byl vážným nebezpečím pro křesťanstvo i proto, že jej podporovali mnozí jihofrancouzští šlechtici, kteří hrůzné revoluční hnutí mnohdy dokonce sami vedli, prolévali potoky krve a nechávali vraždit věrné duchovenstvo.

Jules Michelet, proslulý francouzský historik devatenáctého století, který byl vedoucím francouzského kněžského archivu, ve svém monumentálním díle „Francouzské dějiny“ konstatuje:

„Albigenské podporovali hlavně šlechtici v Languedocu … V této francouzské ‚Judeji’, jak se jí říkalo, se mísily iberské, galské, římské a semitské rasy.“

Na rozdíl od zbožných rytířů ze severu tam šlechtici už nedbali na tradici, a Michelet výslovně říká, že „by se našlo jen málo takových, kteří by mezi svými předky neměli saracénskou nebo židovskou babičku“.[460]

Saracénská babička nemá v tomto případě žádný zvláštní význam, protože muslimové ve Francii obecně opravdově přijali křesťanství. V případě židovské babičky v rodokmenu je to naproti tomu vážné, protože všichni Židé až fanaticky plní svou povinnost přivést děti do synagogy, a to alespoň skrytě, když to není možné veřejně. V době zmíněných hrůzných revolucí také skutečně byli hrabě Raimund VI. z Toulouse a hrabě z Cominges opakovaně nařčeni, že jsou křesťany jen kvůli zdání a potají že praktikují židovské náboženství. Jisté je, že oba velmi značně podporovali bludařství.

Obezřetná anglická historička Nesta H. Websterová potvrzuje Micheletovy údaje a dodává, že tehdy byla „jižní Francie výchozím bodem kryptožidovstva i jeho teosofických představ“,[461] a pokračuje:

„Hrabě z Cominges se provinil polygamií, a podle církevních kronik měl jeden z nejhorlivějších albigenských ‚věřících’ dokonce vlastní harém. Albigenské hnutí bývá nesprávně líčeno jako pouhý protest proti tyranii Církve. Ve skutečnosti však bylo vzpourou proti základním učením křesťanství, ba proti všem náboženským a morálním zásadám. Zatímco na jedné straně různí členové sekty otevřeně

---

[458] Vicente Risco, *Dějiny Židů* (orig. titul není uveden), Barcelona 1960, kniha V, kap. II, str. 306.
[459] Lewis Brown, *Stranger than Fiction*, New York 1925, str. 222.
[460] Michelet, *Histoire de France*, francouzské vyd. 1879, svazek III, str. 10-19.
[461] Nesta H. Webster, *Secret Societies and Subversive Movements*, kap. IV, str. 75.

prohlašovali, že židovský zákon má přednost před křesťanským (Graetz, III, str. 517), pro další byl Bůh Starého zákona stejně ohavný jako ‚falešný Kristus', který trpěl na Golgotě. Stará nenávist gnostiků a manichejců vůči Stvořiteli znovu ožila u těchto rebelů proti společenskému řádu, předchůdců volnomyšlenkářů 17. a osvícenců 18. století. Pod záminkou potírání pouze zpustlého kněžstva zahájili albigenští šlechtici ve skutečnosti boj proti veškerému církevnímu řádu, aby jej sprovodili se světa."[462]

Proslulý rabín Louis Israel Newmann se zmiňuje o protibiblickém učení katarů, předchůdců albigenských, které je odvozeno z dualismu manichejců, a dále ve své citované knize píše:

„Základní dogma katarství, tedy dualismus Boha, má paralelu v jistých aspektech židovské tradice. ... Vzdor přísnému monoteismu byl v Židovstvu původně dualismus, který se zakládal na ‚haagadah' a dokonce na apokalyptických narážkách ve Starém zákoně. ... V době rozkvětu katarství narážíme na zostření židovských diskusí o dualismu v soudobé kabbale." – A dále říká: „Mezi myšlenkami katarů a kabbaly by se daly najít přesné paralely."[463]

Nemělo by se tedy zapomínat, že blud albigenských je nejen odvozen z katarského, ale že si stejně jako on podržel i teologický dualismus.

Vliv židovských kabbalistů na katary, albigenské i na jejich teologický dualismus uznávají i proslulí židovští autoři. Na druhé straně se zdá být zřejmé, že Židovstvo bez nejmenších skrupulí zavedlo do hnutí albigenských a zvláště pro jeho řadové pěšáky **zdánlivě protižidovskou** ideologii, v níž je Jehova hrozným způsobem hanoben, stejně jako dnes nedávají Židé najevo žádné rozpaky, když šíří v komunistických zemích ateismus!

Věc má samozřejmě prosté vysvětlení. **Protože v tehdejší Evropě byly masy křesťanů silně zaujaty proti Židům, nemohly být kontrolovány filosemitským hnutím, nýbrž bylo pro jejich podchycení nezbytné, a to zvláště v nižších vrstvách, obklopit je atmosférou, která by méně prozíravějším dovolila věřit, že se Židé na hnutí nepodílejí.** Nejvhodnějším prostředkem k tomu bylo hanobení Jehovy, obnovení gnostických teorií, které jej staví na roveň bezbožného stavitele světa, a dále převzetí manichejského učení. Protože kromě toho byli vůdci sekty Kryptožidé, vydávající se za křesťany, nebylo snadné na první pohled rozpoznat, stejně jako o staletí později u zednářů a ostatních spiklenců, že šlo o Židy, kteří se pečlivě maskovali a poukazovali na svůj křesťanský původ, na křest a křesťanská příjmení.

Církev svatá však odhalila nejenom fakt, že sekta byla vedena skrytými Židy, nýbrž i to, že pro nižší vrstvy určená a zdánlivě protižidovská ideologie se při svém postupu do vyšších společenských kruhů znenáhla měnila a zašla až k tvrzení, že židovský zákon resp. náboženství je lepší než křesťanské.

Rovněž v zednářství 18. století se krok za krokem podle různých stupňů měnila ideologie stoupenců. Ti vstupovali do oficiálně křesťanského sdružení, které Židům zdánlivě zapovídalo přístup do svých řad. Postupně však byla ideologie zednářstva měněna četbou, přednáškami, liturgií, obřady a zvláště pak poučováním

[462] Tamtéž, kap. IV, str. 75.
[463] Rabín Newman, *Jewish Influence on Christian Reform Movements*, str. 173-176.

v různých stupních podle postupu dotyčného člena, a antisemitismus, který v tehdejší společnosti vládl, byl nenápadně přeměněn na filosemitismus. Skrytým Židům, vydávajícím se za křesťany, se tím podařilo vytvořit ze zednářů spojenecké legie, vždy ochotné k organizování liberálních revolucí, dále k přijímání zákonů o emancipaci neskrývaných Židů a jejich politickému i společenskému zrovnoprávnění, a samozřejmě také k odstraňování církevních i občanských zákonů, které byly po staletí hlavní záštitou křesťanské společnosti. Když Židé pomocí zednářství a liberalismu umlčeli ve společnosti 18. a 19. století přirozené protižidovské smýšlení, odhodili masku a vypustili ze zednářské ústavy článek, zapovídající jim přístup do organizace.

Mnozí nezávisleji uvažující muži v zednářstvu jako např. Benjamin Franklin byli touto židovskou invazí zaraženi a znepokojeni.

Závěrem bychom chtěli ještě uvést zajímavý údaj o zásadách albigenského kacířství, které nám nabízí rabín Jakob S. Raisin ve svém díle „Pohanská reakce na židovské ideály“:

> „Revolta vůči hierarchii byla mezi albigenskými mimořádně silná. Poprvé se objevila r. 1010 v Akvitánii, a z roku 1017 máme svědectví o tajné společnosti v Orleánu, k níž patřilo deset duchovních a zpovědník královny. O málo později je nacházíme v Lutychu, Arrasu, Soissonsu a ve Flandrech, v mnoha španělských provinciích, v Anglii, Německu, Itálii i v Římě, kde se k nim nadšeně přidávalo mnoho šlechticů i mužů z lidů. Byli nazýváni Dobří mužové (Bonshommes).“

Citovaný rabín pak pokračuje:

> „Vzdor Církví nařízenému potlačení zůstali neústupní, dál kázali svá učení, a dokázali pro sebe získat i některé arcibiskupy a šlechtice.“[464]

Rabínovy informace jsou velmi zajímavé a nabízejí nám vhodnou příležitost poukázat na taktiku, kterou Židé používají při zakládání svých podvratných hnutí v křesťanstvu. Ta zpočátku pozůstávají ze skupiny Kryptožidů, vydávajících se za křesťany, takže to vypadá, jako by v dotyčném kroužku žádní Židé nebyli, ale ve skutečnosti je složen **pouze z nich**. Obvykle pak pro tajnou společnost či veřejné hnutí získají několik katolických, protestantských nebo pravoslavných duchovních podle daného náboženství v té které zemi. Je to pro ně snadné, protože díky svým „pátým kolonám“ v kléru mají vždy k dispozici kněží, kanovníky i duchovní vyššího řádu. Tento trik má umožnit, aby věrní křesťané při svém vstupu do organizace věřili, že se jedná o dobrou věc, protože k ní přece patří zbožný kanovník či vážený kardinál. Duchovní „páté kolony“ slouží v tomto případě jako volavka k polapení neopatrných a neprozíravých. Takto začínalo kacířství s kanovníkem a dokonce se zpovědníkem Jejího Veličenstva. Později tajná shromáždění poctili svou přítomností biskupové, aby jim dodali zdání dobré věci a snadněji polapili naivní katolíky.

Stejné metody se používalo o staletí později v zednářstvu, které tím od svých nejnižších stupňů **dostalo zdání křesťanské organizace a lidumilné společnosti**. V jeho lóžích zasedali kněží, kanovníci a dokonce i duchovní vyššího stavu. Touto v podstatě jednoduchou metodou dokázalo Židovstvo Církev i křesťany dlouho klamat a přivést do sekty tisíce zklamaných a nespokojených. Na řečeném podvodu nesou **největší část**

---

[464] Rabín Jakob S. Raisin, *Gentile Reactions to Jewish Ideals*, kap. XVII, str. 254 a 455.

viny skrytí židovští duchovní, bojovní zednáři, sloužící jako návnada k polapení nepozorných a naivních.

Když Svatý stolec a monarchové tento židovský podvod postřehli, papež zednáře jako takové exkomunikoval. Bratrstvo však tehdy již všude dosáhlo takové moci, že se ani Církvi, ani panovníkům nepodařilo strhující příval zastavit, protože počáteční zdánlivé chvastounství již přineslo své rozhodující výsledky. Kryptožidé v Anglii a v USA dodnes představují zednářstvo jako křesťanské zřízení, a v jeho nejnižších stupních i jako humanitární spolek. Dokonce hlasitě prohlašují, že nemají s politikou nic společného, aby Anglosasové již před složením přísahy padli do pasti a nevědomě sloužili Židům za poddajné nástroje. Tím si „Satanova synagoga“ udržuje kontrolu nad oběma velmocemi.

V případě komunismu používají Židé podobných metod. V katolickém, protestantském a pravoslavném kléru církví zemí, které jsou závislé na komunistické straně, mají rovněž své skryté židovské duchovní, jejichž úlohou je přesvědčovat křesťany, že komunismus není tak špatný a že s ním lze spolupracovat. Hlavní úlohou těchto duchovních je však uspávat veřejnost světa, oslabovat její obranu a tím připravovat konečný triumf židovského komunismu. Židovská taktika z časů albigenských je v tomto ohledu i dnes v zásadě stejná. Čím výš „pátá kolona“ v hierarchii kléru vystoupí, tím větší škody může ve všech směrech křesťanstvu způsobit.

Rovněž mezi členy dnes vznikajících židovsko-křesťanských bratrstev najdeme pokrytecky a jen zdánlivě zbožné duchovní „páté kolony“, kterým se svou příslušností k těmto organizacím daří pomýlit a zlákat mnoho dobromyslných osobností Církve. – A protože z křesťanských členů jsou vždy pouze **satelity Židovstva** a tajné cíle těchto bratrstev neznají, do takových spolků vstupují. Tak jsou věřící samozřejmě ještě více klamáni a tím ochotněji pak nevědomky slouží „Satanově synagoze“ jako nástroje její činnosti a potlačují skutečné vlastence, bránící Církev i své národy před ohrožením židovským imperialismem.

XXIX. KAPITOLA

* Židé jako nejnebezpečnější nepřátelé Církve *

VALDENŠTÍ

Když se ve 12. století Židé pomocí židovského kardinála Pierleona pokoušeli dostat pod kontrolu papežství a zorganizovali první republikánskou revoluci, která ovládla Řím, připravovala již také sekta albigenských potají největší revoluci té doby. Tou mělo být křesťanstvo rozbito a současně se zakládaly vskrytu i další sekty, jejichž úkolem bylo ovládnutí Evropy, odstranění stávajícího řádu a likvidace Církve svaté.

Židovstvo se tedy rozhodně neomezilo na zorganizování jedné sekty, jednoho revolučního hnutí, nýbrž nechalo vskrytu povstat hned několika. Jejich ideologie a zásady byly rozdílné a schopné vyhovět vkusu každého. Pokud někomu nevyhovuje program, dogma nebo věrouka jedné sekty, nechá se možná přesvědčit jinou. A jestliže z jakýchkoli důvodů první sekta neuspěje, bude triumfovat další. V kaž-

dém případě se potají navzájem podporují, jakkoli sledují *zdánlivě* protichůdné a neslučitelné programy. Tím přešlo Židovstvo na novou taktiku nespoléhat na vítězství jedné jediné organizace, nýbrž zakládat jich více s rozdílnými a dokonce i vzájemně protikladnými ideologiemi, které vyhoví nejrůznějším přáním a názorům. **Přesně totéž dělají Židé dodnes.** Zakládají křesťansko-demokratické strany, strany radikální, aniž by jejich název hrál roli, centristické strany, socialistické, anarchistické a komunistické strany, a kromě toho bezpočet zednářských, teosofických a spiritistických společností, rotaryánské kluby, skautské organizace a ještě mnoho dalších. Zašli bychom daleko za rámec naší knihy pokusem o výčet všech organizací, kontrolovaných mezinárodním Židovstvem, jak spolehlivě prokázali význační badatelé. Nám postačí vědět, že **vším tím může „Satanova synagoga" ovládat lidi nejrůznějších tendencí a ideologií, kontrolovat křesťanské i pohanské národy a postupovat ve svých světovládných plánech**.

Ještě než se budeme věnovat zkoumání ostatních bludařských sekt, které se spolu s albigenskými podílely na velké židovské revoluci ve 12. století, dobyly téměř celou Evropu a bezmála zničily Církev, uvedeme si uznávané židovské prameny, informující nás o roli Židů v kacířství té doby.

„Židovsko-španělská encyklopedie" se zmiňuje o postoji Církve k středověkým bludům a jen potvrzuje názory duchovních i autorů nejrůznějších epoch, kteří ujišťují, že „Židé jsou otci všech bludů". Říká se tam o tom doslova:

> „Stejně jako inkvizice, dávala [i Církev] Židům za vinu, že osnovali středověké bludy. Všechna heterodoxní hnutí byla pro Církev vždy výsledkem židovského spiknutí a jejich původci a předáci byli rovněž Židé."[465]

Je zcela zřejmé, že Církev i inkvizice rozhodně neříkaly nepravdu; k doložení je po ruce dostatek nezpochybnitelných dokladů.

Rabín Lewis Brown k tomu ve své velmi zajímavé knize „Dějiny Židů" v kapitole s názvem „Rozervanost Církve" a s podtitulem „Pomoc Židů protestantské reformaci" píše, jak následuje:

> „Bylo to víc než pouhý trn. Protože synagoga byla ve všech křesťanských zemích, působila jako hotová síť drobných ostnů, které drásaly soběstačnost Církve. Tím se vysvětluje fakt, že nedopřávala Židům ani chvíli oddechu. … Šlo o jejího nejnebezpečnějšího nepřítele, který všude kam přišel, podporoval bludařství."[466]

Náš učený rabín zde nejen otevřeně říká největší ze všech pravd, když označuje Židy za nejhorší nepřátele Církve, nýbrž podává i vysvětlení toho, co by pro mnohé zůstalo záhadou, totiž úžasně rychlé rozšíření středověkých bludů, později zednářství a nakonec i marxistického komunismu do jednotlivých zemí. **Protože již po staletí existují židovské organizace, které všude působí jako „síť drobných ostnů", jsou ve všech zemích zastoupeny vlivnými osobnostmi a mají nesmírnou finanční moc, je pro ně samozřejmě poměrně snadné s udivující rychlostí šířit jakákoli podvratná, veřejná i tajná hnutí a zajistit jim mezinárodní autoritu. Jen taková organizace jako synagoga, po staletí zakořeněná ve všech částech světa, mohla dodat tolika**

---

465 *Enciclopedia Judáica Castellana*, svazek III, heslo „Cristianismo".

466 Rabín Lewis Brown, *The Story of the Jews*, Ed. Jonathan Cape Ltd., Londýn 1926, kap. XXIX, str. 207.

perverzním hnutím mezinárodní rozměr. Snažila se a pochopitelně i nadále se snaží pomocí podvodu, své nejoblíbenější zbraně, ovládnout národy a připravit je o svobodu.

V souvislosti s dalším velkým kacířstvím, které ve 12. století hrozilo rozkotat stávající společenský, politický a náboženský řád, si nyní ocitujeme jiný velmi vážený židovský pramen. Rabín Jakob S. Raisin píše o valdenských:

> „Otcem další heterodoxní skupiny byl Valdes, bohatý obchodník z Lyonu. … Dlouho pilně studoval bibli a pověřil dva kněze jejím přeložením do francouzštiny. Mladý boháč chtěl proměnit Kristova slova v čin, rozdával svůj majetek chudým, i těm, od nichž jej sám získal, a vychvaloval chudobu (1176). Mnoho mužů z města následovalo jeho příklad, a ‚chudí z Lyonu', jak se valdenským říkalo, začali být napodobováni nejen v severní Francii, nýbrž i ve Španělsku a Itálii."[467]

Heslo sekty snad ani nemohlo být přitažlivější, zvláště pro chudší vrstvy obyvatelstva, které byly jako obvykle ve většině. Zdání svatosti a čistoty, jímž se jejich vůdce obklopil, bylo mimořádně působivé. To vše pak dodalo revolučním silám hnutí nepředstavitelnou velikost. Je tedy vcelku pochopitelné, že tak ryzí a pro nižší třídy společnosti i zdánlivě blahodárnou tvářností byly podchyceny široké masy věřících; později však na sebe skrytý jed nezbytně upozornil. Citovaný rabín píše:

> „Pro tyto oddané žáky ebionitů[468] byla římská církev ‚ženou v nachu a šarlatu' z Apokalypsy, a její modlářství [úcta k obrazům svatých] bylo stejné jako kulty, které potlačili."[469]

Zatím ale všechno ukazovalo na hnutí neposkvrněné čistoty, vedené lidmi, kteří rozdávají své bohatství chudým, přesně se řídí zdokonalovacími zásadami našeho Pána Ježíše Krista a bojují proti nemorálnosti kléru, kvůli níž přirovnávají Církev k apokalyptické ‚ženě v nachu a šarlatu'. Je jen přirozené, že masy se nechaly takovým zdáním oklamat a ke kacířství se přidávaly.

Na druhé straně se učení valdenských odchylovalo od ortodoxie méně, než učení katarů, albigenských, gnostiků a manichejců, a proto bylo také masami snáze přijímáno. Kdopak už by mohl tušit, že se za tolika krásami znovu skrývá záludný židovský pokus o ovládnutí křesťanské společnosti?

Uveďme si ještě jednou „Židovsko-španělskou encyklopedii", kde je líčen pozdější průběh zdánlivě čistě humánního hnutí valdenských:

> „Valdenští, sekta, která vznikla kolem r. 1170 v Lyonu pod vedením Petra Valdese, představovali tentýž aspekt biblického hnutí, jakého posléze použili i protestanti Hus, Münzer, Zwingli a další reformátoři pozdějších století. Tento blud již dosáhl značného rozměru a zasahoval z Lyonu a Provence na sever až do Lotrinska a jižní Belgie, a na východě až do Uher a na Moravu. Jistě není náhodou, že vznikl v Lyonu, stejně jako sekta passaginiánů v Miláně, protože obě města byla **významnými středisky židovského života a vlivu**. Valdenská bible, od níž se několik exemplářů zachovalo [MS Cambridge, 14. stol., a Grenoble], obsahuje na dvaatřicet židovských knih a byla čtena v tajných shromážděních pod vedením kazatelů neboli starších [má se za to, že toto slovo má hebrejský původ]. Valden-

467 Rabín Jakob S. Raisin, *Gentile Reactions to Jewish Ideals*, kap. XVII, str. 455.
468 Gnostické učení křesťanů mojžíšského zákona, které zaniklo v 2. století; pozn. překl.
469 Tamtéž, kap. XVII, str. 455.

ští se považovali za skutečný Izrael, neboli slovy jejich vůdce Mustana za alpský Izrael horských pastvin. Comba a Mustan mluvili také o exodu a rozptýlení věřících. Petr Valdes je ‚Mojžíšem tohoto lidu, který vyvedl ze země otroctví' a ‚otcem, Abrahámem Izraele Alp, nežli se stal jeho Mojžíšem'. Starší valdenských vysílali misionáře do Itálie, ‚aby vyzývali k pokání a krmení ztracených oveček Izraele v alpských údolích'. Valdenští starší, kteří byli dobře obeznámeni s vědami, jazyky a psaním, se sami přirovnávali k starším Izraele, pozůstávajícím z jednotlivých kmenů alpského Izraele, jehož byli levity a soudci."[470]

Taktika Židů, obviňovat nepřítele právě z toho, co sami dělají, dosáhla vrcholu v útocích židovského bludu valdenských na absolutně protižidovskou tradici Církve. Jak ujišťuje rabín Louis Israel Newmann, tvrdilo se, že „tradice Církve je tradicí farizejů". Valdenští v Lombardii říkali, že jejich vystoupení z římské církve je oprávněné, protože „již není církví Ježíše Krista, neboť ji ovládají zákoníci a farizejové".[471]

Na dalších stranách citovaného díla rabín v souvislosti s osobními vztahy Židů a valdenských vyzdvihuje, že „města jako např. Lyon a Méty, kde již byli Židé mocní a vlivní, byla důležitými středisky valdenského kacířství"… Dále pak tvrdí, že se „Židé a valdenští spojovali nejen ve 12. a 13. století". Na jiném místě se říká doslova:

> „Je tedy zřejmé, že existovaly osobní styky mezi Židy v Provenci a valdenskými nejen ve 13., nýbrž i v 15. století, stejně jako byli Židé v mnohonásobném přímém i nepřímém spojení s husity, a husité s valdenskými. Před a po reformaci v 16. století osobní vztahy Židů a valdenských ještě zesílily. ... A dokonce ještě v 19. století lze zjistit nejen duchovní spojení mezi valdenskými a Židy, kteří byli stejného názoru i ohledně náboženství. Tak např. 13. září 1849 byl v Itálii zřízen ministerský výbor, který měl nově upravit zvláštní správu valdenských a Židů."[472]

Na závěr si ještě uvedeme zajímavý údaj židovského historika Gersona Wolfa, kde se tvrdí, že Židé byli v 15. století obviňováni ze společného spiknutí s husity a valdenskými proti tehdejší vládě.[473] Zbývá dodat, že citovaný Žid byl stíhán tehdejší rakouskou vládou za knihu „Demokracie a socialismus" s jasně podvratnými tendencemi.

Cenné údaje o zmíněném židovském spiknutí jsou obsaženy v protokolech teologické fakulty ve Vídni, konkrétně v protokolu z 10. ledna 1419. – Kdo by se zajímal o podrobnější prostudování otázky židovsko-husitsko-valdenského spiknutí k odstranění stávajícího řádu, měl by sáhnout po zmíněném dokumentu.[474]

---

470 *Enciclopedia Judáica Castellana*, svazek III, heslo „Cristianismo".
471 Rabín Newman, *Jewish Influence on Christian Reform Movements*, str. 229.
472 Tamtéž, str. 236-238.
473 Gerson Wolf, *Studien zur Jubelfeier der Wiener Universität*, Vídeň 1865, str. 22-23.
474 *Protokolle der Fakultät für Theologie der Universität Wien*, MS, protokol z 10. ledna 1419.

XXX. KAPITOLA

∗ Velký papež Řehoř VII. (Hildebrand) rozbíjí židovskou teokracii v severní Itálii ∗

Dalším hnutím, vyvolaným „pátou kolonou“ v křesťanstvu, byli passaginiáni, také zvaní sabatiniáni neboli obřezaní. Tato sekta dosáhla největšího rozvoje přirozeně v severní Itálii a jižní Francii, tzn. v těch oblastech Evropy, kde byla tehdy synagoga zvláště silná, a lze ji považovat za levé křídlo mnohotvárného revolučního hnutí tajných Židů proti křesťanství v 12. století.

Aby si čtenář mohl udělat představu o tomto podvratném hnutí, ocitujeme si doslovně nejzajímavější pasáže z již zde mnohokrát zmiňované „Židovsko-španělské encyklopedie“:

> „Sekta passaginiánů, sabatiniánů neboli obřezaných vznikla v Lombardii, kde filosemitské bludy odedávna nacházely vhodnou půdu. Přibližně v letech 884 až 1058 vládla v Miláně a okolí teokracie, jíž založili Agnilberto de Pusterla a José de Ivres, a která se věrně držela Starého zákona. V její svatyni v Caroccio byla uložena archa úmluvy. Lid spravovali hejtmani [soudci] a levité [kněží], a veškerý politický i duchovní život byl ovlivněn Starým zákonem, jako tomu bylo později u novokřtěnců a puritánů Starého i Nového světa. Zmíněná teokracie byla svržena hned poté, co se stal papežem Řehoř VII. V tehdejší Lombardii zaujímali Židé vůdčí postavení. Své místo v dějinách si zajistila rodina Pierleone, z níž vyšel papež Anaklét II. (1130-1138) i královská manželka Rogera II. Sicilského. Židovský vliv v Lombardii byl tak velký, že v mnoha městech křesťané světili sobotu místo neděle, a dokonce i zdejší kataři – na rozdíl od souvěrců v Provenci – akceptovali částečně Starý zákon. Ariánství zanechalo v severní Itálii hluboké stopy; jeho tolerantnost vůči Židům jim usnadňovala situaci a současně i připravovala příznivé klima pro početné protipapežské sekty, z nichž vynikaly především židovské. … Nejdůležitější z nich, tedy sekta passaginiánů, byla bezesporu mocně ovlivňována Židovstvem.“[475]

Citovaný odstavec je nutné číst i několikrát, než si uvědomíme jeho plný dosah v každém ohledu. Nám zde postačí omezit se na přiznání encyklopedie, že tolerance vůči Židům vytvářela vhodné klima pro početné protipapežské sekty, jak jim říkají Židé. **Tolerance vůči smrtelnému nepříteli tedy znamená dávat mu volnost jednání ke zničení Církve a ovládnutí křesťanských národů.**

Na druhé straně uvidíme, že jeden z nejvýznamnějších papežů Církve, Řehoř VII., proslulý Hildebrand, nám dává příklad, jak je třeba proti židovskému panství postupovat. Okamžitě po nastoupení pontifikátu začal potlačovat a potírat židovskou teokracii na křesťanské půdě severní Itálie. Kéž by se tak jako tento velký papež všichni chovali v dnešním boji s komunistickými a ateistickými mocnostmi, vedenými týmž odvěkým nepřítelem!

O věrouce passaginiánů se v „Židovsko-španělské encyklopedii“ říká:

---

[475] *Enciclopedia Judáica Castellana*, svazek III, heslo „Cristianismo“.

„Jejich učení předepisovalo doslovné dodržování mojžíšského zákona, stravovacích předpisů, zákona o obřízce, svátků atd. Oběti však byly ve shodě s tehdejšími rabíny odmítány. ... Uznávali Ježíše a Nový zákon, který se snažili uvést do souladu se Starým, ovšem tak, že ten se postupem doby stával nejdůležitějším podle toho, jak u nich přibývalo židovské učenosti.“[476]

Židovská encyklopedie nám zde nabízí údaj, který znovu potvrzuje rozvíjení známé taktiky. – **Hnutí bylo zahájeno několika málo požadavky, schopnými zaujmout křesťany i pohany. Později však bylo postupně obraceno jiným směrem v souladu s postupující připraveností polapených stoupenců se s danou změnou smířit.** I přes tehdejší obrovský vliv Židů v severní Itálii by bylo samozřejmě obtížné na první pokus přimět křesťany, kteří věděli, že apoštolové židovský zákon zrušili a dali přednost Novému zákonu, aby vstupovali do sekty, hlásající pravý opak a neuznávající učení svatého Pavla a ostatních apoštolů. Čím více se však důsledkem školení v sektě rozmáhala „židovská učenost“ neofytů, vzrůstala i jejich připravenost přijmout pravý opak. Zrušený mojžíšský zákon byl prohlášen za platný a Starý zákon dostal přednost před Novým. Tím byl učiněn rozhodující krok na cestě k ovlivňování křesťanů a jejich ovládnutí židovským imperialismem.

Dejme však znovu slovo synagoze citací z jejího monumentálního díla:

„Passaginiáni věřili zcela obecně, že židovský zákon je lepší než křesťanský, a samozřejmě odmítali dogma o trojjedinosti.“

V témže smyslu vůdce Bonacurso prohlásil:

„Passaginiáni říkali, že Kristus, Syn Boží, není roven Otci. Otec, Syn a Duch Svatý nejsou jediným Bohem, nejsou jedné podstaty,“ a Muraconi tvrdí: „To znamená, že Kristus byl prvním ryzím stvořením, tj. že Bůh stvořil Krista.“[477]

Rabín Newman v díle „Židovský vliv na reformační hnutí křesťanstva“ o passaginiánech píše:

„Sekta passaginiánů viditelně představuje židovský aspekt heterodoxních hnutí v křesťanstvu 12. a 13. století. … Právě když se katolická Církev zdála být zase upevněna, začala prudká hnutí protestu, zpochybňující její autoritu. Ve 12. století vzniklo mnoho sekt, které se vzdor všem snahám o jejich potření udržely.“[478]

Kdo se danou otázkou zevrubně nezabýval, mohl by tuto sektu křesťanů a obřezanců, slavících šábes a přísně zachovávajících mojžíšský zákon, snadno zaměnit s falešnými křesťany, kteří jsou rasoví Židé a potají praktikují své náboženství. Ti jsou v terminologii inkvizice označováni za židovské kacíře.

Papežská inkvizice však svými metodami uměla dobře rozlišovat. Přestože bylo známo, že passaginiáni, sabatiniáni neboli obřezaní jsou kontrolováni Židy a praktikují náboženství, které mělo blíž k židovství než ke křesťanství, **inkvizice je vždy jasně rozlišovala od vlastních Židů**. Archivy inkvizice v jihofrancouzském Carcassone nám mj. dokazují, že Svaté Officium bylo o věci velmi dobře informováno. Věznených Židů resp. židovských zdánlivých křesťanů, zvaných odpadlí, se inkvizitoři např. ptali:

[476] *Enciclopedia Judáica Castellana*, svazek III, heslo „Cristianismo“.
[477] *Enciclopedia Judáica Castellana*, svazek III, heslo „Cristianismo“.
[478] Rabín Newman, *Jewish Influence on Christian Reform Movements*, str. 255.

„Čím se liší obřízka křesťanů od obřízky Židů? (Quomodo circucidunt christianos aliter quam suos?).“[479]

Další objasnění v tom bodě nám poskytne pojednání o kacířích ze 13. století, v němž se také náležitě rozlišuje:

> „Vezměte na vědomí, že Židé své syny **obřezávají jinak** než dospělé křesťany, kteří se hlásí k židovství. Těm odřezávají z předkožky jenom půlkruh, kdežto svým synům celý kruh.“[480]

Jak jsme si již v II. dílu této práce podrobněji ukázali, je židovské náboženství **rasově velice uvědomělé a určené jen pro vyvolený národ**. Tzv. nově obrácení před branou, tzn. pohané, kteří se obrátili na židovství, jsou vždy drženi mimo skutečně židovské organizace a využíváni v pomocných organizacích Židovstva pouze jako nohsledi a prosté nástroje plnokrevných Židů. Jakkoli tedy vypadají jako židovská společenství a synagogy, přesto to jsou obyčejné pasti na neopatrné, kteří budou ***vždy*** **kontrolováni skrytými čistokrevnými Židy a přísně drženi mimo kruhy, kde se rozhoduje o důležitých záležitostech židovského imperialismu**. Tím, že jsou zdánlivě židovské organizace kontrolovány skutečnými Židy, kteří se vydávají za proselyty resp. za Židy podle ducha, je vyvoláván dojem, že si dotyčné organizace vládnou samy. **Jejich členové však netuší, že jsou mnoha způsoby kontrolováni a užíváni za obyčejné nástroje židovského imperialismu.** Stejně postupují Židé v případě zednářů a komunistů. Naivní a neprozíravé Nežidy nechávají věřit, že patří k elitě, řídící záležitosti synagogy, aby tak s ještě větší oddaností bojovali za její věc.

XXXI. KAPITOLA

* Židovská „pátá kolona“ v ruské pravoslavné církvi *

Ještě před tím, než se Židé usadili v Rusku, získali si značnou moc na Ukrajině. Jejich podvratná taktika byla potlačována a výsledek toho byl, že se mnozí z nich zdánlivě obrátili na křesťanství řecké pravoslavné a později ruské pravoslavné církve. Stejně jako v případě katolicismu, byli Židé také v těchto církvích šiřiteli bludařských a revolucionářských hnutí!

O jednom z podvratných hnutí, které otřásalo ruskou církví a křesťanstvem, informuje nám už známé oficiální dílo Židovstva. Sekta byla šířena passaginiány. V encyklopedii se říká doslova:

> „Skryté židovské jádro passaginiánů se projevilo v rozvíjení jejich učení u sekty ‚židovstvujščje’ v Rusku v 15. století. Tato sekta, jejímž prvním apoštolem byl kyjevský Žid Šarija, který si dokonce dokázal získat vladaře a nejvyšší klérus v Moskvě, byla přesvědčena, že Kristus ještě nepřišel, a až by měl přijít, pak nikoli jako Syn Boží, nýbrž ve svých dobrých skutcích jako ‚Mojžíš a proroci’.“[481]

---

[479] Archivy inkvizice v Carcassone, Vaissette, *Histoire Générale de Languedoc*, svazek VIII, Preuves de vol. III c. 987-988.

[480] *Tractatus haeres pauper de Lugd.*, anonym, v *Martene* v. c. 1794.

[481] *Enciclopedia Judáica Castellana*, svazek IX, heslo „Rusia“ (Rusko).

Jak tedy vidno, sekta se šířila nejdříve v katolickém světě, a poté byla Židem uvedena i do pravoslavné církve. Naproti tomu jiné sekty – např. kataři – povstaly zjevně v byzantské říši a později se rozšířily i v západním křesťanstvu. Jak vážná to byla krize, můžeme poznat z tvrzení Židů ve zmíněné encyklopedii, kde se říká, že Židem vyvolané kacířství v polovině 15. století, tzn. zhruba před pěti sty lety, si dokázalo získat většinu vysokého kléru v Moskvě.

Rovněž pod heslem „Rusko“ v IX. svazku „Židovsko-španělské encyklopedie“ je o tomto mohutném kacířském hnutí zmínka a tvrdí se tam, že je „církev připisovala přímo vlivu židovských kazatelů“, zatímco jiné prameny je „dávají do spojitosti se sektou sabatiniánů, velmi rozšířenou v jižní a východní Evropě v době reformace“, o níž se v „Židovsko-španělské encyklopedii“ říká, že „byla bezpochyby propojena se Židovstvem“. Citované monumentální dílo synagogy pak uvádí náhled významného Žida Dubnowa:

> „V téže době jako výsledek skryté židovské propagandy povstalo v Moskvě náboženské hnutí, označované za židovské bludařství. Podle ruských kronikářů byl jeho zakladatelem učený Žid Šarija, který spolu s mnoha souvěrci odjel z Kyjeva do staroslavného ruského města Novgorodu. Během tehdy ve městě panujících náboženských nepokojů povstala nová sekta strigolniků [nazvaná podle svého zakladatele Strigolnika], hlásající odstranění křesťanských obřadů a neuznávající Krista za Boha. Šarija se sblížil s různými představiteli pravoslavného kléru a dokázal je obrátit na židovství. Vůdci novgorodských odpadlíků, kněží Denis a Alexej, odešli r. 1490 do Moskvy a obrátili tam velký počet řeckých pravoslavných věřících; někteří z nich se dokonce nechali obřezat. Brzy poté se židovské kacířství pevně usadilo mezi moskevskou šlechtou i v dvorských kruzích. K jeho stoupencům patřila i Helena, snacha velkoknížete.
>
> Novgorodský biskup Genadij označil šíření židovské sekty za nebezpečné a odvážně se snažil ji ve své diecézi vymýtit. V Moskvě byl boj proti novému učení mimořádně obtížný, ale nakonec se jej i tam díky bouřlivému úsilí Genadije a ostatních pravověrných fanatiků podařilo utlumit. Z rozhodnutí církevního koncilu z roku 1504 a na rozkaz Ivana III. byli přední odpadlíci upáleni a jejich stoupenci uvězněni nebo internováni v klášterech. V důsledku těchto opatření bylo židovské kacířství rozbito.“

Citovaná „Židovská encyklopedie“ uzavírá příslušnou pasáž následujícím zajímavým komentářem:

> „Židovské tendence však v ruském národě zcela nevyhynuly a o staletí později se příležitostně projevovaly způsobem, který vlády říše znepokojoval.“[482]

Židovská „pátá kolona“ se v ruské pravoslavné církvi později posílila následnými předstíranými obráceními Židů na křesťanství. V 17. století se takto obrátilo mnoho Židů a předstíralo být dobrými křesťany; jako obvykle však ve svém nitru zůstali Židy a ruskou tradici nenáviděli. Tito Kryptožidé byli v židovských kruzích známi pod jménem subotníci a bylo o nich napsáno několik příslušných studií. Např. proslulý židovský vůdce, chacham Joseph Israel Benjamin, shromáždil o nich historické údaje a publikoval je v alžírském Tlemsenu pod titulem „Four Years War of the Poles against the

[482] *Enciclopedia Judáica Castellana*, svazek IX, heslo „Rusia“ (Rusko).

Russians and Tatars 1648-1652“. – Car Mikuláš I. se podjal řešení židovského problému, avšak dopustil se obvyklé chyby tím, že je nutil hlásit se ke křesťanství; katastrofálním výsledkem pak byl obrovský počet zdánlivě obrácených. Na veřejnosti stavěli Židé na odiv své neupřímné křesťanství, zatímco potají zůstávali stejní jako dříve a své syny nechávali vysvětit na popy a pronikat tak do hierarchie pravoslavného kléru stejně, jako to dělali jejich souvěrci v případě kléru katolického a protestantského.

Je však třeba uznat, že se carové, pravoslavná církev i ruský lid stejně silně stavěli na odpor pronikání Židů do Ruska. Ti zpočátku přicházeli z Ukrajiny, zamaskovaní jako křesťané. Přestože později přicházeli ve velkém množství, zvláště po dobytí značné části Polska Ruskem, bojovala pravoslavná církev, stát i lid velmi statečně proti židovským komunitám, které byly tak početné jako nikde jinde na světě. S pomocí mezinárodního Židovstva se nakonec Hebrejům podařilo v Rusku triumfovat; nejprve v březnové revoluci 1917 a později v bolševické říjnové revoluci téhož roku. … Velkou roli v tom sehrála židovská „pátá kolona“ v ruském pravoslavném kléru. Pro slabou komunistickou stranu, která v zemi se sto miliony obyvatel měla jen několik tisíc členů, **by bylo jinak velice obtížné zvítězit tak rychle a tak snadno**. Zvítězila proto, že členové „páté židovské kolony“ zaujímali klíčové pozice v stranách středu i levice, sabotovali obranu tradičního Ruska a zlovolnými intrikami připravovali o dobrou pověst resp. likvidovali každého, kdo byl ochoten a schopen je hájit. V rozhodujícím okamžiku předal Žid Kerenský se svými kumpány moc bandě vybraných židovských zločinců, kteří tyranizují ruský národ dodnes.

Když Leninova židovská smečka prosadila v Rusku svou krvavou diktaturu, nařídila vraždy biskupů a duchovních všech stupňů, kteří zachovali věrnost své víře, a nahradila je Židy v sutaně, jak je bezpečně zjištěno mnoha spolehlivými svědectvími. Tito židovští komunisté v kněžském rouchu se zmocnili patriarchátů a biskupství staré ruské pravoslavné církve, která jakkoli napomohla politováníhodnému schismu z Konstantinopole, je třeba uznat, že houževnatě bojovala, aby národ neupadl do spárů „Satanovy synagogy“.

Podle informací biskupů skutečné pravoslavné církve jsou dnes jak moskevský patriarcha, tak i většina ostatního duchovenstva komunističtí agenti v kněžském rouchu, kteří svého posvátného úřadu zneužívají k bolševické propagandě, a tím napomáhají vítězství komunismu. Dále pak svou činností klamou svět mýtem, že komunismus církev nepronásleduje a mírové soužití s marxismem je možné. Jak jsme si již ukázali, smyslem takové „koexistence“ je přimět katolickou Církev k paktu s Antikristem, který by v důsledku demoralizoval křesťany nekomunistických zemí. Jejich národy, již tak otřesené zradou mnoha svých vlastních vůdců, by samozřejmě zbavilo odvahy, kdyby viděly, jak Církev svatá vydává své ovečky do spárů bestie a uzavírá pakt s ďáblem.

Takový je tedy plán Židů pro nadcházející ekumenický (vatikánský) koncil. Máme informace o tom, že k jeho prosazení použijí rovněž komunistů v sutaně, kteří se protiprávně zmocnili úřadů v ruské pravoslavné církvi, stejně jako využijí i **Světové rady církví, kontrolující dnes již naprostou většinu protestantů**.

Přesto jsme pevně přesvědčeni, že Bůh svou Církev svatou neopustí a že záměry pekelné šelmy a její synagogy ani tentokrát nevyjdou. Věřme, že v pravý okamžik vystane na koncilu nový Atanasius, Ambrož, Jan Zlatoústý či svatý Bernard, a v pravou chvíli zmaří pochmurné plány židovského komunismu i jeho „páté kolony“ v kléru,

jakkoli je přesvědčen, že má již koncil pod kontrolou a jen stěží skrývá vítězný jásot. Je přesvědčen, že koncil přiměje ke schválení reforem, které Církev definitivně zničí a umožní vítězství komunismu. Židé chtějí mimo jiné na koncilu prosadit odvolání klatby nad komunismem a souhlas s mírovým soužitím s Antikristem. Nápadně přehnaná blahopřání papeži a koncilu ze strany komunistických úřadů i další projevy přátelství mají otřást rozhodnutím koncilních otců v dalším boji proti komunismu. … Komunisté umějí vyjednávat a několika lacinými gesty dobré vůle chtějí dosáhnout nastolení mírového soužití, jinými slovy zlikvidování odporu Církve svaté proti ateistickému komunismu. Rumunský exilový vědec publikoval důležitou informaci o současné situaci ruské pravoslavné církve.

„Mezi tisíci duchovními, zavražděnými Židy v Rusku, jsou i tito:
Arcibiskup Veniamin (Benjamin) z Petrohradu,
biskup Pantelimon z Polosky,
biskup Nikodim z Bielgorodsku,
arcibiskup Grigorij z Jekatěrinburku,
arcibiskup Tichon z Voroněže,
arcibiskup Vladimir z Kyjeva,
biskup Mitrofan z Archangelska,
arcibiskup Vasilij z Černigova,
biskup Makarius Orlovsky ze severního biskupství,
arcibiskup Andronik z Permu,
biskup Ambrož z Vjatky,
biskup Ermoghene z Tobolska,
biskup Grigorij z Novgorodu,
vikář Isidor z Novgorodu,
biskup Pimin z Turkestánu,
a biskup Laurentius z Nižního Novgorodu.

Stejně jako chrámy, jsou zavírány a rušeny i kláštery, semináře a církevní tiskárny. Celá organizace církve byla prakticky zničena a prakticky zakázány církevní obřady. Náboženství (samozřejmě s výjimkou židovského!) bylo Židy Marxem a Leninem označeno za „opium pro lid“. A nyní po zničení pravoslavné církve a po zavraždění milionů křesťanů považují židovští tyrani za vhodné znovu zavést v Rusku kvůli zdání svobodu náboženství pro oklamání světové veřejnosti a oslabení odporu křesťanů vůči komunistickému režimu.

„Kremelští vrazi,“ pokračuje ve své zprávě Rumun Traian Romanescu, „našli ve svých řadách schopného muže, který umí hrát roli ‚moskevského patriarchy’ a budit dojem, že ruská pravoslavná církev má znovu legální hlavu. Tento ‚patriarcha’ však vůbec není křesťan, a ve skutečnosti se jmenuje Rubin. … Jde o Žida z Oděsy, kde jeho rodina před revolucí vlastnila přístavní zařízení. Dnešní ruská pravoslavná církev je pouze tajným nástrojem komunistické vlády a jejím agentem v zahraničí, stejně jako jsou pravoslavní biskupové v USA, Paříži a Jeruzalémě členy sovětské tajné služby.“[483]

[483] Traian Romanescu, *Velké židovské spiknutí*, str. 222 a 223.

Z řečeného dobře vidíme, jak Židé v Rusku nejdříve skutečně křesťanské biskupy hromadně vyvraždili a pak vedení pravoslavné církve silou předali „páté židovské koloně“. Není proto divu, že si členové „páté kolony“ v katolickém kléru tak dobře rozumějí se svými židovskými bratry v kléru pravoslavném. Skandální události, které nás v příštích měsících čekají, budou překvapením jen pro toho, kdo neví, co se děje za kulisami – řečeno výstižnými slovy Benjamina Disraeliho.[484]

XXXII. KAPITOLA

* Židé šíří satanský kult *

Židovský vůdce devatenáctého století, Adolf Jakob Franck, ve svém zajímavém díle o kabbale v souvislosti se židovským satanským kultem napsal:

„Jestliže jsou v židovství stopy pověr, pak je třeba především hledat jejich příčiny, neboť jsou mu vnukány jeho satanským kultem.“[485]

Přiznání o uctívání ďábla v židovství je tím cennější, že pochází od významného vůdce synagogy, který nebyl nikým menším, než viceprezidentem Izraelitské církevní rady v Paříži, tedy nejvyššího židovského úřadu ve Francii, spolupracovníkem „Archives Israélites“ a druhým správcem císařské knihovny za Napoleona III.

Židé šířili luciferský kult z počátku v nejrůznějších gnostických sektách i později v tajných luciferských a satanských sektách, ale především v ďábelské magii, která je spíše známá pod názvem černá magie. Její učení je odvozeno z kabbaly a hlavními provozovateli byli vždy Židé; nejzvrácenějším projevem černé magie je uctívání ďábla.

Je třeba předem upozornit, že některé kruhy židovských kabbalistů na svých tajných shromážděních skutečně Satana opravdově uctívají. **Většina Židů, šířících satanský kult, však bezpochyby tuto hroznou pověru nebere vážně, a užívá jí pouze jako účinného prostředku k rozvracení křesťanské společnosti prohlašováním špatného za dobré a naopak.**

Židé se vždy řídili bezpříkladně hanebnou zásadou „účel světí prostředky“. Jak by mohli ve středověku demoralizovat křesťanskou společnost účinněji, než podněcovat ji k uctívání Satana a opovrhování Bohem? Jak vidno, špatnost Židů opravdu nemá hranic. Ne nadarmo je náš Pán Ježíš Kristus nazýval „syny ďábla“ a jejich synagogy označoval za „synagogy Satana“.

Satanismus byl také jedním z „chapadel chobotnice“ velké židovské revoluce ve 12. století, která byla v mnohém ohledu stejně strašná jako dnešní.

Anglická spisovatelka Nesta H. Websterová o ní píše:

„Koncem 12. století se rozšířila až do Štýrska, Tyrol, Čech a dokonce i do Braniborska. Začátkem 13. století si našla cestu i do západních částí Německa.“[486]

---

[484] Míněn je proslulý výrok z Disraeliho románu „Coningsby“: „Jak vidíte, můj milý Coningsby, svět je řízen zcela jinými lidmi, než si myslí ti, kdož nestojí za kulisami.“; pozn. překl.

[485] Adolf Jakob Franck, *La Kabbale en la Philosophie religieuse des Hebreux*, str. 151.

[486] Nesta H. Webster, *Secret Societies and Subversive Movements*, kap. IV.

Je třeba rovněž poukázat na okolnost, že v dobách křížových výprav i po nich se v Německu a střední Evropě Židé po tisících navenek obraceli na křesťanství, a že v těchto zemích přijímali běžná rodinná jména. Tím se prakticky zařadili do křesťanské společnosti a posílili stávající židovské „páté kolony“.

Po takové invazi falešně obrácených poté jako obvykle následovalo šíření bludů a podvratných hnutí, mezi nimiž hrál důležitou roli satanismus.

V Čechách tito falešně obrácení zaplavili Církev a tato země se stejně jako Itálie a Francie stala skutečným ústředím kacířství. … Později tam pak došlo k témuž jako v dnešním Švýcarsku, jež se stalo kolébkou židovského protestantství Kalvína a Zwingliho, které se liší od nacionálnějšího a antisemitského protestantství Martina Luthera.

Eliphas Levi popisuje vzývací obřad pekla a poukazuje na to, že

> „přítomní museli zneuctít nejsvětější symboly svého náboženství. Tato metoda má své vyvrcholení v znesvěcení Nejsvětější svátosti… Svatá hostie se předhazovala myším, vepřům nebo ropuchám, a byla zneuctívána i jinými nepopsatelnými způsoby“.[487]

V průběhu staletí propukaly znovu a znovu aféry, když se zjistilo, že Židé nebo dokonce i křesťanští duchovní, kteří potají zůstali Židy, kradli hostie, aby je pak ve svých tajných shromážděních úděsně hanobili. Díky magii se Židům v jejich neuhasitelné nenávisti ke Kristovi podařilo přimět i mnohé křesťany, aby činili totéž.

Nesta H. Websterová ve svém díle cituje Deschampse:

> „Židé zavedli znalost ďábelského umění, kterého si v jejich kabbale při pozorné analýze musíme nezbytně všimnout.“[488]

Eliphas Levi, jemuž rozhodně nelze předhazovat antisemitismus, pak na jiném místě uvádí:

> „Židé, kteří ponejvíce věří tajemstvím kabbaly, byli ve středověku téměř výhradně velkými mistry magie.“[489]

Další osobností, kterou rovněž nelze podezírat ze sympatií k Církvi, je Voltaire. Přesto si stýská na Židy, že šíří černou magii, a ve své „Henriade“ popisuje ohavný obřad, při němž se jedním dechem vyslovuje jméno Věčného se jménem ďábla. „Kněz tohoto chrámu je jedním z oněch Židů, kteří byli jako světoobčané v klatbě.“ – A v poznámce pod čarou k této roztomilé větě vysvětluje:

> „Bylo naprosto běžné, že se Židé oddávali magii. Tato stará pověra je odvozena z tajemství kabbaly, za jejíž jediné strážce se Židé považují.“

Nesta H. Websterová po trpělivém a velmi důkladném studiu dospěla k následujícímu stručnému závěru: „… **Uctívání ďábla v Evropě bylo v zásadě židovskou naukou.**“[490]

Arcibiskup z Port Louis, Meurin, cituje Leo Taxila i kabbalistickou příručku zednáře 30. stupně, Constanta:

[487] Arthur E. Waite, *The Mysteries of Magie*, str. 215.
[488] Nesta H. Webster, cit. dílo, kap. IV, str. 78.
[489] Eliphas Levi, *Dogme et Rituel de la Haute Magie*, 1961, svazek II, str. 220.
[490] Nesta H. Webster, cit. dílo, kap. IV, str. 20.

„Tato zpráva potvrzuje jen názor téměř všech autorů, zabývajících se ďábelskou magií, že všechna odvětví i praktiky čarodějnictví mají svůj původ v židovské kabbale.“[491]

Protože Židé byli mimo každou pochybnost zakladateli a skrytými vůdci zednářstva, zavedli také v některých zednářských organizacích satanský kult. Dokládá to Leo Taxil, který se tímto předmětem důkladně zabýval. O 20. stupni jistého obřadu píše:

„Vladař kapitulní hutě je připraven na zednářské odhalení, neboť se pomodlil ke hvězdě, zářící na zlatém oblaku, která mu byla označena za Jitřenku neboli Lucifera, a vyslechl výzvu prezidenta: Buď jako Jitřenka, zvěstující den, přines světu světlo posvátným jménem Luciferovým, zažeň temnotu.“[492]

O účelu, který Židé takovým zaměňováním významů sledují, píše učený jezuita a arcibiskup z Port Louis takto:

„Jak naši čtenáři vědí, **zaměnili kabbalisté význam slov, aby své adepty odvrátili od pravdy**. Tak například u nich Bůh znamená Satana, a Satan Boha. Dobro je zlem, ctnost hříchem, a hřích ctností. Pravda je lží, a lež pravdou. Světlo je temnotou a temno světlem. Zjevení je zpátečnictvím a zpátečnictví zjevením. Náboženství je pověra, a pověra je ovšem náboženstvím.“[493]

XXXIII. KAPITOLA

∗ Církev a křesťanské státy budují obranu proti velké židovské revoluci středověku ∗

Vzhledem k rozvratné činnosti sítě Židy vedených tajných organizací, ohrožujících Církev, křesťanské státy i veškerý stávající řád, se všichni začali věnovat účinné obraně. Několik papežů se postupně chopilo této úlohy, a obzvláště se vyznamenali velký papež Inocenc III., Santo Domingo Guzmán, František z Assisi, 3. a 4. lateránský koncil i další provinciální synody.

Pozoruhodné na věci je, že se na organizaci účinné obrany podílel i známý volnomyšlenkář, bezvěrec a zarputilý nepřítel papeže Inocence III., protože pochopil, že by Evropa brzy upadla do krvavých spárů Židů a jejich kacířů. Řeč je o německém císaři Bedřichovi II., který na jedné straně bojoval proti papežství, ale na druhé straně byl natolik duchapřítomný a prozíravý, aby dokázal správně rozpoznat velké a smrtelné nebezpečí, které se vznášelo nad evropskými národy. Bedřichovi II. možná záleželo víc na záchraně svého lidu než Církve, ale naštěstí si byl dobře vědom společného ohrožení a obrannému dílu nejenže nepřekážel, nýbrž je energicky a úspěšně podporoval. Výnosy císaře Bedřicha tvoří z největší části podklad pro inkviziční soud a byly později potvrzeny několika papeži. Rozhodující zásah tohoto bezvěreckého protivníka papežství nám ukazuje, že nebezpečím nebyla ohrožena pouze Církev, nýbrž i celá Evropa,

---

[491] Msgre Leon Meurin S. J., *Filosofie zednářstva*, str. 230.
[492] Leo Taxil, *Les Fréres Trois Points*, svazek II, str. 126.
[493] Msgre Leon Meurin S. J., *Filosofie zednářstva*, str. 232.

a že **zavedení inkvizičního soudu bylo nezbytné k záchraně evropských národů před panstvím židovského imperialismu**.

Kéž by i dnes následovali jeho příkladu všichni němečtí vlastenci, bojující proti šelmě, a pokud jsou mezi nimi i bezvěrci, neměli by se dávat ostudnou cestou nacistů a obracet se proti Kristu. Naše současná situace je stejně vážná, jako tehdy ve 12. století a dokonce ještě nebezpečnější, protože ani církevní hierarchové, ani občanští vládci nedbají nebezpečí, jakoby všichni měli zakryté oči nebo jakoby „pátá kolona" všemi prostředky umlčovala a zaslepovala ty z nich, kdož by dokázali Církev a křesťanství zachránit.

Ještě než si přiblížíme obranné prostředky proti Židovstvu a jeho kacířství, v čemž se budeme opírat o buly různých papežů a materiály 3. a 4. lateránského koncilu, uděláme si jejich stručné shrnutí.

Protože veřejně bojující Židé všemi prostředky podněcovali kacíře k zničení Evropy a nepromeškali jedinou příležitost k ujařmení křesťanských národů, muselo se přirozeně sáhnout po opatřeních, která měla těmto vetřelcům a zrádcům zabránit v páchání dalších škod.

Na prvním místě bylo nutné zamezit jim v udržování těsných styků s křesťany, protože tak by je mohli klamat a nakazit rozkladným učením. Za tím účelem se měly přísně dodržovat zákony církevních koncilů, které zmíněné oddělení nařídily již před staletími. Řečené zákony stále ještě platily, byť se na ně v mnohých krajích zapomínalo, a tak stačilo vyzvat světské i církevní úřady k jejich dodržování a prosazování. Ekumenické koncily později vydaly nové zákony, jimiž byl mj. předpis o nošení zvláštního označení na oděvu pro Židy prohlášen za všeobecně platný a závazný, aby je tak křesťané mohli snadněji rozeznat a chránit se před jejich klamy a podvody. Kdyby se pak Žid s takovým označením snažil hlásat blud nebo svržení společenského řádu, nikdo by mu nevěnoval pozornost, protože by každý věděl, že jde o jednoho z věrolomných Židů, před jejichž falší byli věřící z kazatelen soustavně varováni. Duchovním to pak neustále připomínaly církevní obřady a liturgie, kde je o židovské falši mnohokrát zmínka. Vztahuje se to obecně na podvratnou a bludařskou činnost, na infiltraci církevního kléru i celkovou špatnost, která je pro chování Hebrejců v křesťanské společnosti charakteristická. Poté se v zájmu obrany zřídilo závazné ghetto a Židé byli přinuceni pobývat v určitých částech města. Bylo jim zakázáno žít společně s křesťany a kazit je svými zvrácenými učeními a intrikami.

Z téhož důvodu byli Židé vyloučeni z řemeslnických cechů, z právě vznikajících univerzit i všech významných křesťanských institucí, které tak byly osvobozeny od jejich moci. … Těmito a dalšími opatřeními se zamezilo, aby jich Židé mohli využívat k úspěšnému provádění častých spiknutí proti Církvi svaté a nešťastným národům, které je tak srdečně přijaly mezi sebe.

Stručně řečeno se Církev se svými pastýři chystala k plnění dané povinnosti chránit své ovečky před vlky, jak jí to nařídil Kristus. Dnes chce „pátá kolona" ve vysokém kléru dosáhnout toho, aby na nadcházejícím vatikánském koncilu byly schváleny určité – za údajné vylepšení vydávané – reformy, které mají **vydat ovečky vlkům**, protože ve skutečnosti chce usnadnit vítězství komunismu a znemožnit, aby se národy mohly bránit imperialismu Židů a jeho zvrácenému spiknutí. Bude se snažit prosadit, aby koncil vytyčil povšechné a mlhavé teze o sjednocení národů či církví, kterých by komunis-

mus, Židovstvo i jeho komplicové a agenti v kléru mohli později zneužít. Jestliže dříve Církev svatá a křesťanské národy přijímaly výše zmíněná opatření, aby podvratnou činnost otevřených Židů znemožnily nebo alespoň oslabily, obracely ovšem svou pozornost zvláště také na problém skrytých Židů (židovských kacířů) a jejich rozvratných hnutí (různé bludy).

Protože Kryptožidé vystupovali na veřejnosti jako upřímní křesťané, navenek žili jako zbožní katolíci a dokonce následovali klérus, na jejich židovský původ se během staletí zapomnělo a proto bylo velice obtížné je vypátrat.

Jelikož byli navíc zastoupeni i ve všech oblastech náboženského, politického a společenského života, byli mnohem nebezpečnější než Židé, kteří se veřejně znali ke svému náboženství. Na druhé straně potom byly jimi zakládané kacířské sekty stejně skryté jako jejich židovství, protože i kacíři žili navenek jako katolíci. Jejich organizace a shromáždění byly drženy v přísném utajení. Stejně jako jejich skrytí vůdci podrývali Kryptožidé všude možně křesťanskou společnost, aniž by jim v tom Církev nebo státy mohly účinněji bránit. – Až když spiknutí dozrálo a zesílilo k zasazení rozhodujícího úderu, nechávaly sekty naplno propuknout oněm krvavým revolucím, které tak děsily středověkou společnost. Kdyby tehdy nebyly poraženy, již o několik století dříve by přišla katastrofa, před níž stojí dnešní svět.

Je tedy zcela jasné, že takový zhoubný nádor musí být odstraněn, aby se Církev zachránila, aby národy mohly žít v míru a všichni společně neupadli do spárů Židům.

Každý snad pochopí, že proti takové síti tajných organizací lze postupovat rovněž pouze neveřejnými organizacemi, které by byly schopny rozdrtit všechna chapadla chobotnice a především její hlavu, Kryptožidovstvo… Proto došlo k zřízení Svatého officia inkvizice.

Zpočátku přenechávali papežové výslechy biskupům. Protože však preláti měli co dělat se záležitostmi svých diecézí a zbývalo jim velmi málo času na ostatní, nemohli se této úloze dostatečně věnovat. Zkušenost ukázala, že biskupské inkvizice byly neúčinné, a kromě toho chyběla náležitá koordinace.

Kryptožidovstvo bylo rozšířeno po celém světě stejně, jako jeho revolucionářské bludy. Nepřítel – jak by se dnes řeklo – představoval nadstátní resp. internacionální organizaci a bylo proto nemožné s ním bojovat lokálními zřízeními. Z uvedených důvodů nemohly zamýšleného cíle dosáhnout ani civilní soudy, protože neměly žádné spojení s odpovídajícími úřady dalších států. To všechno znemožňovalo všeobecnou potlačovací akci, která byla nezbytná proti takovému nepříteli.

Při takové roztříštěnosti křesťanstva v mnoha státech, kdy mnohé spolu navíc vzájemně mlčky soupeřily, bylo papežství jediným spojovacím článkem, jedinou nadstátní institucí, která by se s nepřítelem mohla měřit. Ze všech těchto důvodů tedy byla papežská inkvizice bezpodmínečně nezbytná.

Různí biskupové se z popudu duchovních „páté kolony“ zpočátku tomuto opatření vzpírali. Naštěstí nebyla tehdy „pátá kolona“ v kléru tak mocná jako v Pierleonově době a zřízení papežské inkvizice nemohla zabránit. Vyšetřovacími soudci byli delegáti papeže a vedení nakonec převzal velký inkvizitor. Tím tedy byla vytvořena organizace, schopná nepřítele zdolat, a také by jej byla rozbila, kdyby různí Židé nevyužívali přirozené dobroty papežů a nezneužívali jejich důvěřivosti k tomu, aby nakonec dosáhli všeobecného odpuštění pro Kryptožidy a kacíře. Ti se později odvděčili tím, že jedním

rázem zničili namáhavé a dlouholeté dílo inkvizice. Kryptožidé obratně využili resp. zneužili dobroty papežů, aby se uchránili před ještě větší katastrofou a mohli sbírat síly pro nový útok. Protože jim však bylo **znovu a znovu odpouštěno**, dokázala se tajná synagoga po třech stoletích – během nichž svatá papežská inkvizice chránila Evropu a křesťanství před židovským panstvím – zotavit počátkem 16. století k úderu, který otřásl celým křesťanstvem a židovskému imperialismu umožnil dělat stále větší pokroky a nakonec i smrtelně ohrozit Církev a národy světa ateistickým a vražedným komunismem.

Obranná činnost inkvizice byla po tři století tak účinná proto, že se na problém útočilo ze všech stran. Zkušenost Církev naučila, že mnozí odpadlíci vystupovali i nadále pravověrně, takže bylo nemožné je obžalovat z kacířství. Nicméně vzdor své pravověrnosti poskytovali kacířům a revolučním hnutím tak cennou podporu, že tím Církvi i křesťanským národům působili mnohonásobně větší škody než skuteční kacíři. Stručně řečeno, tato individua spolupracovala v řadách pravověrných s kacíři a ve prospěch bludů. Jazykem 20. století bychom mohli říci, že byli „pátou kolonou" kacířských sekt v řadách katolicismu, ba ještě víc, že se chlubili svou pravověrností, aby se tím v katolické společnosti či v hierarchii Církve domohli významnějších postavení, kterých pak využívali k provozování špionáže pro kacíře a obecně svým sektám prokazovali neocenitelné služby.

Tito zvláštní jedinci, kteří sice v pravém smyslu slova nebyli kacíři, ale kacíře a jejich stoupence v nějaké formě podporovali, byli církevním zákonodárstvím a inkvizicí označováni za „spřežence kacířů" nebo „pomahače kacířství". Jejich zločin mohl být v případě duchovních osob potrestán okamžitým zbavením úřadu nebo vězením, konfiskací majetku a dokonce i smrtí podle rozsahu škody, kterou křesťanské společnosti a Církvi přivodili. Nejednalo se vždy o záležitosti čistě náboženské, neboť nešlo ani tak o dokázání, zda je dotyčný ortodoxní či heterodoxní, nýbrž spíše o problém politický, kdy se zkoumalo, zda dotyčný duchovní či laik nějakým způsobem podporoval kacířství nebo kacíře.

Tímto krokem Církev a vladaři sáhli synagoze na nejcitlivější místo, začali systematicky potlačovat revoluční hnutí Židovstva a nakonec je celé i rozbili, neboť skutečným tajemstvím židovských úspěchů byla již tehdy činnost „páté kolony", tj. skrytých pomahačů kacířství, kteří zůstávali navenek bezvýhradně pravověrní a stoupali po žebříčku církevní hierarchie, aby tak mohli účinněji napomáhat Židovstvu i jeho bludům a odstraňovat skutečné obránce Církve.

Koncem 12. století Církev a křesťanské národy potlačily se vší přísností „pátou kolonu" a ještě jednou se jim podařilo porazit svého smrtelného nepřítele, byť i jen na příští tři století.

Naproti tomu v dnešní době zaujímají tito pomahači bludů vysoká postavení jako kardinálové, biskupové i kněží a holedbají se svou pravověrností, ale ve skutečnosti všemožně napomáhají vítěznému postupu zednářsko-komunistických revolucí a klidně zrazují Církve i národy, aniž by byli za svou zločinnou činnost trestáni a zbavováni úřadů.

Zde spočívá hlavní důvod úspěchu zednářů a komunistů. Protože tito pokračovatelé Jidáše Iškariotského nebyli trestáni, jejich moc ustavičně rostla a hrozili zmocnit se ce-

lé Církve. V dobách papežské inkvizice by seděli ve vězení, byli by zbaveni svých úřadů a v některých těžších případech i vráceni do laického stavu a popraveni.

Křesťanstvo se může úspěšně bránit všem útokům záludného nepřítele jen tehdy, zbaví-li se „páté kolony“.

Závěrem se však ještě na chvíli vraťme do historie. Obranná činnost Církve svaté i křesťanských států však výše řečeným ještě nekončila. Stále existovali jedinci, kteří sice nebyli kacíři či jejich přímými pomahači, ale přinejmenším je kryli. Rovněž takoví ochránci, ať již z řad duchovních nebo laiků, byli přísně trestáni.

Tím vším se obrana Církve i křesťanských států úžasně posílila. Jak byli pomahači a ochránci kacířů v kněžském stavu energicky sesazováni a trestáni, úměrně s tím také ubývalo případů arcibiskupů, biskupů a duchovních všech stupňů, kteří by podporovali revoluční kacířská hnutí, protože dobře věděli, že by se téměř jistě nevyhnuli zbavení úřadu a přísnému potrestání. Dnes bohužel může církevní prelát zcela beztrestně zrazovat Církev a podporovat zednářské a komunistické revoluce, protože ví, že jakkoli jim napomáhá k vítězství a je proto odpovědný za budoucí vraždění duchovních a pronásledování Církve, své pohodlné místečko si i nadále podrží, jako by se vůbec nic nedělo! Zamyslet by se nad tím měli všichni, kteří chtějí Církev svatou hájit.

XXXIV. KAPITOLA

* Arcibiskup a sedm biskupů jsou obviněni z uctívání Lucifera *

Aby si čtenář mohl udělat celkovější představu o rozhořčení evropských národů nad kacířským hnutím z výše zmíněných důvodů, uvádíme nyní náhled protikatolického historika a zásadního odpůrce inkvizice, Henry Charlese Lea. Zmiňuje se o kanovníkovi z Langres, který byl podezřelý z kacířství a jehož případ svěřil papež k přezkoumání arcibiskupovi ze Sensu a biskupovi z Neversu. O dva roky později se dotyčný kanovník omlouval v Římě takto:

> „Měl strach předstoupit v určené době před soudce, protože lid byl rozhodně proti bludům a upaloval nejen všechny kacíře, nýbrž i každého jen podezřelého. Prosil proto papeže o ochranu a dovolení odpykat svou vinu v Římě. Papež Inocenc jej poslal zpět a prelátům nařídil vystavit mu průvodní list s ochranou do té doby, než bude o jeho případu přiměřeně rozhodnuto.“[494]

Tyto a podobné skutečnosti dobře ukazují, že opravdu byly účinné výzvy papežů a vladařů k lidu, aby bojoval proti bludům a oznamoval úřadům nejen kacíře, nýbrž i nepřístojnou činnost těch duchovních, kteří podvratná hnutí podporovali, neboť ti se vzdor svým církevním hodnostem takto vystavovali nebezpečí upálení rozzuřenými davy.

V dané situaci se přirozeně museli chovat velice opatrně a zdrženlivě všichni duchovní „páté kolony“, kteří až dosud Církev zrazovali a napomáhali postupu židovské

[494] Henry Charles Lea, *A History of the Inquisition of the Middle Ages*, svazek I, str. 307.

revoluce; tím pak měla „pátá kolona“ také mnohem méně příležitostí škodit Církvi a křesťanským státům.

Duchovní, který lstivě podporuje kacířství a revoluční protikřesťanská hnutí, byl a je pro Církev vždy **mnohem nebezpečnější** než laik, protože pro své vážené postavení má i větší možnost škodit. Proto také církevní i civilní zákonodárství ukládalo věřícím povinnost okamžitě hlásit příslušným úřadům všechny kacíře a jejich pomahače včetně duchovních jakéhokoli postavení.

Výše citovaný H. Ch. Lea, který byl mezi historiky asi nejzásadnějším odpůrcem inkvizice, uvádí v tomto ohledu jeden velice poučný případ:

> „Roku 1318 obeslal papež Jan XXII. pražského biskupa Jana IV. z Dražic do Avignonu, aby se tam zodpovídal z obžaloby kvůli napomáhání kacířství, kterou proti němu vznesl vyšehradský kanovník Bedřich ze Schönbergu. V obžalobě se uvádělo, že kacíři jsou velice početní a nachází se mezi nimi i sedm biskupů, z nichž každý má na tři stovky žáků. Pokud jde o jejich víru, museli být současně valdenskými i luciferisty.“[495]

Jak jsme viděli, splnil tehdy jeden horlivý kanovník svou povinnost a včas obžaloval pražského biskupa ne snad z toho, že by byl kacíř nebo jejich pomahač, nýbrž kvůli tomu, že se vydával za pravověrného, ale podporoval podvratné hnutí. Proto také papež Jan XXII., bojující proti Židům a kacířům nejrůznějšího ražení, nechal zrádného biskupa v Avignonu zajistit, aby se zpovídal z nařčení.

Zajímavé je také další zjištění. Jak vyplývá z oznámení zbožného kanovníka, byli v té době jeden arcibiskup a sedm biskupů, uctívajících Lucifera. … Z toho vidíme, že problémy středověké křesťanské společnosti byly stejně závažné jako nyní – s tím rozdílem, že se tehdy Církev a křesťanské státy nepříteli úspěšně bránily, zatímco dnes mohou komunističtí biskupové a kardinálové nerušeně napomáhat věci zednářstva a bolševismu, a tím nesmírně škodit Církvi i národům, které jí věří. Není pochyb o tom, že papež Jan XXII. je hoden plného uznání a úcty za to, že v tomto případě i v mnoha dalších zasáhl tak rychle a energicky proti duchovnímu, který zrazoval Církev svatou.

Svatý Otec správně pochopil, že satanistický biskup resp. společník satanistů by mohl Církvi způsobit nesrovnatelně větší škodu než prostý laik, stejně jako dnes prelát, podporující věc komunismu, může Církvi způsobit podstatně horší újmu nežli osoba světská.

Henry Charles Lea vysvětluje, že vzdor rozdílným ideologiím si valdenští a luciferisté podávali ruce; ti druzí věřili, že se Lucifer jednou chopí vlády nad světem.

Podivná sounáležitost dvou sekt s tak protikladnými ideologiemi je srovnatelná s pozdějším paktováním mezi různými tzv. katolickými a socialisticko-marxistickými stranami, které hrají velice podezřelou hru – jde jim totiž v zásadě o totéž. Židé vždy uměli mistrovsky slučovat různé ideologie, aby tak mohli kontrolovat lidi protikladných povah a různého vkusu. Chtějí-li napadat dobré a shromažďovat síly pro vítězství svých revolucí, jsou mnohdy donuceni uzavírat podivná spojenectví, která se často stávají kamenem úrazu těm, kdož neznají tajemství Židovstva. Skutečností je, že slučování stran různých tendencí je vždy kontrolováno tajnou mocí, tedy skrytým Židovstvem.

[495] Henry Charles Lea, *Histoire de l’Inquisition au Moyen Age* (jedná se o výše uvedené dílo ve francouzském vydání), svazek III, str. 515.

Pražský biskup Jan IV. z Dražic se tedy zdá být důstojným předchůdcem českého primase arcibiskupa Berana. Když komunisté udělali státní převrat pro nastolení bolševické diktatury, arcibiskup Beran k zděšení domácího kléru i laických katolíků přivítal rudého vůdce slavnostním Te Deum v katedrále svatého Víta. Tím počinem i nešťastným zákazem křesťanům bojovat proti komunistickému teroru přispěl k upevnění socialistické diktatury v Československu.

Je snad zasloužené, aby v důsledku takového jednání zrádných duchovních byli věrní katolíci vězněni a zabíjeni, a Církev svatá aby byla pronásledována? Arcibiskup Beran však svou vinu záhy odpykal; jakmile jej komunisté využili, byl i on uvržen do vězení. Co jiného může také „pátá kolona" v kléru čekat od režimu, v němž vůdci jako Trockij, Zinověv, Kameněv a tisíce dalších byli později zavražděni svými židovskými bratry Jagodou a Berijou? Je bolestné jenom si připomenout jednání arcibiskupa a primase naší doby. Ještě bolestnější však je, že v důsledku vítězství komunismu, jemuž tím napomohl, bylo stíháno a zavražděno tolik věrných katolíků a Církev v Československu tak hanebně utlačována.

Vraťme se ještě na chvíli k počestnému papeži Janu XXII. Jeho horlivost v obraně věřících před záludnostmi Satana se jasně ukazuje na případu krakovského biskupa Jana Muscata, jemuž tento zasloužilý papež udělil přísnou důtku s výstrahou ne snad proto, že by byl také kacířem nebo společníkem sektářů, nýbrž prostě z toho důvodu, že následkem jeho „nedbalosti a ústupnosti nabyli kacíři v diecézi odvahy".[496]

Není těžké si představit, že s takovými papeži by se křesťanstvo a lidstvo nikdy neocitly před takovou katastrofou jako dnes, a že by se rovněž zabránilo ztrátě tolika duší pro Církev i prolití tak hrozného množství krve křesťanských národů.

Může nám jistě připadat podivné, že by tehdy biskupové a arcibiskupové byli luciferisty nebo jejich spřeženci, stejně jako se nám dnes zdá prazvláštní, že se najdou kardinálové či biskupové, kteří jsou potají komunisty nebo ateistický komunismus podporují, byť i jsou sami pravověrní. Jaký důvod měl muž, který jako velice mladý vstoupil do kněžského stavu, postupoval v hierarchii až k hodnosti arcibiskupa nebo kardinála a celý svůj život zasvětil službě Kristu, aby podlehl takovému pomatení? Jaký mohl mít tehdy zájem podporovat věc luciferismu nebo dnes napomáhat vítězství ateistického komunismu? Takové otázky si samozřejmě kladli křesťané ve všech dobách. Nepřítel by mohl tvrdit, že luciferistické pomatení je pravdou a Církev se mýlí, a že proto také mnoho duchovních vysokých hodností luciferství podporovalo. To je však zcela absurdní a my jsme si již vysvětlili a skutečnostmi dokázali, že se židovští fanatici v kléru sice vydávali za křesťany, ale zabývali se nejzvrácenější špionáží ve prospěch židovských zájmů a jejich podvratné činnosti. Na druhé straně jde o běžnou činnost všech „pátých kolon", ovšem nesrovnatelně **nejnebezpečnější** z nich je „pátá kolona" Kryptožidů, protože přetrvává již po tisíce let a je zastoupena všude na světě. Protože inkvizice dokázala jevy tohoto druhu tak úspěšně vyšetřovat, rychle se ukázalo, že právě duchovní nejvyšších hodností, šířící nebo podporující hrozná kacířství, byli Židy resp. dnešním jazykem řečeno duchovními „páté kolony" Židovstva. Zde je nejlogičtější vysvětlení výše uvedených, zdánlivě nepochopitelných a skandálních případů.

[496] Henry Charles Lea (franc. vydání), svazek II, str. 516.

Jsme si jisti, že kdyby dnes existoval soud s tak účinnými vyšetřovacími metodami jako tehdejší inkvizice, nepochybně by se ukázalo, že mnozí kardinálové, arcibiskupové, opati, kanovníci, kněží a mniši jsou vlastně Židé, kteří tak důrazně a horlivě napomáhají pokroku a triumfu zednářstva a komunismu nebo tak fanaticky a tak úspěšně hájí Židovstvo, jak tomu v případě Církve ještě nikdy nebylo. Opravdu těžko se chápe, že by lidé, kteří svůj život zasvětili kněžskému poslání, mohli v dobré víře podporovat tak zvrhlé, tak zjevně zločinné a křesťanské morálce i každé morální normě tolik odporující hnutí. Je tedy logické, že se jedná o **židovské spiklence**, kteří takové hnutí podporují a od svého mládí náležejí k „páté koloně" v kléru.

Jestliže se svého času Žid Pierleone stal kardinálem a dokázal se zmocnit i Petrova stolce, nelze se ani příliš divit tomu, že jiní Židé, kteří dnes již dosáhli vysokých míst v kléru, využívají svých úřadů k usnadnění vítězství židovských revolucí a k rozbíjení obranyschopnosti Církve stejně tak, jako to dělali jejich předchůdci ve středověku, jak ukazují doklady inkvizice a církevních i světských úřadů té doby.

Skutečně to také **byla mnohem více činnost zrádných duchovních než samotných bojovných kacířů, která Svatý stolec přiměla ke zřízení papežské inkvizice**. Papež správně uznal, že kacíři představují největší nebezpečí pro Církev i křesťanské národy, a že obzvláště nebezpeční jsou ti, kteří zůstávají zdánlivě pravověrní a ve skutečnosti podporují podvratná hnutí.

O kroniky, archivy a dobové dokumenty se opírající proslulý historik inkvizice Henry Charles Lea tvrdí:

> „Opakovaně bylo řečeno, že inkvizici založili 20. dubna 1233, kdy Řehoř [IX.] vydal svoji bulu a ze stíhání kacířů udělal hlavní poslání dominikánů. Bezprostřední příčinou se skutečně zdá být trestání kněží i ostatních duchovních, obžalovaných z toho, že podporují kacíře a učí je, jak by se mohli vyhnout vyšetřování skrýváním své skutečné víry a předstíráním ortodoxie..."

Jiná bula je namířena proti opatům a mnichům „řádu inkvizičních kazatelů". Naráží se v ní na zatracené bratry, hájící kacířství:

> „Proto bys ty i každý další, mající příslušnou moc, měl takové duchovní, kteří přes napomenutí neupustí od jejich [tj. kacířů] hájení, zbavit výsad, postupovat proti všem bez slitování a v naléhavém případě i vyhledat pomoc laického stavu, a všechny překážky bezohledně odstranit pomocí církevní cenzury."[497]

---

[497] Ripoll 1.45, 47 – C 8-8., Gregorius P.P. IX., Buly *Ille humani generis, licet ad capiendos*, Pothast Nr. 9143, 9152, 9235, Archiv inkvizice v Carcassone (Deat XX XI-21 a 25, uvádí H. Ch. Lea, *A History of the Middle Ages*, svazek I, kap. VII, str. 328-329.

XXXV. KAPITOLA

* III. lateránský koncil vyobcoval a sesadil biskupy a duchovní, kteří podporují kacířství nebo se mu nestavějí energicky na odpor *

Jak jsme viděli v předešlé kapitole, papež sáhl přímo na kořen věci. Musela být vytvořena zvláštní organizace, jež by odhalovala zrádnou činnost zdánlivě pravověrných duchovních, kteří nejrůznějšími způsoby podporovali rozvratná hnutí, projevující se tehdy jako kacířství. Použil k tomu skupinu idealistických bojovníků, kteří se měli věnovat výhradně potírání revolucí. Zpočátku si vyvolil dominikánské mnichy, k nimž se později připojili františkáni.

Preláti byli zaměstnáni záležitostmi svých diecézí a nezbýval jim čas na činnost tohoto druhu; totéž platilo pro světský klérus. K velkému boji Církve proti Židům a jejich kacířství byli naproti tomu velice vhodní idealističtí mniši dominikáni a františkáni, kteří skládali slib chudoby a horlivě hájili křesťanství, což byla pozoruhodná věc v kléru, který byl tehdy obecně stejně apatický a pohodlný jako dnes.

Řečené mnichy, kteří se zřekli světa a bohatství, si Židé nemohli získat svou hlavní zbraní, tedy podplácením, aby tak zničili obranný val, který si proti nim národy v průběhu staletí vytvořily. Židům se sice za ohromné částky podařilo uplatit krále, šlechtu i vážené představitele světského kléru k vydání mírnějších a výhodnějších předpisů, ale papež si byl jistý, že se jim totéž nepodaří u mnichů, žijících v obětavé kázni, krajní chudobě a přísné odloučenosti od světa. Čas ukázal, že rozhodnutí Svatého stolce bylo moudré a přiměřené okolnostem. František z Assisi a Santo Domingo de Guzmán založili mj. své záslužné řády i proto, aby Církev svatou střežili před hrozící katastrofou, a k tomu účelu je vybavili odpovídající organizací.

Již dříve sice existovala inkvizice biskupská i jistý druh papežské, nicméně H. Ch. Lea právem tvrdí, že definitivní papežská inkvizice vznikla v důsledku záslužných papežských bul, které žebravé mnichy touto úlohou pověřily. Dalším naléhavým problémem byla skutečnost, že dny těchto mnichů byly vyplněné modlitbami a jinými zbožnými povinnostmi, které jim ukládaly řádové stanovy, takže by nemohli účinně bojovat s protikřesťanskými silami. Papežové to správně pochopili, a proto inkvizičním mnichům dovolili specializovat se na tento druh činnosti a věnovat nezbytný čas na vedení hrozného boje se Židy a jejich souputníky, i když se jim tím přirozeně omezil čas na modlitby a ostatní povinnosti, uložené řádovými předpisy. Taková opatření postavila množství mnichů přímo do služeb obrany Církve a jejich činnost pak byla rozhodující pro její vítězství nad silami Satana.

Papež mimoto vybavil mnichy-inkvizitory plnými mocemi k překonávání stále větších překážek, protože „pátá kolona“ v kléru se nenechala porazit bez zuřivého odporu. Papež dal mnichům rovněž možnost vyžádat si podporu laického stavu, tzn. světských úřadů, aby mohli v případě potřeby dosáhnout silou toho, co by pouhým přesvědčováním nebylo možné. Jak je známo, založili František z Assisi a Santo Domingo de Guzmán své žebravé řády vzdor odporu jistých biskupů, a tím významně přispěli k vytvo-

ření vynikající obrany, která pak po tři století chránila Církev svatou a evropské národy před podlehnutím Židům.

Je však pozoruhodné, že kromě několika podezřelých biskupů, kteří se stavěli proti založení františkánského a dominikánského řádu a později i proti zřízení Svaté inkvizice, naprostá většina prelátů vznik těchto institucí podporovala a vítala. Je totiž samozřejmé, že se Kryptožidé v kléru všemožně snažili zabránit vytvoření účinné obrany Církve, která měla za úkol zničení „páté židovské kolony“. Nicméně všechny lži, intriky a pomluvy „páté kolony“ i snahy o překažení obrany a poražení věrných obránců Evropy a křesťanstva naprosto ztroskotaly na pevném postoji dobře obeznámených papežů Inocence III., Řehoře IX. a Jana XXII. Proto také urputný boj mohl znovu skončit vítězstvím Církve svaté a porážkou synagogy.

K správnému pochopení významu takového vítězství stačí pouze porovnat na jedné straně pochmurné 12. století a první léta 13., poznamenané anarchií, krvavými vnitřními boji, pustošivými křížovými taženími proti albigenským i neustálými komploty a zločiny skrytých Židů a jejich nástroje, tj. kacířů, a na straně druhé celý zbytek 13. století, které se svým trvalým vítězstvím katolicismu právem zapsalo do dějin jako „zlatý věk Církve“. Bylo to možné pouze na základě účinných obranných opatření, po nichž sáhly evropské národy pod vedením Svatého stolce v boji proti „Satanově synagoze“. Pokud by k tomu nedošlo, stalo by se 13. století neblahou předzvěstí pochmurného 20. století, kdy má lidstvo již téměř úplně ve svých spárech Židovstvo i jeho současní kacíři, tedy zednáři a zvláště komunisté.

Rovněž činnost laiků byla tehdy velice nebezpečná pro Církev i Evropu. Mnozí totiž předstírali bezpodmínečnou pravověrnost a v některých případech se dokonce vydávali za nepřátele kacířů, avšak potají s nimi udržovali spojení a podporovali sektáře s jejich revolučními podniky v řadách skutečně pravověrných, čímž jim působili nedozírné škody.

Tehdejší pohůnci kacířů byli bezpochyby předchůdci těch zdánlivě přísně katolických světských vůdců, kteří dnes předstírají, že jsou Církvi svaté věrně oddáni, a křesťansko-demokratických resp. katolických a pravicových stran využívají k napomáhání triumfu zednářství a komunismu. Ke své bezbožné činnosti zneužívají dokonce i různých záslužných katolických akcí. Církev tehdy stejně energicky jako zpronevěřilé duchovní potírala i tento druh zrádců jako „pomahače kacířství“, kteří se dopouštěli zločinu „podporování kacířů“, jakkoli se sami vydávali za katolíky.

Slavný 3. lateránský koncil, který začal roku 1179 ve stejnojmenné bazilice, schválil zákonem 26 řadu opatření k zabránění soužití křesťanů a Židů. Kategoricky se rozhodlo o nezbytnosti oddělení křesťanů od Židů, jimž se „pouze z lidskosti“ dovolovalo žít mezi křesťanskými národy. Byli trestáni nejen kacíři, nýbrž i zdánlivě pravověrní, kteří je podporovali nebo kryli.

V zákoně 27 se o kacířích říká:

> „Se svojí špatností se již netajili, nýbrž své bludy šířili veřejně a ovlivňovali jimi prosté a slabé. Tito pak, jakož i jejich obhájci a ochránci, budiž vyobcováni, a tímto zakazujeme, aby je někdo přijímal ve svém domě nebo ve své zemi. Kdo

na sebe uvalí takovou vinu, budiž exkomunikován a pod nižádnou záminkou nebo omilostněním se mu nesmí dostat ani ofěr, ani křesťanského pohřbu."[498]

Vidíme tedy, že exkomunikací byli trestáni nejen kacíři, nýbrž i ti všichni, kdo je podporovali nebo kryli, laici stejně jako duchovní. Citovaný zákon ukládal takovým zločincům trest bez ohledu na jejich stav a okolnosti.

Skuteční katoličtí vůdci, kteří se snaží zabránit ujařmení svých zemí zednářstvím a komunismem, jsou soustavně zrazováni. Do zad jim neustále vpadají zdánlivě katoličtí předáci, duchovní i laici, kteří předstírají službu Církvi, ale ve skutečnosti jen pokrytecky napomáhají triumfu zednářských a komunistických revolucí nebo pracují pro diktaturu, která tyto kacířské sekty rozšířila v křesťanských státech. Pokud antikomunističtí, protizednářští a protižidovští vůdci katolictví nebudou stejně energicky a účinně potírat vnitřního nepřítele jako vnějšího, pak „páté koloně" nakonec podlehnou.

Proto je nejen nezbytné odhalovat falešné katolíky v tisku, nýbrž musí být také vytvořena organizace, shromažďující důkazy o tom, že jsou pomahači zednářstva a komunismu. Před církevním soudem pak se s nimi musí zavést procesy kvůli kacířství. Budou-li pak takové procesy v tisku náležitě publikovány a do Říma vyslána komise ke zjištění pravdy, ztíží se tím rozkladná činnost „páté kolony" a zabrání se také napadání dobrých katolíků ze dvou stran – z židovské levice i z kryptožidovské pravice, které se vzájemně podporují. Měly by na to dbát všechny politické strany, které Církev svatou ve svých zemích hájí, nemají-li se stát obětí obvyklé metody kleští, které Kryptožidovstvo již odedávna užívá. Nesmí se proto trpět, aby jeden národ za druhým upadal do područí Židům, a aby vlastenci a skuteční obhájci křesťanstva byli umlčováni a odstraňováni. Takové politické strany by také měly mít své znalce církevního práva, neboť je po ruce obrovské množství zákonů různých koncilů a bul, o něž mohou své obžaloby Jidášových následovníků opřít.

V závěru výše citovaného zákona 27 se kromě toho ukládá velice přísný trest nejen duchovním, kteří by kacíře podporovali, nýbrž i těm, kdo by jim v tom „energicky neodporovali". Trest spočívá v okamžitém propuštění z úřadu včetně biskupských stolců, pokud by šlo o preláty. V zákoně se o dotyčných říká:

„Avšak biskupové a kněží, kteří by jim energicky neodporovali, budou svých úřadů zbaveni, pokud se nad nimi Svatý stolec neslituje."[499]

Takové je rozhodnutí 3. lateránského koncilu, jednoho z nejslavnějších ekumenických koncilů Církve svaté. Jestliže již tehdy byli jeho usnesením zbavováni úřadu biskupové a duchovní, jež se dosti energicky nestavěli proti kacířství, jaký trest by pak teprve zasluhovali kardinálové, biskupové a duchovní, kteří nejenže nijak neodporují zednářským a komunistickým kacířstvím, nýbrž je ještě podporují a nesou hlavní odpovědnost za úspěchy židovského zednářstva a židovského komunismu v posledních desetiletích? Jestliže se křesťanstvo chce zachránit, musí dnes sáhnout po týchž obranných opatřeních, jaká jej tehdy vysvobodila… Pokud tak neučiní, ocitne se tváří v tvář jisté katastrofě.

---

[498] *Acta Conciliorum et Epistolae Decretales, Ac. Constitutiones Summorum Pontificum,* P. Joanni Harduini S. J., svazek VI, část II.

[499] Tamtéž, svazek VI, část II.

Je třeba také zdůraznit, že mnišské řády by mohly znovu sehrát důležitou roli při záchraně Církve svaté. Zástupy mužů, kteří všechno obětovali službě Bohu, mohou být dnes jako ve středověku rozhodujícím faktorem vítězství sil dobra. Obtíž je zde stále tatáž: přísná řeholní pravidla a modlitby si vyžadují většinu jejich času a mniši proto nemají příležitost podílet se na boji proti „Satanově synagoze“ i jejím novým kacířstvím, zednářství a komunismu. Samozřejmě uznáváme a ctíme význam i důležitost řečených řeholních pravidel a modliteb, avšak hyne nejen Církev svatá, nýbrž i celý svět, a proto se domníváme, že dnes – stejně jako v době lateránského koncilu – přišla chvíle pro statečné rozhodnutí. V současnosti je zcela nezbytné, aby se řádové regule jako tehdy pozměnily, aby tak mniši mohli větší část svého času věnovat boji proti zednářství, komunismu a „Satanově synagoze“, jak to ve středověku dělali františkáni a dominikáni, a později pak jezuité. Protože svět upadá, Církvi svaté hrozí zničení a samotné mnišské řády jsou rovněž ohroženy zánikem, je prostě nemožné, aby tak početné zástupy, které jsou připraveny Bohu všechno obětovat, byly ochromeny a neúčastnily se aktivně boje, jehož výsledek je i pro ně životně důležitý. Jejich účast na novém křížovém tažení by mohla být rozhodující, zvláště když se uváží, že tyto řády jsou již samy o sobě mezinárodní organizací, že nepřátelé Krista jsou organizováni stejným způsobem, a že jen na této základně je možné s nimi účinně bojovat. Kéž Bůh dodá představeným i ostatním otcům těchto řádů odvahu rozhodnout se přiměřeně okolnostem a přizpůsobit řádová pravidla současným potřebám. Je samozřejmé, že v takovém případě narazí na záludný a zuřivý odpor „páté kolony“ v kléru a zvláště skrytých Židů, kteří jsou členy jejich řádů. Charakteristická činnost řádů je zřejmá i z toho, že se synagoga vždy mnohem více obávala Tovaryšstva Ježíšova než ostatních. Dnes stejně jako ve 12. a 13. století se však musejí všichni dobří horlivě snažit o překonání všech překážek a Bůh pak nepochybně pomůže věřícím, kteří se odvážně a rozhodně chopí šlechetné úlohy a stejně jako Santo Domingo de Guzmán a František z Assisi zvítězí.

V druhé části si jako vždy na základě dokumentů a nezpochybnitelných pramenů ukážeme podrobnosti o infiltrování Židů do mnišských řádů i škody, které tam obráncům Církve a zvláště jezuitům způsobili.

XXXVI. KAPITOLA

* Velký papež Inocenc III. a slavný 4. lateránský koncil prohlašují za správné a závazné, co Židé nazývají rasovou nenávistí a antisemitismem *

Inocenc III., právem uznávaný za jednoho z největších papežů Církve svaté, sehrál nesporně rozhodující roli v boji za záchranu před ďábelskou židovskou revolucí ve 12. století a současně i umožnil vrcholnou dobu křesťanství ve 13. století, oprávněně nazývanou zlatým věkem Církve. Aby se však toho mohlo dosáhnout, bylo předně nutné potřít a pacifikovat úhlavního nepřítele křesťanstva i celého lidstva, „Satanovu synagogu“, a na tomto poli se slavný papež vyznamenal stejně jako ve všech svých ostatních

počinech. Není proto divu, že Židé ve své zášti zahrnují zasloužilého papeže nejjedovatějšími nadávkami a pomluvami.

Veliký židovský vůdce, Moses Hess, předchůdce sionismu a přítel Karla Marxe, s nímž se později rozešel, a který měl v židovském světě 19. století na rozvoj socialistického Židovstva největší vliv, píše o Inocencovi III. ve svém díle „Řím a Jeruzalém" doslova:

> „Řím byl nepřekonatelným zdrojem jedu vůči Židům od doby, kdy Inocenc III. zosnoval svůj ďábelský plán na zničení Židů, kteří tenkrát křesťanstvu zpřístupňovali španělskou kulturu, a nutil je nosit na oděvu potupné označení, což pak za vlády kardinála Antonelliho vedlo k únosu židovského chlapce."[500]

Je však důležité poznamenat, že i papeže Inocence zpočátku potkalo to, co se stává mnoha zbožným lidem, kteří neznají dosah židovské špatnosti. V důsledku intrik Židů, kteří mluví o nespravedlnosti, hrůznostech a tvrdí, že nejsou tak špatní, jak jsou líčeni, pak tito lidé nakonec uvěří, že není oprávněné proti nim bojovat, byť i ve skutečnosti jde o přirozenou obranu Židy přepadených národů. Inocenc III. nastoupil na svatopetrský trůn pln útrpnosti se Židy a r. 1199 vydal řadu nařízení k ochraně rozvoje židovské kultury a právních zásad jejich života, osob a majetku. Na tuto politiku měla jistě vliv také myšlenka, s kterou již dříve přišli svatý Bernard i proslulý španělský ministr Alvaro de Luna, že se Židům nesmí dělat život nesnesitelný nucením je k obracení na křesťanství, neboť poté se Židovstvo vždy stává ještě strašnějším a nebezpečnějším. Dávala se přednost tomu, aby byli raději otevřeně přiznanými Židy než falešnými křesťany, kteří Církev zevnitř rozvracejí. Tato myšlenka ovládala politiku více papežů, kteří byli tolerantní vůči otevřeným Židům a poskytovali jim jistou ochranu, zatímco na druhé straně bojovali ohněm a mečem proti židovským křesťanům, jež potají zůstávali při svém starém náboženství, podkopávali křesťanství a hrozili je zničit. Avšak jako v případě Pia IX. i dalších papežů zrádné činy Židů včetně důkazů o podněcování kacířství nakonec Inocence III. přiměly změnit počáteční blahovolnou politiku.

Kolik asi bolestných věcí muselo naučit tohoto velkého papeže zkušenosti, aby v několika málo letech zaměnil svou původní politiku ochrany Židovstva v „ďábelský plán na zničení Židů", který uznávaný a autorizovaný izraelita Moses Hess Jeho Svatosti připisuje. Inocenc ovšem dokázal, že pro záchranu Církve je připraven s nimi bojovat s potřebnou rázností. K dosažení tohoto cíle, tedy obrany Církve svaté před jejím smrtelným nepřítelem odpovídající reformou a vyřešením problému Svaté země i dalších důležitých otázek, svolal nový ekumenický koncil – v pořadí 4. lateránský –, který dodnes tak blaží vědomí katolíků. Kromě prelátů, opatů a priorů se jej účastnili i konstantinopolský císař, králové z Francie, Anglie, Aragonie, Uherska, Sicílie, z Jeruzaléma a Kypru, stejně jako vážená knížata a vyslanci mnoha dalších států. Všeobecná synoda byla zahájena 11. listopadu 1215.

Jak nesmírně rozdílné jsou novoty a reformy z Lateránu od těch, které zástupci židovských zájmů chtějí prosadit na nadcházejícím vatikánském koncilu! Jestliže prvně jmenované měly Církev posílit v boji se synagogou a jejími bludy, **dnešní reformy, které Židovstvo s pomocí svých agentů v nejvyšším kléru chystá, směřují k rozbití**

[500] Moses Hess, *Rome and Jerusalem* (angl. verze), Translated and edited by Rabbi Maurice J. Bloom, New York 1958. Začátek předmluvy autora na str. 7.

základů tradice Církve svaté, k znemožnění jakékoli obrany katolíků proti židovskému imperialismu a také k otevření dveří komunismu – to všechno přirozeně pod pláštíkem zdánlivě krásných požadavků, které slouží pouze k zakrytí skutečných cílů. Pod záminkou jednoty národů chce „pátá kolona“ Církvi stanovit falešné základy, které by v budoucnu umožnily vítězství jejího odvěkého nepřítele. Proto se tedy má Církev modernizovat, přizpůsobit se současnému světu a odbourat svou zastaralou tradici, jež nemá oprávnění k existenci, proto chtějí zcela zničit prastará podání, které jsou nejsilnější oporou Církve a nejlépe ji chrání před pletichami nepřítele. Nevzpíráme se reformám, které by Církvi usnadnily plnění její posvátné úlohy a posilovaly ji v boji proti nejhoršímu nepříteli, ateistickému komunismu a Židovstvu.

Chystané (koncilní) reformy však považujeme za smrtelné nebezpečí, určené k pravému opaku, tj. k porážce Církve tímto nepřítelem, který je také nepřítelem celého lidstva.

Čtvrtý lateránský koncil prohlásil za všeobecně platný předpis provinciální synody o povinném označování Židů na oděvu za všeobecně platný. Tak v zákonu 68 se nařizuje:

> „Aby se tomu nemohli vymknout, nebo aby toto škodlivé míšení nezneužívali jiným podobným klamem, nařizujeme tímto, nechť se Židé obého pohlaví v každé křesťanské provincii a po všechny časy zjevně odlišují od ostatních národů svým oblečením, jak jim to ostatně přikázal také Mojžíš!“[501]

Zmíněný lateránský koncil vždy u Židů vyvolával protesty a záchvaty zuřivosti proti Církvi svaté. Nedbali přitom Mojžíšova zákona, jehož horlivé následování předstírali, a kde se jim skutečně nařizuje odlišně označit svůj oděv, jak tvrdila svatá synoda. Židé dodržují Mojžíšův zákon jen tehdy, kdy jim to připadá účelné, a ignorují jej, když se jim to nehodí. Jestliže jsou zmíněným koncilním zákonem tak pobouřeni, museli by logicky být nespokojeni s Mojžíšem, který jim to nařizuje. … Zmíněný příkaz Božího vnuknutí musel mít své dobré důvody. Kdo je příslušníkem skutečně poctivé a dobré organizace, může být hrdý na její uniformu, která jej před celým světem ctí jako jejího člena. Kdo naproti tomu přísluší k bezbožnému spolku, je pro něj uniforma samozřejmě znamením potupy před všemi lidmi. Vidíme tedy, že příkaz, který Bůh vložil do úst Mojžíšovi, je založen na Jeho nekonečné předvídavosti a moudrosti. Kdyby židovský národ dodržoval Boží příkazy a jednal poctivě, bylo by znamení na oděvu důvodem ke cti a hrdosti. … Když naproti tomu jedná špatně a věrolomně, jde o znamení hanby a ostudy, a má ostatní národy varovat před lstivostí tohoto bezbožného sektářského národa, který Bůh sice vyvolil, ale pro svou špatnost se stal „Satanovou synagogou“.

Zákon 69 potvrdil všechny předchozí církevní zákony a stanovil, aby Židé byli naprosto vyloučeni ze všech vládních úřadů, protože by jinak měli možnost skrytě ovládnout křesťanské národy. V posvátném kánonu se říká:

> „69. Nechť Židé nezastávají veřejné úřady. Protože je zcela absurdní, aby hanobitelé Krista měli moc nad křesťany, vydal již toledský koncil odpovídající předpisy. Vzhledem k opovážlivosti přestupníků je zde nyní obnovujeme a zakazujeme, aby Židé zastávali veřejné úřady, neboť by tím mnoha křesťanům byla

[501] Čtvrtý lateránský koncil, zákon 68. Sbírka *Acta Conciliorum et Epistolas Decretales et Constitutiones Summorum Pontificium,* sestavil P. Joannis Harduini S. J., Paříž 1714, list 70.

způsobena újma. Bude-li kdo něco takového trpět, budiž v případě podloženého oznámení souzen s náležitou příslušností provinciálním koncilem (který se musí pořádat každoročně). Současně mu budiž odmítnuta společnost křesťanů v obchodě a jiných věcech... Dotyčný pak musí zahanbeně opustit úřad, jehož se tak bezostyšně zmocnil.“[502]

Vidíme tedy, že citovaným zákonem jsou potvrzeny přísné předpisy k oddělení Židů a křesťanů, protože takové soužití bylo pro ty druhé vždy neblahé kvůli nepoctivosti a bezbožným záměrům prvních.

Zákon 67 má za účel potlačování tendencí Židů připravovat křesťany o majetky, jak jsme si již ukázali, což ve středověku obvykle dělali bezohlednou lichvou. K tomu se tam říká:

„67. O židovské lichvě. – Čím více je křesťanské náboženství poskvrňováno vyděračstvím lichvy, tím silněji také roste ničemnost Židů, a zakrátko takto zničí majetky křesťanů.

Aby nebyli křesťané Židy příliš tísněni, nařizujeme synodním dekretem takto: jestliže Židé pod nějakou záminkou často a nepřiměřeně lichvaří s křesťany, pak postižení mají právo jim odebrat tolik, aby bylo nepřiměřené zatížení plně kompenzováno. Rovněž tak by křesťané s nimi ani neměli obchodovat, odvolají-li se k církevnímu úřadu.

Pro knížete a vladaře ještě dodáváme, že kvůli tomu nesmějí křesťanům ubližovat a naopak nechť hledí Židům v takových zločinech bránit.“[503]

Nezpochybnitelný dokument lateránského koncilu svým poukazem na úskočnost Židů, hrozící záhy zničit veškerý křesťanský majetek, tedy znovu potvrzuje židovskou tendenci zmocnit se bohatství křesťanů i pohanů, která je odvozena z Talmudu a kabbaly. Již před téměř dvěma tisíci lety nebyla synagoga ani tak chrámem k uctívání Boha, jako mnohem spíše hlavním stanem bandy nejnebezpečnějších a nejmocnějších zločinců všech dob. Není sebemenších pochyb o tom, že v takovém případě mají ostatní národy přirozené právo na obranu stejně tak, jako jsou oprávněny chránit své majetky před jakýmikoli jinými lupiči. Nikdo nemůže toto právo národům upírat, a to ani duchovní „páté kolony“, sloužící podstatně méně Bohu než zájmům Židovstva. Jak zásadně se svatý lateránský koncil liší od jiných domnělých koncilů, které odporovaly tradičním normám Církve a ve skutečnosti byly jen koncily pokoutními, jako např. ten, který sice byl svolán papežem, ale pak podlehl ariánským kacířům, nebo třeba koncil Vitizův, o němž jsme si pověděli již v předchozí části. Na lateránském koncilu bylo zřetelně cítit Boží inspiraci, neboť se dbalo na životně důležité tradice, a byly zavedeny některé novoty, které však bez výjimky měly za cíl bránit ovečky před úskoky vlka, jenž nabyl zřetelné podoby především v Židovstvu a jeho kacířských hnutích.

Zákon 70 je zaměřen proti křesťanům, kteří byli vskrytu Židy. Říká se v něm, že byť se i nechali pokřtít, dobrovolně neodložili starého člověka (tj. dřívější osobnost), aby se stali novým,

„podrželi si pozůstatky dřívějších rituálů a mísí je s křesťanským náboženstvím. Proklet budiž člověk, který kráčí světem po dvou cestách a obléká roucho

[502] Tamtéž, zákon 69, list 70.
[503] Tamtéž, zákon 67, svazek VII, list 70.

setkané z vlny a ze lnu. (Pozn. na okraji: Dt 22.) Nařizujeme, aby takoví byli preláty Církve potlačováni, pokud by v nějaké formě i nadále provozovali své staré obřady, čímž bude vytvářen chvalitebný tlak i na ty, kdož se ze svobodné vůle hlásí ke křesťanskému náboženství.“[504]

Je opravdu zajímavé, jak se zde svatý kánon koncilu plně shoduje s výše citovanou výpovědí autorizovaného židovského spisovatele v tom, že marrani neboli skrytí Židé měli dvě osobnosti, vnější viditelnou křesťanskou a skrytou židovskou. Jde tedy jasně o správnou diagnózu, protože je shodně uznávána vůdčími a váženými autoritami obou stran. Na druhé straně je z citovaného zákona zřejmé, že výkonná moc nad nimi náležela biskupům, tedy tzv. biskupské inkvizici. Tím je potvrzen názor H. Ch. Lea, že papežská inkvizice vznikla až později. Kromě toho vidíme, jak nepřesné jsou údaje mnoha židovských autorů, kteří tvrdí, že předstíraná obrácení na křesťanství byla vždy vynucena! Zde je však jasně řeč o dobrovolně obrácených a tento bod je v dokumentu navíc vyzdvižen, což dokazuje, že již v té době Židé k zdánlivému obracení nuceni nebyli, protože by to jen prospívalo židovským zájmům. Znovu je tedy třeba opakovat, že takové předstírané obrácení jim dávalo nesmírné možnosti pronikat do křesťanské společnosti i do kléru, podrývat tam základy a napomáhat k jejich zničení.

Velký papež Inocenc III. i autorizovaný lateránský koncil mimo jiné definovali učení Církve i závazné normy. Vlastencům, hájícím své národy a Církev před židovským imperialismem a jeho zednářskými a komunistickými revolucemi, je dnes předhazována rasová nenávist a antisemitismus. Kdyby žil tento slavný papež dnes a kdyby se konal neméně slavný lateránský koncil, byl by označen za nacistu a obžalován z rasismu a antisemitismu právě takovými kardinály a preláty, kteří tehdy uctívali Lucifera, podporovali židovské bludy a dnes jsou ve službách nepřátel Krista a jeho Církve.

Plány a záměry tajných shromáždění synagogy jsou tak smrtelně nebezpečné již i proto, že na nadcházejícím vatikánském koncilu chtějí prosadit odsouzení rasové nenávisti a antisemitismu. Kdyby totiž koncil tento židovský plán schválil, Církev by tím sama sobě protiřečila a prohlašovala, že co dříve měla za dobré, je nyní špatné. V tom by se skrývalo obrovské nebezpečí otřesení důvěry věřících.

To je ovšem agentům Židovstva ve vysokém kléru lhostejné, resp. naopak si přejí, aby náboženská víra katolíků slábla a aby Církev postupně opouštěli. Chceme věřit, že koncilní otcové budou v této věci postupovat s největší obezřetností, a že si zevrubně prostudují papežské buly, dokumenty ekumenických koncilů i učení světců a církevních Otců, kteří všichni měli boj proti Židům za správný a nezbytný. V opačném případě by tím koncilní otcové upadli do protimluvů, jež by Církev osudově poškodily. Nepochybně přitom budou muset překonat zuřivý odpor „páté židovské kolony“, která už svá chapadla natáhla do všech biskupství i do kolegia kardinálů. Doufáme však, že jako i jindy dobro s pomocí Boží zvítězí nad zlem.

[504] Tamtéž, zákon 70, svazek VII, list 70.

XXXVII. KAPITOLA

∗ Mniši, jeptišky a preláti jako skrytí Židé ∗

Anglický historik 19. století James Finn v díle „Sefardi aneb dějiny Židů ve Španělsku a Portugalsku“ píše o Židech, žijících v těchto zemích jako nepraví křesťané:

> „Přijímali heraldická jména, nabývali rytířských křížů, stávali se biskupy a dokonce i soudci inkvizice, přestože nadále zůstávali Židy. Orobius prohlašuje, že v Amsterodamu poznal **Židy**, konající v synagoze velká pokání za své bratry, kteří se ve Španělsku vydávají za františkány, dominikány a jezuity.“[505]

Citované dílo vyšlo z tiskárny katedrály svatého Pavla a potvrzuje výpovědi židovských autorů, podle nichž se skrytí Židé stávali členy dominikánského řádu, aby se tak dostali do Officia svaté inkvizice a mohli ji zevnitř špehovat a kontrolovat včetně tajných organizací, jejichž úkolem bylo právě jejich činnost překazit nebo alespoň oslabit. Jde o další z tradičních taktik synagogy: **Židé pronikají do tajných organizací, které proti nim mají bojovat, a v nich pak pokud možno eliminují účinný zásah proti Židovstvu.** Tak tomu bylo i s carskou ochranou a podle všeho i s gestapem.

Skrytá židovská infiltrace do úřadů inkvizice, jak je to podáno ve výše uvedeném anglickém díle, dávala Židům možnost ochromovat a mařit její činnost v boji s Kryptožidovstvem.

Renomovaný židovský spisovatel Cecil Roth ve svém slavném díle „Dějiny marranů“ líčí pozoruhodný příběh tajného Žida, který vstoupil do kláštera jako řádový bratr a současně provozoval kult, který synagoga zasvětila portugalskému Kryptožidovi Diegovi de la Asunción. Zmíněný kult byl silně rozšířen zvláště v městě Coimbra. Cecil Roth o tom píše následovně:

> „Byla tam početná skupina nových křesťanů, příslušníků proslavené univerzity, z nichž téměř všichni zůstali věrni víře svých otců. Jejich vůdcem byl Antonio Homem, jeden z nejnadanějších mužů vzdělané společnosti své doby... pravnuk Mosese Boina (Dobrého), židovského obchodníka a lékaře v Oportu.[506] ... Byl vychován svou matkou Isabelou Nuñez de Almeida ze staré křesťanské rodiny. ... Jezuité mu poskytli vzdělání a studium na univerzitě rodného města, kde pak r. 1584 promoval z církevního práva, a r. 1592 dostal místo na příslušné fakultě. Při velkém moru r. 1599 prokázal městu mimořádné služby, které mu vynesly duchovenské obročí. Aby je mohl užívat, vstoupil do řádu. ... Roku 1614 se stal na univerzitě profesorem církevního práva a jako takový měl nedostižnou pověst. Jeho různá pojednání se nám dochovala v rukopise. Ohledně navrhovaného svatořečení královny Isabely Portugalské byl r. 1612 požádán o dobrozdání; současně si jako kazatel a zpovědník získal všeobecnou vážnost. ... Když však Antonio Homem dosáhl vrcholu proslulosti jako teolog, stal se duchovním vůdcem židovského kroužku v Coimbře, k němuž patřily velice uznávané univerzitní osobnosti

---

[505] James Finn, *Sephardim or the History of the Jews in Spanien and Portugal*, Printed by J. G. F. and J. Rivington, St. Paul’s Church. Yard London 1841.

[506] Tj. dnešní Porto; pozn. překl.

jako např. lektor matematiky Andrés d'Avelar, autor několika vědeckých prací a rovněž mnich jako Homem..."[507]

Židovský historik pak vypočítává vážené profesory univerzity, kteří patřili k bloku falešných židovských katolíků a říká, že další člen kroužku

„Francisco de Gouvea se po vynikajících studiích stal lektorem církevního práva na univerzitě v Coimbře a byl jmenován arcijáhnem z Vilanovy de Cerveira. Kromě toho zastával i další, méně významné úřady… Napsal již jednu důležitou práci a zakrátko by publikoval další. Generální inkvizitor si jej velmi cenil a doporučil i papeži."[508]

Ohledně antisemitské inkvizice, jaká tehdy v Portugalsku byla, nám příběh v podání Žida Cecila Rotha ukazuje, jak vůdce Kryptožidů v Coimbře opatrně skrýval svou židovskou činnost i jak pronikl do kléru Církve svaté, tj. že dosáhl nejvlivnějšího postavení v nepřátelské organizaci, kde se stal dokonce profesorem církevního práva a udělal si jméno jako kazatel a zpovědník. Opravdu hrozná představa skrytého židovského rouhače, který jako mnich zneužívá zpovědnice k vyzvědačství! To je již samo o sobě strašné, ale nespočet židovských i křesťanských dokumentů nás bohužel informuje o množství podobných případů. Zde je jeden z důvodů, který mnohé náboženské řády přiměl k schválení tzv. stanov na očistu krve, jimiž byl vstup do těchto řádů zakázán katolíkům židovského původu, neboť bylo víc než dost důkazů, že téměř všichni zůstávali potají Židy. Mnišský řád kazatelů zmíněné stanovy o čistotě krve přirozeně uplatňoval nejpřísněji. Vzhledem ke svým zkušenostem z bojů proti Židům dominikáni rozpoznali nezbytnost takového opatření lépe, než ostatní řády.

Jak jsme již měli možnost vidět, Židům se však přesto dařilo pronikat i do tohoto řádu a stávat se dokonce inkvizičními soudci.

Důvod spočívá bezpochyby v tom, že jakkoli si v tehdejším Španělsku a Portugalsku musel každý nechat vypracovat rodokmen několika předcházejících generací, velký počet Židů nebyl zjištěn, a to z toho jednoduchého důvodu, že k mnoha falešným obrácením došlo již nejméně tisíc let před zhotovením rodokmenů, a bylo tudíž prakticky nemožné vracet se do tak vzdálené doby.

Jestliže tedy v Portugalsku, Španělsku i na jimi ovládaných územích vzdor šesti i vícegeneračním rodokmenům nebyli Židé vždy identifikováni, lze si snadno domyslet, jak to asi vypadalo v nacistickém Německu, kde se tehdy omezovali na prozkoumání pouhých tří generací. Je tedy dobře myslitelné, že tam skrytí Židé jako „árijci" klidně zastávali vládní i jiné vysoké úřady.

Skutečnosti jasně prokázaly, že i v rozsáhlých zámořských územích španělské a portugalské říše byli inkvizicí odhaleni Židé jak ve vysokém kléru, tak ve vládních úřadech i v dalších oblastech společenského života, když jako „ryzí" katolíci židovského původu měli přístup do všech druhů vedoucích postavení.

Vraťme se však ještě ke zprávě židovského historika Cecila Rotha o kryptožidovské organizaci v portugalské Coimbře, kde se doslova říká:

---

[507] Cecil Roth, *Dějiny marranů*, nakl. Israel, Buenos Aires, kap. VI, str. 117-118.
[508] Tamtéž, kap. VI, str. 117-118.

„Rovněž i další osobnosti z univerzity patřily k tajné skupině, mezi jejímiž členy bylo také dobrého půl tuctu duchovních, několik prominentních lékařů a mnoho světských kněží.

Konali své (synagogální) pobožnosti v jednom coimberském domě a účastnily se jich pravidlem na dva tucty osob, mezi nimi i různí studenti univerzity. Pobožnosti řídil jistý Diego López da Rosa a Antonio Homen tam podle všeho vystupoval jako rabín.

Jejich tajemství bylo nakonec prozrazeno; 24. listopadu 1619 inkvizice Homema zatkla a poslala do Lisabonu k soudu. Po čtyřapůlletém věznění byl jako ‚zatvrzele zapírající kacíř' odsouzen k smrti a 5. května 1624 jej veřejně popravili garrotou.[509] Homem nechtěl za žádnou cenu přiznat vinu a jeho tělo bylo spáleno, zatímco osm dalších členů skupiny (z nich jeden zemřel ve vězení) inkvizice předala světské vrchnosti k mírnějšímu potrestání. Ke skupině náleželi také dva kněží..."[510]

Dále pak citovaný židovský historik uvádí zajímavé údaje o Antoniovi d'Avelarovi:

„Proti jeho dvěma synům a čtyřem dcerám (z nichž tři byly řeholnice) byl veden soudní proces, protože lpěli na židovství. ... Skandál pak měl ještě další dozvuky; 30. dubna 1629 se portugalské soudy obrátily na Filipa III. a informovaly jej o tom, že mezi nedávno upálenými kacíři byli kromě tří mnichů a několika jezuitů také tři kanovníci. Dalších šest, které všechny jmenoval papež, je zatím ve vězení. Soudní deputace proto krále požádala, aby do budoucna žádnému novému křesťanu (tj. katolíkovi židovského původu) neschvaloval obročí a nenechal jej vstoupit do řádu..."[511]

Zpráva proslulého židovského dějepisce ukazuje, že zdánlivě horlivý mnich, profesor církevního práva a proslulý kazatel a zpovědník byl nejen vůdcem skrytých Židů v Coimbře, nýbrž i rabínem tajné synagogy v soukromém domě. Rovněž z toho dobře vidíme, že k této konspirativní skupině patřili mniši, jezuité a dokonce i kanovníci vážené církevní kapituly.

V průběhu šesti století inkvizice svými účinnými metodami takové tajné židovské organizace a jejich pronikání do kléru vyhledávala, pacifikovala a rozbíjela. Když však později byla zrušena nejprve papežská a pak i portugalská a španělská inkvizice, byly tím Církev svatá i křesťanská společnost připraveny o instituce, které je bránily proti neblahé infiltraci a činnosti „páté židovské kolony". Tak se také stalo, že od té doby skryté židovské revoluce udělaly v krátkém čase obrovský pokrok, protože nyní již mohly počítat s hotovým rojem zrádných duchovních jako se svými pohůnky. To pak nejprve usnadnilo vítězství zednářstva a později i ateistického komunismu.

Je tedy naprosto zřejmé, že křesťanstvo i celý svět nutně potřebují nové instituce, přizpůsobené moderní době, které však musejí být stejně účinné, ba ještě účinnější než inkvizice, aby chránily lidstvo před dobyvačnými choutkami židovského imperialismu.

[509] Šlo o způsob popravy pomocí zvláštního škrtícího obojku; pozn. překl.
[510] Cecil Roth, *Dějiny marranů*, nakl. Israel, Buenos Aires, kap. VI, str. 110.
[511] Tamtéž, kap. VI, str. 119-120.

V citované publikaci židovského vydavatelství v Buenos Aires se skrytá židovská infiltrace klášterů řeholnic už otevřeně přiznává. Říká se tam doslova:

„Bylo by možno sestavit dlouhý seznam řeholnic a řeholníků, kteří trpěli pod inkvizicí a skončili svůj život jako Židé,“

a v poznámce č. 1 na téže straně čteme:

„Zde je třeba zmínit alespoň rodinu Manuela Pereiry Continha, jehož pět dcer bylo řeholnicemi kláštera de la Esperanza v Lisabonu, zatím co synové žili jako Židé v Hamburku pod jménem Abendana. Mezi ostatními pozoruhodnými církevními osobnostmi 17. století ve Španělsku si uveďme alespoň proslulého dramaturga a novelistu Juana Péreze de Montalbán, přítele Lope de Vegy, kněze a písaře Svatého officia.“[512]

Někteří z inkvizicí upálených duchovních „páté kolony“ jsou mezinárodním Židovstvem považováni za mučedníky, jako např. proslulý mnich Diego de la Asunción, o němž židovský historik Roth píše následovně:

„Jedním z nejskvělejších mučedníků portugalské inkvizice byl Diego de la Asunción, mladý františkánský mnich, narozený 1579 ve Viane. Ve svých žilách měl jen málo židovské krve. ... Nikdy neuměl nechávat si své názory pro sebe. Protože se tím dostal do nebezpečné situace, snažil se uprchnout do Anglie nebo do Francie, ale byl cestou zatčen. Před inkvizičním soudem přiznal dobrovolně všechno, co mu bylo kladeno za vinu, a zpočátku předstíral lítost; později však svůj postoj změnil a hrdě se vyznal z příslušnosti k mojžíšskému zákonu. ... Jako sotva pětadvacetiletý byl 3. srpna 1603 v Lisabonu za živa upálen. ... Na jeho památku pak založilo několik Židů v Portugalsku sdružení, nazvané ‚Bratrstvo sv. Diega’, a v místech s větší náboženskou svobodou také udržovali k jeho cti věčné světlo před archou úmluvy. Krev oběti takto zúrodnila a posílila víru skrytých Židů…“[513]

V dobách inkvizice odhalovala pátrací služba Svatého officia početné členy „páté kolony“, kteří si dnes v Církvi mohou zcela nerušeně dělat, co chtějí, protože obrana křesťanstva je rozložena a ochromena, vnitřní nepřítel působí všemožné škody a staví nás před blížící se komunistické otroctví. Na druhé straně také vidíme, že **i malý podíl židovské krve stačí k tomu, aby křesťanský mnich mohl být skrytým fanatickým Židem, ochotným dát život za špatnou věc**.

Citovaný židovský autor se ještě jednou zajímavě zmiňuje o katolických, ve skutečnosti však kryptožidovských řeholnících:

„Mezi 231 osobou, odsouzenou v Portugalsku v letech 1619-1627 k veřejnému upálení, bylo také patnáct univerzitních doktorů, dva z nich profesoři, osm jiných akademiků, dvanáct právníků a notářů, a zvláště 44 řeholnic a 15 duchovních, z nichž bylo sedm kanovníků.“[514]

V jiných případech **posloužil kněžský stav skrytým Židům k tomu, že se nemuseli zpovídat skutečným duchovním**. … To je zvláště důležité u zpovědi dětí, protože vzhledem k věku neumějí uchovat žádné tajemství a proto v prvních letech života jsou

---

[512] Tamtéž.

[513] Tamtéž, str. 116.

[514] Tamtéž, kap. IV, str. 74.

skutečnými křesťany a nevědí, že jejich rodiče vyznávají potají židovství. Když pak jsou takové děti ve třinácti či více letech již dostatečně připravené na uvedení do židovství, může se stát, že v některých z nich již křesťanská víra hluboce zakořenila, a v takovém případě by se radily se svým zpovědníkem. Bylo by tedy velice nebezpečné, kdyby byl zpovědníkem takové mládeže skutečný duchovní, který by znal velké tajemství Kryptožidovstva a jistě by na dítě přísně dozíral, upozornil je na židovský blud a posiloval v křesťanské víře. Pokud je naproti tomu zpovědníkem židovského dítěte rovněž Žid, může to mít rozhodující vliv na konečné rozhodnutí ještě kolísajícího jedince. V dobách inkvizice to byl životně důležitý problém pro rodiny nových křesťanů, neboť každé dítě bylo pod hrozbou exkomunikace povinno oznámit Svatému officiu jakýkoli pokus svých rodičů o uvedení do židovství. Každá indiskrece dítěte vůči zpovědníkovi mohla mít pro ně osudné následky, protože ten by je přesvědčil, že takovou věc musí oznámit inkvizici. V tomto smyslu reprodukuje uznávaný židovský autor výrok o portugalských Kryptožidech od jistého anglického Žida, který „zemřel roku 1890 v USA“:

> „Mnohé židovské rodiny byly velice početné a často měly svého mnicha, který jim dělal zpovědníka...“[515]

Později si ještě podrobně ukážeme, jak i další židovští spisovatelé líčí tehdejší metody židovských rodin při skrytém uvádění do židovství mladých generací, které byly pokřtěny a své dětství prožily jako křesťané. Ve vhodné chvíli je pak pochmurným obřadem zasvěcovali do sekty židovství.

O přísné kontrole, kterou inkvizice nad křesťany židovského původu i nad obyvatelstvem obecně vykonávala kvůli odhalování skrytých Židů, nás informuje další renomovaný židovský historik, David Mocatta, který byl v 19. století prezidentem „Židovské historické společnosti Anglie“.[516] – Ve své studii z roku 1877 s názvem „Židé ve Španělsku a Portugalsku a inkvizice“ píše:

> „Ubozí Židé, navenek ti nejzbožnější v celém katolickém obyvatelstvu, dodržovali vzdor velkému nebezpečí potají zákony své staré víry. Zrádci měli na základě svých udání nesmírné výhody a vysloveným podezřením se lehce věřilo, takže nevyšel se zdravou kůží nikdo, koho pomluvili domácí služebníci, skrytí nepřátelé nebo třeba neopatrní bratři. Přes velkou opatrnost si noví křesťané nikdy nebyli jisti, zda neprojevují nějakou formou náklonnost k židovství. Jejich oblečení a především způsoby stravování byly pečlivě pozorovány.“

Citovaný židovský autor pak dále líčí, že bylo rovněž kontrolováno, jak vykonávají katolické obřady, jak se chovají o sobotách a židovských svátcích, sledovaly se jejich pohledy i gesta, a mnohdy bylo udáváno i jejich bezděčné jednání. V takových případech se u dveří dotyčného objevovali pověřenci Svatého officia, aby si vyzvedli svou oběť, která pak na měsíce, roky a mnohdy i navždy zmizela ve vězení.

> „Takto následovala jedna generace skrytých Židů za druhou; mísily se se všemi společnostmi a zastávaly všechny státní a zvláště církevní úřady.“[517]

---

[515] Cecil Roth, *A History of the Marranos,* Jewish Publication Society of America, Philadelphia 1932, str. 359.

[516] V originále *Jewish Historical Society of England*.

[517] Frederick D. Mocatta, *The Jews in Spain and Portugal and the Inquisition*, Londýn 1877, str. 96.

Přísné střežení bylo důsledně prováděno, jakkoli se skrytí židovští duchovní kvůli odvrácení podezření stavěli protižidovsky, protože jakákoli obhajoba Židů již inkvizici stačila, aby byli považováni za podezřelé, obžalováni z tajného praktikování židovského náboženství a postaveni kvůli zjištění pravdy před soud.

V naší době hájí skrytí židovští duchovní Židy beztrestně, protože už není inkvizice resp. odpovídající moderní instituce, která by nejasné praktiky Židovstva zjišťovala a objasňovala.

Na jiném místě svého díla pak prezident „Židovské historické společnosti Anglie" potvrzuje následující:

> „Obrácení se navenek přizpůsobili katolickému krédu, plnili své domy krucifixy, obrazy svatých i ostatními křesťanskými symboly, a pravidelně chodili do kostela..."

Poté končí konstatováním, že vzdor tomu všemu bylo mnoho z nich inkvizicí odhaleno.[518]

Snadno si můžeme představit, jak těžké bylo pro Kryptožidy za daných okolností účinně rozvíjet svá revoluční hnutí. Než by nějaký rozvratný pokus přinesl pozitivní a trvalejší výsledky, musela by napřed být odstraněna nebo alespoň zneškodněna inkvizice.

Jedním z nejproslulejších protižidovských děl 17. století byla „Stráž na věži Církve Boží". Jeho autorem byl ctnostný františkánský mnich Francisco de Torrejoncillo, prior několika františkánských klášterů, mj. Sv. Bartoloměje z Valencia de Alcántara, Svaté Panny v Rocamadoru a Svaté Panny v Montecelli del Hoyo. Kromě toho byl písařem tří provinčních prelátů. V citovaném díle o skrytých židovských duchovních píše doslova:

> „V klášteře svatého Jeronýma, říká Velázquez, podvedl jeden z nich mnichy a ti jej zvolili priorem a prelátem. Potají nadále praktikoval své obřady, až byl nakonec inkvizicí odhalen, uvězněn a veřejně upálen. Od té doby byly v řečeném klášteře i v celém řádu zavedeny přísné zákony, aby do něj nebyl nikdo jeho rasy připuštěn...
>
> V království Murcia jeden představený aneb prefekt ve dne horlivě kázal Kristův zákon, a v noci s dalším Židem, který byl tamějším vrátným, opouštěl klášter a v domě jiného Žida učil mojžíšský zákon. Mnozí z jeho žáků byli i se svým učitelem upáleni a další zemřeli ve vězení."[519]

Máme před sebou dalšího zákoníka, tj. tajného rabína, který se k zakrytí svého pravého charakteru stal zpočátku mnichem a pak představeným kláštera, což mu umožňovalo výkon rabínského úřadu. Inkvizice však dobře věděla, že největší nebezpečí spočívalo v členech vysokého kléru, všechny je bedlivě střežila a nakonec i odhalila, že zbožný představený byl skrytým židovským vůdcem, a vypátrala i další provinilé farníky, kteří pak byli upáleni nebo zemřeli ve vězení.

Páter Torrejoncillo dále píše:

---

[518] Tamtéž, str. 29.
[519] Bratr Francisco de Torrejoncillo, cit. dílo (orig. titul není uveden), Madrid 1674, str. 195-196.

„Když chtěl být prelátem, říkal ostatním, že jím být nechce… Ti pak vida, že zdánlivě skromně odmítá, úřad mu svěřili. Teprve poté vyznal, že je Žid.“[520]

Citované údaje strážného ducha františkánského řádu vyžadují osvětlit skutečnost, potvrzenou dalšími autory i dobovými dokumenty inkvizice. Pravidla mnišských řádů, odpírající úřady právě těm, kdož o ně usilovali, byla přijata především k zamezení skryté židovské infiltrace. Židé je však tehdy obratně obcházeli a dělají to i dnes.

Nejlepší bohabojní muži ve skutečnosti nikdy po takových hodnostech netoužili, zatímco židovští mniši nezájem o ně jen předstírali, ale přitom obratně spolupracovali, aby je obdrželi a dokonce se zmocnili vedoucích postavení v řádech, na jejichž kontrole obvykle měli zájem. Totéž se dělo i v diecézích, neboť nejlepší, nejctnostnější a nejzbožnější kněží po biskupských stolcích netoužili a často se i vzpírali je přijmout na rozdíl od Židů, kteří se vzájemně podporovali a pomocí vlivu svých lidí v Římě pak snadno postupovali v církevní hierarchii.

Když ještě inkvizice existovala, všemožně takovou infiltraci potlačovala a pořádala soudní procesy i s proslulými arcibiskupy a biskupy, kteří byli usvědčeni z tajného holdování židovství. Když však tato nejlepší obrana křesťanstva byla zničena, infiltraci „páté kolony“ do vysoké hierarchie Církve již nic nezadržovalo.

Proto je tolik kardinálů, arcibiskupů, biskupů, kanovníků, provinčních představených řádů, opatů atd., kteří zdánlivě nevysvětlitelně podporují nepřátele Církve, neboť se jedná o Židy zednářstva či komunismu.

Nechceme-li, aby se situace zvrhla v hotovou katastrofu, musí příslušné úřady včas zbudovat novou obranu proti jejich infiltraci i veškeré další zrádné činnosti „páté kolony“…

Náš františkán pak ve svém citovaném díle dále sděluje:

„Pokladník katedrály v Córdobě předstíral, že během slavného procesí upadl do extáze. Krátce poté byl upálen a jeho insignie jsou dnes vystaveny v katedrále. Od té doby zavládla nejvyšší opatrnost a starost, aby žádný nový křesťan nezastával úřad, který...

Dalším případem byl biskupský vikář v Córdobě, jenž uvrhl celou Církev do kontroverzí mezi starými křesťany. Ve sporných záležitostech, jež měl jako soudce rozhodovat, vynášel vždy rozsudky ve prospěch novokřesťanů, protože jejich zákon jim nařizuje, aby se proti křesťanům vzájemně podporovali. Ať se má věc jakkoli, co se proti křesťanům podnikne, je vždy oprávněné, byť by šlo i o jejich zabití.“

O podobných farizejích píše páter Torrejoncillo následující:

„U oběda či u večeře chtějí mít Židé vždy nejlepší místa, stejně jako v kostele. ... Ve Valladolidu byl v klášteře další novokřesťan, který mezi tamějšími patnácti šlechtickými adepty podněcoval prudký spor. Někteří z nich si proto mysleli, že staré mravy začaly v klášteře Svatého Kříže díky jim (Židům), jak je to popsáno v páté kapitole této knihy.“[521]

[520] Tamtéž, str. 196-197.
[521] Tamtéž, str. 192-198.

Největší nebezpečí pro novokřesťany, kteří byli trochu ukvapení a své děti chtěli uvádět do židovství již od malička, je zřejmé z následujícího sdělení pátera Torrejoncilla:

„U zpovědi se duchovní ptal dítěte na souvislost mezi postními povinnostmi a jeho jménem. Dítě pak někdy odpovídalo: ‚Ptáte se mě, důstojnosti, na mé jméno doma nebo mimo něj?' – ‚Ptám se na jméno doma.' – Dítě řeklo: ‚Mé domácí jméno je Abrahám a to druhé Francisquito'.“[522]

Je tedy pochopitelné, že falešné křesťanské rodiny své pokřtěné a křesťansky vychovávané děti uváděly do synagogy až ve věku, kdy již nejsou tak nerozvážné, a mimo to se vždy snažily zajistit jim kryptožidovského zpovědníka. Navíc je před přijetím do židovství podrobovali řadě zkoušek, které prokázaly jejich schopnost zachovat svěřené tajemství. Staletými zkušenostmi pak byly zdokonalovány zmíněné metody, jichž užívali Židé celého světa, a protože zde dnes již není žádná inkvizice nebo podobná organizace, která by národ bránila a na tuto ďábelskou sektu dohlížela, je v tomto ohledu nebezpečí pro Židy velice nepatrné.

Neinformovanost lidu o daném problému měla za následek, že vzhledem k obecné neopatrnosti nebyl vůbec vnímán. Např. ve Španělsku jsme v tom ohledu zažili něco podivného: Jistý člen Katolické akce, který byl zuřivě proti Francovi a nadšeně pro Gila Roblese, nám jednou řekl: „Jsem horlivý, apoštolský, židovský katolík.“ Když jsme se jej ptali, co myslí tím „židovský“, rozčílil se a odpověděl: „Spletl jsem se, přeřekl, chtěl jsem říci římský. Podívejte se, mnohdy člověk řekne něco jiného, než opravdu myslel.“[523] Židé jsou samozřejmě také jen lidé jako my a vždy se dopouštějí neopatrností. Protože však lid o věci nic neví a také zde není žádná organizace, která by tuto bezbožnou sektu mohla odhalovat a zneškodňovat, jsou tyto nepozorné výroky přehlíženy. Za časů inkvizice by takový člen Katolické akce byl svým partnerem v rozhovoru oznámen Svatému officiu a ihned zatčen, protože všechno ukazovalo na to, že šlo o Kryptožida.

Ve Španělsku a Latinské Americe si skrytí Židé 20. století mezi sebou žertem říkají „católicos apostólicos marranos“ (katoličtí apoštolští Židé) místo správného „católicos apostólicos romanos“ (katoličtí apoštolští Římané), a ze zvyku se dopouštějí přenáhlenosti, která však z výše uvedených důvodů již dnes nemá žádný význam.

V již zde mnohokrát zmiňované „Židovsko-španělské encyklopedii“ se říká:

„Kláštery jsou plné Židů a početní kanovníci, inkvizitoři a biskupové mají rovněž židovský původ. Mnozí z nich jsou v hloubi srdce přesvědčenými Židy, byť i předstírají víru v křesťanství, aby se nemuseli zřeknout světských statků.“[524]

Citát z oficiální židovské publikace se plně shoduje s dalšími neméně důvěryhodnými prameny.

Později se sice ještě budeme na základě nesporných dokumentů zabývat tragédií židovské infiltrace do protestantské církve, ale již zde bychom chtěli předeslat údaj, který na ni obrací naši pozornost a dokazuje, že problém „páté židovské kolony“ je všeo-

---

[522] Tamtéž, str. 111.

[523] „Židovský“ je španělsky „marrano“, římský „romano“; jde tedy o dosti podobná slova.

[524] *Enciclopedia Judáica Castellana*, svazek IX, heslo „Sefardíes“ (španělští Židé), str. 512.

becným jevem a týká se všech konfesí. V citovaném monumentálním židovském díle se pod heslem „Holanda“ (Holandsko) říká doslova:

„Mnozí novokřesťané se od r. 1566 obrátili na kalvínství i další reformovaná učení. Je např. známo, že jistý Marco Pérez židovského původu byl prezidentem kalvínské církevní rady v Antverpách.“[525]

To dokazuje, že se nejednalo o pouhou náchylnost k učení, nýbrž o zřejmé úsilí po moci, protože zmíněná církevní rada byla hlavním kalvínským orgánem v Antverpách a jejím prezidentem, tj. nejvyšší autoritou, byl Žid.

Židovská infiltrace do křesťanství má obvykle nebezpečné důsledky i pro křesťanské panovníky. Je o tom zajímavý údaj v „Židovsko-španělské encyklopedii“. Pod heslem „Gaden Stephan“ alias Daniel nebo Danielo Jevlevič se tam říká:

„Lékař u carského dvora v 17. století... několikrát změnil náboženství a nakonec vstoupil do katolického mužského spolku řecké pravoslavné církve. … Byl ukrutně zavražděn pro přátelské vztahy s bojary, kteří chystali svržení cara.“[526]

„Protopop Alexej, ruský kněz a jeden z vůdců židovské sekty v Kyjevě, Novgorodě, Pskově a Moskvě (1425-1448). Pravděpodobně byl žákem Caraita Zejarija. ... Moskevský velkokníže Ivan III. jej jmenoval představeným katedrály Nanebevstoupení Páně v Moskvě, kde se mu podařilo obrátit početné osobnosti dvora i církve.“[527]

O Židovi Bar Hebraeusovi, jehož křesťanské jméno znělo Gregor Abul Faradž, se v citované encyklopedii říká:

„Historik a hodnostář syrské církve, židovského původu, viz Bar Hebraeus.“[528]

A pod řečeným heslem pak čteme:

„Bar Hebraeus (Gregor Abul Rafadž aneb Abu-al-Faradž), představený jákobské církve v Sýrii, historik, filosof, teolog a lékař, se narodil 1226 v Melitene a zemřel 1286 v Maraze (Persie). Byl synem Árona, konvertovaného židovského lékaře, a stal se biskupem v Gubě (1246) a v Aleppu (1253), r. 1264 představeným jákobské církve v Persii. … Napsal početné práce v arabštině a aramejštině o historii, filosofii, medicíně a gramatice, dále biblické komentáře i knihu příběhů, anekdot a prostomyslných přísloví, z nichž část se týká moudrých Židů. Roku 1899 tuto knihu E. A. Budge přeložil do angličtiny.“[529]

Na jiném místě se v monumentální židovské encyklopedii uvádí:

„Abraham Rabi, prior mnišského řádu bosáků, proselyta, upálen roku 1270. … Alexander Michael Solomon, konvertovaný Žid, první anglikánský biskup v Jeruzalémě. ... Náboženského vzdělání se mu dostalo v Německu, studoval rabínské nauky, a po návratu do Anglie 1820 působil jako přední zpěvák synagogy v Plymouthu. Roku 1825 přijal křest... stal se superintendantem anglikánského kléru a byl jmenován představitelem jeho mužských sdružení v Sýrii, Mezopotámii a Habeši.“[530]

---

[525] *Enciclopedia Judáica Castellana*, heslo „Holanda“, svazek V, str. 284.

[526] *Enciclopedia Judáica Castellana*, heslo „Gaden atd.“, svazek V, str. 25.

[527] *Enciclopedia Judáica Castellana*, svazek I, str. 157.

[528] *Enciclopedia Judáica Castellana*, heslo „Grecia“ (Řecko), svazek V, str. 152.

[529] *Enciclopedia Judáica Castellana*, heslo „Bar Hebraeus“, svazek II, str. 76.

[530] *Enciclopedia Judáica Castellana*, heslo „Alexander Michael Solomon“, svazek I, str. 211.

Nechceme čtenáře zatěžovat nespočetnými údaji, které máme o daném tématu k dispozici. Po již zde řečeném si každý může udělat úsudek o všeobecném rozšíření „páté židovské kolony“ i o smrtelném nebezpečí, které představuje nejen pro katolickou Církev, nýbrž i pro celé křesťanstvo.

Závěrem této kapitoly bychom se chtěli zmínit o jedné politováníhodné skutečnosti. V zemích, kde protestantští a pravoslavní vlastenci tak statečně bojují proti komunistické infiltraci do kléru svých církví, se přesto dopouštějí téže vážné chyby. Protože si povšimli, že určití hodnostáři katolické Církve napomáhají vítězství komunismu, obviňují pak obecně katolicismus z toho, čeho se **dopouštějí pouze příslušníci „páté kolony“ v jeho kléru**. Takový postoj je stejně nespravedlivý, jako kdybychom my katolíci paušálně obviňovali převážně antikomunistické protestanty a pravoslavné z téže zrady, které se dopouštějí pouze členové „páté kolony“ v kléru jejich církví a v jejich zemích.

My, skuteční křesťané, kteří jsme rovněž nezbytně i antikomunisté, musíme proto objektivně uznat, že se jak katolická, tak i protestantská a pravoslavná církev staly všechny obětí zhoubné činnosti téhož nepřítele, tedy „Satanovy synagogy“, která infiltrací do kléru nejrůznějších církví napomáhá vítězství ateistické komunistické revoluce. Skutečnost, že jsme ohrožováni stejným nebezpečím a týmž nepřítelem, by nás měla přivést k poznání nezbytnosti nasazení všech našich sil do společného boje. **Pokud zůstaneme rozděleni náboženskou, rasovou nebo národnostní záští, Židé nás jednoho po druhém porazí a nakonec i všechny zotročí.**

Již z pouhého pudu sebezáchovy proto musíme své síly spojit a bojovat proti nepříteli jako celosvětová organizace. Jenom tak můžeme mít úspěch; spojíme-li se, budeme nepoměrně silnější a dokážeme zachránit křesťanství i zabezpečit nezávislost a blaho svých národů.

Na naší jednotnosti nebo nejednotnosti tedy může záviset i naše vítězství či porážka. Spojenectví v politické rovině lze uskutečnit relativně snadno, protože pokud nejsme úplně slepí a chceme se zachránit, musíme je považovat za věc naléhavé nezbytnosti.

Pokud jde o dohodu všech křesťanů v teologické oblasti, ta jedněm připadá jako velice obtížná, dalším zase jako proveditelná, třebaže jde vždy o apoštolský ideál, který nás všechny povzbuzuje. V každém případě je jasné, že pokud se my křesťané, katolíci, protestanti a pravoslavní dokážeme sjednotit v politické oblasti proti židovskému imperialismu a jeho „pátým kolonám“ v našich církvích, pak takový společný boj proti materialistickému komunismu bude nejlepší přípravou pro těsnější sblížení i v oblasti teologické.

Jak rozdílné je však křesťanské úsilí po jednotě od záměrů agentů Židovstva a komunismu v katolickém kléru, které hodlají předložit na nadcházejícím II. vatikánském koncilu!

Pod předstíranou ušlechtilou záminkou se tam pokusí rozbít tradiční základy Církve, jádro její hlavní obrany před židovsko-komunistickou revolucí, aby tak ateistický marxismus mohl snadněji ovládnout svět.

Stejné cíle sledují i tzv. křesťanská sjednocovací hnutí, skrytě vedená židovskými příslušníky „páté kolony“, a ovládající dnes již téměř všechny protestantské církve. – V těchto případech je vznešený ideál zneužíván k temným účelům, tj. k podpoře židovsko-komunistické revoluce. Pokud jde o církve, které zatím ještě plně neovládli, snaží

se je alespoň kontrolovat prostřednictvím Národních církevních rad i Světové rady církví, aby tímto způsobem znovu napomáhali triumfu komunismu a zatím mohli napadat a odstraňovat vlastence, kteří brání své národy proti staré šelmě.

Rovněž mezi protestanty a pravoslavnými jsou snahy o sjednocení křesťanů proti komunismu. Velký vlastenec a kněz, dr. Carl McIntyre, spatřoval úspěšný způsob boje v založení Americké rady křesťanských církví v USA a Mezinárodní rady protestantských antikomunistických křesťanských církví, které by úspěšně čelily zhoubné činnosti Národní rady církví (USA) i Mezinárodní rady církví ve službách židovského komunismu.

Naštěstí je ještě hodně protestantských pastorů a hodnostářů, kteří s křesťanskou horlivostí zoufale bojují za osvobození svých církví od komunistické „páté kolony".

Stejně tak je tomu i v pravoslavné církvi. Aby si čtenář mohl udělat lepší představu o zuřivém boji na tomto poli, ukážeme si, co o věci říká proslulý pravoslavný biskup Alexej Pelipenko ve své knize „Komunistická infiltrace do křesťanských církví Ameriky":[531]

> „Jestliže moskevský patriarcha spolupracuje se všemi možnými sektáři, bojujícími ve skutečnosti proti Kristovým kněžím, a stýká se se spiritisty, kteří vůbec křesťany nejsou, protože neuznávají Krista za Boha a nevěří ve vzkříšení, proč bychom neměli my pravoslavní spolupracovat se svými katolickými bratry a bojovat spolu s nimi proti mocnostem pekla? Musíme mít stále na očích, že pokud se pod soustavnými útoky Kremlu a moskevského patriarchátu nakonec jednota vytratí a síla katolické církve ochabne, pak bude pravoslavná církev zotročena Moskvou."

Poté biskup píše o ICAB (Iglesia Católica Apostólica Brasileña), která je ovládána kremelskou pravoslavnou církví.

> „Všechno to jsem uvážil při vydání této knihy. … Mám důvěryhodné údaje o škodlivé činnosti ICAB nejen pro katolickou Církev, nýbrž i pro všechen brazilský lid, a mám nejen právo otevřeně psát a mluvit, nýbrž to považuji za svou povinnost. Kéž by i další následovali mého příkladu a semkli se v antikomunistickou frontu. Není snad síla vždy v jednotě?"

Úklad proti nezávislosti a svobodě národů

Jak si ještě dále podrobněji ukážeme, je bývalá Společnost národů i dnešní Organizace spojených národů vzdor svým hlásaným ušlechtilým ideálům plně kontrolována Židy a zednáři, kteří již zaujímají klíčová místa v administrativě samotné organizace i v mnoha národních delegacích, přičemž zastupují rozličné ideologie a sledují komunistické, antikomunistické i neutrální tendence… Ve všech třech táborech zaujímají Židé důležitá místa, protože zásadně pronikají všude tam, kam jen mohou, aby tím napomáhali triumfu židovského imperialismu a napadali vlastenecké vlády zemí, které ještě plně neovládli. Na tom ztroskotala OSN, která v zásadě mohla udělat mnoho dobrého na zachování světového míru, ale je namísto toho systematicky využívána Židovstvem, zednáři a komunismem k účelům, které neospravedlňují její existenci.

---

[531] Orig. titul není uveden, Buenos Aires 1961, str. 232.

Ideálem židovského imperialismu však vždy bylo vytvoření světového státu, který by mu umožnil ovládat i země, jichž se dosud nedokázal plně zmocnit.

Jedním z opatření, které Židovstvo považuje za nezbytné pro přípravu svých ctižádostivých plánů, je zřízení světové policie pod kontrolou OSN, jež by měla výkonnou moc v každém státě a údajně by sloužila k zajištění světového míru a jednoty národů. Tyto předstírané cíle však pouze mají zakrýt skutečné, kterými jsou:

I. Mít novou „pátou kolonu" v křesťanských i pohanských státech, plně podporovanou OSN, protože má být výkonným orgánem této organizace.

II. Užívat světové policie jako nástroje špionáže proti zemím, které židovský imperialismus ještě plně neovládá. Taková policie bude kontrolována židovskými, zednářskými a komunistickými agenty stejně, jako jsou jimi dnes prostoupeny téměř všechny administrativní složky OSN, přestože zastávají zdánlivě nejrůznější politické tendence od pravice ke krajní levici, čímž jen sledují staletou taktiku synagogy.

III. Užívat světové policie jako zdrojů nákazy v nejrůznějších státech k podporování spiknutí a revolučních hnutí, organizovaných skrytou „židovskou pátou kolonou".

IV. Nasazování světové policie k potírání a likvidování vlasteneckých hnutí, která by mohla ve svých státech bojovat za osvobození národů z panství židovského imperialismu.

Vidíme tedy, že zmocnění se světové policie, která je pod hlavičkou OSN nástrojem synagogy, patří mezi nejdůležitější opatření Židovstva ke zničení zbytků nezávislosti a svobody národů.

Tuto záležitost spolu s mnoha dalšími jsme původně chtěli pojednat až v druhém svazku naší knihy. Před dokončením této kapitoly jsme však dostali nepěknou zprávu a proto se jí budeme zabývat už nyní.

Židovstvo chtělo ze Společnosti národů a později z Organizace spojených národů udělat jakýsi superstát, který by měl dostatečné plné moci k zlikvidování nezávislosti národů. Odpor některých z nich však židovský imperialismus nakonec přiměl k respektování jejich suverenity, aby vůbec do tohoto svazku mohl pojmout většinu nebo nejlépe všechny státy světa. Některé z nich se totiž k organizaci nepřipojily právě z obavy o porušení své suverenity. Proto se Židovstvo vidělo nuceno k vybavení nadstátní organizace pravomocemi alespoň omezenými. Šlo ovšem pouze o vynucené prozatímní opatření s tím, že OSN postupně bude dostávat stále širší pravomoci, až nakonec se suverenita států zcela odstraní. A právě jedním z přípravných kroků k tomuto cíli je plánovaná světová policie, která by svou moc uplatňovala ve všech státech světa.

Vypadá to sice neslýchaně a neuvěřitelně, ale podle výše zmíněné – byť i nepotvrzené – zprávy se Židovstvo bude snažit uplatnit svůj vliv ve Vatikánu k tomu, aby návrh na zřízení světové policie byl zanesen do koncilních dokumentů a stal se tak učením Církve. Současně chtějí Židé dosáhnout i toho, aby se Svatý stolec stal jistým druhem nohsleda „Satanovy synagogy" a sloužil jí dokonce jako hlásná trouba, protože se jim zdá účelné, aby tak jménem Církve svaté byly předkládány návrhy a definice učení, které by přímo či nepřímo napomáhaly politickým plánům mezinárodního Židovstva.

K tomu samozřejmě mají patřit i plány, související s odsouzením vlastenců, bojujících proti židovskému imperialismu, což pak zase souvisí s opatřeními, která obecně usnadňují vítězství marxistického socialismu a politiky Kremlu. Tyto židovské projekty

jsou nejen satanské, nýbrž i lidsky hanebné, a znovu jen dokazují, že stejně jako zákoníci a farizejové Pána Ježíše soustavně pokoušeli a chytali do léček, aby později měli argumenty pro jeho usmrcení, tak jejich dnešní nástupci převzali metody svých předchůdců a snaží se nejvyšší církevní hodnostáře polapit do pastí, aby pak v případě úspěchu měli po ruce argumenty k zlehčování Církve a k jejímu zničení. V dnešních dnech se „Satanova synagoga" chová stejně jako v dobách kryptožidovských vzdoropapežů a souputníků Židovstva, protože se domnívá, že má již všechno ve svých rukou. Nepočítá však s podporou, kterou Ježíš Kristus své Církvi vždy prokazuje, a tím ďábelská spiknutí synagogy znovu a znovu odsuzuje k neúspěchu. Například v době Pia IX. již židovsko-zednářské mocnosti také vyrazily triumfální pokřik a dokonce se holedbaly, že papež je zednářem. Bůh však Náměstka Kristova v pravý čas osvítil, takže nakonec prohlédl a správně rozpoznal hanebné intriky Židovstva.

Jedním z opatření, jasně ukazující obrat jeho politiky, bylo opětovné uzavření Židů do ghetta. V ostatních záležitostech byl pontifikát trvale reprezentován kryptožidovskými kardinály, avšak v takovýchto případech se projevovalo přispění, které Bůh své Církvi poskytoval tím, že osvítil i některé další církevní hodnostáře a dal jim sílu k uspořádání synody a k přesvědčení jejích Otců o nezbytnosti neuznávat za papeže potomky Jidáše Iškariotského, odmítnout je coby vzdoropapeže jako v případě Pierleona a všechny jejich počiny a vyhlášení ohledně víry i kněžského svěcení prohlásit za nicotné a neplatné, třeba by i po mnoho let seděli v Římě na Stolci svatého Petra a byli zvoleni dvoutřetinovou většinou kardinálů. Velmi poučný je rovněž případ jiného proslulého papeže, který nejprve 1. dubna 1412 svolal koncil do Říma a poté r. 1413 ekumenický koncil do Kostnice. V sedmém sezení byl v květnu 1413 zmíněnou všeobecnou synodou prohlášen za odbojného a nepolepšitelného kacíře, a v 12. sezení z 29. května k tomu ještě bylo doplněno, že se provinil ohavnými a nepřirozenými mravy, simonií, plýtváním chrámovým majetkem, tvrdošíjností a mnoha dalšími zločiny. Posvátný koncil jej nakonec jako papeže sesadil a odebral mu veškeré pravomoci. Všechno to se stalo jako i v případě Pierleona s vojenskou pomocí, kterou koncilu poskytly hlavy několika mocných křesťanských států. Pochopily správně, že je jejich povinností zachránit Církev svatou i své země před nebezpečím, které se nad nimi vznášelo. Dějiny Církve ukazují, že se Boží přispění projevuje různými způsoby, ale vždy proti hříšným a záludným pletichám nepřátel Církve.

Ne nadarmo nám Pán Ježíš přislíbil, že „brány pekelné ji nepřemohou".

XXXVIII. KAPITOLA

∗ Židovsko-zednářská infiltrace jezuitského řádu ∗

„Židovsko-španělská encyklopedie" cituje doslova Limborcha:

„V Amsterodamu i jinde působí augustiniáni, františkáni, jezuité a dominikáni, kteří jsou Židy."[532]

---

532 *Enciclopedia Judáica Castellana*, svazek II, heslo „Sefardies", str. 512.

Jak jsme již měli příležitost poznat, skrytí Židé obvykle usilují o všechna postavení ve světském kléru i v klášterních řádech. Ohledně posledních se zde musíme ještě zmínit o jejich zvláštní zálibě v infiltrování a kontrolování především takových, které jsou pro jejich bezbožné plány nejnebezpečnější, protože jenom tak mohou jejich činnost ochromovat a mařit. Když pro ně byl v 13. století velkým nebezpečím templářský řád, začali do něj vstupovat a nakonec se v něm ve vší tichosti zmocnili nejvyšších postavení, odvrátili jej od jeho cílů a použili jako zbraně proti Církvi a křesťanským panovníkům. To už byla skutečná katastrofa a proto papežství i křesťanské monarchie rychle zasáhly; rozpustily řád a nechaly jeho velmistra popravit, aby uchránily křesťanstvo před zhoubou.

Ve středověku dávali Kryptožidé přednost infiltrování do řádů, které vypracovávaly plány pro papežskou inkvizici, a snažili se tím jejich boj paralyzovat. Protože však františkáni a dominikáni velmi dobře znali židovskou otázku a byli skutečnými mistry v boji se Židovstvem, dokázali se také udržet, jak jsme si již ukázali.

V novější době pak zvláště záslužně bojovalo Tovaryšstvo Ježíšovo proti židovským revolučním podnikům, zednářství, spiritismu, teosofii, komunismu atd. Příčina spočívala mj. i v tom, že mnozí jeho členové byli osvobozeni od přísných předpisů a povinností, a měli tedy více potřebného času věnovat se politicko-sociálním bojům.

Od samotného založení posvátného díla svatého Ignáce se Židé samozřejmě také snažili do něj co možná masově pronikat.

Je vcelku dobře známo, že jezuitský řád sehrál rozhodující úlohu v protireformaci, což nakonec umožnilo znovu získat pro katolictví mimo jiné i Polsko. Přestože novokřesťané záhy tuto zemi zaplavili a zmocnili se v ní klíčových postavení, bojovali skuteční jezuité hrdinsky proti židovské šelmě a podařilo se jim dosáhnout schválení stanov, které stejně jako jinde zapovídaly potomkům Židů vstup do Tovaryšstva Ježíšova.

Ještě dnes existuje ustanovení, zakazující přístup do řádu potomkům Židů až do třetí generace. Bohužel se jej však už nedbá, neboť v případě zkoumání rodokmenu skrytých židovských katolíků mohou Židé z největší části dokázat, že po deset či více generací pocházejí z křesťanů, což má svou příčinu v předstíraném obrácení jejich dávných předků.

Již jsme si zde na základě renomovaných židovských i katolických pramenů ukázali, že existence zrádných jezuitů, potají praktikujících židovské náboženství, byla v různých dobách častým jevem. V následující pasáži se podrobněji podíváme na tuto politováníhodnou záležitost, byť i vzhledem k rozsahu této knihy pouze stručně.

Židovští jezuité se toto záslužné tovaryšstvo, založené k obraně Církve, mimo jiné snažili intrikami odvrátit od jeho poslání a přimět k pravému opaku, tj. aby místo boje s nepřáteli Církve potíralo její nejlepší obhájce a připravovalo cestu synagoze… Je jen přirozené, že kryptožidovští jezuité nasměrovali Tovaryšstvo především proti starobylé hlavní záštitě Církve svaté, proti inkvizici. Prokážeme si to z takových židovských pramenů, které se v moderním Židovstvu těší největší vážnosti a uznání.

V „Židovsko-španělské encyklopedii“ se pod heslem „Bahía“ o falešných židovských křesťanech v Brazílii říká:

„Je nanejvýš pravděpodobné, že v Bahíi[533] již od jejího založení byli skrytí Židé, protože Portugalci potřebovali osadníky pro kolonizování své západní hemisféry a používali k tomu i podezřelých novokřesťanů. Mnozí další Židé se stěhovali do Brazílie, aby unikli inkvizici. ... Rovněž v obchodě s africkými otroky hráli Židé důležitou roli, neboť kolonie potřebovala odolné dělníky pro těžkou práci na plantážích, k níž se domorodci nehodili. Kromě židovských plantážníků, továrníků a obchodníků zde již bylo i několik lékařů. V prvních desetiletích portugalské kolonizace žili Židé v Bahíi vzdor činnosti agentů Svatého officia v Lisabonu poměrně svobodně. Úřady zde zastupovaly hospodářské a finanční zájmy hlavního města a tolerantně vycházely s jezuity, kteří tehdy byli proti inkvizici. Židé (potají) konali své bohoslužby a měli svoje rabíny.“[534]

Organizace, založená svatým Ignácem z Loyoly na obranu Církve před jejími nepřáteli, byla tedy v daném případě odchýlena od svého cíle a přivedena k pravému opaku, tj. k odporu proti inkvizici a snášenlivosti vůči jejímu úhlavnímu nepříteli. Rovněž zde znovu vidíme účast Židů na obchodu s otroky, který se v minulých stoletích stal jedním z jejich nejvýnosnějších zaměstnání.

Současní falešní židovští křesťané v Brazílii, jejichž předkové lovili nešťastné černochy a prodávali je jako dobytek, si počínají opravdu nestoudně, když dnes v téže zemi vedou socialistická a komunistická hnutí a vydávají se za osvoboditele právě černošské a mulatské části obyvatelstva, kterou jejich předkové vodili v okovech na trhy s otroky. Brazilští černoši a mulati by měli konečně otevřít oči a pochopit, že lidé té samé rasy, jejichž předkové je odsoudili k potupné porobě, je nyní vedou vstříc mnohem horšímu komunistickému otroctví a že je k tomu účelu klamou vábničkou pomyslného osvobození a vytvoření pozemského ráje. Totéž Židé dělali už s jejich předky, kteří byli kryptožidovskými otrokáři podváděni sliby o mnohem lepším životě v zámoří, až se jednoho dne probudili v okovech, jichž se pak už nikdy nezbavili!

Nyní sáhneme po jednom z mnoha případů v Brazílii, neboť této významné zemi jsme v naší práci zatím věnovali jen málo pozornosti… Příslušné údaje pocházejí jako obvykle z dalšího autorizovaného pramene Židovstva. Nejproslulejší soudobý historik Cecil Roth píše ve svých „Dějinách marranů“ o potlačování skrytých Židů Svatým officiem v Brazílii takto:

„V té době mezi temnými mračny probleskl paprsek naděje. Mezivládí v úřadě velkého inkvizitora v letech 1653-1673 sice přímo neovlivnilo činnost tohoto soudu, nicméně oslabilo jeho autoritu. Obranu novokřesťanů v Brazílii mezitím převzal velký jezuita Antonio Vieira, který si vysloužil přízvisko Brazilský apoštol. Naléhal na Juana IV., aby zrušil konfiskaci majetku i dosud trvající rozdíly mezi staro a novokřesťany. Svobodným vyjadřováním svých názorů si znepřátelil Svaté officium. Po třech letech věznění (1665-1667) byly jeho spisy i on sám formálně odsouzeni. Po zkušenostech s hrůzami Svatého officia Vieirovy sympatie k utlačovaným jen vzrostly… Odebral se do Říma, kde přímo v baště křesťanství útočil na portugalskou inkvizici jako na bezbožný, lakotou a nikoli zbožností se řídící soud, který odsuzuje viníky stejně jako nevinné, a je nepřítelem křesťan-

[533] Město a provincie na východním pobřeží Brazílie severně od Ria de Janeira; pozn. překl.
[534] *Enciclopedia Judáica Castellana*, svazek II, heslo „Bahía“, str. 42-43.

ských zájmů. V tom jej podporovalo Tovaryšstvo Ježíšovo, dotčené výše popsaným nakládáním s jedním ze svých nejváženějších členů. Povzbuzeni změnou poměrů se novokřesťané obrátili na korunu ve věci reforem včetně omilostnění odsouzených a nahrazení inkvizičních soudů občanskými. Jako kompenzaci za takový ústupek nabízeli platit ročně 20 000 cruzeiros, poslat 4 000 vojáků do Indie, každoročně 1 200 dalších a v případě války o 300 více. Inkvizice energicky protestovala, avšak žádost osobně podpořily mnohé říšské veličiny jako lisabonský arcibiskup a dokonce i univerzita v Coimbře [která, jak již víme, byla doslova zaplavena Kryptožidy]. Žádost tedy byla schválena a postoupena do Říma k definitivnímu rozhodnutí. Tam již mezitím zastánce novokřesťanů, Francisco de Azevedo, spolu s Vieirou připravoval udání, z něhož vyplývalo, že portugalská inkvizice je pouze utlačovacím prostředkem, obohacujícím se krvavým vydíráním lidí včetně každého novokřesťana. Ti všichni byli [jak se tam tvrdí] horlivými katolíky, a protože se vzdali židovství, jsou odsuzováni na základě falešných výpovědí. Po dlouhém boji nakonec novokřesťané zvítězili. 3. října 1674 papež Klement X. pozastavil činnost portugalských soudů a nařídil, aby nejdůležitější případy byly předávány do Říma. Protože se inkvizitoři vzpírali spolupracovat na dalších vyšetřováních pod záminkou, že by se tak mohla prozradit procesní tajemství, byl nad nimi vysloven interdikt a 27. května 1679 byli nakonec ze svých úřadů sesazeni. Tato úleva však neměla dlouhého trvání, protože již 22. srpna bylo po přijetí několika nedůležitých reforem zmíněné sesazení anulováno. Obnovení činnosti inkvizice v Portugalsku uvítali triumfálními procesími a slavnostní iluminací. … V lednu následujícího roku po interdiktu uspořádali v Coimbře znovu první upalování kacířů. O několik měsíců později, 10. května, upálili v Lisabonu čtyři osoby, z nich tři zaživa, protože se odmítly kát. Ti poslední byli právník z Avízu, Miguel Henríquez [alias Isaak] de Fonseca, který si také říkal Misael Hisneque de Fungoca, dále Antonio de Aguiar [alias Áron Cohen Faya] z Lamunilly u Madridu a Gaspar [alias Abrahám] López Pereira, kteří byli písmáky v Amsterodamu oplakáváni jako mučedníci.“

Proslulý židovský historik dále referuje o upálení několika dalších skrytých Židů jako kacířů a vyvrcholení tohoto boje líčí následovně:

„Obnovení [činnosti inkvizice] našlo svůj výraz již v září 1683 příkazem, že všechny osoby, které svým původem příslušejí k Židovstvu, musejí v nemožně krátké lhůtě dvou měsíců opustit království. Kromě toho zde museli zanechat své děti mladší sedmi let do té doby, než se prokáže, že v novém domově budou žít jako křesťané. Rychlý vzrůst židovských obcí v diaspoře té doby má svůj původ částečně i ve zmíněném opatření, které ztratilo platnost až roku 1704 vypuknutím války s Francií.“[535]

Později tento i další známí židovští historici tvrdili, že vzdor tomu kryptožidovství v Portugalsku a Brazílii přežilo, tzn. že potlačovací opatření inkvizice mohla být obcházena. Námi právě zkoumaný případ je nejlepším příkladem toho, jak synagoga zcela proti záměrům svatého Ignáce z Loyoly a dalších zasloužilých zakladatelů řádu využívala Tovaryšstva Ježíšova k rozbití obrany Církve svaté. Objasňuje nám to rovněž

[535] Cecil Roth, *Dějiny marranů*, nakl. Israel, Buenos Aires, kap. XIII, str. 257-259.

závažný fakt, že jeden špatný jezuita nebo skupina špatných jezuitů, vedoucí neospravedlnitelný boj proti skutečným obráncům Církve, dokáže do něj vtáhnout celý řád zneužitím ušlechtilého ducha solidarity této zasloužilé organizace vůči jejím nečlenům. Se vší vážností a velkou úctou k jezuitskému řádu si zde dovolujeme varovat před takovými manévry, které se v oné neblahé době často vyskytovaly.

Obzvláštní zájem „Satanovy synagogy" na proniknutí do Tovaryšstva Ježíšova a jeho kontrolu je kromě toho prokázán v oficiálním díle zednářstva, jež jsme nedávno obdrželi od skupiny zbožných latinskoamerických duchovních, kteří nám v ušlechtilém úsilí o záchranu Církve svaté zaslali obsáhlou bibliografii, velice užitečnou k rychlému vyhotovení naší knihy a ušetřila nám mnoho času s vyhledáváním příslušné literatury. Řeč je zde o „Stručném encyklopedickém slovníku zednářstva", který napsal lóžový bratr 33. stupně Lorenzo Frau Abrines, a kde se pod heslem „Pascalis" nebo „Pascualis" uvádí:

> „Pascalis neboli Pascualis (Martínez), židovský teosof a proslulý osvícenec, vůdce sekty martinistů... založil kabbalistickou školu. Poprvé o něm bylo slyšet roku 1754 jako o zakladateli jezuitského filosoficko-duchovního obřadu, který označil za obřad vyvolených ‚coeons'. ... Z jeho spisů je zřejmé, že učení Martíneze Pascalise staví na kabbalistické tradici Židů."[536]

O výše zmíněném rituálu se v citovaném zednářském slovníku pod heslem „Elegidos Coeons" říká doslova:

> „Vyvolení coeons. Označení pro filosoficko-duchovní ultrajezuitský obřad, založený r. 1754 portugalským Židem jménem Martínez Pascalis. Coeons znamená židovsky kněz."[537]

O neustálých pokusech zednářů o proniknutí a kontrolování Tovaryšstva nás informuje jiný, k témuž temnému účelu vytvořený zednářský obřad. Ve zmíněném encyklopedickém slovníku zednářstva se k tomu pod heslem „estricta observancia" (přísné následování, uposlechnutí)[538] říká:

> „Estricta observancia. – Označení pro obřad, který se rozštěpil na mnoho dalších, a má nejdokonalejší výraz v templářském systému zednářstva. Zmíněný obřad byl třetí zednářskou inovací jezuitů, který mezi jejich stoupenci vyvolával naději, že se zmocní bohatství starých templářů. Chronologická historie velmistra odpovídá historii generálů Tovaryšstva Ježíšova. Obřad přísného následování byl v Německu definitivně upraven v letech 1760-1763 bratrem Karlem Gathelsem, baronem von Hund, který k původně šesti určeným stupňům řádu připojil ještě jeden. Obřad byl tehdy rozčleněn do následujících sedmi stupňů: učedník, tovaryš, mistr, skotský mistr, novic, a dále do tří tříd templářů."[539]

Již samotná skutečnost, že od doby založení řečeného obřadu, určeného ke kontrolování jezuitů, volili nového velmistra vždy, kdy byl určen nový generál řádu, dobře

---

[536] Lorenzo Frau Abrines, *Gekürztes enzyklopädisches Wörterbuch der Freimaurerei* (origin. titul není uveden), 2. vyd. Compañia General de Ediciones, México 1960, str. 349.
[537] Tamtéž, str. 156.
[538] V české literatuře se někdy používá výraz „striktní (přísná) observance", patrně pod vlivem němčiny; pozn. překl.
[539] Tamtéž, str. 182-183.

ukazuje tvrdošíjné úsilí Židů a jejich pohůnků zednářů o proniknutí a ovládnutí posvátného díla svatého Ignáce z Loyoly.

Na druhé straně je velice významné zvláštní přání dostat tento zednářský obřad do spojení s templářským řádem. Nesmíme totiž zapomínat, že templářský řád byl založen k hájení Církve před jejími nepřáteli, a že si do něj „Satanova synagoga" zjednávala přístup tak dlouho, až se v něm skrytí Židé zmocnili vedoucích postavení; pak jej odvrátili od jeho původních cílů a udělali z něj jedno z nejvážnějších nebezpečí pro Církev a křesťanské národy. Je třeba rovněž přihlédnout k tomu, že v procesech proti templářům se ukázaly snahy obratně se skrývat, neboť jakkoli byl křesťanský řád nepřítelem kontrolován, zůstal ve svých oficiálních vnějších oblastech spojen s Církví, byť i v tajných kruzích byli jeho členové kontrolováni zednáři, sváděni a postupně přejímali jeho náboženskou víru, až se konečně stali tajnými souputníky Židovstva.

Infiltrace synagogy a zednářů do Tovaryšstva Ježíšova sledovala viditelně tytéž cíle, neboť zednářsko-templářský řád jezuitů chtěl z Tovaryšstva udělat zdánlivě nový templářský řád, který by při zachování své vnější oficiální struktury katolického řádu byl nakonec potají nepřáteli Církve ovládán a později také využit k rozvrácení její obrany i k usnadnění vítězství Židovstva a jeho souputníků, zednářství a komunismu. Z velice cenného zednářského dokumentu, kterým se právě zabýváme, zcela jasně vyplývá, že byly dokonce zorganizovány i další schismatické obřady zednářů, zvané proto smíšené a kontrolované rovněž židovskými kabbalisty, které měly za účel ovlivňování a ovládnutí záslužného díla svatého Ignáce z Loyoly. Pod heslem „Clérigos de la estricta observancia" se říká:

> „Duchovní přísného následování. – Označení pro jezuitský smíšený obřad, který byl tvořen kabbalisty, alchymisty, mágy a členy Tovaryšstva Ježíšova."[540]

Je to zdánlivě zednářský obřad, který vyšel z odštěpení „obřadu přísných řádových regulí", a je podle zednářského slovníku podřízen schismatům.

Oba obřady jsou židovského původu a musíme zde poukázat na skutečnost, že se v Židovstvu často vyskytuje vnitřní štěpení, které se pak obráží v schismatech, jež vyvolává každá židovská strana v zednářské organizaci, původně ovládané židovskou buňkou, která však později prodělá své vlastní štěpení.

Dále není nijak zvláštní, že k zmíněnému zednářskému obřadu, který měl kontrolovat jezuity, patřili také mágové, protože jsme si již prokázali, že Židé byli vždy hlavními šiřiteli satanského kultu a černé magie. – Na druhé straně v mnoha procesech s templáři vyšlo najevo, že v tajných kruzích řádu byl vzýván ďábel, jakkoli se veřejná vnější struktura templářského řádu nadále zdála být tak katolická a pravověrná jako za starých dobrých časů.

Úděsné skutečnosti, které zde reprodukujeme z oficiálních děl Židovstva a zednářstva, nám dovolují jasně poznat ďábelsky neústupné úsilí „Satanovy synagogy" po infiltrování a ovládnutí Tovaryšstva Ježíšova, které bylo v té době pro ni nejbojovnějším a nejnebezpečnějším katolickým řádem, aby jej pak použila proti Církvi stejně, jako to před zhruba sedmi stoletími udělala s řádem templářským.

Co však katolický svět bude nejspíš nejvíce zajímat, je otázka, jak dalece dokázalo Židovstvo realizovat svůj záměr udělat z Tovaryšstva Ježíšova svého souputníka. Pro-

---

540 Tamtéž, str. 113.

tože však dnes není žádná Svatá inkvizice nebo podobná instituce, která by to mohla svými účinnými metodami zjistit, je také v tomto smyslu nemožné náležité prozkoumání problému. Jisté skutečnosti však dovolují soudit na zřejmý proces **judaizace** některých oblastí řádu svatého Ignáce z Loyoly; jsou totiž jezuité, kteří k nesmírné škodě křesťanstva nevysvětlitelně hájí Židy a „Satanovu synagogu". Jiní zase dokonce všemi dostupnými prostředky napomáhají nepřátelům Církve namísto boje s nimi, a na druhé straně hrůzně a nekřesťansky napadají obránce Církve a zvláště pak takové, kteří odhodlaně a úspěšně bojují proti Židovstvu, zednářstvu a komunismu. Další zase jinak podporují vítězství zednářských a komunistických revolucí, a houževnatě podvracejí těch několik málo katolických vlád, které ještě ve světě zbývají. Na celé věci je nejpozoruhodnější, že jakmile dobří a bojovní jezuité brání Církev proti jejím nepřátelům, zvláště proti Židům a zednářům, jsou v řádu osočováni a napadáni samotnými jezuity, kteří proti nim strojí úklady na jejich zneškodnění a snaží se dosáhnout, aby jim představení zakázali nadále bojovat proti nepřátelům Církve.

V jiných případech vidíme přehlížet a prakticky vyřazovat vážené a inteligentní jezuity, kteří by vzhledem ke svým schopnostem mohli vykonat pro křesťanství mnoho dobrého. Tím jsou řád i Církev zbavovány příležitosti použít služeb těchto cenných a zdatných mužů. Všechno dohromady budí nepříjemný dojem, že se **nepřítel v záslužném díle svatého Ignáce z Loyoly již pevně usadil**.

Jsme přesvědčeni o tom, že by se jezuitský řád ještě mohl před lstmi svého nepřítele uchránit, neboť většina jeho členů jsou poctiví a upřímní katolíci, kteří do Tovaryšstva vstoupili proto, aby sloužili Bohu. Jestliže příslušníci řádu, náležející k „páté židovské koloně", mohou se svými zednářskými spřeženci dělat stále větší pokroky ve svých snahách o dobytí této pevnosti, pak jen proto, že postupují skrytě a pomocí nejobratnějších úskoků… Upřímně však věříme, že svým varováním a odhalováním nepřítele skromně přispějeme tomu, aby se Tovaryšstvo dokázalo zachránit před možnou katastrofou.

Jak již čtenář jistě postřehl, citovali jsme i v této kapitole údaje oficiálních pramenů Židovstva a zednářstva, jimž rozhodně nemůže být předhazován antisemitismus nebo fanatický klerikalismus. Kdo však má zájem na tomto poli ještě dále bádat a především chce zkoumat, jakých prostředků kryptožidovští řeholníci a řeholnice v různých dobách používali, ten si může své vědomosti prohloubit studiem v archivech Svaté inkvizice, o nichž se na jiném místě naší knihy zmiňujeme. – V archivu Torre do Tombo v Portugalsku a ve španělském Simancasu, stejně jako v již dříve uvedených archivech Itálie, Francie i dalších zemí se nacházejí rukopisná akta početných procesů Svatého officia proti jezuitům, dominikánům, františkánům i řeholníkům dalších náboženských řádů, mezi nimi dokonce i proti opatům a hodnostářům, kteří byli usvědčeni a doznali, že v klidném prostředí i těch nejpřísnějších řádů potají holdovali židovství. Všechno to by nám připadalo stěží uvěřitelné, kdyby zde nebylo také přiznání židovské a zednářské strany o tisících inkvizičních procesů, které tuto strašnou skutečnost potvrzují. – Z akt všech tam zmíněných procesů vychází najevo podvratná činnost a úděsné skrývané rouhání Ježíši Kristu a Panně Marii takových řeholníků a řeholnic, kteří zdánlivě s posvátnou odevzdaností žili podle pravidel svých náboženských řádů.

V závěru této kapitoly se nám zdá potřebné ještě upozornit organizátory vlasteneckých asociací a politických stran na **velmi reálné nebezpečí**, že se Židé a zednáři k je-

jich organizacím připojí, budou je kontrolovat a nakonec je i přivedou ke zhroucení. Mnozí naivní lidé věří, že infiltrace takových nepřátel není důležitá, jiní neméně naivní soudí, že jejich invazi lze snadno zastavit. Všichni ti, kteří s politováníhodnou prostotou věří tomu či onomu, by měli uvážit, že katolický klérus a náboženské řády jsou z různých důvodů velice pevné instituce, do nichž je mnohem obtížnější proniknout než do obyčejných politických stran nebo spolků. Jestliže se Židovstvu podařilo infiltrovat do církevních institucí dokonce i v dobách inkvizice, která právě tomu měla zabránit všemi prostředky, bude pro synagogu nesrovnatelně snadnější ovlivňovat politická nebo společenská sdružení, která od svých členů nevyžadují sliby cudnosti, chudoby a poslušnosti, přísný klášterní život, absolutní disciplínu a všechno to, co v náboženských řádech smrtelnou infiltraci nepřátel lidstva sice také úplně nepřekazilo, ale přesto zadržovalo.

Vůdci politických hnutí by se tedy měli všemi dostupnými prostředky snažit zabránit, aby do jejich řad vstupovali Židé, zednáři a komunisté, protože pokud se jim to nezdaří, může nepřítel jejich hnutí snadno zmařit. Ujišťujeme čtenáře, že možnost úspěchu politického sdružení křesťanů i pohanů závisí z největší části na tom, zda zvítězí dříve, než tomu židovská, zednářská či komunistická infiltrace může zabránit.

Nezbytnost eliminování křesťanů židovského původu spočívá na staletími prokázané skutečnosti, že **naprostá většina z nich jsou jen zdánliví křesťané, ale potají Židé**, jak jsme si na základě nezpochybnitelných a věrohodných dokumentů v této knize prokázali.

Máme co dělat se smutnou politickou pravdou, která je více než dostatečně prokázána, a nikoli s nějakými rasovými předsudky, které my křesťané rozhodně nechováme, protože pro nás jako následovníky Ježíše Krista si jsou všichni lidé před Bohem i zákonem rovni. **Je však něco jiného nemít na jedné straně rasové předsudky, a na druhé straně se nechat vědomě přepadnout „pátou kolonou" nepřítele, který nás chce zotročit a zničit.** Jestliže se proti takové invazi bráníme, prostě tím jen užíváme svého přirozeného práva na přiměřenou obranu.

XXXIX. KAPITOLA

* Spiknutí proti dějinám a liturgii *

Židé udělali z falšování dějin velké – a možná že hlavní – tajemství svých úspěchů.

Bez něj by židovský imperialismus nemohl dnes ovládat téměř celý svět, nýbrž by byl poražen ohroženými institucemi a národy, jako se to opakovaně dělo ve středověku, kdy ještě Církev svatá a křesťanské národy nepřítele znaly, uměly jej odhalovat a účinně se proti němu bránit. Obzvláště církevní i světské kroniky jsou zdrojem takové znalosti a líčí nám skutečný průběh dřívějších pokusů Židovstva o ovládnutí křesťanů, o jejich vykořisťování, zmocnění se jejich náboženství, o zničení Církve, vyvolávání schismat, organizování kacířství a spiknutí proti křesťanským národům.

Dokud znaly historickou pravdu, dokázaly generace křesťanů i pohanů vždy svého hlavního nepřítele identifikovat, mít se před ním na pozoru a mařit jeho podvratné světovládné plány.

Na základě znalosti pak kněží a hodnostáři Církve svaté pochopili, že nejzarytějším nepřítelem Krista a křesťanství je **satanské Židovstvo**, a byli tudíž i schopni Církev bránit proti jeho úkladům. K poražení nepřítele je nezbytné jej nejprve poznat.

Nic není nebezpečnější než nepřítel, který své nepřátelství nebo identitu umí skrývat, protože v takovém případě může svou oběť zničit rozhodujícím překvapivým útokem. **Pokud oběť útočné plány svého nepřítele nezná, je neschopna připravit se k obraně resp. ani nepochopí její nutnost, nemluvě ani o situaci, kdy si vůbec není vědoma existence nějakého nepřítele.**

Židovský imperialismus to všechno včas pochopil a proto vynakládal obrovské síly na řadu kacířsko-revolučních hnutí a dobyvačných politických záměrů, přestože byly krvavě poráženy za cenu velkých ztrát pro „Satanovu synagogu". Tyto nešťastné události jej naučily vynakládat značnou část své energie na dlouhodobou organizační práci za účelem **falšování světských i církevních dějin křesťanů** a jejich „očištění" od všeho, co by jakkoli souviselo se spiknutími, útoky a podvratnými hnutími Židů. Nakonec se mu podařilo, že **z historických textů zmizela každá zmínka o účasti Židů** na podnicích tohoto druhu, které po staletí prováděli a připravovali s tvrdošíjností a energií, hodnou lepší věci.

K ověření našeho tvrzení je nejvhodnější porovnání pojetí středověkých kronik s moderními učebnicemi historie o téže konkrétní věci. Při jejich konfrontaci lze bez obtíží zjistit, že v dnešní verzi jsou pečlivě vypuštěny sebemenší zmínky středověkých kronik o účasti Židů na komplotech, vzpourách, zločinech, zradách panovníků i daných zemích atd., přestože by právě moderní historické texty měly reprodukovat pravdu, vyplývající z pramenů, o něž se opírají.

Stejně je tomu u historických textů katolické Církve. Duchovní, kteří se zajímají o tento druh bádání, by měli sami porovnat historii a kroniky Církve (spisy Otců, papežské buly a koncilní akta) z 1. až 15. století s historickými zprávami, vypracovanými v naší době. Jsme si předem jisti, že **velice užasnou nad záhadným vypuštěním jakýchkoli zmínek o zásazích Židů do kacířství, o jejich účasti na proticírkevních a protipapežských hnutích či o židovském podílu na zločinech a spiknutích proti křesťanským národům**.

V učebnicích dějin nejrůznějších zemí se pochopitelně vždy objevují nedostatky a omyly ohledně té či oné skutečnosti.

Zvláštní a současně poučné však je, že prakticky ve všech moderních textech o historii jsou v pozoruhodné shodě vynechány právě zprávy středověkých dějeprav, kronik a dokumentů o podvratných a škodlivých zásazích Židů do historických událostí té doby.

Bylo by směšné přičítat tak všeobecnou a systematickou shodu nějaké náhodě, která by z historických textů nechávala zmizet výhradně pasáže, nepříjemné Židům.

A právě jejich znalost by si měly příští generace bedlivě střežit, aby se mohly bránit Židovstvu.

Vidíme totiž, jak v průběhu staletí Židé vynaložili nesmírnou práci na to, aby bylo z moderních historických pramenů vypuštěno všechno, co by mohlo škodit jejich světovládným plánům.

Každý opravdový badatel může také zjistit, že zmíněné zkreslování kronik a učebnic historie je častější a všeobecně úměrnější tomu, jak se Židé – a hlavně falešně obrácení – stále více začleňovali do křesťanské společnosti a získávali v ní vliv. … Pokud jde o církevní dějiny, pak spiknutí přibývalo současně se sílícím přílivem skrytých židovských novokřesťanů, kteří pronikali do církevního kléru, aby se jej tak zmocňovali zevnitř a ničili rozkoly a bludy. – Tak např. můžeme vysledovat, že až do 11. století je v kronikách a dokumentech běžně zmiňována škodlivá a rozkladná účast Židů na společenských dějích i na všech dalších historických událostech. V 15. století však již jsou historické texty, psané křesťany a dokonce i katolickými duchovními, jejichž autoři obecně byli obrácenými Židy nebo jejich potomky, v nichž jsou již pečlivě vynechány všechny narážky na špatnost Židů, která je ovšem ještě zmiňována v ostatních kronikách, napsaných skutečnými křesťany. V prvně zmíněných textech jsou nejen vynechány všechny údaje o účasti na různých událostech, ale objevují se už i snahy o přímé falšování skutečného stavu věci.

Čím více kryptožidovští kronikáři historické texty a kroniky své doby falšovali a komolili, tím častěji se skutečně křesťanští historici, kráčející nejsnazší cestou, opírali o tyto zkreslené prameny, aniž by konzultovali starší hodnověrné dokumenty, podávající události bez zlovolného vypouštění.

Tak lze např. zjistit, že v 19. století již **téměř žádný** církevní či světský historik – mnohdy jen z pouhé důvěřivosti – nepřináší údaje o škodlivém působení Židů v předcházejících stoletích.

Dnes jsme tedy v již tak neutěšené situaci, že musíme sahat po židovských historických učebnicích, určených pro vnitřní potřebu synagogy, chceme-li rekonstruovat skutečné dějiny Církve svaté.

Vzhledem k nesporné skutečnosti, že církevní dějiny, přednášené v seminářích i na světských univerzitách a školách jsou neúplné, zkomolené a chybí jim všechno to, co by posluchačům mohlo podat představu o nejhorších a nejzarputilejších nepřátelích Církve a lidstva, je naléhavě nezbytné, aby majetnější křesťané financovali práci takových badatelů, na nichž nelpí sebemenší podezření, že by byli spřeženci Židů; jenom tak mohu být zrekonstruovány skutečné dějiny Církve a Evropy. A pouze tím lze také dosáhnout toho, aby budoucí světské i duchovní generace jasně viděly a byly bdělé a připravené k obraně proti novým útokům a spiknutím nepřítele.

V liturgii a obřadech Církve svaté se všude naráží na nebezpečnost Židů, na jejich neupřímnost a hříšnou nenávist vůči Kristovi a Jeho Církvi. Takové varování samozřejmě Židům nesmírně vadí, protože znamená neustálé upozorňování na to, co by chtěli z paměti křesťanů vymazat: na svou ničemnost a nebezpečnost, před níž je třeba se chránit.

Proto nyní chystají neuvěřitelně smělý krok a nadcházejícího ekumenického koncilu hodlají využít k tomu, aby s pomocí své „páté kolony“ v lůně Církve prosadili její na-

prosté reformy změnou liturgie, církevních obřadů i vypuštěním všech zmínek o ničemnosti a nebezpečnosti Židovstva.[541]

Tím Židé a jejich spřeženci v kléru chtějí ještě více zaslepit křesťany i církevní hodnostáře, kteří by pak již neznali úhlavního nepřítele Církve a neuměli se mu účinně bránit.

Je zcela zřejmé, že potom by Židé mohli ještě snadněji pokračovat v zotročování a ničení Kristovy Církve i celého lidstva.

Je třeba vzít v úvahu, že všichni dobří duchovní, kteří svědomitě vypracovávali liturgii a obřady, jež Církev v průběhu staletí přijala za své, měli velice dobrý důvod k jasným zmínkám o Židech. Když je tedy Církev svatá přijala, v žádném případě se nemýlila, jak to tvrdí náhončí Židů, nýbrž se jako božská instituce rozhodla zcela správně.

Kromě toho existuje také plán na **odstranění tradice** jakožto zdroje Zjevení, jak jsme si ukázali již na jiném místě s poukazem na to, že hlavním cílem tohoto manévru je odbourání po výtce protižidovských nařízení v bulách, koncilních zákonech a učení církevních Otců jako závazného učení Církve, přestože jsou pro to uváděny zcela jiné důvody jako jsou údajný antisemitismus, rasová nenávist a pod.

XL. KAPITOLA

* Chyby nacistů a imperialistů *

Když v Rusku zvítězil komunismus, miliony křesťanů byly vražděny sovětskými Židy a v Maďarsku a Bavorsku udělali marxisté státní převraty, byla Evropa právem znepokojena. Cítila se bezprostředně ohrožena zotročením zdánlivě nezadržitelnou rudou lavinou, a to zvláště vzhledem k pomahačství kryptožidovských vlád v Londýně i k vítězství separatistických tendencí v USA.

Jasně zřejmá převažující účast Židů nejen na komunistické revoluci v Rusku, nýbrž i v Maďarsku a Německu otevřela mnoha evropským vlastencům oči a umožnila jim poznat, že rudé spiknutí bylo nástrojem židovského imperialismu. Monarchističtí ruští spisovatelé již svět varovali a později i francouzští, němečtí, rumunští, španělští, američtí a další autoři z různých částí světa a rozličných ras i náboženství upozorňovali na totéž nebezpečí. Když už se zdálo, jako by Evropa již byla dobyta židovským imperialismem a jeho komunistickou revolucí, začaly na starém kontinentě vznikat různé vlastenecké organizace ve snaze zachránit své země před hrozícím nebezpečím. Snad by se jim to bývalo i podařilo, kdyby z takových organizací ta daleko nejdůležitější, Národně socialistická dělnická strana Německa, nesešla na špatnou cestu, což potom novému evropskému rozmachu přineslo žalostnou zkázu.

Všechny národy mají právo na přiměřenou obranu proti útokům židovského imperialismu. Kdyby se nacisté bývali omezili na záchranu svého národa a Evropy před smrtelným ohrožením, nikdo by jim nemohl nic předhazovat a možná, že by s tak chvalitebným počinem měli úspěch. Do národně socialistického hnutí se však bohužel

[541] Všechno to se také na neblahém II. vatikánském koncilu bohužel stalo skutečností; pozn. editora.

vloudily agresivní imperialistické tendence vůči ostatním národům a rasám. Ani samotná rasová nenávist Židů vůči ostatním by ještě nemusela být nebezpečná, kdyby se omezila na vnitřní opatření k čistotě své vlastní rasy. Židé by dokonce mohli zakazovat svému národu i smíšená manželství, aniž bychom proti tomu protestovali.

Co je však na židovské rasové zášti odpuzující a nebezpečné, je jeho **agresivní imperialistická tendence**, zaměřená na dobytí a zotročení ostatních národů ke škodě jejich legitimních práv.

Totéž platí také o nacistické rasové nenávisti. Nikdo nepopírá obdivuhodné schopnosti nordické rasy, ani právo německého národa na vylepšování svých rasových předností, nebo lépe řečeno svého rasového souhrnu. Nikdo mu nemůže upírat právo bránit se židovskému imperialismu, a tím méně pak je může upírat Církvi svaté, která po devatenáct stolení hrdinsky bojovala proti záludnostem „Satanovy synagogy“. Není však přípustné, když nacismus resp. tzv. rasová hygiena sklouzly na imperialistickou cestu a porušovaly práva ostatních národů nebo jich nedbaly. Nespravedlivá invaze do Polska, ohavný pakt s bolševickým Ruskem o rozdělení polských území, násilné rozbití a zabrání Československa, útoky proti neutrálním národům, přeceňování německé převahy a podceňování zdatnosti jiných, které škodily vztahům samotných nacistů s vlastními spojenci – to všechno bylo jen logickým důsledkem imperialistické rasové nenávisti, která je v mnoha ohledech **velice podobná rasové nenávisti Židů**.

Prvním vážnějším důsledkem právě řečeného byly události na Ukrajině, kde byli Němci přijímáni jako osvoboditelé, a která jim mohla být jedním z nejvěrnějších a nejcennějších spojenců proti židovskému Kremlu. Vzhledem k dobyvačné a ujařmující politice nacistů se však z Ukrajiny stal jejich nepřítel, protože místo jako osvoboditelé se chovali jako nejhorší dobyvatelé.

V případě rasové nenávisti nacistů je třeba pečlivě **rozlišovat** mezi čistě obranným a mezi agresivním, imperialistickým aspektem. Cílem prvního je odstranit Židy z vládních a obecně vůbec ze všech důležitých postavení, která v německé společnosti zastávali. Pak by nacisté dělali jen to samé, co Církev svatá při nejrůznějších příležitostech během čtrnácti století nařizovala jako opatření k ochraně křesťanstva před dobyvačnou a podvratnou činností židovské infiltrace.

Spisy církevních Otců, jakož i papežské buly a koncilní zákony nám podávají svědectví o boji Církve svaté za odstranění Židů z veřejných úřadů a z vůdčích pozic v křesťanských státech, protože ti je vždy zneužívali ke zničení křesťanství a ujařmování křesťanských národů.

Již jsme se zde zabývali příslušným zkoumáním a ukázali si, že Církev používala všech možných prostředků, a dokonce se snažila izolovat Židy od společenského a rodinného života křesťanů. Proto také nemůžeme tento aspekt národně-socialistické rasové politiky jako takový kritizovat, neboť bychom tím kárali i Církev. Naproti tomu agresivní imperialistický aspekt nacistické rasové nenávisti je zcela zvrhlý a opovrženíhodný. Jestliže tzv. nordická rasa svým velkým hospodářským, uměleckým, politickým atd. talentem měla sloužit blahu celého lidstva, nikdy by jej neměla použít k ujařmování a zotročování jiné rasy, jak to dělali nacisté.

Při takovém způsobu myšlení je nepochopitelné, jak by mohlo být upřímné a účinné spojenectví nacistického Německa s japonskou říší, protože i japonští nacionalisté založili své osvobozovací hnutí na rasovém imperialismu, který byl stejně extrémní a ne-

bezpečný jako nacistický, a chtěli dopomoci žluté rase k světovládě pod egidou Japonců. Na základě tohoto zlověstného ideálu napadali Čínu a zaútočili i na mnohé další národy. Jak by potom za těchto okolností mohly obě imperialistické mocnosti věrně a úspěšně spolupracovat? Ostatně právě tento nedostatek spolupráce obou spojenců byl jednou z příčin jejich porážky ve světové válce. A když pak Žid Roosevelt dělal všechno proto, aby Japonce povzbudil k útoku na Pearl Harbour, možná by japonská vláda nebyla padla do obratně nastražené židovské léčky, nebýt posedlá velikášskými imperialistickými záměry.

Jak jsme si již na jiném místě řekli, trpěly všechny velké národy světa sklonem k imperialismu a ujařmování ostatních národů ve prospěch vlastního. Asyřané, Chaldejci, Peršané, Řekové, Kartaginci, Španělé, Portugalci, Turci, Holanďané, Francouzi, Angličané, Rusové i Severoameričané dělali v tom ohledu totéž.

Ohledně imperialismu je vhodné připomenout slova Ježíše Krista: „Kdo jsi bez viny, hoď kamenem!“ – Všichni lidé bez rozdílu rasy nebo náboženství musejí pochopit, že každý nový imperialistický podnik je nejen nespravedlivý, nýbrž i sebevražedný, protože vzhledem ke smrtelné hrozbě židovského imperialismu a jeho komunistické revoluce, vznášející se nad všemi náboženstvími a všemi národy světa, nemáme již jen z pouhého pudu sebezáchovy jinou možnost, nežli se semknout alespoň v oblasti politické. Pouze sjednocením národů a spoluprací všech náboženství může vzniknout koalice, která bude dostatečně silná, aby ochránila celé lidstvo před hrozícím židovsko-komunistickým otroctvím.

Takový velký svazek však může být uzavřen jen tehdy, bude-li zde skutečný pocit bratrství a respektování přirozených práv každého jedince.

Bylo by osudné a katastrofální, kdyby se z osvobozovacích hnutí proti židovskému imperialismu a jeho komunistické revoluci v různých zemích měl znovu stát imperialistický nacionalismus. Potom by byla zcela nemožná obrana národů, která je v tomto okamžiku tak nezbytná k potření židovského imperialismu. Znovu bychom hanebně ztroskotali při snad již úplně poslední příležitosti ke své záchraně, neboť **Židé a jejich zednářští a komunističtí souputníci by každé imperialistické tendence protižidovského osvobozovacího hnutí obratně využili k tomu, aby ohrožené národy postavili proti sobě tak, jako tomu bylo ve světové válce**.

Podle všeho nastal rozhodující okamžik v dějinách, a zbývá nám jen velice málo času k záchraně před židovsko-komunistickým otroctvím. Vůdci i členové osvobozovacích hnutí v různých zemích by měli pochopit, že podobný postoj je doslova sebevražedný a horlivě by měli bojovat nejen za osvobození svého vlastního národa od Židů, nýbrž také bratrsky spolupracovat s podobnými hnutími za osvobození celého lidstva včetně těch nešťastných národů, které jsou již i viditelně ujařmeny rudou diktaturou. Těsně spojenému a spolupracujícímu světu nemohou imperialističtí Židé odolat, **jejich vítězství je však zcela jisté nad lidstvem, rozštěpeným politickou, národnostní, rasovou či náboženskou rivalitou**.

Národnostní a rasové spory je třeba spravedlivě urovnávat klidným vyjednáváním. Názorové rozdíly v náboženské oblasti by se měly rozhodovat v čestných a rozvážných teologických diskusích, které natrvalo dají za pravdu tomu, komu přísluší, ale kromě toho zabrání tomu, aby se tento antagonismus nezvrhl v náboženské spory a války, které vždy mařily případnou politickou jednotu národů proti židovskému imperialismu.

Již jsme se zde zmínili o další tragické chybě nacistů, kteří ve svém boji proti židovskému imperialismu nedělali rozdíl mezi starým vyvoleným národem, jenž nám dal Ježíše Krista, Pannu Marii i proroky, a mezi syny ďábla, jak Ježíš nazýval „Satanovu synagogu“, která jej zapřela, ukřižovala a po staletí zuřivě bojuje proti Jeho Církvi. V důsledku této bludné teze zaujali teoretici nacismu protikřesťanský postoj, který znemožnil křesťanské sjednocení Evropy proti židovskému imperialismu, a tím také zabránil vítězství.

Kdo by si snad naivně myslel, že může bez Božího přivolení snadno zničit křesťanství, ten by se měl podívat skutečnosti do očí. – Co se nepodařilo bezmála všemocné římské říši po třech staletích nelítostného pronásledování, čeho nedosáhli zločinní Židé v Sovětském svazu po desetiletích krvavého teroru, to se tím méně zdaří nějakému modernímu imperialismu, jako byl třeba nacistický.

Stojíme na pokraji propasti, a nevěřící i stoupenci protikřesťanských tendencí – pokud nejsou zcela slepí – by měli pochopit, že všichni musíme odložit své národnostní či náboženské antipatie a začít budovat obranu proti společnému smrtelnému nepříteli. Budeme-li se místo toho i nadále zaobírat vzájemnou národnostní nechutí a náboženskou rivalitou i pomstou za způsobená příkoří, všichni nakonec podlehneme stále sílícímu náporu židovského imperialismu a jeho komunistických revolucí. Proto musíme společně usilovat o vytvoření jednoty, která je k naší záchraně naprosto nezbytná.

V této kapitole se zdržíme komentáře k nacistickému pronásledování Židů, neboť toto téma je pojednáno v III. části s názvem „Satanova synagoga“.

Jednou provždy bychom také měli odsoudit jakoukoli válku mezi jednotlivými národy, protože je pro všechny katastrofální a současně **spolehlivě napomáhá Židovstvu ke konečnému vítězství**.

Nezdar OSN (i dřívější Společnosti národů) pramení z toho, že tato organizace přes hlásání nejušlechtilejších a nejhumánnějších cílů je kontrolována skrytou mocí Židovstva a využívána k podpoře vítězství imperialistických plánů synagogy.

Úzkostlivě apelujeme na vlastence mocných států, aby se při osvobozování svých národů nevydali sebevražednou cestou imperialismu. Se stejnou výzvou se obracíme i na vlastence muslimských zemí, bojující za totéž.

Boj za arabskou jednotu je bezpochyby spravedlivý. Jestliže se však zdaří, nesmí od nacionalismu přejít k imperialismu, protože by se tím světovému Židovstvu nabídla znamenitá možnost k potlačení arabského nacionalismu. Vzpomeňme jen na Napoleona, který zpočátku temným silám Židovstva vyrval vládu nad Francouzskou revolucí, a z anarchií pustošené Francie udělal největší vojenskou mocnost své doby. Kdyby se býval nenechal později svést imperialistickou ctižádostí, jistě by jeho dílo mělo delšího trvání.

Úspěchy dávají vůdcům i národům pocit převahy a všemocnosti, směřujícímu k tomu či onomu druhu velikášství, a podněcují k imperialistickým plánům, které vždy vedou k úpadku a zániku, a to tím spíše, že **židovský imperialismus vždy umí takových situací mistrovsky využívat k tomu, aby ostatní národy svedl k válce proti těm mocnostem a vůdcům, jež překážejí světovládným plánům „Satanovy synagogy“.**

XLI. KAPITOLA

∗ Papeži, církevní Otcové a světci odsuzují Židy a bojují proti nim ∗

Papež Řehoř VII. (Hildebrand), velký reformátor a organizátor Církve, v listu z roku 1081 králi Alfonsovi VI. Kastilskému píše:

> „Připomínáme Vašemu královskému majestátu povinnost i nadále netrpět, aby Židé ovládali křesťany a měli nad nimi moc. **Dovolit, aby křesťané byli podřízeni Židům a vydáni jejich svévoli, znamená potlačovat Církev Boží a urážet samotného Krista**.“[542]

Velký papež však byl také striktně proti nucení Židů ke křtu, protože dobře věděl, jak nebezpečná byla předstíraná obrácení. Přijal příslušná opatření k zabránění takovým chybám a chránil Židy před nadměrnou horlivostí některých fanatiků.

Řehoř VII. nepřetržitě bojoval proti ovládání křesťanů Židy, neboť podle jeho slov se to rovnalo útisku Církve svaté a povýšení „Satanovy synagogy“. Co by tomu řekli příslušníci „páté kolony“, kteří v současnosti dělají pravý opak toho, co nařídil velký papež Řehoř VII. Nejspíš totéž, co říkal tento slavný pontifex, jeden z největších v dějinách Církve – zastávají se dnes těch, kdož podporují zájmy Židovstva a nezastávají se těch, kteří bojují proti židovskému imperialismu, tzn. snaží se zabránit tomu, aby Židé ovládali křesťany, aby uráželi Krista a Jeho Církev a tím působili křesťanským národům nesmírnou újmu.

Milánský biskup a velký církevní Otec, svatý Ambrož, svým věřícím říkal, že synagoga je „domem bezbožníků a sbornicí špatnosti, kterou sám Bůh zatratil“.[543]

Když pak zástupy křesťanů nedokázaly ovládnout svůj hněv na proradné Židy a zapálily synagogu, poskytl jim svatý Ambrož svou plnou podporu a mimo to jasně řekl:

> „Prohlašuji, že jsem zapálil synagogu, resp. že jsem sám k tomu zástupy podnítil. ... A pokud se mi namítne, že osobně jsem synagogu nepodpálil, odpovím, že lehla popelem podle úradku Božího.“[544]

Nesmíme také zapomínat, že svatý Ambrož z Milána je Církví svatou uznáván za příkladného biskupa, a že je pro své činy bliženecké lásky hoden následování.

Máme tedy prokázáno, že láska k bližnímu se nesmí projevovat ochraňováním mocností zla.

Další vynikající dobrý znalec nebezpečnosti Židů, svatý Tomáš Akvinský, považoval za správné a oprávněné nechat je žít ve věčné porobě.

Filosemitský spisovatel Hay si na to stěžuje a doslovně pak píše: „Akvinský zde vychází ze stanoviska své doby, že by [Židé] měli žít ve věčném područí.“[545]

Postoj svatého Tomáše Akvinského je však plně oprávněný. Když Židé v každé zemi z příkazu svého náboženství organizují spiknutí, aby se zmocnili národů, které jim poskytly pohostinství, a navíc se všemožně snaží oloupit je o majetek a zničit jejich ví-

[542] Papež Řehoř VII., *Regesta,* IX, 2.
[543] Svatý Ambrož, *List XI císaři Theodosiovi* (orig. titul není uveden).
[544] Tamtéž.
[545] Malcolm Hay, *Europe and the Jews,* Boston 1960, kap. IV, str. 91.

ru, pak žádná jiná volba není: buď musejí být z dotyčné země vykázáni, nebo se jim dovolí v ní žít v tvrdé porobě, která by jim svázala ruce a nedovolila páchat příliš mnoho zla.

Jiný velký génius Církve, Duns Scotus (zvaný Doctor Subtilis),[546] šel ještě dál než Tomáš Akvinský a navrhoval křesťanstvu řešení židovského problému naprostým zničením jeho ďábelské sekty. Proslulý rabín Raisin si stěžuje, že Duns Scotus

> „pobízel k násilnému křtění židovských dětí a jejich rodiče, kteří by se křtu vzpírali, navrhoval dopravit na ostrov, kde by mohli praktikovat své náboženství do té doby, než se naplní Izajášovo proroctví (4,2) o těch, kteří budou zachováni z Izraele."[547]

Jak vidíme, myšlenka o vystěhování všech Židů na místo, kde by žili sami mezi sebou a nemohli škodit ostatním národům, nepochází od Hitlera, nýbrž od jednoho z nejproslulejších církevních Otců!

Francouzský král Ludvík Svatý, příkladný bohabojným životem i láskou k bližnímu, který byl dokonce tak velkomyslný, že poraženému králi vrátil dobyté území, což by v té době nikdo dobrovolně neudělal, byl přesto názoru, že „křesťanskou víru urážejícímu Židovi se má do těla pohroužit meč až po jílec."[548]

K správnému pochopení jeho stanoviska musíme uvážit, že všechny podvratné akce a spiknutí Židů proti křesťanským národům se tehdy projevovaly kacířstvím a útoky na náboženství. Bylo to zcela pochopitelné v době, kdy religiózní problém byl pro křesťany i pro Židy stěžejní, a všechny politické záležitosti mu byly podřízeny. Židovský imperialismus si až do dnešní doby svou povýtce religiózní základnu uchoval, jak jsme si již výše podrobně ukázali.

Velký církevní otec svatý Atanasius ujišťoval, že „Židé již nejsou lidem Božím, nýbrž pány Sodomy a Gomory".[549]

Svatý Jan Zlatoústý před zhruba patnácti sty lety definoval jasně a zřetelně charakter Židů, a označil je za „národ zločinců, za prostopášníky, šelmy a hamižné zloděje".

V souvislosti s obvyklou židovskou taktikou stěžovat si, že jim lidé vyhlásili válku a likvidují je, aby se stavěli do role nevinných obětí, nás velký církevní Otec ujišťuje:

> „Kdykoli vám Žid říká: ‚Lidé se proti nám spikli a válčí s námi,' tu odpovězte: ‚Lidé by proti vám nebojovali, kdyby to Bůh nedovolil'."[550]

Svatý Jan Zlatoústý se opírá ještě o další bod katolického učení, že totiž „Bůh Židy opovrhuje",[551] protože si ošklivívi zlo, a že po ukřižování Krista se Židé stali největším zlem. Slavný světec obhajuje obecně tezi, že „jeden ukřižovaný z vašich mužů byl silnější než vy a rozptýlil vás a potřel", a dále ujišťuje, že Židé budou za své zločiny trestáni až do konce světa. Nejhrůznější události našeho století v zemích, kde Židé zřídili svou otevřenou diktaturu, dostatečně potvrdily, co říkal svatý Jan Zlatoústý před více než patnácti staletími, totiž že jsou bandou lupičů a vrahů, a je tedy zcela pochopitelné,

---

546 Čestný název pro odhalovatele jemností teologie; pozn. překl.

547 Jakob S. Raisin, *Gentile Reactions to Jewish Ideals,* kap. XIX, str. 525.

548 Rabín Louis Israel Newman, *Jewish Influence on Christian Reform Movements*, New York 1925, str. 61-62.

549 Svatý Atanasius, *Pojednání o vtělení* (orig. titul není uveden), 40,7.

550 Svatý Jan Zlatoústý, *Šesté kázání proti Židům* (orig. titul není uveden).

551 Svatý Jan Zlatoústý, *Kázání proti Židům* (orig. titul není uveden).

že jsou tak často stíháni spravedlivým Božím trestem. V našich dnech se potvrzuje rovněž další výrok velkého církevního Otce, že Židé vždy, kdy je Bůh trestá, potírá a uvaluje na ně v Písmu prorokované pohromy, **oni z těchto hrozných událostí viní ostatní národy, které sami vyprovokovali svými hrůznými zločiny**.

Proslulý biskup z Meaux, spisovatel a kazatel Bossuet, jehož postavení v dějinách Církve je dostatečně známé, rovněž energicky bojoval proti Židům a proklínal je z kazatelny:

> „Zlořečený lide! Nechť tvoje žádost zůstane bez odpovědi. … nechť tě prolitá krev stíhá až do nejvzdálenějších pokolení, až se Pán trestáním znaví a na konci času se slituje nad tvým ubohým zbytkem.“[552]

Proslulý katolický teolog byl tedy přesvědčen, že na konci času přežije jen ubohý zbytek Židů, a shodoval se s Janem Zlatoústým i dalšími církevními Otci v názoru na katastrofy, kterými Židé musejí trpět za zabití Boha i za svou špatnost. Ve svých „proslovech o dějinách“ i v kázáních Bossuet označoval Židy opakovaně za „zlořečenou rasu“, na níž dopadla „Boží odplata“ a je „ostatními národy světa stále potírána“.[553] Také ubezpečuje, že „Bůh Židy opovrhuje“.[554]

Kdyby tento zbožný, moudrý biskup a génius katolické Církve žil dnes, byl by kryptožidovskými duchovními rovněž napadán kvůli rasové zášti a antisemitismu.

Bossuet, stejně jako všichni církevní Otcové, znal velmi dobře židovskou proradnost.

Kdyby si Židé od časů ukřižování Páně po celá staletí nepočínali zločinně, nikdo by je kvůli jejich špatnosti neobviňoval a neodsuzoval. Svým způsobem jednání si mohou výhradně sami za všeobecné reakce proti nim. Nechtějí-li být Židé považováni za vrahy a zloděje, pak jim postačí, když se takových zločinů zdrží. Jestliže však loupí, zabíjí nebo organizují spiknutí, není divu, že jim postižené národy předhazují jejich zločiny. Židé však mají vždy nadbytek nestoudnosti k protestování a kvílení, kdykoli jsou jim vytýkány jejich vlastní pikle a početné zločiny na ostatních lidech a národech.

Je nepochybně třeba zdědit notnou dávku farizejského pokrytectví k roztržení kněžského roucha, říká-li se pravda do očí.

Další z velkých světců Církve, papež Pius V., který proslul svou zbožností a křesťanskou láskou, byl v prvních letech svého pontifikátu vážně znepokojen podvratnou činností Židů a energicky vyjádřil své mínění, že Židé musejí být donuceni nosit viditelné označení na oděvu, aby se odlišovali od křesťanů a ti se mohli lépe chránit před jejich zhoubnou agitací. V bule z 19. dubna 1566 potvrdil ustanovení dřívějších papežských dokumentů a nařídil, že všichni Židé musejí nosit rozlišovací znamení; muži na pokrývce hlavy výrazné, ženy pak na šatu označení jednodušší:

> „3. Aby se skončilo s pochybnostmi o barvě pokrývky hlavy i označení žen, prohlašujeme, že jejich barva má být žlutá.“

Dále pak nařídil prelátům bulu zveřejnit, plnit její ustanovení, a pokračoval:

> „Všechny světské vladaře, pány a soudce vyzýváme a zapřísaháme pro smilování Ježíše Krista, jakož i slibujeme odpuštění hříchů, aby ve všem výše řečeném

---

[552] Bossuet, *Velkopáteční kázání* (orig. titul není uveden), sebrané dílo, svazek II, str. 628.
[553] Bossuet, *Discours sur l'Histoire Universelle*, část II, kap. XXI; Jules Isaac, *Jesus et Israel*, str. 372.
[554] Bossuet, citován Malcolmem Hayem, *Europe and the Jews*, cit. vydání, str. 174.

patriarchy, arcibiskupy a biskupy podporovali a přestupníkům aby ukládali světské tresty.“[555]

Protože se kromě toho v pontifikálních územích Židé podvody a lichvou zmocňovali nemovitostí, cítil se papež v druhém roce pontifikátu nucen vydat 19. ledna 1567 bulu „Cum nos nuper“, potvrzující ustanovení předcházejících papežů, kterou Židům zakázal nabývat nemovitostí a přikazoval jim je v krátké lhůtě odprodat. Pokud by znovu v tomto ohledu papežské buly nedbali, mají jim být nemovitosti zkonfiskovány. Ze zmíněného dokumentu si zde ocitujeme některé velice poučné pasáže:

„Proto jsme před nedávnem obnovili nařízení Našeho předchůdce Pavla IV. proti Židům, a mj. nařídili, že Židé jak v Našem městě Římě, tak i v ostatních městech a obcích pod světskou vládou Svaté římské Církve mají své nemovitosti prodat ve lhůtě, stanovené příslušným soudcem. ... Pokud by Židé toto i výše uvedené neučinili, nařizujeme... aby podle míry a druhu zločinu byli Námi, Naším vikářem a ve výše zmíněných městech a oblastech soudci trestáni za zločin povstání a urážky majestátu. Křesťanský lid nechť pak projevuje vstřícnost a souhlas s rozsudkem Naším, Našeho vikáře jakož i pověřenců a soudců.“

V jiné části buly papež nařizuje v souvislosti s podvodem, jehož se Židé dopouštěli:

„Protože pak My, jak je potřebné, chceme ve věci tohoto podvodu odpomoci, staráme se, aby... Naše nařízení mělo účinek, odnímáme tímto Židům bez možnosti uznání práv a odvolání všechny nemovitosti, které mají ve vlastnictví v tomto městě Římě nebo jiných místech Našeho vladařství a Svatého stolce.“[556]

Lze si tedy udělat představu, jak nesmírné musely být podvody a lichva Židů, aby zbožného a ctnostného papeže přiměly k obraně křesťanů takovými opatřeními. Nesmí se zapomínat, že Pius V. byl jedním z papežů, kteří se vyznamenali svou uznávanou svatostí a proto také byli Církví prohlášeni za světce. Kdyby tento papež žil v naší neblahé době, byl by církevními hodnostáři ve službách „Satanovy synagogy“ odsuzován za rasovou nenávist a antisemitismus a dost možná i přiřazován k válečným zločincům z Norimberku. **Dnes „pátá židovská kolona“ nasazuje psí hlavu všem, kteří hájí své národy nebo Církev svatou proti politickému nebo hospodářskému imperialismu Židů.**

Samotné buly ani provádění jejich příkazů nemohly špatnostem Židů zamezit. Velký papež, příkladný svou svatostí a zbožností, však měl dostatek energie, aby na problém zaútočil a sáhl po radikálních opatřeních. 26. února 1569 vydal zdrcující bulu „Hebraeorum Gens“ a vykázal Židy z pontifikálních území. Vzhledem k rozsahu naší práce si z tohoto nesmírně cenného dokumentu ocitujeme alespoň ty části, které nám připadají nejdůležitější:

„Židovský národ, který byl kdysi opatrovníkem Božího slova, podílel se na tajemstvích nebes a v milosti i důstojnosti tolik vynikal nad ostatní národy, byl později pro nevěru ze svých výšin svržen, takže v době svého rozkvětu nevděčně a proradně odsoudil svého Vykupitele k potupné smrti. ... Křesťanská zbožnost se

---

[555] Pius V., bula *Romanus Pontifex,* 19. duben 1566. – Zahrnuto do *Bullarum Diplomatum et Privilegiorum Sanctorum Romanorum Pontificum*, Taurinensis Editio, Turín 1862, svazek VII, str. 439.

[556] Pius V., bula *Cum Nos Nuper* z 19. ledna 1567. Zahrnuto do *Bullarum Diplomatum et Privilegiorum Sanctorum Romanorum Pontificum*, Taurinensis Editio, Turín 1862, svazek VII, str. 514 ad.

však od počátku s touto nezvratnou skutečností smířila a dovolila mu, aby se ještě mnohem pohodlněji usadil v jejím lůně. ... Přesto jeho opovrženíhodná bezbožnost nabrala takových forem, že je k záchraně a spáse našinců nezbytné této chorobě mocně zamezit pomocí rychle působícího léku. I kdybychom odhlédli od lichvy, kterou Židé všude vysávají skromný majetek křesťanů, soudíme, že jsou i zjevnými ochránci a dokonce pomahači zlodějů a lupičů, kteří ukradené a zpronevěřené – nejenom světské, nýbrž i Boží – jmění přechovávají a prodávají dalším. Mnozí pak pod záminkou obchodních záležitostí vyhledávají domy ctnostných žen a kazí je hanebným lichocením. Nejškodlivější na věci je, že věštěním, pověrami a čáry přitahují k podvodu Satanovy synagogy mnohé neopatrné a choré, a chlubí se, že umějí předpovídat budoucnost, místa pokladů i skrytých věcí. Kromě toho víme a důkladně jsme prozkoumali, jak ohavně tato sekta zneužívá Kristova jména, i jak velice je škodlivá pro ty, jež jsou tímto podvodem ohroženi. Pro tyto a další závažné věci, vzhledem k tíži zločinů, jichž bohužel v Našem okrsku den ze dne přibývá, a protože dále soudíme, že s výjimkou bezvýznamných skupinek na východě nejsou pro Náš stát k užitku... nařizujeme, aby ve lhůtě tří měsíců od zveřejnění všichni Židé obojího pohlaví bez milosti museli opustit veškerou oblast Naší světské jurisdikce i k ní příslušejících měst a obcí, stejně jako území svobodných pánů a ostatních světských leníků, včetně těch, kteří k tomu mají příslušnou pravomoc.“

Svatý Otec Pius V. věděl, že Židé obvykle všude takové příkazy k vyhnání nejrůznějšími způsoby obcházejí, a tak aby zabránil nedbání příkazu buly, současně stanovil přísné tresty pro ty Židy, kteří by ve stanovené lhůtě zemi neopustili:

„2. Po této lhůtě ve všech městech řečené jurisdikční oblasti jakož i domicilech svobodných pánů, leníků a dalších budiž všem nyní i budoucně přistiženým, ať pobývajícím či procházejícím Židům, zabaven majetek a oni nechť se stanou otroky římské Církve, ať žijí ve věčné porobě, a římská Církev má nad nimi mít stejné právo, jako mají ostatní páni nad svými otroky a majetkem. Z toho jsou vyjmuta města Řím a Ancona, kde budiž tam žijící Židé trpěni, aby tak mohla být vedena s Východem jednání a vzájemný obchod, ovšem s tou podmínkou, že budou dbát církevních zákonů Našich, i Našich předchůdců. Nebudou-li tak činit, platí i pro ně všechny tresty, stanovené v tomto zákonu, včetně těch, které Jsme tímto dokumentem obnovili.“[557]

Zmíněná bula přináší na rozdíl od předcházejících staletí důležitou inovaci ohledně vyhánění Židů z křesťanských států. Již jsme si ukázali, že Židé byli stavěni před volbu vyhnání nebo obrácení. Důsledek toho pak byl, že se většina Židů vyhnula vyhnání zdánlivým obrácením na křesťanství a představovala jen tím větší nebezpečí pro Církev i samotné křesťanské státy. Svatý Pius V. to nepochybně věděl a prostě nařídil vyhnání Židů z pontifikálních států, aniž by jim ponechal východisko obrácení, kterého vždy houfně využívali. – Jak vidno, znal svatý papež židovský problém mnohem lépe, než mnoho světských i duchovních hodnostářů před ním. Nicméně i v jeho případě byl na papeže konán nátlak, takže z nařízení vyjmul Řím a Anconu, aby tím nebyl poško-

[557] Pius V., bula *Hebraeorum Gens* z 26. února 1569, Zahrnuto do *Bullarum Diplomatum et Privilegiorum Sanctorum Romanorum Pontificum*, Taurinensis Editio, Turín 1862, svazek VII, str. 740-742.

zen obchod s Východem. To znamená, že Židé opět použili známého prostředku, aby se alespoň částečně vyhnuli vyhnání.

Jiný proslulý světec a důležitá postava Církve prvních století, svatý Řehoř z Nysy, který sehrál tak důležitou roli při filosofické obhajobě křesťanské víry, si ve své známé „Modlitbě ke Kristově zmrtvýchvstání“ na Židy stěžuje takto:

> „Vrahové Pána, vrahové proroků, nepřátelé Boha, kteří jej nenávidíte a zákony opovrhujete, odpůrci milosrdenství, nepřátelé víry svých otců, mluvčí ďábla, rasa rouhačů, pomlouvačů, posměváčků, lidé zatemnělého ducha, pokolení farizejů, hříšníků, hanebníků a nepřátel čestnosti.“[558]

Nepochybně ani Hitler nevznesl v tak málo slovech tolik obvinění proti Židům, jako před šestnácti staletími tento svatý biskup z Nysy, bratr velkého církevního Otce, svatého Basilia, který byl rovněž svatořečen pro své mimořádné schopnosti a zásluhy. Když náš světec zahrnul Židy do zmíněné modlitby, chtěl tím jako mnoho dalších svatých křesťany varovat, aby si dávali pozor na bandu zlodějů a vrahů, jejíž síla a nebezpečnost spočívá především v nevědomosti křesťanů. A právě tu **všemožně posilují** duchovní i laičtí členové „páté kolony“, kteří místo služby Kristu plní příkazy „Satanovy synagogy“, aby pod ochranou nevědomosti křesťanů usnadňovali úspěchy Židovstva. To nám ovšem na druhé straně pomáhá identifikovat a odhalovat skryté Židy v nejrůznějších katolických akcích, neboť **když se jedná o otázku židovského nebezpečí, obvykle s nápadnou houževnatostí tvrdí, že nic takového neexistuje, že jde o mýtus, o výmysl nacistů nebo jinou nesmyslnou bajku**. Tím samozřejmě chtějí krýt a hájit bandu, k níž patří tito falešní katolíci, kteří jako správní potomci farizejů zdůrazňují svou zbožnost a oddanost naší Církvi a současně se ze všech sil snaží znemožňovat jí obranu před úhlavním nepřítelem.

V boji proti Židovstvu vydal papež Řehoř IX. dne 5. března 1233 na obranu křesťanstva svou proslulou bulu „Sufficere debuerat“, z níž si zde ocitujeme alespoň následující:

> „Proradným Židům musí stačit, že je křesťanská zbožnost znovu přijala jedině a výhradně z blahovůle. Oni, kteří katolickou víru pronásledovali a jméno Našeho Pána hanobili... Neděkují za dary, zapomínají na prokázané dobrodiní, dobro odplácejí bezbožností a za naši mírnost nás urážejí. ... Jak tedy bylo toledským koncilem nařízeno a všeobecným koncilem potvrzeno, nesmí se těmto rouhačům dávat žádná přednost, neboť je zcela absurdní, aby měli moc nad křesťany. Přesto jim jsou i nadále svěřovány veřejné úřady, jichž pak využívají ke škodě křesťanů. Kromě toho mají křesťanské chůvy a služebnice, kde se oddávají neslýchaným věcem, které u těch, kdo o nich vědí, vzbuzují odpor a děs. Jakkoli na zmíněném všeobecném koncilu bylo nařízeno, aby se Židé obojího pohlaví vždy a všude od ostatních odlišovali svým oděvem, je v tomto ohledu v Německu chaos stále větší, neboť se žádným zvláštním způsobem neoznačují. Protože je ohavné, aby to, co se skrze vodu křtu znovuzrodilo, bylo poskvrňováno praktikami zpronevěřilců a stykem s nimi, a křesťanské náboženství aby bylo osočováno falešníky, což by se stalo, kdyby rouhač vůči Krvi Kristově měl ve svých službách vykoupeného, nařizujeme všem Našim bratrům v biskupstvích podobný zločin ve svých diecé-

[558] Svatý Řehoř z Nysy, *Oratio in Christi resurrectionem*, str. 685.

zích, církvích a společenstvích absolutně potlačit, aby se do věčné poroby uvržení neodvažovali pozdvihnout a urážet Spasitele. Kromě toho je třeba větší přísností zabránit tomu, aby se nižádným způsobem neodvažovali diskutovat s křesťany o svých praktikách, a tím nedávali nevědomým žádnou příležitost upadnout do bludu. Bude-li toho třeba, vyžádejte si za tím účelem podporu světské soudní pravomoci.“[559]

Papež Řehoř IX. si trpce stěžuje na nevděk Židů, kteří na dobro odpovídají urážkami, otravují vědomí křesťanů, pronásledují katolickou víru, využívají veřejných úřadů proti křesťanům a zabývají se opovrženíhodnými a odpornými věcmi. Stručně řečeno dělají totéž, co v uplynulých devatenácti stoletích. Proto je velmi chvályhodné provádění příkazu toledského koncilu, který vyloučil Židy z veřejných úřadů a odsoudil je k životu ve věčné porobě. Tím byla šelma spoutána řetězy, aby nemohla nadále škodit. – V daném případě to bylo Německo, kde se zákony zmíněných koncilů neplnily, šelma se osvobodila, a v závětří falešné tolerance páchala nesmírné škody.

Papežové tedy stáli v čele obrany křesťanské společnosti, jak je skutečně jejich nejvlastnější úlohou chránit své ovečky před záludnostmi vlka, a ne mu je naopak vydávat. Jen ať si Židé přijdou a dávají Církvi vinu za „příkoří“, kterého se jim v minulosti od ní dostalo, neboť to všechno sami vyprovokovali svým nevděkem a imperialistickými choutkami. Církev svatá i napadané národy měly a mají bez nejmenších pochyb vždy právo na zákonnou obranu. **Nechtějí-li Židé nést následky svých útoků, pak jich musejí zanechat.**

Když papež Martin V. usedl na svatopetrský trůn, byl ovlivňován intrikami Židů, kteří se vydávali za oběti křesťanů, a zvolil pro křesťanstvo neblahou politiku tolerance. Papež se však záhy na nátlak kléru viděl nucen – byť i jen neúplně – změnit kurs.

Ať už bylo důvodem pro změnu papežova postoje cokoli, jeho bula „Sedes Apostolica“ nám dává představu o tom, jak Židé rozuměli ochraně, kterou jim tento papež po nějakou dobu dopřával. Zmíněná bula se nejprve zabývá blahovolnou politikou vůči Židům, a pak se v ní říká:

„… Před nedávnem jsme k Našemu nesmírnému zděšení dostali hodnověrnou zprávu, že různí Židé obojího pohlaví v Cafasu a Cañasu[560] i jiných zámořských městech, spadajících pod jurisdikci křesťanů, nenosí k zakrývání svých podvodů a špatností nařízené zvláštní označení na oděvu, aby tak nebyli jako Židé rozpoznatelní. Ve své troufalosti se před křesťany zmíněných měst, kteří je nemohou identifikovat, neostýchají vydávat za křesťany a páchají škodlivé věci i zločiny. Bylo zjištěno, že Židé Zachi, Rosi, Alani, Minfredi a Anogusi, pokřtění podle řeckého obřadu, kupují lidi a pak je dále bezbožně za desetinásobnou cenu prodávají jako zboží Saracénům a dalším nevěřícím.“[561]

Nevděk Židů je ještě zřejmější z toho, co samo Židovstvo píše ve své oficiální encyklopedii o papeži Martinovi V.:

[559] Řehoř IX., bula *Sufficere debuerant* z 5. března 1233. Zahrnuto do *Bullarum Diplomatum et Privilegiorum Sanctorum Romanorum Pontificum*, Taurinensis Editio, Turín 1862, svazek III, str. 479.
[560] Menší města v argentinském vnitrozemí; pozn. překl.
[561] Martin V., bula *Sedes Apostolica* z roku 1425. Cit. v Bullariu, svazek IV, str. 425.

„Martinův přátelský postoj měl nejspíš svůj původ z větší části v bohatých darech od plnomocníků. Bez okamžitého placení se od něj nesmělo nic chtít, s odpovídající částkou se všeho dalo dosáhnout snadněji.

‚Na papežském dvoře přestává veškeré přátelství, jakmile jde o peníze,' psal německý zástupce ve Vatikánu. Jakkoli to mohlo být motivem pro papežovu blahovůli, skutečností zůstává, že pokračovala i za Evžena IV. (1431-1447) vzdor některým nepřátelským bulám, které do jisté míry potvrdily staré protižidovské zákony. … Zvláště nepřátelské bylo jeho ‚Dudum ad nostram' a značně přispělo k vytvoření ovzduší ghetta pro židovskou komunitu; papež se nejspíše viděl nucen ustoupit tlaku španělského kléru a basilejského koncilu."[562]

I kdybychom uvěřili, že si Židé papeže Martina V. koupili zlatem, pak by přece jen z pouhého pocitu vděčnosti museli mlčet, a ne špinit jeho čest a dokonce na ni dělat narážky ve své oficiální encyklopedii.

V tomto případě, jako i v mnoha jiných měla – vzdor zákonům ekumenických koncilů, bul a učení dřívějších papežů i církevních Otců – prožidovská politika papeže poznovu neblahé následky a v polovině 15. století přivedla Církev i celou Evropu na pokraj zkázy.

Martin V. svou ústupností částečně zbavil šelmu pout, která jí byla nasazena energickou politikou dřívějších papežů i koncilů, a v důsledku toho Židovstvo v Evropě znovu rychle nabylo své nesmírné moci.

Velká kryptožidovská revoluce husitů, kterou v Kostnici již považovali za skončenou, dorůstala obrovských rozměrů a hrozila zničit Církev i pohltit celou Evropu.

Rozhořčení světového episkopátu na papeže nabývalo znepokojující formy a stále více se prosazovala teze, že ekumenický koncil je nadřazen papeži. Prohlašovalo se, že jediný člověk se může snadněji mýlit než celý episkopát, a že kromě toho Boží přispění Církvi působí skrze koncil a nikoli papeže. Za těchto okolností byl papež nucen splnit rozhodnutí sienského koncilu a svolat nový ekumenický koncil do Basileje.

Je pochopitelné, že v takové situaci, jak říká Juan de Ragusa, papeže rozčilovalo již pouhé slovo koncil. („In inmensum nomen concilii abhorrebat.")[563]

Právě když se papežem svolaný koncil chystal sejít, Martin V. náhle zemřel a kormidla Petrovy lodice se na bouřlivém moři chopil Evžen IV., který trpěl následky politiky svého předchůdce.

Basilejská synoda podporovala tezi kostnického koncilu o tom, že ekumenický koncil dostal svou moc přímo od Boha, a že zastupuje katolickou Církev. Proto jej má být poslušný každý věřící včetně papeže ve všech otázkách víry, církevních reforem i potírání schismat. Kromě toho bylo stanoveno, že každý katolík, a tudíž i papež, který by nedbal rozhodnutí všeobecné synody, bude příslušně potrestán, a koncil tedy nemůže být papežem rozpuštěn.[564]

Na basilejském koncilu nepotvrdili jen v Kostnici schválené učení, nýbrž také zakázali papeži během trvání synody jmenovat nové kardinály. Situace se ještě zhoršila,

---

[562] *Enciclopedia Judáica Castellana*, svazek IX, heslo „Papas" (papežové), str. 347.

[563] Juan de Ragusa, *Monumenta Conciliorum generalium saeculi XV.*, svazek I, str. 66.

[564] Juan de Segovia, *Historia gestorum generalis synodi Basiliensis*.

když papež přesto koncil rozpustil, dodatečně dekret o rozpuštění odvolal, aby jej pak znovu prohlásil za platný. Naopak koncil ze své strany papeže odsoudil a sesadil jej.

V tak bouřlivém ovzduší dělala Židy organizovaná a financovaná husitská revoluce zdrcující pokrok. Všechno se už zdálo být pro Církev ztracené, když jí jako vždy pomohla Boží prozřetelnost v podobě působení mimořádných mužů, kteří ji zachránili před hrozným osudem a nejenže upevnili jednotu, ale také dokázali zcela porazit „Satanovu synagogu" i její velké revoluční hnutí 15. století. Mezi těmito statečnými duchovními se zvláště vyznamenal prostý františkán Jan Kapistrán,[565] který se postavil do čela nelítostného boje, jenž pak skončil naprostým vítězstvím Církve nad Židovstvem.

Zbožný františkán bojoval proti šelmě kázáním i mečem, kterým nakonec drakovi probodl chřtán; proto jej Židovstvo nazývá „metlou Židů". Ti si to jako obvykle vykládají po svém, protože Jan Kapistrán byl energický a úspěšný protižidovský vůdce katolíků podle vzoru našeho Pána a Jeho apoštolů. Zpustošení a zkázu, kterou svou činností v synagoze vyvolal, považují mnozí Židé za vůbec nejhorší. Církev svatá však již vynesla svůj neomylný soud nad tímto bojovníkem a svatořečila jej.

Svatý Jan Kapistrán, který v 15. století zachránil Církev i Evropu, by si jistě zasloužil, aby na něj pohlížely jako na svého patrona ty vlastenecké organizace, které dnes bojují proti Židovstvu. On, který svého času takový boj vyhrál, jistě bude v nebi vzácným přímluvcem těm, kteří se vydají v jeho stopách hájit Církev a své národy proti židovskému imperialismu „Satanovy synagogy".

Velký církevní Otec svatý Augustin ve svých pojednáních o žalmech jasně prokázal, že Krista usmrtili Židé, a nikoli Římané.[566]

Biskup Meliton z libyjského města Sardes a jedna z nejuctívanějších postav Církve v 2. století ujišťoval, že

> „jak bylo prorokováno, Židé odmítli Pána a usmrtili jej. Jakkoli byla Jeho smrt předpovězena, vzali přesto vinu za ni na sebe dobrovolně. … Jsou tedy zatraceni, avšak věřící, jimž Kristus kázal v pekle, i ti na zemi, mají účast na triumfu vzkříšení."[567]

Origenův současník, svatý Hyppolit z Říma, viní samotné Židy z jejich bědnosti a neštěstí; Hyppolit byl svatořečený mučedník Církve.[568]

Svatý Tomáš Akvinský rozpoznal nezbytnost spoutání židovské bestie, aby nemohla nadále škodit, a ve svém učení vysvětluje:

> „Židé musí podle ustanovení všeobecného koncilu nosit rozlišovací znamení. ... Židé si nesmějí ponechat to, co si přivlastnili lichvou a jsou povinni znovu povznést ty, které zruinovali. ... Židé pro svou vinu žijí ve věčné porobě. Páni jim proto mohou všechno odebrat a ponechat jen to, co nezbytně potřebují k životu kromě případů, kdy je to církevními zákony zakázáno."[569]

Členové „páté kolony", kteří tolik chtějí odsuzovat antisemity, by jistě rádi na lavici obžalovaných posadili i svatého Tomáše Akvinského.

[565] Správně Juan de Capistrano; pozn. překl.
[566] Sv. Augustin, *Pojednání o žalmech* (orig. titul není uveden), žalm 63,2.
[567] Prof. Juan Quasten, *Patrologie*, Madrid 1961, svazek I, str. 232.
[568] Tamtéž, svazek I, str. 470.
[569] Tomáš Akvinský, *Opera Omnia*, Ed. Pasisills, 1880 tabula 1 a-o, svazek 33, str. 543.

Tertullian ve svém pojednání „Adversus Judaeos“ vznáší závažné obžaloby proti Židům. V „Scorpiase“ ujišťuje, že „synagogy jsou zdrojem pronásledování křesťanů“, a v „Ad Nationem“ se zmiňuje o událostech před osmnácti sty lety, které se však až podivuhodně shodují s dnešními: „Od Židů vycházejí všechny pomluvy křesťanů.“[570]

Všechny tyto rouhačské a pomlouvačné kampaně jsou dnes jako před osmnácti stoletími používány zvláště falešnými křesťany, resp. těmi, kteří se zmocnili důležitých postavení v kléru, v katolických či světských spolcích nebo pravicových stranách.

Z tajných porad synagogy i dnes jako tehdy vychází pronásledování křesťanů, zaměřené zvláště proti těm, kdož úspěšně bojují proti komunismu a obecně proti židovskému imperialismu.

Jaime Balmes, proslulý filosof devatenáctého století, obvinil židovské obchodníky, že vzdor horlivosti inkvizice pašovali do Francie a do Španělska kalvínské bible v lahvích od vína.[571]

Sám velký církevní Otec, svatý Augustin, považoval některé pogromy na Židy za Boží trest, a ujišťuje, že později bylo mnoho Židů ukřižováno proto, že ukřižovali Krista. Tak například Titus při obléhání Jeruzaléma nechával denně ukřižovat až na pět set Židů.[572]

Rovněž Origenes žaluje na Židy, že přibili Krista na kříž.“[573]

Papež Pavel III. ve své bule „Illius Vides“ z 12. října 1535 jasně poukazuje na židovskou neupřímnost a odsuzuje křesťany, kteří potají holdují židovství. Z této důležité buly si ocitujeme alespoň následující odstavec:

> „Dostalo se Nám vědomosti o tom, že se ve většině portugalského království vrátilo k židovskému obřadu mnoho falešně obrácených Židů, zvaných novokřesťané...“[574]

Papež Pavel IV. v proslulé bule „Cum nimis absurdum“ z 12. července 1555 říká:

> „Je absurdní a bezúčelné, aby Židé, kteří se svou vlastní vinou zatratili do otroctví, odpláceli křesťanům přijatou milost nejhorším nevděkem a urážkami, a chtěli by ze zaslouženého otroctví udělat panování.“

Poté se v bule nařizuje, že Židé musejí nosit určité odlišovací znamení a žít v ghettech.[575] Proslulý papež mluví rovněž o židovské nevděčnosti a nutnosti nechat je žít ve věčné porobě. Zmiňuje rovněž, jak se před více než čtyřmi sty lety snažili ovládnout křesťany i jak zneužívali velkorysé pohostinnosti, která jim byla poskytnuta. V důsledku toho vydal rozkaz uzavřít je do ghetta a nosit odlišovací označení, aby tak mohli být identifikováni. Kdyby tento slavný papež žil v našich dnech, byl by rovněž členy „páté židovské kolony“ obviněn a odsouzen za rasovou nenávist a antisemitismus.

---

[570] Tertulian, *Adversus Judaeos, Scorpiase, Ad Nationem*.

[571] Jaime Balmes, *Kalvinismus v poměru ke katolicismu* (orig. titul není uveden), svazek I, str. 466.

[572] Svatý Augustin, citováno podle br. Francisca de Torrejoncilla, *Stráž proti Židům na věži Církve*, str. 175-176.

[573] Origenes, *De principiis*, svazek IV, str. 8.

[574] Pavel III., bula *Illius vices* z 12. října 1535. Caroli Coquelines, *Bullarium Privilegiorum et Diplomatum Romanorum Pontificum. Amplissina Collectio*, Řím 1739-1753, svazek IV, díl I, str. 132.

[575] Pavel IV., bula *Cum nimis absurdum* z 12. července 1555. Caroli Cocquelines, *Bullarium*, svazek IV, díl I, str. 321.

Před více než sedmi stoletími papež Inocenc IV. ve své významné bule „Impia Judaeorum Perfidia“ napsal doslova:

„Bezbožná proradnost Židů, z jejichž srdcí náš Spasitel nesejmul roušku pro jejich hrozné zločiny, nýbrž je ponechává v přiměřeném zaslepení, nedbají toho, že je křesťanský soucit přijímá jen z milosrdenství a trpělivě snáší soužití s nimi, a dopouštějí se takových hanebností, že každého naplňují úžasem a odporem.“

Protože papež uznal, že Talmud i další tajné spisy nabádají Židy k všemožným špatnostem, nařídil v téže bule jejich veřejné pálení.[576]

Mikuláš IV., další papež, který velice rázně bojoval proti Kryptožidovstvu, vydal za tím účelem svou proslulou bulu „Turbate Corde“, v níž vyzýval inkvizitory, duchovní i světské úřady horlivě postupovat také proti těm, kteří je hájí, zvýhodňují nebo kryjí. Zmíněná bula byla jedním z nejspolehlivějších podkladů středověké Církve v boji proti „páté židovské koloně“ v křesťanstvu, ať už se jednalo o duchovní, laiky nebo takové, kdož byli odhaleni jako její pohůnkové či ochránci. Stačilo tedy skrytého Žida nebo kacíře chránit, zvýhodňovat či krýt, aby dotyčný propadl papežské inkvizici, byť i sám zůstal pravověrný. Je samozřejmé, že když papežové dali svou plnou podporu ustanovením této buly i dalších podobných včetně již zde zmíněným zákonům lateránského koncilu, mohla židovská šelma jen obtížně pronikat do křesťanské tvrze. Pouze když Martin V. a Lev X. přestali dbát příkazů bul a koncilů, dokázala „Satanova synagoga“ zpočátku přechodně a později už trvale křesťanství rozbíjet.

Ze zmíněné důležité buly si ocitujeme následující pasáž:

„Se sklíčeným srdcem slyšíme a sdělujeme, že mnozí k světlu křesťanské víry obrácení upadli skrze bludy židovské zaslepenosti do své původní špatnosti. … Rovněž mnozí křesťané zapřeli katolickou víru, popleteni židovským rituálem, což je třeba rázně odsoudit a postupovat důrazně proti všem, kteří se takovým jednáním provinili, stejně jako proti kacířům, jejich příznivcům, ochráncům i obhájcům. Pokud jde o Židy, kteří křesťany obého pohlaví ke svému ohavnému rituálu podněcovali, budtež po zásluze trestáni.“[577]

Židovští autoři prohlašují, že v případě těchto na židovství obrácených křesťanů šlo obecně o potomky proselytů, v dětství pokřtěných a později potají uvedených do židovství.

Protože na tomto místě uzavíráme druhý díl naší knihy, nemůžeme si uvést početné buly největších papežů, které různými způsoby Židovstvo odsuzují a představují důležitou kapitolu v nesmírném staletém boji Církve svaté proti Židovstvu. Nyní tedy přeskočíme velký časový úsek až téměř do současnosti. Ocitujeme si, co Židovstvo píše ve své oficiální encyklopedii o géniovi moderní doby, o papeži Lvu XIII.:

„Lev XIII. (1878-1903) byl jedním z nejslavnějších papežů, avšak nikdy Židům neprominul, že ‚napomáhali italskému i obecně evropskému liberalismu’. Stavěl je na roveň zednářům a zločinným revolucionářům, a podporoval protižidovské reakcionáře v Rakousku a ve Francii.“[578]

---

[576] Inocenc IV., bula *Impia Judaeorum Perfidia* z 9. května 1244. Caroli Cocquelines, *Bullarium,* svazek III, díl I, str. 298.

[577] Mikuláš IV., bula *Turbate Corde* z 5. září 1288. Caroli Cocquelines, *Bullarium*, svazek III, díl II, str. 52.

[578] *Enciclopedia Judáica Castellana*, svazek VIII, heslo „Papas“, str. 351.

Máme před sebou další příklad pevného postoje obrany Církve a křesťanského světa jedním z největších papežů všech dob, který očividně židovský problém přesně znal a vinil Židy ze zednářské činnosti, jež hrála tak důležitou úlohu v liberální revoluci.

Ukázky v této i následující kapitole jistě postačí k prokázání skutečnosti, že příslušníci „páté kolony“ v kléru svým odsuzováním antisemitismu chtějí dostat na lavici obžalovaných nejen Ježíše Krista a apoštoly, nýbrž i církevní Otce, nejproslulejší ekumenické koncily a nejuznávanější papeže – slovem celou Církev svatou. Jejich hříšné záměry jsou ještě usnadňovány neznalostí *skutečných* dějin Církve, která je již bohužel v dnešním kléru všeobecná. Tito Jidáši dvacátého století věří, že pod ochranou takové neznalosti a pomocí obratných intrik se jim podaří vlákat nejzbožnější a nejdobromyslnější církevní hodnostáře do smrtící pasti. My však víme, že Bůh ve své prozřetelnosti takovému zločinu zabrání a nedovolí, aby Jeho Církev byla mlčky odsouzena svými vlastními preláty. Po příkladu svatého Bernarda jsme považovali za nezbytné přispět svým skromným dílem k překažení vítězství spiklenců podle starého rčení: „Pomoz si sám, a Bůh ti pomůže!“

Pouhá skutečnost, že by Svatý stolec odporoval Církví stanovenému učení a prohlásil, že „hříšné Židy“ Bůh miluje, jak to „Satanova synagoga“ potají plánuje, stejně jako že jí ustoupí a uzavře s ní spojenectví, což ani náš Pán s apoštoly ani Církev svatá za téměř dvacet století neučinili, by bylo nejen zlehčením a současně i odsouzením učení a politiky našeho Spasitele, apoštolů, papežů, světců a koncilů, nýbrž i zavedením Církve svaté do slepé uličky. Její nepřátelé by pak mohli dokazovat, že co kdysi měla za špatné, je nyní dobré, což by mělo snadno představitelné katastrofální následky.[579]

To se však nemůže stát. Proradní Židé, kteří se již cítí být pány Petrova stolce a sázejí na skupinu kardinálů a prelátů, dost silnou na zničení zásadní tradice Církve a otevření dveří reformám, zacíleným na zničení křesťanství, však osudově nepočítají s tím, že Bůh svou Církev neopustí a dá mezi jejími věřícími povstat novému Ireneji, Atanasiovi, Zlatoústému, Bernardovi či Kapistránovi, kteří ji s Božím přispěním znovu zachrání.

XLII. KAPITOLA

∗ Židovsko-křesťanské bratrství, zednářské lóže nového ražení? ∗

V komunistických i dalších státech Židé povraždili miliony křesťanů a dělají to i nadále. Další miliony uvrhli do věznic a koncentračních táborů. Všude organizují podvratná hnutí a občanské války, doprovázené nesmírným krveprolitím. A protože jako všichni zločinci mají Židé panický strach z potrestání, snaží se mu ze všech sil zabránit propagandou a zákony proti antisemitismu!

Jedním z dalších židovských opatření k výše zmíněnému účelu je podporování a zavádění bratrství resp. společenství židovsko-křesťanského sblížení, a to mnoh-

[579] **Právě to** se však během II. vatikánského koncilu z Božího dopuštění stalo; pozn. editora.

dy za cenu obrovských finančních nákladů. Takové podniky mají jako obvykle nejrůznější podobu.

Ve Spojených státech jsou dokonce zakládány i smíšené církve protestantů a Židů, jejichž účel je bez dalšího jasný. **Totéž se má nyní s pomocí skryté infiltrace v kléru s určitými obměnami stát i s katolicismem.**

Židovsko-křesťanské spolky se všeobecně zakládají pod společným patronátem rabína a křesťanského duchovního. Bohužel se jim úspěšně daří lichotit mnoha kněžím a prelátům Církve, a poutají na sebe pozornost veřejnosti, **aniž by kdokoli znal jejich skutečné záměry a cíle**. – Jako upřímní katolíci a znalci židovského problému musíme organizátory a vůdce takových spolků právem považovat za Kryptožidy, neboť kdo podporuje nejhorší nepřátele Krista, popírá jeho pravdu a klame křesťany, **musí být židovským nepřítelem Spasitele**, jakkoli svou proradnost skrývá pod kněžskou sutanu či dokonce kardinálský klobouk. Jestliže na individuum, podporující a kryjící bandu zlodějů a vrahů, právem pohlížíme jako na jejího člena, pak je jen logické, že ty z kléru, kteří podporují a kryjí nejhorší zločineckou bandu celé lidské historie, rovněž považujeme za její příslušníky. A právě Židé pomocí svých spřeženců v kléru zakládají zmíněná židovsko-křesťanská sdružení, jejichž zdánlivě neškodné a humánní cíle mj. jsou:

„I. Učení Židů a křesťanů vzájemné úctě a udržování upřímných přátelských vztahů.

II. Podporování lepšího porozumění a vzájemné úcty mezi Židy a křesťany.

III. Posilování duchovního sblížení mezi Židy a křesťany.

IV. Podpora poznávání obou věrouk, tradic, kultury a způsobu života.

V. Snaha po bratrské lásce obou skupin, spočívající na vzájemném poznávání a trvalém soužití."

A pak se poněkud překvapivě prohlašuje:

„VI. Souběžně s výše uvedenými záměry mají Židovstvo a křesťanstvo ve svých duchovních ideálech spojit síly proti neutuchající ofenzívě současného materialismu, popírajícímu duchovní resp. ideální hodnoty, jež jsme my Židé i křesťané v průběhu staletí vždy hájili."

Hlásané cíle jsou na první pohled chvalitebné a nepochybně schopné zaujmout důvěřivé lidi bez znalosti židovského problému, avšak pod nimi se **skrývá podvod a lež**, oblíbené zbraně synů Izraele. Jistě je třeba notné dávky cynismu k tvrzení, že se Židé spojují s křesťany kvůli boji se současným materialismem, protože **právě Židé vždy byli a jsou jeho hlavními iniciátory**, jak jsme si v této knize dostatečně prokázali. Neméně cynismu je zapotřebí k tvrzení, že si Židé přejí přátelské vztahy s křesťany. To by museli nejprve dokázat skutky, propustit z věznic nešťastné křesťany a přestat s jejich vražděním. Ve skutečnosti chtějí Židé a jejich pohůnci v kléru tímto „bratrstvím" oklamat a polapit neopatrné a naivní, udělat z nich své nohsledy a později je využít jako nástrojů k rozbití protikomunistických a národoveckých hnutí, která brání svou víru a vlast proti komunismu, zednářství a obecně proti skryté židovské moci, jež obě tyto organizace řídí.

Proti skutečnosti neexistují žádné argumenty. Ve zprávě č. 5 z roku 1960 podle našeho a 5720 podle židovského letopočtu, kterou vydalo židovsko-křesťanské bratrstvo

v Kostarice, čteme mimo hlásání bratrských a nezáludných cílů také následující řádky o činnosti této a podobných organizací:

> „Kostarika, únor-březen 1960. – Páter Idoate nás informuje o antisemitském hnutí i chystaných akcích. 1. Antisemitská hnutí, která se v posledních měsících pravidelně a souběžně objevují na různých místech světa a poněkud váhavě se vyskytují i v naší milované Kostarice... 2. Židovsko-křesťanský výbor se rozhodl proti tomu veřejně vyslovit. Náš prezident [kněz Francisco Herrera] zaslal tisku zásadní prohlášení, odsuzující nejen nespravedlivé, ale i požadavkům křesťanství a Božímu ustanovení se příčící antisemitské postoje. ... 3. Protest našeho bratrstva na kostarickou veřejnost mocně zapůsobil... a vyvolal řadu skvělých demonstrací na podporu nespravedlivě napadané židovské věci.
>
> Uruguay. – Židovsko-křesťanské bratrstvo nám z Montevidea zaslalo velice zajímavé novinové články, podrobně ilustrující nádherné projevy solidarity, které se tam konaly ve velkých sálech za účelem odsouzení antisemitských výstřelků.“

Je tedy zřejmé, že skutečným cílem spolků židovsko-křesťanského sblížení je polapení co největšího počtu katolíků, kteří mají sloužit Židům jako slepé nástroje k odsouzení a zničení politických hnutí ostatních katolíků na obranu vlasti, Církve a lidstva proti „Satanově synagoze“.

Zmíněná sdružení se nikoli náhodou v mnohém podobají zednářským lóžím, neboť i tam se mluví o bratrství národů, mírové koexistenci různých náboženských vyznání i o židovsko-křesťanském sblížení, ale ve skutečnosti jde o dosažení vlády Židů nad křesťany.

Rovněž v zednářských lóžích používají Židé katolických kněží, biskupů a dokonce i kardinálů, kteří jako zednáři hrají úlohu návnady pasti, do níž mají upadnout upřímní katolíci. Roky a staletí míjejí, ale klasické triky Židovstva zůstávají stále tytéž.

Stejným způsobem balamutí neopatrné křesťany vábničkou zednářských banketů, hostin i okázalých řečí o přátelství a bratrství, kterých Židé v pozadí zednářstva užívají k hanebným cílům, přičemž mohou počítat jak se zednářskými duchovními, stojícími ve službách Židovstva, tak i s kleriky, kteří dnes vedou hnutí údajného židovsko-křesťanského sbližování.

Společnosti židovsko-křesťanského sblížení a přátelství ujišťují, že Židé křesťanům objasňují své náboženství i smýšlení, a předkládají jim své brožury, knihy a dokonce i (náležitě upravený) Talmud, aby tak naivním katolíkům ukázali židovské náboženství jako něco stejně dobrého, ba lepšího než křesťanské.

Podvádějí je přesně tak, jako to dělají židovští zednáři se svými neofyty nejnižších stupňů, když jim vštěpují bezelstné a neškodné učení, které ovšem nemá nic společného s tím, co sledují nejvyšší stupně, a ještě méně se skutečnými záměry Židů, jež zednářskou sektu skrytě řídí. Tyto pravé cíle nejsou nikdy odhalovány křesťanům, sloužícím jim za nohsledy a užitečné nástroje. Žid byl odedávna otcem lži, a je skutečně až neuvěřitelné, že se najde tolik prostoduchých a naivních, kteří jim stále znovu sedají na vějičku!

XLIII. KAPITOLA

∗ Přátelské křesťansko-židovské sbližování ∗

Kdyby Církev svatá na nadcházejícím koncilu uzavřela pakt se Židovstvem, sama by si protiřečila a ztratila by vážnost a úctu věřících, protože by se tím prohřešila proti ustanovením předcházejících koncilů, papežských bul i učení a tezím církevních Otců, jak jsme si již výše prokázali. Nyní se budeme zabývat zkoumáním otázky, zda není přinejmenším alespoň možné dospět ke sblížení se Židovstvem a dohodnout třeba jen klid zbraní v tomto tisíciletém nelítostném boji. V pasáži o obracení Židů jsme si ukázali, jak tohoto vznešeného úsilí Církve používali jako lstivé propagandy v katolických kruzích, aby si tím pro sebe vytvořili ovzduší sympatií. Pod jeho ochranou se pak podvody a intrikami snažili dosáhnout ústupků, které se snad na první pohled mohly zdát neškodné, ale pro Církev a křesťanský svět měly vždy osudné následky. Není nijak vyloučeno, že židovští agenti v církevní hierarchii na nadcházejícím koncilu znovu vznesou na přetřes problém obracení Židů a vytvoří si tím příznivou situaci, která by jim dovolila svatou synodu svést k rozhodnutím, jež by pro budoucnost a trvání Církve byla mimořádně nebezpečná. Jak jsme se dozvěděli, budou se snažit prosadit jistý druh statusu, v němž by měly být stanoveny zásady vztahů mezi Židy a křesťany na tom principu, že Židé nebudou napadat Církev, a křesťané Židovstvo.

Jakkoli by se takový návrh mohl zdát rozumný těm, kdo neznají židovskou otázku a zvláště pak lidem, kteří jsou bázliví a mají sklon vytvářet si obraz světa podle svého přání, světa krásného míru, v němž by mocné Židovstvo nechalo Církev pokojně žít a nebojovalo by proti ní, je přesto nebo právě proto nesmírně nebezpečný.

Alespoň teď bychom se již měli poučit z historie a připomenout si, že Židovstvo nikdy své spojenecké závazky nedodržovalo, slibovalo to, co nikdy nehodlalo udělat, a v příhodný okamžik svého spojence vždy zradilo.

Klasická taktika komunismu, spočívající v nedodržování dohod a spojenectví, je projevem židovské politiky lži a podvodu. Není na tom nic zvláštního, protože marxistický komunismus Židé vymysleli, zorganizovali a vedli, takže se právem nazývá velkým dílem moderního Židovstva. Jestliže nikdo rozumný nevěří slovu komunistů a neuzavírá s nimi dohody a příměří, protože jsou dobře známy neblahé následky takového jednání, pak ještě větším právem se musí považovat předem za bezcennou jakákoli dohoda o míru a přátelství se Židovstvem, které je otcem komunismu a inspirátorem jeho proradné politiky, vyznačující se zásadním nedodržováním mezinárodních dohod.

Ze spolehlivých židovských pramenů je známo, že v příšeří synagogy chystaným statutem, upravujícím vztahy mezi Židy a křesťany, který by měl být předložen agenty Židovstva ve vysokém kléru na nadcházejícím ekumenickém koncilu, se mají Židé a křesťané zavázat k vzájemnému nenapadání, **čímž by měli katolíci svázané ruce při obraně svých národů a rodin proti zhoubné činnosti Židovstva**, které patrně ze své strany nebude Církev a katolíky napadat přímo, nýbrž se uchýlí ke svému klasickému systému. Krátce řečeno, když bude „Satanova synagoga“ nadále svými zednářskými, komunistickými a dalšími sektami napadat katolicismus a pokrytecky prohlašovat, že

s tím nemá nic společného, podaří se jí tím svázat katolíkům ruce a zbavit je možnosti využít svých přirozených práv na obranu proti židovskému spiknutí.

Zatímco tedy budou křesťané dodržovat dojednané podmínky a lhůty, Židé je budou porušovat, a dobrovolného sebespoutání katolíků využijí k snadnějšímu dosažení svého cíle, k rozbití Církve, zničení jejího kléru a zotročení lidstva.

Historie nám ukazuje, že kdykoli byla účinně potírána hlava šelmy, tj. Židovstvo, pak nemělo v defenzívě možnost organizovat revoluce resp. se úspěšně věnovat rozkladné činnosti.

V kritickém období potlačování v západogótském království neměli Židé ani klid, ani čas k organizování kacířství a podobných podvratných hnutí… Podobně tomu bylo v dobách, kdy inkvizice Židy účinně potírala.

Aby se Židé mohli snadněji věnovat své rozkladné práci, musejí mít jistotu, že je nikdo nebude napadat a že mohou veškerou energii i peníze věnovat na své revoluční akce k zotročení světa.

Proto hledali prostředky a cesty, aby nebyli sami křesťany napadáni, a vymysleli si k tomu účelu všechny možné potměšilé úklady sblížení a židovsko-křesťanského přátelství, smíšených společností, dohod o neútočení, atd.

Kdybychom v údajných snahách Židovstva viděli i tu nejmenší možnost upřímné snahy o bližší poznání a později nastolení trvalého míru, byli bychom první, kdo by takové návrhy přijal a usedl za jednací stůl. Samozřejmě by to žádným způsobem nesmělo odporovat nařízením papežů, církevních Otců a koncilů. **Bohužel je až příliš dobře známo, že Židovstvo této zdánlivě dobré vůle a nabídky přátelství vždy a bez výjimky užívá k ochromení a rozbití obrany těch, které svými sliby omámilo, podvedlo a lapilo do pasti.**

Pokud o tom někdo pochybuje a domnívá se, že takový soud je přehnaný, pak má vždy možnost si to sám ověřit. Jestliže církevní hodnostáři, sloužící jako „pátá židovská kolona“, trvají na takovém sblížení a dohodě o neútočení, bylo by nezbytné předem vyzkoušet upřímnost Židovstva a ohledně možného vyjednávání žádat očividné důkazy, že „Satanova synagoga“ je skutečně rozhodnuta nenapadat Církev a nedotýkat se přirozených práv křesťanských národů. Kdyby Židovstvo podalo jasné důkazy v tomto ohledu, pak by zde byla vyhlídka na úspěch jednání. Židovstvo má ovšem pouze jediný způsob, jak prokázat, že si skutečně přeje smíření; muselo by ihned učinit následující opatření:

I. Účinné a skutečné rozpuštění zednářstva na celém světě a zastavení jeho protikřesťanské činnosti.

II. Účinné a skutečné rozpuštění komunistických, socialistických a marxistických stran, které v křesťanských státech skrytě či otevřeně pracují na zřízení diktatury židovského komunismu.

Teprve to by dokázalo, že se konečně obměkčila zatvrzelá srdce Židů jako naplnění proroctví o jejich budoucím obrácení k víře našeho Spasitele. Budou-li naproti tomu nadále podvádět a tvrdit, že komunismus není židovská záležitost, že jsou komunističtí i antikomunističtí Židé, kteří zednářstvo nevedou a nekontrolují, a proto tedy nemohou zabránit, aby tato sekta nadále napadala Církev, potom bude zcela jasné, co synagoga opravdu zamýšlí údajným sbližováním, dohodou o nenapadání a klidem zbraní. Bylo by zřejmé, že svým lživým návrhem má v úmyslu svázat katolíkům ruce, aby nemohli

potírat hlavu šelmy, tj. Židovstvo, které bude pomocí svých chapadel komunismu, zednářství, sekt atd. pokračovat v rozkladné činnosti proti Církvi svaté, křesťanství i celému světu.

„Non praevalubunt“.[580] V tomto Božím příslibu je psáno, že brány pekelné Církev nepřemohou.

Je na nás Církev bránit, a s Boží pomocí ji také ubráníme.

[580] Tj. „nepřemohou“, zde ve smyslu násl. věty; pozn. překl.

Encyklika „Humanum Genus“ papeže Lva XIII. z 20. 4. 1884

Encyklika není součástí předkládané knihy, ale vzhledem k její závažnosti si editor dovolil připojit úplný text. Podle Denz. z němčiny přeložil K. T.

Humanum Genus

Pokolení lidské se rozdělilo na dva tábory, stojící v ostrém protikladu, a to již tehdy, když závistí ďáblovou hanebně odpadlo od svého Stvořitele a Dárce nebeských darů, od svého Boha. A z těchto táborů jeden se ustavičně bije za pravdu a ctnost, druhý za to, co je s pravdou a ctností v rozporu. První tábor je království Boží na zemi, pravá to Církev Ježíše Krista, a ti, kdož k němu chtějí přináležet z hloubi duše své a cílevědomým úsilím o spásu jsou ponoukáni k tomu, aby sloužili Bohu a Jeho Jednorozenému Synu celou svou myslí, s nejvyšším vypětím své vůle.

Druhý tábor je královstvím Satanovým, jemuž jsou poddáni všichni ti, kdož se řídí neblahým vzorem svého vůdce a prarodičů, vzpírajících se uposlechnout věčného Zákona Božího, a mnoho věcí podnikající bez ohledu na Boha, mnoho pak proti Bohu. Toto dvojí království, jež se podobá dvěma obcím, řízeným protichůdným zákonodárstvím a sledujícím protichůdné cíle, jasně zřel a popsal svatý Augustin a těmito slovy stručně a výstižně vyjádřil příčinu, jež oběma dala vznik:

„Dvě lásky zplodily dvě obce: pozemskou totiž lásku k sobě, ústící až v pohrdání Bohem, a nebeskou vpravdě lásku k Bohu, ústící až k pohrdání sebou.“[581]

ZEDNÁŘSTVÍ OBCÍ SATANOVOU

Vybaven nejrozmanitějšími zbraněmi a s využitím nejrůznější bojové taktiky srazil se během všech těch století jeden tábor s druhým, i když ne vždy se stejným zápalem a náporem. V dnešní době je však zřejmo, že stoupenci zla vcházejí ve spiknutí a za vedení a podpory tzv. zednářů – svazu, jenž je široko a daleko rozvětven a má pevnou organizaci – šikují se k rozhodnému boji. Vždyť již vůbec neskrývají svých úmyslů a v nejvyšší opovážlivosti povstávají proti Božímu Majestátu, Církvi svaté veřejně a otevřeně chystají záhubu, a to s tím cílem, aby úplně oloupili, kdyby to bylo možné, křesťanské národy o dobrodiní, vykoupená Ježíšem Kristem, Spasitelem světa.

Nás pak v zármutku nad těmito zly pudí láska, abychom často volali k Bohu:

„Hle, jak zuří nepřátelé Tvoji a ti, kdož Tě nenávidí, pozvedají hlavu. Na lid Tvůj se tajně smlouvají a v úradu vcházejí proti Tvým svatým. Pojďte, praví, vyhladíme je z počtu národů.“[582]

[581] *De civitate Dei,* XIV 17.
[582] *Žalm* 82, 2-4.

Účel encykliky

Za tak naléhavého nebezpečenství, v době tak strašného a tvrdošíjného útočení na křesťanství, je Naší povinností upozornit na nebezpečí, ukázat na nepřítele a podle svých možností čelit jejich záměrům a taktice, aby nezhynuli ti, jejichž spása nám byla svěřena, a království Kristovo, které Jsme přijali do své ochrany, ať nejen je silné a neporušeně trvá, ale ať stále vzrůstá po celém světě o nové členy.

PODSTATA A SÍLA ZEDNÁŘSTVÍ

Římští velekněží, Naši předchůdcové, ve své ustavičné bdělosti o spásu křesťanského lidu velmi rychle rozpoznali tohoto úhlavního nepřítele, vynořujícího se na světlo denní z temnot tajného spiknutí. Věděli, kdo je a oč usiluje, dovedli také myslet na budoucnost a pohotově varovali vládce a národy, aby se nedali nachytat taktikou a nástrahami, přichystanými k jejich oklamání.

První upozornil na toto nebezpečí Klement XII. r. 1738;[583] jeho konstituci potvrdil a obnovil Benedikt XIV.,[584] a v jejich stopách kráčel Pius VII.,[585] a Lev XII. pojal do své apoštolské konstituce „Quo graviora“ (13. 3. 1825) akta i dekrety předcházejících papežů o této věci a potvrdil je s konečnou platností.

V témže smyslu vyzněly projevy Pia VII.[586] a zvláště pak Řehoře XVI.[587]

Když byla již zjevně odhalena organizace i duch zednářské sekty podle toho, jak se projevovala navenek i z průběhu soudních procesů, když byl zveřejněn jejich řád, obřady i písemné doklady, k nimž se nezřídka družila ústní svědectví zednářů samých, pozvedl tento Apoštolský Stolec svého hlasu a veřejně prohlásil, že zednářská sekta byla ustanovena proti právu lidskému i Božímu, aby vyvíjela neméně zhoubnou činnost proti křesťanství, jakož i proti státu. Proto s největším důrazem zakázal, aby se nikdo nestal členem zednářského svazu a stanovil tresty, jimiž Církev zpravidla velmi těžce postihuje provinilce.

Toto opatření popudilo k hněvu zednáře, kteří soudili, že se mohou vykroutit nebo alespoň oslabit pádnost těchto hlasů odsouzení jednak tím, že jimi budou opovrhovat, jednak tím, že se uchýlí k pomluvám, a obvinili papeže, kteří příslušná rozhodnutí učinili, že buď nejsou spravedlivá, nebo že jsou upřílišněná. Takovým způsobem se tedy pokusili zlehčit vážnost a závažnost apoštolských konstitucí Klementa XII., Benedikta XIV., Pia VII. a Pia IX. Po pravdě se však vyskytli příslušníci sekty, kteří doznávají, i když neradi, že opatření římských papežů jsou zcela oprávněná, přihlédne-li se ke katolickému učení a církevní kázni. Ukázalo se, že v této věci s papeži úplně souhlasí mnohé hlavy států i státníci, jež si vytkli za úkol informovat Apoštolský Stolec o zednářském svazu nebo sami o sobě je odsoudit k trestu vydáním příslušných zákonů, jako tomu bylo v Holandsku, Rakousku, Švýcarsku, Španělsku, Bavorsku, Savojsku a jiných částech Itálie.

[583] Konstituce *In eminenti*, 24. dubna 1738.
[584] Konstituce *Providas*, 1751.
[585] Konstituce *Ecclesiam a Christo Jesu*, 1821.
[586] Encyklika *Traditi*, 1829.
[587] Encyklika *Mirari*, 1832.

Opatření papežů a skutečný stav věcí

Co je však nanejvýš důležité, události potvrdily prozíravost Našich předchůdců; jejich předvídavé a otcovské starosti však nedošly ani vždy a všude žádoucího úspěchu. A to jak pro pokrytectví a vychytralost postižených sektářů, tak pro nerozvážnou lehkomyslnost právě těch, kteří měli mít největší zájem na tom, aby byli ustavičně ve střehu. Proto se během půldruhého století zednářská sekta mimo očekávání neobyčejně rozšířila; odvahou a lstí pronikla do všech odvětví státního života a nabyla takové moci, že jak se zdá, již státy téměř ovládla.

Tento rychlý a nebezpečný rozmach postihl Církev, moc vládců a obecné blaho právě tou pohromou, jakou Naši předchůdcové již dávno předvídali. Dospělo to tak daleko, že pro budoucnost je nutno mít velké obavy, nikoliv o Církev, jež má daleko pevnější základ, než aby se dala zviklat přičiněním lidským, ale o osud těch států, v nichž má příslušnou moc ta sekta, o níž jednáme, nebo jiné sekty, které se zednářům propůjčují za jejich pomocnice a náhončí.

Nutnost papežova zásahu

Z těchto důvodů jsme nahlédli, jakmile jsme se ujali vedení Církve a plně jsme si uvědomili nutnost čelit vahou své vážnosti proti tomuto velkému zlu, pokud je to v Naší moci. Proto také jsme se vypořádali, když se Nám naskytla vhodná příležitost, se stěžejními zásadami, jež jsou zřejmě proniknuty zvráceností zednářských idejí.

Tak v encyklice „Quod apostolici numeris“ jsme se jali usvědčovat přeludy socialistů a komunistů, v jiném pak okružním listě „Arcanum“ jsme usilovali o obhájení a vysvětlení pravého a pravdivého pojmu rodinné pospolitosti, jež tkví a pramení v manželství, nadto pak ještě v encyklice, začínající slovem „Diuturnum“, jsme vyložili ideu politické moci podle zásad křesťanské moudrosti, jež je v podivuhodné shodě se samotnou přirozeností věcí, s blahem národů a vládců.

Nyní jsme si však vytkli po vzoru Našich předchůdců upřít zcela svou pozornost právě na zednářský svaz, na jeho celkové učení a zaměření, na jeho tradiční názory a způsob jednání, aby tím stále více byla objasňována jeho moc působit zlo, a aby se tím přispělo k zabránění nákazy zhoubného moru.

Jsou různé sekty, jež se sice liší jménem, obřady, organizační formou a původem, poněvadž však mají jakýsi společný cíl a druží se k sobě názorovou podobností v hlavních věcech, shodují se ve skutečnosti se sektou zednářskou. Ta je jakýmsi ústředím, odkud se rozcházejí a kam se opět všechny vracejí. A ačkoliv se zdá, že tyto sekty nyní nechtějí právě zůstat v temnotách ukryty a scházejí se za denního světla, a před očima občanů vydávají své časopisy, nicméně pronikneme-li hlouběji do věci, zůstávají tajnými společnostmi a podržují si svou taktiku. Vždyť většina věcí je u nich zahalena rouškou tajemství a platí tam zákony, že musí s největší bedlivostí zůstat utajeny netoliko před nečleny, ale i před velmi mnohými příslušníky sekty. Sem patří jejich nejdůvěrnější a hlavní cíle, jména nejvyšších předáků spikleneckých organizací, všelijaké tajemné schůzky úzkých kroužků, a rovněž i jejich rozhodnutí, jakými prostředky mají být provedena a kterých lidí se má k tomu použít. Ten účel zajisté sleduje i ono mnohonásobné kastovnictví mezi zednáři, jež se týká jak práv, tak i povinností a úkolů. K němu vede promyšlené rozlišení řádů, stupňů a přísná kázeň, jež jim vládne. Zasvě-

ceným zednářům se s největším důrazem nařizuje, aby se zavázali, ba zvláštní přísahou odpřisáhli, že nikdy, nikomu a nižádným způsobem neučiní náznak o svých soudruzích, dorozumívacích znameních a učení sekty. Tak pod vylhaným zevnějším zdáním a s uměním ustavičného přetvařování vynakládají zednáři co největší úsilí, jako kdysi manichejci, aby se skryli a neměli jiných svědků kromě svých lidí. Vyhledávajíce tajné kouty, poněvadž to jim skýtá výhody, nasazují si masku literátů a filosofů, sdružujících se k „prohloubení“ svého „vzdělání“; stále mají na jazyku, že usilují o pokrok civilizace, že překypují láskou k sociálně slabým, že se chtějí lidu postarat jenom o větší blahobyt, a aby co největší počet lidí měl podíl na výhodách, jež skýtá občanská společnost. Avšak tyto úmysly, i kdyby byly myšleny upřímně, přece nejsou jejich posledním cílem.

Nad to jsou ještě přijímaní členové nuceni slíbit a zaručit se, že budou na slovo poslušni svých vůdců a mistrů, že jim budou zcela poddáni a oddáni, že jsou připraveni na každý jejich pokyn a na pouhé znamení vykonat rozkaz; budou-li jednat jinak, pak se podrobí všemožným hrozným trestům i samé smrti. A vskutku, nezřídka jsou smrtí trestáni ti, o nichž se soudí, že zradili tajné učení nebo že se vzepřeli vykonat uložený rozkaz, a to s takovou odvahou a obratností, že vrah velmi často unikne spravedlnosti, pronásledovatelce a mstitelce zločinů.

Avšak žít v přetvářce a chtít zůstat utajen, zavazovat si lidi jako otroky a přitom je ani dostatečně neuvědomit, komu vlastně slouží za nástroj, zbavit je vlastní vůle a používat jich ke každému zločinu, ozbrojit pravici k vraždě a tím si zajistit beztrestnost za spáchaný zločin – toť strašná nelidskost, neslučitelná s přirozeným řádem věcí. Proto pouhý rozum a pravda usvědčuje společnost, jsoucí předmětem Našich úvah, že je v rozporu se spravedlností a přirozenou mravností.

Zednářství a naturalismus

A je to tím zřejmější, že také jiné, a to skvělé důkazy usvědčují zednářský svaz, že se svou přirozenou povahou příčí mravnosti. I když lidé vynikají velkou vychytralostí v utajování a jsou zvyklí lhát, přece nemůže nenastat takový případ, aby se nějak neprojevila příčina, která je taková podle svých účinků. Nemůže dobrý strom nésti ovoce špatné, aniž strom špatný ovoce dobré.[588]

Ovoce pak plodí zednářská sekta zkázonosné a nejvýš trpké, neboť z naprosto jistých údajů, které jsme výše uvedli, vyplývá to, v čem její zájmy vrcholí, totiž od základu zničit veškeren řád náboženský a státní, jak byl vytvořen křesťanskými zřízeními, a podle svých idejí vytvořit jiný, vyvozený z ryzího naturalismu.

Zednářství a zednáři

Je však záhodno, aby to, co jsme řekli nebo co řekneme, bylo chápáno o sektě zednářské, vystižené ve své podstatě a pokud je organizačně nadřízena spřízněným a sdruženým společnostem; neplatí to však o jednotlivých příslušnících těchto společností. Mezi nimi zajisté se mohou vyskytovat – a to nikoliv výjimečně – i lidé, kteří sice nejsou bez viny, poněvadž se zapletli do společností takového druhu, přece však nemají

---

[588] *Mat.* 7,18.

sami o sobě účast na hanebných činech, ani neznají konečného cíle, jehož se tajné společnosti snaží dosáhnout. Rovněž ze samotných sdružení některá snad ani vůbec neschvalují krajní závěry, k nimž by měla logicky dojít, ježto nutně vyplývají ze společných zásad, kdyby je hanebnost sama neodstrašovala svým hnusem. A opět místní a časové okolnosti nutí některá sdružení, aby si vytkla rozumnější cíle, než by si sama přála neb jaké jiná sdružení sledují. A přece se proto nemají pokládat za cizí zednářskému svazu, protože ten nelze ani tak posuzovat podle činů a dokonaných skutečností, jako podle ideové základny.

Naturalismus v zednářské praxi

Je pak jádrem učení naturalistů, jak již samotné jméno dostatečně naznačuje, že lidská přirozenost a lidský rozum mají být učitelem a svrchovaným pánem ve všech věcech. Podle toho se buď pramálo starají o své povinnosti vůči Bohu, nebo je podvracejí neurčitými a bludnými názory. Úplně potírají Boží zjevení, neuznávají žádné náboženské dogma, žádnou pravdu, kterou by neobsáhla lidská chápavost, žádného učitele, jemuž by se slušelo věřit pro vážnost jeho úřadu. Poněvadž je pak jedinečným a jen katolické Církvi vyhrazeným úkolem plně obsáhnout a neporušeně uchovat učení od Boha přijaté i vážnost Učitelského úřadu s ostatními nadpřirozenými prostředky k spáse, proto se proti ní obrací největší hněv a nápor protivníků.

Povšimněme si nyní, jak si počíná sekta zednářská v oboru náboženském obzvláště tam, kde může jednat podle svého, a vůbec usuďme, zda se – jak se zdá – v praxi důsledně nezasazuje za provádění zásad naturalistů.

Vynakládá se zajisté dlouhé a houževnaté úsilí, aby v občanské společnosti nic neznamenal Učitelský úřad Církve, nic neznamenala její vážnost, a proto obecně hlásají a bojují za to, že náboženství a stát mají být úplně odděleny. Tím vytlačují ze zákonodárství a státní správy velmi blahodárný vliv katolického náboženství. A v důsledku toho se domnívají, že státy mají být vedeny úplně bez zřetele na zřízení a příkazy Církve.

Nemají však věru dost na tom, že nedbají Církve, nejlepší vůdkyně, dokud proti ní nepřátelsky nevystoupili a ji neurazili. Je zajisté dovoleno beztrestně napadnout samotné základy katolického náboženství slovem, perem i vyučováním. Nešetří se práv Církve a sahá se na výsady, jimiž byla Bohem obdařena. Ponechává se jí co nejmenší svoboda jednání, a to zákony, které zdánlivě nedělají dojem, že by ji příliš znásilňovaly, jež však byly jen proto vydány, aby omezovaly její svobodu. Rovněž vidíme, že na kněžstvo doléhají mimořádné a těžké zákony, aby početně klesalo a bylo zbaveno všech prostředků, zbytky církevního jmění podléhají velmi přísné vázanosti a jsou vydány libovůli státních úředníků, řeholní pospolitosti byly zrušeny a rozptýleny.

Boj proti papežství

Vpravdě již dlouho zuří boj proti Apoštolskému Stolci a římskému papeži. Nejdříve ho sice zbavili pod předstíranými záminkami jenom světské vlády jakožto záštity jeho svobody a práva, brzo však byl vehnán do postavení nespravedlivého a zároveň nesnesitelného, poněvadž mu byly ze všech stran působeny nesnáze, a to v dnešní době dospělo tak daleko, že stoupenci těchto sekt již otevřeně vyhlašují to, co bylo dlouho předmětem jejich tajných jednání, že se totiž má odstranit posvátná moc papežů a z ko-

řene vyvrátit samotné papežství, jež je zřízením Božím. A i kdyby nebylo jiných důkazů, dosti to naznačuje svědectví lidí zasvěcených, z nichž většina častokrát, jak již dříve tak i opětovně v nedávné době prohlásila za skutečný cíl zednářstva, že s nesmiřitelnými projevy nepřátelství stíhají co nejtvrději vše katolické a že nespočinou dříve, dokud neuvidí v troskách vše, co římští papežové ustanovili na poli náboženském.

Zednářská taktika

To pak, že noví příslušníci sekty nejsou vůbec nuceni, aby se zříkali katolicismu, nejen že neodporuje zednářským záměrům, ale naopak jim spíše slouží. Především touto taktikou snadno oklamávají lidi prostoduché i neobezřelé, a nechávají otevřené dveře pro vstup mnohem většího počtu dalších. A dále tím, že přijímají do svých řad příslušníky všech možných náboženství, dosahují v praxi toho, že jim vštípí ten velký blud dnešní doby, že není třeba se o náboženství starat a že mezi náboženstvími není rozdílu. Tento postup je zajisté myšlen k zániku všech náboženství, především katolického, které nelze bez vrcholného bezpráví srovnávat se všemi ostatními, poněvadž jediné ze všech je pravé.

Popírání nadpřirozených pravd

Naturalisté jdou však ještě dále. Když se v zásadních věcech dali na nesprávnou cestu, nezadržitelně upadají do krajnosti, ať už pro slabost lidské přirozenosti, ať z dopuštění Boha, postihujícího spravedlivými tresty jejich pýchu. Tím se stává, že nemají jasného a pevného názoru o pravdách, jež se dají jasně pochopit přirozeným světlem rozumu, k nimž patří zajisté tyto:

existuje Bůh,

lidská duše je úplně oproštěna od hmoty a je nesmrtelná.

Avšak týmž bludným směrem pluje zednářská sekta a naráží na táž úskalí. I když totiž v celku vyznávají, že Bůh existuje, přece sami dosvědčují, že s tím všichni jednotlivci úplně nesouhlasí a že nemají v této věci pevného a vyhraněného názoru. Ostatně se ani netají tím, že právě otázka existence Boží je u nich hlavním pramenem a důvodem k roztržce, ba je známo, že i v nedávné době vyvstal mezi nimi nemalý spor o této věci.

Ve skutečnosti dává sekta svým zasvěcencům úplnou volnost, aby mohli plným právem hájit své stanovisko, že Bůh je, i že Bůh není. A ti, kdož příkře popírají existenci Boha, jsou beze všech obtíží „zasvěcováni“ jako ti, kdož se domnívají, že Bůh sice existuje, mají však o Něm zvrácené názory, jako tomu bývá u panteistů, což ovšem není nic jiného, než ponechat jakémusi nesmyslnému zdání Boží přirozenost, její pravou existenci však popřít. A když se tato nejzákladnější pravda vyvrátí nebo se jí otřese, musí nutně zakolísat také ty pravdy, k jejichž poznání nás vede přirozený řád, že vše povstalo svobodným aktem vůle Boha Stvořitele, že svět je řízen Prozřetelností, že duše lidská nezaniká a že po tomto pozemském životě nadejde jiný.

Důsledky naturalismu v životě veřejném i soukromém

Když se pohřbí tyto pravdy, jež tvoří základ přirozeného řádu a hlavní pilíř poznání a životní praxe, tu se brzy projeví také následky toho v mravním životě jedince i společnosti.

Přecházíme mlčením ctnosti nadpřirozené, které bez zvláštní Boží přízně a Božího daru nikdo nemůže uskutečňovat, ba ani jich dosáhnout; je zajisté samozřejmé, že po nich nenacházíme ani stopy u těch, kteří nechtějí znát a opovrhují Vykoupením lidského pokolení, Boží milostí, svátostmi a blažeností, které mají dosáhnout v nebi.

Mluvíme o povinnostech, jež vyplývají z přirozené mravnosti. Bůh totiž, Tvůrce světa a zároveň jeho prozíravý Vládce, věčný zákon, přikazující zachovávat přirozený řád, zakazující je porušovat, poslední lidský cíl, nesmírně povznesený nad věci lidské mimo dosah pohostinství na tomto světě – to jsou prameny, to jsou zdroje veškeré spravedlnosti a mravnosti.

Jestliže ty se odstraní, což dělají naturalisté stejně jako zednáři, bude znemožněno poznání, v čem spočívá znalost dobra a zla. Mravouka, jež je jedině přijatelná pro zednářský svět a v níž chtějí vychovávat dospívající mládež, musí být ta, kterou nazývají buď občanskou nebo laickou nebo svobodnou – jinými slovy mravouka, v níž není ani náznaku náboženství. Jak je však tato morálka ubohá, jak postrádá vší pevnosti a při každém závanu vášní se kymácí, toho postačující ukázkou je politováníhodné ovoce, které se již částečně ukazuje. Kde došlo k odstranění křesťanského řádu a kde se pak laická morálka ujala celkem svobodné vlády, tam rychle berou za své šlechetné a neporušené mravy, nabývají půdy strašné a bludné názory a den ze dne se šíří zločinnost. A nad tím se běduje a naříká, a totéž nezřídka dosvědčují i velmi mnozí z těch, kteří to neradi přiznávají; nutí je však k tomu zřejmá pravda.

Poněvadž je mimo to lidská přirozenost poskvrněna prvotním hříchem a tudíž mnohem náchylnější k neřesti než ke ctnosti, je vůbec nutným předpokladem mravnosti držet na uzdě nezřízené choutky ducha a pudovou stránku podřídit rozumové. V tomto boji je velmi často nutné zhrdnout pozemskými zájmy a podrobit se velkým útrapám a obtížím, aby rozum zvítězil a udržel si svou vládu. Avšak naturalisté a zednáři, nemajíce vůbec víry v pravdy Bohem zjevené, popírají, že by otec lidského pokolení zhřešil, a proto se domnívají, že svobodná vůle není vůbec „oslabena a nakloněna ke zlému“. Zásadně přehánějí skvělé vlastnosti lidské přirozenosti, jedině do ní kladou podstatu a pravidlo spravedlnosti a nemohou pochopit, že je třeba ustavičného boje a vrcholné vytrvalosti, aby byl zdolán nápor a ovládnuty choutky lidské pudové stránky.

Proto také vidíme, že se běžně lidem nabízí hojnost všech možných lákadel k probouzení vášní: denní tisk a brožury, postrádající vší uměřenosti a studu, divadelní představení, vyznačující se nestoudností, náměty děl cynicky čerpané podle zásad takzvaného realismu, všelijaké důmyslné a vyumělkované prostředky k změkčilému a rozmařilému životu, slovem všechny ty rafinovanosti, lichotící touze po rozkoši, jež mají oslabit a uspat ctnost. Takto jednají hanebně, za to však zcela důsledně ti, kdo potlačují naději na nebeská dobra a veškerou svou blaženost připoutávají k věcem pomíjejícím a tíhnou s ní takřka pod povrch země.

Zkáza mravů v zednářském plánu

K potvrzení toho, co bylo řečeno, může posloužit skutečnost, kterou lze obtížněji slovy vyjádřit, než ji pochopit. Poněvadž totiž lidem prohnaným a vychytralým nikdo nesloužívá s takovou otrockou povolností, jako ti, jichž duch je vysílen a podlomen vládou vášní, vyskytli se v zednářské sektě mužové, kteří vyhlásili a navrhli, že se mají plánovitě a uměle nasadit všechny páky, aby dav vybil své vášně ničím neomezenou zlovůlí; jen tímto způsobem pak bude úplně v jejich moci a povolným nástrojem ke každému zločinu.

Rodina a výchova

Pokud jde o rodinné soužití, dá se celé učení naturalistů vystihnout takto: Manželství je jenom jakýmsi druhem občanské smlouvy; právem lze je rozvázat se souhlasem těch, kdož smlouvu uzavřeli, a moc nad manželským svazkem náleží těm, kdož řídí stát. Při výchově dětí se jim nemá vštěpovat žádný pevný a vyhraněný názor; je záležitostí každého z nich, aby si samy zvolily své náboženství. V tom se však s naturalisty úplně shodují zednáři, a nejen že se shodují, ale již dlouho se i snaží, aby tyto názory pronikly do mravů a do denního života. V mnohých krajinách, a to i katolických, je uzákoněno, že není žádného sňatku kromě civilního; jinde zákony umožňují rozluky, jinde se vynakládá úsilí, aby to co nejdříve bylo dovoleno. A tak vývoj směřuje k tomu, aby se změnila podstata manželských svazků, jež se mají stát nejistými a vratkými spojeními, které spřáhne vášeň a zase rozváže, změní-li se vrtochy.

S největším záluskem spiklenců také sekta zednářů směřuje k tomu, aby na sebe strhla výchovu mládeže. Vyciťují, že snadno mohou podle své libovůle utvářet poddajný a ohebný věk a tak jej usměrnit, jak chtějí. Proto nedovolují, aby na výchově a vyučování dětí měli podíl služebníci Církve ani jako učitelé, ani jako vychovatelé, a již na více místech dosáhli toho, že výchova dospívající mládeže zcela podléhá laikům a ve výchově mravní je dán výhost jakémukoliv poučení o oněch největších a nejsvětějších povinnostech, jež víží člověka k Bohu.

Rovnost a volnost – zednářské heslo

Následují zásady politické vědy. V tomto oboru stanoví naturalisté, že všichni lidé jsou rovnoprávní a že jejich postavení je po všech stránkách úplně stejné. Každý jedinec je svou přirozeností svobodný, nikdo nemá práva druhému poroučet; chtít pak, aby lidé byli poslušni jakékoliv autority, pokud vychází od jinud než od nich samotných, znamená je znásilňovat. Je tedy lid svrchovaným pánem: vládnout lze jen s pověřením nebo souhlasem lidu, takže je zajisté dovoleno zbavit vládce jejich hodnosti i proti jejich vůli. Zdrojem těchto občanských práv je buď lid, nebo vládní moc ve státě, a to jen taková, která odpovídá moderním představám. Mimo to je záhodno, aby stát byl bezbožecký; není důvodu, proč by se při různých formách náboženství dávala přednost jedněm před druhými – všechna musí být postavena na stejnou úroveň.

Je pak více známo, než aby to bylo třeba dokazovat, že tytéž nauky nacházejí stejného zalíbení u zednářů a že podle jejich obrazu a vzoru chtějí utvářet státy. Vždyť již dlouho o to usilují všemi silami a prostředky, a tím právě razí cestu mnohem radikálnějším sektářům, kteří z toho překotně vyvozují ještě horší závěry a vymýšlejí si ma-

jetkové vyrovnání i společné užívání všech hmotných statků po odstranění stavovských a majetkových rozdílů.

Strohé odmítnutí zednářských zásad

Z toho, o čem jsme v hrubých rysech pojednali, dostatečně vyplývá, čím vlastně je zednářská sekta a jakými cestami se ubírá. Hlavní zednářská dogmata jsou v tak velkém rozporu s rozumem a logikou, že nemůže být nic zvrácenějšího. Chtít ze světa sprovodit náboženství a Církev, kterou Bůh založil sám a k nesmrtelnosti ji ostříhá, chtít po osmnácti stoletích znovu přivolat pohanské mravy a zřízení, to je znamení velkorysé hlouposti a nanejvýš opovážlivé bezbožnosti. A není ani méně strašné ani snáze snesitelné to, že se odmítají dobrodiní, která Ježíš Kristus získal svou dobrotou nejen jednotlivým lidem, ale i rodinné a občanské pospolitosti, dobrodiní, která jsou i podle úsudku samotných nepřátel křesťanství převeliká. V tomto zběsilém a ohavném úsilí se takřka dá rozpoznat ona nesmiřitelná nenávist a pomstychtivost, jíž Satan plane proti Ježíši Kristu.

Podobný je i druhý cíl zednářů, kteří se horlivě pokoušejí podvrátit hlavní základy spravedlnosti a mravnosti, a nabízejí se za pomocníky těm, kdož jako hovada chtějí, aby bylo dovolené, cokoliv se jim zlíbí, což není nic jiného než dohánět lidské pokolení k potupné a nečestné záhubě. Zvětšují zajisté zlo ona nebezpečí, jež podle plánu mají postihnout jak rodinné, tak občanské soužití. Jak jsme již jinde vyložili, dle souhlasného názoru takřka všech náboženství a všech dob existuje v manželství cosi posvátného a závazného; Boží zákon pak stanoví, že je manželství nerozlučitelné. Kdyby bylo připraveno o svůj posvátný charakter, kdyby je bylo dovoleno rozloučit, pak nutně bude rodina vydána na pospas nejistotě a zmatkům, ženy budou zbaveny své důstojnosti a o děti i jejich potřeby nebude spolehlivě postaráno.

Nevěnuje-li stát žádnou péči náboženství a při uspořádání a státní správě nebere vůbec zřetel na Boha, jakoby vůbec neexistoval, pak je to zaslepenost, o jaké nebylo slýcháno ani u pohanů, neboť v jejich smýšlení a cítění tak pevně tkvěla představa netoliko o bozích, ale byli do té míry přesvědčeni o nutnosti státního kultu, že se domnívali, že snáze lze nalézti město bez půdy než bez boha. Vždyť pospolitost lidského pokolení, k níž svou přirozeností tíhneme, byla ustanovena Bohem, původcem lidské přirozenosti. Od Něho pak jako od svého Počátku a Zdroje prýští mohutný pramen nespočetných dober, jimiž příroda oplývá. Proto jako jsme coby jednotlivci hlasem samotné přirozenosti vybízeni Boha zbožně a svatě ctít, poněvadž jsme od Něj obdrželi život a dobra, jež jsou životu dávána do vínku, a z týchž důvodů mají Jej ctít národy i státy. Proto je také jasné, že ti, kdož chtějí občanskou společnost zbavit každé náboženské povinnosti, počínají si nejen nespravedlivě, ale také nemoudře a nerozumně.

Poněvadž se pak lidé rodí, aby se z vůle Boží sdružovali v občanskou pospolitost, je i vládní moc tak nezbytným poutem občanského svazu, že se nutně musí rozpadnout, pokud se toto pouto odstraní. V důsledku toho je vládní autorita odvozena od téhož Původce, který zplodil společnost. Z toho pak logicky vyplývá, že vládce je služebníkem Božím, ať jím je kdokoliv. Proto, pokud to vyžaduje cíl a přirozená povaha lidské společnosti, sluší se poslouchat spravedlivých rozkazů zákonité moci nejinak než velebnosti Boha, Vládce všehomíra, a je největším omylem tvrzení, že to záleží na vůli lidu, vypoví-li poslušnost, kdykoliv se mu zachce.

Podobně nikdo nepochybuje, že všichni lidé jsou si vzájemně rovni, přihlédneme-li ke společnému původu a přirozenosti,

k poslednímu cíli, jenž je každému člověku vytčen,

k právům a povinnostem, které z toho přirozeně vyplývají.

Poněvadž však nemohou mít všichni stejné vlohy,

a vzájemně se liší jak duševními schopnostmi,

tak tělesnými silami,

a ohromně se liší mravy,

vůlí a povahovými rysy,

proto nic tolik neodporuje rozumu, jako chtít všechno bez rozdílu zahrnout v jedno, a onu do důsledku provedenou rovnost zavést do zřízení politického života. Jako se dokonale utvářené lidské tělo skládá ze skloubení a spojení údů, jež se liší svým tvarem i funkcí, jsou-li však uvedeny v soulad a na svém místě, vytvářejí krásný a silný celek, prokazující nezbytné služby, tak také ve státě vykazují jedinci, kteří jej tvoří, takřka neomezenou různorodost. Kdyby pak tito jednotlivci byli považováni za rovné a každý mohl jednat podle své libovůle, nebude nic nestvůrnějšího než takový stát. Naopak, ponechá-li se rozložení stupňů důstojenství, zájmů i dovedností, a pracují-li jednotlivci podle svých schopností ke společnému dobru, budou skýtat obraz státu, jenž je dobře uspořádán a odpovídá přirozenému řádu.

Ostatně se z těch buřičských bludů, o nichž jsme se zmínili, musí státy obávat největších hrůz, neboť po odstranění bázně Boží,

úcty k Božím zákonům,

po zhrdnutí vážností vládců,

když se dovoluje a schvaluje zvůle povstání,

když vášně davu jsou vybičovány ke svévoli

a jedinou uzdou je strach před trestem,

tu nutně musí dojít ke všeobecné revoluci a k podvrácení stávajícího řádu. A právě tento revoluční převrat promyšleně plánují a otevřeně vyhlašují socialistické a komunistické svazy, a ať neříká zednářská sekta, že počiny socialistů a komunistů jsou jí cizí, poněvadž jednak příliš přeje jejich záměrům, jednak stojí s nimi na téže názorové základně. A nesahá-li se ani všude ani ustavičně k nejradikálnějším pokusům, nesmí se to přičítat ani učení sektářů, ani jejich vůli, ale působení světla Bohem zjeveného náboženství, které nelze uhasit, a také zdravější části lidstva, jež odmítá otroctví tajných společností a statečně čelí jejich bláznivým pokusům.

ZEDNÁŘI PŘI PRÁCI

Kéž by všichni posuzovali strom podle ovoce a poznali sémě a původ zel, která na nás doléhají, nebezpečí, jež nám hrozí. Máme co dělat s nepřítelem vychytralým a lstivým, který lichotí sluchu národů a vládců, a jedny i druhé nachytal populárními frázemi a pochlebováním. Tím, že se zednáři vetřeli do přízně vladařů předstíráním přátelství, sledovali ten cíl, aby právě je získali za mocné spojence a pomocníky k potlačení katolicismu. Aby si je úplně osedlali, vytrvale pomlouvali Církev, že ze žárlivosti svádí s vladaři boj o královskou moc a práva. Když se touto taktikou zabezpečili a nabyli odvahy, počali získávat ohromnou moc ve státní správě, stále připraveni otřásat základy

říší a svrhávat hlavy států, lživě je obviňovat a vypovídat, kdykoliv by se zdálo, že si při výkonu vlády počínají jinak, než je zednářským přáním.

Nejinak si pošklebováním tropí posměch z národů. Plnými ústy rozhlašují fráze o všeobecné svobodě a blahobytu, národy zaslepili tvrzením, že prý Církev a vladaři jsou hlavní překážkou, aby se lid povznesl z nespravedlivého otroctví a nouze, svým novotářstvím uvedli lid do varu a probudili u něho žízeň k zdolání jedné i druhé moci.

Nicméně se však spíše jen čeká a doufá v budoucí blahobyt, než aby byl uskutečněn. Naopak, lid je ještě více ujařmován a nucen odříci si i to ulehčení v bídě, jehož by se mu snadno a v hojné míře mohlo dostat, kdyby jeho poměry byly upraveny podle křesťanského zřízení. Cokoliv však lidé podnikají proti řádu Boží Prozřetelností ustanovenému, sklízí za to jejich pýcha takový trest, že na bídný a jen na oko skvělý osud narážejí právě tam, kde ve své nerozvážnosti očekávali osud šťastný, odpovídající jejich přání.

Církev, vládcové a dobro lidu

Církev pak s největším důrazem přikazuje lidem, aby poslouchali Boha, vrchního Vládce nad vším. Křivdilo by se jí tedy a byl by to špatný názor, že buď žárlí na světskou moc, nebo že si částečně přivlastňuje moc vládců. Církev naopak v plném rozsahu ukládá jako povinnost a zavazuje ve svědomí dávat světské moci to, co je spravedlivé jí dávat. Poněvadž se pak vládní moc odvozuje od samého Boha, velice tím přispívá k důstojnosti světské moci a nemálo jí pomáhá při získávání úcty a blahovůle občanů. Církev též jako přítelkyně míru a živitelka svornosti zahrnuje všechny mateřskou láskou. Dbá jedině toho, aby byla lidem nápomocna a proto učí spojovat spravedlnost se shovívavostí, vládu se spravedlností a zákony s umírněností – ničí právo se nesmí porušovat, musí se pracovat k udržení řádu a klidu ve státě, soukromou i veřejnou péčí se musí ulehčovat bídě, a to v nejvyšší možné míře.

Ale právě proto se domnívají nebo – abychom užili slov Augustinových – chtějí, aby se lidé domnívali, že křesťanské učení není slučitelné s dobrem státu, poněvadž nehodlají vybudovat stát na pevných základech ctností, ale na beztrestnosti neřestí.

Na základě tohoto pojednání bylo by především ve shodě s politickou prozíravostí a nutné pro záchranu celku, aby se vládcové a národy nespojovali se zednáři, ale aby se spojili s Církví k odrážení zednářských útoků.

Odsouzení zednářství

Ať se toto tak těžké a příliš rozšířené zlo bude jakkoliv vyvíjet, je Naší povinností, ctihodní bratři, plně se věnovat hledání léků. Poněvadž zajisté chápeme, že nejpevnější naděje spočívá v síle Bohem zjeveného náboženství – a zednáři je tím více nenávidí, čím větší strach z něho mají –, proto pokládáme za nejdůležitější použít tohoto nejzdravějšího zdroje jako pomocníka proti společnému nepříteli. Proto My uznáváme platnost všech i jednotlivých opatření a potvrzujeme svou Apoštolskou autoritou, cokoliv Naši předchůdci římští papežové ustanovili, aby tím čelili konání a pokusům zednářským. Rovněž potvrzujeme vše, co pod trestem zakázali, buď aby odradili věřící od vstupu do takových společností nebo je přiměli z nich vystoupit. A přitom zajisté nejvíce spoléháme na dobrou vůli křesťanů, a prosíme každého z nich ve jménu vlastní

spásy a žádáme, aby se považovali vázáni ve svém svědomí, že se ani v nejmenším neodchýlí od toho, co v této věci Apoštolský Stolec nařídil.

Výzva k biskupům

Vás pak, Ctihodní bratři, co nejdůrazněji žádáme, abyste s námi spolupracovali a usilovně se snažili vyhubit tuto morovou nákazu. Musíme hájit slávu Boží a spásu duší; budete-li mít v boji tyto dvě věci před očima, nebude vám scházet odvaha, nebude se vám nedostávat statečnosti. Bude pak věcí vaší prozíravosti posoudit, kterými prostředky by se nejlépe daly zdolat překážky a závady.

Seznámit lid se zednářstvím

Poněvadž však s Naším úřadem spojená autorita nám ukládá povinnost, abychom vám sami načrtli nějaký postup jednání, vytkněme si toto:

1) Ze všeho nejdříve je třeba strhnout zednářům masku a vrátit jim jejich vlastní tvářnost. Dále je třeba, abyste poučovali lid svými promluvami a pastýřskými listy, pojednávajícími o tomto námětu, jakých úskoků užívají takové společnosti, aby sváděly lid a vábily jej do svých řad, jak zvrácené názory mají a jak hanebně jednají. A jak to již vícekrát potvrdili Naši předchůdcové, ať si nikdo nemyslí, že se smí z jakéhokoliv důvodu stát členem zednářské sekty, má-li pro něho katolická víra a vlastní spása takovou cenu, jakou má mít. Ať nikoho neoklame pokrytecká počestnost – může se totiž někomu zdát, že zednáři nepožadují ničeho, co by bylo v rozporu se svátostí náboženství a mravů; protože však celá ideologie a účel sekty jsou zcela neřestné,[589] je správné, že není dovoleno stávat se zednářem nebo je jakkoliv podporovat.

Náboženské vzdělávání

2) Dále je třeba ustavičnými kázáními a povzbuzováním získat lid pro horlivé vzdělávání ve svém náboženství, a k tomu cíli vřele doporučujeme, aby se aktuálními spisy a přednáškami vysvětlovaly základy těch nauk, na nichž spočívá křesťanská filosofie. Účelem toho je léčit vzděláváním chorobné názory a opevnit lidskou mysl proti mnohotvárným podobám bludů a různým lákadlům neřestí, a to zvláště nyní, kdy bezuzdnost psaní jde ruku v ruce s nenasytnou dychtivostí po poučení. Veliké to zajisté dílo: na Vaší práci bude mít podíl a Vaším druhem v práci bude především klérus, vyvinete-li úsilí, aby vedl ukázněný život a byl řádně vědecky vzdělán.

SPOLUPRÁCE LAIKŮ

Vpravdě však věc tak krásná a tak těžká vyžaduje spolupůsobení činorodých laiků, kteří v sobě spojují lásku k náboženství a k vlasti s bezúhonností a vzděláním. Až spojíte úsilí kněží a laiků, přičiňte se, ctihodní bratři, aby lidé získávali hlubokou znalost Církve a zamilovali si ji; vždyť čím lépe ji budou znát a čím více ji budou milovat, tím více si znechutí tajné společnosti a vystříhají se jich.

[589] „Natura sceleris“ tj. „svou podstatou zločin“; pozn. překl.

Třetí řád svatého Františka

Proto také ne bezdůvodně se chápeme této vhodné příležitosti a opět připomínáme, co jsme již jinde vyložili, abyste horlivě šířili a ochranu skýtali Třetímu řádu sv. Františka, jehož stanovy jsme nedávno s prozíravou mírností upravili, neboť celým účelem řádu, jak byl stanoven zakladatelem, je zvát lidi k napodobování Ježíše Krista,

k lásce k Církvi,

k praktikování všech křesťanských ctností,

a proto může prokázat velké služby při potlačování nákazy nejničemnějších sekt. Nechť tedy den ode dne mohutní toto svaté sdružení, od něhož lze mezi jinými plody očekávat to skvělé ovoce, aby se lidský duch dal získat pro svobodu, bratrství a právní rovnost, ne pro zednáři nesmyslně vymýšlená hesla, ale pro takovou rovnost a bratrství, jaké Ježíš Kristus zjednal pokolení lidskému a jak je uskutečnil sv. František.

Mluvíme o svobodě dítek Božích, jež nás osvobozuje od služby Satanovi a vášním, nejnešlechetnějším to pánům; mluvíme o takovém bratrství, jehož původ spočívá v Bohu, společném Stvořiteli a Otci všech, mluvíme o rovnosti, spočívající na sloupech spravedlnosti a lásky, jež neodstraňuje všechny rozdíly, ale z rozmanitosti života, služeb a zálib vytváří onen podivuhodný a takřka harmonický soulad, jenž svou přirozenou povahou směřuje k užitku a důstojnosti občanského soužití.

NOVÉ DĚLNICKÉ ODBORÁŘSTVÍ PODLE STARÝCH VZORŮ

3) Na třetím místě stojí ono moudré zařízení předků, od něhož se během doby upustilo, jež však může sloužit za vzor pro vytváření něčeho podobného v přítomnosti. Míníme tím cechy čili sdružení řemeslníků, jež by pod záštitou náboženství hájily zároveň i hmotné zájmy a bděly nad mravní úrovní dělnictva. A jestliže je naši předkové podrobili zkoušce a po staletých zkušenostech došli k názoru, že se osvědčují a jsou užitečné, dospěje k tomu snad i naše doba, protože mají obzvláštní význam při podlamování sektářských sil.

Ti, kdož se lopotí a nuzně živoří, nejenže jsou již pro své postavení jediní ze všech hodni největší lásky a útěchy, nýbrž jsou také nejvíce vydáni na pospas svůdcům, uchylujícím se ke lsti a podvodu. Proto je třeba je podporovat s co největší laskavostí a zvát je do počestných sdružení, aby nebyli přitahováni do špatných.

Proto bychom si velice přáli, aby byly ony cechy přizpůsobeny době pro blaho lidu a obnoveny pod vedením a záštitou biskupů. Máme pak nemalou radost z toho, že již na více místech byla ustavena taková sdružení a rovněž i svazy zaměstnavatelů; obě tato sdružení si vytkla za cíl pomáhat počestné třídě proletářů, podporovat a chránit jejich děti a rodiny a udržovat v nich s mravní neporušeností lásku ke zbožnosti a znalost náboženských pravd.

Křesťanská charita

V této souvislosti nechceme zde pomlčet o oné společnosti, jež dává tak viditelný a zářný příklad, a je tak proslulá svými zásluhami o ubohé lidi. Jde o společnost, pojmenovanou podle svého zakladatele sv. Vincence z Pauly, a dobře je známo její dílo a cíl. V tom totiž spočívá celá její činnost, že sama od sebe vychází v ústrety těžce zkoušeným ubožákům, a dělá to s obdivuhodným důvtipem i skromností, neb čím chce být

skromnost méně nápadná, tím je lepším vyjádřením křesťanské lásky k bližnímu, tím více přispívá k ulehčení lidských běd.

Výchova mládeže

4) Za čtvrté pak, abychom dosáhli snáze svého cíle, svěřujeme Vaší svědomité bdělosti ještě více mládež, jež je nadějí lidské společnosti.

Výchově mládeže věnujte největší část svých starostí a nedomnívejte se, že jakákoli ostražitost je dost velká, aby nebylo třeba vyvinout ještě větší, aby byla dospívající mládež ochráněna před těmi školami a učiteli, u nichž mějte obavu před morovým dechem sekt. Z Vašeho návodu nechť při vštěpování přikázání víry vynaloží rodiče, duchovní vůdcové a faráři úsilí, aby vhodným způsobem důrazně upozornili děti a chovance na hanebnou povahu takových společností a aby je včas naučili odolávat lstivé a mnohotvárné taktice, k níž se zpravidla propagátoři sekt uchylují, aby tak polapili lidi do svých sítí, ba nebudou si počínat nevhodně ani ti, kdož řádně připravují děti k prvnímu svatému přijímání, přimějí-li každé dítě, aby se rozhodlo a zavázalo, že bez vědomí rodičů a bez rady faráře nebo zpovědníka nikdy nevstoupí do žádného spolku.

Poslední doporučení: modlitba i činnost

Zajisté plně chápeme, že naše společné práce při vytrhávání zhoubného plevele na poli Páně nebudou korunovány zdarem, nepomůže-li nám dobrotivě při našem namáhání nebeský Hospodář vinice. Je proto nutno vyprošovat si co nejúpěnlivěji a nejúzkostlivěji Jeho pomoci a přispění, takové a tak velké, jak vyžaduje vážné nebezpečí a veliká tíseň.

Zbujnělá svými úspěchy, drze zdvihá hlavu sekta zednářská a jak se zdá, nebude vůbec klást meze své zarputilosti. Všichni její straníci jsou spjati jakousi ničemnou dohodou a společnými tajnými cíli, prokazují si vzájemně služby a jedni povzbuzují druhé v odvaze k páchání zla. Tak rozhořčený útok vyžaduje stejně rozhodnou odvahu; nuže toho je třeba, aby se také všichni dobří sdružili v co nejširší společenství a to jak činu, tak modlitby. Od nich tedy žádáme, aby se proti postupující síle sekt postavili svorně do sevřeného šiku a ani o píď neustoupili, a rovněž ať úpěnlivě vztahují své ruce k Bohu v modlitbě a od Něho ať se důtklivě dožadují, aby křesťanství kvetlo a vzmáhalo se, Církev nechť si vydobude potřebné svobody, zbloudilí kéž se vrátí na cestu spásy, a ať již jednou bludy ustoupí z cesty pravdě, neřesti pak nechť udělají místo ctnosti.

Za svou pomocnici a prostřednici mějme Pannu Marii, Matku Boží, aby Ta, která již od svého Početí přemohla Satana, ukázala svou moc nad nešlechetnými sektami, u nichž tak zřejmě oživuje onen ďábelský duch zpupnosti s nezkrotnou věrolomností a pokrytectvím.

Dovoláváme se i pomoci knížete vojska nebeského sv. Michaela, vítěze nad mocí pekla, a rovněž sv. Josefa, snoubence Nejsvětější Panny, blahodárného patrona katolické Církve v nebi, apoštolů Petra a Pavla, velkých rozsévačů křesťanské víry a nepřemožitelných jejích obránců. V jejich ochranu a ve vytrvalost společných modliteb skládáme důvěru, že Bůh náležitě a dobrotivě přispěje ku pomoci lidskému pokolení, uvrženému do tolika nebezpečí.

Jakožto záruku nebeských dober a Naší blahovůle, udělujeme Vám, Ctihodní bratři, kléru a veškerému lidu, svěřenému Vaší ochraně, s vroucí láskou Naše apoštolské požehnání.

Dáno v Římě u sv. Petra dne 20. dubna 1884, sedmého roku Našeho pontifikátu.

Lev XIII.
Pontifex Maximus

* * *

SEZNAM LITERATURY

Abel: *Die neue freie Presse*, Vídeň 1898
Abjar Machmau: *Sbírka arabských historických a zeměpisných prací*, překl. Emilio Lafuente y Alcantara. Real Academia de la Historia, Madrid, díl I.
Aboda Zara: *Tosephot* 26b.
Academia de la Historia: *Privilegios de dicha Iglesia. Cortes de los Antiguos Reinos de Léon y Castilla*, Madrid 1863.
Albanés, Ricardo C.: *Los judíos a través de los siglos*.
Almanach der Freimaurer, Lipsko 1884.
Alvarez de la Fuente, Joseph: *Sucesión Real de España*.
Amador de los Ríos, José: *Historia de los Judíos de España y Portugal*, Madrid 1875.
Amolon: *Abhandlung gegen die Juden*. Herausgegeben durch die Bibliothek Patrum Maxima.
Archivo General del Estado: *Proceso de Luis de Carvajal el Mozo*, vyd. mexická vláda 1935.
Argentinsko-hebrejská společnost: *Los Judíos. Su Historia. Su aporte a la cultura*, Buenos Aires 1956.
Ario: *Thalia*.
Balmes, Jaime S. J.: *El protestantismo comparado con el catolicismo*.
Baluzius: *Vitae Paparum Avenionensium*, Paříž 1693.
Barruel: *Memoires pour l'Histoire du Jacobinisme*.
Batiffol: *Les sources de l'Histoire du Concile de Nicée*, vyd. 1925.
Beaulieau, Leroy: *Israel unter den Nationen*.
Bedarride: *Les Juifs en France, en Italie et en Espagne*, vyd. Michel Levy, Paříž 1861.
Benamozegh: *Israel und die Menschheit*.
Bo, Carlo: *E ancora difficile dire ebreo*, časopis L'Europeo, Milán, 26. 8. 1962.
Bossuet: *Karfreitagpredigt*
Bossuet: *Reden über die Weltgeschichte*.
Bullarium Diplomatum et Privilegiorum Sanctorum Romanorum Pontificum, Taurinensis editio 1739-1754.
Bulletin oficiel du G. O. de la France, říjen 1922.
Capefigue: *Die grossen Finanzmanöver*.
Caro, kardinál José María: *El misterio de la Masonería*, nakl. Difusión.
Castro, Alfonso de: *El problema judío*, vyd. Actualidad, Mexico 1939.
Cavallera: *Le Schisme d'Antioche*, Cambridge 1938.
Civiltà Cattolica, časopis Tovaryšstva Ježíšova v Římě. Roč. 1899 a č. 1870 z roku 1928.
Continuatio Chronici Guillelmi de Nangis, publikováno v: *Specilegium sive Collectio Veterum Aliquot Scriptorum qui in Galliae Bibliothecis delituerant*, Paříž 1723, díl III.
Cortes de los Antiguos Reinos de Léon y Castilla. Vyd. Academia de la Historia, Madrid 1863, díl II.
Cronicon Massonique e Cronicon Sebastiani, España Sagrada, díl XIII.
Cuvalier: *Histoire de Monseigneur Bertrand du Guesclin*.

De Luchet: *Essai sur la Secte des Illumines*.
Deschamps, Cardinale Mathieu, Monseigneur Besson etc.: *Die geheimen Gesellschaften und die menschliche Gesellschaft*.
Die Heilige Schrift, Paul Pattloch Verlag, Aschaffenburg, Ed. SCIO.
Duchesne: *Compendio de la Historia de Espańa*, přel. José Francisco de la Isla, Madrid 1827; *Liber Pontificalis*, Paříž 1955.
Dunner, Joseph: *The Republic of Israel*, 1950.
Duque de la Victoria: *Israel Manda*, vyd. Latino-American, Mexiko.
Eben-Ha-Eser, 6 a 8.
Eberlin: *Les juifs d'ajourd'hui*.
Enciclopedia Espasa Calpe.
Enciclopedia Judaica Castellana.
Eusebio: *Vita Constantini*.
Evangelium sv. Jana.
Evangelium sv. Marka.
Evangelium sv. Matouše.
Fara, Maurice: *La Masonería al descubierto*, vyd. La Hoja de Roble, Buenos Aires.
Felice, Renzo de: *Storia degli ebrei italiani sotto il fascismo*, Einuadi, Turín 1961.
Ferrer del Río: *Examen histórico crítico del Reinado de don Pedro de Castilla*, Madrid 1851.
Foatta, D. G.: *Lebreo: ecco il pericolo*, Prato 1891.
Forum Judicum.
Froissard, Jean: *Histoire et Chronique Memorable*, Paříž 1574.
Fuero Juzgo, vyd. Real Academia Española, Madrid 1815.
Fray, Francisco de Torrecincillo: *Centinela contra los judíos puesta sobre la torre de la Iglesia de Dios*.
F. M.: *Judaisme*, vyd. Fax, Madrid.
Gaxotte, P.: *Die Französische Revolution*.
Gevatkin: *Studies of Arrianisme*.
Gilles, Nicole: *Les Anales et Chronique de France*, Paříž 1666.
Gougenot des Mousseaux: *Le Juif, le judaisme et la judaisation des peuples chretiennes*.
Graetz: *History of the Jews*, vyd. Jewish Publication Society od America, Filadelfie 5717/1956, díl II.
Gregorovius, Ferdinand: *Geschichte der Stadt Rom im Mittelalter*, Turín.
Gutierre, Diez de Gámez: *Crónica de Pedro Niño Conde de Buelna*, 1445.
Halevy, Leon: *Überblick über die Geschichte der Juden*.
Harduini, Joannes S. J.: *Acta Conciliorum et epistolae decretales ac constitutione Summorum Pontificum*, Paříž 1714.
Haugwitz, von: *Erinnerungen*.
Hay, Malcolm: *Europe and the Jews*, Boston 1960.
Hay, Paul Seigneur de Chartelet: *Histoire de Monseigneur Bertrand du Guesclin*, Paříž 1666.
Hess, Moses: *Rome and Jerusalem*, překl. a vyd. rabín Maurice J. Bloom, New York 1958.

Hoeret, Waud: *The Four Great Heresies*, vyd. 1955.
Humberto, biskup de Lucca: *Cronica en Codex Uldarici*.
Hutton, Bernard ve franc. časopisu *Constellation* č. 167 z března 1962.
Íbn-El-Ather: *Cronica El Kamel*.
Íbn-El-Chaldún: *Histoire des Berberes*, překl. baron de Salane, Alžír 1852.
Inkviziční archív v Carcassone, cit. Vaissette v: *Histoire Generale du Languedoc*.
Internationales Freimaurerkongreß von Brüssel im Jahre 1910.
Isaac, Jules: *Jesus et Israel*.
Israelitische Archive, 1864.
Jebamoth.
Jewish Encyclopedy.
Jona, Salvatore: *Gli ebrei in Italia durante il fascismo*, Milán 1962.
Jorge, Ricardo: *Os Cristianos novos en Portugal no seculo XX*, Samuel Schwartz, Lisabon 1925.
Jouin, mons.: *Le peril judeo maçonnique*, 5 svazků, 1919-1927.
Juan de Mariana S. J.: *Historia General de España*, Madrid 1650.
Juan de Ragusa: *Monumenta Conciliorum Generalium Saeculi*.
Juan de Segovia: *Historia gestorum generalis Synodi Basiliensis*.
Kabala ad Pentateucum.
Kadmi-Cohen: *Nomades* (*essai sur l'ame juive*), 1929.
Kahn, Leon: *Die Juden von Paris während der Revolution*.
Kastein, Josef: *History of the Jews*.
Koch, W.: *Comment l'empereur Juliane tacha de fonder une Eglise paienne*.
Labriolle: *La reaction paienne*, 1934.
Lambelin, Roger: *Las victorias de Israel*.
Latais: *Terror rojo del 10. de Noviembre*, 1918.
Learsi, Rufus: *Historia del pueblo judio*, vyd. Israel, Buenos Aires.
Les Chaires de l'Ordre, č. 3-4, 1926.
Leven, N.: *Cinquante ans d'histoire: L'Alliance Israèlite Universelle 1860-1910*, Paříž 1911.
Levy, Eliphas: *Geschichte der Magie*
Llorca S. J., Villoslada S. J. y Montalbán: *Historia de la Iglesia Católica*, Madrid 1960, díl I.
Lev XIII.: *Humanum Genus*, 20. 4. 1884.
Lopéz, Pedro de Ayala: *Crónica del Rey don Pedro*.
Malanni, Esteban J.: *Communismo y Judaísmo*, vyd. La Mazorca, Buenos Aires 1944
Malinsky, Poncins: *La Guerra Occulta*, Milán 1961.
Matter: *Histoire du Gnosticisme*, vyd. 1844.
Menéndez, Marcelino y Pelayo: *Historia de los Heterodoxos Españoles*, Consejo Superior de Investigaciones Científicas, Madrid 1946.
Merime, Prosper: *Histoire de don Pierre*, Paříž 1848.
Meurin, Mons. Leon S. J.: *Filosofía de la Masonería*, vyd. Nos, Madrid 1957.
Meurin, Mons. Leon S. J.: *Simbolismo de la Masonería*.
Milman, Dean: *History of the Jews*, Everyman's Library, 2. vydání.

Newman, Louis Israel: *Jewish Influence on Christian Movements Reform*, díl XXIII, Oriental Series Columbia University, New York.
Nossig, Alfred: *Integrales Judentum*.
Origene: *De Principiis*.
Osservatore Romano, vatikánský list, vyd. z 19. 4. 1956.
Pacense, Isidoro: *Cronicon*.
Pananzi, G.: *L'ebreo attraverso i secoli e nelle questioni della moderna societá*, Treviso 1898.
Paterson, Huntley: *History and Destiny of the Jews*, New York 5712/1952.
Pike, Albert: *Die Moral und das Dogma im Schottischen Ritus*.
Poncins, Leon de: *Les forces secretes de la révolution*.
Quasten, Johannes: *Patrologia*.
Ragon: *Maconnerie Occulte*
Raisin, Jacob S. (rabín): *Gentile Reactions to Jewish Ideals*, Philosophical Library, New York 1953.
Revue Internationale des Societes Secrètes, Paříž, č. 2, roč. 1913; č. 8, roč. 1926.
Rohling: *Die Polemik des Rabbinismus*.
Ricoux, Adolphe: *L'existence des Loges de Femmes*, Paříž, vyd. Tequi, 1891.
Risco, Vicente: *Historia de los Judíos*, vyd. Zurco, Barcelona 1960.
Romanescu, Traian: *La Gran Conspiración Judía*, 3. vyd., Mexiko 1961.
Rosen, Paul: *Satán*.
Rossi, Ernesto: *Il Manganello e l'aspersorio*, Florencie.
Roth, Cecil: *Historia de los marranos*, vyd. Israel, Buenos Aires 5706/1946.
Řehoř VII: *Regesta IX*.
Řehoř IX.: *Sufficere debuerat*.
Sachar, Abram Leon: *Historia de los Judíos*, vyd. Ercilla, Santiago de Chile 1945.
Salluste: *Les Origines secretes du bolchevisme: Henry Heine e Carlo Marx*, vyd. Jules Tallandier, Paříž.
Sefer-Ha-Zohar, překl. Juan de Pauly, vyd. Ernesto Leroux, Paříž 1907.
Sellers, R. V.: *Eustatius of Antioch and his place in the early Christ doctrine*, Cambridge 1928.
Shabbath.
Sitges: *Las mujeres del Rey don Pedro*.
Sombart, Werner: *Die Juden und das Wirtschaftsleben*.
Sozomeno: *Historia Eclesiástica*.
Svatý Augustin, *Tratado sobre los salmos*.
Svatý Ambrož z Milána: *Brief XI. an den Kaiser Theodosius*.
Svatý Atanasius: *Epistola de Morte Arri. Historia Arinorum et Monachos*.
Svatý Atanasius: *Contra Arianos*.
Svatý Bernard: *Epistola 241*.
Svatý Jan: *Apokalypsa*.
Svatý Jan Zlatoústý (Chrisostomus): *Šesté kázání proti Židům*.
Svatý Pavel: *List Titovi*.
Svatý Pavel: *List Tessalonickým*.
Svatý Pius V.: *Bulla Romanus Pontifex*, 19. 4. 1566.

Svatý Řehoř z Toursu: *Historia Francorum*.
Svatý Řehoř Naziánský: *Oratorio I et Juliano*.
Svatý Řehoř z Nysy: *Oratio in Christi resurrectionem*.
Svatý Tomáš Akvinský: *Opera omnia.*
Roth, Cecil: *Storia del popolo ebraico*, vyd. Silvia, Milán 1962.
Talmud.
Tejada, Juan y Ramiro: *Colección de Cánones de todos los Concilios de la Iglesia de España y de América*, Madrid 1859.
Tertulliano: *In Apologet*, kniha V, *Orosio*, kniha VII; *Scorpiase*; *Ad Nationes*; *Adversus Judaeos*.
Tharand, J.: *Causerie sur Israel*, 1926.
Toletanus, Rodericus: *De rebus Hispaniae; Rerum in Hispania Gestarum*.
Tormay, C. de: *Le livre proscrit*.
Tudensis, Lucas: *Cronicon en Hispania Ilustrata*.
Universität von Wien: *Protokollbuch der Theologischen Fakultät*, prot. z 10. 1. 1419.
Vacandard: *Vie de Saint Bernard*, Codex Uldarici.
Vermijon: *Rivelazioni d'interesse mondiale*, Řím 1957.
Vogelstein und Rieger: *Geschichte der Juden in Rom*, vyd. 1896.
Walsh, William Thomas: *Philipp II.*, vyd. Espasa Calpe, Barcelona.
Watterich, J. M.: *Vitae Romanorum ab exeunte saeculo XI usque ad finem saeculi XII.*, Lipsko 1862.
Webster, Nesta H.: *Secret Societies and Subversive Movements*, vyd. Boswell Publishing Co., Londýn 1924.
Westfälischer Merkur, Münster, č. 405 z 6. 10. 1926.
Wiener (rabín): *Die jüdischen Speisegesetze*.
Wolf, Gerson: *Studien zur Jubelfeier der Wiener Universität*, Vídeň 1865.
Yarker, John: *The Arcan Schools*.